ROATA TIMPULUI

CARTEA A OPTA

ROBERT JORDAN

CALEA PUMNALELOR

ROBERT JORDAN

Ciclul

Roata Timpului

cartea a opta

CALEA PUMNALELOR

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a opta

CALEA PUMNALELOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JORDAN, ROBERT
Calea pumnalelor / Robert Jordan.
- Bucureşti : RAO Distribuţie, 2018
ISBN 978-606-006-159-5

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului, nr. 9-11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ROBERT JORDAN
The Path of Daggers
Copyright © 1998 by The Bandersnatch Group, Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua Connection

© RAO Distribuţie, 2018
Pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978-606-006-159-5

Pentru Harriet
Lumina mea, viața mea, inima mea,
pentru totdeauna

„Cei care vor să stea la masa celor puternici trebuie să urce pe calea pumnalelor."

– Adnotare anonimă scrisă cu cerneală pe marginea unui manuscris de istorie (care se crede că datează de pe vremea lui Artur Aripă-de-Șoim) din ultimele zile ale Conclavelor Tovan.

„Pe culmi, toate căile sunt pavate cu pumnale."

– Vechi proverb Seanchan

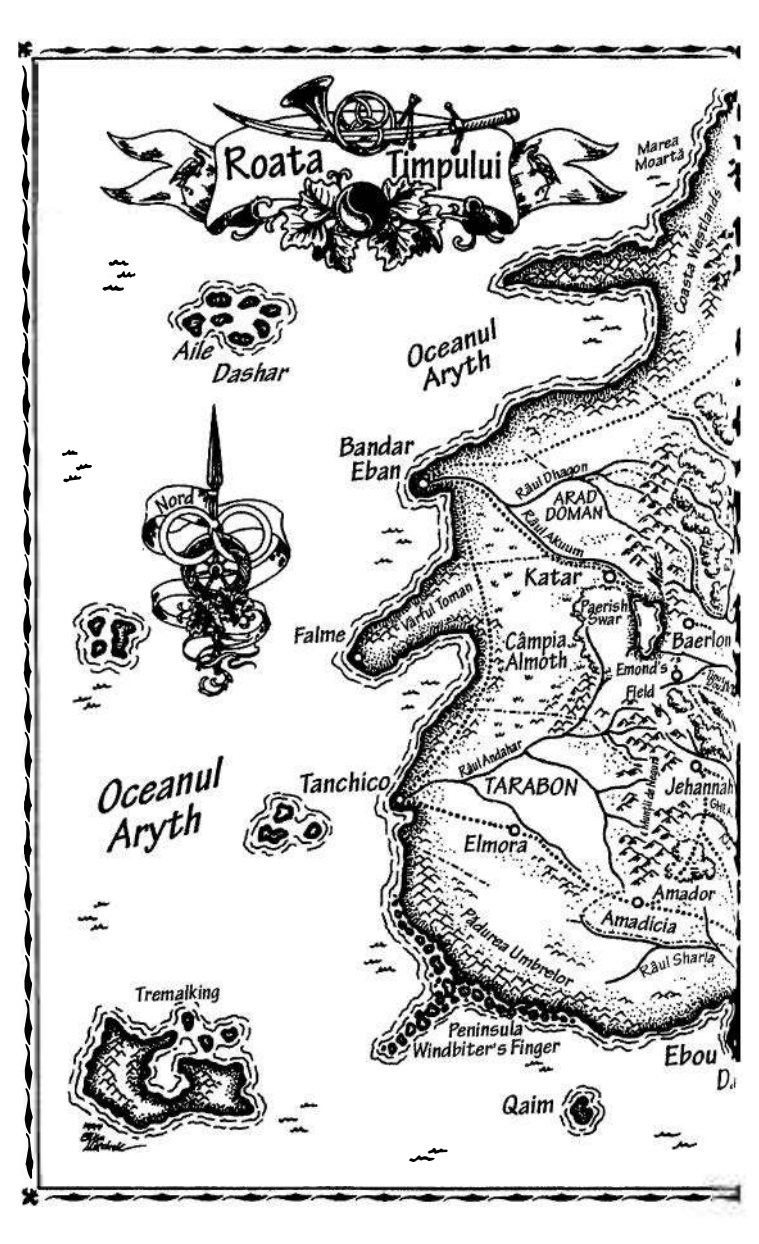
Roata Timpului
Marea Moartă
Coasta Westlands
Aile Dashar
Oceanul Aryth
Bandar Eban
Râul Dhagon
ARAD DOMAN
Râul Arkum
Nord
Katar
Paerish Swar
Baerlon
Falme
Vârful Toman
Câmpia Almoth
Emond's Field
Râul Andahar
TARABON
Tanchico
Jehannah
Oceanul Aryth
Elmora
Amador
Amadicia
Pădurea Umbrelor
Râul Sharla
Tremalking
Peninsula Windbiter's Finger
Ebou
Qaim

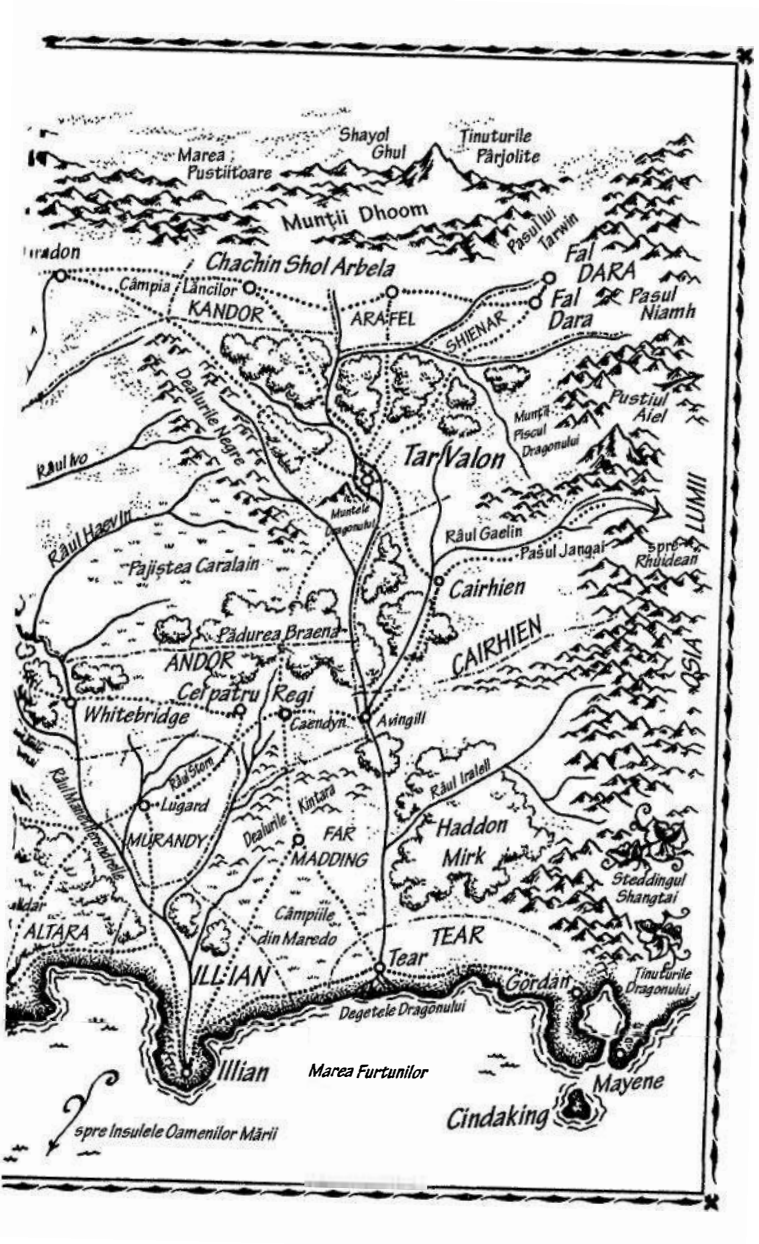
Marea Pustiitoare
Shayol Ghul
Ținuturile Părjolite
Munții Dhoom
Pasul lui Tarwin
Fal DARA
Pasul Niamh
Chachin Shol Arbela
Câmpia Lăncilor
KANDOR
ARA FEL
SHIENAR
Fal Dara
Deșturile Negre
Pustiul Aiel
Munții Piscul Dragonului
Tar Valon
Râul Ivo
Râul Haevin
Munții Dragonului
Râul Gaelin
Pasul Jangai
spre Rhuidean
LUMII
Pajiștea Caralain
Cairhien
Pădurea Braena
ANDOR
CAIRHIEN
ASIA
Cei patru Regi
Whitebridge
Caemdyn
Avingill
Râul Stor
Lugard
Râul Iralell
Haddon Mirk
MURANDY
Dealurile Kintara
FAR MADDING
Steddingul Shangtai
ALTARA
Câmpiile din Maredo
TEAR
Tear
ILLIAN
Gordan
Ținuturile Dragonului
Degetele Dragonului
Illian
Marea Furtunilor
Mayene
Cindaking
spre Insulele Oamenilor Mării

PROLOG

Aparenţe înşelătoare

Ethenielle văzuse chiar şi munţi mai joşi decât aceste Dealuri Negre care nu-şi meritau numele, fiind nişte ansambluri uriaşe şi asimetrice de stânci, pe jumătate îngropate, brăzdate de trecători abrupte şi şerpuitoare. Unele dintre aceste trecători ar fi făcut până şi o capră să şovăie. Puteai călători trei zile prin păduri uscate de secetă şi pajişti acoperite cu iarbă uscată fără să vezi ţipenie de aşezări omeneşti ca apoi, brusc, peste o jumătate de zi, să dai de şapte sau opt cătune, toate izolate de restul lumii. Dealurile Negre nu erau un loc propice pentru fermieri, fiind departe de rutele comerciale şi mai neprietenoase acum decât de obicei. Un leopard sfrijit, care ar fi trebuit să dispară la vederea oamenilor, privea de pe o pantă abruptă, la nici treizeci de metri distanţă, în timp ce ea trecea călare însoţită de escorta ei în armuri. Înspre apus, vulturii se roteau răbdători în cercuri, de parcă ar fi prevestit ceva. Niciun nor nu umbrea soarele sângeriu, deşi existau nori. Atunci când sufla, vântul fierbinte ridica ziduri de praf.

Însoţită de cincizeci dintre cei mai bravi oameni ai ei, Ethenielle călărea fără grijă şi fără grabă. Spre deosebire de legendara ei strămoaşă, Surasa, ea nu îşi făcea iluzii că vremea

i-ar asculta dorințele doar pentru că deținea Tronul Norilor, așa că era preocupată doar să se grăbească... Li se poruncise să mărșăluiască. În scrisorile lor codificate cu grijă și păzite îndeaproape li se ceruse ca fiecare în parte să călătorească fără a atrage atenția. Nu era o treabă ușoară. Unora li se părea imposibilă.

Încruntându-se, ea se gândea cât fusese de norocoasă că ajunsese atât de departe fără să ucidă pe cineva, ocolind acele cătune neînsemnate, chiar dacă fusese nevoită să își prelungească pentru câteva zile călătoria. Cele câteva *steddinguri* sau Ținuturile Ogierilor nu reprezentau o problemă – de cele mai multe ori, Ogierii nu se amestecau în treburile oamenilor și, în ultima vreme, cu atât mai puțin, pare-se –, însă satele... Erau prea neînsemnate ca să aibă iscoade pentru Turnul Alb sau individul care pretindea a fi Dragonul Renăscut – poate că el chiar era; ea nu se putea hotărî care variantă era mai rea – însă aveau negustorii ce treceau inevitabil pe acolo. Aceștia purtau vorba ca pe mărfuri și discutau cu oameni care, la rândul lor, vorbeau cu alți oameni, zvonurile răspândindu-se ca afluenții unui râu prin Dealurile Negre și în lumea din afară. Din câteva cuvinte, un păstor nebăgat în seamă putea aprinde un foc de semnalizare care să fie văzut de la două mii cinci sute de kilometri depărtare. Genul de foc care ar fi aprins pădurile și pășunile. Poate chiar orașele. Țările.

– Oare am făcut alegerea corectă, Serailla?

Supărată, Ethenielle schiță o grimasă. Deși nu mai era doar o fetișcană, cele câteva fire cărunte nu o făceau suficient de matură încât să nu-și dea drumul la gură fără să gândească. Hotărârea era luată. Doar se gândise la ea. Numele Luminii fie pomenit! Nu era atât de lipsită de griji pe cât își dorea să fie.

Prima consilieră a lui Ethenielle își aduse iapa fumurie mai aproape de calul negru și lucios al reginei. Cu fața rotundă și blajină, cu ochi negri și vigilenți, domnița Serailla putea trece drept soția unui fermier care se trezise brusc într-o rochie de domniță, însă mintea ce se ascundea în spatele acelor trăsături simple și transpirate era la fel de ascuțită ca a oricărei Aes Sedai.

– Celelalte căi ar fi adus cu ele alte riscuri, nu neapărat mai mici, zise ea cu blândețe.

Robustă, deși la fel de grațioasă în șa ca o dansatoare, Serailla era întotdeauna blajină. Nici alunecoasă nici falsă; absolut imperturbabilă.

– Oricare-ar fi adevărul, maiestate, Turnul Alb pare să fie nu doar paralizat, ci și zdruncinat. Ai fi putut privi Mana Pustiitoare în vreme ce lumea se prăbușea în jurul tău. Puteai face asta dacă ai fi fost altfel.

Simpla nevoie de a acționa. Asta o adusese aici? Ei bine, dacă Turnul Alb nu voia sau nu putea face tot ceea ce trebuia făcut, atunci cineva trebuia să o facă. La ce i-ar fi folosit să păzească Mana Pustiitoare dacă lumea se prăbușea în jurul ei?

Ethenielle se uită la bărbatul zvelt care călărea alături de ea. Firele albe de la tâmple îi confereau un aer trufaș, iar Sabia lui Kirukan din teaca ornată îi stătea alături, ridicându-se la înălțimea oricărui ostaș din armata ei. Mă rog, fusese botezată „Sabia lui Kirukan" și se spunea că ar fi aparținut legendarei regine războinice din Aramaelle. Lama era străveche, iar unii susțineau că ar fi fost făurită cu Putere. Mânerul lung, pentru două mâini, era îndreptat spre ea, așa cum o cerea tradiția, cu toate că ea nu avea de gând să folosească o sabie precum un saldaean înflăcărat. O regină trebuia să cugete, să conducă și să dea porunci, lucruri pe care nimeni nu le-ar fi putut face fiind în același timp și unul dintre cei mai buni ostași.

– Dar tu, spătarule? zise ea. Ai vreo neliniște la această oră târzie?

Lordul Baldhere se răsuci în șaua lucrată cu aur ca să arunce o privire peste umăr la steagurile acoperite cu piele prelucrată și catifea brodată, purtate de călărețiii din spatele lor.

– Nu-mi place să ascund cine sunt, maiestate, răspunse el țâfnos, îndreptându-se în șa. Lumea va afla în curând despre noi și despre ce am făcut. Sau ce am încercat să facem. Vom muri sau vom intra în istorie, ori amândouă, așa c-ar fi bine să se știe ce nume să scrie.

Baldhere avea limba ascuțită și părea interesat mai mult de muzică și de haine decât de orice altceva – acea haină albastră, bine croită, era a treia pe care o purtase în ziua aceea –, însă, la fel ca în cazul domniței Serailla, aparențele înșelau. Spătarul

Tronului Norilor avea sarcini mai grele ca sabia din teaca bătută în nestemate. De la moartea soţului domniţei Serailla, în urmă cu douăzeci de ani, Baldhere condusese în numele ei armatele Kandor pe câmpul de bătălie şi majoritatea soldaţilor săi l-ar fi urmat chiar şi în Shayol Ghul. Deşi nu se număra printre marii căpitani, el ştia când să lupte şi când nu, dar şi cum să câştige.

– Locul de întâlnire trebuie să fie pe-aproape, zise brusc Serailla, tocmai când Ethenielle zări iscoada pe care Baldhere o trimisese înainte, un individ viclean pe care îl chema Lomas, cu un blazon reprezentând un cap de vulpe pe coif, ce trăgea hăţurile calului pe creasta trecătorii din faţă.

Ţinându-şi lancea înclinată, el făcu gestul ce însemna „loc de întâlnire la vedere".

Baldhere îşi întoarse armăsarul puternic şi urlă la escortă să se oprească – şi chiar urla, atunci când îşi punea în gând –, apoi dădu pinteni calului ca să le ajungă din urmă pe regină şi pe Serailla. Urma să fie o întâlnire între vechi aliaţi. Când trecură pe lângă Lomas, Baldhere îi dădu bărbatului cu faţa îngustă o poruncă scurtă „să vegheze şi să transmită"; dacă lucrurile mergeau prost, Lomas avea să poruncească escortei să înainteze şi s-o scoată de acolo pe regina lor.

Ethenielle oftă încet când Serailla aprobă porunca, făcând un semn cu capul. Deşi erau alianţe durabile, vremurile atrăgeau suspiciuni ca bălegarul muştele. Dacă aveau să răscolească bălegarul şi muştele vor începe să se agite în aer? Prea mulţi domnitori din miazăzi muriseră sau dispăruseră în ultimul an şi ea nu se simţea în siguranţă purtând coroana. Prea multe tărâmuri fuseseră distruse de parcă ar fi fost călcate de o oaste de troloci. Indiferent cine era acel individ al'Thor, avea de dat socoteală. Multă.

Dincolo de Lomas, trecătoarea se deschidea într-o scobitură îngustă, aproape prea mică pentru a fi considerată vale şi cu copaci atât de răzleţi, încât nu putea fi numit desiş. Ferigile, brazii argintii şi pinii cu trei ace formau un pâlc verde alături de cei câţiva stejari, dar ceilalţi copaci erau veştejiţi, cu ramurile golaşe. Spre miazăzi însă, aflai ceea ce făcea din acest loc unul bun pentru o întâlnire. O turlă subţire, asemenea unei coloane

dantelate și aurii, stătea înclinată și pe jumătate îngropată în coasta dealului golaș, înălțându-se la mai bine de cincizeci de metri deasupra copacilor. Orice copil din Dealurile Negre, suficient de mare ca să umble, știa de ea, dar nu exista niciun sat la care-ai fi putut ajunge mai devreme de patru zile și nimeni nu se apropia de bunăvoie mai mult de cincisprezece kilometri. Legendele locului spuneau că dacă atingi turla vei avea parte de viziuni nebunești, vei întâlni morți vii și chiar vei muri.

Deși Ethenielle nu credea în basme, se înfioră puțin. Nianh spunea că turla era un fragment din Vârsta Legendelor. Cu puțin noroc, Aes Sedai nu aveau niciun motiv să-și amintească discuția din urmă cu câțiva ani. Păcat că acolo morții nu puteau fi înviați. Potrivit legendei, Kirukan decapitase un Dragon fals cu propriile mâini și îi născuse doi fii unui alt bărbat care conducea Puterea. Sau, poate, era același. Ea ar fi știut cum să-și atingă scopul și cum să supraviețuiască.

După cum era de așteptat, doi dintre aceia cu care venise să se întâlnească Ethenielle erau deja acolo, fiecare secondat de un însoțitor. Paitar Nachiman avea mai multe cute pe fața lungă decât bărbatul mai în vârstă, uluitor de chipeș, pe care îl admirase ea în copilărie, ca să nu mai pomenim de firele de păr răzlețe, în cea mai mare parte albe. Din fericire, el renunțase la moda cu codițe împletite a poporului Arafellin și se tunsese scurt. Acesta stătea drept în șa, umerii săi erau vânjoși, n-aveau nevoie de întăritură pe sub haina brodată, din mătase verde, și încă putea mânui sabia de la șold cu vigoare și îndemânare. Ea știa asta. Easar Togita, cu fața pătrățoasă și ras în cap, cu excepția moțului alb din creștet și a hainei simple, de culoarea bronzului învechit, era cu un cap mai scund decât regele din Arafel și mai subțirel. Cu toate acestea, pe lângă el, Paitar părea firav. Easar din Shienar nu se încruntă – mai degrabă, tristețea părea să-i umbrească mereu ochii –, dar părea a fi făcut din același metal ca sabia lungă pe care o purta pe spate. Ea avea încredere în ambii bărbați și nădăjduia ca legăturile lor de familie să întărească încrederea aceasta. Aliațele prin căsătorie uniseră întotdeauna Ținuturile Pârjolite de dincolo de Hotar, la fel de mult cum o făcuse lupta lor împotriva Manei Pustiitoare. O

fiică de-a ei era măritată cu cel de-al treilea fiu al lui Easar și un fiu căsătorit cu nepoata preferată a lui Paitar, în timp ce un frate și două surori erau căsătorite în Casele lor.

Însoțitorii erau la fel de diferiți ca regii lor. Ca întotdeauna, Ishigari Terasian arăta de parcă abia se trezise după o noapte de beție. Nu mai văzuse un om mai gras ca el în șa. Haina lui roșie și elegantă era șifonată, ochii îi erau injectați, iar fața nerasă. Prin contrast, Kyril Shianri, înalt și zvelt, și aproape la fel de elegant ca Baldhere, în ciuda prafului și a transpirației de pe față, purta clopoței argintii în partea de sus a cizmelor și mănuși la fel de strânse ca părul împletit în codițe; afișa aceeași expresie de nemulțumire ca întotdeauna și se uita cu superioritate de-a lungul nasului său proeminent la oricine în afară de Paitar. Shianri era, de fapt, un măscărici în multe privințe – rareori se întâmpla ca regii din Arafel să plece urechea la consilierii lor, în schimb, îi ascultau reginele –, însă era mai mult decât părea a fi la prima vedere. Agelmar Jagad ar fi putut trece drept versiunea mai mare a lui Easar, un om simplu, dur și îmbrăcat sărăcăcios, de care atârnau mai multe arme decât căra Baldhere, și care aștepta să răspândească moartea, în vreme ce Alesune Chulin era pe-atât de slabă pe cât era Serailla de corpolentă, pe-atât de frumoasă pe cât era Serailla de ștearsă și pe-atât de înflăcărată pe cât era Serailla de blândă. Alesune părea făcută pentru mătăsurile ei fine și albastre. Însă ar fi fost greșit să o judeci pe Serailla după aparențe.

– Pacea și Lumina fie cu tine, Ethenielle din Kandor, zise Easar pe un ton aspru atunci când aceasta își opri calul în fața lor.

– Lumina să te ocrotească, Ethenielle din Kandor, rosti în același timp Paitar.

Vocea lui Paitar mai punea încă pe jar inimile femeilor. Dar avea o soție care știa că era al ei din cap până-n picioare. Ethenielle se îndoia că Menuki ar fi avut vreodată un moment sau vreun motiv de gelozie.

Ea îi salută scurt:

– Sper că ați ajuns până aici fără să fiți văzuți.

Easar pufni și se aplecă în față, privind-o încruntat. Era un bărbat aspru care, deși văduv de unsprezece ani, încă jelea. Îi

scrisese chiar poezii soţiei lui. Întotdeauna ascundea mai mult decât lăsa să se vadă.

– Dac-am fost văzuţi, Ethenielle, mormăi el, atunci mai bine am face cale-ntoarsă.

– Vorbeşti deja despre a face cale-ntoarsă?

Prin tonul folosit şi întărindu-şi spusele cu o smucitură a frâielor ornate cu ciucuri, Shianri amestecă dispreţul cu suficient bun-simţ încât să nu pară o sfidare. Totuşi, Agelmar îl privi cu răceală, foindu-se uşor în şa, doar cât să-şi amintească pe unde îi erau aşezate armele. Or fi fost ei vechi aliaţi în luptele din Mana Pustiitoare, dar noi suspiciuni dădeau târcoale.

Alesune îşi mişcă iapa pe loc, un cal cenuşiu la fel de mare cât unul de luptă. Şuviţele subţiri şi albe din părul lung şi negru părură brusc nişte creste pe coif, iar privirea ei te făcea să uiţi repede că femeile shienaran nu mânuiau armele şi nu se înfruntau în dueluri. Purta titlul simplu de *shatayan* în Casa regală, însă cei care credeau că influenţa unei *shatayan* se rezuma la a da porunci bucătarilor, servitoarelor şi negustorilor care aduceau merinde se înşelau amarnic.

– Temeritatea nu înseamnă curaj, Seniore Shianri. Am plecat din Mana Pustiitoare nepăziţi şi, dacă vom da greş, şi chiar de vom izbândi, unii dintre noi s-ar putea alege cu capetele înfipte în ţepe. Poate chiar toţi. Poate se va îngriji Turnul Alb de asta, dacă n-o va face acest al'Thor.

– Mana Pustiitoare pare aproape adormită, bombăni Terasian, frecându-şi bărbia cărnoasă. N-am mai văzut-o niciodată atât de tăcută.

– Umbra nu doarme niciodată, rosti încet Jagad, iar Terasian încuviinţă ca şi când şi acest lucru trebuia luat în considerare.

Agelmar era cel mai bun general dintre toţi, unul dintre cei mai buni din câţi existau, dar nici Terasian nu îşi câştigase locul în dreapta lui Paitar doar pentru că era un bun prieten de pahar.

– Cei pe care i-am lăsat în urmă pot păzi Mana Pustiitoare, asta dacă nu vor izbucni din nou Războaiele Troloce, zise Ethenielle cu glas hotărât. Bănuiesc că şi voi aţi făcut la fel. Cu toate că nu prea are importanţă. Chiar crede cineva că mai putem face cale-ntoarsă?

Ea adresă această întrebare pe un ton sec, fără să aştepte un răspuns, însă primi unul.

– Să facem cale-ntoarsă? se auzi o voce ascuţită de femeie tânără în spatele ei.

Tenobia din Saldaea năvăli în galop printre ei, trăgând de hăţurile juganului alb şi făcându-l să dea cu spatele. Şiruri groase de perle se întindeau de-a lungul mânecilor gri-închis ale veşmântului strâmt de călărie, în vreme ce broderia bogată, roşu cu auriu, îi scotea în evidenţă mijlocul şi rotunjimea pieptului. Deşi era înaltă pentru o femeie, era drăguţă, chiar frumoasă, în ciuda nasului obraznic. Ochii mari şi migdalaţi, de un albastru-închis, contribuiau la asta, la fel încrederea în sine, atât de puternică, încât o făcea să strălucească. După cum era de aşteptat, regina din Saldaea era însoţită doar de Kalyan Ramsin, unul dintre numeroşii ei unchi, un bărbat plin de cicatrice şi cu părul cărunt, cu faţa ca de vultur şi mustăţi groase, curbate în jos, în jurul gurii. Tenobia Kazadi asculta doar de consiliul soldaţilor, de nimeni altcineva.

– Nu voi face cale-ntoarsă, continuă ea pe un ton ferm, indiferent ce veţi face voi, ceilalţi. L-am trimis pe *scumpul* meu unchi Davram să-mi aducă degrabă capul Dragonului Fals, Mazrim Taim, iar acum el şi Taim, *amândoi*, îl urmează pe acest al'Thor, dacă e să dau crezare zvonurilor pe care le-am auzit. Am aproape cincizeci de mii de oameni cu mine şi, indiferent ce veţi hotărî voi, *nu* voi face cale-ntoarsă până când unchiul meu şi al'Thor nu vor înţelege cine domneşte, cu adevărat, peste Saldaea.

Ethenielle schimbă câteva priviri cu Serailla şi Baldhere, în vreme ce Paitar şi Easar îi spuneau Tenobiei că şi ei voiau să meargă mai departe. Serailla clătină încet din cap şi ridică uşor din umeri. Baldhere dădu ochii peste cap fără să mascheze asta. Ethenielle nu se aşteptase ca Tenobia să decidă, în ultima clipă, să stea deoparte, dar fata avea să creeze, negreşit, necazuri.

Saldaeanii erau un neam ciudat – Ethenielle se întrebase adesea cum de sora ei, Einone, avea un mariaj bun cu un alt unchi al Tenobiei –, însă Tenobia ducea la extrem acea ciudăţenie. Te puteai aştepta la excentricitate din partea oricărui saldaean, dar Tenobiei îi crea o reală plăcere să-i şocheze pe

domani sau să îi facă să pară monotoni chiar și pe cei din Altara. Temperamentul saldaeanilor era bine definit de legendă; al ei era asemenea unei văpăi în bătaia vântului puternic și nu știai niciodată ce avea să aprindă scânteia. Ethenielle nici măcar nu voia să se gândească la cât de greu se lăsa convinsă femeia să-și asculte rațiunea atunci când nu voia; doar Davram Bashere reușise să facă asta. Apoi mai exista problema căsătoriei.

Tenobia era încă tânără, deși trecuse cu câțiva ani de vârsta la care ar fi trebuit să se mărite – căsătoria era o datorie pentru fiecare membru din fiecare Casă conducătoare, cu atât mai mult pentru un domnitor; trebuiau create alianțe, să se nască un moștenitor – cu toate acestea, Ethenielle nu o luase în considerare pe față pentru niciunul dintre fiii ei. Tenobia avea pretenții mari în legătură cu tot ce o privea, inclusiv viitorul soț. El trebuia să fie capabil să înfrunte și să ucidă zeci de Myrddraali și în același timp să cânte la harpă și să compună versuri. Trebuia să se ia la întrecere cu învățații pe când cobora călare o coastă abruptă sau, poate, când o urca. Trebuia să i se supună – firește, doar era regină – exceptând momentele în care Tenobia se va aștepta ca el să nu îi ia în seamă vorbele și s-o azvârle peste umăr. *Exact* asta voia fata! Să îl ferească Lumina pe cel care va alege s-o azvârle peste umăr când ea își va dori să i se supună sau care i se va supune când ea își va dori s-o arunce peste umăr. Tenobia nu spusese toate astea răspicat, dar orice femeie cu un dram de minte, care o auzea cum vorbea despre bărbați, înțelegea pe loc. Tenobia avea să moară fecioară, ceea ce însemna că unchiul ei, Davram, ar deveni succesorul ei, dacă îi va supraviețui, dacă nu, moștenitorul lui Davram.

Un cuvânt ajunse până la urechea lui Ethenielle, făcând-o să se îndrepte în șa. Trebuia să fie atentă; miza era prea mare.

– Aes Sedai? zise ea cu asprime în glas. Ce-i cu Aes Sedai?

În afară de Paitar, sfetnicele lor din Turnul Alb plecaseră când auziseră vești despre frământările din Turn. Nianh a ei și Aisling a lui Easar dispăruseră fără urmă. Dacă Aes Sedai aflau de planurile lor… Ei bine, Aes Sedai aveau mereu un plan al lor. Mereu. Lui Ethenielle nu îi va plăcea să descopere că își băga mâinile nu într-un cuib de viespi, ci în două.

Paitar ridică din umeri, părând ușor stânjenit. Nu era un lucru neînsemnat pentru el; însă, asemenea Seraillei, nu lăsa nimic să îl supere.

– Te-ai fi așteptat s-o las pe Coladara în urmă, Ethenielle, mai ales că aș fi putut ascunde pregătirile de ea, spuse el pe un ton blând.

Ea nu se așteptase. Sora lui preferată era Aes Sedai, iar Kiruna îl făcuse să se atașeze de Turn. Ethenielle nu se așteptase la asta, dar sperase.

– Coladara a avut însoțitoare, continuă el. Șapte. A fost un lucru chibzuit să le aducem cu noi, având în vedere circumstanțele. Din fericire, n-a fost nevoie să ducem luptă de convingere. Cu niciuna, la drept vorbind.

– Lumina să ne lumineze și să ne ocrotească sufletele, zise Ethenielle cu răsuflarea întretăiată, auzind aceleași cuvinte în apropierea ei, de la Serailla și Baldhere. Opt surori, Paitar? Opt?

Cu siguranță că Turnul Alb le știa fiecare mișcare.

– Și mai am cinci, interveni Tenobia, ca și când ar fi anunțat că avea o pereche nouă de pantofi. M-au găsit înainte să plec din Saldaea. Au părut la fel de surprinse ca mine. Odată ce-au aflat ce aveam de gând să fac – tot nu știu cum au aflat, însă au reușit –, am fost convinsă că vor da fuga s-o găsească pe Memara.

Ea se încruntă, aruncându-i o privire dușmănoasă. Elaida se înșelase amarnic atunci când trimisese o soră să o intimideze pe Tenobia.

– În schimb, continuă ea, Illeisien și celelalte au fost mai dornice decât mine să păstreze secretul.

– Totuși, insistă Ethenielle. Treisprezece surori. Nu e nevoie decât ca una dintre ele să găsească o cale prin care să trimită un mesaj. Câteva rânduri. Să intimideze vreun soldat sau vreo servitoare. Crede vreunul dintre voi că le va putea opri?

– Zarurile au fost aruncate, zise simplu Paitar.

Nu mai puteau da înapoi. Cei din Arafellin erau aproape la fel de ciudați precum cei din Saldaea, după părerea lui Ethenielle.

– Mai înspre miazăzi, ne-ar prinde bine să avem cu noi treisprezece Aes Sedai, adăugă Easar.

După aceste cuvinte tăcură, dar continuarea plutea în aer. Nimeni nu voia să vorbească. Situația era diferită de cea în care înfruntaseră Mana Pustiitoare.

Brusc, Tenobia izbucni în râs. Calul ei începu să se agite, dar ea îl liniști.

– Îmi doresc să continui drumul spre miazăzi cât mai repede, însă vă invit pe toți la masă în seara aceasta, în tabăra mea. Poți vorbi cu Illeisien și cu prietenele ei ca să te convingi dacă judecata ta se potrivește cu a mea. Mâine-seară, ne-am putea strânge cu toții în tabăra lui Paitar ca să vorbim cu prietenele Coladarei.

Sugestia fu atât de potrivită, atât de evident de necesară, încât toți consimțiră. Apoi Tenobia adăugă, fiindcă-i venise o idee de moment:

– Unchiul meu, Kalyan, s-ar simți onorat dacă îi vei îngădui să șadă lângă tine în seara aceasta, Ethenielle. Te admiră foarte mult.

Ethenielle îi aruncă o privire lui Kalyan Ramsin – individul stătea tăcut în șa în spatele Tenobiei, părând că nici nu respiră – și, preț de o clipă, vulturul acela cărunt își descoperi ochii. Într-o strălucire, ea văzu ceva ce nu mai văzuse de când Brys al ei murise, un bărbat care nu se uita la o regină, ci la o femeie. Șocul fu ca o lovitură ce o lăsă fără suflare. Tenobia își mută repede privirea de la unchiul ei la Ethenielle, cu un zâmbet ce trăda satisfacția.

Pe Ethenielle o cuprinse indignarea. Zâmbetul acela vorbea de la sine, dacă ochii lui Kalyan n-o făceau. Copila asta se gândea să-l însoare pe individul acesta cu *ea*? *Copila* asta credea că...? Deodată, furia lăsă locul tristeții. Ea însăși fusese o copilă atunci când făcuse aranjamentele pentru nunta surorii ei văduve, Nazelle. Era o chestiune de stat, dar Nazelle ajunsese să îl iubească pe Seniorul Ismic, în ciuda faptului că se împotrivise la început. Ethenielle făcea aranjamentele pentru căsătoriile altora de atâta vreme, încât nu se gândise că propria căsătorie ar constitui o legătură foarte puternică. Se uită din nou la Kaylan, îndelung de data asta. Pe fața lui aspră se citea din nou respectul, deși ea îi vedea ochii așa cum fuseseră

adineauri. Orice consort și-ar fi ales, acesta trebuia să fie un bărbat dur, însă ea se rugase întotdeauna pentru o șansă la iubire în ceea ce privea căsătoriile copiilor ei, ba chiar ale fraților ei, cu atât mai mult pentru ea.

– În loc să irosim lumina zilei stând la taclale, spuse ea mai șoptit decât și-ar fi dorit, ce-ar fi să facem ceea ce am venit să facem.

Lumina să-i apere sufletul, era femeie în toată firea, nu o fată care întâlnea un posibil pretendent pentru prima dată.

– Ei bine? întrebă ea, de data asta pe un ton foarte ferm.

Toate înțelegerile lor se aflau în acele scrisori atent ticluite și toate planurile lor aveau să fie modificate pe măsură ce avansau spre miazăzi, iar circumstanțele se schimbau. Întâlnirea aceea avea un singur scop real, o ceremonie simplă și străveche a Ținuturilor Pârjolite, care avusese loc doar de șapte ori în toți anii de la Frângerea Lumii. Era o ceremonie prin care își jurau credință dincolo de orice cuvânt, oricât de puternic ar fi fost acesta. Conducătorii își mânară caii mai aproape, iar ceilalți se retraseră.

Ethenielle șuieră atunci când își trecu tăișul pumnalului peste palma stângă. Tenobia râse când și-o tăie pe-a ei. Paitar și Easar parcă-și smulgeau așchii din mâini. Patru mâini se întinseră și se atinseră, apoi se strânseră. Sângele se amestecă, picurând pe pământ, îmbibându-se în noroiul întărit.

– Suntem unul până la moarte, spuse Easar, și toți rostiră cuvintele odată cu el: „Suntem unul până la moarte"

Prin sânge și pământ, ei își jurară credință. În continuare, trebuiau să-l găsească pe al'Thor și să ducă la îndeplinire ce era de făcut. Cu orice preț.

Odată ce se asigură că Turanna putea sta pe pernă fără sprijin, Verin se ridică în picioare și o lăsă pe sora Albă, slăbită, bând apă. Sau cel puțin, încercând să bea. Dinții Turannei clănțăniră pe potirul din argint, ceea ce nu era de mirare. Ușa cortului era destul de joasă, așa că Verin fu nevoită să se aplece ca să își scoată capul. Simți un junghi de oboseală în spate atunci când se aplecă. Nu se temea de femeia care tremura în spatele

ei, îmbrăcată într-un veşmânt negru din lână aspră. Verin ţinea scutul strâns, deşi se îndoia că Turanna avea suficientă forţă în picioare în momentul acela ca să o atace pe la spate, chiar dacă i-ar fi trecut prin minte acest gând incredibil. Surorile Albe nu gândeau astfel. De fapt, în starea în care se afla Turanna, era greu de crezut că ea ar fi putut conduce Puterea câteva ceasuri, chiar dacă nu i s-ar fi pus un scut.

Tabăra Aiel se întindea pe dealurile ce ascundeau oraşul Cairhien. Erau nişte corturi joase, pământii, care umpleau spaţiul dintre cei câţiva copaci care mai erau în apropierea oraşului. În aer pluteau nori subţiri de praf, dar nici praful, nici arşiţa, nici strălucirea unui soare dogoritor nu îi deranjau pe Aieli. În tabără era tot atâta forfotă şi agitaţie cât într-un oraş. Vedea bărbaţi care ciopârţeau vânatul şi peticeau corturile, ascuţeau cuţite şi croiau cizmele moi pe care le purtau cu toţii, femei care găteau deasupra focurilor, coceau, ţeseau la războaie mici de ţesut şi aveau grijă de cei câţiva copii din tabără. Câţiva *gai'shain* în robe albe se mişcau repede de colo-colo, cărând poveri, sau băteau covoarele, ori aveau grijă de caii de povară şi de catâri. Nu existau nici vânzători ambulanţi, nici negustori. Nici căruţe sau trăsuri, desigur. Un oraş? Părea mai degrabă a fi o mie de sate strânse la un loc, deşi bărbaţii erau mult mai mulţi decât femeile şi, exceptând fierarii care făureau nicovale, aproape fiecare bărbat care nu era îmbrăcat în alb era înarmat. La fel, majoritatea femeilor.

Cu siguranţă, erau tot atâţia bărbaţi şi femei cât într-un oraş mare, suficient de mulţi încât să se piardă printre ei câteva prizoniere Aes Sedai, însă Verin zări o femeie în robă neagră înaintând cu paşi apăsaţi, la nu mai mult de patruzeci de metri depărtare, şi chinuindu-se să tragă după ea o grămadă de pietre care îi ajungea până la talie, pe o piele de vacă. Gluga mare îi ascundea faţa, dar nimeni din tabără, în afară de surorile captive, nu purta astfel de robe negre. O Înţeleaptă înainta agale aproape de femeia în robă neagră, strălucind de Putere în timp ce îi ţinea scutul prizonierei, iar două Fecioare o flancau pe soră, folosind nişte beţigaşe cu care o înghionteau atunci când şovăia. Verin se întrebă dacă îi fusese menit să vadă această

scenă. În dimineața aceea, trecuse pe lângă Coiren Saeldain, care avea o privire sălbatică și broboane de transpirație ce i se prelingeau pe față în timp ce era escortată de o Înțeleaptă și de doi bărbați Aiel înalți. Un coș mare plin cu nisip îi încovoia spatele pe când urca o pantă, împleticindu-se. Cu o zi înainte, fusese Sarene Nemdahl. O puseseră să mute apa dintr-o găleată de piele într-alta cu căușul palmelor, o înghiontiseră cu baghetele ca să se miște mai repede, apoi o îmboldiseră pentru fiecare picătură irosită atunci când vărsa apa pentru că o înghionteau să se miște mai repede. Sarene se oprise o clipă ca să o întrebe pe Verin motivul, deși nu se aștepta la un răspuns. Verin nici măcar nu apucase să îi răspundă, deoarece Fecioarele o obligaseră pe Sarene să își reia munca inutilă.

Își înăbuși un suspin. În primul rând, nu îi plăcea să vadă că surorile erau tratate astfel, indiferent de motiv sau de nevoie, și, în al doilea rând, era evident că un număr mare de Înțelepte voiau… Ce? Ca ea să știe că a fi Aes Sedai nu avea nicio importanță acolo? Era ridicol. Acest lucru fusese lămurit în urmă cu câteva zile. Poate ca ea să afle că putea sfârși în roba neagră? Pentru moment, se simțea în siguranță, dar Înțeleptele ascundeau câteva secrete pe care ea nu reușise încă să le afle, cel mai mărunt dintre ele referindu-se la cum funcționa ierarhia lor. Deși era cel mai mărunt, acesta constituia însăși esența. Uneori, femeile care dăduseră porunci le îndeplineau pe cele primite chiar de la femeile cărora le porunciseră, apoi, mai târziu, situația se inversa. Pentru ea, acest lucru nu avea nicio noimă. Însă nimeni nu îi poruncea lui Sorilea, ceea ce o făcea pe Verin să se simtă oarecum în siguranță.

Nu își putu reține un sentiment de satisfacție. În dimineața aceea, în Palatul Soarelui, Sorilea vrusese să afle ce îi făcea să se rușineze cel mai mult pe cei din ținuturile umede. Kiruna și celelalte surori nu înțelegeau. Nu făceau niciun efort să vadă ce se întâmpla acolo; se temeau poate de ce-ar fi putut afla sau se temeau că noile cunoștințe le-ar fi pus la încercare legămintele. Ele se străduiau în continuare să justifice de ce aleseseră acea cale, dar Verin găsise deja motive și un scop pentru calea pe care o urma. Și mai avea în geanta ei o listă pe care era pregătită

să i-o dea lui Sorilea atunci când vor fi singure. Nu era nevoie să le spună și celorlalte. Pe unele dintre prizoniere nu le întâlnise niciodată, însă, credea ea, cele mai multe femei de pe listă aveau slăbiciunile pe care le căuta Sorilea. Viața urma să devină mult mai grea pentru femeile în negru. Și, cu puțin noroc, eforturile ei aveau să fie de mare ajutor.

Doi bărbați Aiel mătăhăloși, fiecare ținând pe umăr câte un topor, stăteau în fața cortului, părând absorbiți de un joc cu o sfoară. Ei își ridicară de îndată privirile atunci când ea își iți capul prin ușa cortului. Coram se ridică în picioare asemenea unui șarpe care se descolăcea, în ciuda mărimii lui, iar Mendan întârzie doar cât să pună deoparte sfoara. Dacă ea ar fi stat în poziție verticală, capul ei abia ar fi ajuns la nivelul piepturilor lor. Cu toate acestea, Verin i-ar fi putut răsturna pe amândoi pe spate și le-ar fi venit de hac. Dacă ar fi îndrăznit. Era tentată, uneori. Bărbații erau îndrumătorii ei desemnați, îi ofereau protecție împotriva neînțelegerilor din tabără. Fără îndoială că ei raportau tot ceea ce zicea sau făcea ea. Câteodată, ea ar fi preferat să îl aibă pe Tomas lângă ea. Dar asta doar câteodată. Era mai greu să păstrezi secrete față de Străjerul tău decât față de străini.

– Te rog, spune-i Colindei că am terminat cu Turanna Norill, îi zise ea lui Coram, și cere-i să o trimită la mine pe Katerine Alruddin.

Verin voia să se ocupe mai întâi de surorile care nu aveau Străjeri. Bărbatul încuviință înainte să se îndepărteze cu pași mari, fără să scoată un cuvânt. Bărbații Aiel nu erau prea civilizați.

Mendan se lăsă pe vine, privind-o cu niște ochi surprinzător de albaștri. Unul dintre ei rămânea acolo, indiferent ce spunea ea. Mendan purta în jurul capului o fâșie de material roșu, cu simbolul străvechi al Aes Sedai. Asemeni celorlalți bărbați care purtau așa ceva, la fel ca Fecioarele, el părea că aștepta ca ea să facă o greșeală. Ei bine, nu erau primii și nici pe departe cei mai periculoși. Numai că trecuseră șaptezeci și unu de ani de când ea nu mai făcuse vreo greșeală gravă.

Verin îi zâmbi vag, în mod intenționat, lui Mendan și dădu să se retragă în cort, când, brusc, ceva îi atrase atenția, țintuind-o

locului. Dacă bărbatul Aiel ar fi încercat să-i taie beregata chiar în acel moment, ea nu ar fi observat.

Nu departe de locul în care stătea aplecată în ușa cortului, nouă sau zece femei erau înșirate în genunchi și învârteau tocilele pe lespedea din piatră a unei mori, asemănătoare cu cea dintr-o fermă izolată. Alte femei aduceau grânele în coșuri și luau făina brută. Cele nouă sau zece femei care stăteau în genunchi purtau fuste negre și bluze deschise la culoare, iar părul le era prins cu eșarfe. Una, vizibil mai scundă decât celelalte, singura care avea părul până la talie sau chiar mai lung, nu purta nici măcar un colier sau o brățară. Femeia își ridică ochii și trăsăturile feței înroșite de soare i se înăspriră atunci când întâlni privirea lui Verin. Totul dură doar o secundă, înainte ca ea să își reia grăbită treaba.

Verin se retrase repede în cort, simțind un nod în stomac. Irgain era din Ajah Verde. Sau, mai degrabă, făcuse parte din această Frăție a femeilor Aes Sedai, înainte să fie ferecată de Rand al'Thor. Atunci când ți se punea scut, legătura dintre tine și Străjer se șubrezea, dar când erai ferecată, ruperea legăturii era la fel de sigură ca moartea. Unul dintre cei doi Străjeri ai lui Irgain căzuse, pare-se, secerat din cauza șocului, iar celălalt murise încercând să ucidă mii de Aieli fără să se ostenească să scape. Mai mult ca sigur și Irgain își dorea să fi murit. Să fi fost ferecată. Verin își apăsă pântecul cu ambele mâini. *Nu* își va îngădui să se îmbolnăvească. Văzuse lucruri și mai rele decât o femeie ferecată. Mult mai rele.

– Nu există nicio speranță, nu-i așa? murmură Turanna cu o voce gravă, pe când plângea în tăcere, holbându-se în potirul din argint pe care îl ținea cu mâinile tremurânde, la ceva ce părea îndepărtat și înfricoșător. Nicio speranță.

– Există întotdeauna o cale dacă o cauți, replică Verin, bătând-o ușor pe umăr, absentă. Trebuie să cauți mereu.

Mintea ei o lua razna, însă niciun gând nu ajungea la Turanna. Doar Lumina știa că ferecarea lui Irgain o făcea să-și simtă stomacul de parcă ar fi fost plin cu unsoare râncedă. Și totuși, ce căuta femeia la măcinatul grânelor? Și îmbrăcată ca o femeie Aiel! Oare fusese pusă la muncă doar ca să o vadă Verin?

Ce întrebare idioată; chiar și cu un *ta'veren* la fel de puternic precum Rand al'Thor, care se afla la doar câțiva kilometri depărtare, ea nu putea crede prea mult în coincidențe. Oare se înșelase? În cel mai rău caz. Nu putea fi o greșeală gravă. Doar că uneori greșelile mărunte erau la fel de periculoase ca acelea mari. Cât timp ar fi rezistat dacă Sorilea s-ar fi hotărât să o facă să cedeze? O perioadă dureros de scurtă, gândi ea. În unele privințe, Sorilea era la fel de neîndurătoare ca oricare altă persoană pe care o întâlnise Verin. Nu ar fi ajutat la nimic, indiferent ce ar fi spus ea. Dar trebuia să lase aceste gânduri pentru o altă zi. Era inutil să se îngrijoreze dinainte.

Se lăsă în genunchi și se strădui să o consoleze pe Turanna, însă nu reuși. Erau doar niște cuvinte liniștitoare, care îi păreau și ei la fel de goale ca Turannei, judecând după privirea tristă a femeii. Doar Turanna putea schimba situația în care se afla, iar acest lucru trebuia să vină din interiorul ei. Sora Albă începu să plângă mai tare, fără a scoate însă vreun sunet. Umerii îi tremurau și lacrimile îi curgeau pe obraji. Intrarea a două Înțelepte, însoțite de doi bărbați tineri Aiel, care fură nevoiți să stea încovoiați în interiorul cortului, fu o ușurare. Cel puțin pentru Verin. Se ridică în picioare și făcu o plecăciune, dar niciuna dintre ele nu părea interesată de ea.

Daviena era o femeie cu ochi verzi și păr roșcat, iar Losaine avea ochi cenușii și păr negru cu reflexii roșiatice, la lumina soarelui. Erau cu un cap mai înalte decât ea și arătau de parcă primiseră o sarcină ingrată pe care ar fi dorit s-o îndeplinească altcineva. Niciuna dintre ele nu avea suficientă forță ca să conducă Puterea astfel încât să aibă siguranța că ar fi ținut-o de una singură pe Turanna, dar erau legate ca și când ar fi format un cerc toată viața lor, lumina *saidarului* din jurul uneia părând să se amestece cu cea din jurul celeilalte, în ciuda faptului că stăteau depărtate. Verin se strădui să afișeze un zâmbet, ca să nu se încrunte. Unde *învățaseră* asta? Ea putea pune rămășag pe tot ce avea că femeile fuseseră inițiate doar de câteva zile.

Apoi totul se desfășură ușor și cu repeziciune. Când bărbații, care stăteau încovoiați, o ridicară pe Turanna în picioare, aceasta scăpă din mâini potirul din argint. Din fericire pentru

ea, era gol. Nu se împotrivi, ceea ce fu o decizie înțeleaptă, având în vedere că oricare dintre bărbați o putea sălta în brațe ca pe un sac cu grâne. Cu toate acestea, femeia își ținea gura deschisă, scâncind. Aielii erau nepăsători. Daviena, care controla cercul, preluă scutul, iar Verin eliberă Adevăratul Izvor. Niciuna nu avea suficientă încredere în ea ca să-i îngăduie să țină *saidarul* fără vreun motiv anume, deși le jurase supunere oarbă. Niciuna nu părea să observe, însă ar fi făcut-o, cu siguranță, dacă ea l-ar fi ținut în continuare. Bărbații o săltară pe Turanna, care își târa picioarele goale pe covoarele întinse în cort, iar Înțeleptele ieșiră în urma lor. Asta fu tot. Își îndepliniseră sarcina în ceea ce o privea pe Turanna.

Expirând profund, Verin se lăsă pe una dintre pernele viu colorate, cu ciucuri. O tavă aurie, din frânghie împletită, zăcea pe covor, lângă ea. După ce turnă conținutul dintr-o carafă din cositor într-un potir din aur până la apus de lumină, se simțea de parcă ar fi cărat în spate un cufăr greu vreo treizeci de kilometri. Peste dealuri. Puse potirul pe tavă, apoi își scoase de la brâu carnețelul legat cu piele. Aielii nu întârziau prea mult timp să le aducă pe cele pe care le cerea ea. Câteva clipe libere ca să-și frunzărească însemnările – și să scrie altele – erau bine-venite.

Nu era nevoie să facă însemnări despre prizoniere, însă apariția neașteptată a lui Cadsuane Melaidhrin de acum trei zile îi dădea motive de îngrijorare. *Ce* urmărea, de fapt, Cadsuane? Însoțitoarele ei puteau fi înlăturate, dar Cadsuane însăși era o legendă, iar dacă te luai după partea veridică a legendei, era extrem de periculoasă. Periculoasă și imprevizibilă. Verin luă o peniță din trusa mică de scris, din lemn, pe care o cără oriunde și se întinse după dopul călimării, aflat în husă. O altă Înțeleaptă intră în cort.

Verin se ridică atât de brusc în picioare, încât scăpă carnețelul din mână. Aeron nu putea conduce deloc Puterea. Cu toate acestea, Verin făcu o plecăciune mai adâncă în fața femeii cu păr cărunt decât în fața Davienei și a lui Losaine. În timp ce făcea plecăciunea, ea dădu drumul rochiei și își întinse mâna după carnețel, însă degetele lui Aeron îl atinseră primele. Verin se îndreptă, privind calmă cum femeia mai înaltă răsfoia paginile.

O privire albastră precum cerul se intersectă cu privirea ei. Un cer de iarnă.

– Desene frumoase și multe informații despre plante și flori, zise Aeron pe un ton rece. Nu văd nimic legat de întrebările pe care ai fost trimisă să le pui.

Mai degrabă îi împinse carneţelul decât i-l întinse.

– Mulţumesc, Înţeleaptă, rosti smerită Verin, punându-și carneţelul la spate, în brâu, apoi mai făcu o plecăciune, ca măsură de precauţie, la fel de adâncă precum prima. Am obiceiul să notez tot ce văd.

Într-o bună zi, va trebui să transcrie limbajul codat pe care îl folosea în carneţelele ei – strânse de-o viaţă și adăpostite în dulapurile și cuferele din odăile ei ce se aflau deasupra bibliotecii din Turnul Alb – într-o bună zi, dar nădăjduia că nu prea curând.

– Cât despre… ăăă… prizoniere, până acum toate au spus propriile versiuni ale aceleiași povești. *Car'a'carn* urma să fie găzduit în Turn până la Ultima Bătălie. Tratatamentul aspru de la început… ăăă… a fost pentru că a încercat să scape. Însă știai deja asta, desigur. Fii fără teamă; sunt convinsă că voi afla mai multe.

Spunea adevărul chiar dacă nu tot adevărul. Văzuse prea multe surori preferând să-și piardă viaţa decât să riște să le trimită pe celelalte în mormânt fără un motiv întemeiat. Dar nu știa ce ar putea cauza acel risc. Felul în care fusese răpit tânărul al'Thor, de către o solie ce ar fi trebuit să ducă tratative cu el, îi înfuriase atât de mult pe Aieli, că ajunseseră pe punctul de a comite o crimă, și totuși, ceea ce ea numea „tratament aspru" abia dacă îi mânia, din câte își dădea ea seama.

Brăţările din aur și fildeș zăngăniră încet când Aeron își aranjă șalul negru. Ea își coborî privirea, ca și când ar fi încercat să îi citească gândurile lui Verin. Aeron era apreciată printre Înţelepte și, deși Verin văzuse cum un zâmbet cald și destins îi încreţea uneori obrajii măslinii, acesta nu fusese niciodată oferit vreunei Aes Sedai. „Nu am bănuit vreodată că vei fi cea care va da greș, îi zisese ea lui Verin, pe un ton oarecum suspicios. Restul a rămas oarecum nelămurit. Aes Sedai nu au pic de onoare. Dă-mi un motiv de bănuială și am să te lovesc cu

mâinile goale până vei cădea din picioare. Dă-mi două motive și-am să te leg de stâlp, lăsându-te pradă vulturilor și furnicilor." Verin își ridică privirea spre ea, clipind și încercând să pară deschisă și smerită; nu trebuia să uite să fie smerită. Docilă și supusă. Nu îi era teamă. În vremea ei, Verin înfruntase priviri mai aspre, atât din partea femeilor, cât și din partea bărbaților, în care nu citise atâta remușcare pentru că voiau să-i curme viața, cum citea în ochii lui Aeron. Se străduise din greu să-i convingă s-o lase să pună acele întrebări. Nu își permitea să irosească această străduință. Ce bine ar fi dacă fețele Aielilor ar trăda mai mult din ceea ce gândesc.

Brusc, își dădu seama că nu mai erau singure în cort. Două Fecioare cu părul bălai intraseră, aducând cu ele o femeie în robă neagră, cu o palmă mai scundă decât ele. O țineau pe jumătate în picioare. Într-o parte se afla Tialin, o roșcată deșirată, care afișa o expresie aspră în spatele luminii *saidarului*, scutul împotriva prizonierei în robă neagră. Părul celeilalte surori atârna până la umeri, cârlionți îmbibați de sudoare și șuvițe desprinse și lipite de față, atât de năclăioase, încât Verin nu o recunoscu la prima vedere. Pomeți înalți, nas puțin coroiat și ochi căprui, ușor migdalați... Era Beldeine. Beldeine Nyram. Ea o instruise pe fată pentru o bucată de timp în perioada de noviciat.

– Dacă mi-e permis să întreb, zise ea cu grijă, de ce a fost adusă? Am trimis după alta.

Beldeine nu avea Străjer, deși era din frăția Verde – primise șalul doar în urmă cu trei ani, iar surorile din Ajah Verde erau pretențioase când venea vorba despre prima lor aleasă. Dacă începeau să aducă pe cine alegeau ei, următoarea putea avea doi sau trei Străjeri. Verin se simțea în stare să se ocupe de încă două în acea zi, dar nu și dacă vreuna dintre ele avea un Străjer. Se îndoia că ar mai fi primit o a doua șansă.

– Katerine Alruddin a evadat azi-noapte, zise Tialin, aproape scuipând, iar Verin oftă.

– Ați lăsat-o *să evadeze*? izbucni ea, fără să se gândească.

Oboseala nu era o scuză, însă cuvintele îi ieșiră pe gură înainte să le poată opri.

– Cum ați putut fi atât de necugetate? E Roșie! Și nu e nici lașă, nici slabă în Putere! *Car'a'carn* ar putea fi în pericol! De ce nu ni s-a adus la cunoștință asta atunci când s-a întâmplat?

– S-a aflat abia azi-dimineață, mârâi una dintre Fecioare, cu ochii ca două safire șlefuite. O Înțeleaptă și doi *Cor Darei*, din gruparea războinică Aiel, au fost otrăviți, iar *gai'shainul* care le-a adus băuturile a fost găsit cu gâtul tăiat.

Aeron o privi cu răceală pe Fecioară, ridicând o sprânceană.

– Ea a vorbit cu tine, Carahuin?

Deodată, ambele Fecioare deveniră preocupate să o țină pe Beldeine în picioare. Aeron abia dacă îi aruncă o privire lui Tialin și Înțeleapta roșcată își coborî ochii. Verin fu următoarea țintă a acestor „atenții".

– Grija ta pentru Rand al'Thor îți face... cinste, spuse Aeron îmbufnată. Va fi păzit. Nu e nevoie să știi mai mult. Sau prea mult.

Brusc, tonul ei se înăspri și adăugă:

– Ucenicele nu li se adresează pe un astfel de ton Înțeleptelor, Verin Mathwin *Aes Sedai*.

Ultimele cuvinte fură însoțite de un rânjet.

Înăbușindu-și un oftat, Verin făcu încă o plecăciune adâncă, o parte din ea dorindu-și să fi fost la fel de zveltă cum fusese atunci când sosise la Turnul Alb. Nu era făcută pentru plecăciuni și reverențe.

– Iartă-mă, Înțeleaptă, zise ea, smerită.

Evadase! Pentru ea, era clar, chiar dacă nu și pentru Aieli.

– Frica m-a făcut să mă pierd cu firea.

Din păcate, nu știa că sora Katerine avusese un accident mortal.

– Mă voi strădui să fiu mai atentă pe viitor.

Nici măcar o clipire din gene nu lăsa să se vadă dacă Aeron acceptase scuza.

– Pot să preiau eu scutul ei, Înțeleaptă?

Aeron încuviință fără să se uite la Tialin, iar Verin îmbrățișă repede Izvorul, preluând scutul pe care îl eliberă Tialin. Nu contenea să se minuneze că femeile care nu puteau conduce Puterea le dădeau cu atâta ușurință ordine celor care puteau.

Tialin nu era mai slabă în Putere decât Verin. Cu toate acestea, ea o privea pe Aeron cu aproape tot atâta umilinţă ca toate celelalte Fecioare, iar când acestea ieşiră în grabă din cort la un gest al mâinii lui Aeron, lăsând-o pe Beldeine să se clatine pe loc, Tialin rămase cu un pas în spate.

Dar Aeron nu plecă, nu imediat.

– Nu-i vei vorbi lui *Car'a'carn* despre Katerine Alruddin, preciză ea. Are destule pe cap ca să-şi mai facă griji în privinţa unor fleacuri.

– Nu-i voi spune nimic despre ea, consimţi repede Verin.

Fleacuri? O Roşie care avea puterea surorii Katerine nu era un fleac. Asta trebuia notat. Se impunea un moment de gândire.

– Ai grijă să-ţi ţii gura, Verin Mathwin, altminteri o vei folosi la urlat.

Cum nu putea replica, Verin încercă să pară smerită şi supusă, făcând o altă reverenţă. O dureau genunchii.

De îndată ce Aeron plecă, Verin îşi îngădui să răsufle uşurată. Se temuse că Aeron avea să stea. Ca să rămână singură cu prizonierele depusese cam tot atâta efort ca atunci când le convinsese pe Sorilea şi pe Amys că surorile trebuiau interogate şi de către cineva din interiorul Turnului Alb. Dacă vor afla că fuseseră îndrumate să ia acea decizie... Era o grijă pentru o altă zi. Părea să adune griji după griji.

– Este destulă apă ca să te speli măcar pe faţă şi pe mâini, îi spuse ea cu blândeţe lui Beldeine. Şi, dacă vei dori, te voi Tămădui.

Fiecare soră pe care o interogase avusese cel puţin câteva vânătăi. Aielii nu le băteau pe prizoniere decât dacă vărsau apa sau se sustrăgeau de la vreo sarcină – cele mai grele cuvinte de sfidare fiind întâmpinate doar cu un râs batjocoritor, poate nici atât –, dar femeile în robe negre erau mânate precum animalele, cu un ghiont, ca să înainteze sau să se întoarcă, ori să se oprească, şi cu o lovitură mai zdravănă dacă nu reacţionau suficient de repede. Tămăduirea uşura şi ea unele lucruri.

Murdară, transpirată, legănându-se asemenea unei trestii în bătaia vântului, Beldeine îşi ţuguie buzele şi replică aproape scuipând:

– Mai bine sângerez până mor decât să fiu Tămăduită de tine! Poate ar fi trebuit să mă aștept să te văd ploconindu-te în fața acestor sălbăticiuni, însă n-am crezut vreodată că vei dezvălui secretele Turnului! Asta înseamnă trădare, Verin! Răzvrătire! Bănuiesc că dacă asta nu te-a împiedicat, nu te va împiedica nimic! mormăi dispreţuitoare femeia. Ce altceva le-ați mai învățat tu și celelalte pe lângă legare?

Verin plescăi iritată, fără să se obosească să o pună pe tânără la punct. O durea grumazul de cât privise în sus la Aeili – că veni vorba, până și Beldeine era mai înaltă cu o palmă sau două decât ea –, genunchii o dureau de la atâtea reverențe și prea multe femei îi arătaseră dispreț și o priviseră cu trufie în ziua aceea. Nimeni nu știa mai bine decât o Aes Sedai că o soră trebuia să poarte mai multe măști. Nu puteai să-i intimidezi mereu pe oameni sau să-i ciomăgești. Și-apoi, era mult mai bine să te comporți ca o novice decât să fii pedepsită ca una, mai ales atunci când n-aveai de îndurat decât durere și umilință. În cele din urmă, până și Kiruna trebuia să înțeleagă asta.

– Ia loc până nu cazi, zise ea, alegându-și cuvintele. Dă-mi voie să ghicesc ce-ai făcut azi. După cât ești de murdară, aș zice c-ai săpat o groapă. Cu mâinile goale sau te-au lăsat să folosești o lingură? Când vor hotărî că ai terminat, te vor pune s-o umpli la loc, să știi. Ia să vedem. Fiecare părticică a trupului tău este murdară, dar roba este curată, deci bănuiesc că te-au pus să sapi în pielea goală. Ești sigură că nu-ți dorești Tămăduirea? Arsurile de soare pot fi dureroase.

Verin umplu un alt potir cu apă și îl trimise în partea cealaltă a cortului pe un fir de Aer, ca să plutească în fața lui Beldeine.

– Cred că ai gâtlejul uscat.

O clipă, tânăra Verde se uită șovăielnic la potir, apoi picioarele îi cedară brusc și se prăbuși pe o pernă, râzând amar.

– Mă *udă* des..., spuse ea și râse din nou, însă Verin nu înțelese gluma. Cât vreau eu, atâta vreme cât înghit toată apa.

Tăcu, studiind-o furioasă pe Verin, pe urmă continuă cu vocea sugrumată:

– Rochia aceea îți vine bine. Pe-a mea au ars-o; i-am văzut. Mi-au furat tot, în afară de ăsta, preciză ea și atinse inelul cu

Marele Șarpe de pe degetul arătător stâng. Aurul străluci prin noroi. Bănuiesc că n-au avut curaj să mi-l ia. Știu ce încearcă să facă, Verin, dar nu vor reuși. Nici cu mine, nici cu celelalte!

Femeia era în continuare precaută. Verin așeză potirul pe covorul înflorat, lângă Beldeine, apoi și-l luă pe-al ei și bău înainte să vorbească.

– Ei bine, ce încearcă să facă?

De astă dată, râsul celeilalte femei fu nervos, însă și aspru.

– Să ne dezbine, și știi asta! Să ne facă să îi jurăm credință lui al'Thor, așa cum ai făcut-o tu. Of, Verin, cum ai putut? Ai jurat supunere oarbă! Ba, mai rău, unui *bărbat*, *lui*! Chiar dacă te-ai hotărât să te răzvrătești împotriva Supremei Înscăunate Amyrlin, împotriva Turnului Alb...

Pentru ea cele două sintagme păreau să însemne același lucru.

– ...Cum ai putut face *asta*!

Pentru o clipă, Verin se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine ca femeile captive în tabăra Aielilor să fi fost capturate așa cum fusese ea, ca o așchie din lemn în vârtejul creat de *ta'verenul* lui Rand al'Thor. Cuvintele îi ieșiră din gură înainte de a prinde formă în mintea ei. Nu erau cuvinte pe care nu le-ar fi rostit vreodată – nu în felul acesta te afecta un *ta'veren* –, ci cuvinte pe care le-ar fi rostit o singură dată într-o mie sau zece mii de asemenea împrejurări. Se discutase îndelung și cu înflăcărare dacă jurămintele rostite astfel trebuiau respectate; iar aceste discuții continuau încă. Era mai bine așa. Reflectând la toate acestea, pipăia absentă în punga de la brâu o broșă micuță, cu o piatră translucidă bătută în ceea ce părea a fi un crin cu multe petale. Deși nu o purta niciodată, o ținea mereu la îndemână de aproape cincizeci de ani.

– Ești *da'tsang*, Beldeine. Trebuie să fi aflat asta.

Nu avea nevoie de încuviințarea scurtă a lui Beldeine. A-i spune unei disprețuite că aparținea legii Aiel era ca și când ai pronunța o sentință. Asta știa și ea, dar cam atât.

– Hainele tale și tot ce putea fi ars au fost aruncate pe foc, pentru că niciun Aiel nu vrea să aibă ceva ce a aparținut cândva unei *da'tsang*. Celelalte lucruri au fost sfărâmate în

bucăți sau zdrobite, chiar și bijuteriile pe care le-ai avut cu tine, și îngropate într-o groapă săpată pentru o hazna.

– Calul...? Calul meu? întrebă agitată Beldeine.

– Nu ți-au omorât caii, dar nu știu unde este al tău.

Probabil că îl călărea vreun orășean sau fusese dat unui *asha'man*. Dacă i-ar spune asta, putea face mai mult rău. Verin părea să știe că Beldeine se număra printre acele tinere care îndrăgeau caii.

– Ți-au lăsat inelul ca să-ți reamintească cine ești și să te rușinezi și mai tare. Nu știu dacă ți-ar îngădui să-i juri supunere oarbă lui Rand al'Thor chiar dacă i-ai implora. Ar trebui să faci ceva nemaipomenit, cred.

– N-am s-o fac! Niciodată!

Beldeine nu părea să creadă ce spune, iar umerii îi erau lăsați, a deznădejde. Era zdruncinată, însă nu suficient.

Verin afișă un zâmbet cald. Cândva, un individ îi spusese că zâmbetul ei îl ducea cu gândul la mama lui dragă. Spera să nu fi minți. Puțin mai târziu, el încercase să-i înfigă pumnalul în coaste, dar ultimul lucru pe care îl văzuse fusese zâmbetul ei.

– Nu găsesc un motiv pentru care ai face-o. Nu, mă tem că te așteaptă doar o muncă inutilă. Pentru ei, asta este rușinos. De-a dreptul rușinos. Firește, dacă își vor da seama că nu vezi lucrurile la fel... Probabil că nu ți-a plăcut să sapi dezbrăcată, chiar dacă te-au păzit Fecioarele, însă gândește-te cum ar fi să stai așa într-un cort plin cu bărbați?

Beldeine tresări. Verin continuă să pălăvrăgească; pălăvrăgeala devenise pentru ea un soi de Înzestrare.

– Te vor pune doar să stai acolo. *Da'tsangilor* nu le este îngăduit să facă ceva folositor decât dacă e mare nevoie, iar un bărbat Aiel ar înhăța un stârv putrezit imediat ce... Nu-i un gând prea plăcut, nu-i așa? În orice caz, la asta trebuie să te aștepți. Știu că vei rezista cât vei putea de mult, deși nu prea sunt sigură că ai avea la ce să reziști. Nu vor încerca să scoată informații de la tine și nici nu se vor comporta așa cum o fac, de obicei, oamenii cu prizonierii. Dar nu îți vor da drumul până când nu se vor asigura că nu ți-a mai rămas decât rușinea. Nici de-ar fi să aștepte cât toată viața ta.

Beldeine își mișcă buzele în tăcere, dar mai bine ar fi rostit cuvintele. „Toată viața." Făcu o grimasă și se foi stânjenită pe pernă. Din cauza arsurilor provocate de soare, sau a vânătăilor, ori, pur și simplu, din cauză că nu era învățată cu munca.

– Vom fi salvate, zise ea într-un final. Amyrlin nu ne va lăsa de izbeliște... Vom *fi* salvate!

Înșfăcând potirul din argint de lângă ea, Beldeine își dădu capul pe spate și bău până când îl goli, apoi îl întinse, cerând apă. Verin făcu să plutească vasul din cositor înspre ea și îl puse jos, așa încât tânăra femeie să își toarne singură apă.

– Sau veți evada? întrebă Verin, în timp ce mâinile murdare ale lui Beldeine se repeziră spre potir, așa încât apa curse pe margini. Serios, acum. Aveți la fel de multe șanse cu asta ca și cu salvatul. Sunteți înconjurate de o oaste de Aieli. Și, din câte se pare, al'Thor poate chema câteva sute de *asha'mani* oricând dorește, ca să vă vâneze.

Cealaltă femeie se cutremură la auzul acestor cuvinte, iar Verin fu cât pe ce să se înfioare. Acel dezastru trebuia oprit înainte să înceapă.

– Nu, mă tem că va trebui să te descurci singură, cumva. Să iei lucrurile așa cum sunt. Ești pe cont propriu în treaba asta. Știu că nu te lasă să vorbești cu celelalte. Vei fi singură, zise ea oftând.

Doi ochi mari se holbau la ea ca la o viperă.

– Nu e nevoie să înrăutățești situația. Lasă-mă să te Tămăduiesc.

Nici nu așteptă ca femeia să încuviințeze, că Verin îngenunche lângă ea și își așeză mâinile pe capul său. Tânăra era aproape pregătită. Deschizându-se pentru mai mult *saidar*, Verin începu să țeasă firele Tămăduirii, iar sora Verde gâfâi și tremură. Potirul pe jumătate plin îi căzu din mâini și, brațul fiind cuprins de spasme, răsturnă carafa într-o parte. În acel moment, *era* pregătită.

În clipele de confuzie ce puneau stăpânire pe oricine după Tămăduire, în vreme ce Beldeine clipea încontinuu și încerca să își revină, Verin se deschise mai mult prin *angrealul* în formă de floare sculptată pe care îl avea în punga de la brâu. Nu era un *angreal* foarte puternic, însă era suficient, iar ea avea

nevoie de toată Puterea pe care i-o oferea pentru asta. Firele pe care le împletea nu aveau nicio asemănare cu Tămăduirea. Spiritul predomina de departe, dar existau Vânt și Apă, Foc și Pământ, ultimele creându-i unele dificultăți. Până și jurubițele Spiritului trebuiau despărțite la nesfârșit și așezate cu iscusință, astfel încât să îl pună în încurcătură până și pe un țesător de covoare frumos lucrate. Chiar dacă o Înțeleaptă și-ar fi vârât capul în cort, era puțin probabil să dețină rara Înzestrare necesară pentru a-și da seama ce făcea Verin. Putea face față tuturor greutăților, chiar și unora dureroase, orice în afară de a fi demascată.

– Ce...? întrebă Beldeine somnoroasă.

Capul i s-ar fi bălăngănit dacă nu i l-ar fi ținut Verin, iar ochii îi erau pe jumătate închiși.

– Ce faci...? Ce se întâmplă?

– Nimic care să-ți facă rău, îi răspunse Verin pe un ton liniștitor.

Femeia putea muri într-un an sau peste zece din cauza ei, însă urzeala nu o va răni.

– Îți garantez că treaba asta este suficient de sigură cât să fie folosită pe un copilaș.

Depindea, firește, în ce scop o foloseai.

Verin trebuia să așeze firele unul câte unul și vorbitul părea mai degrabă să o ajute decât să o încurce. Tăcerea prelungită ar fi dat de bănuit dacă gărzile și-ar fi ciulit urechile. Privea des spre clapetele cortului ce atârnau. Își dorea să afle niște răspunsuri pe care nu era dornică să le împărtășească, răspunsuri pe care niciuna dintre femeile interogate nu i le-ar fi dat de bună voie. Unul dintre efectele acestei urzeli, care apărea imediat, era să dezlege limba și să deschidă mintea la fel de bine ca orice altă plantă.

– Băiatul acela, al'Thor, pare să creadă că are susținătoare și în interiorul Turnului Alb, Beldeine, continuă ea în șoaptă. În secret, firește; cred că ele există.

Dacă un bărbat și-ar fi lipit urechea de pânza cortului, ar fi auzit doar că vorbeau.

– Spune-mi tot ce știi despre ei.

– Susţinătoare? murmură Beldeine, chinuindu-se să se încrunte, fără să reuşească, apoi începu să se agite, deşi era prea mult spus, imperceptibil şi stângaci. Ale lui? Printre surori? Nu se poate. Cu excepţia acelora dintre voi care... Cum ai putut, Verin? De ce nu te-ai împotrivit?

Verin *plescăi* iritată. Nu din cauza sugestiei necugetate cum că ar fi trebuit să se împotrivească unui *ta'veren*. Băiatul părea atât de sigur pe el şi se întreba de ce. Continuă să vorbească în şoaptă:

– Nu ai nicio bănuială, Beldeine? N-ai auzit niciun zvon înainte să pleci din Tar Valon? Nicio vorbă şoptită? Pe nimeni care ar încerca să îl abordeze în alt mod? Spune-mi!

– Pe nimeni. Cine ar putea...? Nimeni n-ar... Am admirat-o atât de mult pe Kiruna.

Se simţea o urmă de regret în vocea adormită a lui Beldeine, iar lacrimile care îi şiroiau lăsau dâre pe obrajii-i murdari. Doar mâinile lui Verin o ţineau dreaptă.

Verin continua să aşeze firele urzelii, aruncându-şi mereu ochii de la lucrarea ei la uşa cortului şi înapoi. I se părea că asuda şi ea puţin. Sorilea putea hotărî că avea nevoie de ajutor cu interogatoriul. Ar putea aduce o soră din Palatul Soarelui. Dacă vreuna dintre surori ar fi aflat ce făcea, ar fi ferecat-o.

– Aşadar, aveai de gând să i-l duci Elaidei proaspăt spălat şi cuminţit, zise ea puţin mai tare.

Tăcerea durase prea mult. Nu voia ca bărbaţii Aiel mătăhăloşi care stăteau în faţa cortului să raporteze că ea vorbea în şoaptă cu prizonierele.

– Nu m-am putut... opune... deciziei Galinei. Ea conducea... la comanda Supremei Amyrlin.

Beldeine se foi din nou, slăbită. Vocea îi era în continuare adormită, dar în ea se simţea agitaţia.

– Trebuia... forţat... să se supună! Să fie obligat! Dacă n-ar fi fost... tratat cu atâta asprime. Trebuia... interogat. Au greşit.

Verin pufni. Greşit? Dezastruos, mai degrabă. Un dezastru de la bun început. Din acel moment, bărbatul se uita la orice Aes Sedai aşa cum o făcea şi Aeron. Şi dacă ar fi reuşit să-l care până în Tar Valon? Un *ta'veren* ca Rand al'Thor chiar în Turnul

Alb? Era o perspectivă care ar fi făcut chiar și pietrele să tremure. „Dezastru" era un cuvânt prea blând pentru ce ar fi urmat. Prețul plătit la fântânile din Dumai a fost suficient de mic ca să evite asta.

Continuă să pună întrebări așa încât s-o poată auzi oricine ar fi ascultat de afară. Punea întrebări ale căror răspunsuri le cunoștea deja și le evita pe acelea la care era periculos să primească răspuns. Acorda prea puțină atenție cuvintelor ce îi ieșeau pe gură sau răspunsurilor pe care i le dădea Beldeine. Se concentra mai mult asupra urzelii.

Multe lucruri îi stârniseră interesul de-a lungul anilor și nu erau toate neapărat încuviințate de Turn. Aproape fiecare sălbăticiune care venea la Turnul Alb după pregătire – atât adevăratele sălbăticiuni, care începuseră să învețe de unele singure, cât și fetele ce abia se deprinseseră să îmbrățișeze Izvorul, deoarece scânteia născută în ele se aprinsese prea repede; pentru unele surori, nu exista nicio diferență – inventase cel puțin un truc, iar acele trucuri se încadrau aproape inevitabil într-una dintre cele două categorii. Fie era o cale prin care să asculți conversația altor oameni, fie una prin care să îi faci pe oameni să acționeze după voia ta.

Turnului nu îi păsa prea mult de primul truc. Până și o sălbăticiune care învățase să dețină controlul afla repede că, atâta vreme cât purta albul de novice, nu avea voie să atingă *saidarul* fără ca o soră sau una dintre Alese să nu-i sufle în ceafă. Din această cauză, șansele să tragi cu urechea erau foarte reduse. Celălalt truc însă părea prea înrudit cu Constrângerea, care era interzisă. În fond, era doar o cale prin care îl putea convinge pe tatăl ei să-i cumpere rochiile și zorzoanele pe care acesta nu voia să i le cumpere sau să o convingă pe mama ei să îi accepte pe tinerii pe care, altminteri, i-ar fi izgonit, sau așa ceva, dar Turnul anulase acest truc într-un mod eficient. Multe fete și femei cu care vorbise Verin de-a lungul anilor nu reușeau să țeasă urzelile, darămite să le folosească, și multe dintre ele nici măcar nu își mai aminteau cum să le facă. Din fragmente, bucăți și rămășițe de urzeli aproape uitate, create de fete nepregătite pentru scopuri foarte limitate, Verin reconstruise ceva ce

Turnul interzisese încă de când apăruse. La început, fusese doar o simplă curiozitate a ei. „Curiozitatea, își zise ea, batjocoritor, lucrând la urzeala lui Beldeine, m-a făcut să îmi doresc să aflu mai multe." Ulterior, aceasta se dovedise utilă.

– Bănuiesc că Elaida a vrut să-l țină pe jos, într-o celulă, spuse ea, ca să deschidă o conversație.

Celulele cu gratii încastrate în zid erau destinate bărbaților care puteau conduce Puterea, inițiatelor din Turn aflate în arest, sălbăticiunilor ce pretindeau a fi Aes Sedai și oricui trebuia să fie închis și împiedicat să îmbrățișeze Izvorul.

– Nu e un loc confortabil pentru Dragonul Renăscut. N-are pic de intimitate. Crezi că el este Dragonul Renăscut, Beldeine?

De astă dată, ea tăcu ca să asculte.

– Da, șuieră Beldeine prelung, pe urmă își întoarse privirea înspăimântată spre Verin. Da... dar trebuie... ținut... în siguranță. Lumea... trebuie... să fie sigură... pentru el.

Interesant! Toate spuseseră că lumea trebuia să fie sigură pentru el, iar unele credeau el avea nevoie și de protecție. Cele care afirmaseră acest lucru o luaseră prin surprindere.

În ochii lui Verin, urzeala pe care o făcuse semăna cu o încâlceală întâmplătoare de fire transparente ce străluceau slab, toate strânse în jurul capului lui Beldeine, cu patru fire de Spirit ieșind din ghem. Ea trase de două dintre ele ce erau îndreptate în sensuri opuse și încâlceala se desfăcu ușor, căpătând cât de cât o formă ordonată. Beldeine făcu brusc ochii mari și privi în gol.

Verin îi dădu instrucțiuni cu o voce fermă și joasă. Erau mai degrabă sugestii, deși ea le rostise ca pe niște porunci. Beldeine va trebui să-și găsească propriile motive ca să se supună; dacă n-o făcea, atunci toate aceste eforturi fuseseră în van.

Rostind ultimele cuvinte, Verin trase de celelalte două fire de Spirit și încâlceala se desfăcu și mai tare, învăluind capul lui Bedeleine. De astă dată însă, încâlceala se transformă în ceva ce părea a fi un tipar mai bine definit și mai complex decât cea mai complcată dantelă. Acele fire care străluceau slab se contopiră în ea, dispărură. Sora își dădu ochii peste cap și începu să se zbată.

Verin o ținea cu blândețe, dar Beldeine își bălăbănea capul într-o parte și-n alta și lovea cu călcâiele în covor. Doar o Înzestrare ar fi arătat că se întâmplase ceva, dar nici măcar aceasta nu ar fi identificat urzeala. Verin verificase cu mare grijă asta înainte și era sigură că taina urzelii nu va fi dată în vileag, și că Bedeleine nu-și va aminti nimic, fiindcă nimeni nu era mai priceput ca ea la Răscolire, una dintre cele două urzeli ce implică Puterea Supremă și care se manifestă la oameni ca Înzestrare.

Firește, aceasta nu era adevărata Constrângere, așa cum o descriau cărțile vechi. Urzeala se țesea foarte încet, fiind atât de încâlcită, apoi mai era nevoie de un motiv. Ar fi ajutat dacă persoana asupra căreia se țesea urzeala era fost vulnerabilă emoțional, însă încrederea era absolut esențială. Nu era bine ca persoana aceea să fie luată prin surprindere, dacă era vorba de cineva suspicios. Acest lucru făcea ca urzeala să-și piardă din forță, mai ales în cazul bărbaților; erau *foarte* puțini acei bărbați nesuspicioși în preajma Aes Sedai.

Lăsând deoparte lipsa de încredere, din nefericire, bărbații erau niște subiecți foarte răi. Nu înțelegea de ce. Aproape toate urzelile acelor fete fuseseră menite pentru tații lor sau pentru alți bărbați. Orice om cu o personalitate puternică ar putea începe să-și pună întrebări legate de propriile acțiuni – sau chiar să uite că le făcuse, ceea ce ducea la alte probleme –, dar bărbații erau mai predispuși la asta. Mult mai predispuși. Poate o fi fost din cauza suspiciunii. Odată, un bărbat își amintise de urzeala țesută în jurul lui, ba chiar de instrucțiunile pe care i le dăduse. Ce bătăi de cap avusese din cauza *asta!* Nu voia să riște din nou.

În cele din urmă, convulsiile lui Beldeine se diminuară, pe urmă încetară. Își duse mâna murdară la cap.

– Ce...? Ce s-a întâmplat? întrebă ea în șoaptă. Am leșinat?

Deloc suprinzător, uitarea era unul dintre efectele firești ale urzelii. La urma urmei, un tată nu trebui să știe că ai reușit cumva să-l faci să-ți cumpere acea rochie scumpă.

– Este foarte cald, zise Verin, ajutând-o să se ridice din nou în picioare. Chiar și eu am amețit o dată sau de două ori azi.

Din cauza oboselii, nu a căldurii. Mânuirea unei cantități mari de *saidar* te storcea de puteri, mai ales atunci când l-ai

întrebuințat deja de patru ori într-o zi. *Angrealul* nu te ajuta să te refaci odată ce încetai să-l utilizezi. I-ar fi fost de folos un sprijin.

– Cred că ajunge. Dacă vei leșina, poate îți vor da să faci ceva la umbră.

Această perspectivă nu păru să o înveselească deloc pe Beldeine.

Frecându-și șalele, Verin scoase capul din cort să vadă ce e afară. Coram și Mendan se opriră din nou din jocul lor cu sfoara. Niciunul nu dădea semne că ar fi ascultat, însă nu putea băga mâna în foc. Le spuse că terminase cu Beldeine și, după o clipă de gândire, adăugă că avea nevoie de o altă carafă cu apă, deoarece Beldeine o răsturnase pe a ei. Amândoi se întunecară la față. Aveau să-i spună asta înțeleptei care va veni după Beldeine. Asta o va ajuta să ia o decizie.

Deși soarele mai avea cale lungă până să apună, durerea de spate o făcu să se oprească. Se mai putea ocupa de încă o soră, dar dacă o făcea, dimineața aveau s-o doară toți mușchii. Ochii îi căzură pe Irgain, care se afla împreună cu femeile ce cărau coșurile la moară. Cum ar fi fost viața ei dacă nu ar fi fost atât de curioasă, se întrebă Verin. În primul rând, s-ar fi măritat cu Eadwin și ar fi rămas în Far Madding în loc să meargă la Turnul Alb. În al doilea rând, ar fi fost de mult moartă, la fel copiii pe care nu îi avusese niciodată, chiar și nepoții ei.

Oftând, se întoarse spre Coram.

– După ce se întoarce Mendan, du-te și spune-i Colindei că aș vrea s-o văd pe Irgain Fatamed.

Durerea pe care o va simți a doua zi în toți mușchii va fi o mică pedeapsă pentru suferința pe care o va îndura Beldeine din cauza apei vărsate, dar nu acesta era motivul pentru care o pârâse, nici măcar din curiozitate. Avea o sarcină de îndeplinit. Trebuia să-l țină cumva în viață pe tânărul Rand până când îi venea timpul să moară.

Încăperea s-ar ar fi putut afla într-un palat mare, doar că nu avea nici ferestre, nici uși. Focul din șemineul de marmură nu răspândea căldură, iar flăcările nu mistuiau bușteni. Bărbatului care ședea la o masă cu picioare aurite, așezată în mijlocul unui

covor cu fire strălucitoare de aur și argint, puțin îi păsa de capcanele acelei Vârste. Erau necesare pentru a impresiona și-atât. El, de unul singur, era îndeajuns ca să îl intimideze chiar și pe cel mai orgolios. Își spunea Moridin și, cu siguranță, nimeni nu fusese vreodată mai îndreptățit să-și spună „Moartea".

Din când în când, mângâia unul dintre cele două dispozitive numite capcane ale minții sau, în Limba Străveche, *cour'souvra*, ce îi atârnau la grumaz, prinse de niște fire simple din mătase. La atingerea lui, cristalul roșu-sângeriu al dispozitivului *cour'souvra* pulsă, vârtejurile mișcându-se spre adâncuri nesfârșite asemenea bătăilor inimii. Bărbatul se concentra la jocul de table din fața lui, treizeci și trei de piese roșii și treizeci și trei de piese verzi aranjate pe o suprafață de joc de treisprezece căsuțe pe treisprezece. O reconstituire a primelor versiuni ale unui joc cunoscut. Cea mai importantă piesă, Pescarul, alb-negru la fel ca suprafața de joc, aștepta în continuare pe poziția de început, în căsuța din mijloc. *Sha'rah* era un joc complex, cu mult mai vechi decât Războiul Puterii, o gintă a Vârstei Legendelor. *Sha'rah*, *tcheran* și *no'ri* erau variante ale aceluiași joc, iar o altă versiune era denumită simplu „pietrele". Fiecare avea adepți care susțineau că variantele jocului înglobau toate subtilitățile vieții, dar Moridin preferase întotdeauna *sha'rah*. Doar nouă oameni își mai aminteau jocul, iar el fusese maestrul acestuia. Era mult mai complex decât *tcheran* și *no'ri*. Primul obiectiv era capturarea Pescarului. Abia atunci începea cu adevărat jocul.

Un servitor se apropie. Era un tânăr zvelt și elegant, îmbrăcat tot în alb, incredibil de chipeș, ce făcu o plecăciune când îi întinse un pocal din cristal pe o tavă din argint. Bărbatul zâmbi, însă acest zâmbet nu se oglindi în ochii lui negri, lipsiți de viață ca și când ar fi fost mort. Cei mai mulți bărbați s-ar fi simțit stânjeniți dacă s-ar fi trezit cu acea privire ațintită asupra lor. Moridin luă pocalul și îi făcu semn servitorului să plece. Viticultorii din vremurile acelea produceau niște vinuri excelente. Dar nu bău.

Pescarul îi capta atenția, ademenindu-l. Mai multe piese aveau mutări diferite, însă doar atributele Pescarului se

schimbau în funcţie de locul unde se afla. Pe o căsuţă albă, era slab în atac, dar agil, şi ajungea departe în retragere; pe căsuţa neagră, era puternic în atac, dar încet şi vulnerabil. Atunci când jucau maeştri, Pescarul schimba taberele de multe ori până la sfârşitul jocului. Rândul verde cu roşu ce înconjura suprafaţa de joc putea fi ameninţat de oricare dintre piese, însă doar Pescarul putea să intre în el. Nu că acolo ar fi fost în siguranţă; Pescarul nu se afla niciodată în siguranţă. Atunci când aveai Pescarul, încercai să îl muţi într-o căsuţă de culoarea ta, aflată în spatele pătrăţelelor adversarului. Asta însemna victorie. Era cel mai uşor mod, dar nu singurul. Atunci când Pescarul era la adversar, încercai să faci tot posibilul ca acesta să se deplaseze pe culoarea ta. Oriunde de-a lungul rândului verde cu roşu era bine; putea fi periculos să păstrezi Pescarul. Exista şi o a treia cale spre victorie în *sha'rah*, dar trebuia să o alegi înainte să cazi în capcană. Jocul degenera întotdeauna într-o încăierare sângeroasă şi obţineai victoria doar dacă îţi anihilai adversarul. Încercase şi el asta, odată, din disperare, însă eşuase dezastruos.

Brusc, Moridin fu cuprins de furie şi văzu negru în faţa ochilor când folosi Adevărata Putere. Extazul care se transformă în durere îl străbătu ca un fulger. Strânse în pumn cele două *cour'souvra*, apoi Adevărata Putere se concentră în jurul Pescarului, aruncându-l în aer, cât pe ce să-l facă pulbere, iar pulberea s-o transforme în nimic. Pocalul se sparse în mâna lui. Strânsoarea lui fu cât pe ce să zdrobească cele două *cour'souvra*. *Saa* sau puterea întunecată provenită de la Cel Întunecat era asemenea unui viscol negru, dar nu îi stânjenea vederea. Pescarul avea întotdeauna înfăţişarea unui om – un bandaj îi acoperea ochii, iar cu o mână îşi apăsa partea laterală, printre degete scurgându-i-se câteva picături de sânge. Motivele pentru care era înfăţişat astfel, ca şi originea jocului, se pierduseră în negura timpurilor. Îl înfuria gândul că unele cunoştinţe s-ar fi putut pierde în Roata Timpului ce se învârte, cunoştinţe de care el avea nevoie şi la care trebuia să aibă acces. Avea dreptul ăsta!

Puse Pescarul pe tablă, încet. Îşi desfăcu la fel de încet degetele din jurul celor două *cour'souvra*. Nu era nevoie să distrugă ceva. Deocamdată. Cât ai clipi din ochi, calmul înlocui

furia. Sângele și vinul îi picurau din mâna rănită, fără să bage de seamă. Poate că Pescarul era o reminiscență a lui Rand al'Thor, umbra unei umbre. Nu avea importanță. Își dădu seama că râdea și nu făcu niciun efort să se oprească. Pe tablă, Pescarul aștepta mutarea, dar în jocul la scară mare, al'Thor se mișca deja după dorința lui. În curând... Era foarte greu să pierzi un joc atunci când jucai la ambele capete ale tablei. Moridin râse cu atâta poftă, încât lacrimile i se rostogoliră pe obraji, însă el nu le băga în seamă.

CAPITOLUL 1

A respecta înţelegerea

Roata Timpului se învârte, Vârstele vin şi trec, lăsând în urmă amintiri ce se transformă în legende, apoi în mit, şi sunt uitate cu totul până la reîntoarcerea aceleiaşi Vârste. Într-o Vârstă, numită de unii Cea De-a Treia, o Vârstă ce va să vie, o Epocă de mult uitată, o adiere se ridică peste insula muntoasă Tremalking. Această adiere nu era începutul. Roata Timpului n-are nici începuturi, nici sfârşituri. Dar era *un* început.

Vântul sufla la răsărit peste Tremalking, unde amayarii cu piele albă îşi lucrau câmpurile, făceau sticlă fină şi porţelan şi urmau pacea Căii Apei. Amayarii nesocoteau lumea de dincolo de insulele lor risipite, deoarece Calea Apei arăta că lumea aceasta nu era decât o iluzie, o reflexie în oglindă a credinţei. Cu toate astea, unii priveau cum vântul purta praful şi dogoarea verii acolo unde ar fi trebuit să cadă ploile reci de iarnă, şi îşi aduceau aminte de poveştile auzite de la neamul Atha'an Miere. Erau poveşti despre lumea de dincolo şi despre ce spunea Profeţia. Unii se uitau la dealul unde o piatră uriaşă ieşise din pământ, sprijinind o sferă de cristal pur, mai mare decât multe case. Amayarii aveau profeţiile lor, iar unele dintre ele vorbeau despre mână şi despre sferă. Dar şi despre sfârşitul iluziilor.

Vântul continua să sufle înspre Marea Furtunilor, spre răsărit, sub un soare care ardea pe un cer fără nori. Biciuia coamele valurilor verzui, înfrunta vânturile dinspre miazăzi și dinspre apus, iscând vârtejuri la nivelul apelor. Nu erau furtunile ce izbucneau de obicei în toiul iernii, deși iarna nu trecuse încă, nici furtunile puternice ce se dezlănțuiau la sfârșitul verii, ci vânturi și curenți care le-ar fi fost de folos oamenilor ce navigau pe mare, de la capătul lumii până în Mayene și mai departe, ca să acosteze pe continent și apoi să se întoarcă. Vântul sufla cu putere spre răsărit, peste oceanul agitat, unde balenele uriașe ieșeau la suprafață și scoteau sunete ascuțite, iar peștii zburători se înălțau cu ajutorul înotătoarelor care se desfăceau aproape doi metri în lățime. Vântul sufla spre răsărit, pe urmă înspre miazănoapte, și apoi iar, punând în mișcare bărcile pescarilor care își aruncau năvoadele în apele puțin adânci ale mării. Unii pescari priveau cu gura căscată și cu mâinile pe năvoade la flota uriașă de ambarcațiuni mai mari sau mai mici, care înaintau cu ajutorul vântului, despicând valurile. Pe steagul lor se vedea un șoim auriu ce ținea în gheare un fulger. Acesta era secondat de multe alte steaguri, ce păreau a anunța o furtună. Vântul sufla spre miazănoapte și spre răsărit, apoi în portul mare și plin de ambarcațiuni din Ebou Dar, unde sute de vase ale Oamenilor Mării staționau, așa cum se întâmpla în multe porturi, așteptând poruncă de la Coramoor, Cel Ales.

Vântul sufla cu putere peste port, legănând de colo-colo vasele mici și mari și peste clădirile orașului ce străluceau sub soarele dogoritor – turle și ziduri, și domuri cu dungi colorate, străzi și canale pline de forfota specifică ținuturilor sudice. Se dezlănțuia în jurul domurilor strălucitoare și al turnurilor subțiri ale Palatului Tarasin, purtând cu el un iz puternic de sare, ridicând steagul Altarei, verde pe fundal alb, pe care se aflau doi leoparzi aurii pe un câmp roșu cu albastru și stindardele Casei domnitoare Mitsobar, cu Sabia și Ancora. Furtuna nu începuse, dar dădea semne că avea să înceapă.

Aviendha simțea furnicături între omoplați în timp ce se plimba în fața însoțitoarelor ei pe coridoarele palatului,

acoperite cu bucăți de faianță în zeci de nuanțe puternice și plăcute ochiului. Avea senzația că era privită, așa cum s-a întâmplat ultima oară când încă era căsătorită cu sulița. „E doar o închipuire, reflectă ea. Și tot o închipuire e că pe aici ar mișuna dușmani pe care nu îi pot înfrunta!" Nu cu mult timp în urmă, acele furnicături însemnaseră că cineva intenționa să o omoare. Nu avea de ce să se teamă de moarte – toată lumea murea la un moment dat –, însă ea nu voia să moară asemenea unui iepure prins în capcană. Trebuia să împlinească *jiě'toh*-ul.

Servitorii înaintau în grabă înclinându-se și făcând reverențe, plecându-și ochii de parcă ar fi înțeles ce vieți rușinoase duceau, dar, cu siguranță, nu *ei* o făceau să-și dorească să-și scuture umerii, ca și cum ar fi vrut să se dezbare de ceva. Ea încercase să își impună să îi privească pe servitori, însă chiar și în acel moment, când simțea furnicături prin tot corpul, privirea îi ocolea. Trebuie să fi fost din cauza închipuirii și a încordării. Aceea era o zi a închipuirii și a încordării.

Dacă pe servitori îi ignora, tapiseriile bogate de mătase îi atrăgeau privirea, ca și lămpile aurite cu picior și lustrele înșirate de-a lungul coridoarelor. Obiecte din porțelan subțire ca foaia, în nuanțe de roșu, galben, verde și albastru erau așezate în nișele din pereți, iar în dulapuri festonate, alături de ornamente din aur, argint, fildeș și cristal, erau rânduite nenumărate boluri, vase, cutii și statuete. O atrăgea doar ce era într-adevăr frumos; indiferent ce credeau cei din ținuturile umede, frumusețea avea o valoare mai mare decât aurul. Iar acolo existau multe frumuseți. Nu ar fi deranjat-o să ia a cincea parte din acel palat.

Se încruntă, supărată pe ea însăși. Nu se cuvenea să gândească astfel cât timp se afla sub un acoperiș ce îi oferise adăpost și apă la discreție. Fără fast, adevărat, dar și fără a o îndatora în vreun fel, a o obliga să facă vărsare de sânge sau a îi crea alt fel de obligație. Era mai bine însă decât să se gândească la un băiețel care era singur undeva, în acel oraș corupt. Toate orașele erau corupte – de asta era sigură acum, după ce vizitase deja patru –, însă Ebou Dar era ultimul oraș în care și-ar fi lăsat copilul să alerge în voie. Nu înțelegea de ce gândul o purta la Olver, cu atât mai mult cu cât încerca să îl alunge. El nu făcea parte din

jië'toh-ul pe care ea i-l datora lui Elayne și Rand al'Thor. O suliță Shaido îi curmase viața tatălui său, o înfometase și o pusese la muncă silnică pe maică-sa, cu toate astea, chiar dacă ar fi fost propria ei suliță care le-ar fi curmat viața amândurora, băiatul rămânea un ucigaș de copaci, un cairhien. De ce i-ar păsa de un băiat care nu era din neamul ei? De ce? Încercă să se concentreze asupra urzelii pe care urma să o facă, dar, deși exersase sub supravegherea lui Elayne până când reușise să o formeze în somn, fața lui Oliver, cu gura deschisă, continua să o tulbure. Birgitte își făcea griji în privința lui mai mult decât ea, însă femeia îi compătimea cu precădere pe băieți, în special pe cei urâți.

Oftând, Adviendha deveni atentă la conversația însoțitoarelor ei, din care răzbătea iritarea. Prefera să facă asta în loc să se necăjească din pricina fiului ucigașilor de copaci, a celor care își încălcau jurământul. Un neam disprețuit, fără de care lumii i-ar fi mai bine. Nu era treaba ei. Mat Cauthon îl va găsi pe băiat în cele din urmă. Era în stare să găsească orice, pare-se. Ascultatul o liniștea, oarecum. Furnicăturile începeau să dispară.

– Nu-mi place deloc! bombăni Nynaeve, continuând o discuție în contradictoriu începută în odăile lor. Deloc, Lan, m-ai auzit?

Spusese asta de vreo douăzeci de ori, dar Nynaeve nu renunța nici când era vorba de o cauză pierdută. Scundă și cu ochii negri, ea mergea cu pași hotărâți, lovindu-și cu picioarele fustele despicate și albastre, ducând o mână la cosița lungă și groasă ce îi ajungea până la talie, apoi lăsând-o să cadă înainte să o ridice din nou. Nynaeve devenea extrem de furioasă și de iritată atunci când Lan se afla prin preajmă. Sau încerca să fie. Era nemaipomenit de mândră de căsătoria cu el. Pelerina albastră și brodată, strânsă pe trup, care îi acoperea rochia din mătase cu dungi galbene, atârna deschisă, lăsând prea mult la vedere un piept care nu era pe gustul celor din ținuturile umede. Și asta doar ca să-și afișeze inelul gros din aur ce atârna de lanțul pe care îl purta la gât.

– N-ai niciun drept să făgăduiești *că vei avea grijă* de mine, Lan Mandragoran, continuă ea pe un ton ferm. Nu sunt o păpușă de porțelan!

El păşea alături. Era un bărbat de înălţime normală, mai înalt cu un cap decât ea. Mantia de Străjer, în culori schimbătoare, îi atârna pe spate. Faţa părea sculptată în piatră, iar privirea băga spaima în servitorii care treceau pe-acolo. Cerceta fiecare coridor şi nişă din perete în căutarea atacatorilor ascunşi. Era oricând pregătit, asemenea unui leu gata de atac. Aviendha crescuse în preajma bărbaţilor periculoşi, dar niciunul nu fusese pe măsura lui *Aan'allein*, termenul Aiel pentru Lan. Dacă moartea ar fi fost bărbat, el ar fi fost acela.

– Eşti Aes Sedai şi eu sunt Străjer, îi spuse el cu o voce groasă, calmă. Este datoria mea să am grijă de tine. Tonul lui se îmblânzi, contrastând puternic cu faţa pătrăţoasă şi sumbră şi cu ochii pătrunzători. Şi-apoi, îmi doresc să am grijă de tine, Nynaeve. Roagă-mă şi cere-mi orice, însă nu să te las să mori fără să încerc să te salvez. În ziua în care vei muri tu, voi muri şi eu.

Nu rostise niciodată ultimele cuvinte, nu în prezenţa Aviendhei, iar acestea îi răscoliră stomacul lui Nynaeve; ochii fură cât pe ce să-i iasă din cap şi îşi mişca buzele fără să scoată un sunet. Dar păru să-şi revină repede, ca întotdeauna. Prefăcându-se că îşi aranjează pălăria cu pene albastre, o chestie caraghioasă ce semăna cu o pasăre ciudată care îşi făcuse cuibul pe creştetul ei, îi aruncă o privire pe sub borurile largi.

Aviendha începuse să bănuiască faptul că Nynaeve se folosea adesea de tăcere şi de priviri cu înţeles ca să-şi ascundă ignoranţa. Bănuia că Nynaeve ştia mai multe lucruri despre bărbaţi, despre cum să se comporte cu ei, decât ştia ea însăşi. Era mult mai uşor să-i înfrunţi cu pumnale şi suliţe decât să îi iubeşti. Mult mai uşor. Cum reuşeau femeile să rămână căsătorite cu ei? Aviendha simţea o nevoie acută să înveţe, însă habar nu avea cum. Căsătorită doar de o zi cu *Aan'allein*, Nynaeve nu încerca doar să-şi înfrâneze pornirile ci se schimbase în multe privinţe. Era când uimită, când de-a dreptul şocată, indiferent cât de mult încerca să ascundă acest lucru. Cădea în visare în momente ciudate, se înroşea la întrebări nevinovate şi – negase cu vehemenţă asta, chiar şi atunci când o văzuse Aviendha – chicotea din nimic. Era inutil să încerci să înveţi ceva de la Nynaeve.

– Bănuiesc că și *tu* o să începi să-mi vorbești despre Străjeri și Aes Sedai, îi spuse Elayne pe un ton rece lui Birgitte. Ei bine, noi două nu suntem căsătorite. Mă aștept să-mi *păzești* spatele, dar să nu te prind că-mi faci promisiuni *ascunse*.

Elayne purta veșminte la fel de nepotrivite ca ale lui Nynaeve, o rochie Ebou Dar din mătase verde, cu broderii aurii, cu un guler suficient de înalt, însă cu un oval decupat care-i lăsa la vedere curbele sânilor. Așa erau cei din ținuturile umede: se rușinau atunci când venea vorba despre corturi-saună sau a sta dezbrăcat în fața unui *gai'shain*, ca apoi să umble despuiați sub ochii străinilor. Aviendhei nu prea îi păsa de Nynaeve, dar Elayne era aproape-sora ei. Și avea să fie în continuare, nădăjduia ea.

Tocurile cizmelor pe care le purta Birgitte o făceau mai înaltă cu aproape o palmă decât Nynaeve, însă față de Elayne și de Aviendha tot scundă rămânea. Îmbrăcată într-o haină neagră și pantaloni largi și verzi, ea afișa aproape aceeași încredere ca Lan, deși ea nu era conștientă de asta. Părea mai lenеșă decât un leopard întins pe o stâncă. Însă, deși nu umbla cu săgeți pregătite în arc, Birgitte, în ciuda zâmbetelor ei, putea scoate o săgeată din tolbă cât ai clipi, și să o elibereze pe a treia cu mult înaintea adversarului.

Ea zâmbi câș către Elayne, iar când scutură din cap, cosița ei bălaie, la fel de lungă și de groasă precum cea neagră a lui Nynaeve, se legănă.

– Ți-am promis fără ocolișuri, rosti ea pe un ton sec. După ce vei învăța mai multe, nu voi mai fi nevoită să-ți povestesc despre Străjeri și Aes Sedai.

Elayne se smiorcăi și își ridică bărbia, făcându-și de lucru cu panglicile pălăriei, ce era acoperită cu pene lungi și verzi și arăta mai rău decât cea a lui Nynaeve.

– Poate mult mai multe, adăugă Birgitte. Mai fă un nod la panglica aia!

Dacă Elayne nu ar fi fost aproape-sora ei, Aviendha ar fi râs de roșeața ce îi apăruse acesteia în obraji. Era întotdeauna amuzant să dai peste nas cuiva mândru tare sau să privești pe cineva făcând asta; era amuzant chiar și atunci când respectivul cădea de pe piedestal. Oricum, îi aruncă o privire aspră lui Birgitte. Un

avertisment că, dacă avea să continue, va suporta urmările. O plăcea pe femeie, în ciuda secretelor ei, dar cei din ţinuturile umede nu păreau să înţeleagă diferenţa dintre un prieten şi o aproape-soră. Birgitte zâmbi doar, mutându-şi privirea de la ea la Elayne, apoi bombăni în barbă. Aviendha auzi cuvântul „pisoi". Mai rău, sunase *dezmierdător*. Toţi trebuie să fi auzit. Toţi!

– Ce te-a apucat, Aviendha? vru să ştie Nynaeve, împungându-i umărul cu degetul. Ai de gând să stai aşa, îmbujorată, toată ziua? *Ne* grăbim.

Abia atunci îşi dădu seama Aviendha, după cum îi ardeau obrajii, că trebuie să fi fost la fel de roşie la faţă ca Elayne. Şi mai stătea şi nemişcată ca o stană de piatră, când trebuiau să se grăbească. Fusese pusă la punct printr-un cuvânt, asemenea unei fete proaspăt căsătorite cu o suliţă şi neobişnuită cu zeflemeaua Fecioarelor. Avea aproape douăzeci de ani şi se comporta ca un copil care se juca vesel cu primul său arc. Gândul o făcu să roşească şi mai tare. Aproape că sări când schimbă direcţia şi fu cât pe ce să se ciocnească de Teslyn Baradon.

Alunecând stângaci pe mozaicul roşu cu verde, Aviendha se lăsă uşor pe spate, proptindu-se în Elayne şi Nynaeve. De astă dată, nu se mai înroşi la faţă, deşi ar fi vrut. S-ar fi făcut de râs atât pe ea, cât şi pe aproape-sora. Elayne nu se pierdea niciodată cu firea, indiferent ce se întâmpla. Din fericire, Teslyn Baradon reacţionă mai bine la această întâlnire neaşteptată.

Surprinsă, femeia cu trăsături aspre se feri, rămânând cu gura căscată fără voia ei, apoi ridică iritată din umerii înguşti. Obrajii scofâlciţi şi nasul ascuţit ascundeau trăsăturile fără vârstă ale surorii Roşii, iar rochia ei de aceeaşi culoare, brodată cu albastru-închis, o făcea să pară şi mai osoasă, dar ea găsi repede stăpânirea de sine specifică stăpânei unui clan, ochii negri fiind la fel de reci ca o umbră profundă. Privirea ei trecu peste Aviendha, fără să o bage în seamă, îl ignoră pe Lan ca pe o unealtă de care nu avea trebuinţă, şi insistă asupra lui Birgitte, pentru o clipă. Cele mai multe Aes Sedai nu erau de acord ca Birgitte să fie Străjer, deşi niciuna nu putea da un motiv în afară de câteva bombăneli acide despre tradiţie. În schimb, pe Elayne şi pe Nynaeve, femeia le sfredeli pe rând cu privirea. Aviendha

ar fi reușit mai degrabă să ia urma vântului din urmă cu o zi decât să citească ceva pe fața lui Teslyn Baradon.

– I-am spus deja lui Merilille, zise ea cu un puternic accent din Illian, însă cred că ar trebui să vă liniștesc și pe voi. Indiferent ce... mârșăvie... puneți la cale, Joline și cu mine nu vom interveni. Am avut eu grijă de asta. Elaida nu va afla niciodată dacă veți fi cu băgare de seamă. Nu căscați gura la mine ca vițelul la poarta nouă, copii, adăugă ea strâmbându-se dezgustată. Nu sunt nici oarbă, nici surdă. Știu despre Călăuzele Vânturilor ale Oamenilor Mării din palat și despre întâlnirile secrete cu Regina Tylin. Și alte lucruri.

Buzele subțiri se încleștaseră și, deși își păstră tonul calm, ochii negri îi scânteiau furioși.

– Veți plăti scump pentru celelalte lucruri, voi și cele care vă îngăduie să vă jucați de-a Aes Sedai, dar voi închide ochii pentru moment. Pedeapsa mai poate aștepta.

Nynaeve își strânse tare cosița, își îndreptă spatele și își ridică bărbia. Ochii îi scăpărau. Cu o altă ocazie, Aviendha i-ar fi compătimit pe cei care aveau să cadă pradă limbii ascuțite. Limba Nynaevei înțepa mai rău decât o plantă *segade* cu spini. Aviendha o privi cu răceală pe acea femeie care credea c-o poate descifra. O Înțeleaptă nu se înjosea cărând pumni cuiva, însă ea era încă ucenică; poate că nu și-ar strica *jiè'toh*-ul învinețind-o puțin pe Teslyn Baradon. Deschise gura ca să-i dea o șansă surorii Roșii să se apere, în același timp cu Nynaeve, dar Elayne fu aceea care vorbi prima.

– Ce punem noi *la cale*, Teslyn, spuse ea pe un ton rece, nu este treaba ta.

Și ea stătea dreaptă, cu ochii albaștri ca de gheață; o rază de lumină ce răzbătea printr-o fereastră înaltă i se juca în buclele de un roșu-auriu, părând a vrea să le dea foc. În acel moment, Elayne ar fi putut face o stăpână a casei să pară un simplu păstor, cu prea multă băutură *oosquai* în stomac. Se pricepea tare bine să facă asta. Așadar, rosti fiecare cuvânt cu o demnitate de nestrămutat:

– Nu ai dreptul să te bagi în treburile noastre sau ale *oricărei* alte surori. Niciun drept. Așa că nu-ți mai băga nasul în

boarfele noastre, lubeniţo, şi bucură-te că nu ne legăm de *tine* pentru că ajuţi o uzurpatoare a Supremei Înscăunate Amyrlin.

Uluită, Aviendha se uită cu coada ochiului la aproape-sora ei. Să nu-şi bage *nasul* în *boarfele* lor? Ea şi Elayne, cel puţin, nu purtau boarfe. Lubeniţă? *Asta* ce-o mai fi însemnând? Cei din ţinuturile umede spuneau adesea lucruri ciudate, dar celelalte femei păreau la fel de nedumerite ca ea. Numai Lan, care se uita chiorâş la Elayne, părea să înţeleagă şi arăta... surprins. Poate chiar amuzat. Era greu de spus; *Aan'allein* ştia să se stăpânească foarte bine.

Teslyn Baradon pufni, strâmbându-se şi mai tare. Aviendha încerca din răsputeri să se adreseze acestor persoane doar cu o parte din nume, aşa cum făceau ele însele – atunci când îşi rostea numele întreg, ele credeau că ea era supărată! –, dar nici nu îşi putea imagina că ar putea fi vreodată prea intimă cu Teslyn Baradon.

– Vă las să vă vedeţi de *treabă*, copile proaste, mârâi femeia. Aveţi grijă să *nu* daţi de un bucluc şi mai mare.

Când ea dădu să se întoarcă, strângându-şi fustele în mod fastuos, Nynaeve o apucă de braţ. De obicei, aceia din ţinuturile umede lăsau să li se oglindească emoţiile pe faţă, iar pe cea a lui Nynaeve se citea furia luptându-se să ia locul hotărârii.

– Aşteaptă, Teslyn, zise ea ezitând. Joline şi cu tine aţi putea fi în pericol. I-am zis lui Tylin, însă cred că îi este teamă să le spună şi celorlalţi. Nu de bunăvoie, oricum. Nimeni nu vrea să vorbească, de fapt, despre asta.

Inspiră lung şi adânc, de parcă s-ar fi gândit la propriile frici, şi avea motiv. Nu era nicio ruşine în a-ţi fi teamă, doar dacă te lăsai pradă ei sau o afişai. Aviendha simţi cum i se strânge stomacul atunci când Nynaeve continuă:

– Moghedien a fost aici, în Ebou Dar. S-ar putea să mai fie. Şi poate şi unul dintre Rătăciţi, cu un *gholam*, un soi de Creatură a Umbrei pe care Puterea n-o poate atinge. Are înfăţişare de om, dar a fost creat să ucidă Aes Sedai. Oţelul nu pare să îl rănească şi se poate strecura şi prin gaură de şarpe. Ajah Neagră e şi ea aici. Se apropie furtuna, una mare. Doar că nu este o furtună cu vânturi şi ploi. Simt asta; am un har, o

Înzestrare, poate. Primejdia se va abate asupra orașului Ebou Dar și necazuri mai mari decât orice vânt, ploaie sau fulger.

– Rătăcitul, o furtună care nu este furtună *și* o Creatură a Umbrei de care n-am mai auzit, zise Teslyn Baradon pe un ton de batjocură. Ca să nu mai pomenesc de Ajah Neagră. Lumină! Ajah Neagră! Și însuși Cel Întunecat, poate?

Zâmbetul ei strâmb era tăios. Îndepărtă cu dispreț mâna lui Nynaeve de pe mâneca ei.

– Când te vei întoarce în Turnul Alb unde îți este locul, îmbrăcată toată în alb așa cum meriți, vei învăța să nu-ți mai irosești timpul cu fantezii sau să le spui mai departe surorilor.

Aruncându-le o ultimă privire, evitând-o din nou pe Aviendha, femeia pufni zgomotos și o luă cu pași hotărâți de-a lungul coridorului, atât de repede, încât servitorii săriră din calea ei.

– Femeia asta are tupeul să...! izbucni Nynaeve, aruncându-i o privire dușmănoasă femeii care se îndepărta și strângându-și cosița cu ambele mâini. După ce m-am *străduit*...! spuse ea și fu cât pe ce să se înece din cauza indignării. Mă rog, am încercat.

Regreta încercarea, după sunetul pe care îl scoase.

– Ai încercat, încuviință Elayne, cu un scurt semn din cap, mai mult decât merită. Să nege că suntem Aes Sedai! N-am să mai îngădui așa ceva! Vreodată!

Dacă tonul ei fusese dur înainte, în acel moment era dur și aspru.

– Putem avea încredere în cineva ca ea? bombăni Aviendha. Poate ar trebui să ne asigurăm că nu se va băga.

Își privi cu atenție pumnul.

Teslyn Baradon va face cunoștință cu *el*. Femeia merita să fie prinsă de Creatura Umbrei, sau de Moghedien, ori de altcineva. Proștii meritau să răspundă pentru prostia lor.

Nynaeve părea să ia în considerare această sugestie, dar spuse:

– Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că era pregătită să se întoarcă împotriva Elaidei.

Apoi pufni exasperată.

– Nu te mai chinui să înțelegi schimbările din orânduirea Aes Sedai.

Elayne nu spusese că Nynaeve trebuia să știe deja asta, dar se înțelese din tonul ei.

– Până și o Roșie *s-ar putea* întoarce împotriva Elaidei, pentru un motiv pe care noi nici nu ni-l imaginăm. Sau ar putea încerca să ne facă să lăsăm garda jos, astfel încât să ne păcălească și să cădem în mâinile Elaidei. Sau...

Lan tuși.

– Dacă vreunul dintre Rătăciți este pe drum, zise el cu temere în glas, ar putea ajunge aici în orice clipă. Sau *gholamul* acela. În ambele situații, ar fi mai bine să mergem altundeva.

– Surorile Aes Sedai sunt mai răbdătoare, murmură Birgitte, ca și când ar fi rostit un citat. Însă Călăuzele Vânturilor nu par în stare de așa ceva, continuă ea, așa c-ar fi mai bine să uităm de Teslyn și să ne amintim de Renaile.

Elayne și Nynaeve se uitară atât de tăios la Străjeri, încât băgară spaima în ei cât zece Câini de Piatră. Niciuneia nu îi plăcea să fugă de Creatura Umbrei sau de acest *gholam*, fiindcă ele fuseseră cele care hotărâseră că nu aveau de ales. Cu siguranță, niciuneia nu îi plăcea să i se reamintească faptul că trebuiau să se grăbească la întâlnirea cu Călăuzele Vânturilor la fel de tare cum trebuiau să fugă din calea Rătăcitului. Aviendha ar fi cercetat acele priviri – Înțeleptele reușeau să facă dintr-o privire sau din câteva cuvinte ceea ce ea reușea cu ajutorul suliței sau al pumnului, doar că ele o făceau, de obicei, mai repede și cu mai mult succes –, le-ar fi cercetat pe Elayne și pe Nynaeve, doar că privirile lor aspre nu păreau să aibă vreun efect asupra celor doi. Birgitte rânji și se uită spre Lan, care îi răspunse răbdător, ridicând din umeri.

Elayne și Nynaeve se dădură bătute. Fără să se grăbească și fără să fie nevoie, își neteziră poalele, apoi o luară de braț pe Aviendha și porniră din loc, fără să arunce nici măcar o privire în urmă ca să vadă dacă Străjerii le urmau. Nu că Elayne avea nevoie, ținând cont de legătura cu Străjerul. Sau Nynaeve, din aceeași pricină. *Aan'allein* o fi fost el legat de altcineva, dar inima sa îi aparținea ei, drept dovadă inelul de la gât. Se

chinuiau să meargă cu pas așezat, ca de plimbare, nedorind să îi facă pe Birgitte și pe Lan să creadă că trebuiau să se grăbească, dar cu toate astea grăbiseră mersul.

Ca la o plimbare, sporovăiau vesele, pe subiecte oarecare. Elayne regreta că nu avusese ocazia să vadă Festivalul Păsărilor, din urmă cu două zile înainte, și spunea că pe ea costumele sumare ale multora n-o făcuseră să se rușineze. Nici Nynaeve nu se rușina, dar schimbă repejor subiectul, vorbind despre Sărbătoarea Jăraticului, din seara aceea. Unii servitori spuneau că va fi un foc de artificii pregătite de un artificier refugiat. Câteva circuri veniseră în oraș, cu animalele lor ciudate și cu acrobați, iar Elayne și Nynaeve erau interesate amândouă, având în vedere că petrecuseră o vreme alături de astfel de ansambluri. Vorbeau despre croitorese și despre felurile de dantelă din Ebou Dar, despre mătăsurile și pânzeturile de calitate ce puteau fi cumpărate. Aviendha răspunse cu plăcere la comentariile despre cât de bine îi venea rochia de călărie cenușie de mătase sau celelalte veșminte din lână și mătăsuri fine pe care le primise de la Tylin Quintara sau ciorapii și panglicile care se asortau cu acestea sau bijuteriile. Elayne și Nynaeve primiseră și ele daruri extravagante. Toate cadourile umpleau câteva cufere și boccele, care fuseseră duse în grajduri de servitori, împreună cu desagii lor.

– De ce te încrunți, Aviendha? o întrebă Elayne, bătând-o ușor pe braț și zâmbindu-i. Nu-ți face griji! Știi să faci urzeala; te vei descurca de minune.

Nynaeve își înclină capul și zise în șoaptă:

– Îți voi pregăti un ceai când voi putea. Știu câteva care îți vor liniști stomacul. Sau orice afecțiuni specifice femeilor.

O bătu și ea ușor pe braț pe Aviendha.

Ele nu înțelegeau. Niciun cuvânt de consolare și niciun fel de ceai nu îi puteau domoli avântul. Îi *plăcea* să vorbească despre *dantelă* și despre *broderie*! Nu știa dacă să mârâie dezgustată sau să plângă de disperare. Devenea moale. Nu se uitase niciodată la rochia unei femei decât ca să își dea seama unde-și ascundea aceasta arma, nu observase niciodată nici culoarea, nici croiala, și nici nu se gândise vreodată cum i-ar sta

îmbrăcată cu ea. Trebuia să fi fost de mult departe de acel oraș, de palatele celor din ținuturile umede. În curând, va începe să zâmbească prostește. Nu le văzuse niciodată pe Elayne sau pe Nynaeve făcând asta, dar toată lumea știa că femeile din ținuturile umede zâmbeau prostește și era evident că și ea devenise la fel de slabă ca vlăguitele alea din ținuturile umede. Se plimbau braț la braț, vorbeau despre *dantelă*! Cum și-ar fi înșfăcat pumnalul de la brâu dacă le-ar fi atacat cineva? Un pumnal ar fi fost nefolositor, poate, împotriva unui atacator, însă ea crezuse în oțel cu mult timp înainte să știe că putea conduce Puterea. Dacă cineva ar fi încercat să le rănească pe Elayne sau pe Nynaeve – mai ales pe Elayne, deși îi făgăduise lui Mat Cauthon că le va proteja pe amândouă așa cum era sigură că juraseră și Birgitte și *Aan'alein* –, i-ar fi împlântat oțelul în inimă. Dantelă! În timp ce pășeau, ea își plângea de milă în tăcere, pentru că devenise atât de moale.

Trei laturi ale curții mari a grajdului palatului erau prevăzute cu uși uriașe și duble, iar la porți se aflau mulți servitori îmbrăcați în livrele verde cu alb. Dincolo de ei, caii așteptau în grajdurile din piatră albă, înșeuați și încărcați cu coșuri din răchită. Pescărușii se roteau și țipau deasupra remintindu-le cât de multă apă se afla în apropiere. Aburi fini de căldură se ridicau din dalele de piatră, iar încordarea plutea în aer. Aviendha văzuse cum fusese vărsat sânge în locuri unde existase mai puțină încordare.

Renaile din Calon „Stea Albastră", îmbrăcată în mătăsuri roșii și galbene și cu brațele încrucișate la piept, stătea în fața a nouăsprezece femei cu picioarele goale și mâinile tatuate, îmbrăcate în bluze viu colorate, majoritatea în pantaloni și cu eșarfe la fel de țipătoare. Sudoarea care lucea pe fețele tuciurii nu le diminua expresia demnă. Unele adulmecau cutiile dantelate și aurii, încărcate cu un miros greu, ce atârnau de gâturile lor. Renaile din Calon avea câte cinci cercei mari din aur în fiecare ureche. Un lanț care îi trecea peste obrazul stâng era prins de unul dintre medalioane și de un cercel din nas. Cele trei femei care stăteau aproape de ea purtau fiecare câte opt cercei și câteva bijuterii din aur. Astfel își recunoșteau rangul

Oamenii Mării, cel puțin în cazul femeilor. Toți se supuneau lui Renaile din Calon, de la Călăuza Vânturilor a Stăpânei Corăbiilor și până la Atha'an Miere, însă până și cele două ucenice din spatele ei, îmbrăcate în pantaloni negri și bluze din pânză în loc de mătase, își expuneau aurul în bătaia soarelui. Atunci când Aviendha și ceilalți își făcură apariția, Renaile din Calon privi intenționat spre soarele ce trecuse de amiază. Se încruntă atunci când îi privi, cu niște ochi la fel de negri pe cât de alb îi era părul. Căutătura ei exigentă, în care se citea nerăbdarea, era atât de grăitoare, de parcă ar fi strigat.

Elayne și Nynaeve se opriră locului, făcând-o pe Aviendha să se oprească brusc. Ele se priviră îngrijorate peste creștetul ei și oftară adânc. Ea nu vedea o cale de scăpare. Datoria le lega strâns pe aproape-sora ei și pe Nynaeve, iar ele însele legaseră nodul strâns.

– Mă voi ocupa eu de „Cercul de Croșetat", zise Nynaeve în șoaptă.

– Eu mă voi asigura că surorile sunt gata, replică Elayne cu mai multă hotărâre.

Eliberându-și brațele, ele porniră în direcții opuse, ridicându-și poalele astfel încât să pășească repede, urmate de Birgitte și de Lan. Ea rămase să înfrunte singură căutătura lui Renaile din Calon, acea privire de vultur a unei femei care știa că deținea o poziție înaltă și nu putea fi îndepărtată. Din fericire, Călăuza Vânturilor a Stăpânei Corăbiilor se întoarse repede spre însoțitoarele ei, atât de repede, încât capetele eșarfei ei lungi și galbene se desfăcură. Celelalte Călăuze ale Vânturilor se strânseră în jurul ei, atente la cuvintele sale șoptite. Dacă ar fi lovit-o chiar și o singură dată, cu siguranță, ar fi stricat totul. Aviendha încercă să nu se uite urât la ele, dar oricât de mult se străduia să privească în altă parte, ochii ei reveneau mereu la ele. Nimeni nu avea dreptul să hotărască pentru aproape-sora ei. Cercei în nas! Dacă ar apuca-o bine de lanțul acela, expresia de pe fața lui Renaile din Calon „Stea Albastră" s-ar schimba radical.

Adunate laolaltă într-un capăt al curții grajdurilor, micuța Merilille Ceandevin și alte patru Aes Sedai le priveau, de

asemenea, pe Călăuzele Vânturilor, majoritatea cu o iritare pe care nu reușeau s-o ascundă în spatele seninătății glaciale. Chiar și zvelta și cărunta Vandene Namelle și imaginea ei în oglindă, Adeleas, sora-dintâi, care, de obicei, părea cea mai netulburată dintre toate. Din când în când, una sau alta își potrivea mantia subțire din pânză sau își netezea poalele din mătase despicate. Rafale de vânt ridicau fire de praf în aer și fluturau mantiile în culori schimbătoare ale celor cinci Străjeri care stăteau în spatele lor, dar era limpede că ei își mișcau mâinile din cauza iritării. Doar Sareitha, care păzea o boccea mare și albă, în formă de disc, nu se mișcă, doar se încruntă. Slujnica lui Merilille, Pol, stătea posomorâtă în spatele lor. Aes Sedai dezaprobau cu înverșunare înțelegerea care îi făcuse pe cei din neamul Atha'an Miere să debarce de pe vapoarele lor și le dăduse dreptul să se holbeze la ele cu o nerăbdare obraznică, însă înțelegerea aceea lega limbile surorilor și le obliga să-și înăbușe iritarea pe care încercau să o ascundă; lucru pe care ar fi reușit să îl facă în privința celor din ținuturile umede. Al treilea grup, strâns în capătul opus al curții, afișa aceeași atitudine.

Reanne Corly și celelalte zece supraviețuitoare ale „Cercului de Croșetat" al Clanului se foiau neliniștite sub privirile scrutătoare și dezaprobatoare. Își tamponau fețele cu batistele brodate, își potriveau pălăriile colorate din paie, cu boruri largi și își netezeau fustele din lână, prinse sus pe lateral, ca să se vadă straturile de poale la fel de colorate ca veșmântul Oamenilor Mării. Într-o oarecare măsură, privirile surorilor Aes Sedai le făceau să se mute de pe un picior pe altul; la aceasta se adăuga teama de Rătăcit și de *gholam*, precum și alte lucruri. Decolteurile înguste și adânci ale acelor rochii ar fi trebuit să fie suficient. Aproape toate aceste femei aveau cel puțin câteva riduri, dar, cu toate astea, semănau cu niște fetițe prinse cu brațele pline de pâine cu miez de nucă. Toate în afară de Sumeko cea robustă, care stătea cu pumnii în șolduri și privea drept în ochii surorilor Aes Sedai. O strălucire puternică de *saidar* o înconjura pe una dintre ele, Kirstian, care continua să privească peste umăr. Palidă și părând cu zece ani mai tânără decât Nynaeve, ea părea să nu-și aibă locul

printre celelalte și devenea tot mai palidă de fiecare dată când ochii ei negri îi întâlneau pe cei ai surorilor Aes Sedai.

Nynaeve se apropie în grabă de femeile care conduceau Clanul, pe fața ei citindu-se încurajarea, iar Reanne și celelalte zâmbiră cu o ușurare vizibilă, atenuată puțin, adevărat, de privirile piezișe pe care le aruncau lui Lan; pe el îl vedeau ca pe un lup și chiar semăna cu unul. Nynaeve însă era motivul pentru care Sumeko nu se înmuia la fel precum celelalte, ori de câte ori o Aes Sedai se uita în direcția ei. Ea jurase să le insufle acelor femei curajul, deși Aviendha nu prea înțelegea de ce. Nynaeve însăși era Aes Sedai; o Înțeleaptă nu ar spune nimănui să țină piept Înțeleptelor.

Indiferent cât de bine ar fi funcționat acest lucru în privința celorlalte Aes Sedai, până și Sumeko afișa o oarecare atitudine lingușitoare față de Nynaeve. Membrelor „Cercului de Croșetat" li se părea ciudat, ca să nu spunem mai mult, că femei atât de tinere, cum erau Elayne și Nynaeve, le dădeau porunci celorlalte Aes Sedai și erau ascultate. Și Adviendhei i se părea straniu. Cum era posibil ca Puterea, ceva cu care te năștei așa cum te năștei cu ochi, să cântărească mai mult decât onoarea dobândită de-a lungul anilor? Și totuși, surorile Aes Sedai mai în vârstă se supuneau, iar pentru femeile Clanului era suficient. Ieine, aproape la fel de înaltă ca Aviendha și aproape la fel de tuciurie ca Oamenii Mării, îi zâmbea slugarnic lui Nynaeve, în vreme ce Dimana, al cărei păr de un roșcat-aprins era brăzdat de șuvițe albe, își pleca fruntea în mod constant sub privirea lui al'Meara, iar Sibella, cea cu părul bălai, își înăbușea, ducând mâna la gură, chicotele nervoase. În ciuda veșmintelor lor din Ebou Dar, doar Tamarla, zveltă și cu pielea măslinie, era din Altara, și nici măcar nu era din oraș.

Ele se dădură la o parte de îndată ce Nynaeve se apropie, lăsând să se vadă o femeie în genunchi, cu mâinile legate la spate, cu un sac de piele tras pe cap și cu hainele scumpe zdrențuite și prăfuite. Femeia le neliniștea la fel de mult ca privirile încruntate ale lui Merilille sau ca Rătăcitul. Poate mai mult.

Când Tamarla îi smulse gluga de pe cap, cozile împletite cu mărgele ale femeii se încâlciră. Ispan Shefar încercă să se ridice

și reuși să ajungă într-o poziție ghemuită incomodă, apoi se clătină și se lăsă din nou în jos, clipind și chicotind prostește. Broboanele de sudoare îi curgeau pe obraji, iar cele câteva vânătăi cu care se alesese când fusese prinsă îi poceau trăsăturile fără vârstă. Aviendha era de părere că femeia fusese tratată cu prea multă blândețe pentru nelegiuirile comise.

Deși ierburile pe care Nynaeve i le vârâse pe gât femeii îi încețoșau în continuare mintea și îi slăbeau genunchii, Kirstian ținea un scut în jurul ei, cu toată Puterea de care era capabilă. Creatura Întunericului nu avea cum să scape, chiar dacă nu ar fi fost drogată, deoarece Kirstian era la fel de puternică în Putere ca Reanne, mai puternică decât majoritatea surorilor Aes Sedai pe care le întâlnise Aviendha. Cu toate astea, până și Sumeko trăgea agitată de fuste și evita să se uite la femeia îngenuncheată.

– Sunt convinsă că surorile o vor dori, se auzi vocea pițigăiată a lui Reanne, suficient de șovăitoare ca să fie a surorii Negre căreia Kirstian îi ținea scutul. Nynaeve Sedai, noi... noi nu ar trebui să păz... ăăă.. să ne ocupăm de... o Aes Sedai.

– Așa este, interveni repede Sumeko, apoi adăugă pe un ton nerăbdător: Ar trebui s-o ia Aes Sedai.

Sibella o îngână, pe urmă încuviințări și murmure de aprobare străbătură grupul femeilor Clanului. Credeau până în străfundul oaselor că se aflau cu mult mai prejos decât Aes Sedai; mai degrabă ar fi preferat să păzească troloci decât Aes Sedai.

Privirile dezaprobatoare ale lui Merilille și ale celorlalte surori se schimbară de îndată ce văzură fața lui Ispan Shefar. Sareitha Tomares, care purta șalul cu franjuri cafenii doar de câțiva ani și era puțin mai în vârstă decât Nynaeve, privea cu atât dezgust, încât ar fi putut s-o biciuiască pe Creatura Umbrei de la patruzeci de metri. Adeleas și Vandene, care își strângeau poalele în mâini, păreau să se lupte cu ura pe care o simțeau față de femeia care fusese sora lor și care le trădase. Cu toate astea, se uitau cu același dispreț la femeile din „Cercul de Croșetat". Și ele știau că membrele Clanului erau cu mult mai prejos decât ele. Situația era gravă, dar trădătoarea fusese una de-a lor și nimeni în afară de ele nu avea dreptul la ea. Aviendha era de

acord. O Fecioară care își trăda sora de lance nu murea repede sau fără de rușine.

Nynaeve îi trase la loc gluga pe cap lui Ispan Shefar.

– V-ați descurcat bine până acum și o veți face și în continuare, le spuse ea pe un ton hotărât femeilor Clanului. Dacă va da semne că se dezmeticește, mai turnați-i din acel amestec pe gât. Va fi la fel de amețită ca o capră îmbuibată cu bere. Prindeți-o de nas dacă nu vrea să înghită. Până și o Aes Sedai va înghiți dacă o vei prinde de nas și o vei amenința cu urecheatul.

Reanne căscă gura și făcu ochii mari, ca majoritatea însoțitoarelor ei. Sumeko încuviință încet, cu ochii aproape la fel de bulbucați ca ai celorlalte. Atunci când femeile Clanului spuneau „Aes Sedai" era ca și când ar fi zis „Creatorul". Gândul că ar putea s-o țină de nas pe o Aes Sedai, fie ea și o Creatură a Umbrei, le îngrozea.

După privirile uimite ale surorilor Aes Sedai, acest gând le încânta și mai puțin. Holbându-se la Nynaeve, Merilille deschise gura, însă chiar atunci Elayne ajunse lângă ea. Sora Cenușie se întoarse spre ea, abia aruncându-i o privire încruntată lui Birgitte. Faptul că vocea ei era mai degrabă pițigăiată decât șoptită dovedea cât era cuprinsă de disperare; de obicei, Merilille era foarte reținută.

– Elayne, trebuie să vorbești cu Nynaeve. Femeile acelea sunt deja derutate și speriate de moarte. Nu e de niciun folos dacă ea le va tulbura și mai mult. Dacă Suprema Înscăunată Amyrlin le va îngădui să meargă în Turn, zise ea și clătină încet din cap, încercând să nege acest lucru, și poate și altele, dacă va vrea acest lucru, atunci ele trebuie să înțeleagă limpede unde le este locul și...

– Suprema Înscăunată Amyrlin vrea, o întrerupse Elayne.

Când Nynaeve vorbea pe un ton ferm era ca și când cineva te-ar fi amenințat cu pumnul; când o făcea Elayne, devenea o obligație.

– Vor avea șansa să încerce din nou și, dacă vor greși, tot nu vor fi izgonite. Nicio femeie care poate conduce Puterea nu va mai fi izgonită din Turn. Vor face toate parte din Turnul Alb.

Pipăindu-și leneș pumnalul de la brâu, Aviendha cugeta la cele auzite. Egwene, Suprema Înscăunată a lui Elayne, afirmase

cam același lucru. Și ea era o prietenă, dar ajunsese să le înțeleagă pe Aes Sedai. În ceea ce o privea, Aviendha nu își dorea să facă parte din Turnul Alb. Se îndoia că Sorilea sau celelalte Înțelepte își doreau acest lucru.

Merilille oftă și își împreună mâinile, dar, în ciuda consimțământului pe care îl afișa, uită să-și coboare tonul.

– Cum spui tu, Elayne. Însă în privința lui Ispan. Pur și simplu, nu putem îngădui...

Elayne își ridică brusc mâna. Porunca înlocui obligația.

– Încetează, Merilille. Tu trebuie să veghezi asupra Globului Vânturilor. Este o treabă pe care o poate îndeplini oricine. Așadar, și *tu* o poți duce la capăt.

Merilille deschise gura, apoi o închise la loc și își plecă ușor capul în semn de supunere. Celelalte surori Aes Sedai își plecară și ele capetele, sub privirea pătrunzătoare a lui Elayne. Dacă unele manifestau reticență, oricât de mică, nu toate aveau aceeași atitudine. Sareitha ridică repede bocceaua în formă de disc, învelită în straturi de mătase albă, care zăcea la picioarele ei. Brațele ei abia cuprinseră Globul atunci când îl strânse la piept. Îi zâmbi neliniștită lui Elayne ca și când ar fi vrut să îi arate că va avea mare grijă de el.

Femeile din neamul Oamenilor Mării se zgâiau cu lăcomie la bocceluță, aproape aplecându-se pentru a privi mai de aproape. Aviendha nu ar fi fost surprinsă să le vadă traversând în fugă curtea ca să pună mâna pe Glob. Surorile Aes Sedai vedeau și ele același lucru. Sareitha strânse și mai tare la piept bocceluța, iar Merilille se așeză între ea și cei din neamul Atha'an Miere. Fețele senine ale surorilor Aes Sedai se încordară în timp ce făceau un efort să își păstreze calmul. Credeau că Globul li se cuvenea; în ochii lor, *toate* lucrurile care foloseau sau mânuiau Puterea aparțineau Turnului Alb, indiferent cine le deținea în acel moment. Totuși, mai era înțelegerea.

– Soarele coboară, Aes Sedai, anunță cu voce tare Renaile din Calon, și suntem în primejdie. Așa susțineți voi. Dacă vă trece prin minte să trageți de timp, ar fi bine să vă gândiți de două ori. Dacă veți încerca să încălcați înțelegerea, jur pe sufletul tatălui meu că mă voi întoarce pe dată la corăbii. Și voi

revendica Globul drept răscumpărare. A fost al nostru de la Frângerea Lumii.

– Ai grijă cum vorbești cu surorile Aes Sedai, se răți Reanne din vârful pălăriei albastre din paie și până la călcâiul pantofilor ce îi ieșeau de sub poalele verzi și albe.

Renaile din Calon rânji.

– Meduzele au limbă, pare-se. Mă mir că îndrăznesc să și-o folosească fără permisiunea surorilor Aes Sedai.

Cât ai clipi din ochi, în curtea grajdurilor răsunară insulte schimbate între Clan și Atha'an Miere, cum ar fi „sălbăticiuni" și „decăzute". Jignirile se înteţeau, ţipete stridente ce înăbușeau încercările lui Merilille de a le face să tacă pe Reanne și pe însoţitoarele ei, pe de o parte, și să le liniștească pe femeile din neamul Oamenilor Mării, pe de altă parte. Câteva Călăuze ale Vânturilor încetară să-și mai mângâie pumnalele băgate în teacă și apucară de mânere. Strălucirea *saidarului* înconjură mai întâi primul grup de femei îmbrăcate ţipător, apoi pe celălalt. Femeile Clanului păreau speriate, deși acest lucru nu le făcu să își înceteze tirada. Sumeko îmbrăţișă Izvorul, pe urmă Tamarla, după aceea Chilares, cea mlădioasă, cu ochi de porumbiță și, în scurt timp, fiecare dintre ele și fiecare dintre Călăuzele Vânturilor străluceau în vreme ce își aruncau vorbe și se înfierbântau.

Aviendhei îi veni să geamă. Se putea lăsa cu vărsare de sânge în orice clipă. Va asculta porunca lui Elayne. Dar aproape-sora ei le arunca priviri tăioase și furioase atât Călăuzelor Vânturilor, cât și femeilor din „Cercul de Croșetat" Elayne nu prea îngăduia prostia, la ea sau la altcineva și să strigi insulte când inamicul se afla pe aproape era cel mai rău. Aviendha strânse mânerul pumnalului de la brâu, apoi, după o clipă, îmbrăţișă *saidarul*; fu cât pe ce să plângă atunci când viaţa și fericirea o inundară. Înţeleptele întrebuinţau Puterea când nu-și atingeau scopul prin cuvinte, însă nici cuvintele, nici oţelul nu erau de vreo folosinţă acolo. Ea își dorea să fi știut pe cine să omoare mai întâi.

– Ajunge!

Ţipătul pătrunzător al lui Nynaeve le făcu să-și înghită cuvintele. Feţe uluite se întoarseră spre ea. Aceasta clătina amenințător din cap și arătă cu degetul spre „Cercul de Croșetat"

– Nu vă mai comportați ca niște copii! urlă ea, pe urmă își mai coborî puțin tonul, doar puțin. Sau vreți să vă ciorovăiți până când va veni Rătăcitul să înhațe Globul *și* pe noi? Iar voi, zise arătând cu degetul spre Călăuzele Vânturilor, nu mai încercați să vă eschivați de la înțelegere! Nu veți pune mâna pe Glob până nu veți îndeplini și ultimul cuvânt! Să nu credeți asta! urlă Nynaeve, apoi se întoarse spre surorile Aes Sedai: Și voi...!

Întâmpinate cu calm și uimire, cuvintele ei se transformară într-un mormăit ursuz. Surorile Aes Sedai nu strigaseră decât ca să calmeze spiritele. Niciuna nu strălucea cu lumina *saidarului*.

Firește, acest lucru fu suficient ca să o facă pe Nynaeve să se liniștească de tot. Trăgea cu înverșunare de pălărie, mânată de o furie de care voia să se elibereze. Dar femeile Clanului stăteau cu privirile coborâte în pământ și îmbujorate. Până și Călăuzele Vânturilor păreau puțin rușinate – doar puțin – bombănind, însă se încăpățânau să înfrunte privirea insistentă a lui Nynaeve. Strălucirea se atenuă pe rând din jurul fiecărei femei, până când doar Aviendha mai îmbrățișa Izvorul.

Ea tresări atunci când Elayne îi atinse brațul. Se înmuiase, *într-adevăr*. Îi lăsa pe oameni să o ia prin surprindere, tresărea la o atingere.

– Criza aceasta pare să fi trecut, murmură Elayne. Poate a venit timpul să plecăm înainte să izbucnească o alta.

Pata de culoare din obraji era singurul indiciu că fusese furioasă. Și cea din obrajii lui Birgitte; ambele erau o reflexie a celeilalte, de când se crease legătura.

– A trecut de mult, fu de acord Aviendha.

Dacă mai iroseau timpul, va *deveni* o locuitoare miloasă a ținuturilor umede.

Toate privirile o urmăriră atunci când păși în spațiul deschis din mijlocul curții grajdurilor, spre locul pe care îl studiase și îl memorase până când ajunsese să îl știe cu ochii închiși. Bucuria pe care o avea când îmbrățișa Puterea, când mânuia *saidarul* nu putea fi descrisă în cuvinte. A îmbrățișa *saidarul*, a fi îmbrățișat de el, te făcea să te simți mai viu ca oricând. Era o amăgire, susțineau Înțeleptele, la fel de falsă și de periculoasă ca mirajul apei din Termool, și totuși, părea mai reală decât dalele

din piatră de sub picioarele ei. Rezistă imboldului de a mânui mai mult *saidar*; deja mânuia aproape mai mult decât era în stare. Toată lumea se strânse mai aproape de ea când Aviendha începu să urzească firele.

Era uimită că existau lucruri pe care multe Aes Sedai nu le puteau face, după tot ceea ce văzuse. Câteva dintre femeile „Cercului de Croşetat" erau suficient de puternice, însă doar Sumeko şi, surprinzător, Reanne priveau cu interes ceea ce făcea ea. Sumeko chiar s-a ferit de mângâierile de încurajare pe care Nynaeve încerca să i le ofere – gest ce fu întâmpinat cu o privire indignată şi cu surpindere de către Nynaeve şi pe care Sumeko, cu ochii aţintiţi asupra Aviendhei, nu îl observă. Toate Călăuzele Vânturilor aveau destulă forţă. Ele priveau cu aceeaşi lăcomie cu care se holbau la Glob. Înţelegerea le oferea tot dreptul.

Aviendha se concentră, iar firele începură să contureze urzeala, creând o legătură între locul acela şi locul pe care ea, Elayne şi Nynaeve îl aleseseră pe hartă. Făcu un gest, ca şi când ar fi dat la o parte clapetele unui cort. Aceasta nu făcea parte din urzeala pe care învăţase s-o facă de la Elayne, dar era tot ce îşi amintea din ceea ce făcuse ea însăşi, cu mult timp înainte ca Egwene să deschidă prima ei poartă. Firele se uniră într-o dungă argintie şi verticală ce se roti şi se transformă într-o deschizătură în aer, mai înaltă decât un bărbat şi la fel de lată. O deschizătură în ţesătura realităţii. Dincolo de ea se vedea un luminiş mare, înconjurat de copaci înalţi de şase sau şapte metri, la câţiva kilometri depărtare de oraş, pe malul îndepărtat al râului. Iarba înaltă şi veştejită, ce ajungea până la genunchi, se întindea până la poartă, legănându-se în adierea brizei; aceasta nu sufla, doar lăsa impresia. Unele dintre acele fire erau retezate însă pe lungime. Marginile unei porţi ce se deschidea făcea ca tăişul unei lame să pară plictisitor.

Poarta o nemulţumea. Elayne era capabilă să facă urzeala asta folosindu-şi doar o parte din forţă. Cu toate astea, din motive necunoscute, Aviendha avea nevoie de toată forţa pe care o deţinea, chiar mai mult. Ea era convinsă că ar fi putut face o urzeală şi mai lungă, la fel de lungă ca a lui Elayne, întrebuinţând firele pe care le crease fără să stea pe gânduri atunci

când încercase să scape de Rand al'Thor, ceea ce părea să se fi întâmplat cu mult timp în urmă. Dar oricât de mult se străduia, nu își amintea decât frânturi. Deși nu simțea invidie – mai degrabă era mândră de realizările aproape-surorii ei –, eșecul o făcea să se rușineze. Sorilea și Amys ar critica-o cu asprime dacă ar afla despre rușinea ce o cuprindea. Prea multă mândrie, ar numi-o ele. Amys ar trebui să înțeleagă; fusese Fecioară. *Era* o rușine dacă dădeai greș în ceva ce se presupunea că poți face. Dacă n-ar fi trebuit să țină urzeala, ar fi luat-o la fugă, ca să n-o mai vadă nimeni.

Plecarea fusese plănuită cu grijă și toată lumea din curtea grajdurilor se puse în mișcare de îndată ce poarta se deschise. Două dintre femeile „Cercului de Croșetat" o ridicară pe Crea din Calon. Servitorii începură să scoată caii din grajduri. Lan, Birgitte și unul dintre Străjerii lui Careane, un bărbat deșirat pe care îl chema Cieryl Arjuna, țâșniră imediat prin poartă, unul după celălalt. Asemenea Fecioarelor Lăncii sau *Far Dareis Mai*, Străjerii își revendicau mereu dreptul de a o lua înainte. Pe Aviendha o mâncau tălpile să fugă după ei, însă nu avea rost. Spre deosebire de Elayne, ea nu putea face cinci sau șase pași fără ca urzeala să nu slăbească. Ar fi fost la fel și dacă ar fi încercat să o lege. Era foarte frustrant.

De astă dată, nu se așteptau la nicio primejdie, prin urmare surorile Aes Sedai îi urmară imediat, la fel Elayne și Nynaeve. Fermele împânzeau zona împădurită. Poate că vor fi nevoite să alunge vreun păstor rătăcit sau vreun cuplu care căuta intimitate, pentru că văzuseră prea multe, dar niciun Rătăcit sau o Creatură a Umbrei nu știau de acel luminiș; doar Elayne și Nynaeve știau, iar ele nu vorbiseră în mod voit, de teama celor care trăgeau cu urechea. Stând în mijlocul spațiului deschis, Elayne o privi întrebător pe Aviendha, însă aceasta îi făcu semn să plece. Planurile trebuiau respectate dacă nu exista un motiv pentru a fi schimbate.

Călăuzele Vânturilor începură să treacă încet prin poartă una câte una, pășind în luminiș. Fiecare șovăia atunci când se apropia de această ciudățenie pe care n-o văzuse nici în vis, făcându-și curaj înainte să intre. Brusc, începură furnicăturile.

Aviendha își ridică ochii spre ferestrele ce dădeau către curtea grajdurilor. Oricine putea sta ascuns în spatele grilajelor cu model întortocheat din fier forjat. Tylin le poruncise servitorilor să nu se apropie de acele ferestre, dar cine o putea opri pe Tylin sau pe Joline, sau... Ceva o făcu să-și ridice privirea și mai sus, spre turnuri. Scări înguste încercuiau unele dintre turlele subțiri și pe una dintre ele, foarte sus, se zărea o siluetă neagră, înconjurată ca un nimb de soarele din spate. Era un bărbat.

Își ținu răsuflarea. Nimic din poziția lui – acesta avea mâna pe balustrada din piatră – nu trăda vreun semn de pericol. Și totuși, ea știa că el era cel care o făcea să simtă furnicături între omoplați. Un Rătăcit nu ar fi stat să privească, pur și simplu, dar acea creatură, acel *gholam*... Simți un nod în stomac. Putea fi doar un servitor din palat. Putea fi, însă nu credea asta. Nu era o rușine să-ți fie teamă.

Îngrijorată, se uită la femeile care treceau prin poartă cu o încetineală exasperantă. Jumătate dintre Oamenii Mării trecuseră dincolo, iar femeile din „Cercul de Croșetat" așteptau în spatele celorlalte, ținând-o strâns pe Creatura Umbrei. În loc de neliniște începeau să fie mânate mai degrabă de resentiment pentru că femeilor din neamul Oamenilor Mării li se îngăduise să treacă primele. Dacă ar da glas bănuielii pe care o avea, femeile Clanului ar lua-o, cu siguranță, la fugă – numai dacă pomeneai de vreun Rătăcit li se uscau gurile și li se înmuiau picioarele –, iar Călăuzele Vânturilor ar încerca pe loc să revendice Globul. Pentru ele, Globul era mai presus de orice. Însă doar o oarbă ar sta cu mâinile-n sân când un leu se apropie pe furiș de turma pe care trebuia să o păzească. Aviendha o apucă pe o Atha'an Miere de mâneca din mătase roșie.

– Spune-i lui Elayne...

O față fină ca granitul negru se întoarse spre ea. Paradoxal, buzele pline ale femeii păreau... subțiri. Ochii îi erau ca două pietricele negre, turtite și tari. Ce mesaj putea să transmită fără să nu abată asupra lor toate necazurile care considera Aviendha că ar putea veni din partea acestora?

– Spune-le lui Elayne și Nynaevei să fie cu băgare de seamă. Deoarece inamicul lovește întotdeauna când te aștepți mai puțin. Trebuie să le transmiți asta, negreșit.

Călăuza Vânturilor încuviință ascunzându-și cu greu nerăbdarea, dar, în mod surprinzător, așteptă ca Aviendha să-i dea drumul înainte să pășească șovăielnic prin poartă.

Pasarela de pe turn era pustie. Aviendha nu fu ușurată. El putea fi oriunde. Poate cobora spre grajduri. Indiferent cine sau ce fusese, *era* periculos; *nu* doar un vârtej de praf care juca feste imaginației ei. Ultimii patru Străjeri formaseră un pătrat în jurul porții – era garda, care pleca ultima – și, oricât de mult dispreţuia săbiile pe care le purtau, era recunoscătoare că mai existau și alții în afară de ea care știau cum să folosească metalul tăios. Nu că ar fi avut mai multe șanse decât servitorii care așteptau lângă cai împotriva unui *gholam* sau, mai rău, împotriva unui Rătăcit. Așa cum nu ar fi avut nici ea.

Mânui cu înverșunare Puterea, până când dulceața *saidarului* aproape că se transformă în durere. Încă puțin și durerea va deveni agonie cruntă în momentele în care va trebui să moară sau să-și piardă abilitatea. „De ce nu se grăbesc odată afurisitele alea de femei!“ Nu era o rușine să-ți fie frică, însă devenea o rușine dacă frica i se citea pe față.

CAPITOLUL 2

Destrămarea urzelii

Elayne se dădu la o parte de îndată ce trecu prin poartă, dar Nynaeve traversă cu pași hotărâți luminișul, făcând să sară lăcuste maronii din iarba moartă și cercetând împrejurimile în căutarea Străjerilor. A unui Străjer, oricum. O pasăre roșie brăzdă luminișul și apoi dispăru. În afara surorilor, nimic nu se mișca; o veveriță chițăi undeva, în copacii desfrunziți, pe urmă se așternu tăcerea. Lui Elayne i se părea imposibil: cei trei n-aveau cum să fi trecut pe-acolo fără să lase cărărui la fel de late precum cea lăsată de Nynaeve. Și totuși, nu observa niciun semn că ei fuseseră în acel loc.

O simțea pe Birgitte undeva mai încolo, în stânga, spre sud-vest, se gândi ea, destul de mulțumită, deoarece nu exista un pericol imediat. Careane, care făcea parte dintr-un cerc protector format în jurul lui Sareithe și al Globului, întinse gâtul ca și când și-ar fi ciulit urechile. Cieryl al ei se afla spre sud-est, pare-se. Ceea ce însemna că Lan se afla spre miazănoapte. Era destul de ciudat, fiindcă Nynaeve hotărâse să o ia tot înspre miazănoapte, bombănind în tot acest timp. Căsătoria crease poate un soi de legătură invizibilă între ei.

Cel mai probabil descoperise o urmă care îi scăpase lui Elayne. Nynaeve era la fel de pricepută la vânătoare precum era cu ierburile.

Din locul unde stătuse la început Elayne, Aviendha se văzuse limpede prin poartă, privind cu atenţie acoperişurile palatului, ca şi când s-ar fi aşteptat la o ambuscadă. După poziţia ei, părea că ţinea o suliţă în mână, gata să sară în luptă în rochia de călărie. Aviendha o făcea pe Elayne să zâmbească prin felul în care îşi ascundea neliniştea în legătură cu problemele pe care le avusese cu poarta. Era mult mai curajoasă decât Elayne. Dar, în acelaşi timp, nu se putea abţine să nu-şi facă griji. Aviendha *era* curajoasă, iar Elayne nu ştia pe nimeni care să-şi păstreze cumpătul mai bine decât ea. De asemenea, Aviendha putea hotărî că *jii'toh* îi va cere să lupte când singura scăpare era fuga. Lumina care o înconjura strălucea atât de puternic, încât era evident că nu mai putea mânui prea mult din *saidar*. Dacă îşi făcea apariţia vreun Rătăcit...

„Ar fi trebuit să rămân cu ea", reflectă Elayne, însă respinse imediat acest gând. Indiferent ce scuză ar găsi, Aviendha şi-ar da seama, iar uneori era iute de mânie precum un bărbat. De cele mai multe ori. Mai ales atunci când îi era pătată onoarea. Oftând, Elayne îi lăsă pe cei din neamul Atha'an Miere s-o împingă mai încolo pe măsură ce treceau prin poartă. Dar rămase suficient de aproape ca să audă dacă răzbătea vreun strigăt prin poartă. Suficient de aproape cât să sară într-o clipită în ajutorul Aviendhei. Sau pentru alt motiv.

Călăuzele Vânturilor intrară pe poartă în ordinea rangului, căznindu-se să-şi păstreze calmul. Până şi Renaile îşi relaxă umerii încordaţi odată ce păşi cu picioarele goale pe iarba înaltă şi veştejită. Unele tresăreau uşor, stăpânindu-se însă repede, sau priveau peste umăr cu ochi mari la deschizătura din aer. Toate se zgâiau bănuitoare la Elayne atunci când treceau pe lângă ea, iar două sau trei au vrut să o întrebe ce făcea, poate ca să o roage – sau să îi ceară – să se dea la o parte. Ea se bucura că femeile grăbeau pasul, ascultătoare, la îndemnările scurte ale lui Renaile. Vor avea ocazia în scurt timp să le spună surorilor Aes Sedai ce să facă, nu era nevoie să înceapă cu ea.

La acest gând simți un nod în stomac. Mai mult, numărul lor mare o făcea să clatine din cap. Deși aveau cunoștințe despre vreme pentru a putea folosi Globul cum se cuvine, până și Renaile recunoscu – deși fără tragere de inimă – că șansele pentru a îndrepta vremea erau mai mari dacă era condusă mai multă Putere prin el. Trebuia condusă cu precizie și asta era imposibil pentru o singură femeie sau un cerc. Trebuia să fie un cerc compus din treisprezece femei. Din cele treisprezece vor face parte, cu siguranță, Nynaeve, Aviendha și Elayne însăși poate și câteva femei din Clan, dar Renaile avea de gând să profite de acea parte din înțelegere care stipula că li se va îngădui să învețe orice abilitate pe care Aes Sedai erau dispuse să o divulge. Poarta fusese prima, iar formarea cercului ar fi a doua. Era de mirare că nu veniseră toate Călăuzele Vânturilor din port. Cum ar fi fost să încerci să faci față la trei sau patru sute de femei! Elayne înălță o rugăciune de mulțumire, pentru că erau doar douăzeci.

Nu stătea acolo ca să le numere. Pe măsură ce Călăuzele Vânturilor treceau cu pas săltat, simțea forța fiecărei femei în Putere. Mai devreme avusese timp să se apropie mai mult, atunci când reușise cu greu să o convingă pe Renaile să vină. Se pare că, în cazul Călăuzelor Vânturilor obținerea rangului nu avea legătură nici cu vârsta, nici cu forța; Renaile era departe de a fi cea mai puternică, nu se număra nici măcar printre primele trei sau patru, în vreme ce o femeie aflată mai în spate, Senine, avea obraji bătuți de vânt și părul cărunt. În mod ciudat, după găurile din urechi, părea că Senine purtase odinioară mai mult de șase cercei, mai groși decât cei pe care îi avea acum.

Elayne analiza și memora fețele și numele cu un sentiment tot mai intens de mulțumire de sine. Călăuzele Vânturilor poate că au fost avantajate într-un fel, iar ea și Nynaeve au intrat într-o mare încurcătură cu Egwene și cu Divanul Turnului odată ce se aflaseră termenii înțelegerii lor, dar niciuna dintre aceste femei nu se bucura de prețuirea vreunei Aes Sedai. Cu siguranță, nu erau nici disprețuite, nici prețuite. Se străduia să nu pară îngâmfată, deoarece asta nu schimba cu nimic înțelegerea. Cu toate acestea, îi era greu. La urma urmei, erau cele mai prețuite femei din neamul Atha'an. Cel puțin

acolo, în Ebou Dar. Iar dacă ar fi fost Aes Sedai, fiecare dintre ele, de la Kurin, cea cu privirea neagră și rece, până la Renaile însăși, ar fi ascultat atunci când ea ar fi vorbit și s-ar fi ridicat în picioare când ar fi intrat în încăpere. Dacă ar fi fost Aes Sedai și s-ar fi comportat ca atare.

Apoi își făcură apariția și cele de la capătul șirului, iar Elayne tresări când o tânără Călăuză a Vânturilor, de pe unul dintre vasele mai mici, trecu pe lângă ea. Era o femeie cu obraji rotunzi, pe care o chema Rainyn, îmbrăcată în mătăsuri albastre simple, cu câteva zeci de ornamente ce îi atârnau de lanțul din nas. Cele două ucenice, Talaan, cea subțire și băiețoasă, și Metarra, cea cu ochi mari, înaintau cu pași grăbiți la capătul șirului, având niște expresii îngrijorate. Tinerele nu dobândiseră încă dreptul de a purta inel în nas, darămite lanț, și aveau doar un cercel subțire din aur în urechea dreaptă. Le urmări cu privirea, încercând să nu se holbeze. Poate se holba totuși.

Femeile Atha'an Miere se strânseră din nou lângă Renaile, cele mai multe privind cu lăcomie la surorile Aes Sedai și la Glob. Ultimele trei femei se aflau în spate, arătând ca niște ucenice care nu păreau sigure că aveau dreptul să se afle acolo. Rainyn stătea cu brațele încrucișate, imitând-o pe Renaile și descurcându-se puțin mai bine decât celelalte două. Călăuza Vânturilor de pe o corabie, cea mai puțin însemnată dintre ambarcațiunile Oamenilor Mării, se afla rareori în compania Călăuzei Vânturilor aparținând Stăpânei Valurilor din clanul ei, ca să nu mai pomenim de Călăuza Vânturilor aparținând Stăpânei Corăbiilor. Rainyn era la fel de puternică precum Lelaine sau Romanda, iar Metarra se afla pe aceeași treaptă cu Elayne, în vreme ce Talaan... Talaan, atât de supusă în bluza roșie din pânză, cu ochii mereu triști, se apropia foarte mult de Nynaeve. Foarte mult. În plus, Elayne știa că nu ajunsese încă la potențialul maxim, și nici Nynaeve. Cât de aproape erau Metarra și Talaan? Se obișnuise cu gândul că doar Nynaeve și Rătăciții erau mai puternici decât ea. Și Egwene, însă ea fusese forțată, iar aptitudinile ei și ale Aviendhei erau egale cu ale lui Egwene. „Halal mulțumire de sine", își zise ea dezamăgită. Lini ar fi spus că așa-i trebuia dacă dădea importanță lucrurilor.

Râzând încet în sinea ei, Elayne se întoarse ca să vadă ce făcea Aviendha, dar femeile din „Cercul de Croșetat" stăteau neclintite în fața porții, foindu-se sub privirile tăioase ale lui Careane și Sareitha. Toate se dădură la o parte, mai puțin Sumeko, dar aceasta procedă la fel când zări privirile surorilor. Kirstian părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Înăbușindu-și un oftat, Elayne le îndemnă pe femeile Clanului să se dea din calea grăjdarilor care așteptau să mâne caii prin poartă. Femeile „Cercului de Croșetat" înaintau ca oile – ea fiind păstorul, iar Merilille și ceilalți, lupii – și s-ar fi mișcat mai repede dacă n-ar fi fost Ispan.

Famelle, una dintre cele doar patru femei din „Cercul de Croșetat" care nu avea niciun fir alb în cap, și Eldase, o femeie cu ochi pătrunzători atunci când nu se uita la vreo Aes Sedai, o țineau pe Ispan de brațe. Păreau indecise dacă să o țină suficient de ferm încât sora să stea drept sau să o strângă mai tare, așa încât sora Neagră să se clatine, ca apoi să-i dea drumul, iar acesteia să-i cedeze genunchii, urmând ca ele s-o tragă în sus chiar înainte să se prăbușească.

– Iertare, Aes Sedai, îi spunea întruna în șoaptă Famelle lui Ispan, cu un vag accent taraboner. Oh, iertare, Aes Sedai!

Eldase se crispa și gemea ușor de fiecare dată când Ispan se poticnea, de parcă sora din Ajah Albastră nu ar fi contribuit la uciderea a două din neamul lor și Lumina știe câte altele muriseră din cauza ei. Își făceau griji în privința unei femei care urma să moară. Crimele din Turnul Alb, la care Ispan conspirase, erau suficiente pentru a o condamna.

– Duceți-o acolo, undeva, le spuse Elayne, făcându-le semn să se îndepărteze de poartă și să pătrundă în luminiș.

Femeile se supuseră, făcând reverențe din cauza cărora fură cât pe ce s-o scape pe Ispan, apoi își cerură iertare atât de la Elayne, cât și de la prizoniera cu gluga trasă pe cap. Reanne și celelalte grăbiră pasul, privind neliniștite la surorile strânse în jurul lui Merilille.

Războiul privirilor dușmănoase începu din nou aproape imediat. Surorile Aes Sedai le aruncau căutături pline de porniri criminale femeilor Clanului, femeile din „Cercul de Croșetat",

Călăuzelor Vânturilor, iar Atha'an Miere, tuturor celor pe care le cădeau ochii. Elayne strângea din dinți. *Nu* va striga la ele. Oricum, Nynaeve era cea care obținea rezultate mai bune dacă striga. Însă își dorea să le bage mințile în cap, să le scuture până le clănțăneau dinții. Inclusiv pe Nynaeve, care ar fi trebuit să le organizeze în loc să se zgâiască la copaci. Și dacă Rand avea să moară pentru că ea nu găsea o cale să îl salveze?

Dintr-odată, îi dădură lacrimile și ochii o usturau. Rand *va* muri, iar ea nu putea face nimic în această privință. „Curăță de coajă mărul pe care-l ții în mână, copilă, nu pe cel din pom, părea să-i șoptească la ureche vocea suavă a lui Lini. Lacrimile sunt pentru mai târziu, dacă le verși înainte, vei irosi timp."

– Mulțumesc, Lini, murmură Elayne.

Bătrâna ei doică era enervantă uneori, fiindcă nu voia să accepte faptul că pruncii pe care îi îngrijise crescuseră, dar dădea întotdeauna sfaturi bune. Doar pentru că Nynaeve își neglija îndatoririle, asta nu însemna că și Elayne trebuia să facă la fel.

Servitorii începură să mâne caii prin poartă în urma femeilor din „Cercul de Croșetat", în frunte aflându-se caii de povară. Niciunul dintre bidivii nu căra lucruri neînsemnate, cum erau veșmintele. Călătorii porneau pe jos, în cazul în care caii de călărie fuseseră abandonați în partea cealaltă a porții, și rămăseseră cu hainele pe care le aveau pe ei dacă restul cailor de povară fuseseră lăsați în urmă. Ceea ce cărau animalele care se aflau în față nu putea fi însă lăsat pentru Rătăciți. Elayne îi făcu semn femeii cu obrajii rumeni, care mâna primul cal, să vină lângă ea și să se dea deoparte din calea celorlalți.

Dacă desfăceai și dădeai la o parte pânza dură ce acoperea unul dintre coșurile mari de răchită, vedeai un maldăr mare de nimicuri aruncate alandala, unele fiind învelite în țesături zdrențuite. Îmbrățișând *saidarul*, Elayne începu să sorteze. O platoșă ruginită căzu imediat pe pământ, urmată de un picior de masă rupt, o tavă crăpată, o carafă din cositor, ciobită și un sul din pânză putrezit, ce aproape că se sfărâmase în mâinile ei.

Cămara unde găsiseră Globul Vânturilor fusese plină ochi cu lucruri printre care trebuie să se mai fi găsit și alte obiecte ale

Puterii în afară de Glob. Unele obiecte fuseseră puse în putini și cufere mâncate de insecte, altele zăceau claie peste grămadă. Sute și sute de ani, membrii Clanului ascunseseră toate lucrurile legate de Putere pe care le găsiseră, temându-se să le folosească sau să le înmâneze surorilor Aes Sedai. Până în dimineața aceea, când Elayne avu șansa să le vadă prima oară, pentru a alege ce merita să păstreze. Slavă Luminii că Iscoadele Celui Întunecat nu fugiseră cu ceva important! Luaseră ceva, însă, cu siguranță, mai puțin de un sfert din ceea ce se aflase în încăpere, inclusiv multe nimicuri. Slavă Luminii că găsise ceva util! Oamenii își dăduseră viața ca lucrurile acelea să fie scoase din Rahad.

Elayne nu conducea Puterea, doar o ținea în timp ce ridica fiecare lucru. O cană din lut, ciobită, trei farfurii sparte, o rochiță roasă de molii și o cizmă veche, cu o gaură în partea laterală, toate căzură pe pământ. O piatră sculptată, puțin mai mare decât palma ei – o *simțea* ca pe o piatră, dar *putea* fi o sculptură, deși nu părea sculptată –, ale cărei șanțuri albastre semănau cu niște rădăcini. Dar parcă se încălzea puțin dacă era atinsă; rezona... cu *saidarul*. Fu cel mai potrivit cuvânt care îi trecu prin minte. Habar nu avea la ce folosea, dar era, fără îndoială, un *ter'angreal*. Acesta ajunse în cealaltă parte a ei, departe de grămada de nimicuri.

Maldărul de gunoi continua să crească, la fel, celălalt, deși acesta creștea mai greu. Erau lucruri ce nu aveau nimic în comun în afară de faptul că simțea în ele un ecou slab al Puterii. O cutiuță ce părea a fi din fildeș, acoperită cu dungi roșii și verzi întrepătrunse. O puse jos cu grijă, fără să deschidă capacul. N-aveai de unde ști ce putea declanșa un *ter'angreal*. O nuia neagră, nu mai groasă decât degetul ei mic, lungă de o jumătate de metru, țeapănă și totuși flexibilă, despre care credea că ar putea-o îndoi în formă de cerc. O sticluță cu dop, probabil din cristal, ce conținea un lichid roșu-închis. O statuetă înfățișând un bărbat voinic și bărbos, cu un zâmbet vesel, care ținea o carte în mână; înaltă de o jumătate de metru, părea să fie din bronz înnegrit de vreme și era atât de grea, încât Elayne își folosi ambele mâini ca să o mute. Și alte lucruri. Cea mai mare parte erau gunoaie. Nu-l găsise pe acela pe care și-l dorea. Nu încă.

– Acum ți-ai găsit să faci asta? o întrebă Nynaeve.

Elayne se ridică în grabă de lângă grămăjoara de *ter'angreal*, strâmbându-se și ștergându-și mâinile de poale.

– Nuiaua aia mă duce cu gândul la... durere, bombăni ea.

Femeia cu fața aspră, care ținea de căpăstru calul de povară, se uită clipind la nuia și se dădu mai încolo.

Elayne privi nuiaua – părerile pe care Nynaeve le exprima când și când despre obiectele pe care le atingea puteau fi utile –, dar nu se opri din sortat. Cu siguranță, existase prea multă durere în ultima vreme ca să mai fie nevoie de așa ceva. Ceea ce simțea Nynaeve nu era însă întotdeauna atât de simplu de interpretat. Era posibil ca nuiaua să fi fost acolo când existase multă durere, fără ca ea să o fi provocat. Coșul era aproape gol; unele dintre lucrurile aflate în partea cealaltă a calului trebuiau mutate pentru a echilibra greutatea.

– Dacă există vreun *ter'angreal* pe-aici, pe undeva, Nynaeve, mi-ar plăcea să îl găsesc înainte ca Moghedien să-mi sufle în ceafă.

Nynaeve mormăi posomorâtă, însă aruncă o privire în coșul din răchită.

Lăsând să cadă un alt picior de masă – erau în total *trei*, desperecheate –, Elayne privi spre luminiș. Zări acolo toți caii de povară, iar în acel moment treceau prin poartă caii de călărie, umplând spațiul deschis dintre copaci. Nechezau și se agitau dezorientați. Merilille și celelalte Aes Sedai își puseseră deja șeile pe cai, abia ascunzându-și nerăbdarea de a porni la drum, în vreme ce Pol se ocupa în grabă de traistele stăpânei sale. Cât despre Călăuzele Vânturilor...

Deși erau grațioase când mergeau pe jos sau se aflau la bordul corăbiilor lor, acestea nu erau obișnuite cu caii. Renaile încerca să încalece pe partea greșită, iar iapa blândă, aleasă pentru ea, se învârtea încet în cerc în jurul bărbatului în livrea care ținea hățurile cu o mână, iar cu cealaltă se trăgea frustrat de păr, străduindu-se în zadar să o ajute pe Călăuza Vânturilor. Două dintre femeile de la grajduri se opinteau s-o salte în șa pe Dorile, care îi slujea Stăpânei Valurilor din Clanul Somarin, în vreme ce o a treia, care ținea capul cenușiului, făcea fețe-fețe,

abţinându-se cu greu să nu râdă. Rainyn şedea pe spinarea unui cal cafeniu şi înalt, dar fără să-şi ţină picioarele în scărițe sau frâiele în mâini, chinuindu-se în zadar să le găsească. Evident, toate trei erau foarte neîndemânatice. Caii nechezau şi se mişcau ritmic, iar Călăuzele Vânturilor înjurau cu foc făcând o zarvă infernală, asemănătoare cu zgomotul făcut de o vijelie. Una dintre ele doborî la pământ cu pumnul un servitor, iar alţi trei grăjdari se chinuiau să prindă nişte cai care scăpaseră.

Mai era ceva ce ea se aşteptase să vadă, de vreme ce Nynaeve nu mai stătea de pază. Lan rămăsese lângă calul lui negru de luptă, Mandarb, fiind atent când la lizieră, când la poartă, când la Nynaeve. Birgitte ieşi cu paşi hotărâţi din pădure, iar o clipă mai târziu, Cieryl apăru dintre copaci, mergând la trap, dar fără a lăsa impresia că se grăbea. Nu exista niciun pericol acolo sau ceva care să le cauzeze neplăceri.

Nynaeve o urmărea.

– N-am spus nimic, zise Elayne.

Ţinea în pumn ceva mic, învelit într-o pânză putrezită ce odinioară fusese albă, poate. Sau maronie. Nynaeve ştiu pe dată ce se afla înăuntru.

– Bravo ţie! bombăni al'Meara, nu suficient de încet. Nu le sufăr pe femeile care îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala.

Elayne ignoră aceste cuvinte, fără ca măcar să tresară; era mândră că nu trebuia să-şi muşte limba.

Când desfăcu pânza putrezită, văzu o broşă mică din chihlimbar în formă de broască-ţestoasă. Semăna cu chihlimbarul, oricum, şi ar fi putut fi chihlimbar cândva, însă când se deschise în faţa Izvorului care trecea prin obiect, *saidarul* intră cu repeziciune în ea, un torent aproape la fel de puternic ca acela pe care l-ar fi putut atrage, în siguranţă, de una singură. Nu era un *ter'angreal* puternic, totuşi era mult mai bun decât nimic. Cu ajutorul lui, putea folosi de două ori mai multă Putere decât Nynaeve, deşi al'Meara rămânea în continuare mai puternică. Dând drumul firului de *saidar* care era în plus, băgă broşa în punga de la brâu, zâmbind încântată, şi continuă să scotocească. Unde era unul, puteau fi mai multe. Şi din moment ce avea unul pe care să îl studieze, poate reuşea să-şi dea seama cum *să facă*

un *ter'angreal*. Era un lucru pe care și-l dorea. Abia se abținea să nu scoată din nou broșa și să înceapă s-o încerce chiar acolo.

Vandene le privea de ceva vreme pe Nynaeve și pe Elayne. Dădu pinteni calului și veni lângă ele, descălecând. Grăjdarul care ținea de căpăstru calul de povară făcu o plecăciune destul de corectă, deși cam strâmbă, totuși mai bună decât făcuse ea în fața Elaynei sau Nynaevei.

– Sunteți cu băgare de seamă, îi spuse Vandene Elaynei, iar asta-i bine. Dar ar fi mai bine să lăsați lucrurile așa cum sunt până vor ajunge în Turn.

Elayne strânse din buze. În Turn? Până când vor fi cercetate de altcineva, voia să spună. De cineva mai în vârstă și cu mai multă experiență, probabil.

– *Știu* ce fac, Vandene. *Am făcut un ter'angreal*, la urma urmei. Nicio persoană în viață nu a făcut *asta*.

Ea le învățase lucruri elementare pe unele surori, însă niciuna nu reușise să înțeleagă trucul. Apoi, Elayne plecase spre Ebou Dar.

Sora Verde mai în vârstă încuviință, lovind leneș frâiele de palma înmănușată.

– Și Martine Janata știa ce făcea. Prin urmare, înțeleg, zise ea într-o doară. A fost ultima soră interesată de studiul *ter'angrealurilor*. A făcut asta vreo patruzeci de ani, aproape de când dobândise șalul. Și ea a fost cu băgare de seamă, așa mi s-a zis. Apoi, într-o bună zi, servitoarea lui Martine a găsit-o zăcând pe jos, inconștientă, în odaia ei. Sleită.

Chiar dacă vocea ei era potolită, cuvintele erau ca o palmă zdravănă. Continuă pe același ton:

– Străjerul ei și-a dat duhul din cauza șocului. Nimic neobișnuit în astfel de cazuri. Când și-a revenit, trei zile mai târziu, Martine nu își mai aducea aminte ce făcuse. Nu-și mai amintea defel ce se întâmplase cu o săptămână înainte. Asta se întâmpla în urmă cu mai bine de douăzeci și cinci de ani și, de atunci, nimeni n-a avut curajul să se atingă de vreunul dintre *ter'angrealurile* din odăile ei. Însemnările ei au fost despre ultimul *ter'angreal*. Descoperirile pe care le-a făcut Martine au fost nevinovate, ba chiar frivole, dar... spuse Vandene, care făcu o

pauză, ridică din umeri și adăugă: Ea a descoperit ceva la care nu se aștepta.

Elayne se uită cu coada ochiului la Birgitte și văzu că și aceasta se uita la ea. Nu era nevoie să vadă fața încruntată de îngrijorare a celeilalte femei; aceasta se oglindea în mintea ei, în acel colț al minții în care *se aflau* Birgitte și ceilalți. Birgitte și Elayne își simțeau reciproc îngrijorarea, până la punctul în care era greu să se deosebească între ele. Elayne risca mai mult decât propria persoană. Însă *știa* ce făcea. Cel puțin, mai mult decât oricare de acolo. Chiar dacă Rătăciții nu și-ar fi făcut apariția, ele aveau *nevoie* de toți *angrealii* pe care îi puteau găsi.

– Ce s-a întâmplat cu Martine? întrebă încet Nynaeve. După aceea, adică.

Arareori putea îndura să audă vorbindu-se de cineva rănit fără să simtă nevoia să îl Tămăduiască; ea voia să Tămăduiască tot.

Vandene făcu o grimasă. Poate chiar ea fusese aceea care o ajutase pe Martine să se ridice. Însă surorilor Aes Sedai nu le plăcea să vorbească despre femei care fuseseră ferecate, accidental sau nu. Nu le plăcea să-și aducă aminte de ele.

– A dispărut odată ce și-a revenit și apoi s-a furișat afară din Turn, răspunse ea repede. Important este să reții că și ea a fost cu băgare de seamă. N-am cunoscut-o, însă am auzit că se comporta cu fiecare *ter'angreal* ca și când habar nu avea de puterile acestuia, chiar și cu acela care face pânza pentru mantiile Străjerilor. Nimeni n-a reușit să mai făurească și altceva cu ajutorul lui. Martine a fost cu băgare de seamă, dar nu i-a servit la nimic.

Nynaeve își așeză brațul peste coșul aproape gol.

– Poate ar trebui să încerci tu, sugeră ea.

– *Nu-u-u-u!* țipă Merilille.

Elayne se răsuci pe călcâie, deschizându-se din nou din instinct prin *angreal*, doar pe jumătate conștientă de *saidarul* ce se revărsa din Nynaeve și Vandene. Strălucirea Puterii încercui fiecare femeie din luminiș care putea îmbrățișa Izvorul. Merilille se aplecă în șa, cu ochii bulbucați și cu o mână întinsă spre poartă. Elayne se încruntă. Nu era nimeni acolo în afară de Aviendha și de ultimii patru Străjeri, care se opriseră speriați din drum, cu săbiile pe jumătate trase și gata să răspundă

oricărei amenințări. Apoi Elayne își dădu seama ce făcea Aviendha și fu cât pe ce să piardă *saidarul* din cauza șocului.

Pe când Aviendha destrăma cu grijă urzeala ce crease poarta, aceasta tremura și se îndoia, iar marginile se unduiau. Se desprinseră și ultimele fire și, în loc să se stingă cât ai clipi, deschizătura licări, iar imaginea curții grajdurilor care se vedea prin ea începu să se estompeze până când dispăru asemenea ceții sub razele soarelui.

– Este imposibil! zise Renaile, nevenindu-i a crede.

Un murmur de uimire se răspândi printre Călăuzele Vânturilor. Femeile Clanului se holbau la Aviendha cu gura căscată.

Elayne încuviință încet, deși nu se așteptase la așa ceva. Firește că era posibil, dar unul dintre primele lucruri pe care le învățase pe vremea când fusese novice era ca niciodată, în niciun caz, să nu încerce tocmai ceea ce făcuse Aviendha. Destrămarea unei urzeli, a oricărei urzeli, în loc să o lași să dispară, nu putea fi făcută, i se spusese, fără a produce un dezastru inevitabil. Inevitabil.

– Fată neroadă! izbucni Vandene furioasă, pe urmă înaintă cu pași mari spre Aviendha, trăgându-și calul după ea. Îți dai seama ce-ai făcut? O singură greșeală – una singură! – și cine știe în ce se va transforma urzeala sau ce va face! Ai fi putut distruge tot pe o rază de șaptezeci de metri! Trei sute! Tot! Te-ai fi putut fereca și...

– Am fost nevoită, o întrerupse Aviendha.

Un murmur străbătu mulțimea surorilor Aes Sedai care stăteau pe cai. Ele începeau să se strângă în jurul ei și în jurul lui Vandene, dar ea le privi aspru, iar vocea ei se făcu auzită peste vocile lor.

– Cunosc pericolele, Vandene Namelle, însă am fost nevoită. Acesta este un alt lucru pe care voi, Aes Sedai, nu îl puteți face? Înțeleptele spun că orice femeie poate învăța să țeasă o urzeală, dacă este instruită, unele mai mult, altele mai puțin, dar, repet, orice femeie este capabilă de asta dacă știe să brodeze.

– Aici *nu* este vorba despre broderie, fetițo! tună Merilille cu o voce rece ca gheața. Indiferent ce așa-zisă pregătire aveți

voi, n-ai cum să știi cu ce te *joci!* Făgăduiește-mi – jură-mi! – că nu vei mai face asta niciodată!

– Numele ei ar trebui trecut în cartea novicelor, interveni Sareitha pe un ton ferm, aruncând o privire tăioasă Globului pe care îl ținea în continuare strâns la piept. Mereu am spus asta. Ar trebui consemnată în carte.

Careane consimți, luându-i Aviendhei măsurile din priviri pentru rochia de novice.

– Nu cred că este nevoie de asta pentru moment, îi spuse Adeleas lui Aviendha, aplecându-se în șa, dar trebuie să te lași îndrumată de noi.

Tonul surorii Brune era mult mai blând decât al celorlalte. Cu toate astea, nu venise cu nicio propunere.

În urmă cu o lună sau mai mult, Aviendha s-ar fi simțit descurajată dacă surorile Aes Sedai ar fi dezaprobat-o, însă nu și în acel moment. Elayne trecu repede printre cai înainte ca prietena ei să scoată cuțitul pe care îl pipăia sau să facă altceva mai grav.

– Poate ar fi bine să o întrebați *de ce* i s-a părut necesar să facă asta, zise ea, trecându-și brațul pe după umerii Aviendhei, mai mult ca s-o împiedice să-și miște brațele decât ca să o consoleze.

Aviendha nu-i mai aruncă o privire exasperată, cum făcuse cu celelalte surori.

– Nu lasă urme, rosti ea, răbdătoare, prea răbdătoare. Urmele unei urzeli atât de lungi pot fi descoperite și după două zile.

Merilille pufni. Era un sunet prea puternic ca să iasă dintr-un trup atât de mic.

– Este o Înzestrare rară, fetițo, pe care nu o are nici Teslyn, nici Joline. Sau, voi, toate sălbaticele Aiel, învățați asta?

– Puține o pot face, recunoscu calmă Aviendha. Dar eu pot.

Aceste cuvinte dădură naștere unei altfel de priviri, până și din partea Elaynei; era o Înzestrare *foarte* rară, iar ea nu părea să observe asta.

– *Vreți* să sugerați că niciun Rătăcit nu poate face asta? continuă ea.

Elayne simțea că Aviendha are umerii încordați. Nu era pe atât de destinsă pe cât lăsa să se vadă.

– Sunteți atât de nesăbuite, încât să lăsați urme după care să se ia dușmanii voștri? Oricine descoperă urmele poate deschide o poartă în acest loc.

Acest lucru ar fi necesitat multă îndemânare, foarte multă îndemânare, însă sugestia o făcu pe Merilille să clipească. Adeleas deschise gura, apoi o închise fără să rostească un cuvânt, iar Vandene se încruntă gânditoare. Sareitha părea, pur și simplu, îngrijorată. Cine putea ști ce Înzestrări aveau Rătăcițiii, ce abilități?

În mod ciudat, toată înverșunarea dispăru din Aviendha. Își plecă ochii, iar umerii i se destinseră.

– Poate că n-ar fi trebuit să risc, murmură ea. N-am mai gândit limpede sub privirile bărbatului acela, iar când a dispărut...

Se însufleți din nou.

– Nu cred că un bărbat ar putea să-mi citească urzelile, îi spuse ea lui Elayne, dar dacă a fost unul dintre Rătăciți sau chiar un *gholam*... Rătăciții știu mai multe decât oricare dintre noi. Dacă m-am înșelat, am mare *toh*. Totuși nu cred că m-am înșelat. Nu cred asta.

– Ce bărbat? vru să știe Nynaeve.

Pălăria îi căzuse într-o parte atunci când își croise drum printre cai și privirea încruntată cu care îi săgeta pe toți o făcea să pară pregătită pentru o luptă. Poate că era. Calul lui Careane o înghionti din greșeală cu crupa, iar ea îl pocni peste botul vinețiu.

– O fi fost vreun servitor, zise Merilille cu dispreț. Indiferent ce ordine ar da Tylin, servitorii altarani sunt nesupuși. Sau o fi fost fiul ei. Băiatul ăla este ros de curiozitate.

Surorile din jurul ei încuviințară, pe urmă Careane preciză:

– Dacă ar fi fost vreun Rătăcit, nu ar fi stat să privească, pur și simplu. Chiar tu ai spus asta.

Mângâie grumazul calului și se încruntă acuzatoare la Nynaeve – Careane se număra printre cei care manifestau față de calul lor genul de afecțiune pe care oamenii le-o arătau copiilor –, iar Nynaeve repetă cuvintele lui Careane.

– Poate a fost un servitor sau poate a fost Beslan. Poate.

Prin felul în care se maimuțărea, Nynaeve transmitea că nu crede acest lucru. Sau doar voia să le arate că nu crede. Nynaeve te putea face prost în față sau să îi lase pe alții să ți-o zică, ca apoi să-ți ia apărarea până când răgușea. Nu părea hotărâtă dacă o plăcea sau nu pe Aviendha, însă, cu siguranță, nu le plăcea pe surorile Aes Sedai mai în vârstă. Își aranjă pălăria, îndreptând-o, le privi încruntată, după aceea continuă:

– Fie că a fost Beslan sau Cel Întunecat, nu ne folosește la nimic să zăbovim aici toată ziua. Trebuie să ne pregătim și să pornim spre fermă. Ei bine! Mișcați-vă!

Bătu atât de brusc din palme, încât până și Vandene tresări puțin.

Nu mai erau multe pregătiri de făcut, iar surorile începură să-și mâne caii. Lan și ceilalți Străjeri nu stătuseră cu mâinile în sân odată ce își dăduseră seama că nu exista nicio primejdie. Unii dintre servitori se întorseseră prin poartă înainte ca Aviendha să o închidă, însă ceilalți stăteau alături de cei aproximativ treizeci de cai de povară, privindu-le din când în când pe furiș pe surorile Aes Sedai și întrebându-se în mod evident ce minuni ar putea face în continuare. Călăuzele Vânturilor stăteau stângace în șei, ținând hățurile de parcă s-ar fi așteptat ca bidiviii să o ia din loc în orice clipă sau, poate, să le crească aripi și să-și ia zborul. O atitudine asemănătoare aveau femeile din „Cercul de Croșetat", deși erau mult mai grațioase, fără să le pese că fustele și poalele li se ridicaseră peste genunchi. Ispan avea în continuare gluga trasă pe cap și era legată fedeleș peste șa, ca un sac. Nu avea cum să stea drept în șa, cu toate acestea până și Sumeko făcea ochii mari ori de câte ori o privea.

Clocotind de furie, Nynaeve părea pregătită să îi dojenească pe toți că nu-și făceau treaba, deși fusese făcută deja. Asta până în clipa în care Lan îi întinse hățurile iepei ei cafenii și dolofane. Nynaeve refuzase categoric calul mai bun pe care i-l oferise în dar Tylin. Mâna îi tremură puțin atunci când o atinse pe a lui Lan, iar culoarea i se schimbă în obraji când își înăbuși furia ce amenința să se dezlănțuie. Atunci când Lan întinse mâna ca să-i țină piciorul, se holbă la el o clipă ca și când s-ar fi întrebat ce voia, apoi se îmbujoră din nou când

acesta o sălță în șa. Elayne nu se abținu să nu clatine din cap. Spera să nu se transforme într-o idioată atunci când se va căsători. Dacă se va căsători.

Birgitte își aduse iapa argintie, dar și calul auriu pe care îl călărea Aviendha. Păru să înțeleagă că Elayne voia să vorbească între patru ochi cu Aviendha. Încuviință cu un semn din cap ca și când Elayne i-ar fi cerut asta prin vorbe, sări în șaua iepei argintii și porni spre locul unde așteptau și ceilalți Străjeri. Aceștia o salutară înclinând ușor capul și începură să vorbească despre ceva în șoaptă. După privirile aruncate înspre surori, acel „ceva" însemna să aibă grijă de Aes Sedai, fie că ele voiau, fie că nu. Inclusiv de ea, observă Elayne încruntată. Dar n-avea timp de așa ceva. Aviendha stătea jucându-se cu hățurile calului, fixând animalul cu privirea asemeni unei novice care privește o bucătărie plină de vase unsuroase. Foarte probabil, Aviendha nu făcea nicio deosebire între a spăla oalele și a călări.

Trăgându-și mănușile verzi de călărie, Elayne o mână ca într-o doară pe Leoaică, astfel încât aceasta să le ascundă de privirile celorlalți, apoi atinse brațul Aviendhei.

– Ar putea fi de ajutor dacă am vorbi cu Adeleas sau cu Vandene, zise ea cu blândețe.

Trebuia să fie foarte precaută, la fel de precaută ca și când ar fi mânuit un *ter'angreal*.

– Ele sunt suficient de în vârstă ca să știe mai multe decât ai putea crede. Trebuie să existe un motiv pentru care ai... ai necazuri... cu Călătoria.

Erau cuvinte prea blânde. La început, Aviendha abia reușise să facă urezeala. Cu precauție. Aviendha era de departe mult mai importantă decât orice *ter'angreal* care existase vreodată.

– Ne-ar putea ajuta.

– Cum? întrebă Aviendha privind cu încăpățânare șaua calului ei. Ele nu pot Călători. Cum ar putea vreuna dintre ele să ne ajute?

Umerii i se lăsară brusc și își întoarse capul spre Elayne. În mod surprinzător, ochii ei verzi erau înlăcrimați.

– Nu am spus adevărul, Elayne. Nu întreg adevărul. Nu ne pot ajuta, însă... Ești aproape-sora mea; ai dreptul să știi. Ele

cred că m-a înspăimântat un servitor. Dacă voi cere ajutorul, se va afla totul. Cum am Călătorit odată ca să fug de un bărbat care speram în adâncul sufletului să mă prindă. Am fugit ca un iepure. Am fugit, dorindu-mi să fiu prinsă. Cum le-aș putea îngădui să afle de această rușine? Chiar dacă ne-ar putea ajuta, cum aș putea face asta?

Elayne își dorea să nu fi știut. Cel puțin despre partea că Aviendha își dorise să fie prinsă. Despre faptul că Rand o *prinsese*. Alungând fărâmele de gelozie ce o cuprinseră brusc, Elayne le vârî într-un sertar din străfundul minții. Apoi le călcă în picioare pentru mai multă siguranță. „Atunci când o femeie face pe nebuna, caută bărbatul." Aceasta era una dintre zicalele preferate ale lui Lini. O alta era: „Pisoii îți încâlcesc ițele, iar bărbații mintea, și este floare la ureche pentru ambii." Inspiră adânc.

– Nimeni nu va afla de la mine, Aviendha. Te voi ajuta cât voi putea de mult. Dacă îmi voi da seama cum.

Nu că ar fi putut face prea multe. Aviendha învăța repede cum se formau urzelile, mult mai repede decât Elayne.

Așa că doar încuviință și se urcă stângaci în șa, cu puțin mai multă grație decât femeile din neamul Oamenilor Mării.

– Ne urmărea un bărbat, Elayne, și nu era servitor, spuse ea privind-o drept în ochi, pe urmă adăugă: M-a înspăimântat.

Era o mărturisire pe care nu ar fi făcut-o în fața altcuiva pentru nimic în lume.

– Nu ne poate face niciun rău acum, indiferent cine o fi fost, replică Elayne, întorcând-o pe Leoaică pentru a-i urma pe Nynaeve și pe Lan, care ieșeau din luminiș.

Adevărul fie spus, mai mult ca sigur că fusese un servitor, dar nu avea de gând să spună asta cuiva, cu atât mai puțin Aviendhei.

– Suntem în siguranță. În câteva ceasuri vom ajunge la ferma Clanului, vom folosi Globul, iar în lume va fi din nou bine.

Cât de cât. Soarele părea mai aproape decât fusese în curtea grajdurilor, însă ea știa că era doar o închipuire. De data asta, aveau un avantaj clar în fața Umbrei.

Din spatele grilajului alb din fier forjat, Moridin privea cum ultimii cai dispăreau prin poartă, urmați de tânăra înaltă și de cei patru Străjeri. Era posibil să fi luat cu ele vreun obiect care i-ar fi fost de folos lui – un *angreal* în armonie cu bărbații, poate –, dar șansele erau slabe. În ceea ce privea *ter'angrealii*, cel mai probabil aveau să-și stoarcă creierii încercând să își dea seama cum să îi întrebuințeze. Sammael trebuie să fi fost un prost ca să riște atât de mult, doar ca să înhațe o colecție de nimicuri. În fond, Sammael nu fusese niciodată pe-atât de deștept pe cât crezuse. El, unul, nu și-ar fi lăsat planurile la voia întâmplării, doar ca să vadă ce urme de civilizație ar fi putut descoperi. Doar curiozitatea îl adusese acolo. Îi plăcea să știe ce considerau alții important. Însă erau doar nimicuri.

Dădu să se întoarcă, dar marginile porții începură brusc să se îndoaie și să tremure. Privi transfigurat până când poarta dispăru... pur și simplu. Nu era genul de bărbat care să rostească obscenități, însă îi veniră câteva în minte. Ce făcuse femeia aceea? Sălbăticiunile astea ofereau prea multe surprize. O cale spre Tămăduire, oarecum imperfectă? Era imposibil! Doar că ele o făcuseră. Inele involuntare. Străjerii ăia și legăturile pe care le creau cu femeile lor Aes Sedai. Știa despre asta de foarte multă vreme, dar ori de câte ori credea că le înțelegea, aceste *sălbăticiuni* dezvăluiau noi haruri, făceau ceva la care nimeni din Vârsta lui nu visase vreodată. Ceva ce culmea civilizației nu cunoscuse! Ce făcuse fata aia?

– Mare Senior?

Moridin abia dacă își întoarse capul de la fereastră.

– Da, Madic?

Blestemat fie-i sufletul, ce făcuse fata aia?

Bărbatul cu început de chelie, în verde și alb, care se strecurase în odaia mică, făcu o plecăciune adâncă înainte să cadă în genunchi. Fiind unul dintre servitorii superiori din palat, Madic, cu fața lui prelungă, afișa o demnitate pompoasă la care nu renunța niciodată. Însă Moridin văzuse oameni mai sus-puși făcând lucruri mult mai grave.

– Mare Senior, am aflat ce au adus Aes Sedai la palat în dimineața asta. Se spune că au descoperit comori ascunse din

vremurile străvechi, aur, bijuterii și nestemate, artefacte din Shiota și Eharon, ba chiar din Vârsta Legendelor. Se zice că, printre ele, există lucruri care folosesc Puterea Supremă și un obiect care poate controla vremea. Nimeni nu știe încotro se îndreaptă, Mare Senior. Tot palatul freamătă de șoapte, însă zece limbi vorbesc despre zece destinații diferite.

Moridin privise din nou spre curtea grajdurilor ce se aflau jos, de îndată ce Madic începuse să vorbească. Poveștile ridicole despre aur și *cuendillar* nu îl interesau. Nimeni nu făcea o poartă doar pentru asta. Decât dacă... Era posibil, oare, ca fata să fi *destrămat* urzeala? Moartea nu îl speria. Luă în calcul posibilitatea că tocmai fusese martor la destrămarea unei urzeli. Una ce fusese destrămată cu succes. O altă imposibilitate dezvăluită într-o doară de aceste...

Ceva din ceea ce afirmase Madic îi atrase atenția.

– Vremea, Madic?

Umbrele turlelor palatului abia dacă se alungiseră și nu exista niciun nor pe cer care să apere orașul de arșiță.

– Da, Mare Senior. I se zice „Globul Vânturilor"

Numele nu avea importanță pentru el. Totuși... un *ter'angreal* care controla vremea... În Vârsta lui, vremea fusese controlată cu grijă cu ajutorul *ter'angrealilor*. Una dintre surprizele acestei Vârste – una dintre cele mai mici, pare-se – era că existau aceia care puteau manipula vremea până într-acolo încât ar fi fost nevoie de unul dintre acei *ter'angreali*. Un astfel de dispozitiv nu ar trebui să fie de-ajuns ca să afecteze nici măcar o mare parte dintr-un singur continent. Ce-ar putea face aceste femei cu el? Ce? Dacă au folosit un inel?

Îmbrățișă fără să se gândească Puterea Supremă, iar petele negre ce afectau privirea când cineva folosea prea mult Puterea, cunoscutele *saa*, începură să se unduiască precum un val. Strânse cu degetele grilajul din fier forjat de la fereastră; metalul scrâșni, răsucindu-se, nu de la strânsoarea lui, ci de la firele de Putere Supremă, izvorâtă de la însuși Marele Senior, care se încolăceau în jurul grilajului, îndoindu-se atunci când el își îndoia mâna furios. Marele Senior nu va fi încântat. El se strecurase afară din temnița lui ca să atingă lumea doar atât cât să

aranjeze anotimpurile în ordinea lor. Fusese nerăbdător să atingă lumea, chiar mai mult, să zdrobească vidul în care se afla și nu va fi încântat. Pe Moridin îl cuprinse furia, iar sângele îi zvâcnea în tâmple. În urmă cu o clipă, nu îi păsase unde se duceau femeile alea, dar în acel moment... Undeva departe de acolo. Fugeau cât puteau de repede și cât mai departe. Undeva unde se simțeau în siguranță. Nu folosea la nimic să îl trimită pe Madic să iscodească, nu folosea la nimic să oblige pe cineva de acolo; nu erau atât de nesăbuite încât să îi lase în viață pe cei care le cunoșteau destinația. Nu spre Tar Valon. Spre al'Thor? Spre banda aia de Aes Sedai rebele? El avea iscoade în toate cele trei locuri și unele dintre ele nici măcar nu știau că îi slujeau. Toți îi vor sluji, înainte de sfârșit. Nu le va îngădui să-i scape printre degete și să-i strice planurile.

Dintr-odată, auzi altceva în afară de furia ce clocotea în el. Un bolborosit. Se uită la Madic curios și se retrase de lângă balta care se împrăștia pe pardoseală. Se pare că, în furia lui, lovise mai mult decât grilajul din fier forjat cu Puterea Supremă. Era impresionant cât de mult sânge puteai stoarce din trupul unui om.

Lăsă să cadă ceea ce mai rămase din bărbat, fără urmă de regret. Se gândea doar că atunci când trupul lui Madic va fi găsit, vina va cădea asupra surorilor Aes Sedai. Un mic adaos la haosul care începea să pună stăpânire pe lume. Făcând o gaură în Pânză, Călători cu ajutorul Adevăratei Puteri. Trebuia să le găsească pe femeile acelea înainte ca ele să folosească Globul Vânturilor. Dacă dădea greș... Îi displăceau oamenii care îi încurcau planurile ticluite cu grijă. Cei care făceau asta și scăpau aveau să plătească.

Gholamul păși cu grijă în odaie, nările fremătându-i când simțiră mirosul sângelui încă fierbinte. Arsura din obrajii lui semăna cu jăraticul. *Gholamul* părea un bărbat firav, având cu puțin peste înălțimea medie din acele vremuri, cu toate acestea, nimic nu îl putea răni. Doar bărbatul ce purta medalionul. Un zâmbet sau mai degrabă un rânjet îi dezveli dinții. Curios, privi prin încăpere, însă nu văzu decât trupul prăbușit pe

pardoseala din gresie. Și... îl năpădi o senzație. Nu era Puterea Supremă, ci altceva ce îi provoca... mâncărimi, deși nu erau mâncărimi în adevăratul sens al cuvântului. Curiozitatea îl adusese acolo. Bucăți din grilajul de la fereastră erau rupte, iar acesta se desprinsese în părțile laterale. *Gholamul* părea să își amintească totuși ceva care îl făcea să simtă mâncărimi, dar aproape toate amintirile erau neclare sau estompate. Lumea se schimbase într-o clipită, pare-se. Fusese decimată de războaie și de vărsare de sânge, de oști care ajunseseră până departe, iar acum de... asta. Însă *gholamul* nu se schimbase. Era încă cea mai periculoasă armă dintre toate.

Nările îi fremătară din nou, deși nu se folosea de miros când lua urma celor care conduceau Puterea. Puterea Supremă fusese folosită jos și la kilometri depărtare spre miazănoapte. Să le ia urma sau nu? Bărbatul care îl rănise nu era cu ele; creatura se asigurase de asta înainte să părăsească acoperișul palatului. Stăpânul lui îl voia mort pe bărbatul care îl rănise poate la fel de mult ca pe femei, dar acestea erau o țintă mai ușoară. Femeile fuseseră numite și, pentru moment, creatura era constrânsă. Toată viața, creatura fusese obligată să slujească unui om sau altuia, însă în mintea sa nu exista noțiunea de constrângere. Trebuia să ia urma femeilor. Voia să le ia urma. Clipa morții, când simțea că abilitatea de a conduce Puterea dispărea odată cu viața, îl făcea să cadă în extaz, în delir. Dar îi era foame și mai avea timp. Oriunde ar fugi ele, creatura le va urma. Așezându-se cu lejeritate lângă trupul mutilat, *gholumul* începu să se înfrupte. Sângele proaspăt, fierbinte era o necesitate, totuși sângele omenesc avea întotdeauna gustul cel mai dulce.

CAPITOLUL 3

O călătorie plăcută

Fermele, pășunile și livezile de măslini acopereau cea mai mare parte a pământului care înconjura Ebou Dar. Existau însă și pădurici care se întindeau pe o distanță de câțiva kilometri și, chiar dacă terenul era mult mai lin decât cel din miazăzi, unde se aflau Dealurile Rhanon, totuși se unduia și forma proeminențe înalte de treizeci de metri sau mai mult, care răspândeau umbre negre sub soarele după-amiezii. Una peste alta, locul oferea adăpost de ochii curioșilor, chiar mai mult decât suficient. Alaiul ar fi putut trece drept caravana ciudată a unui negustor, fiind alcătuită din aproape cincizeci de oameni călare și tot atâția pe jos, existând și Străjeri care mergeau pe cărări neumblate prin desiș. Elayne nu zări nici urmă de așezare omenească. Erau doar câteva capre ce pășteau pe dealuri.

Până și plantele și copacii obișnuiți cu căldura începuseră să se veștejească și să moară, însă, dacă nu s-ar fi grăbit, lui Elayne i-ar fi plăcut să-și limpezească ochii cu peisajele rurale. E posibil să se fi aflat la mii de kilometri depărtare de uscatul pe care îl zărise în timp ce călărise de-a lungul celuilalt mal al râului Eldar. Dealurile erau ciudate, niște forme noduroase ce păreau strânse laolaltă de mâini uriașe și nepăsătoare. Stoluri de păsări

cu penaj viu colorat țâșneau în aer la trecerea lor și zeci de specii de colibri își luau zborul din calea cailor, asemenea unor nestemate zburătoare cu aripi nedeslușite. Liane groase atârnau pe alocuri ca niște frânghii, iar unii copaci aveau mănunchiuri de frunze înguste în vârf, ce alcătuiau frunzișul, precum și unele excrescențe ce semănau cu niște pământufuri din pene verzi, de statura unui om. Câteva plante, păcălite de dogoare, se chinuiau să scoată muguri, roșu-aprins și galben viu, unii de două ori mai mari decât mâinile ei. Mireasma lor era puternică și „sufocantă" – se gândi ea. Elayne zări niște bolovani și fu sigură că ei fuseseră cândva degetele de la picioare ale unei statui, deși nu își putea imagina de ce cineva ar fi sculptat o statuie atât de mare cu picioare goale. Pe vremuri, pașii o purtaseră printr-o pădure de pietre canelate, risipite printre copaci, ruinele bătute de vreme ale unor coloane ce erau majoritatea răsturnate și pe care fermierii locului le sfărâmau pentru piatra lor. Era o călătorie plăcută, în ciuda prafului ce se așternuse pe drum și pe care copitele cailor îl ridicau în aer. Arșița nu o atingea, firește, și nici prea multe muște nu erau. Lăsaseră orice primejdie în urma lor; îl păcăliseră pe Rătăcitor și nu exista niciun risc ca vreunul dintre ei sau dintre slujitorii acestora să le ajungă din urmă. Ar fi *putut* fi o călătorie plăcută, doar că...

În primul rând, Aviendha află că mesajul pe care îl trimisese despre apariția pe neașteptate a vrăjmașilor nu fusese transmis. La început, Elayne se simțise ușurată să vorbească despre orice altceva în afară de Rand. Nu că ar fi fost geloasă; mai degrabă, își dorea din ce în ce mai mult să aibă parte de ceea ce împărtășise Aviendha cu el. Nu era gelozie, ci invidie. Aproape că ar fi preferat-o pe cealaltă. Apoi ea începu să audă ce spunea cu adevărat prietena ei, cu voce joasă, monotonă, și i se ridică părul pe ceafă.

– Nu poți face asta, se împotrivi ea, mânându-și calul mai aproape de cel al Aviendhei.

De fapt, ea credea că Aviendha nu s-ar fi dat în lături s-o ciomăgească pe Kurin, sau să o lege fedeleș, ori să-i facă altele. Asta dacă femeile din neamul Oamenilor Mării nu s-ar fi împotrivit.

– Nu poți începe un război împotriva lor, cu siguranță nu înainte să folosim Globul Vânturilor. Și nu din cauza asta, adăugă ea în grabă. Nici să nu te gândești.

Firește, nu aveau să înceapă un război înainte sau după ce vor fi întrebuințat Globul. Și asta nu pentru că acele Călăuze ale Vânturilor erau din ce în ce mai despotice cu fiecare ceas care trecea. Ci pentru că... Inspirând adânc, ea continuă:

– Dacă ea *nu* mi-ar fi spus, nu aș fi știut la ce te referi. Îmi dau seama de ce nu ai putut vorbi mai clar, dar pricepi, nu?

Aviendha privi furioasă în gol, alungând absentă muștele.

– Sigur că i-am spus, bombăni ea. Sigur! Dacă era unul dintre Rătăciți? Dacă a reușit să treacă prin poartă pe lângă mine și pe lângă tine, neobservat. Dacă...?

O privi deznădăjduită pe Elayne.

– Voi mușca din cuțit, zise ea cu tristețe, însă ficatul meu s-ar putea să explodeze.

Elayne era pe punctul să îi spună că lucrul cel mai potrivit era să-și stăpânească furia și că putea face oricâte crize voia atâta vreme cât nu le răsfrângea asupra femeilor Atha'an Miere – asta însemna toată povestea despre cuțite și ficat –, dar înainte să apuce să deschidă gura, Adeleas își aduse cenușiul sprinten lângă ea. Sora cu părul alb își achiziționase o șa nouă și țipătoare în Ebou Dar, lucrată în argint pe porțiunea din față și din spate. Dintr-un motiv anume mușteleparău să o ocolească, cu toate că parfumul ei era la fel de puternic ca al oricărei flori.

– Să-mi fie cu iertare. N-am putut să nu aud ultimele cuvinte.

Adeleas nu părea deloc smerită, iar Elayne se întrebă cât de mult auzise. Simți cum roșește. Unele dintre cuvintele rostite de Aviendha despre Rand fuseseră incredibil de sincere și de directe. La fel fuseseră unele cuvinte rostite de ea însăși. Cumva vorbeai când erai doar cu prietena ta și altfel când știai că altcineva trage cu urechea. Aviendha părea să simtă la fel; nu se înroși, însă privirea dispreţuitoare pe care i-o aruncă surorii Brune ar fi făcut-o mândră pe Nynaeve.

Adeleas nu făcu altceva decât să zâmbească, un zâmbet vag la fel de fad ca supa strecurată.

– Poate ar fi mai bine dacă i-ai da prietenei tale frâu liber cu Atha'an Miere, spuse ea și se uită dincolo de Elayne la Aviendha, clipind. Mână liberă, adică. Ar trebui să fie de ajuns dacă va băga spaima Luminii în ele. Oricum sunt înspăimântate deja, în caz că n-ai observat. Sunt mult mai prudente față de „sălbaticele" Aiel – iartă-mă, Aviendha – decât față de surorile Aes Sedai. Ar fi sugerat Merilille acest lucru, dar încă îi ard urechile.

Arareori se putea citi ceva pe fața Aviendhei, însă, în acel moment, părea la fel de nedumerită ca Elayne. Se răsuci în șa ca să privească încruntată în urma ei. Merilille călărea alături de Vandene, Careane și Sareitha, rămasă puțin mai în spate, toate uitându-se la orice altceva decât la Elayne. În spatele surorilor, veneau Oamenii Mării, în șir indian, apoi urmau femeile din „Cercul de Croșetat", ascunse privirii, pentru moment. Acestea se aflau în fața cailor de povară. Își croiau drum anevoie prin poienile de coloane ciuntite. Cincizeci sau o sută de păsări cu cozi lungi și pene roșii și verzi planau deasupra capetelor lor, umplând văzduhul cu un ciripit strident.

– De ce? întrebă scurt Elayne.

Părea o nebunie să mai agite apele care bolboroseau aproape de suprafață – și, uneori, chiar la suprafață –, dar ea nu văzuse nici urmă de nebunie la Adeleas. Sora Brună își ridică sprâncenele, mirată. Poate că era mirată; de obicei, Adeleas credea că toată lumea trebuia să vadă ce vedea și ea. Poate.

– De ce? Pentru a restabili puțin echilibrul, de-aia. Dacă Atha'an Miere simt că au nevoie să le apărăm de vreun Aiel, ar putea fi ceva ce ne-ar ajuta împotriva...

Adeleas făcu o mică pauză, devenind deodată preocupată să își aranjeze poalele gri.

– ...altor lucruri.

Fața Elaynei se înăspri. Alte lucruri. Adeleas se referea la înțelegerea cu Oamenii Mării.

– Poți merge alături de celelalte, rosti ea cu răceală în glas.

Adeleas nu se împotrivi, nici nu încercă să insiste. Își înclină doar capul și rămase în urmă, păstrându-și zâmbetul fad. Surorile mai în vârstă acceptau că Nynaeve și Elayne se aflau deasupra lor și că atunci când le vorbeau erau susținute

de autoritatea lui Egwene, însă în realitate nu se schimbaseră prea multe. Poate chiar nimic. Erau respectuoase și supuse, cu toate acestea...

La urma urmei, Elayne, cel puțin, era o Aes Sedai ce avea vârsta la care majoritatea inițiatelor din Turn încă purtau veșmântul alb de novice. Prea puține dintre cele de vârsta ei ajunseseră la rangul de Aleasă. Totuși, Elayne și Nynaeve acceptaseră înțelegerea fără a da dovadă de înțelepciune și perspicacitate. Nu doar că Oamenii Mării obținuseră Globul, dar douăzeci de surori se înfățișaseră în fața Atha'an Miere, supunându-se legilor acestora, fiind obligate să le învețe pe Călăuzele Vânturilor tot ce voiau acestea să învețe și neputând pleca până când altele nu le luau locul. Călăuzelor Vânturilor le era îngăduit să intre în Turn ca oaspeți, să învețe tot ce doreau și puteau pleca oricând voiau. Ele ar fi fost suficiente ca să facă Divanul să țipe, poate chiar și pe Egwene... Fiecare soră mai în vârstă era convinsă că ar fi găsit o cale să ocolească pecetluirea înțelegerii. Poate că ar fi reușit. Elayne nu credea asta, dar nu era convinsă.

Ea nu îi spuse nimic Aviendhei, însă după câteva clipe, cealaltă femeie vorbi:

– Dacă voi putea sluji cu onoare și să-ți dau o mână de ajutor în același timp, puțin îmi pasă că unele Aes Sedai își vor găsi sfârșitul.

Nu părea să accepte faptul că și Elayne era Aes Sedai.

Elayne ezită, apoi încuviință. Trebuia să facă totuși ceva ca să le calmeze pe femeile din neamul Oamenilor Mării. Până atunci, Merilille și celelalte dăduseră dovadă de o deosebită răbdare, dar până când? Nynaeve ar putea exploda odată ce își va îndrepta cu adevărat atenția asupra Călăuzelor Vânturilor. Situația trebuia ținută sub control cât mai mult timp cu putință, însă dacă Atha'an Miere continuau să creadă că le puteau privi de sus pe Aes Sedai, atunci vor da de bucluc. Viața era mult mai complicată decât își imaginase pe când se afla în Caemlyn, indiferent câte lecții primise în calitate de Domniță-Moștenitoare. Și devenise mult mai complicată de când intrase în Turn.

– Doar să nu fii prea... categorică, zise ea cu blândețe. Și fii cu băgare de seamă, rogu-te. La urma urmei, ele sunt

douăzeci, iar tu ești una singură. N-aș vrea să pățești ceva înainte să-ți vin în ajutor.

Aviendha rânji la ea sălbatic, apoi se retrase cu calul la marginea pietrelor, ca să le aștepte pe Atha'an Miere.

Elayne privea din când în când peste umăr. O vedea printre copaci pe Aviendha, călărind alături de Kurin și vorbindu-i cu calm, fără ca măcar să se uite la femeia din neamul Oamenilor Mării. În mod cert nu o privea dușmănos, deși Kurin părea să se holbeze la ea destul de uimită. Când Aviendha dădu pinteni calului ca să o ajungă din urmă pe Elayne, fluturând hățurile – nu avea să fie niciodată o călăreață –, Kurin o luă înainte ca să-i vorbească lui Renaile. După scurt timp, Renaile o trimise furioasă pe Rainyn în fruntea coloanei.

Cea mai mică în rang dintre Călăuzele Vânturilor stătea în șa și mai stângaci decât Aviendha, care se afla în partea cealaltă a Elaynei și pe care o ignora așa cum făcea cu muștele ce zburau bâzâind în jurul feței ei tuciurii.

– Renaile din Calon „Stea Albastră", zise ea, pe un ton afectat, îți cere s-o strunești pe femeia Aiel, Elayne Aes Sedai.

Aviendha îi zâmbi larg, iar Rainyn trebuie să-i fi acordat măcar puțină atenție, pentru că obrajii i se îmbujorară sub stratul lucios de sudoare.

– Spune-i Renailei că Aviendha nu este Aes Sedai. O voi ruga să fie cu băgare de seamă – nu mințea, fiindcă îi mai spusese și avea să îi spună din nou –, dar n-o pot *obliga* să facă nimic, replică Elayne, pe urmă adăugă din obișnuință: Știți cum sunt Aielii.

Oamenii Mării aveau niște păreri ciudate despre cum erau Aielii. Rainyn se holbă cu ochii cât cepele la Aviendha, ce rânjea în continuare, întunecându-se la față, apoi își întoarse calul și se întoarse în galop la Renaile, săltând în șa.

Aviendha chicoti satisfăcută, însă Elayne se întrebă dacă întreaga mișcare nu fusese o greșeală. Chiar dacă le despărțeau mai bine de douăzeci de metri, Elayne văzu cum Renaile se schimbă la față când auzi raportul lui Rainyn și pe celelalte începând să se agite ca niște albine. Nu păreau speriate, ci furioase, iar privirile dușmănoase pe care le aruncau surorilor Aes Sedai din fața lor deveneau tot mai ucigătoare. Nu se uitau la

Aviendha, ci la surori. Adeleas încuviinţă îngândurată când observă acest lucru, iar Merilille abia îşi ascunse zâmbetul. Măcar ele erau mulţumite.

Dacă ăsta ar fi fost singurul incident din timpul călătoriei, el nu i-ar fi îngrădit bucuria de a admira florile şi păsările, totuşi nu era nici măcar primul. La scurt timp după ce părăsiseră luminişul, femeile din „Cercul de Croşetat" veniseră la Elayne rând pe rând, toate în afară de Kirstian care, fără îndoială, ar fi venit şi ea dacă nu ar fi primit poruncă să ţină scutul în jurul lui Ispan. Veniră rând pe rând, şovăitoare şi zâmbind temătoare până când Elayne fu cât pe ce să le spună să nu se mai comporte ca nişte copii. Acestea nu emiseră nicio pretenţie, fiind prea deştepte ca să ceară direct ceva ce le fusese deja refuzat, dar găsiră alte căi.

– M-am gândit, zise Reanne cu seninătate, că poate ai vrea să-i pui de îndată întrebări lui Ispan Sedai. Cine ştie ce treabă mai avea în oraş în afară de aceea de a descoperi magazia?

Se prefăcea că face doar conversaţie, însă, din când în când, îi arunca o privire pe furiş Elaynei ca să-i vadă reacţia.

– Sunt sigură că ne va lua un ceas să ajungem la fermă după cum înaintăm, poate două. Cu siguranţă, nu vrei să iroseşti două ceasuri. Ierburile pe care i le-a dat Nynaeve Sedai o fac destul de limbută. Sunt convinsă că se va destăinui surorilor.

Zâmbetul larg îi dispăru de pe buze atunci când Elayne îi zise că interogarea lui Ispan mai putea aştepta. Lumină! Oare chiar se aşteptau să îi pună cineva întrebări pe când străbăteau pădurile călare, pe cărările care abia dacă meritau să se numească aşa? Reanne se întoarse bodogănind la celelalte femei din „Cercul de Croşetat"

– Iertare, Elayne Sedai, zise în şoaptă Chilares, la scurt timp după aceea, cu un uşor accent murandian.

Pălăria verde din paie se asorta perfect cu unele straturi ale poalelor ei.

– Să-mi fie cu iertare dacă te deranjez.

Nu purta brâul roşu al Înţeleptelor; cele mai multe femei din „Cercul de Croşetat" nu-l purtau. Famelle era aurar, iar Eldase le furniza lucruri lăcuite negustorilor, pentru export;

Chilares vindea covoare, în vreme ce Reanne se ocupa de transporturile pe apă pentru micii negustori. Unele aveau sarcini mai simple – Kirstian se ocupa de un atelier mic de ţesut, iar Dimana era croitoreasă, chiar una prosperă –, dar, de-a lungul vieţii, ele se îndeletniciseră cu multe meşteşuguri. Şi folosiseră multe nume.

– Ispan Sedai nu pare să se simtă bine, zise Chilares, foindu-se stânjenită în şa. Poate că ierburile o afectează mai mult decât a crezut Nynaeve Sedai. Ar fi păcat dacă ar păţi ceva. Înainte să fie interogată, adică. Poate surorile ar vrea să se uite la ea? S-o tămăduiască, ştii...

Tăcu, dar ochii mari şi căprui clipiră neliniştiţi. Avea şi de ce, cu Sumeko printre însoţitoarele ei.

Când privi peste umăr, Elayne o văzu pe femeia cea voinică ridicată în scăriţe şi uitându-se peste capetele Călăuzelor Vânturilor, până când aceasta o observă pe Elayne şi se aşeză repede în şa. Sumeko ştia mai multe despre Tămăduire decât oricare altă soră, în afară de Nynaeve. Poate *mai mult* decât Nynaeve. Elayne arătă cu degetul spre capătul coloanei până când Chilares se înroşi şi plecă.

Merilille i se alătură lui Elayne la scurt timp după ce plecase Reanne, însă sora Cenuşie ştia să se prefacă mai bine decât femeile din Clan, că ar vrea doar să sporovăiască. Cel puţin după felul în care vorbea, ea era calmul întruchipat. Ce avu de spus fu cu totul altă poveste.

– Mă întreb cât de demne de încredere sunt femeile astea, Elayne, zise ea şi îşi încleştă buzele dezgustată pe când îşi scutura de praf fustele albastre cu mâna înmănuşată. Ele susţin că nu oferă adăpost sălbăticiunilor, dar Reanne ar putea fi o sălbăticiune, indiferent de motivele invocate, deoarece a picat testul pentru a deveni Aleasă. Sumeko, la fel, şi, cu siguranţă, şi Kirstian.

O privi încruntată pe Kirstian, clătinând dezamăgită din cap.

– Cred că ai observat că tresare de fiecare dată când este pomenit Turnul. Nu ştie mai multe decât ce o fi auzit din conversaţia cu cineva care a fost cu adevărat supărat.

Merilille oftă, ca şi cum ar fi regretat ce avea de zis; era, într-adevăr, foarte pricepută.

– Te-ai gândit că, poate, mint în legătură cu alte lucruri? Ar putea fi Iscoade ale Celui Întunecat, din câte știm, sau ceva asemeni Iscoadelor Celui Întunecat. Poate că nu sunt, dar nu prea am încredere în ele. Cred că într-adevăr există o fermă, pe care o folosesc ca adăpost sau pentru altceva, altminteri nu aș fi fost de acord cu asta, însă nu m-ar mira să găsim doar niște clădiri sărăcăcioase și câteva zeci de sălbăticiuni. Mă rog, nu sărăcăcioase – par să aibă bani –, dar ideea este aceeași. Nu, pur și simplu, nu sunt demne de încredere.

Elayne începu să se înfierbânte încet, de îndată ce își dădu seama încotro mergea discuția, apoi din ce în ce mai tare. Toate aceste vorbe pe ocolite, toate aceste „poate" și „ar putea" doar ca femeia să insinueze lucruri pe care ea însăși nu le credea. Iscoade ale Celui Întunecat? Femeile din „Cercul de Croșetat" *luptaseră* împotriva Iscoadelor Celui Întunecat. Două dintre ele muriseră. Dacă n-ar fi fost Sumeko și Ieine, Nynaeve ar fi putut să moară, iar Ispan nu ar fi fost luată prizonieră. Nu, motivul pentru care nu erau demne de încredere nu era pentru că Merilille se temea că juraseră credință Umbrei, altminteri ar fi spus-o pe șleau. Nu erau demne de încredere pentru că, dacă așa ar fi stat lucrurile, n-ar fi avut voie să o țină pe Ispan.

Pocni o muscă mare și verde ce se așezase pe grumazul Leoaicei, subliniind astfel ultimul cuvânt al lui Merilille. Sora Cenușie tresări mirată.

– Cum îndrăznești? întrebă Elayne. I-au înfruntat pe Ispan și pe Falion în Rahad, și pe *gholam*, ca să nu mai pomenim de cei douăzeci de bandiți cu săbii. *Tu* n-ai fost acolo.

Nu era foarte corect din partea ei. Merilille și celelalte fuseseră lăsate în urmă, deoarece în acest fel surorile Aes Sedai din Rahad atrăseseră atenția asupra lor ca trâmbițele și tobele. Lui Elayne nu îi păsa. Furia îi creștea cu fiece clipă, iar vocea îi devenea mai intensă cu fiece cuvânt.

– Să nu-mi mai sugerezi *vreodată* așa ceva. *Niciodată*! Nu fără să ai dovezi clare! Nu fără *dovezi*! Dacă o vei face, am să-ți dau o pedeapsă, de o să-ți sară ochii din orbite!

Indiferent cât de apreciată era de celelalte femei, nu avea dreptul să îi dea nicio pedeapsă, însă lui Elayne puțin îi păsa.

– Te voi face *să mergi pe jos* restul drumului până la Tar Valon! Să mănânci doar pâine și să bei apă tot drumul! *Te* voi da în grija lor și le voi spune să te lovească dacă vei zice „bau" și unei *gâște!*

Își dădu seama că striga. Niște păsări cu pene cenușii și albe zburau pe deasupra, în stol, iar strigătele ei acopereau țipetele lor. Inspirând adânc, încercă să se calmeze. Vocea ei nu era făcută să strige; întotdeauna scotea niște țipete ascuțite. Toți o priveau uimiți. Aviendha încuviință cu un semn din cap. La fel ar fi făcut și dacă Elayne i-ar fi înfipt un cuțit în inimă lui Merilille. Aviendha le era alături prietenelor ei, orice s-ar fi întâmplat. Paloarea de cairhienină a lui Merilille se schimbă, devenind albă ca varul.

– Vorbesc serios, îi spuse Elayne, pe un ton mult mai stăpânit.

Aceste cuvinte o făcură pe Merilille să pălească și mai tare. Vorbea serios; nu puteau îngădui să se răspândească astfel de zvonuri printre ele. Avea să se ocupe de asta, într-un fel sau altul, cu toate că, cel mai probabil, femeile din „Cercul de Croșetat" aveau să leșine.

Elayne nădăjduia că lămurise lucrurile. Ar fi fost cazul. Dar după ce Chilares plecă, Sareitha îi luă locul. Și ea avea un motiv să nu se încreadă în femeile Clanului. Vârsta lor. Până și Kirstian pretindea a fi mai bătrână decât oricare Aes Sedai în viață. Deși Reanne era cu o sută de ani mai bătrână, nu era cea mai în vârstă din Clan. Titlul ei de „Cea mai în vârstă" era acordat celei mai bătrâne dintre ele din Ebou Dar, iar planul strict pe care îl urmau pentru a trece neobservate includea și câteva femei mai în vârstă care se aflau prin alte locuri. Evident, acest lucru era imposibil, susținea Sareitha.

Elayne nu strigă; avu grijă să nu strige.

– Vom afla adevărul în cele din urmă, îi spuse ea Sareithei.

Nu se îndoia de cuvântul femeilor Clanului, totuși trebuia să existe un motiv pentru care acestea arătau fără vârstă sau nu-și arătau vârsta pe care susțineau că o au. Dacă i-ar putea da de capăt. Ceva îi spunea că era vorba despre un lucru evident, însă nu își dădea seama despre ce anume.

– Într-un final, adăugă ea pe un ton ferm, când sora Brună își deschise gura din nou. Ajunge, Sareitha!

Sareitha încuviință nesigură și rămase în urmă. Peste mai puțin de zece minute, Sibella îi luă locul.

De fiecare dată când o femeie din Clan venea și îi dădea un motiv ca să o elibereze de Ispan, una dintre surori sosea la scurt timp ca să invoce același motiv. Toate, în afară de Merilille, care clipea de fiecare dată când Elayne se uita la ea. Poate că ajutase la ceva și faptul că strigase la ea. Cu siguranță, nimeni altcineva nu mai încercă să atace atât de direct Clanul.

De pildă, Vandene începu să vorbească despre Oamenii Mării, despre cum ar putea combate efectele înțelegerii încheiate cu ei și explica de ce era necesar să îi combată cât puteau de mult. Era destul de reținută, fiindcă nu folosea niciun cuvânt și niciun gest care să insinueze vreo vină. Nu că ar fi avut nevoie; era de-ajuns subiectul discuției, indiferent cu câtă grijă s-ar fi exprimat. Turnul Alb, zicea ea, își păstra influența în lume nu prin forța armelor sau persuasiune, nici măcar prin uneltiri sau manipulare, deși trecu repede peste cele două. Mai degrabă, Turnul Alb controla și influența evenimentele, indiferent de circumstanțe, deoarece toată lumea vedea că era nepărtinitor și mai presus de orice, chiar decât regii sau reginele. Depindea de fiecare Aes Sedai în parte să fie percepută astfel, misterioasă și aparte, diferită de ceilalți. Erau un neam diferit. În trecut, surorile Aes Sedai care nu reușiseră să facă asta – și fuseseră puține – erau ținute cât mai departe de ochii lumii.

Lui Elayne îi luă ceva timp să își dea seama că firul discuției se mutase de la Oamenii Mării și să înțeleagă încotro se îndrepta. Un neam diferit, misterios și aparte nu putea avea un sac tras pe cap și să fie legat fedeleș și culcat peste șa. Oricum, nu în fața altor ochi în afară de cei ai surorilor Aes Sedai. La drept vorbind, surorile puteau fi mai aspre cu Ispan decât ar fi putut fi vreodată femeile din „Cercul de Croșetat", dar nu în văzul tuturor. Argumentul ar fi avut o mai mare greutate dacă ar fi fost rostit de prima dată, însă după cum fuseseră prezentate lucrurile Elayne se decotorosi de Vandene la fel de repede ca de celelalte surori. Urmă Adeleas, imediat după ce îi spusese

lui Sibelle că, dacă niciuna dintre femeile din „Cercul de Croşetat" nu înţelegea bolboroselile lui Ispan, cum ar fi putut înţelege vreuna dintre surori? Bolboroseli! Lumină! Surorile Aes Sedai veneau pe rând la ea, chiar dacă ştiau ce le aştepta. Când Careane începu să spună că bolovanii aceia fuseseră, într-adevăr, cândva degetele de la picioare ale unei statui înalte de aproape şaizeci de metri, reprezentând o regină războinică, lui Elayne îi fu greu să vadă legătura, la început...

– Ispan rămâne unde e, îi zise ea lui Careane pe un ton rece, fără să o lase să continue. Şi-acum, dacă nu vrei să îmi spui de ce shiotanii s-au gândit să înalţe o asemenea statuie...

Sora Verde menţionă că analele străvechi susţineau că statuia purtase doar armură, şi nici din asta nu prea multă! O regină!

– Nu ştii? Atunci, dacă nu te superi, aş vrea să vorbesc cu Aviendha între patru ochi. Îţi mulţumesc!

Nici faptul că le repezea nu le opri, firește. Era surprinsă că nu o trimiseseră şi pe *slujnica* lui Merilille să discute cu ea.

Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă Nynaeve ar fi stat la locul ei. Cel puţin, Elayne era sigură că Nynaeve le-ar fi domolit repede atât pe femeile din „Cercul de Croşetat", cât şi pe surori. Se pricepea de minune la asta. Problema era că Nynaeve rămăsese alături de Lan încă dinainte să părăsească primul luminiş. Străjerii iscodeau în faţă şi de-o parte şi de cealaltă a drumului, uneori chiar în urma grupului, apoi se întorceau călare ca să raporteze ceea ce văzuseră sau să le spună cum să evite vreo fermă sau vreun păstor. Birgitte mergea până departe, fără să petreacă mai mult decât câteva clipe alături de Elayne. Lan mergea şi mai departe. Şi, unde mergea Lan, acolo mergea şi Nynaeve.

– Nu te necăjeşte nimeni, nu? întrebase ea prima oară când se întorsese împreună cu Lan, aruncându-le o privire încruntată femeilor din neamul Oamenilor Mării. Prea bine, atunci, zisese, înainte ca Elayne să apuce să deschidă gura.

Întorcându-şi iapa cu pântecele rotund ca pe un cal de curse, ea scuturase hăţurile şi o luase în galop după Lan, ţinându-şi pălăria cu o mână şi ajungându-l din urmă, tocmai când acesta dispărea după dealul din faţă. Firește, la momentul acela Elayne

nu avea de ce să se plângă. Reanne o vizitase deja, la fel și Merilille, iar lucrurile păreau lămurite.

Până când Nynaeve își făcu din nou apariția, Elayne ținuse deja piept câtorva încercări ascunse din partea surorilor de a pune mâna pe Ispan, Aviendha vorbise cu femeia din neamul Oamenilor Mării, Kurin, iar Călăuzele Vânturilor clocoteau mocnit. Când Elayne îi explică lui Nynaeve, aceasta doar privi încruntată în jurul ei. Desigur, în acel moment toată lumea se comporta firesc. Atha'an Miere aruncau priviri dușmănoase, adevărat, dar femeile din „Cercul de Croșetat" erau în urma lor, iar în ceea ce le privea pe surori, nici măcar un grup de novice nu ar fi părut mai cuminte și mai nevinovat. Lui Elayne îi venea să țipe!

– Sunt convinsă că te vei descurca, Elayne, spuse Nynaeve. Ai *avut* parte de toată pregătirea ca să fii regină. Nu poate fi chiar atât de... La naiba cu bărbatul ăsta! Iar a luat-o din loc! Te vei descurca.

Apoi plecă din nou, mânând-o la galop pe biata iapă de parcă ar fi fost un cal de război.

Tocmai atunci se gândi Aviendha să îi povestească lui Elayne cum lui Rand părea să îi placă să o sărute pe gât. Și, întâmplător, cât de mult îi plăcuse și ei. Și lui Elayne îi plăcuse atunci când el o sărutase astfel, dar oricât de mult se obișnuise cu aceste discuții – deși stânjenitoare – nu voia să vorbească despre asta în acel moment. Era supărată pe Rand. Era nedrept, însă dacă nu ar fi fost el, Elayne i-ar fi spus lui Nynaeve să nu îl mai trateze pe Lan ca pe un copil care abia învață să umble și să-și vadă de îndatoririle ei. Aproape că îi venea să dea vina pe Rand pentru felul în care se comportau femeile din „Cercul de Croșetat", surorile celelalte și Călăuzele Vânturilor. „De-aia există bărbații, să dai vina pe ei, își aminti ea de vorba pe care i-o spusese cândva Lini, râzând. De obicei, o merită, chiar dacă nu știi exact cum." Nu era drept, cu toate acestea ea își dorea ca el să fi fost acolo suficient de mult timp ca să-l urecheze măcar o dată. Suficient de mult ca să îl sărute, iar el să îi întoarcă gestul cu tandrețe. Suficient de mult timp ca...

– El ascultă sfatul, chiar și-atunci când nu-i place să-l audă, zise ea brusc, înroșindu-se.

Lumină, în ciuda vorbelor ei despre rușine, uneori Aviendha era o nerușinată! Și se vede treaba că și ea era la fel!

– Dac-aș încerca să insist, s-ar încăpățâna și dacă ar vedea că am dreptate. Așa s-a comportat și cu tine?

Aviendha o privi și păru să înțeleagă. Elayne nu-și putea da seama dacă îi plăcea sau nu. Cel puțin nu mai vorbea despre Rand și săruturile lui. Măcar pentru o vreme. Aviendha știa câte ceva despre bărbați – călătorise împreună cu ei ca Fecioară a Lăncii, luptase alături de ei –, însă nu își dorise niciodată să fie altceva în afară de *Far Dareis Mai*, și avea unele... goluri. Chiar și în copilărie se jucase cu păpușile de-a sulițele și expedițiile. Nu făcuse niciodată ochi dulci cuiva, nu înțelegea noțiunea, și nu înțelegea nici de ce simțea ceea ce simțea atunci când o privea Rand, precum și alte sute de lucruri pe care Elayne începuse să le învețe încă de când un bărbat o privise altfel decât pe alte fete pentru prima oară. Aviendha se aștepta ca Elayne să o învețe totul, iar Elayne se străduia. Chiar putea vorbi cu Aviendha despre orice. Era bine dacă Rand n-ar fi fost dat de exemplu atât de des. Dacă el s-ar fi aflat acolo, l-ar fi *urecheat*. Și l-ar fi sărutat. Apoi l-ar fi urecheat din nou.

Nu era deloc o călătorie plăcută. Era una neplăcută.

Nynaeve își mai făcu apariția de câteva ori, pentru scurt timp, înainte să vină și să anunțe într-un final că ferma Clanului se afla în față, ascunsă după un delușor rotund, ce părea gata să se prăbușească într-o parte. Reanne exagerase cu aprecierea ei; de-abia trecuseră două ceasuri.

– Vom ajunge acolo foarte repede, îi spuse Nynaeve lui Elayne, nepărând să observe privirea posomorâtă pe care i-o aruncă Elayne. Lan, adu-o aici pe Reanne, rogu-te! E mai bine dacă vor vedea un chip cunoscut de la început.

El își întoarse calul, iar Nynaeve se răsuci o clipă în șa, țintuindu-le pe surori cu o privire hotărâtă.

– Nu vreau să le speriați. Să vă țineți gurile închise până când vom avea ocazia să explicăm cum stă treaba. Și ascundeți-vă fețele. Trageți-vă pe cap glugile mantiilor, spuse ea pe urmă, îndreptându-și spatele fără să aștepte vreun răspuns și încuviință mulțumită. Așa. Toate-s bune și frumoase. Jur că nu

știu de ce-ai bombănit atât, Elayne. Toată lumea se comportă exact cum ar trebui, din câte văd.

Elayne strânse din dinți. Își dorea să fi ajuns deja în Caemlyn. Într-acolo se vor îndrepta odată ce vor fi terminat aici. Acolo, singurul lucru pe care va trebui să-l facă era să le convingă pe cele mai puternice Case că Tronul Leului era al ei, în ciuda lungii sale absențe, și să țină piept unui pretendent sau doi la tron. Dacă ar fi fost acolo atunci când a dispărut mama ei, când a murit, nici n-ar fi avut de ce să existe un alt pretendent, dar istoria Andorului spunea că s-ar putea să existe. Cumva, situația aceea părea mult mai ușoară decât cea în care se afla.

CAPITOLUL 4

Un loc liniștit

Ferma Clanului se afla într-o vale largă, înconjurată de trei dealuri joase. Era o așezare răsfirată, alcătuită din câteva clădiri mari din ipsos alb, cu acoperișuri plate, ce străluceau sub soare. Patru hambare mari erau construite în panta celui mai înalt deal, o ridicătură cu vârful teșit ce avea un versant din stânci abrupte care se pierdeau dincolo de clădiri. Câțiva copaci înalți, care nu își pierduseră încă toate frunzele, răspândeau puțină umbră în curtea fermei. Livezile de măslini se întindeau spre miazăzi și spre răsărit, urcând până pe pantele dealurilor. Ferma era cuprinsă de o oarecare forfotă. În ciuda arșiței, se zăreau peste o sută de oameni care își îndeplineau sarcinile zilnice, însă fără să se grăbească.

Ai fi putut crede cu ușurință că era un sătuc, nu o fermă, atât doar că nu existau nici bărbați, nici copii. Elayne nici nu se aștepta să vadă vreunul. Acesta era un popas pentru femeile Clanului care treceau prin Ebou Dar spre alte locuri, așadar, nu existau prea multe femei în oraș. Era o treabă tainică, la fel de tainică precum Clanul însuși. În ochii lumii, această fermă era cunoscută pe o întindere de peste o sută șaizeci de kilometri ca

fiind un adăpost de femei, un loc pentru contemplare și evadare de grijile lumești pentru câteva zile, pentru o săptămână, pentru o vreme mai îndelungată. Elayne aproape că simțea seninătatea plutind în aer. Ar fi regretat dacă aducând aici lume avea să strice liniștea acestui loc liniștit. Însă spera să aducă și o nouă speranță.

Primii cai care apărură de după dealul înclinat produseră mult mai puțină agitație decât se așteptă. Câteva femei se opriră să privească, dar atât. Veșmintele lor erau foarte diferite – Elayne zări câteva fâșii de mătase pe ici, pe colo –, dar unele cărau coșuri, altele, găleți sau grămezi albe de straie ce trebuiau spălate. Una ținea în fiecare mână câte două rațe legate de picioare. Femeie nobilă sau țesătoare, fermieră sau cerșetoare, toate erau primite acolo în egală măsură, însă fiecare trebuia să muncească în timpul ședерii sale. Aviendha îi atinse brațul lui Elayne și arătă cu degetul spre vârful unui deal, ce semăna cu o pâlnie întoarsă, înclinată într-o parte. Elayne își duse mâna streașină la ochi, pe sub borul pălăriei și după o clipă văzu mișcare. Nu era de mirare că nimeni nu fusese surprins. Iscoadele de-acolo vedeau venind pe oricine de la mare depărtare.

O femeie simplă le întâmpină în fața clădirilor fermei. Purta o rochie după moda din Ebou Dar, cu un decolteu adânc și îngust, iar fustele închise la culoare și poalele viu colorate erau suficient de scurte ca să nu fie nevoită să și le ridice ca să nu se prăfuiască. Nu purta „Cuțitul Căsniciei"; regulile Clanului interziceau căsnicia. Clanul avea prea multe secrete de păstrat.

– Iat-o pe Alise, murmură Reanne, oprindu-și calul între Nynaeve și Elayne. Ea conduce ferma de astă dată. Este foarte inteligentă. Alise nu prea suportă nerozii, adăugă ea după ce se gândi puțin.

Când Alise se apropie, Reanne se ținu dreaptă în șa, ca și când s-ar fi pregătit să îndure o pedeapsă.

Era o femeie simplă – exact asta credea Elayne despre Alise. Cu siguranță, nu era o persoană care să o pună pe gânduri pe Reanne, deși era cea mai bătrână din „Cercul de Croșetat" Cum stătea cu spatele drept, Alise părea a fi de vârstă mijlocie,

nici subţire, nici robustă, nici înaltă, nici scundă. Avea câteva fire cărunte în părul şaten-închis, ce îi era prins la spate cu o bucată de panglică, într-un mod foarte practic. Avea o faţă comună, însă suficient de plăcută: blândă, poate puţin cam alungită. Când o văzu pe Reanne, tresări uimită, apoi zâmbi. Acel zâmbet schimbă totul. Nu o făcea să pară nici mai frumoasă, nici mai simpatică, dar Elayne simţi căldură, linişte.

– Nu mă aşteptam să te văd... Reanne, zise Alise şovăind când rosti numele.

Era limpede că nu era sigură dacă trebuia să folosească titlul de drept al lui Reanne în prezenţa lui Nynaeve, Elayne şi a Aviendhei. Ea le studie, aruncându-le priviri pe furiş în timp ce vorbea. I se simţea un uşor accent taraboner în voce.

– Berowin ne-a adus veşti despre frământările din oraş, desigur, dar nu am crezut că este atât de grav încât să fiţi nevoite să plecaţi. Cine sunt toate aceste...

Se opri din vorbit şi făcu ochii mari când privi în spatele lor.

Elayne aruncă o privire peste umăr, fiind cât pe ce să-i scape câteva expresii pe care le auzise în diferite locuri, cel mai recent la Mat Cauthon. Nu le înţelegea pe toate, pe cele mai multe, de fapt – nimeni nu voia să explice tot ce însemnau mai exact –, însă aveau darul de a te calma. Străjerii îşi scoseseră mantiile în culori schimbătoare, iar surorile îşi trăseseră glugile pe cap, aşa cum li se poruncise, până şi Sareitha, care nu avea nevoie să-şi ascundă faţa tânără, dar Careane nu şi-o trăsese suficient de mult. Aceasta îi încadra trăsăturile fără vârstă. Nu oricine ar fi ştiut la ce se uita, doar cineva care fusese în Turn. Careane îşi trase gluga pe ochi la privirea ameninţătoare a lui Elayne, însă răul fusese făcut.

Şi alte femei din fermă, în afară de Alise, aveau ochi ageri.

– Aes Sedai! ţipă o femeie atât de tare, de parcă ar fi anunţat sfârşitul lumii.

Poate că avea dreptate, în ceea ce privea lumea ei. Ţipetele se răspândiră asemenea prafului suflat de vânt şi, în scurt timp, ferma se transformă într-un furnicar ce tocmai era pe cale să fie strivit cu piciorul. Pe ici, pe colo, câte o femeie leşina, dar cele mai multe fugeau ca nişte sălbatice: ţipau, aruncau din

mâini lucrurile pe care le cărau, se loveau una de cealaltă, cădeau și se ridicau repede în picioare, doar ca să o ia din nou la fugă. Rațele și găinile își fâlfâiau aripile, iar caprele negre, cu coarne scurte, o luau la goană speriate, ca să nu fie călcate în picioare. În toată hărmălaia aceea, unele femei rămăseseră cu gura căscată – evident cele care sosiseră la adăpost fără să știe nimic de existența Clanului, deși unele dintre ele începură să se miște și ele în grabă, cuprinse de acea frenezie.

– Lumină! șuieră Nynaeve, trăgându-se de cosiță. Unele dintre ele fug înspre livada de măslini! Opriți-le! Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să se creeze panică! Trimiteți Străjerii! Repede, repede!

Lan ridică întrebător din sprâncene, dar ea făcu un gest ferm cu mâna.

– Repede! Înainte s-o ia *toate* la fugă!

Lan încuviință, făcând un semn din cap ce inițial se vrusese a fi o negare. Îl mână la galop pe Mandarb, în urma celorlalți bărbați, cotind ca să evite haosul ce se răspândea printre clădiri.

Elayne ridică din umeri către Birgitte, apoi îi făcu semn să îi urmeze. Ea era de acord cu Lan. Era puțin cam târziu să încerci să oprești panica, iar Străjerii călare, care se chinuiau să mâne niște femei speriate, nu păreau a fi cea mai bună soluție. Însă Elayne nu vedea cum putea schimba situația și nu avea rost să le lase să se răspândească. Toate vor vrea să afle veștile pe care le aduceau ea și Nynaeve.

Alise nu dădea niciun semn că ar vrea să fugă, nici măcar nu se foia. Pălise ușor, dar se uita drept în ochii lui Reanne. Cu o privire hotărâtă.

– De ce? întrebă ea în șoaptă. De ce, Reanne? Nu m-aș fi gândit vreodată că ai putea face asta! Ți-au dat daruri? Ți-au oferit imunitate? Te vor lăsa să pleci în vreme ce noi vom plăti prețul? Poate nu-mi vor îngădui, însă jur c-am să le rog să mă lase să te pedepsesc. Da, pe tine! Regulile se aplică și în cazul tău, chiar dacă ești *cea mai în vârstă*! Dacă voi putea, jur că nu vei ieși din situația asta cu zâmbetul pe buze!

Avea o privire foarte hotărâtă. Tăioasă, de fapt.

– Nu este ceea ce crezi, zise repede Reanne, descălecând și lăsând hățurile din mâini, apoi îi luă ambele mâini într-ale ei, în ciuda eforturilor celeilalte femei de a se elibera. Of, n-am vrut să fie așa. Ele știu, Alise. Știu despre Clan. Turnul a știut *mereu*. Totul. Aproape totul. Dar nu asta este important.

Alise își ridică sprâncenele la auzul acestor cuvinte, însă Reanne continuă repede, fața luminându-i-se sub borurile largi ale pălăriei de paie:

– Ne putem întoarce, Alise. Putem încerca din nou. Mi-au *spus* că putem.

Clădirile fermei se pare că se goleau și ele. Femeile dădeau buzna afară ca să vadă ce era cu zarva aceea, pe urmă se alăturau iute celor care fugeau. Strigătele ce răzbăteau din livada de măslini arătau că Străjerii își făceau treaba, însă nu și cât de mult reușeau. Poate că nu mare lucru. Elayne simți cum Birgitte devenea din ce în ce mai nemulțumită și mai iritată. Reanne privi agitația și oftă.

– Trebuie să le adunăm aici, Alise. Ne putem întoarce.

– Asta o fi foarte bine pentru tine și alte câteva, rosti Alise neîncrezătoare. Dacă o fi adevărat. Dar noi, ceilalți? Turnul nu m-ar fi lăsat să rămân atâta vreme dacă aș fi învățat mai repede.

Se uită încruntată la surorile ce aveau fețele acoperite de glugi, iar privirea pe care i-o aruncă apoi lui Reanne fu plină de furie.

– *De ce* să ne întoarcem? Ca să ni se spună din nou că nu suntem suficient de puternice și să fim alungate? Sau ca să rămânem novicele lor pentru tot restul vieții? Unele ar putea accepta asta, eu, nu. De ce, Reanne? De ce?

Nynaeve descălecă, trăgându-și iapa de hățuri, iar Elayne făcu și ea la fel, dar conducând-o cu mai multă lejeritate pe Leoaică.

– Ca să faceți parte din Turn, dacă asta vă doriți, răspunse Nynaeve, pierzându-și răbdarea, înainte să ajungă lângă cele două femei ale Clanului. Ca să deveniți Aes Sedai, poate. Eu, una, nu știu de ce trebuie să fii o forță dacă reușești să treci testele păcălelii. Sau nu vă întoarceți; fugiți, nu-mi pasă. După ce voi termina aici, oricum.

Proptindu-se în picioare, își scoase pălăria și își puse mâinile în șolduri.

– Pierdem timpul, Reanne, și avem treabă de făcut. Ești sigură că nu este nimeni aici care să ne fie de folos? Vorbește! Dacă nu ești sigură, atunci, haideți să terminăm odată. Nu ne-om fi grăbind noi, dar avem obiectul, așa că ar trebui să terminăm odată.

Când ea și Elayne fură prezentate ca fiind Aes Sedai, *acele* Aes Sedai care făcuseră promisiunile, Alise scoase un sunet gutural și începu să își netezească poalele din lână de parcă se pregătea s-o strângă de gât pe Reanne. Furioasă, vru să spună ceva, dar se opri atunci când Merilille li se alătură. Privirea aspră nu îi dispăru în totalitate, însă se citea în ea o oarecare mirare. Și mai multă temere.

– Nynaeve Sedai, zise calm Merilille zâmbind ușor, Atha'an Miere abia... așteaptă... să descalece. Cred că unele vor cere Tămăduire.

Asta salvă situația, deși Nynaeve începu să peroreze despre ce avea să îi facă următoarei persoane ce se va îndoi de ea. Elayne ar fi avut și ea ceva de spus, dar adevărul era că Nynaeve i se păru cam caraghioasă. Merilille și Reanne așteptau atente ca ea să termine, iar Alise se holba la toate trei. Lucrurile păreau lămurite după ce Călăuzele Vânturilor descălecaseră și își trăgeau caii după ele. Orice urmă de grație dispăruse în timpul călătoriei, se risipise din cauza șeilor tari – picioarele lor păreau a fi la fel de rigide ca fețele –, însă cu toate acestea, nimeni nu le putea confunda cu altcineva.

– Dacă douăzeci de Oameni ai Mării au ajuns atât de departe de mare, bombăni Alise, voi crede orice.

Nynaeve pufni, dar nu spuse nimic, lucru pentru care Elayne era recunoscătoare. Femeii părea să-i fie și așa suficient de greu să accepte până și faptul că Merilille le numise Aes Sedai. Nicio tiradă și niciun acces de furie nu ar fi fost de folos.

– Atunci, Tămăduiește-le, îi ceru Nynaeve lui Merilille.

Ele își îndreptară privirile spre femeile care se împleticeau, iar Nynaeve adăugă:

– Dacă o vor cere. Cuviincios.

Merililе zâmbi din nou, însă Nynaeve își luase deja gândul de la Oamenii Mării și privea încruntată ferma pustie. În curtea fermei mai erau câteva capre, rufărie împrăștiată, greble și mături, găleți și coșuri răsturnate, ca să nu mai pomenim de siluetele ghemuite ale femeilor Clanului, care leșinaseră. Câteva găini începuseră din nou să scurme și să ciugulească, iar singurele femei conștiente care se mai vedeau printre clădirile fermei nu făceau cu siguranță parte din Clan. Unele purtau pânză sau mătase brodată, altele veșminte țărănești din lână, dar faptul că nu o luaseră la sănătoasa spunea multe. Reanne spuse că jumătate dintre femeile de la fermă s-ar fi alăturat oricând grupului. Cele mai multe păreau uluite.

În ciuda bombănelilor ei, Nynaeve nu își pierdu timpul cu Alise. Sau poate că Alise se ocupa de Nynaeve. Era greu de precizat, din moment ce femeile Clanului arătau mai puțin respect față de surorile Aes Sedai decât femeile din „Cercul de Croșetat". Poate că era prea uluită din cauza turnurii bruște pe care o cunoscuseră evenimentele. Oricum ar fi fost, ele începură să se pună în mișcare împreună, în vreme ce Nynaeve își mâna iapa și gesticula cu pălăria pe care o ținea în cealaltă mână, instruind-o pe Alise cum să le aducă înapoi pe femeile fugare și cum să procedeze cu ele odată ce le va fi adunat. Reanne era convinsă că acolo era cel puțin o femeie suficient de puternică încât să se alăture cercului, Garenia Rosoinde, și poate încă două. Adevărul fie spus, Elayne spera ca femeile să fi scăpat. Alise ba încuviința, ba îi arunca Nynaevei priviri tăioase pe care aceasta din urmă nu părea să le observe.

În timp ce așteptau ca femeile să fie adunate, păru momentul potrivit să mai scotocească prin coșuri, însă când Elayne se întoarse spre caii de povară, ce tocmai erau mânați spre clădirile fermelor, le observă pe femeile din „Cercul de Croșetat", pe Reanne și pe celelalte intrând în fermă pe jos, unele grăbindu-se să ajungă la cele care zăceau pe pământ, altele, la femeile care stăteau cu gura căscată. Erau toate, dar nici urmă de Ispan. O găsi totuși dintr-o privire. Era între Adeleas și Vandene, fiecare ținând-o de câte un braț și târând-o după ele, cu mantiile fluturând în urma lor.

Surorile cu părul alb erau legate, strălucirea *saidarului* înconjurându-le, cumva, doar pe ele, nu și pe Ispan. Nu îți puteai da seama care dintre ele controla cercul mic și ținea scutul în jurul Iscoadei Celui Întunecat, însă nici măcar un Rătăcit nu ar fi reușit să îl rupă. Ele se opriră să discute cu o femeie voinică, îmbrăcată în veșminte simple din lână brună, care, deși se holba la sacul din piele tras pe capul lui Ispan, făcu o reverență și arătă cu degetul spre una dintre clădirile din ipsos alb.

Elayne schimbă priviri furioase cu Aviendha. Cel puțin ale ei erau furioase. Uneori, Aviendha nu lăsa să i se citească mai nimic pe față. Lăsându-și caii în grija a doi grăjdari de la palat, ele se grăbiră să le ajungă din urmă pe cele trei. Câteva femei care nu erau din Clan încercară să le întrebe ce se întâmpla, unele într-o manieră oarecum arogantă, dar Elayne le expedie scurt, pufnind indignată. Oh, ce n-ar da să aibă deja acea față fără vârstă! Acest gând stârni ceva în lăuntrul ei, însă dispăru de îndată ce începu să îi acorde atenție.

Atunci când împinse ușa simplă din lemn prin care dispăruse trioul, văzu că Adeleas și Vandene o așezaseră pe Ispan pe un scaun cu spătar, cu capul dezgolit. Sacul zăcea pe o masă îngustă cu două picioare, alături de mantiile lor din pânză. Încăperea nu avea decât o fereastră, în tavan, iar cum soarele era încă sus pe cer, înăuntru pătrundea o lumină puternică. De-a lungul pereților erau înșirate rafturi, pline cu oale mari din cupru și castroane mari și albe. După mirosul de pâine proaspătă, singura ușă de acolo dădea în bucătărie.

Vandene aruncă o privire aspră când auzi ușa, dar când le văzu, fața îi deveni inexpresivă.

– Sumeko a spus că ierburile pe care i le-a dat Nynaeve încep să-și piardă efectul, zise ea, așa că mi s-a părut mai potrivit să o interogăm puțin înainte s-o amețim iar. Se pare că avem ceva timp la dispoziție. Ne-ar prinde bine să aflăm ce puneau la cale surorile din... Ajah Neagră, rosti ea strâmbându-se, dezgustată, în Ebou Dar. Și ce știu.

– Mă îndoiesc că știu de existența acestei ferme, din moment ce nici noi nu știam, replică Adeleas, îngândurată, lovindu-și ușor buzele cu degetul în timp ce o privea cu atenție

pe femeia care ședea pe scaun, însă este mai bine să fim sigure decât să plângem mai târziu, după cum spunea tatăl nostru.

Parcă s-ar fi uitat la un animal pe care nu îl mai văzuse niciodată, la o creatură a cărei existență nu și-o imagina.

Ispan strânse din buze. Broboanele de sudoare i se prelingeau pe fața învinețită, cozile negre și împletite cu mărgele îi erau răvășite și straiele în dezordine, dar, în ciuda ochilor încețoșați, nu mai era la fel de ametită ca la început.

– Ajah Neagră este o glumă, și încă una dezgustătoare, zise ea rânjind, cu o voce ușor răgușită.

Trebuie să îi fi fost foarte cald sub sacul din piele și nu mai băuse apă de când plecaseră de la Palatul Tarasin.

– Eu, una, sunt mirată că pomeniți de ea. Și dați vina pe mine! Ce-am făcut am făcut din porunca Supremei Înscăunate Amyrlin.

– *Elaida*? izbucni Elayne, mirată. Ai curajul să susții că *Elaida* ți-a poruncit să le ucizi pe surori și să furi din Turn? *Elaida* ți-a poruncit să faci ce-ai făcut în Tear și în Tanchico? Sau o fi fost Siuan? Minciunile tale sunt jalnice! Te-ai dezis cumva de cele Trei Legăminte, iar asta te face Ajah Neagră.

– Nu trebuie să vă dau socoteală, spuse Ispan, posacă, ghemuindu-se. Sunteți niște rebele răzvrătite împotriva Supremei Înscăunate Amyrlin de drept. Veți fi pedepsite, poate chiar ferecate. Mai ales dacă îmi veți face vreun rău. O slujesc pe adevărata Supremă Înscăunată Amyrlin și veți primi o pedeapsă cruntă dacă îmi veți face vreun rău.

– Vei răspunde la orice întrebare îți va pune aproape-sora mea, replică Aviendha și își trecu degetul mare peste cuțitul de la brâu, fără să-și ia ochii de la Ispan. Cei din ținuturile umede se tem de durere. Nu știu cum s-o îmbrățișeze, cum s-o accepte. Vei răspunde la întrebări.

Nu se uită urât la ea, nici nu se răsti, doar vorbi, dar Ispan se făcu mică în scaun.

– Mă tem că legea interzice asta, chiar dacă ea n-ar fi o inițiată a Turnului, zise Adeleas. Nu avem voie să vărsăm sânge în timpul unui interogatoriu sau să le îngăduim altora să facă asta în numele nostru.

Adeleas părea că șovăie, deși Elayne nu își putea da seama dacă era din cauza interdicției sau a faptului că recunoștea că Ispan era inițiată. Ea, una, nu se gândise că Ispan mai era considerată a fi inițiată. Exista o vorbă care zicea că nicio femeie nu încheia socoteala cu Turnul până când acesta nu încheia socoteala cu ea. Totuși, la drept vorbind, odată ce Turnul Alb punea mâna pe tine, nu mai aveai scăpare.

Elayne se încruntă pe când o privea cu atenție pe sora Neagră, care era într-o stare atât de jalnică și totuși atât de sigură pe sine. Ispan își îndreptă puțin spatele, aruncându-le priviri amuzate și disprețuitoare Aviendhei și lui Elayne. Nu fusese atât de stăpână pe sine mai devreme, când crezuse că doar Nynaeve și Elayne vor fi cu ea; stăpânirea de sine venise odată ce-și dăduse seama că de față erau și surori mai în vârstă. Surori care aveau legea Turnului Alb în sânge. Legea interzicea nu numai vărsarea de sânge, ci și tortura și alte lucruri pe care orice Inchizitor al Mantiilor Albe era mai mult decât bucuros să le facă. Înainte de începerea interogatoriului, trebuia oferită Tămăduirea, iar dacă interogatoriul începea înainte de răsăritul soarelui, acesta trebuia să ia sfârșit înainte de apus; dacă începea înainte de apus, atunci trebuia să ia sfârșit înainte de răsăritul soarelui. Legea era și mai strictă când venea vorba de inițiatele din Turn, de surori, de Alese și de novice, interzicând folosirea *saidarului* pe durata interogatoriului, în aplicarea pedepsei și a penitenței. Oh, o soră putea s-o urecheze pe novice folosind Puterea dacă era exasperată, sau o putea lovi peste fund, însă nimic mai mult. Ispan îi zâmbea. Zâmbea! Elayne inspiră adânc.

– Adeleas, Vandene, Aviendha și cu mine vrem să rămânem singure cu Ispan.

Elayne simți un nod în stomac. Trebuia să existe o cale prin care să o convingă pe femeie să le spună ce voiau să afle, fără să încalce legea Turnului. Dar cum? De obicei, persoanele care urmau să fie interogate de Turn începeau să vorbească înainte să fie atinse în vreun fel – toată lumea *știa* că nimeni nu se împotrivea Turnului; *nimeni!* –, însă arareori era vorba de inițiate. Auzi o altă voce, nu a lui Lini de astă dată, ci a mamei sale: „Ceea ce poruncești să fie făcut trebuie să fii dispusă să

faci cu mâna ta. Ca regină, ceea ce poruncești să fie făcut ai făcut". Dacă încălca legea... Auzi din nou vocea mamei sale: „Nici măcar regina nu poate fi deasupra legii, altminteri nu există lege". Și vocea lui Lini: „Poți face orice vrei, copilă. Atâta vreme cât ești dispusă să plătești prețul". Își trase pălăria de pe cap fără să îi desfacă panglicile. Abia reușea să își păstreze vocea calmă.

– Când vom... când vom termina de vorbit cu ea, o puteți duce înapoi la „Cercul de Croșetat".

După aceea, se va supune lui Merilille. Oricare dintre cele cinci surori puteau hotărî o pedeapsă, dacă li se cerea acest lucru.

Ispan își legăna capul, plimbându-și ochii umflați de la Elayne la Aviendha și înapoi. Nu mai era atât de sigură pe ea.

Vandene și Adeleas schimbară câteva priviri în tăcere, așa cum făceau oamenii care petreceau atât de mult timp împreună, încât nu mai era nevoie să-și vorbească; după aceea, Vandene le luă pe Elayne și pe Aviendha de braț.

– Aș dori să vă vorbesc o clipă afară, murmură ea.

Suna a sugestie, dar ea le conducea deja spre ușă.

Afară, în curtea fermei, vreo douăzeci de femei ale Clanului erau strânse laolaltă, ca oile. Nu toate purtau straie Ebou Dar, însă două aveau cingătorile roșii ale Înțeleptelor, iar Elayne o recunoscu pe Berowin, o femeie voinică și scundă care, de obicei, afișa o atitudine mult mai mândră decât forța ei în Putere. Nu și în acel moment. La fel ca femeile de la fermă, fața îi era înspăimântată și ochii neliniștiți, în ciuda faptului că erau înconjurate de femeile din „Cercul de Croșetat" care le vorbeau cu blândețe. Mai încolo, Nynaeve și Alise încercau să mâne poate de două ori mai multe femei în interiorul unei clădiri mai mari. „Încercau" părea a fi cuvântul potrivit.

– ...nu-mi pasă *ce* domenii deții, striga Nynaeve la o femeie semeață, îmbrăcată într-o rochie verde-deschis din mătase. Ai să intri și ai să stai acolo, într-o parte, altminteri îți voi da *un brânci* înăuntru!

Alise o apucă de ceafă pe femeia în verde și o împinse pe ușă, în ciuda protestelor ei zgomotoase și înflăcărate. Se auzi un țipăt ascuțit, ca atunci când cineva ar fi călcat pe o gâscă

mare, apoi Alise își făcu din nou apariția, frecându-și mâinile. După asta, celelalte nu îi mai dădură bătăi de cap.

Vandene le eliberă pe femei, uitându-se cu atenție în ochii lor. Strălucirea încă o învăluia, cu toate că Adeleas trebuie să fi fost cea care mânuia firele lor unite. Vandene ar fi putut menține scutul, odată împletit, fără să îl poată vedea, dar dacă ar fi fost ea aceea, mai mult ca sigur că Adeleas le-ar fi scos afară. Vandene s-ar fi putut îndepărta câteva sute de pași înainte ca legătura să înceapă să slăbească – nu s-ar fi rupt chiar dacă ea și Adeleas s-ar fi dus în colțuri opuse ale pământului, deși ar fi devenit nefolositoare –, însă rămase aproape de ușă. Părea să-și aleagă cuvintele în gând.

– Întotdeauna mi s-a părut mai potrivit ca femeile cu experiență să se ocupe de astfel de lucruri, zise ea, în cele din urmă. Cele tinere se înfierbântă prea ușor. Apoi fac prea multe. Sau, uneori, își dau seama că nu reușesc să facă suficient. Fiindcă, de fapt, n-au văzut încă suficient. Sau, cel mai rău dintre toate, îi prind gustul... Nu că aș crede că vreuna dintre voi ar avea cusurul acesta.

Îi aruncă o privire insistentă Aviendhei, fără șovăire; Aviendha își băgă cuțitul de la brâu în teacă.

– Adeleas și cu mine am văzut suficient de multe ca să știm de ce facem ceea ce trebuie făcut. Nu ne mai înfierbântăm de mult. Poate ar fi mai bine să lăsați asta în seama noastră. Ar fi mult mai bine pentru toată lumea.

Vandene păru să accepte această sugestie. Ea încuviință din cap și se întoarse spre ușă.

Femeia nici nu intră bine, că Elayne simți cum era folosită Puterea înăuntru, o urzeală ce trebuie să fi acoperit tot ceea ce se afla în încăpere. Era o pavăză împotriva celor care ar fi tras cu urechea, fără îndoială. Nu își doreau ca urechi străine să audă ce avea de spus Ispan. Apoi simți prezența unui alt fir și, brusc, tăcerea din interior deveni mai greu de suportat decât orice strigăt pe care l-ar fi înglobat acea pavăză.

Își îndesă pălăria pe cap. Deși nu simțea dogoarea soarelui, strălucirea acestuia îi provocă brusc greață.

– Poate-ai vrea să mă ajuți să scotocesc prin desagii cailor, zise ea, abia respirând.

Nu poruncise să se facă ceva – orice ar fi *fost* –, dar asta nu părea să schimbe situația. Aviendha încuviință surprinzător de repede; și ea părea să își dorească să se afle cât mai departe de tăcerea aceea.

Călăuzele Vânturilor așteptau nerăbdătoare nu departe de locul unde se aflau servitorii cu caii de povară și priveau cu superioritate în jurul lor, cu brațele încrucișate la piept, imitând-o pe Reanne. Alise merse spre ele, luând-o pe Renaile drept conducătoarea lor. Pe Elayne și pe Aviendha le ignoră.

– Veniți cu mine, spuse ea pe un ton aspru ce nu îngăduia nicio împotrivire. Surorile Aes Sedai au zis să nu stați la soare până când nu se vor lămuri lucrurile.

Cuvintele „Aes Sedai" le păreau la fel de amare ca și teama cu care era obișnuită Elayne din partea femeilor Clanului. Poate și mai amare. Renaile se încordă, iar fața ei tuciurie se întunecă și mai tare, însă Alise continuă pe același ton:

– Din partea mea, n-aveți decât să rămâneți aici și să asudați, dacă asta vreți, sălbăticiunilor. Dacă *puteți* rezista.

Era evident că nicio Atha'an Miere nu primise Tămăduire pentru durerile cauzate de șezutul în șa; stăteau ca niște femei care și-ar fi dorit să uite că aveau partea de jos a corpului.

– Da' pe mine să nu mă faceți s-aștept.

– Știi cine sunt? o întrebă Renaile cu o furie stăpânită, dar Alise se îndepărta deja, fără să privească înapoi.

Luptându-se vizibil cu ea însăși, Renaile își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei, apoi le porunci furioasă celorlalte Călăuze ale Vânturilor să lase caii „blestemați de uscat" și să o urmeze. Ele formară un șir, pășind nesigur în urma lui Alise, toate în afară de două ucenice care șușoteau.

Din instinct, Elayne începu să se gândească la un plan pentru a calma situația. Se gândea să Tămăduiască durerile femeilor Atha'an Miere fără ca ele să o ceară sau fără ca vreo soră să insiste prea mult; Nynaeve trebuia să fie potolită și ea, alături de celelalte surori. Spre mirarea ei, Elayne își dădu brusc seama că pentru prima oară în viață nu își dorea să rezolve nimic. În timp ce le privea pe Călăuzele Vânturilor îndreptându-se șchiopătând către una dintre clădirile fermei, hotărî că lucrurile

trebuiau să rămână așa cum erau. Aviendha zâmbea cu gura până la urechi uitându-se la femeile Atha'an Miere. Elayne nu mai zâmbi și își mută atenția spre caii de povară. O meritau totuși. Îi era greu să se abțină să nu zâmbească dispreţuitor.

Cu ajutorul Aviendhei, căutarea se desfășură mai repede decât înainte, cu toate că Aviendha nu recunoștea ceea ce căutau la fel de repede ca ea. Nu era o surpriză. Puține dintre surorile pe care le pregătise Elayne erau mai pricepute decât ea la așa ceva, iar cele mai multe nici măcar nu erau pe aproape. Oricum, două perechi de mâini descopereau mai mult decât o pereche, și erau multe de descoperit. Grăjdari în livrele și femei duceau gunoiul, în vreme ce colecția de *ter'angreali* creștea pe capacul mare din piatră care acoperea un rezervor pătrat.

Alți patru cai fură descărcați repede, iar ele strânseră o colecție ce ar fi fost motiv de sărbătoare dacă ar fi fost dusă în Turn. Chiar dacă nimeni nu ar fi cercetat *ter'angrealii*. Aceștia aveau toate formele posibile. Cupe, boluri și vaze, niciunul de aceeași mărime, din același material sau având același model cu altul. O cutie plată, mâncată de viermi, pe jumătate stricată și cu ornamentele demult transformate în praf, conținea bijuterii – un colier și un set de brățări cu pietre colorate, o cingătoare subțire bătută în nestemate, câteva inele – și mai era loc și pentru altele. Fiecare era un *ter'angreal* și toate se potriveau, fiind menite să fie purtate împreună, deși Elayne nu își imagina de ce o femeie și-ar dori să poarte atât de multe, în același timp. Aviendha găsi un pumnal cu o sârmă din aur înfășurată în jurul mânerului din corn neșlefuit de cerb; lama era tocită și, din câte se părea, așa fusese mereu. Continua să îl întoarcă pe ambele fețe – mâinile începură să-i tremure – până când Elayne i-l luă și îl puse alături de celelalte obiecte, pe capacul rezervorului. Chiar și atunci, Aviendha rămase nemișcată o vreme, uitându-se la el și lingându-și buzele de parcă i-ar fi fost uscate. Erau inele, cercei, coliere, brățări și catarame, multe cu un model foarte ciudat. Erau statuete și bibelouri reprezentând păsări, animale și oameni, câteva cuțite cu tăișuri ascuțite, șase medalioane mari din bronz sau oțel, cele mai multe încrustate cu modele bizare și niciunul cu o imagine pe care Elayne să o înțeleagă, o

pereche de pălării ciudate, pare-se tot din metal, prea ornate și prea subțiri ca să fie coifuri și alte câteva obiecte a căror denumire nu o știa. Un toiag, gros cât încheietura mâinii ei, de un roșu-aprins, neted și rotunjit, mai degrabă tare decât solid, de parcă ar fi fost din piatră; acesta nu se încălzi ușor în mâna ei care era aproape fierbinte! Dar fierbințeala nu era mai reală decât căldura! Însă un set de mingi făurite din metal, băgate una într-alta? Cea mai mică mișcare producea un clinchet muzical slab, un ton diferit de fiecare dată, iar ea avea impresia că, oricât de stăruitor s-ar fi uitat la ele, tot exista o minge mai mică nedescoperită. Oare era un puzzle din sticlă? Fu suficient de greu încât ea să-l scape din mână. Acesta se ciobi de marginea capacului rezervorului. Era o colecție ce ar fi uimit orice Aes Sedai. Cel mai important, ele găsiră alți doi *angreali*. Pe aceștia, Elayne îi puse deoparte cu mare grijă, la îndemână.

Unul era o bijuterie ciudată, o brățară din aur legată cu patru lanțuri din inele, fiecare centimetru fiind gravat cu un model complicat asemănător unui labirint. Acesta era cel mai puternic dintre cele două, mai puternic decât broasca-țestoasă pe care o ținea în punga de la brâu. Era făurită pentru o mână mai mică decât a ei sau decât a Aviendhei. În mod ciudat, brățara avea un lacăt mic, prevăzut cu o cheie minusculă, tubulară, ce atârna de un lanț subțire ce fusese, evident, făcut pentru a fi scos. Împreună cu cheia! Celălalt reprezenta o statuetă din fildeș înnegrit de vremuri, o femeie așezată cu picioarele în poziția lotus, cu genunchii goi, dar cu un păr atât de lung și de bogat, încât ea nu ar fi putut părea mai înfofolită nici în cea mai grea mantie. Deși *angrealul* nu era nici cât broasca-țestoasă de puternic, ei i se părea interesant. Ținea o mână pe genunchi, cu palma în sus și degetele aranjate astfel încât degetul mare să atingă vârfurile celor două degete mijlocii, iar cealaltă mână îi era ridicată, cu primele două degete în sus, iar celelalte îndoite. Statueta avea un aer demn, și totuși fața șlefuită cu finețe afișa amuzament și încântare. Să fi fost creat pentru o femeie anume? Părea personal, cumva. Poate că obișnuiau să facă asta, în Vremea Legendelor. Unii *ter'angreali* erau uriași, fiind nevoie de oameni și cai pentru a fi mutați,

însă aproape toți *angrealii* erau suficient de mici, ca să poată fi purtați; nu toți, dar cea mai mare parte.

Tocmai aruncau deoparte pânzele ce acopereau un alt set de coșuri de răchită, când Nynaeve se apropie cu pași mari. Femeile Atha'an Miere începură să iasă dintr-o clădire a fermei, fără să mai șchiopăteze. Merilille vorbea cu Renaile sau, mai degrabă, Călăuza Vânturilor vorbea, iar Merilille asculta. Elayne se întrebă ce se întâmplase înăuntru. Sora Cenușie cea zveltă nu mai părea atât de satisfăcută. Femeile din Clan erau din ce în ce mai multe, și, chiar în timp ce Elayne privea, trei intrau în grabă în curtea fermei, iar două stăteau la marginea livezii de măslini, privind în jurul lor, nehotărâte. O simțea pe Birgitte, undeva acolo, printre copaci, doar puțin mai iritată decât fusese mai devreme.

Nynaeve se uită la colecția de *ter'angreali* și se trase de cosiță. Își pierduse pălăria pe undeva.

– Asta mai poate aștepta, zise ea, părând dezgustată. A sosit clipa.

CAPITOLUL 5

Furtuna care stă să izbucnească

Soarele coborâse deja pe jumătate spre orizont până când ele începură să urce pe cărăruia bătătorită și șerpuitoare care ducea spre coama dealului cu panta abruptă, ce se întindea dincolo de hambare. Acela era locul pe care îl alesese Renaile. Avea sens, din câte știa Elayne despre controlarea vremii, cunoștințe aflate, fără îndoială, de la o Călăuză a Vânturilor din neamul Oamenilor Mării. Ca să schimbi ceva din imediata apropiere, trebuia să ai sub control întinderi vaste, ceea ce însemna că trebuia *să vezi* departe, lucru mai ușor de făcut pe apă decât pe uscat. Doar dacă nu te aflai pe vârful unui munte sau pe coama unui deal. Mai era nevoie și de o mână pricepută, ca să nu provoci ploi torențiale, vârtejuri sau altceva ce doar Lumina ar putea ști! Indiferent ce făceai, efectele se răspândeau asemenea undelor provocate de o piatră aruncată într-un iaz. Oricum, ea nu își dorea deloc să conducă cercul care va folosi Globul.

Coama dealului era golașă și plată, deși departe de a fi dreaptă. Se zărea o masă din piatră brută, lungă și lată de treizeci

de metri, suficient de încăpătoare pentru toată lumea ce trebuia să fie acolo, și pentru cei care nu trebuiau, la drept vorbind. De la treizeci de metri deasupra fermei, priveliștea spectaculoasă se întindea cât vedeai cu ochii, un amalgam de ferme, pășuni, păduri și livezi de măslini. Mult prea multe nuanțe de maroniu și de galben veștejit se amestecau cu sute de nuanțe de verde, care păreau a cere ce aveau să facă ele, dar chiar și așa, frumusețea peisajului o lăsă pe Elayne cu gura căscată. În ciuda prafului care plutea în aer asemenea unei ceți fine, ea vedea foarte *departe!* Pământul era destul de plat acolo, cu excepția celor câtorva dealuri. Ebou Dar se întindea spre miazăzi, ascuns vederii, chiar dacă ea îmbrățișă Puterea. Cu toate acestea, l-ar fi zărit dacă s-ar fi străduit puțin. Desigur, cu puțin efort, putea vedea și râul Eldar. Era o priveliște minunată. Însă nu toată lumea era interesată.

– Am irosit un ceas, mormăi Nynaeve, privind-o pieziș și furioasă pe Reanne, precum și pe celelalte.

Cum Lan nu era acolo, ea părea gata să profite de ocazie ca să-și descarce nervii.

– Aproape un ceas. Poate mai multe. S-au dus. Alise este suficient de capabilă, bănuiesc, dar cred că Reanne ar fi trebuit *să știe* cine se afla acolo! Lumină! Dacă proasta aia va leșina din nou...!

Elayne spera ca Nynaeve să mai reziste puțin. Era ca o furtună atunci când se dezlănțuia.

Reanne încerca să pară veselă, nerăbdătoare, deși își mișca întruna mâinile pe poale, scuturându-le și netezindu-le. Kirstian strângea poalele în pumni și asuda, părând gata să-și golească măruntaiele în orice clipă; tremura ori de câte ori cineva se uita la ea, indiferent cine. Cea de-a treia femeie a Clanului, Garenia, era o negustoreasă saldaeană, cu un nas proeminent și gură mare, o femeie scundă, cu șolduri înguste, mai puternică decât celelalte două, care nu păreau a fi cu mult mai în vârstă decât Nynaeve. Sudoarea unsuroasă îi strălucea pe fața fără culoare, iar ochii negri se făceau mai mari de fiecare dată când priveau vreo Aes Sedai. Elayne se gândea că în curând vor afla dacă ochii cuiva *puteau* ieși, într-adevăr, din orbite. Măcar Garenia încetase să mai geamă, cum făcuse tot drumul până în vârful dealului.

Mai erau două care ar fi putut fi suficient de puternice – tot ce se poate; Clanul nu le acorda însă prea multă atenţie – iar una dintre ele îşi cam făcuse de cap în ultimele trei zile. Nimeni de la fermă nu mai făcuse aşa ceva. Tocmai de aceea Nynaeve era încă nemulţumită. Acesta era un motiv. Celălalt era că Garenia fusese printre primele găsite leşinate în curtea fermei. Că veni vorba, ea mai leşinase de două ori când fusese ridicată, de îndată ce dăduse cu ochii de una dintre surori. Desigur, Nynaeve nu avea de gând să recunoască faptul că ar fi trebuit să procedeze mai simplu şi să o întrebe pe Alise cine se afla la fermă. Sau măcar să îi spună ce căuta, înainte să o fi întrebat femeia. E drept că nici nu se aşteptase să ştie cineva ceva. În afară de ea, desigur.

– Am fi putut termina deja! mârâi Nynaeve. Am fi putut termina...!

Aproape tremura pe când se chinuia să nu se încrunte la femeile din neamul Oamenilor Mării, în vreme ce acestea se strângeau aproape de capătul dinspre răsărit al mesei din piatră. Renaile, care gesticula teatral, părea să dea instrucţiuni. Elayne ar fi dat orice să le poată auzi.

Privirile ameninţătoare ale lui Nynaeve erau îndreptate, cu siguranţă, şi spre Merilille, Careane şi Sareitha, care ţineau în continuare bine Globul înfăşurat în mătăsuri. Adeleas şi Vandene rămăseseră jos, cu Ispan. Cele trei surori sporovăiau între ele, fără să-i acorde atenţie lui Nynaeve decât atunci când aceasta li se adresa direct, însă Merilille le privea uneori pe furiş pe Călăuzele Vânturilor, apoi îşi lua ochii de la ele; masca seninătăţii dispăruse oarecum, iar ea îşi linse buzele cu vârful limbii.

Oare făcuse vreo greşeală când le Tămăduise la fermă? Merilille negociase înţelegeri şi mijlocise dispute între popoare; puţine surori din Turnul Alb erau mai pricepute decât ea. Elayne auzise cândva o poveste, un soi de glumă, despre o negustoreasă domani, un cărăuş de mărfuri din neamul Oamenilor Mării şi o femeie Aes Sedai. Nu mulţi oameni făceau glume pe seama femeilor Aes Sedai; nici nu erai în siguranţă dacă spuneai vreuna. Negustoreasa şi cărăuşul au descoperit pe mal o piatră şi au început să şi-o tot vândă unul altuia, scoţând profit de fiecare

dată. Apoi a venit o femeie Aes Sedai. Negustoreasa domani a convins-o pe femeia Aes Sedai să cumpere piatra obișnuită cu un preț mai mare de două ori decât cel cu care o achiziționase ea ultima oară. Apoi, bărbatul Atha'an Miere a convins-o pe femeia Aes Sedai să cumpere *aceeași* piatră de la el, din nou, cu un preț de două ori mai mare. Deși era doar o glumă, aceasta arăta ceea ce credeau oamenii. Poate că nici surorile mai în vârstă *nu* s-ar fi priceput mai bine să negocieze cu Oamenii Mării.

Aviendha se apropie cu pași hotărâți de marginea stâncilor de îndată ce ajunse pe coama dealului și rămase acolo, privind spre miazănoapte, nemișcată ca o statuie. După o clipă, Elayne își dădu seama că femeia din cele Nouă Văi din Septul Aiel Taardad nu admira priveliștea; se uita, pur și simplu. Suflecându-și anevoie fustele cu mâna în care ținea cei trei *angreali*, se apropie de prietena ei.

Stâncile coborau ca niște trepte spre livezile de măslini, bucăți de piatră cenușie ascuțite și golașe, exceptând câțiva arbuști pitici și ofiliți. Înălțimea nu era prea mare, dar nici nu era același lucru ca atunci când priveai peisajul din vârful unui copac. În mod ciudat, când Elayne se uită în jos, o cuprinse o ușoară amețeală. Aviendha nu părea să observe că stătea chiar pe buza prăpastiei.

– Te neliniștește ceva? o întrebă încet Elayne.

Aviendha continuă să privească în depărtare.

– Te-am dezamăgit, răspunse ea într-un final, cu o voce tristă. Nu pot forma poarta cum se cuvine și toată lumea a văzut cum te-am făcut de rușine. Am crezut că un servitor era o Creatură a Umbrei și m-am comportat mai mult decât prostește. Atha'an Miere mă ignoră și se uită cu dușmănie la Aes Sedai, de parcă aș fi câinele femeilor Aes Sedai ce scheaună la porunca lor. Am crezut că voi putea face Creatura Celui Întunecat să vorbească pentru tine, însă niciunei *Far Dareis Mai* nu îi este îngăduit să interogheze un prizonier dacă n-a fost căsătorită cu suliță vreme de douăzeci de ani, sau măcar să asiste la un interogatoriu dacă n-a folosit-o un deceniu. Sunt slabă și moale, Elayne. Nu mai suport să te fac de rușine. Dacă te voi dezamăgi din nou, voi muri.

Elayne simți că i se usucă gura. Cuvintele pe care le auzise sunau prea mult ca o făgăduință. Apucând-o ferm de braț pe Aviendha, o trase în spate, îndepărtând-o de marginea prăpastiei. Aielii erau aproape la fel de ciudați cum îi considerau Oamenii Mării. Elayne nu prea credea că Aviendha ar fi fost în stare să sară, însă nu avea de gând să riște. Bine că femeia nu încercă să se împotrivească.

Toate femeile păreau a fi cufundate în gânduri sau atente la ce făceau celelalte. Nynaeve începuse să le vorbească femeilor Atha'an Miere, ținându-și cosița strâns cu ambele mâini. Avea fața aproape la fel de întunecată ca a lor, din cauza efortului pe care îl făcea să nu strige, iar ele o ascultau afișând o aroganță dispreţuitoare. Merilille și Sareitha păzeau în continuare Globul, iar Careane încerca să le vorbească femeilor din Clan, fără prea mult succes. Reanne îi răspundea, clipind neliniștită și lingându-și buzele, iar Kirstian stătea tremurând, tăcută, în timp ce Garenia avea ochii închiși. Elayne vorbi în șoaptă; nu era treaba lor.

– Nu ai dezamăgit pe nimeni, cu atât mai puțin pe mine, Aviendha. Nu ai făcut *nimic* care să mă facă de rușine și nimic din ce vei face nu va aduce rușinea asupra mea.

Aviendha o privi, clipind neîncrezătoare.

– Și ești la fel de slabă și moale ca o piatră.

Acesta trebuie să fi fost cel mai ciudat compliment pe care îl făcuse vreodată cuiva, și totuși, Aviendha părea recunoscătoare.

– Pun rămășag că și tu bagi spaima în Oamenii Mării.

Un alt compliment ciudat; acesta o făcu pe Aviendha să zâmbească, deși doar puțin. Elayne inspiră adânc.

– Cât despre Ispan…

Nu îi făcea plăcere nici măcar să se gândească la asta.

– Am crezut că voi putea face tot ce trebuie, dar îmi asudă mâinile și mi se face greață doar gândindu-mă la asta. Dacă aș fi obosită, mi-aș vărsa măruntaiele. Așa că suntem la fel.

Aviendha făcu cu mâna semnul pentru „Mă sperii", folosind limbajul specific Fecioarelor. Începuse să o învețe câteva semne pe Elayne, deși îi spusese că era interzis. Însă, faptul că erau aproape-surori care încercau să se înțeleagă părea să schimbe

lucrurile. Doar că, de fapt, nu schimba nimic. Aviendha părea să creadă că explicația ei fusese cât se poate de limpede.

– Nu am zis că nu aș putea, rosti ea cu voce tare, doar că nu știu cum. Probabil că aș fi omorât-o, încercând.

Zâmbi, de astă dată mai cu convingere și mai cald decât înainte, și îi atinse ușor obrazul lui Elayne.

– Amândouă avem slăbiciunile noastre, zise ea în șoaptă, însă nu este o rușine atâta vreme cât știm doar noi două.

– Da, spuse încet Elayne.

Doar că nu știa *cum*!

– Firește că nu este.

Femeia aceasta era mai surprinzătoare chiar și decât un menestrel.

– Ține, adăuga ea, punând figurina numită femeia-înfășurată-în-propriul-păr în mâna Aviendhei. Folosește asta în cerc.

Nu îi era ușor să renunțe la *angreal*. Intenționase să îl întrebuințeze, dar, zâmbitoare sau nu, prietena ei – aproape-sora ei – avea nevoie de încurajare. Aviendha întoarse figurina din fildeș în palmă; Elayne aproape că vedea cum încearcă să găsească o cale prin care să i-o dea înapoi.

– Aviendha, știi cum este când deții atât de mult *saidar* ca tine? Gândește-te cum ar fi să deții de două ori mai mult. Gândește-te *bine*. Vreau să îl utilizezi. Te rog!

Poate că Aielii nu lăsau să li se citească prea mult pe fețe, însă ochii verzi ai Aviendhei se făcură mari. Vorbiseră despre *angreali*, în timp ce căutau, dar, probabil, ea nu se gândise cum ar fi să folosească unul.

– De două ori mai mult, îngână ea. Să deții atâta putere. Abia dacă-mi imaginez. Acesta este un dar minunat, Elayne.

Îi atinse din nou obrazul, apăsându-i-l cu vârful degetelor; în limbajul Aielilor, asta echivala cu un sărut și o îmbrățișare.

Indiferent ce le spusese Nynaeve Oamenilor Mării, conversația nu dură prea mult. Acum se îndepărta, trăgând furioasă de fuste. Când se apropie de Elayne, se uită încruntată atât la Aviendha, cât și la marginea prăpastiei. De obicei, nu recunoștea că îi era frică de înălțimi, însă nici nu se apropie de hău.

– Trebuie să îți vorbesc, bombăni ea, conducând-o pe Elayne mai încolo, pe coama dealului, mai departe de marginea prăpastiei, nu prea departe, dar suficient cât să nu le audă nimeni, apoi inspiră de câteva ori înainte să înceapă să vorbească, cu voce joasă, fără să o privească. M-am... m-am comportat ca o proastă. E vina bărbatului ăluia nenorocit! Când nu e lângă mine, aproape că nu mă mai pot gândi la altceva, iar când e lângă mine, nu mai pot gândi defel! Trebuie... trebuie să-mi spui atunci când... mă comport ca o proastă. Mă bazez pe tine, Elayne.

Vorbea încet, iar tonul ei semăna cu un scâncet.

– Nu-mi pot permite să-mi pierd mintea din cauza unui bărbat, nu acum.

Elayne era atât de șocată, încât nu scoase o vorbă câteva clipe. Nynaeve recunoștea că se comportase prostește? Mai că îi venea să se uite la soare să vadă dacă nu cumva astrul zilei devenise verde.

– Nu este vina lui Lan, știi asta, Nynaeve, zise ea în cele din urmă, încercând să uite c-o purtase gândul la Rand.

Nu era același lucru. Iar acum Lumina îi scosese în cale o oportunitate. Probabil că a doua zi Nynaeve o va urechea dacă îi va spune că se comportase prostește.

– Vino-ți în fire, Nynaeve. Nu te mai comporta ca o fetiță zvăpăiată.

Categoric, nu mai era cu gândul la Rand! *Ea* nu se perpelea *atât* de rău din cauza lui!

– Ești Aes Sedai și ar trebui să ne călăuzești. Călăuzește! Și gândește!

Împreunându-și mâinile în dreptul taliei, Nynaeve își plecă fruntea.

– Voi încerca, mormăi ea. Voi încerca, zău. Dar nu știi cum e. Îmi... îmi pare rău.

Elayne fu cât pe ce să-și înghită limba. Nynaeve își mai și cerea *iertare* pe deasupra? Nynaeve, *rușinată*? Poate că nu se simțea bine.

Însă nu o ținu mult, desigur. Încruntându-se dintr-odată la *angreal*, Nynaeve își drese glasul și întrebă cu o voce aspră:

– I-ai dat unul Aviendhei, nu-i așa? Presupun că e o alegere bună. Păcat că trebuie să îi lăsăm pe Oamenii Mării să folosească și ei unul. Pun rămășag că vor încerca să îl păstreze! Ei bine, să încerce doar! Care-i al meu?

Oftând, Elayne îi întinse brățara cu inele, apoi Nynaeve plecă, vârându-și bijuteria pe mâna stângă și strigând la ceilalți să își ocupe locurile. Uneori, era greu să o deosebești pe Nynaeve cea care conducea de Nynaeve cea furioasă. Atâta vreme cât *conducea* totuși.

Globul Vânturilor era așezat pe cârpele albe în care fusese învelit, în mijlocul platoului de pe coama dealului. Era un disc greu din cristal, cu un diametru de o jumătate de metru, iar înăuntru se vedeau nori groși și învolburați. O piesă cu multe ornamente și totuși simplă când te gândeai ce era în stare să facă. Nynaeve își luă locul în apropiere, *angrealul* închizându-se, într-un final, cu un clic în jurul încheieturii mâinii. Își mișcă mâna, părând surprinsă că lanțurile nu o incomodau; brățara se potrivea de parcă ar fi fost făcută pentru mâna ei. Cele trei femei ale Clanului erau deja acolo, Kirstian și Garenia fiind îngrămădite una în alta în spatele lui Reanne și părând mai înspăimântate ca niciodată, dacă era posibil așa ceva. Călăuzele Vânturilor stăteau aliniate în spatele lui Renaile, la vreo cincisprezece metri depărtare.

Ridicându-și fustele despicate, Elayne se întâlni cu Aviendha lângă Glob și le privi bănuitoare pe femeile din neamul Oamenilor Mării. Oare intenționau să facă tărăboi? Își făcuse griji în această privință încă din clipa în care aflase că la fermă existau femei care ar putea fi destul de puternice încât să se alăture cercului. Atha'an Miere țineau prea mult la rang ca să facă Turnul Alb de rușine, iar prezența Gareniei însemna că Renaile din Calon „Stea Albastră", Călăuza Vânturilor a Stăpânei Corăbiilor din neamul Atha'an Miere, nu va face parte din cerc. Nu ar trebui să facă parte din cerc.

Reanile se încruntă, cercetându-le cu privirea pe femeile strânse în jurul Globului. Părea să le măsoare, să le cântărească abilitățile.

– Talaan din Gelyn, strigă ea brusc, ocupă-ți poziția!

Ordinul semăna cu o lovitură de bici! Până și Nynaeve tresări.

Talaan făcu o plecăciune adâncă, ducându-și mâna la inimă, apoi fugi lângă Glob. De îndată ce aceasta se puse în mișcare, Renaile strigă din nou:

– Metarra din Junalle, ocupă-ți poziția!

Metarra, solidă, puțin durdulie, țâșni pe urmele lui Talaan. Niciuna dintre ucenice nu ajunsese încă la vârsta la care să merite un „nume de sare", cum îi spuneau Oamenii Mării.

Renaile continuă să enumere repede nume, trimițându-le la locul lor pe Rainyn și alte două Călăuze ale Vânturilor, care se mișcară repede, deși nu la fel de repede ca ucenicele. După numărul medalioanelor, Naime și Rysael erau mai mari în rang decât Rainyn, femei onorabile, cu un aer autoritar, dar simțitor mai slabe. Pe urmă, Renaile tăcu doar pentru o fracțiune de secundă, pentru ca apoi să continue repede înșiruirea de nume:

– Tebreille din Gelyn „Vânt de miazăzi", ocupă-ți poziția! Caire din Gelyn „Val rostogolitor", preia comanda!

Pentru o clipă, Elayne se simți ușurată că Renaile nu își strigase numele, însă asta ținu doar atât cât durase și tăcerea lui Renaile. Tebreille și Caire schimbară o privire, Tebreille păru supărată, iar Caire avu o atitudine mândră, înainte să se apropie de Glob. Opt cercei și multe medalioane, puse unele peste altele, desemnau fiecare Călăuză a Vânturilor a unei Stăpâne a Valurilor. Doar Renaile se afla deasupra tuturor; dintre Oamenii Mării, doar Dorile de pe coama dealului era egala ei. Îmbrăcată în brocart galben, Caire era puțin mai înaltă, iar Tebreille, în brocart verde, avea trăsături mai severe, dar amândouă erau mai mult decât frumoase și nu era nevoie să le cunoști numele ca să știi că erau surori de sânge. Amândouă aveau aceiași ochi mari și negri, același nas drept, aceeași bărbie puternică. Tăcută, Caire indică un loc în dreapta ei; fără să vorbească sau să șovăie, Tebreille se duse în locul pe care i-l arătase sora ei. Fața îi era împietrită. Cu ea fu complet cercul de treisprezece femei, așezate umăr lângă umăr, ce înconjura Globul. Ochii lui Caire aproape că scânteiau. Ai lui Tebreille erau întunecați. Elayne își aminti o altă vorbă a lui Lini: „Niciun cuțit nu este mai tăios decât ura unei surori".

Caire privi cercul de femei din jurul Globului, care nu era încă un cerc adevărat, ca și când ar fi încercat să fixeze în minte chipul fiecăreia. Sau, poate, să fixeze privirea ei încruntată în mințile lor. Dezmeticindu-se, Elayne se grăbi să îi dea ultimul *angreal*, mica broască-țestoasă din chihlimbar, lui Talaan, și începu să îi explice cum se folosea. Explicația fu simplă. Cu toate acestea, oricine ar fi încercat să-l utilizeze putea bâjbâi ceasuri întregi.

– Tăcere! tună Caire cu pumnii tatuați proptiți în șolduri și cu picioarele goale depărtate, de parcă se afla pe puntea unei corăbii gata de luptă. Nimeni nu va vorbi fără să-i dau voie. Talaan, să dai raportul de îndată ce te vei întoarce pe corabia ta.

Nimic din tonul lui Caire nu sugera că i se adresa propriei fiice. Talaan făcu o plecăciune adâncă, ducându-și mâna la inimă, și murmură ceva nedeslușit. Caire pufni cu dispreț – și îi aruncă Elaynei o privire amenințătoare ce arăta că și-ar fi dorit să îi poruncească și ei să dea raportul cuiva –, după aceea continuă cu o voce care se auzea de la poalele dealului:

– Azi vom înfăptui ceva ce nu s-a mai făcut de la Frângerea Lumii, când strămoșii noștri s-au luptat cu vântul și cu valurile uriașe. Cu ajutorul Globului Vânturilor și cu mila Luminii, ei au supraviețuit. Azi vom folosi Globul Vânturilor, pe care l-am pierdut în urmă cu mai bine de două mii de ani și pe care l-am regăsit. Am studiat învățătura străveche și înscrisurile din vremurile în care strămoașele noastre au învățat pentru prima oară cum să stăpânească marea și cum să împletească vânturile, iar sarea ne-a intrat în sânge. Ce se știe despre Globul Vânturilor știu și eu, mai mult decât oricine.

O privi tăios pe sora ei, plină de satisfacție, o căutătură pe care Tebreille nu o recunoscu. Fapt ce păru să o mulțumească pe Caire și mai mult.

– Ceea ce nu pot să facă Aes Sedai voi face eu azi, cu voia Luminii. Mă aștept ca fiecare femeie să rămână pe poziție până la sfârșit. Nu voi admite eșecul.

Celelalte femei Atha'an Miere păreau să accepte discursul, după cum se cuvenea și era de așteptat, totuși femeile Clanului se holbau uluite la Caire. După părerea lui Elayne, „grandioasă" era un termen prea vag ca să o descrie; Caire se aștepta,

evident, ca Lumina *să fie* mulţumită, fiindcă *ea* avea să fie cea mai nemulţumită dacă nu se întâmpla asta! Nynaeve îşi ridică ochii spre cer şi deschise gura. Caire i-o luă înainte.

– Nynaeve, anunţă cu voce tare Călăuza Vânturilor, ne vei demonstra acum talentul tău la legare. Dă-i drumul, femeie, şi mai repede!

Drept răspuns, Nynaeve închise ochii şi strânse pleoapele. Buzele îi... fremătau. Părea pe punctul de a i se sparge un vas de sânge.

– Bănuiesc că asta înseamnă că îmi este *îngăduit* să vorbesc! murmură ea.

Din fericire, prea încet ca să o audă Caire, aflată în partea cealaltă a cercului. Deschizând ochii, afişă un zâmbet aproape dezgustător, o expresie schimonosită.

– Prima dată trebuie să îmbrăţişăm Adevăratul Izvor, Caire.

Lumina *saidarului* străluci brusc puternic în jurul lui Nynaeve; ea folosea deja *angrealul* pe care îl ţinea în mână, din câte simţea Elayne.

– Bănuiesc că ştii cum să faci asta, desigur.

Ignorând-o pe Caire, care strânse din buze, Nynaeve continuă:

– Elayne îmi va da o mână de ajutor cu *demonstraţia*. Oare ne vei *îngădui*?

– Eu mă pregătesc să îmbrăţişez Izvorul, interveni repede Elayne, ca să n-o lase pe Caire să izbucnească, însă nu îl îmbrăţişez cu adevărat.

Ea se deschise, iar Călăuzele Vânturilor se aplecară în faţă, privind-o pline de curiozitate, deşi nu aveau ce să vadă, de fapt. Până şi Kirstian şi Garenia uitară de frică şi păreau interesate.

– Când ajung în acest punct, restul e în mâinile lui Nynaeve.

– Acum, voi încerca să comunic cu ea... rosti Nynaeve, apoi tăcu, uitându-se la Talaan.

Elayne nu avusese ocazia să îi spună nimic, de fapt.

– La fel se întâmplă şi cu un *angreal*, se adresă Nynaeve ucenicei zvelte.

Caire mârâi, iar Talaan încercă să o privească pe Nynaeve, deşi avea capul plecat.

– Tu te vei deschide Izvorului *prin angreal*, așa cum o voi face eu prin Elayne. Ca și când ai vrea să îmbrățișezi *angrealul* și Izvorul în același timp. Nu este prea greu, să știi. Privește și ai să vezi. Când va sosi momentul să intri în cerc, pune-te pe margine. Astfel, atunci când voi îmbrățișa Izvorul prin tine, voi îmbrățișa și *angrealul*.

Din cauza concentrării sau poate din altă cauză, broboane de sudoare apărură pe fruntea lui Elayne. Dar arșița nu avea nicio legătură cu asta. Adevăratul Izvor zvâcnea, vibra, iar Elayne vibra odată cu el. Cerea. Cu cât aștepta mai mult să atingă Puterea, cu atât mai puternice aveau să fie dorința, nevoia. În timp ce aștepta, ea începu să tremure ușor. Vandene îi spusese că anticiparea devenea mai greu de suportat pe măsură ce conduceai Puterea mai mult timp.

– Privește împreună cu Aviendha, îi zise Nynaeve lui Talaan. Ea știe cum să...

Îi văzu fața lui Elaynei și își încheie fraza în grabă:

– Privește!

Nu era exact la fel ca atunci când întrebuințai un *angreal*, însă era foarte asemănător. Treaba asta nu trebuia făcută în grabă. Nynaeve nu prea avea tact însă. Elayne se simțea de parcă era scuturată; fizic, nu se întâmpla nimic, dar în mintea ei i se părea că țopăia de colo până colo, că se rostogolea cu viteză la vale. Mai rău, era forțată să îmbrățișeze *saidarul* cu o încetineală chinuitoare. Totul dură mai puțin de o fracțiune de secundă, cu toate că îi păru că durase ceasuri, zile. Îi venea să urle, însă nu putea respira. Brusc, asemenea unui baraj ce se spărgea, Puterea Supremă o inundă, un val de viață și de bucurie, de beatitudine. Expiră atât de încântată și de ușurată, încât picioarele îi cedară. Gâfâia sacadat. Clătinându-se, se ridică și o privi sever pe Nynaeve, dar aceasta ridică din umeri în semn de scuze. De două ori într-o zi! Soarele *trebuie* să fi devenit verde.

– Acum controlez firul *saidarului*, atât pe al ei, cât și pe al meu, continuă Nynaeve, evitând privirea lui Elayne, și-o voi face până când îi voi da ei drumul. Să nu vă temeți, spuse ea, și îi aruncă o privire încruntată Cairei, pufnind, dacă femeia care controlează cercul vă obligă să trageți prea mult *saidar*. Treaba

asta este foarte importantă, ca un *angreal*. *Angrealul* vă protejează de prea multă Putere și dacă sunteți într-un cerc, nu puteți fi obligate să trageți prea mult *saidar*. De fapt, când sunteți într-un cerc, nu puteți trage la fel de mult *saidar* ca de obi...

– Treaba asta este periculoasă! o întrerupse Renaile, făcându-și loc cu umerii printre Caire și Tebreille și privindu-le încruntată atât pe Nynaeve și pe Elayne, cât și pe surorile din exteriorul cercului. Vrei să spui că o femeie poate pune stăpânire pe o alta, o poate ține captivă sau se poate folosi de ea? De cât timp știți asta voi, Aes Sedai? Vă previn, dacă veți încerca pe una dintre noi...

Dar la rândul ei fu întreruptă.

– Nu funcționează așa, Renaile.

Sareitha o atinse pe Garenia, iar aceasta și Kirstian săriră într-o parte ca să îi facă loc. Tânăra Brună îi aruncă o privire nesigură lui Nynaeve, apoi își împreună mâinile și adoptă un ton ca și când s-ar fi adresat unei clase. Tonul era însoțit de o expresie calmă; poate că, în momentul acela, o vedea pe Renaile ca pe o elevă.

– Turnul a cercetat treaba asta mulți ani, cu mult înainte de Războaiele Troloce. Am citit fiecare pagină a acestor studii adăpostite în Biblioteca Turnului. S-a dovedit că o femeie nu poate forma o legătură cu o altă femeie împotriva voinței acesteia. Este imposibil, pur și simplu; nu se întâmplă nimic. Este necesară acceptarea de bunăvoie, la fel ca atunci când îmbrățișezi *saidarul*.

Părea de-a dreptul convinsă, dar Renaile se încrunta în continuare; prea multă lume știa cum reușeau femeile Aes Sedai să ocolească Jurământul ca să mintă.

– Și de ce au cercetat asta? întrebă Renaile. De ce a fost Turnul Alb atât de interesat de asta? Poate că voi, Aes Sedai, studiați în continuare?

– Este ridicol, replică Sareitha cu o voce în care se simțea exasperarea. Dacă vrei să știi, problema bărbaților care pot conduce Puterea le-a convins să facă asta. Pe vremea aceea, amintirea Frângerii Lumii era încă vie pentru unii. Nu cred că mai sunt multe surori care își mai amintesc – nu era nevoie de

asta în pregătirea pentru Războaiele Troloce –, însă și bărbații pot intra în cerc, iar cercul nu se rupe chiar dacă adormi... Ei bine, cred că vezi avantajele. Din nefericire, a fost un eșec total. Ca să fiu bine înțeleasă, repet, o femeie nu poate fi obligată să intre în cerc. Dacă te îndoiești, convinge-te singură. Vei vedea.

Renaile consimți, acceptând în cele din urmă; nu prea mai aveai ce face atunci când o Aes Sedai prezenta simplu o stare de fapt. Cu toate acestea, Elayne căzu pe gânduri. Ce scria în paginile ce *se pierduseră*? Observase o ușoară schimbare în tonul Sareithei atunci când amintise de ele. Avea întrebări. Pe mai târziu, când vor fi mai puține urechi prin preajmă.

După ce Renaile și Sareitha se retraseră, Nynaeve își netezi fustele despicate, vizibil iritată din cauza întreruperii, apoi deschise din nou gura.

– Continuă-ți demonstrația, Nynaeve, porunci cu asprime Caire.

Fața ei întunecată era netedă ca suprafața unui iaz înghețat, dar nu părea încântată.

Nynaeve își mișcă buzele înainte să scoată un sunet, și când o făcu, vorbi repede, ca și când s-ar fi temut să nu mai fie întreruptă de altcineva.

Următoarea parte a lecției se referea la cedarea controlului asupra cercului. Și acest lucru trebuia făcut în mod voit și, chiar în clipa în care stabili o legătură cu Nynaeve, Elayne își ținu respirația până când simți mișcarea subtilă ce însemna că ea controla Puterea care trecea prin ea. Și pe cea care trecea prin Nynaeve, desigur. Nu fusese convinsă că va funcționa. Nynaeve putea forma cu ușurință un cerc, chiar dacă nu cu prea multă finețe, dar să predea altcuiva această abilitate implica o formă de cedare; lui Nynaeve îi venea foarte greu să renunțe la control sau să intre în cerc, așa cum, odinioară, îi fusese foarte greu să cedeze *saidarului*. Tocmai de aceea, pentru moment, Elayne era cea care se ocupa de îndrumare. Aceasta urma să fie dată mai departe lui Caire și era posibil ca Nynaeve să nu renunțe a doua oară. Mai degrabă și-ar fi cerut scuze.

Elayne se legă în continuare cu Aviendha, astfel încât Talaan chiar vedea cum se proceda cu un *angreal*, atât cât se

putea, și totul se desfășură perfect; Aviendha învăța foarte repede, se adapta cu ușurință. Se dovedi că și Talaan învăța repede, folosind fără cusur firul ce ieșea din *angrealul* ei mai mare. Rând pe rând, Elayne le aduse în cerc și aproape că se cutremură când simți valul de Putere străbătând-o. Niciuna nu trăgea nici pe departe atât de multă Putere cât trăgea ea, iar aceasta se acumula, mai ales că erau folosiți *angreali.* Senzitivitatea lui Elayne creștea din ce în ce mai mult cu fiecare adăugare de *saidar*. Percepea mirosurile puternice din cutiuțele dantelate din aur pe care Călăuzele Vânturilor le purtau la gât și le putea deosebi. Deosebea fiecare pliu și fiecare cută din straiele tuturor, la fel de precis ca și când și-ar fi lipit nasul de material. Era conștientă și de cea mai mică mișcare a aerului prin părul și pe pielea ei, lucruri pe care nu le-ar fi observat niciodată fără ajutorul Puterii.

Desigur, nu doar în asta consta senzitivitatea ei. Devenise oarecum înrudită cu Străjerul, legătura fiind la fel de intensă și chiar mai intimă. Ea știa că Nynaeve se alesese cu o bășică mică după urcatul dealului, ce devenise un loc dureros, pe călcâiul drept; aceasta vorbea mereu despre încălțămintea rezistentă, dar prefera condurii cu broderie bogată. Nynaeve privea fix, încruntată, către Caire, cu brațele încrucișate și cu aceleași degete cu care ținea *angrealul* își strângea cosița trasă peste umărul drept, însă în interior era un vârtej de emoții. Frica, îngrijorarea, anticiparea, iritarea, precauția și nerăbdarea se amestecau, uneori acoperind celelalte trăiri, valuri de căldură și de dogoare ce amenințau să ia foc. Pe acestea din urmă, Nynaeve le înăbușea repede, în special dogoarea, dar reveneau mereu. Lui Elayne aproape că i se păru că le recunoaște, însă păreau a fi ceva zărit cu coada ochiului, care dispărea atunci când îți întorceai capul.

Spre surprinderea ei, și Aviendha simțea frică, dar sentimentul era ținut bine în frâu și dominat de hotărâre. Garenia și Kirstian, tremurând vizibil, erau cuprinse de o groază atât de puternică, încât era surprinzător că începuseră să îmbrățișeze Izvorul. Pe Reanne o copleșea nerăbdarea, oricât de mult și-ar fi netezit fustele. Cât despre Atha'an Miere… Până și Tebreille părea să fie prudentă, iar Metarrei și lui Rainyn le fu suficient

să arunce o privire ca să știe că punctul central era Caire, care le privea pe toate, nerăbdătoare și poruncitoare.

Pe ea, Elayne o lăsă la urmă și nu fu de mirare că trebui să facă patru încercări – patru! – ca să o aducă pe femeie în cerc. Nici Caire nu ceda ușor, la fel ca Nynaeve. Elayne nădăjduia din tot sufletul că femeia fusese aleasă pentru iscusința ei, nu după rang.

– Acum îți voi ceda cercul, îi spuse ea Călăuzei Vânturilor, când termină într-un final. Dacă îți amintești ce-am făcut cu Ny...

Cuvintele îi înghețară pe buze când controlul cercului îi fu smuls brusc. Era o senzație ca și când o rafală puternică de vânt i-ar fi smuls hainele de pe trup și carnea de pe oase. Răsuflă furioasă, iar dacă sună ca și când ar fi scuipat, atunci atunci asta trebuie să fi fost.

– Prea bine, consimți Caire frecându-și palmele. Prea bine.

Își concentră toată atenția asupra Globului, înclinându-și capul când într-o parte, când în cealaltă în timp ce îl studia. Ei bine, poate nu toată atenția. Reanne dădu să se așeze, însă Caire izbucni, fără să-și ridice privirea:

– Rămâi pe poziție, femeie! Nu suntem la pescuit aici! Stai în picioare până ți se spune să te miști!

Speriată, Reanne sări din nou în picioare, bombănind, dar pentru Caire era ca inexistentă. Călăuza Vânturilor nu își lua ochii de la forma turtită din cristal. Elayne simțea destulă hotărâre în ea cât să miște un munte din loc. Apoi, altceva, minuscul, își făcu repede simțită prezența. Nesiguranță. Nesiguranță? Dacă după toate astea, femeia chiar nu știa ce să facă...

În clipa aceea, Caire trase cu putere. *Saidarul* o inundă pe Elayne, aproape la fel de mult cât putea cuprinde; un cerc continuu de lumină prinse viață, alăturându-se femeilor din cerc, mai strălucitor decât oricare *angreal* folosit de cineva, însă nicăieri mai slab. Privea cu atenție în timp ce Caire conducea Puterea, formând un fir complex din cele Cinci Puteri, o stea cu patru colțuri pe care o așeză deasupra Globului cu precizie. Steaua atinse Globul, iar Elayne își ținu respirația. Odată, ea condusese un fir în interiorul Globului – în *Tel'aran'rhiod*, mai exact în Lumea Viselor, și nu fusese decât o reflexie a Globului,

totuşi un lucru la fel de periculos – şi cristalul devenise de un albastru-deschis, iar norii sculptaţi începuseră să se mişte. În acel moment, Globul Vânturilor *era* albastru, albastrul cerului de vară, străbătut de nori albi şi pufoşi.

Steaua cu patru colţuri se transformă într-una cu cinci colţuri, compoziţia firului se schimbă puţin, iar Globul deveni o mare verzuie cu valuri mari şi agitate. Cele cinci colţuri se transformară în şase şi cerul se schimbă – un albastru diferit, mai închis, un cer de iarnă, poate –, norii deveniră purpurii, încărcaţi de ploaie sau zăpadă. Şapte colţuri şi marea deveni de un gri-verzui, învolburată din cauza furtunii. Opt colţuri şi cer. Nouă şi mare. Apoi Elayne simţi brusc cum chiar Globul trăgea *saidar*, un torent dezlănţuit, mult mai puternic, pe care nu l-ar fi stăpânit tot cercul laolaltă.

Schimbările continuară să se producă în interiorul Globului, de la mare la cer, de la valuri la nori, pe urmă o coloană împletită de *saidar* ţâşni în sus din discul turtit de cristal, Foc şi Aer, Apă şi Pământ şi Spirit, o coloană din dantelă cu un model complicat, la fel de lată cât Globul. Aceasta se înălţa tot mai sus, spre cer, până când capătul ei nu se mai văzu. Caire continua să ţească urzeala, cu sudoarea prelingându-i-se pe faţă; se opri, se pare, doar cât să îşi înlăture, clipind, broboanele sărate ce-i ajunseseră în ochi în timp ce privea cu atenţie imaginile din Glob, apoi ţesu o nouă urzeală. Modelul împletiturii coloanei groase se schimba cu fiecare fir, creând o imagine subtilă a ceea ce urzea Caire.

Elayne îşi dădu seama că procedase bine atunci când nu concentrase firele pentru cercul acesta; ceea ce făcea femeia necesita mai mulţi *ani* de experienţă decât avea ea. Mult mai mulţi ani. Brusc, ea mai conştientiză ceva. Dantelăria mereu schimbătoare a *saidarului* se înfăşura în jurul a altceva, ceva nevăzut care făcea coloana să fie solidă. Înghiţi cu noduri. Globul trăgea atât *saidin*, cât şi *saidar*.

Spera că nimeni nu observase acest lucru, dar fu de ajuns să arunce o privire spre celelalte femei. Jumătate priveau furioase la coloana ce se răsucea, o repulsie demnă s-o arate Celui Întunecat. Spaima deveni cea mai puternică dintre trăirile pe care le avea. Unele trăiri erau asemănătoare cu cele ale Gareniei şi Kirstian.

Era o minune că nu leșinaseră încă. Nynaeve mai avea puțin și-și vărsa măruntaiele, în ciuda expresiei impenetrabile de pe fața ei. Aviendha părea la fel de calmă, dar în lăuntrul ei acea sămânță de frică tremura și pulsa, crescând în intensitate.

La Caire se vedea doar hotărâre, la fel de nestrămutată ca expresia de pe fața ei. Nimic nu avea să-i stea în cale, cu siguranță, nu simpla prezență a *saidinului* pătat de Umbră ce se amesteca în urzeala ei. Nimic nu avea să o oprească. Împletea firele, apoi, dintr-odată, pânze de păianjen din *saidar* începură să înflorească din vârful nevăzut al coloanei, asemenea spițelor inegale ale unei roți, formând un evantai aproape solid spre miazăzi, evantaie răzlețe ajungând până în miazănoapte și înspre nord-vest, spițe dantelate ce se întindeau în alte direcții. Acestea se schimbau pe măsură ce creșteau, erau mereu diferite de la o clipă la alta, întinzându-se în văzduh, mai departe și mai departe, până când capetele modelului se făcură și ele nevăzute la orizont. Nu era doar *saidar* în locurile în care pânzele de păianjen se prindeau și se încolăceau în jurul a ceva invizibil, Elayne era convinsă de asta. Și totuși, Caire continua să împletească, iar coloana dansa după bunul ei plac, *saidar* și *saidin* împreună, și pânza de păianjen se schimba, plutind asemenea unui caleidoscop strâmb ce se învârtea în văzduh, dispărând la orizont, iar și iar.

Fără avertizare, Caire își îndreptă umerii și-și arcui spatele, apoi eliberă Izvorul. Coloana și pânza de păianjen se evaporară, pe urmă ea se așeză pe pământ, cât pe ce să se prăbușească, gâfâind. Globul deveni transparent din nou, însă mici pete de *saidar* scânteiau și sfârâiau încă pe marginile sale.

– S-a terminat, cu voia Luminii, zise ea obosită.

Elayne abia dacă auzi. Nu *așa* se desfăcea un cerc. Când Caire o eliberă astfel, Puterea dispăru din toate femeile în același timp. Ochii îi ieșiră din orbite lui Elayne. Pentru o clipă, avu senzația că se afla în vârful celui mai înalt turn din lume și, brusc, turnul dispăru! Doar pentru o clipă, dar fu foarte neplăcut. Se simțea obosită, deși nu era o oboseală obișnuită ci una cu care se alesese pentru că îndeplinise rolul de conductor, însă cel mai mult simțea o pierdere. A renunța la *saidar* era suficient de rău; dar când acesta ieșea, pur și simplu, din tine era sfâșietor.

Altele avură se suferit mult mai rău decât ea. Când strălucirea ce înconjura cercul se stinse, Nynaeve se aşeză jos, pe pământ, chiar în locul în care se afla, ca şi când i s-ar fi înmuiat picioarele. Îşi mângâia brăţara cu inele, zgâindu-se la ea şi gâfâind. Sudoarea i se prelingea pe faţă.

– Mă simt ca o sită care a cernut toate grânele dintr-o moară, murmură ea.

A deţine atât de multă Putere avea preţul său chiar dacă nu făceai nimic, chiar dacă aveai un *angreal*.

Talaan se legăna ca o trestie în vânt, uitându-se pe furiş la mama ei, fiindu-i teamă să se aşeze. Aviendha stătea dreaptă, cu privirea fixă, ca şi cum voinţa o ţinea în poziţia aceea. Ea schiţă însă un zâmbet şters şi făcu un gest în limbajul Fecioarelor – merita sacrificiul –, apoi un altul, imediat. Toate păreau sleite, deşi nu atât de tare precum cele care folosiseră *angrealul*. Globul Vânturilor se linişti în cele din urmă, devenind un simplu glob din cristal limpede, pictat cu valuri înalte. *Saidarul* era încă prezent. Nu îl împletea nimeni, nu era vizibil, dar pâlpâia slab, ca atunci când se jucase în jurul Globului.

Nynaeve îşi ridică ochii şi privi încruntată cerul senin, după aceea se uită la Caire.

– Toate astea, pentru ce? Am făcut ceva sau nu?

O suflare lină de vânt se stârni peste coama dealului, la fel de caldă ca aerul dintr-o bucătărie.

Călăuza Vânturilor se ridică anevoie în picioare.

– Crezi că a urzi vânturile este la fel cu a cârmui o ambarcaţiune? întrebă ea cu dispreţ. Doar ce-am manevrat timona unei corăbii mari cât lumea! Va avea nevoie de timp ca să se întoarcă, timp ca să îşi dea seama că *ar trebui* să se întoarcă. Şi că este *absolut* necesar să se întoarcă. Iar când o va face, nici măcar Tatăl Furtunilor însuşi nu îi va putea sta în cale. Am reuşit, Aes Sedai, Globul Vânturilor este al nostru!

Renaile păşi în cerc, se lăsă în genunchi lângă Glob şi îl înveli cu grijă în bucata de mătase albă.

– Îl voi duce Stăpânei Corăbiilor, îi spuse ea lui Nynaeve. Ne-am ţinut de cuvânt. Acum e rândul vostru.

Merilille scoase un sunet gutural, dar când Elayne o ţintui cu privirea, sora Cenuşie părea calmul întruchipat.

– Poate v-aţi ţinut de cuvânt, zise Nynaeve, ridicându-se cu greu. Poate. Ne vom lămuri atunci când..., când *corabia* asta a voastră se va întoarce. Dacă se va întoarce!

Renaile o privea insistent peste Glob, însă Nynaeve o ignoră.

– Ciudat, mormăi ea, frecându-şi tâmplele, moment în care brăţara cu inele i se prinse în păr, iar ea făcu o grimasă. Aproape că simt o urmă de *saidar*. Trebuie să fie chestia asta!

– Nu, zise încet Elayne. Şi eu îl simt.

Nu era doar pârâitul aproape imperceptibil ce plutea în aer şi nici vreun ecou. Mai degrabă umbra unui ecou, atât de slab, încât i se părea că cineva folosea *saidarul* la... Ea se întoarse. La orizont, spre miazăzi, străluceau lumini, zeci de fulgere de un albastru-argintiu puternic pe cerul după-amiezii. Foarte aproape de Ebou Dar.

– Furtună? rosti Sareitha entuziasmată. Vremea trebuie să se îndrepte deja.

Însă nu exista niciun nor pe cer, nici măcar acolo unde fulgerul se bifurca şi lovea. Sareitha nu era suficient de puternică încât să simtă *saidarul* care era împletit în depărtare.

Elayne tremură. *Ea* nu era suficient de puternică. Dacă nu cumva cineva folosea la fel de mult *saidar* cât întrebuinţaseră ele pe deal. Cincizeci sau chiar o sută de Aes Sedai, toate conducând Puterea în acelaşi timp. Sau...

– Să nu fie vreun Rătăcit, murmură ea.

Cineva oftă în spatele ei.

– Nimeni n-ar putea face asta, spuse încet Nynaeve. Poate nu ne-au simţit aşa cum îi simţim noi, poate, dar sigur au văzut, asta dacă n-ar fi toţi orbi. Arză-ne-ar Lumina norocul!

Împăcată sau nu, era agitată; o dojenea adeseori pe Elayne pentru un astfel de limbaj.

– Elayne, ia toată lumea care merge în Andor cu tine. Ne vom... ne vom întâlni acolo. Mat este în oraş. Trebuie să mă întorc după el. Arză-l-ar focu' pe băiatul acesta! A venit pentru mine şi acum trebuie să plec.

Elayne se cuprinse cu braţele şi inspiră adânc. O lăsase pe regina Tylin la mila Luminii; va supravieţui dacă va reuşi. Însă Mat Cauthon, supusul ei foarte ciudat, foarte instruit, salvatorul ei cel mai neaşteptat. Şi el venise pentru ea şi îi oferise mai mult. Şi Thom Merrilin; dragul Thom, uneori Elayne îşi dorea să fie tatăl ei adevărat, şi-atunci, doar Lumina ştie ce s-ar fi zis despre mama ei. Şi băiatul acela, Olver, şi Chel Vanin, şi... Trebuia să gândească precum o regină. „Coroana Trandafirului este mai grea decât un munte, îi spusese mama ei, iar îndatoririle te vor face să plângi, dar trebuie să înduri şi să faci ceea ce trebuie făcut."

– Nu, zise ea, apoi adăugă pe un ton mai ferm: Nu! Uită-te la tine, Nynaeve. Abia te ţii pe picioare. Şi dacă am pleca toate, ce vom putea face? Câţi Rătăciţi există? Vom muri, sau, mai rău, în zadar. Rătăciţii n-au de ce să-l caute pe Mat sau pe ceilalţi. Pe noi ne urmăresc.

Nynaeve se uita la ea cu gura căscată, încăpăţânata, minunata, viteaza, nesăbuita Nynaeve, cu faţa scăldată în sudoare şi picioarele moi.

– Îmi ceri să-l părăsesc, Elayne? Aviendha, vorbeşte cu ea. Vorbeşte-i despre onoarea de care tot pălăvrăgeşti!

Aviendha şovăi, pe urmă clătină din cap. Era aproape la fel de transpirată ca Nynaeve şi, după felul în care se mişca, la fel de ostenită.

– Uneori, luptele sunt fără speranţă, Nynaeve, însă Elayne are dreptate. Creaturile Umbrei nu-l caută pe Mat Cauthon, ci pe noi şi Globul. Poate că a plecat deja din oraş. Dacă vom merge acolo, riscăm să le oferim acel lucru care poate desface ceea ce am făcut. Oriunde am trimite Globul, ne vor obliga să le spunem cu cine l-am trimis şi încotro.

Nynaeve se schimonosi de durere. Elayne se întinse ca să o îmbrăţişeze.

– Creatură a Umbrei! ţipă cineva şi, brusc, toate femeile de pe deal îmbrăţişară *saidarul.*

Mingi de foc ţâşneau cu repeziciune din mâinile lui Merilille, Careane şi ale Sareithaei. O formă uriaşă cu aripi, învăluită în foc, se prăvăli din cer, lăsând în urma ei o dâră uleioasă de fum negru, şi căzu dincolo de stâncă.

– Mai e una! strigă Kirstian, arătând cu degetul.

O a doua creatură înaripată plonjă, îndepărtându-se de deal. Avea trupul la fel de mare ca al unui cal, aripi striate ce se deschideau cât douăzeci de metri sau mai mult, gâtul lung, întins în față și coada și mai lungă, legănându-se în spate. Două siluete stăteau aplecate pe spinarea creaturii. Mingi de foc se năpustiră în urma ei, azvârlite cu repeziciune de mâinile Aviendhei și ale femeilor din neamul Oamenilor Mării, care nu făceau niciun gest în timp ce urzeau. Era o ploaie de foc atât de densă, încât părea că Focul se forma în aer. Creatura se ascunse după deal, în partea cealaltă a fermei, făcându-se nevăzută.

– Am omorât-o? întrebă Sareitha cu ochii strălucind și gâfâind din cauza efortului.

– Am nimerit-o măcar? mârâi dezgustată una dintre Atha'an Miere.

– Creaturi ale Umbrei, murmură Merilille uimită. Aici! Măcar asta dovedește că sunt Rătăciți în Ebou Dar.

– Nu sunt Creaturi ale Umbrei, zise Elayne cu o voce cavernoasă.

Pe fața lui Nynaeve se citea neliniștea; și ea știa.

– Li se spune *raken*. Sunt de pe continentul Seanchan. Trebuie să plecăm, Nynaeve. Luăm toate femeile de la fermă cu noi. Dacă vom lăsa pe cineva în urma noastră, până mâine dimineață va ajunge într-o lesă ținută de o *damane*.

Nynaeve încuviință încet și îndurerată. Lui Elayne i se păru că o aude murmurând: „Vai, Mat!"

Renaile se apropie cu pași hotărâți, ținând Globul în brațe, învelit din nou în mătăsuri albe.

– Unele dintre corăbiile noastre i-au întâlnit pe Seanchanii ăștia. Dacă ei sunt în Ebou Dar, atunci corăbiile vor ieși în larg. Corabia mea se luptă pentru a supraviețui, iar eu nu sunt pe punte! Plecăm acum!

Apoi ea formă urzeala pentru o poartă, chiar în acel loc.

Aceasta se împleti zadarnic, desigur, străluci cu putere o clipă, pe urmă se stinse, iar lui Elayne îi scăpă un țipăt fără să vrea. Chiar acolo, în mijlocul lor!

– Nu plecați nicăieri de aici dacă nu vreți să stați suficient de mult cât să cunoașteți dealul acesta! izbucni ea.

Nădăjduia că nicio femeie care nu fusese în cerc nu va încerca să facă urzeala; folosirea *saidarului* era cea mai rapidă cale de a cerceta un loc. Dacă ea îl putea întrebuința aici, atunci era foarte posibil ca și ele să poată.

– Nu plecați pe o corabie plutitoare de *nicăieri*; nici măcar nu cred că este *posibil*!

Merililles consimți, deși asta nu însemna mai nimic; surorile Aes Sedai luau multe lucruri drept adevăruri, iar unele chiar erau. Așa cum credeau Oamenii Mării în cele dovedite, oricum. Nynaeve, sleită fiind, doar se zgâia, nefiind în stare să se impună în acel moment, așa că Elayne continuă. Nădăjduia să se ridice la înălțimea mamei sale.

– Oricum, nu veți pleca nicăieri fără noi, pentru că înțelegerea noastră nu s-a încheiat. Globul Vânturilor nu va fi al vostru până când nu se va îndrepta vremea.

Nu era tocmai adevărat, decât dacă răstălmăceai puțin cuvintele înțelegerii. Renaile dădu să vorbească, însă Elayne continuă:

– *Și* pentru că ați făcut o înțelegere cu Matrim Cauthon, slujitorul meu. Mă veți urma de bunăvoie, altminteri vă voi lega fedeleș ca pe niște desagi. Acestea au fost condițiile pe care le-ați acceptat. Așadar, coborâți de pe dealul acesta, Renaile din Calon „Stea Albastră", înainte ca Seanchanii să se năpustească asupra noastră cu o oaste și câteva sute de femei care pot conduce Puterea, care nu și-ar dori nimic mai mult decât să ne vadă în zgardă alături de ele. Fugiți! Acum!

Spre mirarea ei, femeile o luară la fugă.

CAPITOLUL 6

Fire

Elayne o luă și ea la fugă, desigur, ridicându-și fustele și ajungând repede în frunte pe cărăruia bătătorită. Doar Aviendha ținea pasul cu ea, deși părea a nu ști cum să fugă în rochie, despicată sau nu; dacă nu era obosită, cu siguranță i-ar fi luat-o în față lui Elayne. Toate celelalte femei se înșiruiau în spatele lor de-a lungul cărăruii înguste și șerpuitoare. Niciuna dintre Atha'an Miere nu îndrăznea să treacă pe lângă Renaile, care, în ciuda pantalonilor din mătase pe care îi purta, nu se putea mișca suficient de rapid, fiindcă ținea Globul strâns la piept. Nynaeve nu avea astfel de scrupule, dădea din coate și gonea împreună cu grupul, strigând să se dea din calea ei atunci când se poticnea de ele, fie că erau Călăuze ale Vânturilor, femei din Clan sau Aes Sedai.

Coborând dealul în salturi, împiedicându-se și recăpătându-și echilibrul, lui Elayne îi venea să râdă, în ciuda grabei. Și a pericolului. Lini și mama ei o puseseră să fugă și să se cațere în copaci de când avea doisprezece ani, dar nu plăcerea de a fugi din nou o făcea să simtă încântare. Se comportase ca o regină, iar lucrurile decurseseră *întocmai* cum trebuiau să decurgă! Trecuse în frunte ca să le salveze de primejdie, și ele o *urmau*! Toată viața se pregătise pentru asta. Satisfacția o făcea

să râdă, iar febra mândriei părea să-i iradieze prin piele asemenea strălucirii *saidarului*.

Cotind după ultima curbă, străbătu tropăind porțiunea dreaptă de lângă unul dintre hambarele înalte din ipsos alb și se împiedică de o piatră pe jumătate îngropată în pământ. Se prăvăli, agitându-și brațele, apoi, brusc, începu să se rostogolească. Nici nu apucă să țipe. Cu o bufnitură care îi zdruncină dinții și o lăsă fără aer, aterizâ la capătul cărăruii, chiar în fața lui Birgitte. Preț de o clipă, îi fu imposibil să gândească, iar când își reveni, îi mai rămăsese doar o urmă de satisfacție. Halal demnitate de regină! Dându-și părul de pe față, încercă să își recapete suflul, așteptând comentariul tăios al lui Birgitte. Era o ocazie bună ca Birgitte să se comporte ca o soră mai mare și mai înțeleaptă, drept răzbunare, și arareori lăsa să-i scape un prilej ca acesta.

Spre mirarea lui Elayne, Birgitte o ridică în picioare înainte ca Aviendha să ajungă în dreptul ei, fără să vadă nici măcar un rânjet schițat pe fața femeii din cele Nouă Văi. Elayne nu simțea din partea Străjerului ei decât... concentrare; se gândi că așa trebuie să se fi simțit o săgeată potrivită în arc, înainte să fie lansată.

– O luăm la fugă sau luptăm? o întrebă Birgitte. Am recunoscut zburătoarele alea Seanchan din Falme și, la drept vorbind, aș zice s-o luăm la fugă. Arcul nu-mi prea este de folos azi.

Aviendha o privi încruntată și Elayne oftă; Birgitte *trebuia* să învețe să-și țină gura, dacă voia cu adevărat să-și ascundă identitatea.

– Firește că o luăm la fugă, zise Nynaeve gâfâind, coborând ultima porțiune a cărăruii. Luptăm sau fugim! Ce întrebare idioată! Crezi că suntem...? Lumină! Ce-or fi făcând? întrebă ea, pe urmă începu să strige mai tare: Alise! Alise, unde ești? Alise! Alise!

Tresărind, Elayne își dădu seama că în fermă era o larmă la fel de mare ca atunci când fusese recunoscută Careane. Poate și mai mare. În prezent, acolo locuiau o sută patruzeci și șapte de femei ale Clanului, după spusele lui Alise, inclusiv cincizeci și patru de Înțelepte cu brâu roșu, trimise cu câteva zile înainte, și alte câteva aflate în trecere prin oraș; acum părea că fiecare dintre ele o lua la fugă care încotro, la fel, o mare parte din restul

femeilor. Mai toți servitorii din Palatul Tarasin, în livrelele verde cu alb, fugeau de colo până colo, cărând poveri. Rațele și găinile țâșneau prin tumult, bătând din aripi și cotcodăcind, sporind zarva. Elayne zări până și un *Străjer*, Jaem cel cărunt, al lui Vandene, trecând în grabă pe lângă ea și ținând în brațele vânjoase un sac mare din iută!

Alise își făcu apariția ca din senin, calmă și stăpână pe ea, în ciuda broboanelor de transpirație de pe față. Niciun fir de păr nu îi era deranjat, iar rochia îi arăta de parcă ar fi ieșit la plimbare.

– Nu e nevoie să țipi, zise ea calm, punându-și mâinile în șolduri. Birgitte mi-a spus ce sunt păsările alea mari și m-am gândit c-ar fi mai bine să plecăm mai devreme decât mai târziu, cu atât mai mult cu cât ați luat-o toate la goană la vale de parcă însuși Cel Întunecat v-ar fi urmărit. Le-am zis tuturor să-și ia o rochie de schimb, trei rânduri de lenjerie și ciorapi, săpun, coșuri de nuiele și toți bănuții pe care-i au. Atât, nu mai mult. Ultimele zece sosite se vor ocupa de spălat până vom ajunge unde trebuie să ajungem; asta o să le-nvețe să se miște mai repede. Le-am spus servitorilor să pună și de-ale gurii, pentru orice eventualitate. Cât despre Străjerii voștri... Niște inși sensibili, majoritatea dintre ei. Surprinzător de sensibili pentru niște bărbați. Faptul că sunt Străjeri nu are nicio influență asupra lor?

Nynaeve stătea cu gura căscată, pregătită să dea porunci, dar nu reușea. Emoțiile i se perindau pe față prea repede pentru a fi surprinse.

– Prea bine, bombăni ea în cele din urmă, cu acreală, apoi, brusc, se lumină la față. Femeile care nu sunt din Clan. Da! Trebuie să fie...

– Calmează-te, o întrerupse Alise, făcând un gest liniștitor. Cele mai multe dintre ele au plecat deja. Doar cele cu soți și familii își fac griji. Nu le-aș fi putut opri nici dacă mi-aș fi propus. Vreo treizeci cred că păsările alea chiar sunt Creaturile Umbrei și vor să rămână cât mai aproape de Aes Sedai.

Pufni scurt, lăsând astfel să se înțeleagă ce gândea și adăugă:

– Vino-ți în fire! Bea niște apă rece, însă nu prea repede. Dă-ți și pe față! Trebuie să supraveghez lucrurile!

Alise clătină din cap când se uită la cele care fugeau de colo colo.

– Unele s-ar fofila dacă trolocii și-ar face apariția de după deal, iar multe dintre femeile nobile nu se obișnuiesc niciodată cu orânduiala noastră. Cu siguranță, trebuie să am o discuție cu două sau trei dintre ele înainte de plecare.

Zicând acestea, pătrunse calmă în forfota din curtea fermei, lăsând-o pe Nynaeve cu gura căscată.

– Ei bine, spuse Elayne, netezindu-și fustele, chiar tu ai zis că este o femeie foarte de ispravă.

– N-am afirmat niciodată asta! izbucni Nynaeve. N-am spus niciodată „foarte" Hm! Unde mi-e pălăria? Crede că le știe pe toate. Pun rămășag că *asta* nu știe! spuse ea, și o luă brusc într-o altă direcție decât Alise.

Elayne o urmări cu privirea. *Pălăria* ei? Și ea ar fi vrut să știe unde îi era pălăria – ar fi fost frumos –, dar, zău așa! Poate că fiind în cerc și mânuind atât de multă Putere, cu ajutorul unui *angreal*, Nynaeve își pierduse temporar limpezimea minții. Ea însăși se simțea puțin ciudat, ca și când ar fi cules frânturi de *saidar* din jurul ei. Oricum ar fi fost, în acel moment avea alte griji pe cap. Cum ar fi să se pregătească să fugă înainte să atace Seanchanii. Din ceea ce văzuse în Falme, aceștia chiar ar putea aduce cu ei o sută de *damane*, sau mai mult, și din câte povestise micuța Egwene despre captivitatea ei, *damanele* i-ar ajuta bucuroase să pună zgardă femeilor. Egwene spusese că i se întorsese stomacul pe dos la vederea *damanelor* din Seanchan, care râdeau împreună cu *sul'damele* lor, gudurându-se pe lângă acestea și jucându-se cu ele, ca niște dulăi bine dresați cu stăpânii lor afectuoși. Egwene a mai zis că și unele femei cărora li se pusese zgardă în Falme se comportaseră astfel. Acest gând îi îngheță sângele în vene lui Elayne. Mai degrabă ar muri decât să le lase să-i pună zgarda aia! În curând, le va da Rătăciților ceea ce descoperise ea ca Seanchan. Dădu fuga spre rezervor, cu Aviendha alături, gâfâind amândouă.

Se pare că Alise se gândise la tot. *Ter'angrealii* erau deja ascunși în desagi. Coșurile prin care nu apucase să scotocească erau pline cu mărunțișuri și Lumina mai știe ce, iar cele pe care

ea și Aviendha le goliseră erau în sacii din pânză aspră, printre făină și sare, boabe de fasole și linte. Câțiva grăjdari se ocupau de caii de povară în loc să fugă de colo până colo cu brațele pline. Ascultau poruncile lui Alise, fără îndoială. Până și Birgitte dădu fuga la porunca femeii, zâmbind.

Elayne ridică pânza ce acoperea coșurile ca să cerceteze cu grijă *ter'angrealii*, fără a-i scoate din nou de-acolo. Toți erau la locul lor, puțin cam îngrămădiți în două coșuri, nu suficienți cât să le umple, dar niciunul nu era stricat. Cu greu altceva în afara Puterii Supreme *putea* strica majoritatea *ter'angrealilor*, dar totuși...

Aviendha se așeză pe pământ, cu picioarele încrucișate, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu o batistă mare din pânză, ce contrasta cu rochia ei frumoasă din mătase. Până și ea începea să dea semne de oboseală.

– Ce tot bombăni acolo, Elayne? Parcă ai fi Nynaeve. Alise n-a făcut decât să ne scutească să împachetăm noi înșine lucrurile astea.

Elayne se îmbujoră puțin. Nu intenționase să ridice tonul.

– N-aș vrea să se ocupe de ei cineva care nu știe ce face, Aviendha.

Unii *ter'angreali* puteau fi activați chiar și de oameni care n-ar fi fost în stare să conducă Puterea, dacă făceau ceva greșit, însă adevărul era că ea nu voia să îi atingă *nimeni*. Îi aparținea! *Nu* va îngădui Divanului să îi dea pe mâna altei surori doar pentru că ea era mai în vârstă și mai *experimentată* sau să îi ascundă pentru că studiul unui *ter'angreal* era o treabă periculoasă. Cu atâtea exemplare de studiat, poate că va reuși, într-un final, să își dea seama cum să facă un *ter'angreal* să funcționeze de fiecare dată; fuseseră de-a lungul timpului prea multe eșecuri și reușite doar pe jumătate.

– Trebuie să se ocupe de ei cineva care știe ce face, zise ea, așezând pânzele la loc.

Ordinea se așternu peste haos mai repede decât se aștepta Elayne, deși nu atât de repede pe cât și-ar fi dorit. Recunoscu, fără tragere de inimă, că și-ar fi dorit ca acest lucru să se fi întâmplat deodată. Neputându-și lua ochii de la cer, o trimise pe Careane să dea o fugă pe coama dealului și să privească spre

Ebou Dar. Sora Verde, cea îndesată, bombăni ceva înainte să facă o plecăciune, ba chiar se uită încruntată la femeile Clanului care fugeau de colo până colo, ca și când ar fi vrut să-i sugereze s-o aleagă pe vreuna dintre ele, dar Elayne dorea să meargă cineva care nu avea să leșine la vederea vreunei „Creaturi a Umbrei", iar Careane era cea mai mică în rang dintre celelalte surori. Adeleas și Vandene o aduseră pe Ispan, ținând-o între ele, cu scutul ferm și cu gluga din piele trasă pe cap. Aceasta pășea cu destulă ușurință și nu exista nicio urmă vizibilă că ar fi pățit ceva, doar că... își ținea mâinile împreunate, fără să încerce să își ridice gluga ca să arunce o privire, iar când fu săltată în șa, își întinse încheieturile pentru a fi legate, fără a i se porunci. Dacă era atât de docilă, poate că ele învățaseră ceva de la ea. Nici nu vru să se gândească la cum o fi decurs procesul de învățare.

Existau... neplăceri de tot soiul, firește, în ciuda primejdiei ce le-ar putea amenința. Care le amenința, cu siguranță. Faptul că Nynaeve își pierduse pălăria cu pene albastre nu era tocmai o neplăcere, însă fusese cât pe ce să se transforme într-una; Alise i-o *găsise* și i-o dăduse înapoi, spunându-i că trebuia să-și protejeze fața de soare dacă voia ca pielea să-i rămână la fel de frumoasă. Nynaeve, care rămăsese gură-cască, o privise pe femeia cea căruntă plecând în grabă, ca să se ocupe de alte probleme mai mărunte, apoi își vârâse ostentativ pălăria sub o curea a desagilor.

Încă de la început, Nynaeve își pusese în gând să înlăture adevăratele neplăceri, dar Alise i-o lua mai mereu înainte. Acolo unde Alise se lovea de o neplăcere, aceasta dispărea de la sine. Câteva femei nobile cerură ajutor să-și strângă lucrurile, doar ca ea să le spună pe șleau că vorbise serios și că, dacă nu se grăbeau, n-aveau decât să doarmă așa cum își așterneau. Ele se grăbiră. Unele, nu doar nobile, se răzgândiră în legătură cu plecarea atunci când aflară că destinația era Andor și fură, practic, alungate. Pe jos, zicându-li-se că n-aveau decât să fugă cât le va ține picioarele. Era nevoie de cai, însă ele trebuiau să ajungă foarte departe înainte să sosească Seanchanii; spera că măcar aveau să pună întrebări celor din apropierea fermei, ca să le îndrume. După cum era de așteptat, Nynaeve începuse să se certe cu

Renaile din cauza Globului și a broaștei-țestoase pe care o folosise Talaan și pe care Renaile o ascunsese, pare-se, la brâu. Abia începură să-și agite brațele, că Alise veni repede la ele și, în scurt timp, Globul ajunse în grija Sareithei, iar broasca-țestoasă în cea a lui Merilille. Apoi, Elayne o văzu pe Alise făcându-i observație Călăuzei Vânturilor aparținând Stăpânei Corăbiilor neamului Atha'an Miere, adresându-i cuvinte mustrătoare despre furt, care o făcură pe Renaile, ce-avea o expresie de uimire, să se bâlbâie indignată. Nynaeve se bâlbâi și ea puțin, îndepărtându-se cu pași mari și cu mâinile goale, iar Elayna se gândi că nu mai văzuse niciodată pe cineva care să fi arătat atât de dezamăgit.

Una peste alta, nu dură prea mult. Femeile rămase, care locuiseră la fermă, se reunire sub ochii vigilenți ai membrelor „Cercului de Croșetat" și ai lui Alise, care le privi cu atenție pe ultimele zece sosite. Toate, în afară de două, purtau rochii din mătase fină, cu broderii, nu foarte diferite de ale lui Elayne. Categoric, nu erau femei ale Clanului. Elayne era convinsă că vor fi puse oricum să spele; Alise nu părea dispusă să se răzgândească doar pentru că erau femei de viță nobilă. Călăuzele Vânturilor se aliniară pe caii lor, surprinzător de tăcute, în afară de Renaile, care rostea ocări de fiecare dată când o vedea pe Alise. Careane fu chemată înapoi de pe coama dealului. Străjerii le aduseră surorilor caii. Aproape toate erau atente la cer, iar *saidarul* strălucea ca o aură în jurul surorilor Aes Sedai mai în vârstă și în jurul celor mai multe dintre Călăuzele Vânturilor, precum și în jurul câtorva dintre femeile Clanului.

Conducându-și iapa în fruntea șirului, lângă rezervor, Nynaeve pipăi *angrealul* pe care îl ținea încă în mână de parcă urma să deschidă poarta, oricât de ridicolă ar fi părut această idee. Deși se spălase pe față – și își pusese pălăria pe cap; ciudat, având în vedere situația –, încă se clătina atunci când își pierdea stăpânirea de sine. Lan stătea lângă ea, cu fața împietrită, ca de obicei. Dacă existase vreodată un bărbat gata să prindă o femeie ca să nu cadă, atunci el era acela. Chiar dacă purta brățara cu inele, Nynaeve nu ar fi reușit să împletească suficiente fire ca să deschidă o poartă. În plus, se mai și agitase de colo până colo prin fermă încă de când sosiseră. În schimb, Elayne petrecuse

mult timp menținând *saidarul* chiar în locul unde se aflau în acel moment. Cunoștea locul acela. Nynaeve se încruntă îmbufnată atunci când Elayne îmbrățișă Izvorul, dar măcar avu suficientă minte ca să nu spună nimic.

Încă de la început, Elayne și-ar fi dorit să-i fi cerut Aviendhei figurina numită femeia-înfășurată-în-propriul-păr; și ea era slăbită, iar *saidarul* pe care reuși să îl tragă abia dacă ajungea să formeze o urzeală care să funcționeze. Firele se împleteau sub atingerea ei ca și când ar fi încercat să se răsucească și să se elibereze, apoi se așezară la locurile lor atât de brusc, încât ea tresări; atunci când conduceai Puterea obosită fiind te simțeai altfel decât în celelalte dăți, iar acum era mai rău ca oricând. Cel puțin, bine-cunoscuta fâșie argintie își făcu apariția așa cum ar fi trebuit și se lărgi într-o deschidere chiar lângă rezervor. Era o deschidere nu mai mare decât cea pe care o făcuse Aviendha. Elayne fu recunoscătoare că deschiderea deveni suficient de largă cât să încapă un cal prin ea. La început, Elayne nu fusese prea convinsă de asta. Un murmur străbătu grupul femeilor din Clan când văzură o pajiște montană stând între ele și bine-cunoscuta formă cenușie a rezervorului.

– Ar fi trebuit să mă lași pe mine să încerc, rosti Nynaeve cu blândețe, dar destul de apăsat. A fost cât pe ce s-o strici de-a binelea.

Aviendha îi aruncă Nynaevei o privire aspră, care aproape că o făcu pe Elayne să o apuce de braț. Cu cât rămâneau mai mult timp aproape-surori, cu atât mai convinsă părea Aviendha că trebuia să apere onoarea lui Elayne; dacă vor deveni surori-dintâi, atunci Elayne se va vedea nevoită să o țină departe de Nynaeve și de Birgitte!

– S-a făcut, Nynaeve, zise ea încet. Doar asta are importanță.

Nynaeve o țintui cu privirea și bombăni ceva despre faptul că era o zi iritantă, de parcă *Elayne* ar fi fost cea arțăgoasă.

Birgitte trecu prima prin poartă, zâmbindu-i cu nerușinare lui Lan și mânându-și calul, în timp ce ținea arcul în cealaltă mână. Elayne o simțea nerăbdătoare și ușor satisfăcută poate pentru că, de astă dată, trecea prima înaintea lui Lan – întotdeauna existase o oarecare rivalitate între Străjeri –, însă și puțin

istovită. Foarte puțin. Elayne cunoștea bine pajiștea aceea; Gareth Bryne o învățase să călărească nu departe de locul acela. Cam la vreo zece kilometri depărtare de acele dealuri cu copaci răzleți se afla conacul de pe unul dintre domeniile mamei sale. Unul dintre domeniile *ei*; trebuia să se obișnuiască totuși cu acest gând. Cele șapte familii care îngrijeau conacul și împrejurimile lui erau singurii oameni pe o distanță ce putea fi străbătută într-o jumătate de zi.

Elayne alesese locul acela pentru că de acolo puteau ajunge la Caemlyn în două săptămâni. Și pentru că domeniul era așezat pe un drum atât de izolat, încât ar fi putut intra în Caemlyn înainte să afle cineva că ea se afla în Andor. Era o măsură de precauție extrem de necesară; în anumite perioade din istoria Andorului, pretendenții la Coroana Trandafirului erau ținuți acolo ca „oaspeți" până când aceștia renunțau la pretențiile lor. Mama ei ținuse doi până când urcase pe tron. Cu puțin noroc, ea putea stabili o bază solidă până când soseau Egwene și celelalte.

Lan îl mână pe Mandarb chiar pe urmele armăsarului cafeniu al lui Birgitte, în timp ce Nynaeve stătea încordată ca și când ar fi vrut să se năpustească după calul negru de război, apoi se opri în loc și se uită la Elayne, provocând-o să vorbească. Jucându-se nervoasă cu hățurile, se străduia din răsputeri să privească oriunde, numai nu prin poartă după Lan. Își mișca buzele. După o clipă, Elayne își dădu seama că *număra*.

– Nynaeve, zise ea încet, chiar nu avem timp pentru...

– Mișcați-vă! strigă Alise din spate, bătând din palme cu putere. Nu vă îmbrânciți, nici nu vă înghiontiți, dar nici nu pierdeți vremea! Haideți, mișcați-vă!

Nynaeve își întoarse capul repede și pe față i se citi nehotărârea. Își duse mâna la pălăria ce avea câteva pene albastre rupte și îndoite, înainte să și-o retragă.

– Oh, bătrâna aia afurisită...! mârâi ea, restul cuvintelor nu se mai auziră deoarece își trase iapa prin poartă.

Elayne pufni. Și Nynaeve avea *tupeul* să îi atragă cuiva atenția despre limbajul *său*! Și-ar fi dorit însă să audă și restul; știa deja prima parte.

Alise își continua îndemnurile, deși nu părea să mai fie nevoie de ele după ce-l rostise pe primul. Până și Călăuzele Vânturilor se grăbeau, privind îngrijorate peste umăr, spre cer. Până și Renaile, care bolborosi ceva despre Alise, cuvinte pe care Elayne le înregistră într-un colț al minții, deși să faci pe cineva „necrofag iubitor de pește" părea ceva destul de blând. Ea se aștepta ca Oamenii Mării să mănânce pește tot timpul.

Alise închise alaiul, cu excepția Străjerilor ce rămaseră în urmă, și ar fi vrut parcă să-i mâne până și pe caii de povară. Se opri doar atât cât să îi dea lui Elayne pălăria cu pene verzi.

– Ar fi bine să-ți ascunzi fețișoara aia drăguță de soarele necruțător, îi spuse ea zâmbind. Ce fată frumoasă! Nu-i nevoie să te stafidești înainte de vreme.

Aviendha, care ședea pe pământ în apropiere, se lăsă pe spate și dădu din picioare, râzând.

– Cred c-am s-o rog să-ți găsească și *ție* o pălărie. Cu multe pene și funde mari, îi zise Elayne cu voce suavă, înainte să le urmeze repede pe femeile Clanului.

Aceste cuvinte o făcură pe Aviendha să se oprească brusc din râs.

Pajiștea care se unduia ușor era întinsă și lată de aproape doi kilometri, înconjurată de dealuri mai înalte decât cele pe care le lăsase în urma ei și de copaci pe care îi știa: stejari și pini, abanoși și arbori de gumă, ferigi și brazi, păduri dese cu lemn bun și copaci înalți, care se întindeau către miazăzi, apus și răsărit și care n-aveau să fie tăiați în acel an. Mult mai potriviți să aprindă focul erau copacii răzleți dinspre miază-noapte, ce însoțeau drumul spre conac. Mici bolovani cenușii erau împrăștiați pe ici, pe colo, prin iarba deasă și uscată și nu se zărea nici măcar o tulpină ofilită printre florile sălbatice. Peisajul părea diferit de cel de la miazăzi.

Pentru prima oară, Nynaeve nu cerceta peisajul rural cu privirea, încercând să-l găsească pe Lan. El și Birgitte nu aveau să întârzie prea mult, nu în acel loc. În schimb, se plimba cu pași mari printre cai, cerându-le pe un ton aprins, poruncitor, oamenilor să încalce, dojenindu-i pe servitorii ce se ocupau de caii de povară, zicându-le din scurt câtorva femei din Clan,

care nu aveau cai, că până și un copil putea merge pe jos zece kilometri și strigând la o aristocrată subțirică, din Altara, cu o cicatrice pe obraz și care căra o boccea aproape la fel de mare ca ea că, dacă fusese atât de nesăbuită încât să-și ia toate rochiile cu ea, atunci n-avea decât să le care. Alise le strânse pe femeile Atha'an Miere în jurul ei și le arătă cum să încalece pe cal. Fu surprinsă că ele chiar păreau atente. Nynaeve privi în direcția ei și păru mulțumită să vadă că Alise ședea locului. Asta până când Alise îi zâmbi încurajator și îi făcu semn să continue cu ceea ce făcea.

Pentru o clipă, Nynaeve rămase nemișcată, uitându-se uimită la femeie. Apoi se apropie de Elayne, călcând iarba în picioare. Ducându-și ambele mâini la pălărie, șovăi, privind încruntată printre gene, înainte să o îndrepte puțin.

– Am s-o las să se ocupe de tot de data asta, spuse ea pe un ton neobișnuit de potolit. O să vedem noi cât de bine o va duce la capăt cu Oamenii Mării. Da, vom vedea.

Era un ton prea liniștit. Dintr-odată, ea privi încruntată poarta care era încă deschisă.

– De ce o mai ții? Închide-o!

Și Aviendha se încrunta.

Elayne inspiră adânc. Se gândise la asta și nu exista o altă cale, dar Nynaeve va încerca să o facă să se răzgândească și nu era timp de pierdut cu asta. Prin poartă se vedea curtea fermei, pustie. Până și orătăniile o luaseră la sănătoasa, speriate de atâta hărmălaie. Și totuși, cât timp va trece până se va umple din nou? Privi cu atenție urzeala pe care o crease, atât de bine închegată, încât doar câteva fire se mai distingeau. Putea vedea fiecare fir, desigur, însă cu excepția celor câtorva, celelalte păreau a fi contopite.

– Du-i pe toți la conac, Nynaeve, zise ea.

Soarele nu mai avea mult până să apună; mai erau poate vreo două ceasuri de lumină.

– Jupânul Hornwell va fi surprins să vadă atât de mulți vizitatori venind la asfințit, dar spune-i că sunteți oaspeții fetiței care a plâns pentru pasărea roșie cu aripa frântă; își va aminti. Voi veni și eu cât voi putea de repede.

– Elayne... începu Aviendha cu o voce surprinzător de neliniștită, însă, în același timp, Nynaeve interveni pe un ton aspru:

– Ce, crezi că...

Nu exista decât o singură cale să pună capăt. Elayne trase de unul dintre acele fire rebele, scoțându-l din urzeală; aceasta tremură și se zvârcoli asemenea unui tentacul viu; sfârâi și bolborosi până când scame de *saidar* începură să se desprindă și să dispară. Ea nu observase asta atunci când o văzuse pe Aviendha destrămându-și urzeala. De fapt, nu zărise decât coada.

– Haide, îi spuse ea lui Nynaeve. Îi voi aștepta pe ceilalți până când vă veți face nevăzute.

Nynaeve o privi cu gura căscată.

– Trebuie s-o fac, adăugă Elayne, oftând. Cu siguranță, Seanchanii vor ajunge la fermă în câteva ceasuri. Poate că vor aștepta până mâine, dar dacă vreuna dintre *damane* are Înzestrarea de a citi urmele? Nynaeve, nu vreau să-i las pe Seanchani să Călătorească. Nu vreau!

Nynaeve mormăi ceva despre Seanchani, ceva ce trebuie să fi fost destul de concis, după tonul din voce.

– Ei bine, n-am de gând să te las să te epuizezi! zise ea cu glas tare. Pune-l deoparte până nu explodează, așa cum a zis Vandene. Să nu ne omori pe toate!

– Este imposibil, spuse Aviendha, punându-și mâna pe brațul lui Nynaeve. Odată ce a început, trebuie să termine. Trebuie să faci cum îți spune, Nynaeve.

Nynaeve se încruntă. „Trebuie" era un cuvânt pe care nu îi plăcea să îl audă deloc, nu i se potrivea. Dar nu era proastă și, după ce le aruncă o privire furioasă lui Elayne, porții, Aviendhei și celorlalți din jur, o îmbrățișă pe Elayne atât de strâns, încât acesteia îi pârâiră coastele.

– Să fii cu băgare de seamă, m-ai auzit? îi șopti ea. Dacă mori, jur c-am să te jupoi de vie!

În ciuda situației în care se aflau, Elayne izbucni în râs. Nynaeve pufni, o apucă de umeri și o țintui cu privirea.

– Știi ce vreau să spun, mormăi ea. Vorbesc serios, adăugă apoi cu blândețe. Fii cu băgare de seamă!

Nynaeve avu nevoie doar de un moment ca să se adune, clipi și își trase mănușile albastre pe mâini. Avea ochii umezi, deși părea neverosimil; Nynaeve îi făcea pe alții să plângă, ea nu plângea niciodată.

– Ei bine, rosti ea cu voce tare. Alise, dacă n-ai făcut încă pregătirile...

Întorcându-se, tăcu brusc, scoțând un cârâit gutural.

Cele care ar fi trebuit să fie pe cai se conformaseră, până și Atha'an Miere. Străjerii erau strânși cu toții în jurul celorlalte surori; Lan și Birgitte se întorseseră, iar Birgitte o privea îngrijorată pe Elayne. Servitorii înșiruiseră caii de povară și femeile Clanului așteptau răbdătoare, majoritatea pe jos, în afară de cele din „Cercul de Croșetat". Câțiva cai care puteau fi folosiți la călărit erau încărcați cu saci de mâncare și cu catrafuse. Femeile care luaseră cu ele mai mult decât îngăduise Alise – niciuna nu făcea parte din Clan – își cărau boccelele în spate. Aristocrata zveltă, cu cicatrice pe obraz, stătea încovoiată într-un mod ciudat sub povara boccelei ei, privindu-le furioasă pe celelalte femei, în afară de Alise. Fiecare femeie care putea conduce Puterea fixa poarta cu privirea. Iar fiecare femeie care o auzise pe Vandene pomenind de primejdii privea capătul acela de fir ce se zvârcolea precum o viperă.

Alise însăși îi aduse calul lui Nynaeve și îi îndreptă pălăria cu pene albastre când aceasta își puse piciorul în scăriță. Nynaeve își întoarse iapa durdulie spre miazănoapte, cu Lan călărind alături de ea pe Mandarb. Pe fața ei se citea umilința. Elayne nu înțelegea cum de Nynaeve nu se răstise la Alise, mai ales că îi povestise cum pusese la punct femei mai în vârstă decât ea de când era doar o copilă. La urma urmei, era Aes Sedai; asta ar fi trebuit să le facă să se supună pe femeile Clanului.

Pe când alaiul înainta agale spre dealuri, Elayne privi spre Aviendha și Birgitte. Aviendha stătea cu brațele încrucișate pe piept; ținea strâns în mână *angrealul* reprezentând figurina cu femeia-înfășurată-în-propriul-păr. Birgitte luă hățurile Leoaicei din mâinile lui Elayne, punându-le laolaltă cu cele ale calului ei și ale calului Aviendhei, apoi se duse lângă un bolovan mic, aflat la vreo cincisprezece metri depărtare, și se așeză.

– Voi două trebuie, începu Elayne, pe urmă tuși când o văzu pe Aviendha ridicându-și mirată sprâncenele.

Era imposibil s-o ferească pe Aviendha de primejdie fără să n-o facă de rușine. De-a dreptul imposibil.

– Vreau să mergi cu celelalte, îi spuse ea lui Birgitte. Ia-o și pe Leoaică. Aviendha și cu mine îi vom merge cu calul ei. Îl vom călări cu rândul. Mi-ar plăcea să fac o plimbare pe jos înainte de culcare.

– Dacă și unui bărbat i-ai arăta măcar jumătate din afecțiunea pe care o arăți calului ăluia, îi zise Birgitte pe un ton sec, ar fi al tău pe viață. Cred c-am să mai rămân o vreme; am călărit destul azi. Nu sunt la cheremul tău tot timpul. Ne putem preface în fața surorilor și a celorlalți Străjeri, ca să nu te faci de rușine, dar noi două știm mai bine.

În ciuda cuvintelor batjocoritoare, Elayne intui afecțiune din partea ei. De fapt, ceva mai puternic. Dintr-odată, își simți ochii împăienjeniți de lacrimi. Moartea ei ar fi îndurerat-o cumplit pe Birgitte – prin legătura avută ca Străjer –, însă, în acel moment, prietenia o făcea să rămână.

– Sunt recunoscătoare că am două prietene ca voi, replică ea.

Birgitte rânji de parcă ar fi spus ceva prostesc.

Dar Aviendha se făcu roșie în obraji de furie și privi zăpăcită spre Birgitte, făcând ochii mari, de parcă prezența Străjerului era de vină pentru că se îmbujorase. Privi scurt oamenii care nu dispăruseră încă după primul deal, cam la un kilometru depărtare.

– Ar fi mai bine să aștepți până se vor face nevăzuți, zise ea, însă nu zăbovi prea mult. Odată ce vei începe destrămarea urzelii, firele vor deveni... alunecoase... după o vreme. A scăpa unul înainte de a ieși din urzeală este ca și când ai da drumul urzelii; și atunci, va lua ce formă va vrea. Dar nici nu trebuie să te zorești. Fiecare fir trebuie scos atât cât se poate. Cu cât se va destrăma mai mult urzeala, cu atât mai ușor îți va fi să le vezi pe celelalte. Trebuie să tragi mereu de firul pe care îl vezi cel mai ușor.

Zâmbindu-i cald, ea își apăsă degetele pe obrazul lui Elaynei.

– Te vei descurca dacă vei fi cu băgare de seamă.

Nu părea o treabă prea grea. Nu trebuia decât să fie cu băgare de seamă. Părea să dureze o veșnicie până când ultima femeie

avea să dispară după deal. Femeia care închidea grupul era o aristocrată zveltă, încovoiată sub povara rochiilor. Soarele abia dacă își schimbase poziția pe cer, deși trecuseră ceasuri bune. Oare ce voise să spună mai exact Aviendha prin „alunecoase"? Nu găsea alte înțelesuri. Doar că va fi greu să țină firele, atâta tot.

Elayne descoperi imediat ce reluă încercările. „Alunecos" era ca atunci când ungeai un țipar viu cu unsoare. Scrâșni din dinți doar încercând să țină primul firul și nici nu apucase încă să tragă de el. Răsuflă ușurată când firul de Aer începu să se zvârcolească în toate părțile, desprinzându-se în cele din urmă, deși mai erau multe. Dacă firele deveneau mai „alunecoase", nu era sigură că se va descurca. Aviendha privea cu atenție, fără să scoată un cuvânt, cu toate că oferea mereu câte un zâmbet încurajator ori de câte ori Elayne avea nevoie. Elayne nu o vedea pe Birgitte – nu îndrăznea să-și ia ochii de la lucrarea ei –, însă o simțea, îi simțea încrederea de nestrămutat, care o umplu și pe ea.

Sudoarea i se prelinse pe față, pe spate și pe burtă până când se simți și ea „alunecoasă". O baie va fi *mai mult* decât bine-venită în seara aceea. Nu, nu-și putea îngădui să se gândească la asta. Trebuia să se concentreze la fire, care deveneau din ce în ce mai greu de stăpânit, tremurând în mâinile ei de îndată ce le atingea, dar continuau să se desprindă și, de fiecare dată când un fir începea să se zvârcolească, un altul părea să iasă din ghem, devenind vizibil acolo unde înainte fusese doar *saidar*. În ochii ei, poarta semăna cu sute de capete monstruoase și diforme de pe fundul unui iaz, înconjurate de tentacule ce se zvârcoleau, fiecare dintre ele fiind acoperit cu fire dese de Putere ce creșteau, se zbăteau și dispăreau doar pentru a fi înlocuite de altele noi. Acea parte a deschiderii ce putea fi observată se unduia pe margini, schimbându-și mereu forma și chiar mărimea. Picioarele începură să îi tremure, iar efortul îi slăbea vederea la fel de mult ca broboanele de sudoare. Nu știa cât timp mai putea rezista. Se lupta, strângând din dinți. Fir după fir. Fir după fir.

La o mie cinci sute de kilometri depărtare și la mai puțin de șaptezeci de metri dincolo de poarta ce tremura, zeci de soldați cercetau clădirile albe ale fermei. Erau bărbați scunzi, cu arbalete, platoșe cafenii și coifuri vopsite, ce semănau cu

capetele unor insecte uriașe. În urma lor venea o femeie îmbrăcată într-o rochie roșie cu fulgere argintii pe poale, purtând la încheietura mâinii o brățară de care era legată printr-un lanț argintiu o zgardă care înconjura gâtul unei femei îmbrăcate în cenușiu, apoi o altă *sul'dam* cu *damane* a ei, pe urmă o altă pereche. Una dintre *sul'dam* arătă cu degetul spre poartă, iar strălucirea *saidarului* o învălui dintr-odată pe *damane* a ei.

– Lăsați-vă în jos! țipă Elayne, căzând pe spate, ferindu-se de ochii celor din fermă.

Un fulger de un albastru argintiu țâșni prin poartă cu un vuiet care făcu să îi țiuie urechile, răsfirându-se cu sălbăticie în toate direcțiile. Părul i se făcu măciucă pe când pământul exploda oriunde lovea fulgerul. Praful și pietricelele cădeau asupra ei ca o ploaie.

Auzul îi reveni brusc și desluși vocea unui bărbat ce răzbătea din partea cealaltă a deschiderii, răstită și sacadată. Părul i se ridică pe ceafă auzind vocea și vorbele pe care acesta le rostea.

– ...le vreau în viață, idioților!

Dintr-odată, unul dintre soldați sări pe pajiște, chiar în fața ei. Săgeata trasă de Birgitte străpunse pumnul strâns imprimat pe platoșa lui din piele. Un al doilea soldat Seanchan se împiedică de primul și căzu, iar Aviendha îi înfipse pumnalul în gât, înainte ca oșteanul să apuce să se ridice. Săgețile țâșneau ca o ploaie din arcul lui Birgitte; cu o cizmă pe hățurile cailor, afișa un rânjet nemilos în timp ce trăgea cu arcul. Tremurând, caii dădeau din capete și se foiau de parcă ar fi vrut să se elibereze și s-o ia la galop, dar Birgitte nu se clintea, doar trăgea cu săgețile de cum le scotea din tolbă. Țipetele de dincolo de poartă demonstrau că arcul ei argintiu își nimerea ținta de fiecare dată, cu fiecare săgeată pe care o elibera. Replica veni repede ca un gând rău, sub forma unor dungi negre – săgeți de arbalete. Totul se petrecea atât de repede. Aviendha căzu, iar sângele îi șiroi printre degetele cu care își ținea brațul drept. Însă uită imediat de rană și începu să se târască pentru a apuca *angrealul*, cu o expresie hotărâtă întipărită pe față. Birgitte scoase un țipăt; scăpă arcul din mână și se prinse de coapsă, unde se înfipsese săgeata. Elayne simțea durerea ascuțită la fel de tare ca și când ar fi fost ea rănită.

Cuprinsă de disperare, apucă un alt fir din locul unde stătea pe jumătate căzută pe spate. După ce îl smuci o dată, conștientiză cu groază că nu îl mai ținea. Oare firul se mișcase? Oare alunecase vreunul? Dacă era așa, atunci nu îndrăznea să îi dea drumul. Firul tremura în mâna ei.

– În viață, am spus! tună vocea acelui Seanchan. Cine omoară o femeie nu primește nicio parte din pradă!

Ploaia de săgeți de arbalete încetă.

– Vrei să pui mâna pe mine? strigă Aviendha. Atunci, vino alături de mine!

Strălucirea *saidarului* o învălui brusc, slabă, chiar dacă folosea și *angrealul*, și mingi de foc prinseră viață în fața porții, țâșnind prin ea una după cealaltă. Nu erau mingi mari, ci rafale ce explodau înapoi în Altara. Dar Aviendha gâfâia din cauza efortului, având fața strălucitoare de la sudoare. Birgitte își recuperase arcul; cu sângele șiroind pe picior și abia ținându-se drept, cu săgeata pe jumătate trasă, căutându-și ținta, semăna leit cu eroina din legende.

Elayne încerca să își controleze respirația. Nu reușea să îmbrățișeze nici măcar o fărâmă de Putere, nu putea ajuta cu nimic.

– Trebuie să plecați, le spuse ea celor două.

Nu îi veni să creadă când își auzi propria voce, era rece ca gheața; știa că tonul ar fi trebuit să fie unul tânguitor. Inima îi bătea nebunește, de parcă ar fi încercat să-i iasă prin piept.

– Nu știu cât voi mai putea rezista.

Se referea atât la urzeală, cât și la un singur fir. Oare acesta începea să îi alunece?

– Fugiți cât puteți de tare. Ar trebui să fiți în siguranță după deal, însă încercați să ajungeți și mai departe. Plecați!

Birgitte mârâi în Limba Străveche, dar Elayne nu înțelese. Păreau niște fraze pe care i-ar fi plăcut să le învețe. Dacă i s-ar ivi vreodată ocazia. Birgitte vorbi în continuare, de astă dată folosind cuvinte pe care Elayne le înțelese:

– Dacă dai drumul chestiei ăsteia nenorocite înainte să-ți zic eu, să n-o aștepți pe Nynaeve să te jupoaie de vie; am s-o fac chiar eu. Și-apoi am s-o las și pe ea. Taci și rezistă! Aviendha,

vino aici – în spatele chestiei ăsteia! –, poți s-o susții din spate? Vino aici și urcă pe unul dintre nenorociții ăștia de cai.

– Dacă văd unde să formez urzeala, răspunse Aviendha, ridicându-se anevoie în picioare.

Se împletici într-o parte, cât pe ce să cadă. Sângele îi șiroia dintr-o rană adâncă, scurgându-se pe mânecă.

– Cred că am să pot.

Se făcu nevăzută dincolo de poartă, iar mingile de foc continuară să zboare prin aer. Din partea cealaltă, puteai vedea prin poartă ceea ce părea a fi pâclă fierbinte ce atârna în aer. Dar nu puteai păși prin poartă din partea aceea – nu fără a simți o durere extremă –, iar când Aviendha reapăru, se împletici de-a binelea. Birgitte o ajută să încalce pe calul ei, însă *cu spatele*, ca să vezi!

Când Birgitte îi făcu un semn cu înverșunare, Elayne nu se osteni să clatine din cap. În primul rând, pentru că se temea de ce putea păți dacă s-ar fi împotrivit.

– Nu sunt sigură că voi rezista dacă voi încerca să mă ridic în picioare.

De fapt, nu era sigură că *se putea* ridica în picioare; nu mai simțea oboseala; mușchii i se înmuiaseră.

– Călăriți cât puteți de repede. Voi încerca să rezist cât mai mult. Vă rog, plecați!

Murmurând câteva înjurături în Limba Străveche – trebuie să fi fost înjurături; nicio altă vorbă nu suna astfel! –, Birgitte îi trânti Aviendhei în mâini hățurile cailor. Cât pe ce să cadă a doua oară, ea se apropie șchiopătând de Elayne și se aplecă s-o apuce de umeri.

– Vei rezista, o îmbărbătă ea, având în voce aceeași convingere pe care o simțea Elayne. N-am cunoscut niciodată o regină a Andorului înaintea ta, însă am mai cunoscut regine ca tine. Cu o dârzenie de nestrămutat și inimă de leu. Vei reuși!

O ridică încet în picioare pe Elayne, fără să mai aștepte răspuns, iar fața i se schimonosi. Fiecare durere din picior își găsea ecoul în mintea lui Elayne. Aceasta tremura pe când se chinuia să țină urzeala, să țină acel singur fir; fu mirată când se trezi în picioare. Și în viață. Durerea din piciorul lui Birgitte îi rezona

cu putere în străfundul minții. Încercă să nu se rezeme de Birgitte, dar picioarele slăbite nu o ascultau în totalitate. În timp ce se apropiau de cai, sprijinindu-se una de cealaltă, Elayne continua să privească peste umăr. Putea menține o urzeală fără să se uite la ea – de obicei, reușea să facă asta –, însă simțea nevoia să se asigure că ținea, într-adevăr, firul acela, că el nu îi aluneca din mână. Poarta semăna în acel moment cu o urzeală cum nu mai văzuse niciodată, răsucindu-se cu sălbăticie și înconjurată de niște tentacule păroase.

Cu un geamăt, Birgitte mai mult o săltă în șa decât o ajută să încalece. Cu spatele, la fel ca pe Aviendha!

– Trebuie să vezi, îi explică ea, apropiindu-se șchiopătând de calul ei.

Ținând hățurile celor trei cai, se urcă anevoie în șa, fără a scoate un sunet, deși Elayne îi simțea durerea agonizantă.

– Voi faceți ce trebuie făcut și lăsați mânatul cailor în seama mea.

Caii o luară la trap, nerăbdători să plece de acolo și nu neapărat din cauza călcâielor pe care Birgitte le înfipsese în crupa armăsarului ei.

Elayne se ținea de partea din față a șeii cu aceeași încăpățânare cu care ținea firul, *saidarul* însuși. Calul care galopa o făcea să se clatine, iar ea abia reușea să se țină în șa. Aviendha se folosea de partea înaltă a șeii ca de un spătar, ca să stea dreaptă; își ținea gura deschisă ca să tragă aer în piept, iar privirea îi părea fixă. Dar strălucirea o înconjura, iar acea ploaie de mingi de foc continua. Nu cu aceeași repeziciune ca înainte, adevărat. Unele nimereau departe de poartă ca niște dâre de flăcări prin iarbă sau explodau pe pământul de dincolo, însă continuau să se formeze și să zboare prin aer. Elayne își recăpătă forța, își impuse să-și recapete forța; dacă Aviendha putea continua chiar dacă era gata să cadă în nas, atunci putea și ea.

Pe măsură ce galopau, poarta continua să se micșoreze, porțiunea de iarbă veștejită dintre ele și deschidere crescând. Apoi pământul începu să se încline. Urcau dealul! Birgitte era din nou asemenea unei săgeți arcuite, concentrată, luptându-se

cu durerea agonizantă pe care o simţea în picior, îndemnând caii să galopeze şi mai tare. Nu trebuiau decât să ajungă pe coama dealului, să ajungă pe partea cealaltă.

Cu un suspin, Aviendha se lăsă moale pe coate, sărind în şa ca un sac dezlegat; lumina *saidarului* pâlpâi în jurul ei, apoi se stinse.

– Nu mai pot, zise ea gâfâind. Nu mai pot.

Doar atât reuşi să rostească.

Soldaţii Seanchan năvăliră pe pajişte aproape de îndată ce grindina de foc încetă.

– Nu-i nimic, îngăimă Elayne.

Gâtlejul îi era uscat; toată umezeala din lăuntrul ei ieşise prin piele şi îi înmuia hainele.

– Este obositor când foloseşti un *angreal*. Te-ai descurcat bine. Nu ne pot prinde.

În ciudă ei, o *sul'dam* îşi făcu apariţia pe pajiştea de jos; chiar dacă se aflau la un kilometru depărtare, n-aveai cum să le confunzi pe cele două femei. Soarele, care ajunsese jos, la apus, încă făcea să strălucească *a'dam*ul care le lega. O altă pereche li se alătură, apoi a treia şi a patra. A cincea.

– Culmea! strigă veselă Birgitte. Am reuşit! În seara asta bem şi ne veselim!

Jos, pe pajişte, o *sul'dam* arătă cu degetul, iar timpul părea să curgă mai încet pentru Elayne. Strălucirea Puterii Supreme se aprinse în jurul *damanei* femeii. Elayne vedea cum se forma urzeala. Ştia ce era. Şi n-avea cum să o oprească.

– Mai repede! strigă ea.

Scutul o lovi. Ar fi trebuit să fie suficient de puternică pentru el – ar fi trebuit să fie! –, însă fiind epuizată, abia agăţându-se de *saidar*, scutul se interpuse între ea şi Izvor. Jos, pe pajişte, urzeala ce fusese cândva o poartă se destrămă. Sleită de puteri, arătând de parcă ar fi fost incapabilă să se mişte, Aviendha se aruncă spre Elayne, trăgându-le pe amândouă jos din şa. Elayne abia avu timp să vadă panta dealului care se întindea la picioarele ei înainte să cadă.

Aerul deveni alb, înceţoşându-i privirea. Auzi un sunet – ştia că era un sunet, un bubuit puternic –, dar părea înfundat. O

lovise ceva, era ca și când s-ar fi prăbușit de pe acoperișul unui turn și aterizase pe caldarâm.

Când deschise ochii, văzu cerul. Însă acesta era cam ciudat, părea înceţoșat. Pentru o clipă nu reuși să se clintească, iar când o făcu, icni. O durea tot corpul. Oh, Lumină, ce durere! Își duse încet o mână la față; își văzu degetele roșii. Era sânge. Celelalte. Trebuia să le ajute pe celelalte. O simţea pe Birgitte, simţea durerea care era la fel de mare ca a ei, dar măcar Birgitte era în viaţă. Hotărâtă și furioasă, pare-se; nu putea fi rănită prea grav. Aviendha.

Gemând, Elayne se rostogoli pe burtă, apoi se ridică în patru labe. Era ameţită și simţea o durere ascuţită în partea laterală. Își aminti vag că era periculos să te miști dacă aveai o coastă ruptă, însă acest gând era la fel de înceţoșat ca și coasta dealului. Îi era greu și să gândească. Totuși, clipitul părea să-i limpezească vederea. Oarecum. Se afla aproape la poalele dealului! O dâră de fum se ridica de pe pajiștea de jos. Nu mai avea deloc importanţă în acel moment.

La vreo douăzeci de metri mai sus, pe pantă, Aviendha stătea și ea aplecată pe genunchi. Fu cât pe ce să se rostogolească atunci când ridică o mână ca să-și șteargă sângele ce i se prelingea pe față. Căuta din priviri, neliniștită. Când o zări pe Elayne, încremeni, zgâindu-se la ea. Elayne arăta rău. Cu siguranţă, nu mai rău decât Aviendha; jumătate din fustă îi era ruptă, corsajul îi era aproape desprins, iar acolo unde i se vedea pielea, aceasta părea murdară de sânge.

Elayne se târî până la ea. I se părea mai ușor așa decât să încerce să se ridice în picioare și să pășească. Ajunsă lângă ea, Aviendha răsuflă ușurată.

– Ești bine, zise ea, atingându-i obrazul cu degetele pline de sânge. Mi-a fost atât de teamă. Atât de teamă.

Elayne clipi mirată. După câte vedea, părea a fi în aceeași stare jalnică precum Aviendha. Fusta îi rămăsese întreagă, însă corsajul i se desprinsese și părea să sângereze din zeci de răni. Pe urmă își dădu seama. Nu fusese arsă, cum ar zice trolocii, sau ucisă mai exact. Se cutremură la acest gând.

– Amândouă suntem bine, rosti ea cu blândeţe.

Mai încolo, într-o parte, Birgitte își ștergea pumnalul de coama juganului Aviendhei, apoi se îndepărtă de calul nemișcat. Brațul drept îi atârna, haina îi dispăruse, la fel, una dintre cizme, iar restul veșmintelor îi erau sfâșiate; era la fel de plină de sânge pe corp și pe haine ca ele. Săgeata care îi era înfiptă în coapsă părea a fi cea mai gravă dintre răni, dar și celelalte făceau cât o rană gravă.

– Și-a rupt spinarea, zise ea, arătând spre calul de la picioarele ei. Al meu n-a pățit nimic, cred, însă ultima oară când l-am văzut gonea de mânca pământul. Întotdeauna mi-am zis că e făcută pentru viteză. Leoaica…

Ridică din umeri, tremurând.

– Elayne, Leoaica era deja moartă când am găsit-o. Îmi pare rău.

– Suntem în viață, spuse Elayne cu fermitate, asta contează.

Avea să plângă după Leoaică mai târziu. Fumul de pe coama dealului nu era gros, însă se întindea pe o suprafață mare.

– Vreau doar să văd ce am făcut.

Cele trei se agățară una de cealaltă ca să se ridice în picioare și urcară cu greu panta, gâfâind și gemând. Până și Aviendha. Arătau de parcă fuseseră la un pas de moarte – Elayne bănuia că așa și fusese – și de parcă se târâseră printr-un abator. Aviendha ținea încă *angrealul* strâns în pumn, dar chiar dacă ea sau Elayne ar fi deținut mai mult decât Înzestrarea de Tămăduire, niciuna dintre ele nu ar fi putut îmbrățișa Izvorul, darămite să mai conducă Puterea. Când ajunseră pe coama dealului, rămaseră rezemate una de cealaltă și priviră dezastrul.

Marginile pajiștii ardeau, iar porțiunea din interior era înnegrită, fumega și dispăruseră până și pietrele. Jumătate dintre copacii de pe pantele dimprejur erau rupți sau înclinați. Șoimii începeau să dea târcoale, plutind pe aerul fierbinte degajat de foc; șoimii vânau adesea astfel, căutând animale mici care ieșeau la iveală, fugind din calea flăcărilor. Nu era nici țipenie de Seanchan. Elayne și-ar fi dorit să vadă trupuri ca să aibă siguranța că muriseră cu toții. Îndeosebi toate *sul'dam*. Când privi în jos, către pământul ce ardea și fumega, se bucură deodată că nu exista nicio urmă. Avuseseră parte de o moarte groaznică.

„Lumina să aibă milă de sufletele lor, reflectă ea. De toate sufletele lor."

– Eh, zise ea cu voce tare, nu m-am ridicat la nivelul tău Aviendha, însă cred că totul s-a terminat cu bine, având în vedere situația. Mă voi strădui să mă descurc cum trebuie data viitoare.

Aviendha se uită pieziș la ea. Avea o tăietură pe obraz, o alta pe frunte și o rană deschisă pe creștet.

– Te-ai descurcat mult mai bine decât mine, pentru cea dintâi încercare. Prima oară, am primit un nod simplu legat într-un fir de Vânt. Am încercat de cincizeci de ori să-l destram și asta fără niciun bubuit de tunet sau vreo explozie care să-mi facă urechile să țiuie.

– Cred că ar fi trebuit să încep cu ceva mai simplu, spuse Elayne. Am obiceiul să mă arunc cu capul înainte.

Cu capul înainte? Se avântase fără să vadă dacă exista *apă*! Încercă să-și înăbușe chicotitul și în acel moment simți o durere ascuțită în partea laterală. Prin urmare, în loc să chicotească, gemu strângând din dinți. Crezu că pierduse câțiva.

– Măcar am găsit o armă nouă. N-ar trebui să fiu bucuroasă, dar sunt, de vreme ce Seanchanii au plecat.

– Nu înțelegi, Elayne, replică Aviendha arătând spre mijlocul pajiștii, unde fusese poarta. O fi fost doar o strălucire de lumină, sau chiar mai puțin. N-ai de unde ști până nu se întâmplă. Oare merită să riști pentru o strălucire de lumină să arzi tu și alte femei care se află la o distanță de șaptezeci de metri sau mai mult de tine?

Elayne se holba la ea. Rămăsese, știind toate astea? Una era să-ți riști viața și alta să riști să-ți pierzi abilitatea de a conduce Puterea...

– Vreau ca noi două să fim surori-dintâi, Aviendha. De îndată ce le vom găsi pe Înțelepte.

Nu știau cum aveau să se descurce în privința lui Rand. Însăși ideea de a se mărita *amândouă* cu el – și Min pe deasupra! – era mai mult decât ridicolă. Însă de treaba asta era sigură.

– Nu e nevoie să știu mai multe despre tine. Vreau să fiu sora ta, zise ea și sărută cu blândețe obrazul mânjit de sânge al Aviendhei.

Mai devreme, i se păruse că Aviendha se înroșise la față ca racul. Nici măcar amanții Aiel nu se sărutau în văzul lumii. Apusurile incandescente păleau în comparație cu fața Aviendhei.

– Și eu te vreau ca soră, murmură ea.

Înghițind cu noduri și uitându-se la Birgitte, care se prefăcea că nu le băga în seamă, se aplecă și își lipi repede buzele de obrazul lui Elayne. Aceasta o iubea mult atât pentru gest, cât și pentru restul.

Birgitte privea dincolo de ele, peste umăr. Poate că nu se prefăcuse totuși, deoarece deodată spuse:

– Vine cineva. Sunt Lan și Nynaeve, dacă nu mă înșel.

Ele se întoarseră cu greu, legănându-se, împleticindu-se și gemând. Era de-a dreptul ridicol; eroii din legende nu erau niciodată răniți atât de grav, încât abia să se mai țină pe picioare. La orizont, spre miazănoapte, doi călăreți se iviră pentru o clipă printre copaci. Pentru o clipă, dar suficient cât să se discearnă un bărbat înalt pe un cal înalt ce galopa de mânca pământul și o femeie pe un animal mai scund care galopa la fel de rapid. Cu mare grijă, cele trei se așezară ca să aștepte. Încă un lucru pe care eroii din legende nu îl făceau, își zise Elayne oftând. Nădăjduia să fie acea regină de care mama ei să fi fost mândră, însă era limpede că eroină nu avea să fie vreodată.

Chulein mișcă ușor hățurile, iar Segani se înclină ușor, pe o aripă striată. Era un *raken* bine pregătit, rapid și agil, preferatul ei, deși trebuia să îl împartă. Mereu existau mai mulți *morat'rakeni* decât *rakeni*; era o realitate. Jos, în fermă, mingile de foc săreau parcă din neant, împrăștiindu-se în toate direcțiile. Încercă să nu le dea atenție; treaba ei era să supravegheze împrejurimile fermei pentru eventuale primejdii. Bine măcar că fumul nu se mai ridica din livada de măslini, unde muriseră Tauan și Macu.

Aflându-se la șapte sute de metri deasupra pământului, vedea până departe. Toți ceilalți *rakeni* plecaseră să cerceteze împrejurimile; fiecare femeie care fugea era însemnată și verificată ca nu cumva ea să fi fost cea care stârnise tot haosul acela, deși, la drept vorbind, orice locuitor al acestor ținuturi ce vedea un *raken* pe cer ar fi rupt-o la fugă. Chulein nu avea altceva de

făcut decât să fie atentă la o eventuală primejdie. Își dorea să nu fi simțit mâncărimea dintre omoplați; asta însemna că *se apropia* primejdia. Zborul lui Segani nu stârnea un curent prea puternic la viteza aceea, cu toate acestea, ea își strânse mai tare sub bărbie cordonul glugii din pânză cerată, verifică atentă curelele din piele cu care era legată de șa, își ajustă ochelarii din cristal și își trase mai bine mănușile pe mâini.

Peste o sută de „Pumni ai Cerului" se aflau deja la sol și, mai important, șase *sul'dam* cu *damane*, precum și alte zeci care cărau tolbe pline cu *a'dam*. În al doilea zbor trebuiau să se ridice de pe dealurile dinspre miazăzi cu întăriri. Ar fi fost mai bine dacă ar fi fost mai multe în timpul primului atac, dar Hailene aveau prea puțini *to'raken*. Circulau zvonuri cum că mulți primiseră sarcina de a o aduce pe Înalta Doamnă Suroth și întreg alaiul ei de la Amadicia. Nu era bine să pui gând rău celor de viță nobilă, însă ea și-ar fi dorit să fi fost trimiși mai mulți *to'raken* în Ebou Dar. Niciun *morat'raken* nu avea o părere bună despre uriașii și dizgrațioșii *to'raken*, buni doar pentru a căra poveri, dar ar fi putut trimite mai mulți „Pumni ai Cerului" la sol, mai multe *sul'dam*.

– Se zice că ar fi sute de *marath'damane* acolo jos, zise Eliya cu voce tare în spatele ei. Când te aflai sus, pe cer, trebuia să vorbești tare ca să acoperi șuieratul vântului. Știi ce-am să fac cu partea mea de aur? Am să cumpăr un han. Ebou Dar pare a fi un loc plăcut, din ce-am văzut. Poate am să-mi găsesc și un soț. Voi avea copii. Ce zici?

Chulein rânji în spatele eșarfei. Fiecare zburător zicea că își va cumpăra un han sau o tavernă, uneori chiar o fermă, cu toate astea, cine părăsea cerul? Îl bătu ușor pe Segani pe gâtul lung și tăbăcit. Fiecare femeie zburătoare – trei din patru erau femei – vorbea despre soț și copii, însă copiii însemnau și sfârșitul zborului. Multe femei renunțau a mai fi „Pumni ai Cerului" într-o lună, apoi părăseau cerul într-o jumătate de an.

– Cred c-ar trebui să fii cu ochii-n patru, replică ea.

Nu strica totuși puțină pălăvrăgeală. Cel mult putea zări un copil mișcându-se prin livada de măslini de jos, dar cu greu putea să apară ceva care să fie o amenințare pentru

„Pumnii Cerului". Și cele mai ușoare armuri ale soldaților erau la fel de tari ca ale Gărzilor Morții; se spunea că unele erau chiar mai tari.

– O să-mi cumpăr cu partea mea o *damane* și am să angajez o *sul'dam*.

Dacă jos s-ar fi aflat cel puțin jumătate din acele *marath'damane* despre care se zvonea, atunci cu partea ei va putea cumpăra două *damane*. Trei!

– O *damane* dresată să facă Lumini pe Cer, cu ajutorul Puterii Supreme. Când voi părăsi cerul, voi fi la fel de bogată ca unul de viță nobilă.

Acolo jos aveau ceva ce se numea „artificii" – ea îi văzuse pe niște inși încercând în zadar să le stârnească interesul celor de viță nobilă din Tanchico în privința artificiilor –, dar cine ar privi un lucru atât de jalnic comparativ cu Luminile pe Cer. Inșii aceia fuseseră legați fedeleș și aruncați pe marginea unui drum în afara orașului.

– Ferma! strigă Eliya.

Brusc, ceva îl izbi pe Segani cu mai multă forță decât cea mai violentă furtună pe care o simțise vreodată Chulein, făcându-l să se rostogolească în aer.

Rakenul se prăvălea, scoțând un țipăt înfiorător, și se învârtea cu atâta repeziciune, încât Chulein fu țintuită de curelele de siguranță. Își ținu mâinile pe coapse și trase de hățuri, însă nimic. Segani trebuia să se redreseze singur, iar dacă ar fi smucit hățurile, l-ar fi împiedicat să facă asta. Cădeau, învârtindu-se ca o roată a norocului. *Morat'rakenii* erau învățați să nu se uite în jos atunci când cădea un *raken*, indiferent de motiv, dar ea nu se putea abține să nu calculeze înălțimea cu fiecare rostogolire care o aducea mai aproape de pământ. Șase sute de metri. Patru sute. Trei. Două. Lumina să-i lumineze sufletul și mila nesfârșită a Creatorului s-o ferească de...

Cu o lovitură din aripile lui mari, ce o făcu să se clatine într-o parte și să scrâșnească din dinți, Segani se redresă, măturând cu penele vârful copacilor în timp ce coborau lin. Cu un calm dobândit de-a lungul unei pregătiri intense, ea îi verifică aripile. Nimic, însă va pune un *der'morat'raken* să-l

cerceteze mai atent. Orice lucru mărunt care ei ar putea să-i scape va fi descoperit, cu siguranță, de dresor.

– Se pare c-am scăpat încă o dată de Doamna Umbrelor, Eliya.

Întorcându-se ca să arunce o privire peste umăr, tăcu. O curea de siguranță se desprinsese de șaua din spatele ei, care acum era goală. Orice zburător știa că Doamna așteptă la capătul unei căderi de la înălțime, dar faptul că știa nu îl ajuta să vadă mai bine.

Rostind o rugăciune scurtă pentru moartă, ea se întoarse hotărâtă la datorie și îl îndemnă pe Segani să își reia zborul. Urcă încet, în spirală, în caz că exista vreo rană ascunsă, apoi mai repede atunci când i se păru că era în siguranță. Poate puțin prea repede ca să fi fost în siguranță. Fumul ce se ridica de după dealul denivelat din față o făcu să se încrunte, însă ceea ce văzu când ajunse sus făcu gura să i se usuce. Mâinile îi încremeniră pe hățuri, iar Segani continuă să urce cu bătăi puternice de aripi.

Ferma... dispăruse. Mai rămăseseră doar fundațiile clădirilor albe, iar construcțiile mari clădite pe panta dealului se prăbușiseră, transformându-se în moloz. Nu mai rămăsese nimic. Totul era negru și ars. Focul pârjolea arbuștii de pe povârnișuri, limbile sale măturând livezile de măslini și pădurea, în spațiile dintre dealuri. Dincolo, se aflau copacii rupți, pe o întindere de șaptezeci de metri sau mai mult, toți căzuți în direcția opusă fermei. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Cu siguranță, nu mai rămăsese nimeni în viață. Nimic nu ar fi putut supraviețui acelui iad, sau ce-o fi fost.

Își reveni repede și îl întoarse pe Segani spre miazăzi. În depărtare, zări *to'rakeni*, fiecare încărcat cu zeci de „Pumni ai Cerului". Erau „Pumni ai Cerului" și *sul'dam* care soseau prea târziu. Începu să-și formuleze raportul în minte; desigur, nu mai exista altcineva care să facă unul. Toată lumea spunea că tărâmul acela era plin de *marath'damane* care așteptau să li se pună zgarda, dar din cauza noii arme, aceste femei care își spuneau Aes Sedai erau un adevărat pericol. Trebuia făcut ceva în privința lor, ceva decisiv. Poate că, fiind în drum spre Ebou Dar, Înalta Doamnă Suroth se va gândi și ea la asta.

CAPITOLUL 7

Ţarcul de capre

Niciun nor nu se zărea pe cerul de deasupra ţării Ghealdan, iar dealurile împădurite erau înfierbântate de dogoarea soarelui de dimineaţă. Chiar dacă nu era încă miezul zilei, aerul era înăbuşitor. Pinii şi ferigile se îngălbeneau din cauza secetei, ca şi acei copaci ce-i păreau lui Perrin a fi brazi. Nu sufla nici cea mai mică adiere de vânt. Broboanele de sudoare îi şiroiau pe faţă, ascunzându-i-se în barba scurtă. Părul cârlionţat i se lipea de cap. I se păru că aude un tunet undeva, spre apus, însă încetase de mult să mai creadă că va mai ploua vreodată. Era cel mai bine să se descurce cu ce are, nu să viseze cu ochii deschişi.

Din locul în care se afla, pe creasta cu copaci răzleţi, cerceta oraşul Bethal înconjurat de ziduri printr-un ochean din alamă. Chiar şi ochii lui aveau nevoie de puţin ajutor ca să vadă până la distanţa aceea. Era un oraş măricel, cu clădiri ce aveau acoperişuri din ardezie şi cu câteva construcţii înalte din piatră, probabil palatele micilor nobili sau casele negustorilor înstăriţi. Nu reuşi să discearnă steagul stacojiu ce atârna fără vlagă în vârful celui mai înalt turn al palatului cel mare, singurul steag la vedere, dar ştia cui îi aparţinea. Lui Alliandre Maritha Kigarin, Regina Ghealdanului, ce se afla departe de capitala Jehannah.

Porţile oraşului erau deschise, fiind păzite fiecare de douăzeci de gărzi. Cu toate acestea, nimeni nu ieşea pe ele, iar drumurile pe care le vedea erau aproape pustii. Un singur călăreţ se apropia în galop de Bethal dinspre miazănoapte. Soldaţii se agitau, unii îşi mişcau suliţele sau arcurile la vederea călăreţului ca şi cum acesta ar fi fluturat o sabie plină de sânge. Mai mulţi soldaţi care erau de gardă se îngrămădiseră pe metereze sau mărşăluiau pe zidurile dintre acestea. Se zăreau multe săgeţi pregătite în arcurile ridicate. Se simţea multă teamă.

O furtună măturase această parte din Ghealdan. Şi încă o făcea. Bandele Profetului creau haos, tâlharii profitau, iar Mantiile Albe ce făceau incursiuni dincolo de graniţa Amadiciei puteau ataca fără dificultate chiar şi acolo. Cele câteva dâre de fum dinspre miazăzi erau semnul că acolo ardeau câteva ferme, lucrarea Mantiilor Albe sau a Profetului. Tâlharii arareori îşi băteau capul să dea foc, iar ceilalţi doi lăsau prea puţin în urma lor. Ca lucrurile să fie şi mai confuze, prin fiecare sat prin care trecuse în ultimele zile circulau zvonuri cum că Amador căzuse în mâinile Profetului sau ale tarabonerilor, ori ale surorilor Aes Sedai, depinde cine spunea povestea. Se zvonea că Pedron Niall ar fi murit în luptă, apărând oraşul.

Una peste alta, erau suficiente motive ca o regină să-şi facă griji pentru siguranţa ei. Însă soldaţii s-ar fi putut afla acolo şi din cauza lui. În ciuda eforturilor lui, trecerea sa prin sud nu rămăsese neobservată.

Îşi mângâia barba, îngândurat. Păcat că lupii de pe dealurile înconjurătoare nu îi puteau spune nimic, pentru că nu le păsa de oameni decât atunci când aceştia îi vânau. De la Fântânile din Dumai încoace, nu se mai simţea îndreptăţit să le ceară ceva decât dacă n-avea încotro. Poate-ar fi mai bine dacă s-ar duce acolo singur, însoţit doar de câţiva bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri.

Adeseori se gândise că Faile îi putea citi gândurile, de obicei când îşi dorea el mai puţin, şi chiar în acel moment ea îi demonstră asta, dând pinteni iepei sale negre ca smoala, Swallow, şi venind lângă calul lui fumuriu. Rochia ei de călărie strânsă pe

corp era la fel de neagră ca iapa, cu toate acestea, părea să suporte căldura mai bine decât el. Femeia mirosea slab a săpun de ierburi și a transpirație curată, a ea însăși. A hotărâre. În ochii migdalați i se citea hotărârea, iar nasul ascuțit o făcea să semene cu un șoim.

– N-aș vrea să văd găuri în haina asta albastră elegantă, soțule, zise ea cu blândețe, ca să audă doar el, fiindcă inșii ăia par gata să tragă într-un grup de străini înainte să-i întrebe cine sunt. Și-apoi, cum vei ajunge la Alliandre fără afle toți cine ești? Trebuie să faci asta în taină, nu uita.

Nu spuse că ea ar trebui să meargă, că gărzile de la porți ar lua-o drept o femeie care fugea din calea primejdiei, că ar putea ajunge la Regină folosindu-se de numele mamei sale fără să stârnească prea multă vâlvă, însă nici nu fu nevoie. Auzise deja toate acestea de la ea și chiar mai multe încă din noaptea în care intraseră în Ghealdan. Perrin se afla acolo pe de o parte datorită răvașului pe care Alliandre i-l trimisese lui Rand, în care îi oferea... Sprijin? Alianță? Oricum, suverana își dorise ca totul să se petreacă în mare taină.

Perrin se îndoia că Aram, care ședea pe cenușiul lui cu picioare lungi la câțiva pași în spate, auzise vreun cuvânt rostit de Faile, dar înainte ca ea să termine de vorbit, Berelain veni în partea cealaltă, călare pe iapa albă. Broboane de sudoare îi străluceau pe obraji. Și ea mirosea a hotărâre. Mirosul răzbătea printr-un nor de parfum de trandafiri. Cel puțin așa i se părea, un nor. Spre mirarea lui, rochia ei verde de călărie nu lăsa la vedere mai multă piele decât era nevoie.

Cele două însoțitoare ale lui Berelain rămaseseră în spate, deși Annoura, sfetnica Aes Sedai, îl studia cu o față inexpresivă de sub cosițele subțiri împletite cu mărgele ce îi ajungeau până la umăr. Nu pe el și pe cele două femei de lângă el; pe el în mod special. Nicio broboană de sudoare. Și-ar fi dorit să fi fost suficient de aproape ca să simtă mirosul surorii Cenușii cu nasul coroiat; spre deosebire de cealaltă Aes Sedai, ea nu făgăduise nimănui nimic. Dacă făgăduințele acelea aveau vreo valoare. Seniorul căpitan Gallenne, comandantul Gărzilor Înaripate ale lui Berelain, părea și el preocupat să cerceteze orașul Bethal, cu ajutorul unui ochean,

jucându-se cu hățurile într-un mod care însemna – Perrin învățase deja asta – că era cufundat în calcule. Probabil se gândea cum să cucerească orașul cu forța; Gallenne lua întotdeauna în considerare prima posibilitate, care era și cea mai neinspirată.

– Cred în continuare că eu ar trebui să îi vorbesc reginei Alliandre, spuse Berelain.

Perrin auzise și aceste cuvinte în fiecare zi.

– Doar de-asta am venit, la urma urmei.

Acesta era unul dintre motive.

– Annourei i se va acorda audiență pe loc și mă va lua cu ea înăuntru în fața suveranei Alliandre.

O a doua minune. În vocea ei nu se simțea nici urmă de flirt. Părea să-i acorde lui Gallenne la fel de multă atenție ca mănușilor ei roșii din piele, pe care le netezea.

Care să fie? Problema era că el nu voia să o aleagă pe niciuna din ele.

Seonid, a doua Aes Sedai care venise pe creastă, stătea lângă murgul ei, puțin mai încolo, lângă un abanos înalt, uscat de secetă, și nu se uita înspre Bethal, ci la cer. Cele două Înțelepte aveau ochi deschiși la culoare, iar chipurile lor contrastau puternic cu al ei: ele aveau fețe tuciurii, ea, tenul palid, ele aveau părul bălai, ea, părul negru, ele erau înalte, ea, scundă, ca să nu mai pomenim de fustele lor negre și bluzele albe ce contrastau cu rochia ei albastră din lână fină. Coliere și brățări din aur, argint și fildeș le împodobeau pe Edarra și pe Nevarin, în vreme ce Seonid purta doar inelul cu Marele Șarpe. Fețele lor erau tinere comparativ cu fața ei fără vârstă. Dar Înțeleptele dădeau dovadă de aceeași stăpânire de sine precum sora Verde. Și ele priveau cu atenție cerul.

– Vedeți ceva? le întrebă Perrin, amânând luarea unei hotărâri.

– Vedem cerul, Perrin Aybara, răspunse calm Edarra, bijuteriile ei zornăind încet când își potrivi șalul răsfrânt peste umăr.

Căldura părea să le atingă pe femeile Aiel la fel de puțin ca pe surorile Aes Sedai.

– Dacă vom vedea și altceva, îți vom spune.

Spera că îi vor spune. Credea că îi vor spune. Cel puțin dacă era vorba de un lucru pe care se gândeau că-l văd și Grady

și Neald. Deoarece cei doi *asha'mani* nu i-ar fi ascuns nimic. Și-ar fi dorit ca ei să se fi aflat acolo, nu în tabără.

În urmă cu mai bine de o jumătate de săptămână, un fir de Putere Supremă ce străbătuse cerul le agitase destul de mult pe surorile Aes Sedai și pe Înțelepte. Pe lângă Grady și Neald. Prezența lor le agitase încă și mai tare, aducându-le aproape în pragul panicii, dacă Aes Sedai erau capabile de așa ceva. *Asha'manii*, surorile Aes Sedai și Înțeleptele, *toți* susținuseră că mai simțeau urma vagă a Puterii pe cer mult timp după ce acel fir dispăruse, însă niciunul nu știa ce însemna acesta. Neald spusese că îl ducea cu gândul la vânt, deși nu putea spune de ce. Niciunul nu voia să exprime mai mult decât o părere, cu toate acestea, dacă jumătatea bărbătească și cea femeiască a Puterii erau vizibile, atunci trebuie să fi fost lucrarea Rătăciților, una de mare amploare. De-atunci, Perrin stătuse multe nopți treaz, întrebându-se ce puneau la cale.

El privi spre cer, fără să vrea. Nu văzu nimic, firește, decât doi porumbei. Dintr-odată, un șoim țâșni dinaintea ochilor lui și unul dintre porumbei dispăru într-o mare de pene. Celălalt o luă spre Bethal, bătând frenetic din aripi.

– Ai luat o hotărâre, Perrin Aybara? îl întrebă Nevarin, puțin cam aspru.

Înțeleapta cu ochii verzi părea chiar mai tânără decât Edarra, poate de aceeași vârstă cu el, dar nu avea seninătatea femeii cu ochi albaștri. Șalul îi căzu de pe umeri când își puse mâinile în șolduri, iar el mai că se aștepta să îl amenințe cu degetul. Sau cu pumnul. Îi amintea de Nynaeve, cu toate că nu semănau deloc. Pe lângă Nevarin, Nynaeve ar fi părut durdulie.

– La ce folosește sfatul nostru dacă nu-i dai ascultare? vru ea să știe. La ce folosește?

Faile și Berelain se îndreptară în șei, amândouă foarte mândre, amândouă mirosind a așteptare și a nesiguranță în același timp. Și a iritare, pentru că erau nesigure; niciuneia nu-i plăcea câtuși de puțin ce se întâmpla. Seonid era prea departe ca să îi simtă mirosul, însă buzele ei țuguiate îi dezvăluiau prea bine dispoziția. Porunca Edarrei de a vorbi doar atunci când era întrebată o înfuria la culme. În definitiv, ea nu-și dorea decât ca

el să accepte sfatul Înțeleptelor; îl privea insistent, ca și când intensitatea din ochii ei l-ar fi călăuzit în direcția în care îi cereau să meargă. Adevărul era că Perrin voia s-o aleagă pe ea, dar șovăia. Oare cât de puternic era jurământul pe care ea i-l făcuse lui Rand? Mai puternic decât ar fi crezut, din câte își dăduse seama până atunci, și totuși, cât de mare încredere putea avea într-o Aes Sedai? Sosirea celor doi Străjeri ai lui Seonid îi mai dădu un răgaz de câteva minute.

Aceștia călăreau împreună, cu toate că plecaseră în direcții diferite, mânându-și caii în spatele copacilor, de-a lungul crestei, astfel încât să nu fie zăriți din oraș. Furen era tairen, aproape la fel de tuciuriu ca solul fertil, cu șuvițe argintii în părul negru și inelat, în vreme ce Teryl, un murandian, era cu douăzeci de ani mai tânăr și avea părul roșcat-închis, mustăți răsucite și ochi mai albaștri decât ai Edarrei. Oricum, cei doi păreau plămădiți din același lut: înalți, zvelți și duri. Aceștia descălecară cu lejeritate, mantiile schimbându-și culorile și dispărând într-un mod amețitor, și îi dădură raportul lui Seonid, ignorându-le în mod voit pe Înțelepte. Și pe Perrin.

– E mai rău decât la miazănoapte, zise Furen dezgustat.

Câteva broboane de sudoare i se adunaseră pe frunte, însă niciunul dintre bărbați nu părea deranjat de dogoare.

– Nobilii locului stau închiși în conacele lor sau în oraș, iar soldații Reginei au rămas între zidurile orașului. Au lăsat împrejurimile pe mâinile Profetului și ale tâlharilor, deși abia dacă vezi vreunul prin părțile astea. Oamenii Profetului sunt peste tot. Cred că Alliandre va fi bucuroasă când te va vedea.

– O gloată! pufni Teryl, lovindu-și palma cu hățurile. N-am văzut niciodată mai mult de cincisprezece sau douăzeci într-un loc, înarmați mai ales cu furci și sulițe pentru mistreți. Erau îmbrăcați în zdrențe, precum cerșetorii. Sigur ar fi speriat niște fermieri, dar de la seniori te-ai aștepta să-i prindă și să-i spânzure cu grămada. Regina îți va săruta mâna când va vedea o soră.

Seonid vru să spună ceva, apoi își ridică privirea la Edarra, care încuviință. Faptul că trebuia să ceară permisiune să vorbească o făcu pe sora Verde să strângă și mai tare din buze. Vocea ei fu însă dulce ca mierea.

– Nu mai există niciun motiv să-ți amâni decizia, Seniore Aybara.

Ea pronunță apăsat titlul, știind exact cât de îndreptățit era să-l aibă.

– Soția ta s-o fi trăgând dintr-o mare Casă, iar Berelain o fi conducătoare, dar Casele saldaeane nu prea au mare importanță aici, iar Mayene este cea mai mică dintre națiuni. O Aes Sedai ca sol va însemna că Turnul Alb te susține, în ochii lui Alliandre.

Amintindu-și, poate, că Annoura era la fel de potrivită, se grăbi să adauge:

– Și-apoi, am mai fost în Ghealdan și numele meu este cunoscut. Alliandre nu numai că mă va primi de îndată, însă va asculta și ce am de spus.

– Nevarin și cu mine o vom însoți, zise Edarra.

– Vrem să ne asigurăm că nu va spune mai mult decât trebuie, adăugă Nevarin.

Seonid scrâșni din dinți, tare pentru urechile lui Perrin, și începu să își netezească fustele despicate, având grijă să țină ochii plecați. Annoura scoase un sunet ce semăna aproape cu un mârâit, apoi își întoarse capul, ca să nu i se vadă fața; ea se ținea departe de Înțelepte și nu îi plăcea să le vadă pe celelalte surori în compania lor.

Lui Perrin îi veni să ofteze. Dacă o trimitea pe sora Verde, ar putea ajunge înfipt în țeapă, dar Înțeleptele aveau și mai puțină încredere în Aes Sedai decât el și le țineau pe Seonid și pe Masuri din scurt. În ultima vreme, circulau povești despre Aieli prin sate. Niciunul dintre săteni nu văzuse vreodată un Aiel, însă zvonurile despre Aielii care îl urmau pe Dragonul Renăscut pluteau în aer. Jumătate dintre locuitorii Ghealdanului erau convinși că existau Aieli la o zi sau două depărtare și fiecare poveste era mai ciudată și mai înspăimântătoare decât cea dinainte. Alliandre s-ar putea teme prea mult să îl lase să se apropie de ea dacă vedea o pereche de femei Aiel spunându-i unei Aes Sedai când să se miște. Iar Seonid se supunea, oricât de mult ar fi scrâșnit din dinți! Ei bine, nu avea de gând să riște viața lui Faile fără o garanție mai întemeiată decât o scrisoare ce conținea cuvinte vagi, primită în urmă cu câteva luni. Țeapa

se înfigea mai adânc, chiar între omoplații lui. Cu toate acestea, el nu avea de ales.

– Un grup mai restrâns va trece prin porțile alea mai ușor decât unul mai mare, zise el în cele din urmă, vârându-și ocheanul în desagă. Și nici nu va da prilej lumii să vorbească. Asta înseamnă doar tu și Annoura, Berelain. Și poate Seniorul Gallenne. Probabil îl vor lua drept Străjerul Annourei.

Berelain chicoti încântată, aplecându-se ca să îl prindă de braț cu ambele mâini. Nu se rezumă doar la asta, desigur. Îl mângâie cu degetele și afișă un zâmbet ce promitea multe, pe urmă se îndreptă înainte ca el să se miște, expresia de pe fața ei devenind brusc nevinovată precum cea a unui copil. Fără nicio expresie, Faile părea preocupată să își pună mănușile de călărie cenușii. După mirosul ei, nu observase zâmbetul lui Berelain. Își ascundea bine dezamăgirea.

– Îmi pare rău, Faile, zise el, dar...

Indignarea se simțea în mirosul ei ca niște ghimpi.

– Soțule, sunt convinsă că ai lucruri importante de discutat cu Prima din Mayene înainte să plece, rosti ea pe un ton calm, ochii migdalați fiind senini, iar mirosul precum cel al ciulinilor. Cel mai bine e să vorbești cu ea acum.

Întorcând-o pe Swallow, Faile se duse la Seonid, ce fierbea, și la Înțelepte, care priveau încordate, dar nici nu descălecă, nici nu vorbi cu ele. În schimb, se uită încruntată spre Bethal, asemenea unui șoim ce privea din cuibul său de pe culmi.

Perrin își dădu seama că își pipăia nasul și își retrase mâna. Nu era sânge, firește; doar avea senzația că îi curgea sânge din nas.

Berelain nu avea nevoie de instrucțiuni de ultim moment – Prima din Mayene și sfetnica ei Cenușie erau nerăbdătoare să plece, convinse că știau ce să zică și ce să facă – totuși, Perrin insistă să fie prudente și sublinie ca Berelain și doar Berelain să-i vorbească suveranei Alliandre. Annoura îi aruncă privirea aceea rece specifică surorilor Aes Sedai și încuviință. Ceea ce ar fi putut însemna consimțământ sau nu; el știa că ea nu i-ar fi spus nici dacă ar fi încercat să scoată cuvintele cu cleștele. Berelain zâmbi amuzată, deși aproba tot ce zicea el. Sau spunea că era de acord. El bănuia că ar spune orice ca să obțină ce vrea, iar acele

zâmbete nepotrivite îl deranjau. Gallenne își pusese deoparte ocheanul, însă continua să se joace cu hățurile, gândindu-se, fără îndoială, cum să le scoată pe cele două femei din Bethal. Lui Perrin îi venea să mârâie.

Le privea îngrijorat cum coborau călare spre drum. Mesajul pe care îl ducea Berelain era simplu. Rand înțelegea de ce Alliandre era prudentă, însă dacă ea își dorea protecție din partea lui, atunci trebuia să îi declare deschis sprijinul. Va primi protecție, soldați și *asha'mani* ca să fie limpede pentru toată lumea, chiar din partea lui Rand însuși dacă era nevoie, odată ce ea era de acord să facă declarația aceasta. Berelain nu avea niciun motiv să schimbe mesajul, în ciuda zâmbetelor ei – se gândea că poate erau un alt mod de a flirta –, dar Annoura… Aes Sedai făceau ce făceau și, de multe ori, numai Lumina știa de ce. El și-ar fi dorit să găsească o cale de a ajunge la Alliandre fără să folosească o soră sau să stârnească discuții. Sau s-o pună în pericol pe Faile.

Cele trei călărețe ajunseră la porți cu Annoura în frunte, iar gărzile își ridicară repede sulițele și își coborâră arcurile și arbaletele, de îndată ce ea spuse că este Aes Sedai. Nu mulți oameni aveau curajul să conteste această revendicare. Nu trecu mult timp până când ea le conduse pe celelalte în oraș. De fapt, soldații păreau nerăbdători ca ele să treacă mai repede, ca să nu fie văzute de cineva de pe dealurile înconjurătoare. Unii priveau în zare, la culmile îndepărtate, iar Perrin nu avea nevoie să îi miroasă ca să știe că erau neliniștiți la gândul că s-ar fi putut afla cineva acolo, la pândă, o persoană care, deși era puțin probabil, ar fi recunoscut o soră.

Întorcându-se spre miazănoapte, unde se afla tabăra lor, Perrin porni de-a lungul crestei și merse până când nu mai puteau fi zăriți din turnurile orașului Bethal, apoi coborî spre drumul bătătorit. Fermele răzlețe erau înșiruite de-a lungul drumului, case cu acoperișuri din paie și hambare lungi și înguste, pășuni veștejite și miriști, și țarcuri de capre cu ziduri înalte de piatră, însă în ferme erau puține animale și încă și mai puțini oameni. Aceia puțini îi priveau pe călărești cu precauție, ca gâștele pe vulpi, oprindu-se din treaba lor până când treceau caii. Aram era și el atent la ei, pipăindu-și uneori mânerul sabiei ce se

ridica deasupra umărului, dorindu-și, poate, să fi găsit și altceva în afară de fermieri. În ciuda hainei cu dungi verzi, micuțul Tinker părea neperturbat.

Edarra și Nevarin pășeau alături de Stepper, ca și când ar fi ieșit la plimbare, dar țineau pasul cu ușurință, în ciuda fustelor umflate. Seonid venea în urma lor pe calul său, iar Furen și Teryl erau în spatele ei. Sora Verde, cu obrazul palid, spuse că voia să călărească la vreo doi pași în urma Înțeleptelor, însă bărbații se încruntară. Străjerii aveau adesea o mai mare grijă pentru demnitatea surorii Aes Sedai decât avea ea însăși, fiindcă Aes Sedai se comportau ca niște regine.

Faile o ținea pe Swallow departe de femeile Aiel, călărind în tăcere și părând să privească peisajul atins de secetă. Subțirică și grațioasă, îl făcea pe Perrin să se simtă uneori cam neîndemânatic. Ea era ca argintul viu, iar el o iubea pentru asta, de obicei, dar... Se stârni o boare ce amesteca mirosul ei cu al celorlalți. Perrin știa că ar fi trebuit să se gândească la Alliandre și la ce răspuns va da aceasta, sau și mai bine, la Profet și la cum va da de urma lui odată ce va primi răspuns de la Alliandre, oricare ar fi fost acesta, însă nu reușea să se concentreze la asta.

El se așteptase ca Faile să se înfurie atunci când o alesese pe Berelain, deoarece Rand o trimisese, pare-se, pentru acest scop. Faile știa că el nu voia să îi pună viața în pericol, nu voia să riște asta, lucru care ei îi displăcea mai mult decât îi displăcea Berelain. Prin urmare, mirosul ei fusese mai dulce decât cel al unei dimineți de vară – asta până când el încercase să își ceară iertare. De obicei, scuzele îi stârneau și mai tare furia, dacă era deja furioasă – exceptând cazurile în care acestea o temperau –, dar ea *nu* fusese furioasă! Când nu era Berelain, lucrurile decurgeau lin între ei. De cele mai multe ori. Însă când el încercase să-i explice că nu făcea nimic ca s-o încurajeze pe Berlain – departe de el acest gând! – primise un răspuns scurt: „Firește că nu!" pe un ton ce îl făcuse să se simtă un prost pentru că adusese vorba despre asta. Iar ea continua să se înfurie – pe el! – de fiecare dată când Berelain îi zâmbea sau găsea un motiv să îl atingă, indiferent cu câtă bruscheță o respingea el, și Lumina știa că el făcea asta! Nu mai știa cum să o

descurajeze, poate doar dacă o va lega. Încercările timide din partea lui de a afla de la Faile cu ce greșea primeau răspunsuri senine de tipul: „Ce te face să crezi că ai făcut ceva?", sau nu atât de senine: „Ce crezi *tu* că ai făcut?", sau un simplu: „Nu vreau să vorbesc despre asta". *Făcea* el ceva greșit, doar că nu știa ce anume! Trebuia să afle totuși. Nimic nu era mai important decât Faile. Nimic!

– Seniore Perrin?

Vocea alarmantă a lui Aram îl trezi din visurile sumbre.

– Nu-mi spune așa, bombăni el, privind în direcția în care arăta bărbatul, unde, la o oarecare distanță în față, se afla o altă fermă părăsită al cărei acoperiș și hambar ardeau.

Mai rămăseseră doar pereții din piatră dură. Era o fermă părăsită, dar nu și pustie. De acolo răzbăteau strigăte furioase.

Vreo șapte inși prost îmbrăcați, cu sulițe și furci, încercau să se cațere pe zidul din piatră al unui țarc de capre, care le ajungea până la nivelul pieptului, în timp ce câțiva bărbați, aflați în interior, se străduiau să-i împiedice. Niște cai alergau liberi înăuntru, speriați de larmă și ferindu-se să nu fie loviți. Trei femei erau călare. Însă acestea nu așteptau, pur și simplu, să vadă deznodământul; una dintre ele părea să arunce cu pietre și, chiar în momentul în care se uită el, o alta se apropie în viteză de zid ca să atace cu un ciomag lung, în vreme ce a treia își ridică deodată calul pe picioarele de dinapoi, iar un ins înalt se dădu jos de pe zid ca să se ferească din calea copitelor. Dar atacatorii erau prea mulți și zidul prea lung pentru a putea fi apărat.

– Vă sfătuiesc să-i ocolim, zise Seonid.

Edarra și Nevarin se uitară la ea încruntate, dar ea continuă, pe un ton concis, în care se citea graba:

– Aceia sunt, cu siguranță, oamenii Profetului și ar fi un început prost dacă i-am ucide. Zeci de mii, sute de mii și-ar putea pierde viața dacă vei da greș cu ei. Oare merită să riscăm atât de mult ca să salvăm câțiva oameni?

Perrin n-avea de gând să curme viața nimănui dacă putea, însă nici nu intenționa să își întoarcă privirea. Așa că nu pierdu timpul cu explicații.

– Ai putea să-i sperii? o întrebă el pe Edarra. Doar să-i sperii?

Își amintea prea bine ce făcuseră Înțeleptele la Fântânile din Dumai. Și *asha'manii*. Poate ar fi fost mai bine ca Grady și Neald să nu se fi aflat acolo.

– Poate, răspunse Edarra, observând cu atenție mulțimea din jurul țarcului, apoi clătină ușor din cap și ridică din umeri. Poate.

Asta ar fi trebuit să fie suficient.

– Aram, Furen, Teryl, veniți cu mine! ordonă el.

Perrin dădu pinteni calului și, când Stepper o luă la galop, se simți ușurat să-i vadă pe Străjeri că îl urmează îndeaproape. Patru bărbați care atacau puteau da roade mai bune decât doi. El își ținea mâinile pe hățuri, departe de topor.

Oricum, nu fu prea încântat când Faile ajunse în galop cu Swallow alături de el. Deschise gura, dar ea îl privi ridicând o sprânceană. Părul ei negru era frumos și flutura în vânt. Ea era frumoasă. O sprânceană ridicată, doar atât și el rosti alte cuvinte decât intenționase.

– Păzește-mi spatele, îi spuse el.

Zâmbind, ea scoase un pumnal. Cu toate lamele pe care le ținea ascunse, el se minuna cum de nu era înjunghiat atunci când încerca să o îmbrățișeze.

De îndată ce ea privi din nou în față, Perrin îi făcu agitat semne lui Aram, așa încât ea să nu-l vadă. Aram încuviință, stând aplecat în șa și cu sabia trasă, gata să îl străpungă pe primul om al Profetului care avea să îi iasă în cale. Perrin spera că bărbatul înțelesese că trebuia să-i păzească spatele lui Faile, și nu numai, dacă ajungeau să se încaiere cu inșii aceia.

Niciunul dintre bandiți nu îi observase încă. Perrin strigă, dar aceștia nu păreau să îl audă din cauza propriilor țipete. Un bărbat care purta o haină prea mare reușise să se cațere pe zid, iar alți doi păreau pe punctul de a trece dincolo. Dacă Înțeleptele aveau de gând să facă totuși ceva, era prea...

Tunetul care le bubui deasupra capetelor aproape că îl asurzi pe Perrin, iar trăsnetul puternic îl făcu pe Stepper să se împleticească înainte de a-și recăpăta ritmul. Atacatorii auziseră și ei, fiindcă se clătinau și aruncau priviri sălbatice în jurul lor, unii acoperindu-și urechile cu mâinile. Bărbatul de pe zid își pierdu echilibrul și căzu în afara lui. Sări însă imediat în

picioare și arătă furios spre țarc, iar unii dintre camarazii lui începură să se cațere din nou. Alții îl văzură pe Perrin și arătară cu degetul, fără ca vreunul dintre ei să se clintească din loc. Câțiva își pregătiră armele.

Dintr-odată, deasupra țarcului își făcu apariția o roată orizontală de foc, lată cât un bărbat înalt. Scuipa limbi de foc în vreme ce se rotea cu un geamăt care creștea și scădea, un geamăt tânguitor ce semăna cu un bocet.

Bărbații în zdrențe o rupseră la fugă în toate direcțiile, asemenea unor prepelițe speriate. Pentru o clipă, bărbatul îmbrăcat în haina prea largă își agită brațele și strigă la ei, apoi, aruncând o ultimă privire spre roata de foc, o luă și el la fugă.

Lui Perrin îi venea să râdă. Nu va fi nevoit să curme viața nimănui. Și nici nu trebuia să își facă griji că Faile se va alege cu o furcă înfiptă în coaste.

Din câte se părea, oamenii din țarc erau la fel de speriați precum cei din afara lui, cel puțin unul dintre ei. Femeia care își cabrase calul în fața atacatorilor deschise poarta și dădu pinteni calului, care porni într-un galop ciudat pe drum, îndepărtându-se de Perrin și de ceilalți.

– Stai! strigă Perrin. Nu-ți facem nici un rău!

Fie că îl auzise sau nu, ea continua să de-a pinteni calului. Bocceaua legată în spatele șeii sărea în toate părțile. Bărbații aceia or fi fugind ei mâncând pământul, însă dacă ea plecase de una singură, doi sau trei ar putea-o ataca. Aplecându-se peste grumazul lui Stepper, Perrin își înfipse călcâiele în coapsele lui, iar fumuriul țâșni din loc ca o săgeată.

Deși era un cal masiv, Stepper nu își câștigase numele doar pentru că era iute de picior. După felul greoi în care alerga, calul femeii nu părea potrivit pentru a fi înșeuat. Cu fiecare pas, Stepper se apropie din ce în ce mai mult, până când Perrin apucă frâiele celuilalt cal. De aproape, calul cafeniu cu bot ca de ciocan arăta puțin mai bine decât o mârțoagă și părea mai ostenit decât ar fi trebuit să fie după acea fugă scurtă. Ochi-de-aur opri ambii cai cu blândețe.

– Iartă-mă dacă te-am speriat, jupânească, zise el. Nu-ți fac niciun rău.

Pentru a doua oară în ziua aceea, nu primi răspunsul așteptat la o scuză a lui. Doi ochi albaștri îl priveau furioși de pe o față încadrată de bucle lungi și arămii, o față la fel de regească precum a oricărei regine, în ciuda faptului că era scăldată în sudoare și mânjită de praf. Rochia ei era din lână simplă, murdară de la drum și la fel de acoperită de praf ca obrajii, însă fața îi era pe cât de regească, pe atât de furioasă.

– N-are de ce să-mi fie teamă, rosti ea pe un ton rece, încercând să tragă de hățuri, apoi tăcu când văzu o altă femeie, cu părul alb și uscățiv, apropiindu-se în galop pe o iapă cafenie ce se afla într-o stare mai jalnică decât calul ei.

Femeile acestea călăriseră fără încetare vreme îndelungată. Cea mai în vârstă era la fel de ostenită și de prăfuită ca și cea mai tânără.

Aceea mai în vârstă când îl privea cu seninătate pe Perrin, când se încrunta la femeia ale cărei hățuri el le ținea încă în mână.

– Mulțumesc, Seniore!

Vocea ei, subțire, dar puternică, tremură puțin când observă ochii galben-auriu ai bărbatului, dar aceștia o făcură să încetinească doar pentru o clipă. Nu era o femeie care să se sperie prea repede. Ținea încă în mână bâta pe care o folosise drept armă.

– Ne-ați salvat la timp. Maighdin, ce-a fost în mintea ta? Vrei să mori și să ne omori și pe noi? E o fată încăpățânată, Seniore, se aruncă mereu cu capul înainte. Ține minte, copilă, doar un prost își abandonează prietenii și dă vrabia din mână pe cioara de pe gard. Vă mulțumim, Seniore, la fel va face și Maighdin când îi va veni mintea la cap.

Maighdin, mai tânără cu zece ani decât Perrin, era o copilă doar față de femeia mai în vârstă, dar în ciuda grimaselor obosite, care se potriveau cu mirosul ei, frustrare amestecată cu furie, ea ascultă tirada, trăgând încă o dată fără vlagă de hățuri înainte să renunțe. Așezându-și mâinile pe partea din față a șeii, se încruntă acuzator la Perrin, apoi clipi. Din nou, acei ochi galbeni. În pofida acestei ciudățenii, nu mirosea a teamă. Femeia mai în vârstă mirosea, însă Perrin nu credea că îi era teamă de el.

Un alt camarad al lui Maighdin, un bărbos care călărea o mârțoagă cenușie cu genunchi cioturoși, se apropie în vreme ce

vorbea femeia mai în vârstă, dar se ţinu deoparte. Era înalt, la fel de înalt ca Perrin, însă nu la fel de corpolent, purta o haină neagră şi uzată şi sabia la curea. Asemenea femeilor, avea o boccea legată în partea din spate a şeii. Boarea îi purtă mirosul până la Perrin. Nu era temător, ci precaut. Iar după felul în care o privea pe Maighdin, faţă de ea era el precaut. Poate că treaba asta nu era la fel de simplă precum aceea de a salva nişte călători din ghearele unei bande de tâlhari.

– Poate-ar fi mai bine să veniţi cu toţii în tabăra mea, propuse Perrin, dând în cele din urmă drumul hăţurilor. Acolo... veţi fi în siguranţă faţă de... tâlhari.

Se aşteptă ca Maighdin să o rupă la fugă spre cea mai apropiată lizieră, dar ea îşi întoarse calul înspre ţarcul de capre. Părea... resemnată.

Chiar şi aşa, ea spuse:

– Îţi mulţumesc pentru propunere, însă eu... noi... trebuie să ne continuăm călătoria. Ne vom vedea de drum, Lini, adăugă ea pe un ton ferm, iar femeia mai în vârstă se încruntă la ea cu atâta încăpăţânare, încât el se întrebă dacă cele două nu erau mamă şi fiică, în ciuda faptului că ea îi spusese femeii pe nume.

Cu siguranţă, nu semănau una cu cealaltă. Lini avea faţa îngustă şi pielea uscată, toată muşchi, în vreme ce Maighdin ar fi putut fi frumoasă sub stratul acela de praf. Dacă unui bărbat îi plăcea părul bălai.

Perrin se uită peste umăr la bărbatul rămas în urmă. Părea a fi un ins dur, care avea nevoie de un brici. Poate aceluia îi plăcea părul bălai. Poate că îi plăcea prea mult. Pe vremuri, bărbaţii intraseră în bucluc şi îi vârâseră şi pe alţii din acest motiv.

În faţă, Faile stătea pe spinarea Rândunicii şi privea peste zidul ţarcului la oamenii din interior. Poate că unul dintre ei fusese rănit. Seonid şi Înţeleptele nu se vedeau nicăieri. Aram înţelesese, pare-se; stătea aproape de Faile, dar se uita nerăbdător în direcţia lui Perrin. Primejdia trecuse însă.

Înainte ca Perrin să ajungă la jumătatea distanţei ce îi despărţea de ţarc, Teryl îşi făcu apariţia alături de un bărbat cu ochi înguşti şi barba nerasă, care mergea împleticindu-se lângă murgul lui. Străjerul îl ţinea strâns de gulerul hainei.

– M-am gândit să-l prindem pe unul dintre ei, zise Teryl rânjind. Întotdeauna e bine să auzi ambele variante ale poveștii, spunea mereu moșul meu.

Perrin era mirat; crezuse că Teryl nu era în stare să gândească mai departe de vârful sabiei.

Așa suflecată cum era, haina zdrențuită tot mare îi era bărbosului. Perrin se îndoia că altcineva ar fi văzut suficient de bine de la distanța aceea, dar el îl recunoscu pe bărbat datorită nasului. Era acela care o luase ultimul la sănătoasa și nici acum că fusese prins nu părea intimidat. Rânjetul lui era adresat tuturor.

– O să dați de belea pentru asta, zise el gâfâind. Am ascultat porunca Profetului, vă spun. Profetul zice că dacă un bărbat necăjește o femeie care nu-l vrea, el moare. Ăștia o fugăreau – arătă cu bărbia spre Maighdin –, iar ea fugea mâncând pământul. Profetul o să vă rupă urechile pentru asta!

Scuipă ca să sublinieze cuvintele rostite.

– E ridicol, replică Maighdin cu voce tare. Oamenii ăștia sunt prietenii mei. Bărbatul acesta a înțeles greșit ce a văzut.

Perrin încuviință, iar dacă ea înțelegea că sunt de acord, atunci foarte bine. Dar dacă punea cuvintele acestui bărbat pe lângă cele rostite de Lini... Nu era deloc simplu.

Faile și ceilalți li se alăturară, urmați de ceilalți camarazi de drum ai lui Maighdin, trei bărbați și o femeie, toți călărind niște cai epuizați, care nu mai aveau mult și cădeau din picioare. Nu că ar fi fost vorba de niște cai pur-sânge. Perrin nu își amintea să mai fi văzut vreodată o adunătură de genunchi îndoiți, gâlme osoase și spinări gârbovite de dimensiunile alea. Ca întotdeauna, își îndreptă mai întâi privirea spre Faile – își umflă nările ca să-i simtă mirosul –, însă Seonid îi distrase atenția. Prăbușită în șa, roșie ca racul și cu o privire posacă, avea o față ciudată, obrajii umflați, iar gura ușor deschisă. Era ceva, puțin roșu cu albastru... Perrin clipi. Dacă nu-și închipuia cumva, ea avea o *eșarfă* mototolită vârâtă în gură! Se pare că atunci când Înțeleptele îi spuneau unei ucenice să-și țină gura, chiar și unei ucenice a femeilor Aes Sedai, vorbeau serios.

Nu era singurul cu privire ageră; Maighdin rămase cu gura căscată când o văzu pe Seonid, iar lui îi aruncă o privire

lungă și aspră, de parcă el ar fi fost responsabil pentru eșarfă. Deci recunoștea o Aes Sedai de la prima vedere. Un lucru neobișnuit, pentru femeia de la țară care părea a fi. Totuși nu vorbea ca una.

Furen, care călărea în spatele lui Seonid, părea să tune și să fulgere, dar Teryl fu acela care complică și mai mult situația când aruncă ceva pe pământ.

– Am găsit asta în urma lui, zise el, în locul unde trebuie s-o fi scăpat când a luat-o la fugă.

La început, Perrin nu știa la ce se uita. Era o buclă lungă din piele netăbăcită pe care erau înșirate bucăți de zgârci acoperite cu petice din piele scorojită. Deodată, își dădu seama și rânji, dezvelindu-și dinții.

– Profetul ne va rupe urechile, parcă așa ziceai, nu?

Bărbosul își luă ochii de la Seonid și își linse buzele.

– Este..., este lucrarea lui Hari! protestă el. Hari e un om rău. Îi place să țină socoteala, să colecționeze trofee, el..., ăăă...

Ridicând din umeri în haina de prizonier, el se făcu mic ca un câine încolțit.

– Nu mă puteți învinui pe mine! Profetul o să vă spânzure dacă vă veți atinge de mine! A mai spânzurat nobili și înainte, lorzi și domnițe de ispravă. Eu umblu în Lumina Seniorului Dragon cel binecuvântat!

Perrin îl mână pe Stepper aproape de bărbat, având grijă ca fumuriul să nu calce cu copitele pe... chestia aceea... de pe pământ. Nu își dorea nimic altceva decât să-i simtă mirosul insului, prin urmare se aplecă, întinzându-și gâtul. Mirosul de sudoare acră se combina cu cel de teamă, panică și o urmă de furie. Păcat că nu putea adulmeca vina. „Trebuie s-o fi scăpat" nu era același lucru cu „o scăpase". Ochii apropiați se măriră, iar bărbatul se lipi cu spatele de calul lui Teryl. Ochii galbeni erau buni și ei la ceva.

– Dacă te-aș *putea* învinui, ai atârna spânzurat de cel mai apropiat copac, mârâi Perrin.

Insul clipi și începu să se lumineze la față când pricepu înțelesul acelor cuvinte, însă Perrin nu îi oferi prilejul să își reia fanfaronada.

– Sunt Perrin Aybara și prețiosul tău Senior Dragon m-a *trimis* aici. Du vestea mai departe. El m-a trimis pe mine și dacă voi găsi vreun bărbat cu... *trofee*... îl voi spânzura! Dacă voi găsi vreun bărbat ce dă foc unei ferme, îl voi spânzura! Dacă vreunul dintre voi se va uita cruciș la mine, va fi spânzurat! Să-i spui și lui Masema asta!

Dezgustat, Perrin se îndreptă în șa.

– Dă-i drumul, Teryl. Dacă nu dispare dinaintea mea în două...

Când Teryl își desfăcu pumnul, bărbatul o luă la fugă mâncând pământul către cei mai apropiați copaci, fără ca măcar să arunce o privire în urmă. O parte din dezgustul pe care îl simțea Perrin era față de el însuși. Amenințaț! Dacă vreunul dintre ei se va uita cruciș la el? Chiar dacă bărbatul fără nume nu tăiase el însuși urechi, Perrin privise și nu făcuse nimic.

Faile zâmbea, mândria strălucind printre broboanele de sudoare de pe față. Privirea ei mai înlătură din repulsia pe care o simțea Perrin. El ar fi mers desculț prin foc pentru privirea aceea.

Nu toată lumea era de acord, firește. Seonid își ținea ochii strâns închiși, iar pumnii înmănușați îi tremurau pe hățuri de parcă și-ar fi dorit cu disperare să-și smulgă eșarfa aia din gură și să-i spună ce credea. Oricum, el putea ghici. Edarra și Nevarin își strânseseră șalurile în jurul umerilor și îi aruncau priviri sumbre. Oh, da; chiar putea ghici.

– Credeam că totul trebuia să fie o mare taină, spuse Teryl ca într-o doară, urmărindu-l cu privirea pe bărbatul care fugea. Credeam că Masema nu trebuia să știe că te afli aici până când îi șopteai la urechea rozalie.

Acesta fusese planul. Rand sugerase asta ca măsură de precauție, iar Seonid și Masuri îi reaminteau de fiecare dată când aveau ocazia. La urma urmei, Profetul Seniorului Dragon sau nu, Masema Dagar, fost soldat shienaran, poate nu își *dorea* să stea față în față cu vreun trimis al lui Rand, având în vedere lucrurile despre care se spunea că le îngăduia. Urechile acelea nu erau cea mai rea parte, dacă unele dintre zvonuri erau adevărate. Edarra și celelalte Înțelepte îl vedeau pe Masema ca pe

un posibil dușman, care trebuia atacat pe nepregătite înainte ca el să apuce să întindă vreo capcană.

– Ar trebui să pun capăt la... asta, zise Perrin, făcând un gest furios spre bucla din piele netăbăcită care zăcea pe pământ.

Auzise zvonurile și nu făcuse nimic. În acel moment avea și confirmarea.

– Ar fi timpul să încep.

Și dacă Masema va hotărî că *el* este dușmanul? Câte mii îl vor urma pe Profet, din credință sau din teamă? N-avea importanță.

– Îi voi pune capăt, Teryl. Voi pune capăt!

Murandianul încuviință încet, uitându-se la Perrin de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Seniore Perrin, interveni Maighdin.

Uitase de ea și de camarazii ei. Ceilalți se strânseseră lângă ea, ceva mai devreme, majoritatea fiind pe jos. Mai erau trei bărbați pe lângă cel care o urmase pe Maighdin, iar doi dintre aceștia se ascundeau în spatele cailor lor. Lini părea a fi cea mai precaută dintre toți, țintuindu-l îngrijorată cu privirea; își ținea calul aproape de cel al lui Maighdin și părea pregătită să apuce ea însăși hățurile. Nu ca să o oprească pe femeia mai tânără să țâșnească din loc, ci ca să țâșnească ea însăși și s-o ia pe Maighdin cu ea. Maighdin părea a se simți în largul ei, însă și ea îl privea cu atenție pe Perrin. Era lesne de înțeles, după toată vorbăria despre Profet și despre Dragonul Renăscut. Ca să nu mai pomenim de sora Aes Sedai, care avea căluș în gură. El se aștepta ca ea să îi spună că voiau să plece, imediat, dar, în schimb, zise:

– Vom accepta propunerea ta. O zi sau două de odihnă în tabăra ta ar fi bine-venite.

– Cum spui, jupână Maighdin, zise el încet.

Îi era greu să-și ascundă surprinderea. Mai ales de când îi recunoscuse pe cei doi bărbați care încercau să se ascundă după caii lor. Să fie lucrarea unui *ta'veren*, ca să-i aducă în acel loc? Era o întorsătură ciudată, oricum.

– Ar fi bine-venite, într-adevăr.

CAPITOLUL 8

O femeie simplă de la ţară

Tabăra se întindea pe o lungime de patru kilometri, ascunsă de drumul principal, printre dealuri joase și împădurite, dincolo de un pârâu lat de șapte metri și cu apă care ajungea până la genunchi. Peștișori verzi și argintii săreau din calea copitelor cailor. Era puţin probabil ca trecătorii ocazionali să dea peste ei în acel loc. Cea mai apropiată fermă locuită se afla la mai bine de un kilometru depărtare, iar Perrin verificase personal ca să se asigure că fermierii își duceau animalele la adăpat în altă parte.

Se străduise cât putuse de mult să treacă neobservaţi, călătorind pe drumuri lăturalnice și cărărui de ţară atunci când nu mergeau prin păduri. Un efort zadarnic. Caii păşteau doar acolo unde era iarbă, dar aveau nevoie și de grâne. Până și o oaste mică trebuia să cumpere mâncare, și nu puţină. Fiecare om avea nevoie de un kilogram și jumătate de hrană: făină, fasole boabe și carne. Zvonurile trebuie să fi împânzit Ghealdanul, deși, cu puţin noroc, nimeni nu va bănui că ei se aflau acolo. Perrin era nemulţumit. Poate că ei n-ar fi observat asta dacă nu le-ar fi spus. Totuși, nici el n-ar fi procedat altfel.

De fapt, erau trei tabere, aproape una de cealaltă și niciuna departe de pârâu. Călătoreau împreună, îl urmau cu toții și i se supuneau, aparent, însă erau prea mulți și niciunul nu era convins pe de-a-ntregul că toți ceilalți urmăreau același țel. Vreo nouă sute de Gărzi Înaripate își aprinseseră focurile de tabără între șirurile de cai priponiți pe o pajiște largă de iarbă uscată și călcată la pământ. Se ținu de nas ca să nu simtă mirosurile amestecate de cai, sudoare, balegă și carne de capră fiartă, o combinație neplăcută într-o zi toridă. Douăsprezece santinele călare patrulau câte două, cu lăncile lungi prevăzute în vârf cu flamuri roșii, toate înclinate la același unghi, dar ceilalți mayeneri își scoseseră platoșele și coifurile. Stăteau întinși pe pături la soare sau jucau zaruri în așteptarea mâncării, fără surtuce și, adeseori, fără cămăși pe ei. Unii își ridicau privirea în timp ce trecea Perrin, câțiva se opreau din treburile lor ca să se uite cu atenție la cei care se alăturaseră grupului lui, însă niciunul nu se apropia în fugă, ceea ce însemna că iscoadele nu se întorseseră încă. Mici grupuri de iscoade, fără lănci, care puteau vedea fără a fi văzute. Cel puțin asta intenționau. Asta se sperase.

Îndeplinind diferite sarcini, câțiva gai'shaini mișunau de colo până colo printre corturile joase și cenușii ale Înțeleptelor, așezate pe coama dealului prea puțin împădurit de deasupra mayenerilor. De la depărtarea aceea, siluetele în robe albe păreau inofensive. De aproape, acestea ar fi părut la fel, dar cele mai multe erau Shaido. Înțeleptele susțineau însă că gai'shainii erau chiar gai'shaini; Perrin nu avea încredere în niciun Shaido. Mai încolo, pe povârniș, sub un arbore de cauciuc uscat, vreo douăsprezece Fecioare în cadin'sor stăteau în genunchi în cerc în jurul lui Sulin, cea mai aspră dintre ele, în ciuda părului alb. Și ea trimisese iscoade, femei care se mișcau la fel de repede pe jos, ca mayenerii călare și care reușeau mai bine decât aceștia să treacă neobservate. Niciuna dintre Înțeleptele de acolo nu stătea afară, dar o femeie zveltă, care amesteca într-o oală mare, se ridică, îndreptându-și spatele cu palmele în timp ce îi privea trecând pe Perrin și pe ceilalți. Femeia purta o rochie de călărie din mătase verde.

Vedea privirea aspră a lui Masuri. Surorile Aes Sedai nu amestecau în oale și nici nu îndeplineau nenumărate sarcini pe

care Înțeleptele i le încredințau ei și lui Seonid. Masuri i-ar fi spus asta lui Rand, însă nu era acolo, doar Perrin era. Dacă ar fi avut ocazia, l-ar fi jupuit de viu.

Edarra și Nevarin se îndreptau spre ea și, chiar dacă purtau fustele acelea voluminoase, abia dacă deranjau straturile de frunze moarte ce acopereau solul. Seonid le urmă, cu obrajii încă umflați din cauza eșarfei. Se răsuci în șa, aruncându-i o privire lui Perrin. Dacă el ar fi crezut că o Aes Sedai putea fi cuprinsă de neliniște, atunci ea era aceea. Furen și Teryl călăreau în urma ei, încruntați.

Masuri îi văzu venind și se aplecă repede deasupra oalei negre, amestecând cu și mai multă vigoare, lăsând impresia că n-avea cum să se oprească. Atâta vreme cât Masuri se afla în grija Înțeleptelor, Perrin se gândea că nu trebuia se teamă că va fi jupuit. Înțeleptele păreau s-o țină din scurt.

Nevarin se uită la ea peste umăr. Era încă una dintre acele priviri întunecate pe care ea și Edarra i le aruncaseră de când își trimisese avertismentul, amenințarea, prin bărbatul acela bărbos. Perrin oftă exasperat. Nu trebuia să-și păzească pielea decât dacă Înțeleptele ajungeau la concluzia că voiau asta. Se adunaseră laolaltă multe caractere. Prea multe țeluri.

Maighdin călărea alături de Faile, părând a nu fi atentă pe unde treceau, însă n-ar fi băgat mâna în foc că era așa. Ea făcu ochii mari când văzu santinelele compuse din mayeneri. Știa ce însemnau platoșele și coifurile roșii, și recunoscuse și fața surorii Aes Sedai. Majoritatea oamenilor n-ar fi știut, mai ales oameni îmbrăcați cum era ea. Era un mister această Maighdin. I se părea că o cunoștea de undeva.

Lini și Tallanvor – așa o auzise pe Maighdin spunându-i bărbatului care venise călare după ea: „tânărul" Tallanvor, deși nu credea că îi despărțea mai mult de patru sau cinci ani – se ținea foarte aproape în urma lui Maighdin. Doar Aram, care mergea în spatele lui Perrin, îi stătea în cale, și un bărbat scund și subțire, cu buzele țuguiate, pe care îl chema Balwer și care părea să acorde și mai puțină atenție împrejurimilor decât Maighdin. Chiar și așa, Perrin credea că Balwer vedea mai multe decât ea. Nu putea spune de ce, însă în acele puține dăți

când îi surprinsese mirosul bărbatului scund și costeliv, gândul îl purtase la un lup ce adulmeca aerul. În mod ciudat, nu simți frică în cazul lui Balwer, doar câteva frânturi de iritare amestecate cu mirosul nerăbdării. Alaiul camarazilor lui Maighdin se întindea până în spate. Cea de-a treia femeie, Bredane, îi șoptea neîncetat unui ins mătăhălos, care își ținea ochii plecați și ba încuviința tăcut, ba clătina din cap. O fi semănat el cu un ciomăgar și cu un vagabond, dar și femeia, ce era scundă, părea destul de dură. Ultimul bărbat se ascundea în spatele celor doi. Era un ins voinic, cu o pălărie de paie uzată îndesată pe cap ca să-și ascundă fața. Sabia, pe care o purtau toți bărbații, îi atârna la fel de ciudat ca lui Balwer.

Cea de-a treia tabără, răspândită printre copaci, imediat după deal, lângă cea a mayenerilor, era la fel de întinsă ca a Gărzilor Înaripate, deși adăpostea mai puțini oameni. Acolo, caii erau priponiți departe de focurile de tabără, astfel încât mirosul mâncării gătite umplea văzduhul. Carne de capră prăjită, de astă dată, și napi tari pe care fermierii intenționaseră, probabil, să îi dea porcilor, deși se întâriseră. Aproape trei sute de bărbați din Ținutul celor Două Râuri, care îl urmaseră pe Perrin departe de casă, aveau grijă de cărnurile la proțap, își dregeau veșmintele, își verificau arcurile și săgețile, fiind împrăștiați în grupuri de câte cinci sau șase prieteni, strânși în jurul unui foc de tabără. Aproape fiecare dintre ei saluta și striga saluturi, dar se auzeau de prea multe ori „Seniore Perrin" și „Perrin Ochi-de-aur" decât credea că i se cuvin. Faile avea dreptul la titlurile pe care i le acordaseră ei.

Grady și Neald, fără să asude în surtucele negre ca smoala, nu salutară; ei doar îl priviră, stând lângă focul pe care îl aţâţaseră puțin mai încolo decât ceilalți. Erau priviri întrebătoare, se gândi el. La ce se așteptau? Aceasta era întrebarea care îi venea mereu în minte atunci când era vorba despre ei. Asha'manii îl făceau să nu se simtă în largul lui, mai mult decât surorile Aes Sedai sau decât Înțeleptele. Femeile care conduceau Puterea erau obișnuite, deși un bărbat nu se simțea confortabil în preajma lor. Grady cel palid semăna cu un fermier, în ciuda hainei negre și a sabiei, iar Neald, cu un papițoi, cu

mustața lui răsucită. Cu toate acestea, Perrin nu putea uita ce erau și ce făcuseră la Fântânile din Dumai. Și el fusese acolo. Lumina să-l ajute, chiar fusese! Luându-și mâna de pe toporul prins la brâu, descălecă.

Servitorii, bărbați și femei de pe domeniile Seniorului Dobraine din Cairhien, veniră în fugă la locul unde se aflau ceilalți cai priponiți, ca să le ia caii. Niciunul nu era mai înalt decât Perrin. Erau niște oameni simpli, de la țară, care își plecau servili frunțile și făceau plecăciuni. Faile zicea că îi necăjește încercând să-i oprească sau, măcar, să-i determine să nu mai facă atâtea plecăciuni în preajma lui; la drept vorbind, și lui îi păreau necăjiți, dar apoi își reluau plecăciunile peste un ceas sau două. Alții, aproape la fel de numeroși ca bărbații din Ținutul celor Două Râuri, se ocupau de cai sau de șirurile lungi de căruțe cu roți înalte în care transportau merindele. Câțiva intrau și ieșeau dintr-un cort mare roșu cu alb.

Ca de obicei, la vederea acelui cort, Perrin mormăia posomorât. Berelain avea unul mai mare în partea mayeneră a taberei, plus unul pentru cele două slujnice ale ei și încă unul pentru prinzătorii de hoți pe care insistase să-i aducă. Annoura avea și ea cortul ei, la fel Gallenne, însă el și Faile aveau un singur cort. Dacă ar fi fost după el, ar fi dormit sub cerul liber, întocmai celorlalți bărbați de acasă. Aceștia nu se înveleau decât cu o pătură în timpul nopții. Cu siguranță, nu se temeau că va veni ploaia. Servitorii cairhieni își aveau culcușul sub căruțe. Dar el nu-i putea cere asta lui Faile, nu atât timp cât Berelain avea cort. Dacă ar fi putut-o lăsa pe Berelain în Cairhien... Însă atunci ar fi fost nevoit să o trimită pe Faile în Bethal.

Cele două flamuri ridicate pe niște stâlpi înalți, proaspăt tăiați în mijlocul unui spațiu deschis de lângă cort, îl făceau să se mâhnească și mai tare. Briza se mai întețise nițel, cu toate că era în continuare foarte cald; i se păru că aude din nou tunetul, slab, înspre apus. Flamurile fluturau încet în valuri, apoi se strângeau sub greutatea pânzei, doar ca să freamăte din nou. Capul de Lup Roșu cu margini stacojii și Vulturul Roșu al Manetherenului demult apus fluturau din nou, în ciuda poruncii sale. Poate că el încetase să se mai ascundă, într-un fel, însă

Ghealdanul din prezent fusese parte din Manetheren; Alliandre nu va reacționa bine când va auzi de flamura aceea! Reuși să afișeze o expresie plăcută și să îi zâmbească femeii scunde și îndesate care făcu o plecăciune adâncă și îl luă pe Stepper, dar era doar de fațadă. Seniorilor trebuia să li se arate supunere, iar dacă voia să pară un senior, nu părea să se descurce prea bine.

Maighdin stătea cu mâinile în șold și privea cu atenție acele flamuri, în vreme ce calul ei era dus împreună cu ceilalți. În mod surprinzător, Breane luase boccelele, ținându-le într-o poziție nefirească; o privea încruntată pe cealaltă femeie.

– Am auzit de flamuri ca astea, zise brusc Maighdin, furioasă.

Totuși, chiar dacă în voce i se simțea mânia, pe față i se citea calmul. Mirosul mâniei ei îi umplu nările lui Perrin.

– Acestea au fost ridicate de bărbații din Andor, din Ținutul celor Două Râuri, care s-au răzvrătit împotriva domnitorului lor de drept. Aybara este un nume din Ținutul celor Două Râuri, cred.

– Nu prea știm de existența unor domnitori de drept în Ținutul celor Două Râuri, jupână Maighdin, mârâi el.

Perrin avea să-l jupoaie de viu pe cel care arborase flamurile. Dacă zvonurile despre răzvrătire se răspândiseră atât de departe... Situația era deja destul de încâlcită, nu mai era nevoie de alte complicații.

– Morgase a fost o regină bună, presupun, însă noi am fost nevoiți să ne apărăm singuri, și am făcut-o.

Brusc, știu de cine îi amintea. De Elayne. Nu că ar fi avut vreo importanță; văzuse bărbați la mii de kilometri depărtare de Ținutul celor Două Râuri, care ar fi putut aparține familiilor pe care le știa de acasă. În definitiv, trebuie să fi avut un motiv ca să fie mânioasă. Accentul ei putea fi andoran.

– Situația nu este atât de gravă în Andor, după cum probabil că ai auzit, îi replică el. În Caemlyn era liniște, ultima oară când am fost acolo, iar Rand – Dragonul Renăscut – vrea s-o pună pe fiica lui Morgase, Elayne, pe Tronul Leului.

Departe de a fi calmă, Maighdin se întoarse spre el, privindu-l cu ochii ei albaștri, scânteietori.

– Vrea s-o pună pe tron? Niciun bărbat nu pune o regină pe Tronul Leului! Elayne va revendica tronul Andorului, de drept!

Scărpinându-se în cap, Perrin și-ar fi dorit ca Faile să nu se uite la femeie cu atât calm și să spună ceva. Însă aceasta nu făcu nimic altceva decât să-și pună mănușile de călărie la brâu. Înainte ca el să adauge ceva, Lini se repezi la Maighdin, o apucă de braț și o scuturâ de-i clănțăniră dinții în gură.

– Cere-ți iertare! șuieră femeia mai în vârstă. Bărbatul acesta ți-a salvat viața, Maighdin, și ai uitat unde ți-e locul, o femeie simplă de la țară nu-i vorbește astfel unui senior! Nu uita cine ești și ai grijă ca limba aia ascuțită a ta să nu te bage în belele! Dacă tânărul senior o fi intrat în vrajbă cu Morgase, ei, bine, toată lumea știe că e moartă și nu-i treaba ta, oricum! Cere-ți iertare înainte să nu se mânie!

Maighdin se zgâia la Lini și își mișca buzele, mai mirată chiar decât Perrin. Și, din nou, ea îl surprinse. În loc să se zburlească la femeia cu părul alb, își îndreptă încet umerii și îl privi drept în ochi.

– Lini are dreptate. Nu am niciun drept să-ți vorbesc astfel, Seniore Aybara. Îmi cer iertare. Cu smerenie. Te rog să mă ierți.

Cu smerenie? Era încăpățânată, iar în ton i se simțea o mândrie demnă de o Aes Sedai. Mirosul ei îi transmitea că era gata să strângă de gât pe cineva.

– Te iert, rosti Perrin în grabă.

Dar vorbele lui nu păreau să o îmbuneze defel. Zâmbi, poate că voia să se arate recunoscătoare, însă el o auzea cum scrâșnea din dinți. Oare toate femeile erau nebune?

– Sunt bătuți de arșiță și murdari, soțule, interveni în cele din urmă Faile, și au trecut prin multe în ultimele ceasuri, știu asta. Aram le poate arăta bărbaților unde să se spele. Femeile vor veni cu mine. Voi pune să vi se aducă niște cârpe umede ca să vă spălați pe mâini și pe față, le spuse ea lui Maighdin și lui Lini.

Făcându-i un semn lui Breane, începu să le conducă spre cort. Perrin încuviință, iar Aram îi îndemnă pe bărbați să îl urmeze.

– După ce te vei spăla, aș vrea să stăm de vorbă, stăpâne Gill, zise Perrin.

Putea să fi făcut chiar el acea roată de foc. Maighdin se întoarse să-i arunce o privire, iar celelalte două femei încremeniră în loc. Tallanvor apucă brusc mânerul sabiei și Balwer se ridică pe vârfuri, zgâindu-se peste boccea și înclinându-și capul când într-o parte, când în cealaltă. Nu semăna cu un lup, ci cu o pasăre atentă la pisici. Bărbatul cel voinic, Basel Gill, își scăpă lucrurile din mâini și se dădu în spate.

– Păi, Perrin... se bâlbâi el, smulgându-și pălăria din paie de pe cap.

Sudoarea lăsa dâre pe obrajii lui prăfuiți. Se aplecă să-și ia de jos bocceaua, apoi se răzgândi și se ridică în grabă.

– Seniore Perrin, voiam să zic... Eu... ăăă.... mi s-a părut că ești tu, dar... dar când i-am auzit că-ți spun seniore, n-am fost sigur că ai vrea să mai bagi în seamă un hangiu bătrân.

Ștergându-și cu o batistă creștetul aproape pleșuv, râse nervos.

– Firește că vom sta de vorbă. Spălatul mai poate aștepta nițel.

– Bună, Perrin! zise bărbatul mătăhălos.

Având pleoapele lăsate, Lamgwin Dorn părea leneș, în ciuda mușchilor și a cicatricelor de pe față și de pe mâini.

– Jupânul Gill și cu mine am auzit că tânărul Rand ar fi Dragonul Renăscut. Ar fi trebuit să ne dăm seama că te-ai ajuns și tu. Perrin Aybara este un om bun, jupânească Maighdin. Cred că poți avea încredere deplină în el.

Nu era leneș, dar nici prost.

Nerăbdător, Aram făcu un semn din cap, iar Lamgwin și ceilalți doi bărbați îl urmară, însă Tallanvor și Balwer își târau picioarele, aruncându-le priviri curioase peste umăr lui Perrin și jupânului Gill. Priviri îngrijorate. Și femeilor, de asemenea. Faile le îndemnă pe acestea să se miște, dar și ea le arunca priviri pe furiș lui Perrin și jupânului Gill, și bărbaților care îl urmau pe Aram. Brusc, ele nu mai păreau atât de încântate că se despărțeau.

Jupânul Gill își șterse fruntea și zâmbi încurcat. Lumină, de ce mirosea a teamă? se întrebă Perrin. Îi era teamă de el? De un bărbat legat prin jurământ de Dragonul Renăscut, care își zicea senior și care conducea o oaste mică, împotriva

Profetului? S-o fi speriat din cauza femeii Aes Sedai cu căluș în gură; vina era și a lui, într-un fel sau altul. „Nu, reflectă Perrin, asta n-ar speria pe nimeni." Probabil că lor le era teamă că îi va ucide pe toți.

Încercând să îl liniștească pe jupânul Gill, îl conduse la un stejar mare aflat la o sută de pași de cortul roșu cu alb. Cea mai mare parte a frunzelor căzuseră, iar jumătate dintre cele care rămăseseră erau veștejite, însă ramurile uriașe ce se răsfirau până jos ofereau puțină umbră și unele rădăcini noduroase erau suficient de înalte ca să servească drept bancă. Perrin se așezase pe una, făcându-și de lucru cu mâinile în timp ce era ridicată tabăra. Ori de câte ori încerca să realizeze ceva folositor, alte zeci de mâini îl împiedicau.

Basel Gill stătea ca pe ghimpi, oricât de mult îi vorbea Perrin despre „Binecuvântarea Reginei", hanul lui din Caemlyn sau despre vizita acolo. Poate că Gill își dădea seama că vizita aceea nu ar trebui să îl liniștească, mai ales cu atâtea surori Aes Sedai în preajmă, zvonuri despre Cel Întunecat și o fugă în toiul nopții. Se plimba de colo până colo neliniștit și își strângea bocceaua la piept, mutând-o de pe un braț pe celălalt, dând răspunsuri scurte și lingându-și buzele în tot acest timp.

– Jupâne Gill, i se adresă Perrin cu fermitate în glas, nu-mi mai spune „Senior Perrin", fiindcă nu sunt. Situația este încâlcită, dar nu sunt senior, știi asta.

– Desigur, replică bărbatul dolofan, așezându-se în cele din urmă pe o rădăcină de stejar.

Părea că ezită să-și așeze bocceaua pe jos, pe urmă își retrase mâinile încet.

– Cum spui, Seniore Perrin. Ah, Rand... Seniorul Dragon... Chiar vrea s-o pună pe tron pe domnița Elayne? Nu că m-aș îndoi de cuvântul tău, firește, se grăbi el să adauge, apoi își scoase pălăria și începu să își șteargă fruntea din nou.

Chiar și pentru un om atât de dolofan cum era el, jupânul Gill părea să asude exagerat de mult, oricât de cald ar fi fost afară.

– Sunt convins că Seniorul Dragon va face întocmai cum îl vei sfătui, adăugă el zâmbind în colțul gurii. Voiai să-mi vorbești, însă nu despre hanul meu, sunt convins.

Perrin răsuflă obosit. Nimic nu era mai rău decât ca prietenii vechi și vecinii să se poarte cu mănuși. Bine măcar că, uneori, aceștia uitau și spuneau ce aveau pe suflet. Niciunuia nu îi era teamă de el.

– Ești departe de casă, spuse el cu voce blândă.

Nu era cazul să-l zorească, nu pe un bărbat gata să-și iasă din fire.

– Mă întrebam ce te-a adus aici. Nu vreun necaz, nădăjduiesc.

– Spune-i adevărul, Basel Gill, interveni Lini pe un ton aspru, apropiindu-se cu pași mari de stejar. Fără înfloriturі, ai grijă.

Deși nu lipsise prea mult, cu toate acestea, avusese timp să se spele pe față și pe mâini și să-și strângă părul într-un coc alb la ceafă. Și să-și scuture praful de pe rochia simplă din lână. Făcând o plecăciune de mântuială în direcția lui Perrin, se întoarse ca să-și fluture degetul noduros, amenințător, spre Gill.

– Trei lucruri enervante distrag atenția: un dinte care doare, un pantof care jenează și un om care pălăvrăgește. Așa că nu te abate de la subiect și nu-i spune tânărului senior mai mult decât vrea să audă.

Preț de o secundă, îl aținti pe hangiu cu o privire mustrătoare, pe urmă, brusc, mai făcu o plecăciune scurtă în fața lui Perrin.

– Îi place să se audă vorbind – așa cum le place bărbaților, în general –, dar o să-ți spună numai ce trebuie, seniore.

Jupânul Gill se încruntă la ea și bombăni ceva când îi făcu un semn scurt să vorbească. „Sfrijită bătrână…", fu ceea ce auzi Perrin.

– Ce s-a întâmplat – simplu și fără ocolișuri – a fost că am avut ceva treabă în Lugard, spuse bărbatul rotofei încruntându-se din nou la Lini, însă ea nu păru să observe. O ocazie să iau niște vin. Dar nu cred că te interesează asta. L-am luat pe Lamgwin cu mine, desigur, și pe Breane, pentru că nu-l scapă din ochi nicio clipă, decât dacă n-are încotro. Pe drum, ne-am întâlnit cu jupâneasa Dorlain, jupâneasa Maighdin cum îi spunem noi, cu Lini și cu Tallanvor. Și cu Balwer, desigur. Pe drum. Lângă Lugard.

– Maighdin și cu mine eram servitoare în Murandy, interveni nerăbdătoare Lini. Până au început necazurile. Tallanvor era ostaș al Casei, iar Balwer, secretar. Tâlharii au dat foc conacului, iar stăpâna noastră nu și-a mai permis să ne țină, așa că am hotărât să călătorim împreună ca să fim în siguranță.

– Eu povesteam, Lini, mormăi jupânul Gill scărpinându-se după ureche. Negustorul de vinuri a plecat din Lugard la țară, dintr-un anume motiv, și... Gill clătină din cap. Sunt prea multe de povestit, Perrin. Seniore Perrin, am vrut să zic. Iartă-mă! Știi că sunt tot soiul de frământări peste tot zilele astea. De fiecare dată când fugeam de-un necaz, dădeam de altul, și ne îndepărtam tot mai mult de Caemlyn. Însă iată-ne aici, osteniți și recunoscători că ne putem odihni. Asta e tot.

Perrin încuviință încet. E posibil să fi spus adevărul gol-goluț, dar el învățase că oamenii aveau sute de motive ca să mintă sau ca să ascundă adevărul. Făcând o grimasă, își trecu degetele prin păr. Lumină! Devenea bănuitor ca un cairhienin și, cu cât îl implica mai mult Rand, cu atât mai rău era. De ce l-ar minți Basel Gill? Slujnica unei domnițe, obișnuită cu viața privilegiată și trăind apoi vremuri grele; asta explica limpede comportamentul lui Maighdin. Unele lucruri se legau.

Lini își ținea mâinile împreunate în față, însă privea cu ochi ageri, ca de șoim, iar jupânul Gill începu să se foiască de îndată ce termină de vorbit. Păru să ia grimasa lui Perrin ca pe o poruncă de a continua. Râse, mai mult agitat decât amuzat.

– N-am prea mai văzut lumea de la Războiul Aielilor, iar pe-atunci eram mult mai slab. În cele din urmă, am ajuns până în Amador. Desigur, am plecat după ce Seanchanii ăia au pus stăpânire pe oraș, însă, adevărul fie spus, nu-s mai răi decât Mantiile Albe, asta pot...

Tăcu atunci când Perrin se aplecă brusc în față și-l apucă de rever.

– Seanchani, jupâne Gill? Ești sigur de asta? Sau sunt doar zvonuri, precum cele despre Aieli și Aes Sedai?

– I-am văzut, răspunse Gill, schimbând câteva priviri nesigure cu Lini. Așa-și spun. Mă miră că nu știi. Zvonurile ne-au luat-o înainte. Seanchanii ăștia vor ca oamenii să știe ce-au de

gând. Sunt niște oameni ciudați, cu niște creaturi ciudate, adăugă el cu o voce gravă. Asemenea Creaturilor Umbrei. Creaturi uriașe, fără blană, care zboară și cară oameni. Seamănă cu niște șopârle, de mărimea unui cal, cu trei ochi. Le-am văzut! Zău!

–Te cred, zise Perrin, dând drumul reverului. Și eu le-am văzut.

Le zărise la Falme, unde o mie de Mantii Albe muriseră în câteva minute, iar eroii morți din legende, chemați de Cornul lui Valere, îi alungaseră pe Seanchani. Rand spusese că se vor întoarce, dar cum de-au revenit așa curând? Lumină! Dacă stăpâneau Amadorul, atunci trebuie să fi stăpânit și Tarabonul, sau cea mai mare parte din el. Doar un nesăbuit omora o căprioară când știa că un urs rănit vine din spate. Cât de mult luaseră?

– Nu te pot trimite de îndată la Caemlyn, jupâne Gill, însă dacă vei mai sta o vreme cu mine, te voi duce acolo în siguranță.

Asta dacă îi va putea oferi siguranță. Profetul, Mantiile Albe, iar acum, poate, Seanchanii.

– Cred că ești un om bun, zise brusc Lini. Mă tem că nu ți-am spus tot adevărul și poate că ar trebui.

– Lini, ce vorbești acolo? exclamă jupânul Gill sărind în picioare. Cred că a pălit-o arșița, îi spuse el lui Perrin. Și oboseala de pe drum. Uneori, are închipuiri ciudate. Știi cum sunt bătrânii. Taci, Lini!

Lini înlătură mâna cu care el încercase să-i astupe gura.

– Ai grijă, Basel Gill! Îți arăt eu „bătrână"! Maighdin fugea de Tallanvor, ca să zic așa, iar el o fugărea. Fugeam toți deja de patru zile, și eram sleiți de puteri, atât noi cât și caii. Păi, nu-i de mirare că ea nu mai știe ce vorbește de cele mai multe ori; voi, bărbații, suciți mințile femeilor de nici nu mai pot gândi, apoi vă prefaceți că n-ați făcut nimic. Ar trebui să fiți urecheați, doar așa, din principiu. Fata asta se teme și de propria-i umbră! Ăștia doi ar trebui să se căsătorească. Și ar fi bine să se grăbească.

Jupânul Gill se holba la ea cu gura căscată, iar Perrin nu era sigur că pe el nu-l uimise.

– Nu cred că înțeleg ce vrei de la mine... zise el încet.

Femeia cu părul alb interveni înainte ca el să termine de vorbit:

– Nu face pe prostul. Nu cred nicio clipă că ești așa. Văd că ai mai multă înțelepciune decât majoritatea bărbaților. Prost obicei mai aveți, voi, bărbații, să vă prefaceți că nu vedeți ce se află chiar sub nasul vostru.

Ce se întâmplase cu toate acele plecăciuni? Încrucișându-și brațele subțiri la piept, ea îl privi cu încăpățânare.

– Ei bine, dacă vrei să te prefaci, o să-ți spun eu pe șleau. Seniorul Dragon ăsta al tău face tot ce-l taie capul, din câte am auzit. Profetul tău alege oameni și-i căsătorește pe loc. Prea bine; înhață-i pe Maighdin și pe Tallanvor și căsătorește-i. El îți va mulțumi, la fel și ea. Când i-o veni mintea la cap.

Uluit, Perrin îi aruncă o privire jupânului Gill, care ridică din umeri și zâmbi prostește.

– Cu voia dumitale, îi spuse Perrin femeii încruntate, trebuie să mă ocup de niște treburi urgente.

Se îndepărtă în grabă, privind o singură dată peste umăr. Lini îl amenința cu degetul pe jupânul Gill, dojenindu-l, în ciuda protestelor lui. Briza sufla în direcția opusă, iar Perrin nu auzea ce își spuneau. La drept vorbind, nici nu voia. Erau nebuni cu toții!

O fi având Berelain două slujitoare și prinzătorii ei de hoți, dar și Faile avea însoțitoarele ei, aparte. Aproape douăzeci de taireni și cairhieni tineri ședeau cu picioarele încrucișate sub corp lângă cort, iar femeile purtau surtuce, pantaloni și săbii la cingătoare, asemenea bărbaților. Niciunul nu avea părul mai lung de umeri și atât bărbații, cât și femeile și-l țineau legat la spate cu o panglică, imitând coada Aielilor. Perrin se întrebă unde erau ceilalți; nu mergeau niciodată prea departe ca să poată auzi vocea lui Faile. El nădăjduia că nu provocau necazuri. Îi luase sub aripa ei protectoare ca să-i scape de belele, zice ea, și numai Lumina știa că ar fi dat de ele dacă ar fi rămas în Cairhien și s-ar fi înhăitat cu alți tineri nesăbuiți ca ei. După părerea lui Perrin, mulți dintre ei aveau nevoie de un șut zdravăn ca să le vină mintea la cap. Se duelau, se jucau de-a ji'e'toh, dându-se drept Aieli. Ce idioți!

Lacile se ridică în picioare când îl văzu pe Perrin apropiindu-se. Era o femeie scundă și palidă, cu panglici roșii prinse la

revere, cercuri mici din aur în urechi și o privire provocatoare care, uneori, îi făcea pe bărbații din Ținutul celor Două Râuri să creadă că și-ar dori un sărut, în ciuda sabiei pe care o purta. În acel moment, privirea ei provocatoare era de-a dreptul pătrunzătoare. O clipă mai târziu, Arrela se ridică și ea în picioare. Era o femeie înaltă și oacheșă, cu părul tuns scurt ca al unei Fecioare. Veșmintele îi erau mai simple decât ale majorității bărbaților. Spre deosebire de Lacile, Arrela lăsa să se înțeleagă că mai degrabă ar săruta un câine decât un bărbat. Cele două se mișcară ca și când ar fi vrut să se posteze în fața cortului, ca să-i țină calea lui Perrin, însă un ins cu bărbia pătrățoasă, îmbrăcat într-o haină cu mâneci bufante, șuieră un ordin, iar ele se așezară din nou, fără tragere de inimă. De fapt, Parelean își lovea bărbia pătrățoasă cu degetul mare ca și când s-ar fi răzgândit. Acesta avusese barbă atunci când îl văzuse prima oară Perrin – câțiva dintre bărbații taireni purtaseră bărbi –, dar Aielii nu își lăsau barbă.

Perrin mormăi ceva despre nesăbuință. Erau ai lui Faile până în măduva oaselor, iar faptul că el era soțul ei nu avea prea multă importanță. O fi Aram gelos pe atențiile lui, dar măcar Aram își împărtășea afecțiunile cu Faile. Simțea ochii tinerilor nesăbuiți ațintiți asupra lui când intră în cort. Faile l-ar jupui dacă ar afla vreodată că rostul lor era s-o ferească de belele.

Cortul era înalt și spațios, cu un covor înflorat întins pe jos și piese de mobilier pe ici, pe colo, ce puteau fi strânse ușor pentru a fi puse în căruțe. Oglinda grea cu siguranță făcea excepție. Cufere legate cu alamă, acoperite cu pânze brodate, ce serveau drept mese, și linii drepte de poleială ornau totul până la lavoarul cu oglindă. Douăsprezece lămpi cu oglinzi făceau ca interiorul să fie luminat de parcă totul s-ar fi aflat afară, la lumina zilei, deși era considerabil mai răcoare, iar de stâlpii acoperișului atârnau două draperii din mătase. Cortul avea prea multe decorațiuni pentru gustul lui Perrin. Era prea împopoțonat, cu păsările și florile înșiruite peste tot. Dobraine aranjase ca ei să călătorească asemenea unor nobili cairhieni, cu toate că Perrin reușise să facă „pierdute" unele obiecte. Patul uriaș, de pildă, un obiect pe care ar fi fost ridicol să-l iei la drum. Acesta ar fi ocupat aproape tot spațiul dintr-o căruță.

Faile și Maighdin stăteau singure, ținând în mâini niște cupe din argint. Aveau aerul unor femei care se analizează una pe alta. Erau doar un zâmbet, însă li se citea o urmă de asprime în priviri și erau atente la cuvintele cu dublu înțeles. N-aveai cum să știi dacă în clipa următoare se vor îmbrățișa sau își vor scoate cuțitele. Majoritatea femeilor nu ar merge până într-acolo încât să ajungă la cuțite, se gândi el, dar Faile era în stare. Maighdin părea mai puțin istovită de drum decât înainte. Se spălase, își pieptănase părul și își scuturase rochia de praf. Pe măsuța cu suprafață de mozaic dintre ele se aflau alte cupe și o carafă înaltă din argint care degaja mirosul mentolat al ceaiului de ierburi. Ambele femei își întoarseră privirea când el intră și, pentru o clipă, avură aceeași expresie pe față. Păreau că se întreabă cine dădea buzna și nu erau încântate de întrerupere. Expresia lui Faile deveni mai blândă când zâmbi.

– Jupânul Gill mi-a relatat povestea ta, jupânească Dorlain, zise el. Ai îndurat vremuri grele, însă aici vei fi în siguranță până vei hotărî să pleci.

Femeia îngână mulțumiri deasupra cupei, dar emana prudență, și-l măsura din ochi încercând să îl citească întocmai ca pe o carte.

– Și Maghdin mi-a spus povestea lor, Perrin, zise Faile. Și vreau să-i propun ceva. Maighdin, prietenii tăi și cu tine ați trăit câteva luni grele și n-ai amintit de planuri de viitor. Mă puteți sluji pe mine, cu toții. Veți fi nevoiți să călătoriți, însă condițiile vor fi mult mai bune. Plătesc bine și nu sunt o jupâneasă aspră.

Perrin dădu glas pe dată încuviințării sale. Dacă Faile voia să-și facă pofta și să ajute niște străini, atunci voia să-i ajute și el. Poate că vor fi mai în siguranță cu el decât cutreierând singuri prin lume.

Înecându-se cu ceaiul, Maighdin fu cât pe ce să scape cupa din mână. Se uită clipind la Faile, tamponându-și bărbia umedă cu o batistă din pânză cu margini dantelate, iar scaunul scârțâi ușor sub greutatea ei când se întoarse, să-l observe cu atenție pe Perrin.

– Vă… mulțumesc, spuse ea încet, într-un final. Cred…

După ce îl privi atent pe Ochi-de-aur, rosti cu voce tare:

– Da, vă mulțumesc și accept cu recunoștință propunerea voastră. Trebuie să le spun camarazilor mei de drum.

Ridicându-se în picioare, ezită înainte să pună cupa pe tavă, apoi se îndreptă doar cât să își întindă fustele pentru a face o plecăciune demnă de orice palat.

– Voi încerca să nu te dezamăgesc, domnița mea, rosti ea pe un ton liniștit. Pot pleca?

La încuviințarea lui Faile, făcu din nou o plecăciune și se retrase doi pași cu spatele înainte să se întoarcă și să plece! Perrin se scărpină în barbă. Încă cineva care avea să se încline în fața lui de fiecare dată când se întorcea.

De îndată ce Maighdin ieși din cort, Faile își puse cupa pe masă și începu să râdă, bătând cu călcâiele în covor.

– Oh, îmi place de ea, Perrin. Are personalitate! Pun rămășag că ți-ar fi pârlit barba din cauza acelor flamuri dacă nu te-aș fi salvat. Oh, da! Personalitate!

Perrin bombăni. Asta-i mai lipsea; o altă femeie care să-i pârlească barba.

– I-am făgăduit jupânului Gill că voi avea grijă de ei, Faile, dar... Știi ce mi-a cerut Lini? A vrut s-o mărit pe Maighdin cu insul acela, Tallanvor. Să-i căsătoresc, indiferent ce-ar zice ei! Ea susține că asta își doresc.

Își umplu o cupă din argint cu ceai și se trânti pe scaunul pe care șezuse Maighdin, fără să bage în seamă că scârțâi alarmant sub greutatea lui.

– În orice caz, nu-mi bat capul cu prostiile astea, adăugă el. Jupânul Gill spune că Seanchanii au pus stăpânire pe Amador, și-l cred. Lumină! Seanchanii!

Faile își lovea vârful degetelor, privind în gol.

– Poate că tocmai asta e, zise ea gânditoare. Servitorilor le merge mai bine dacă sunt căsătoriți. Poate-ar trebui să mă ocup de asta. Și pentru Breane. După cum a fugit de-aici imediat ce s-a spălat pe față, ca să vadă ce face insul ăla mătăhălos, ar fi trebuit să fie deja căsătoriți, spuse ea cu o sclipire în ochi. Nu îngădui un astfel de comportament la servitorii mei, Perrin. Nu duce decât la lacrimi, insulte și supărări. Iar Breane va reacționa mai rău decât el.

Perrin se zgâi la ea.

– M-ai auzit? întrebă el încet. Seanchanii au pus stăpânire pe Amador! Seanchanii, Faile!

Ea tresări – chiar se gândise să le mărite pe femeile alea! –, apoi îi zâmbi, amuzată.

– Amador este departe și dac-ar fi să ne întâlnim cu Seanchanii ăștia, sunt sigură că le vei ține piept. La urma urmei, ai reușit să mă îmblânzești și pe mine, nu?

Asta susținea ea, cu toate că el nu prea era convins.

– S-ar putea să fie puțin mai greu cu ei decât a fost cu tine, preciză el pe un ton sec, iar ea îi zâmbi din nou.

Dintr-un anume motiv, părea extrem de mulțumită.

– Mă gândeam să-i trimit pe Grady și pe Neald să-l avertizeze pe Rand, orice-ar zice el.

Ea dădu tare din cap a dezacord și zâmbetul îi dispăru, dar el continuă:

– Dacă aș ști cum să dau de urma lui, aș face-o. Trebuie să-i trimit cumva vestea fără să se afle.

Rand insistase asupra necesității de a fi discreți în privința lui Masema mai mult decât Perrin. Perrin fusese exilat de Rand și nimeni nu trebuia să știe că mai aveau ceva de împărțit, în afara ostilității.

– El știe, Perrin. Sunt sigură de asta. Maighdin a văzut porumbare peste tot în Amador, iar Seanchanii n-au părut a se sinchisi de ele. Negustorii care au treabă în Amador trebuie să fi aflat deja, la fel și Turnul Alb. A aflat și Rand, crede-mă. Trebuie să ai încredere că știe ce face. În privința asta, chiar știe.

Nu părea mereu atât de convinsă.

–Se prea poate, bombăni Perrin iritat.

El încerca să nu își facă griji în privința sănătății mintale a lui Rand, însă acesta din urmă îl făcuse pe Perrin să cadă la bănuieli atunci când se comportase ca un copil răzgâiat. Și-apoi cât de mult avea încredere Rand în el? Rand ascundea lucruri, își făcea planuri tainice.

Perrin se lăsă pe spătarul scaunului răsuflând ușurat, apoi luă o înghițitură de ceai. Adevărul era că, nebun sau zdravăn la

cap, Rand avea dreptate. Dacă Rătăciții sau Turnul Alb ar bănui ce punea la cale, ar găsi o modalitate să-i facă de petrecanie.

– Măcar iscoadele Turnului Alb nu vor avea ce să ciripească. De astă dată, voi da foc flamurii ăsteia afurisite.

Și „Capului de Lup", totodată. Putea să se prefacă a fi senior, chiar și fără un afurisit de steag!

Faile își țuguie îngândurată buzele pline și clătină ușor din cap. Alunecând de pe scaun, îngenunche lângă el și îi luă încheietura în mâini. Perrin se uită la ea cu precauție. Când îl privea în ochi atât de intens, atât de serios, însemna că urma să îi spună ceva important. Sau îl îmbrobodea de nu mai știa pe ce lume se afla. Mirosul ei nu îi transmitea nimic. Încercă să nu o mai adulmece; își pierdea mult prea ușor capul, și-atunci, cu siguranță, îl îmbrobodea. Învățase un lucru de când se însurase: un bărbat trebuia să dea dovadă de inteligență atunci când avea de-a face cu o femeie. De multe ori nici măcar asta nu era de ajuns; femeile făceau ce voiau, la fel ca surorile Aes Sedai.

– Poate-ar fi bine să te mai gândești, soțule, murmură ea, și un zâmbet șters îi încolți pe buze ca și când i-ar fi citit din nou gândurile. Mă îndoiesc că oamenii cu care ne-am intersectat de când am intrat în Ghealdan știu ce este „Vulturul Roșu". Însă într-un oraș cum e Bethal, unii ar putea ști. Cu cât irosim mai mult timp vânându-l pe Masema, cu atât șansele sunt mai mari ca ei să afle.

El nu se obosi să spună că ăsta era încă un motiv să scape de steag. Faile nu era proastă și avea o minte mai ascuțită decât el.

– Atunci, de ce să-l păstrăm dacă va atrage atenția asupra idiotului despre care lumea va crede că încearcă să-i trezească pe manethereni din mormânt? întrebă el încet.

Bărbații încercaseră asta și în trecut; la fel, femeile; numele „manetheren" stârnea amintiri puternice și putea porni o răscoală.

– Fiindcă va atrage atenția, răspunse ea și se aplecă intenționat spre el. Asupra unui bărbat care încearcă să-i trezească din nou pe manethereni. Mai puțini oameni îți vor râde în față, vor spera să îți vezi mai departe de drum și vor încerca să te uite de îndată ce vei părăsi orașul. Cât despre cine-i mai măreț, ei au

prea multe pe cap acum ca să privească atent, poate doar dacă îi ciupești de nas. Pe lângă Seanchani, Profetul sau Mantiile Albe, un bărbat care încearcă să-i trezească pe manethereni e o nimica toată. Și aș crede că nici Turnul Alb nu va acorda prea multă atenție, nu acum.

Faile zâmbi larg și strălucirea din ochi lăsa să se înțeleagă că urma să sublinieze ceva.

– Și, cel mai important lucru, nimeni nu se va gândi că bărbatul acela mai face și altceva.

Zâmbetul îi dispăru brusc și îi apăsă nasul cu degetul, tare.

– Și nu mai spune că ești prost, Perrin t'Bashere Aybara. Nici măcar pe ocolite, cum o faci acum. Nu ești, și nu-mi place când te-aud.

Mirosul ei era ca al unor spini. Nu era furioasă, ci categoric nemulțumită.

Argint viu. Un pescăruș bătând din aripi mai repede decât gândul. Cu siguranță, mai repede decât gândurile lui. Nu îi trecuse niciodată prin minte să se ascundă într-un mod atât de... flagrant. Însă el înțelegea raționamentul. Era ca și când încercai să ascunzi că erai un criminal, prefăcându-te că ești doar un hoț. Cu toate acestea, ar putea funcționa.

Chicotind, Perrin îi sărută vârfurile degetelor.

– Voi păstra steagul, zise el.

Se gândea să păstreze și „Capul de Lup". Pe toți dracii!

– Totuși, Alliandre trebuie să afle adevărul. Dacă ea crede că Rand intenționează să mă numească Rege al manethereni-lor și să-i ia pământurile...

Faile se ridică în picioare atât de brusc și se întoarse cu spatele, încât lui îi era teamă că făcuse o greșeală pomenind de Regină. Alliandre îl putea conduce la Berelain mult prea ușor, iar mirosul lui Faile era... înțepător.

– Alliandre nu va fi o problemă pentru Perrin Ochi-de-aur, replică ea peste umăr. Pasărea asta și-a găsit cuibul, soțule, așa că a sosit vremea să ne gândim cum să dăm de urma lui Masema.

Îngenunchind grațios lângă un cufăr mic așezat aproape de o latură a cortului, singurul cufăr care nu era acoperit cu țesături, ridică încet capacul și începu să scoată niște hărți făcute sul.

Perrin nădăjduia ca ea să aibă dreptate în privinţa suveranei Alliandre, pentru că nu ştia ce-i de facut dacă se înşela. Măcar dacă ar fi fost pe jumătate cum îl credea Faile a fi. Alliandre era o pasăre care îşi găsise cuibul, Seanchanii vor cădea precum muştele în faţa lui Perrin Ochi-de-aur, iar el îl va înhăţa pe Profet şi-l va duce la Rand chiar dacă Masema era înconjurat de zece mii de oameni. Nu era prima oară când îşi dădea seama că, indiferent cât de mult îl rănea şi îl zăpăcea furia ei, el se temea, de fapt, să nu o dezamăgească. I s-ar frânge inima dacă ar citi vreodată dezamăgire în ochii ei.

Îngenunche lângă ea şi o ajută să întindă cea mai mare dintre hărţi, care acoperea sudul Ghealdanului şi nordul Amadiciei, şi o privi cu atenţie ca şi când numele lui Masema ar fi sărit din pergament în faţa lui. Avea mai multe motive decât Rand să-şi dorească să reuşească. Nu o putea dezamăgi pe Faile.

Faile stătu trează pe întuneric, ascultând până când auzi respiraţia ritmată a lui Perrin, semn că el era cufundat în somn, apoi se strecură de sub aşternuturile pe care le împărţeau. Zâmbi trist când îşi trase cămaşa de noapte din pânză peste cap. Oare Ochi-de-aur chiar credea că ea nu aflase că el ascunsese patul într-o dumbravă într-o dimineaţă în timp ce căruţele erau încărcate? Nu că ar fi deranjat-o acest lucru; cel puţin, nu foarte tare. Era sigură că dormise pe pământ la fel de des ca şi el. Se prefăcuse surprinsă, desigur, dar nu la modul serios. Dacă s-ar fi comportat altfel, el şi-ar fi cerut iertare, poate chiar s-ar fi dus să aducă patul înapoi. A domina un soţ era o măiestrie, zicea mama ei. Oare Deirei ni Ghaline îi păruse vreodată greu să facă asta?

Îşi vârî picioarele goale într-o pereche de papuci, îşi trase o robă de mătase pe ea, pe urmă ezită, uitându-se la Perrin. Ar putea s-o vadă limpede dacă s-ar trezi, însă ea nu-l distingea, ci îi părea doar o movilă umbrită. Îşi dorea ca mama ei să fi fost acolo, ca să o sfătuiască. Faile îl iubea pe Perrin cu fiecare părticică a fiinţei, iar el o zăpăcea. De fapt, era imposibil să înţelegi un bărbat şi el era deosebit de toţi bărbaţii cu care crescuse ea. Nu se fălea niciodată şi, în loc să râdă pe seama lui, Perrin era...

modest. Nu crezuse niciodată că un bărbat ar putea fi modest! Spunea mereu că din noroc ajunsese conducător, pretindea că nu știa cum să conducă, deși bărbații care îl întâlneau erau gata să îl urmeze după un ceas. El zicea că era greu de cap, însă acele gânduri încete și cumpătate erau atât de pătrunzătoare, încât ea abia reușea să păstreze vreun secret. Era un bărbat minunat, lupul ei cu păr cârlionțat. Atât de puternic. Și atât de blând. Oftând, ieși în vârful picioarelor din cort. Auzul lui îi mai venise de hac.

În tabără domnea tăcerea. Luna era în creștere și răspândea la fel de multă lumină pe un cer înnorat ca atunci când era plină, o strălucire care o eclipsa pe cea a stelelor. O pasăre de noapte scoase un țipăt ascuțit, apoi tăcu auzind sunetul lugubru scos de o bufniță. Se simțea o boare și, spre mirarea ei, aceasta părea destul de răcoroasă. Era doar o părere. Nopțile erau răcoroase numai în comparație cu zilele.

Aproape toți oamenii dormeau, niște movile negre la umbrele copacilor. Câțiva erau treji și sporovăiau strânși în jurul câtorva focuri ce ardeau încă. Nu se sinchisi să se ascundă, dar nu o observă nimeni. Unii păreau pe jumătate adormiți acolo unde ședeau, încuviințând tăcuți. Dacă nu ar fi știut cât de bine își făceau datoria santinelele, ar fi crezut că tabăra ar putea fi luată prin surprindere de o cireadă de vite sălbatice. Fecioarele făceau și ele de strajă noaptea, desigur. Însă nu avea importanță dacă acestea o vedeau.

Căruțele cu roți înalte alcătuiau șiruri lungi, iar servitorii stăteau deja cuibăriți sub ele și sforăiau. Majoritatea servitorilor. Un foc încă trosnea. Maighdin și camarazii ei stăteau în jurul lor. Tallanvor vorbea și făcea gesturi ample, spre Maighdin, dar celălalt bărbat era singurul care îi acorda atenție. Nu era de mirare că ei aveau veșminte mai bune în boccelele lor decât zdrențele pe care le purtaseră, iar fosta lor jupână trebuie să fi avut mână liberă să le ofere oamenilor ei veșminte din mătase, deoarece Maighdin purta o rochie din mătase cu croială fină, de un albastru mat. Ceilalți nu erau îmbrăcați la fel de bine, așadar, poate că Maighdin fusese preferata domniței.

O surcea trosni sub piciorul lui Faile și aceștia își întoarseră capetele. Tallanvor dădu să se ridice în picioare, trăgându-și pe

jumătate sabia, înainte să o vadă strângându-și roba sub clarul de Lună. Ei erau mai vigilenți decât bărbații din Ținutul celor Două Râuri care se aflau în spatele ei. Pentru o clipă, doar se zgâiră la ea. Apoi Maighdin se ridică grațios și făcu o plecăciune adâncă. Ceilalți se grăbiră să o imite, fiecare cu prilejul de care putea da dovadă. Doar Maighdin și Balwear păreau să se simtă în largul lor. Un zâmbet timid apăru pe fața rotundă a lui Gill.

– Vedeți-vă în continuare de-ale voastre, le spuse Faile cu blândețe. Dar să nu stați până târziu; mâine va fi o zi plină.

Își continuă drumul, însă când privi în urmă, îi văzu pe toți în picioare, uitându-se după ea. Călătoriile lor trebuie să-i fi făcut vigilenți ca niște iepuri ce erau mereu atenți la vulpe. Se întrebă cât de bine se vor adapta. În următoarele săptămâni, va avea grijă să-i învețe obiceiurile ei și să le învețe pe ale lor. Ca o gospodărie să prospere, fiecare obicei era la fel de important. Va trebui să-și facă timp.

Nu se gândi prea mult la ei în seara aceea. În curând avea să treacă dincolo de căruțe, fără a ajunge însă acolo unde bărbații din Ținutul celor Două Râuri stăteau cu ochii în patru sus, în copaci. Nici măcar un șoarece nu putea trece nevăzut pe lângă ei – chiar și unele Fecioare fuseseră zărite uneori –, totuși ei erau atenți la cei care ar fi încercat să se strecoare neobservați în tabără, nu la cei care aveau dreptul să se afle acolo. Oamenii ei o așteptau într-un luminiș mic, sub clarul de Lună.

Unii dintre ei își plecară capetele, iar Parelean fu cât pe ce să cadă într-un genunchi, înainte să se oprească. Din instinct, câteva femei făcură o plecăciune care arăta ciudat în veșminte bărbătești, pe urmă își coborâră privirile sau se foiră stânjenite când își dădură seama ce făcuseră. Obiceiurile de la Curte le intraseră în sânge, cu toate că încercau din răsputeri să le adopte pe cele ale Aielilor. Ceea ce credeau a fi obiceiuri ale Aielilor, cel puțin. Uneori le îngrozeau pe Fecioare cu convingerile lor. Perrin zicea că sunt proști, și poate că erau în unele privințe, dar îi juraseră credință ei, îi imitau pe Aieli, încercau măcar, și acest lucru îi făcea să îi aparțină. Între ei, își botezaseră „ginta“ Cha Faile, „Gheară de Șoim“, deși înțeleseseră

că trebuia să țină acest lucru secret. Nu erau proști în toate privințele. În fond, nu se deosebeau prea mult de tinerii cu care crescuse.

Cei pe care îi trimisese dis-de-dimineață tocmai se întorseseră, iar femeile își schimbau rochiile pe care le purtaseră de nevoie. Și o singură femeie îmbrăcată ca un bărbat ar fi trezit suspiciuni în Bethal, darămite cinci. Luminișul era plin de fuste, poale, surtuce, cămăși și pantaloni. Femeile lăsau impresia că nu le deranja să se dezbrace în fața celorlalți, inclusiv în fața bărbaților, având în vedere faptul că și Aielii păreau să facă la fel, însă le trăda respirația greoaie. Bărbații se foiau și își întorceau capetele, nesiguri dacă trebuie să privească în altă parte sau spre femei, așa cum credeau că făceau și Aielii, când se prefăceau că nu se uitau la femeile pe jumătate dezbrăcate. Faile își ținea roba strâns peste cămașa de noapte; nu și-ar fi putut pune și alte haine pe ea fără să nu îl trezească pe Perrin, dar nu se prefăcea că se simțea în largul ei. Nu era o femeie domani, ca să le îngăduie servitorilor să intre atunci când se spăla.

– Iertare pentru că am întârziat, domniță Faile, zise Selande, gâfâind în timp ce îmbrăca un surtuc.

În vocea femeii scunde se simțea accentul puternic din Cairhien. Nu era înaltă, pentru o nativă din Cairhien. Părea totuși destul de mândră, după felul în care își ținea capul înclinat și umerii drepți.

– Ne-am fi întors mai devreme, dar gărzile de la poartă ne-au creat necazuri când am vrut să ieșim.

– Necazuri? întrebă tăios Faile.

Dacă ar fi văzut cu ochii ei; dacă Perrin ar fi lăsat-o să meargă în locul șleampătei ăleia. Nu, nu se va gândi la Berelain. Nu era vina lui Perrin. Își repeta acest lucru în gând de douăzeci de ori pe zi, ca pe o rugăciune. Însă de ce era atât de orb?

– Ce fel de necazuri? mai întrebă ea și trase mâhnită aer în piept.

Necazurile cu soțul nu ar trebui să-ți afecteze niciodată tonul pe care îl folosești cu vasalii.

– Nimic important, domniță, răspunse Selande, apoi își încheie catarama centironului, potrivindu-și-l în șolduri. I-au

lăsat pe niște inși să intre cu căruțele fără să le arunce o privire, în schimb s-au temut să lase niște femei să iasă în toiul nopții.

Unele femei începură să râdă. Cei cinci bărbați care fuseseră în Bethal se foiră iritați, fără îndoială pentru că nu le oferiseră suficientă protecție. Ceilalți membri Cha Faile formară un semicerc gros în spatele celor zece, urmărind-o cu atenție pe Faile și ascultând cu urechile ciulite. Lumina Lunii, ce le bătea din spate, le umbrea fețele.

– Spune-mi ce-ai văzut, porunci Faile pe un ton mai calm.

Era mult mai bine să fie calmă decât supărată. Selande îi dădu raportul într-un mod concis și, chiar dacă Faile își dorise să fi mers ea însăși, recunoștea că ei văzuseră atât de multe pe cât și-ar fi dorit ea. Străzile din Bethal erau aproape pustii chiar și în toiul zilei. Oamenii stăteau închiși în cea mai mare parte a timpului. Se mai făcea negoț pe ici, pe acolo, însă puțini negustori se aventurau în această parte a Ghealdanului, iar în oraș nu erau aduse suficiente produse din zona rurală ca să ajungă pentru toată lumea. Mai toți orășenii păreau paralizați, temători de tot ceea ce se afla dincolo de ziduri, devenind din ce în ce mai apatici și mai disperați. Toți își țineau gurile închise de teama iscoadelor Profetului, dar și ochii, ca să nu fie luați drept iscoade. Profetul exercita un efect puternic. De pildă, indiferent cât de mulți tâlhari cutreierau dealurile, pungașii și hoții de drumul mare dispăruseră din Bethal. Se zvonea că Profetul pedepsea hoții tăindu-le mâinile. Oricum, pedeapsa asta nu părea să se aplice și oamenilor lui.

– Regina se plimbă prin oraș în fiecare zi, arătându-se ca să le ridice moralul locuitorilor, spuse Selande, dar nu cred că are vreun efect. Doar le amintește oamenilor aici, în sud, că au o Regină; poate că în altă parte a avut mai mult succes. Gărzile de pe metereze s-au întețit, adăugându-se și câțiva dintre soldații ei. Poate că lucrul acesta îi face pe orășeni să se simtă mai în siguranță. Asta până când ea își va continua drumul. Spre deosebire de ceilalți, Alliandre nu pare să se teamă că Profetul va ataca orașul. Se plimbă prin grădinile palatului Seniorului Telabin dimineața și seara și are doar câțiva soldați care își petrec cea mai mare parte a timpului în bucătărie. Toți cei din oraș își fac

griji în privința hranei, câtă vreme le va ajunge, așa cum își fac griji și în privința Profetului. Adevărul fie spus, domniță, cu toate gărzile de pe ziduri, cred că dacă Masema și-ar face apariția singur la poartă, ei ar fi în stare să-i cedeze orașul.

– I l-ar ceda, interveni cu dispreț Meralda, legându-și centironul la talie, și i-ar cere îndurare.

Oacheșă și îndesată, Meralda era la fel de înaltă ca Faile, însă femeia tairenă își plecă fruntea atunci când Selande se încruntă la ea și murmură o scuză. Nu exista nicio îndoială cine conducea Cha Faile, după Faile.

Soția lui Perrin era mulțumită că nu fusese nevoie să schimbe prioritățile pe care le stabiliseră. Selande era cea mai isteață dintre toți, cu excepția, poate, a lui Parelean, și doar Arella și Camaille erau mai agere. Selande avea ceva în plus, cumpătare, ca și când ar fi înfruntat deja cea mai mare frică din viața ei și nu o mai speria nimic. Firește, își dorea și ea o cicatrice așa cum aveau unele Fecioare. Faile avea câteva cicatrice mici, simboluri de onoare multe dintre ele, dar a căuta una cu lumânarea era o idioțenie. Măcar femeia nu se încăpățâna în această privință.

– Am făcut o hartă, după cum ai cerut, domniță, spuse femeia scundă, privind o amenințător pe Meralda. Am scos cât mai mult în evidență palatul Seniorului Telabin, însă mă tem că nu e cine știe ce în afară de grădini și de grajduri.

Faile nu încercă să discearnă liniile de pe hârtia desfăcută sub clarul de Lună. Păcat că nu a mers ea însăși; ar fi făcut o hartă și cu interiorul. Nu. Ce-a fost a fost, cum îi plăcea lui Perrin să spună. Și era suficient.

– Ești sigură că nimeni nu caută prin căruțele cu coviltir ce ies din oraș?

În lumina slabă, vedea totuși nedumerirea de pe fețele celor prezenți. Nimeni nu știa de ce îi trimisese pe câțiva dintre ei în Bethal.

Selande nu părea nedumerită.

– Da, domniță, răspunse ea calm.

Era isteață, poate chiar mai mult.

Vântul se înteți o clipă, jucându-se printre frunzele copacilor și răscolindu-le pe cele căzute pe jos. Faile și-ar fi dorit să

aibă auzul lui Perrin. Mirosul și auzul lui. Nu conta dacă o vedea cineva acolo, împreună cu oamenii ei, dar cei care trăgeau cu urechea erau o altă poveste.

– Te-ai descurcat foarte bine, Selande. V-ați descurcat bine cu toții.

Perrin cunoștea primejdiile care pândeau acolo, erau aceleași ca în sud; le cunoștea, însă, ca majoritatea bărbaților, era foarte rațional, dar și sentimental. O soție trebuia să fie practică, să-l ferească pe soțul ei de belele. Acesta fusese primul sfat pe care i-l dăduse mama ei despre viața de femeie măritată.

– La ivitul zorilor, vă veți întoarce în Bethal și dacă veți primi veste de la mine, iată ce va trebui să faceți...

Până și Selande făcu ochii mari când Faile începu să povestească, dar nimeni nu obiectă. Faile ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi împotrivit cineva. Instrucțiunile ei erau foarte exacte. Aveau să fie unele pericole, însă, având în vedere circumstanțele, acestea nu erau la fel de mari pe cât credeau ei.

– Aveți întrebări? zise ea în cele din urmă. A înțeles toată lumea?

Membrii Cha Faile răspunseră în cor:

– Trăim ca să te slujim, Faile, domnița noastră.

Asta însemna că îl vor sluji și pe iubitul ei lup, fie că își dorea asta sau nu.

Maighdin se foia pe pământul tare, sub pături, fără să închidă o geană. Acesta era numele ei; un nume nou pentru o viață nouă. Maighdin pentru mama ei și Dorlain pentru familia de pe domeniu, care fusese a ei. O viață nouă în locul celei vechi, dar legăturile de suflet nu puteau fi rupte. Și acum... Acum...

Foșnetul slab al frunzelor moarte o făcu să-și ridice capul. Văzu o siluetă întunecată trecând printre copaci. Era domnița Faile, care se întorcea la cortul ei. Era o femeie tânără și plăcută, cu suflet bun și vorbe alese. Oricare ar fi fost obârșia soțului ei, Faile era, cu siguranță, de viță nobilă. Însă tânără. Nepriceputǎ. Asta i-ar putea fi de ajutor.

Își așeză capul pe mantia pe care o împăturise ca să-i servească drept pernă. Lumină, ce căuta ea acolo? Slujnica unei

domniţe! Nu. Nu-şi va pierde încrederea în sine. Încă avea încredere. În străfundul ei. Îşi ţinu respiraţia când auzi zgomotul de paşi care se apropiau.

Tallanvor îngenunche drăgăstos lângă ea. Nu purta cămaşă, iar lumina Lunii îi strălucea pe muşchii netezi ai pieptului şi umerilor, deşi faţa îi era umbrită. O briză i se juca prin păr.

– Ce nebunie mai e şi asta? întrebă el cu blândeţe. Să te angajezi ca slujnică? Pui la cale ceva? Şi nu-mi vinde gogoşi cum că vrei să începi o viaţă nouă. Nu te cred. Nimeni nu te crede.

Ea încercă să se întoarcă, dar el îi puse o mână pe umăr. Deşi nu apăsă, ea se opri ca şi când ar fi făcut-o. Lumină, numai să nu tremure! Lumina nu o ascultă, însă cel puţin îşi păstră vocea calmă.

– Dacă n-ai observat, acum trebuie să mă descurc singură. Mai bine slujnica unei domniţe decât servitoare într-o tavernă. N-ai decât să pleci dacă nu vrei să slujeşti aici.

– Nu ţi-ai pierdut nici mintile, nici mândria atunci când ai renunţat la tron, bombăni el. Arz-o focu' pe Lini pentru că şi-a dat drumul la gură! Dacă vrei să te prefaci că ţi le-ai pierdut, te sfătuiesc să n-o laşi pe Lini să te prindă singură, chicoti el, aproape râzând de ea. Vrea să schimbe o vorbă cu Maighdin, dar bănuiesc că nu va fi la fel de blândă cu Maighdin cum a fost cu Morgase.

Se ridică furioasă în şezut, înlăturându-i mâna.

– Eşti şi orb, şi surd, te pomeneşti. Dragonul Renăscut are planuri cu Elayne! Pe sfânta Lumină! Nu-mi place nici măcar că-i ştie numele! Norocul trebuie să mă fi adus la unul dintre acoliţii lui, Tallanvor. Asta trebuie să fie!

– Arză-m-ar focu', am ştiut că ăsta e motivul. Am nădăjduit să mă înşel, însă...

Părea la fel de furios ca ea. Nu avea niciun drept să fie furios!

– Elayne se află în siguranţă în Turnul Alb, Suprema Înscăunată Amyrlin nu îi va îngădui să se apropie de vreun bărbat care poate conduce Puterea, chiar de-o fi el Dragonul Renăscut – mai ales dacă e el! –, iar Maighdin Dorlain nu poate face nimic în privinţa Supremei Înscăunate Amyrlin, nici a Dragonului Renăscut sau a Tronului Leului. Se va alege cu capul rupt sau cu grumazul tăiat, ori...!

– Maigdin Dorlain poate privi! izbucni ea, ca să întrerupă litania aceea îngrozitoare. Poate asculta! Poate...!

Ea își înghiți vorbele, iritată. Ce putea face? Dintr-odată, își dădu seama că stătea acolo, într-o cămașă de noapte subțire, și se grăbi să se acopere cu pătura. Aerul nopții era destul de răcoros. Sau poate că i se făcuse pielea de găină din pricina ochilor nevăzuți ai lui Tallanvor ațintiți asupra ei. Acest gând îi aduse o roșeață în obraji, pe care nădăjduia ca el să nu o vadă. Din fericire, vocea ei devenise la fel de înflăcărată. Nu mai era o copilă care se înroșea atunci când un bărbat se uita la ea!

– Voi face tot posibilul, indiferent ce-o fi. Poate reușesc să aflu ceva sau să fac un lucru care-i va fi de ajutor lui Elayne. Și-atunci, nu voi da înapoi!

– O decizie periculoasă, replică el pe un ton calm.

Ea își dorea să-i vadă fața în întuneric. Doar ca să-i citească expresia, firește.

– L-ai auzit când a amenințat că-i va spânzura pe toți cei care îl vor sfida cu privirea, continuă Tallanvor. Și cred asta, mai ales când vine vorba despre un bărbat cu ochii ăia. Ca ai unei fiare. Mă mir că l-a lăsat pe insul acela să plece. Am crezut că-i va rupe grumazul! Dacă va afla cine ești, cine ai fost... Balwer te-ar putea trăda. N-a spus niciodată de ce ne-a ajutat să fugim din Amador. Poate a crezut că Regina Morgase îi va oferi un nou rang. Acum, când știe că asta nu se va întâmpla, poate ar vrea să intre în grațiile noilor stăpâni.

– Ți-e teamă de Seniorul Perrin Ochi-de-aur? îl întrebă ea cu dispreț.

Pe sfânta Lumină, bărbatul o înspăimânta! Ochii aceia erau ai unui lup.

– Balwer știe să-și țină gura. Orice va zice, va avea de suferit; el a venit cu mine, la urma urmei. Dacă te temi, n-ai decât să-ți vezi mai departe de drum!

– Mereu îmi arunci cuvintele astea, oftă el, lăsându-se pe călcâie.

Deși ea nu-i putea vedea ochii, îi simțea.

– Să-mi văd mai departe de drum, spui. Odinioară, un soldat iubea o regină de departe, știind că era fără speranță, știind

că nu va îndrăzni niciodată să-i vorbească. Și iată că regina a dispărut și a mai rămas doar femeia, iar eu nădăjduiesc. Ard din cauza nădejdii! Dacă vrei să plec, spune-mi. Doar un cuvânt. „Pleacă!" Un cuvânt simplu.

Maighdin deschise gura să spună ceva. „Un cuvânt simplu, chibzui ea. Lumină, e doar un cuvânt! De ce nu-l pot rosti! Lumină, te rog!" Pentru a doua oară în noaptea aceea, Lumina nu-i dădu ascultare. Stătea acolo, învelită în pătură, ca o copilă uimită, înroșindu-se din ce în ce mai tare.

Dacă el ar fi chicotit din nou, l-ar fi străpuns cu pumnalul. Dacă el ar fi râs sau dacă ar fi făcut vreun semn de victorie… În schimb, Tallanvor se aplecă în față și îi sărută cu tandrețe ochii. Ea scoase un sunet gutural; nu părea în stare să se miște. Privi cu ochi mirați cum el se ridică în picioare. O domina în lumina Lunii. Era o regină – fusese regină – obișnuită să poruncească, să ia decizii grele în vremuri grele, dar în clipa aceea bătăile puternice ale inimii îi răsunau în tâmple.

– Dacă ai fi spus „Pleacă!", adăugă el, mi-aș fi pierdut orice nădejde, însă nu te-aș fi părăsit.

Abia după ce el se acoperi cu pătura, ea reuși să se întindă și să se acopere cu a ei. Respira sacadat, de parcă ar fi fugit. Aerul nopții era răcoros; se înfiora, nu tremura. Tallanvor era prea tânăr! Prea tânăr! Mai rău, avea dreptate. Arză-l-ar focu' pentru asta! Slujnica unei domnițe nu putea schimba evenimentele, însă dacă ucigașul cu ochi de lup al Dragonului Renăscut afla că o avea în mâini pe Morgase din Andor, o putea folosi împotriva lui Elayne. Tallanvor nu avea niciun drept să aibă dreptate când ea voia ca el să se înșele! Lipsa de logică a acelui gând o înfurie. Exista șansa ca ea să facă totuși ceva bun! Trebuia să existe!

În lăuntrul ei răsună o voce șoptită. Nu știa dacă vocea era a unui bărbat sau a unei femei. Își închipui că era a unei femei care râdea și o dojenea: „Nu poți uita că ești Morgase Trakand, și chiar dacă a renunțat la tronul ei, Regina Morgase nu se poate abține să nu-și bage nasul în treburile celor măreți, indiferent de câte ori a eșuat până acum. Și nici nu-i poate spune unui bărbat să plece, pentru că gândul îi e mereu la brațele lui puternice și la buzele lui care zâmbesc, și…"

Furioasă, își trase pătura peste cap, încercând să facă vocea să tacă. Nu rămânea pentru că nu putea renunța la putere. Cât despre Tallanvor... Îl va pune la punct. De data asta o va face! Dar... Cum se va raporta la el, nemafiind regină? Încercă să și-l scoată din minte și să ignore acea voce batjocoritoare care nu voia să tacă. În cele din urmă, când îi veni somnul, încă simțea atingerea buzelor lui pe pleoapele ei.

CAPITOLUL 9

Încurcături

Ca de obicei, Perrin se trezi înainte de ivitul zorilor și, tot ca de obicei, Faile era deja trează. Putea fi zgomotoasă ca un șoarece atunci când voia, iar el bănuia că și dacă s-ar fi sculat la un ceas după ce se culca, ea tot i-ar fi luat-o înainte cu trezitul. Clapetele cortului erau legate, părțile laterale ale acestuia ridicate puțin în partea de jos și prin orificiul de aerisire din vârf pătrundea o adiere, suficient cât să-i dea impresia de răcoare. Perrin fu străbătut de un fior când își căută cămașa și pantalonii. Era deja iarnă, chiar dacă vremea nu arăta asta.

Se îmbrăcă în întuneric și își frecă dinții cu sare fără să aprindă lămpile. Când ieși din cort și se încălță cu cizmele, o văzu pe Faile înconjurată de noii ei servitori în semiîntunericul dimineții. Unii dintre ei țineau torțe aprinse în mâini. Fiica unui senior avea nevoie de servitori; ar fi trebuit să se ocupe el de asta. Erau doi bărbați din Ținuturile celor Două Râuri în Caemlyn, pe care Faile îi pregătise ea însăși, dar cum totul trebuia să decurgă în taină, nu îi adusese cu ea. Jupânul Gill voia să plece acasă de îndată ce va fi posibil, însoțit de Lamgwin și Breane, însă poate că Maighdin și Lini vor rămâne.

Aram se ridică în picioare lângă cort, aşteptându-l în tăcere pe Perrin. Dacă Ochi-de-aur nu l-ar fi oprit, Aram ar fi dormit la intrare. În dimineaţa aceea, purta o haină cu dungi roşii şi albe, deşi albul era uşor murdar. Mânerul sabiei cu cap de lup i se ridica deasupra umărului. Perrin îşi lăsase toporul în cort, fiind recunoscător că scăpase de el. Tallanvor purta sabia legată peste haină, dar nu şi Jupânul Gill sau ceilalţi doi.

Faile trebuie să fi fost atentă, deoarece, de îndată ce Perrin ieşi, ea arătă spre cort, dând porunci. Maighdin şi Breane trecură repede pe lângă el şi Aram, cu torţe în mâini, cu feţele serioase şi mirosind a hotărâre, părând că au un motiv anume. Niciuna nu făcu plecăciuni. Ce surpriză plăcută! Lini o făcu totuşi, îndoind repede un genunchi înainte să ţâşnească după cele două femei, bombănind ceva despre „a-ţi cunoaşte locul". Perrin bănuia că Lini era una dintre acele femei care credeau că „locul" lor era acela de conducătoare. Dacă stă să se gândească, cele mai multe femei erau de aceeaşi părere. Acesta era mersul lumii, pare-se, nu doar în Ţinutul celor Două Râuri.

Tallanvor şi Lamgwin le urmau îndeaproape pe femei. Lamgwin se gândea în mod serios să facă o plecăciune, pe când Tallanvor părea supărat. Perrin lăsă să-i scape un suspin şi făcu la rându-i o plecăciune, după care începură amândoi să caşte gura la el. Un strigăt scurt al lui Lini îi făcu să intre în cort.

Zâmbindu-i scurt, Faile se îndreptă cu paşi mari spre căruţe, vorbind când cu Basel Gill, ce-i mergea alături, când cu Sebban Balwer, aflat în partea cealaltă. Fiecare bărbat ţinea în mână o torţă ca să-i lumineze calea. Firește, câţiva dintre idioţii aceia veneau aproape dacă ea vorbea mai tare, înfoindu-se în pene şi mângâindu-şi mânerele săbiilor, şi mijind ochii în lumina slabă, de parcă s-ar fi aşteptat la vreun atac sau ar fi sperat la unul. Perrin se trase de barba scurtă. Ea găsea întotdeauna ceva de făcut să-şi umple timpul şi nimeni nu o împiedica. Nu îndrăznea nimeni.

Abia se ivi prima geană de lumină la orizont şi cairhienii începură să mişune în jurul căruţelor, mişcându-se mai abitir pe măsură ce se apropia Faile. Când ajunse în dreptul lor, păreau să tropăie, lumina torţelor tremurând şi legănându-se în

semiîntuneric. Bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri, obişnuiţi cu viaţa de fermier, pregăteau deja micul dejun, unii râzând, alţii jucându-se în jurul focului, unii bombănind, dar majoritatea îndeplinindu-şi sarcinile. Câţiva încercară să mai doarmă puţin, dar fură treziţi fără niciun avertisment. Grady şi Neald se treziseră şi ei, ţinându-se departe, ca de obicei, ca nişte umbre în haine negre printre copaci. Perrin nu îşi amintea să-i fi văzut fără acele haine, mereu încheiate până la gât, întotdeauna curate şi neşifonate la răsăritul soarelui, indiferent cum arătaseră cu o seară înainte. Conform obiceiului, cei doi se antrenau cu săbiile aşa cum făceau în fiecare dimineaţă. Era mai bun decât obiceiul lor de seară, când stăteau cu picioarele încrucişate sub corp, cu mâinile pe genunchi, şi priveau în gol. Atunci erau în văzul celorlalţi. Cu toate acestea, niciun bărbat din tabără nu ştia ce puneau la cale şi se ferea cât putea de mult. Nici măcar Fecioarele nu ar fi trecut pe dinaintea ochilor lor în acel moment.

Ceva lipsea, conştientiză Perrin, tresărind. Faile îl trimitea întotdeauna pe unul dintre bărbaţi să îl întâmpine la trezire cu un bol de terci gros pe care ei îl mâncau, de obicei, la micul dejun, dar se vedea treaba că în dimineaţa aceea ea fusese foarte ocupată. Înveselindu-se, el o porni în grabă spre unul dintre focuri, nădăjduind ca măcar o dată să-şi toarne singur terciul. Slabe şanse.

Flann Barstere, un ins deşirat cu gropiţă în bărbie, îi tăie calea şi îi oferi un castron cioplit. Flann era de pe lângă Dealul Străjii, iar Perrin nu îl ştia bine, însă vânaseră împreună o dată sau de două ori şi cândva îl ajutase să scoată una dintre vacile tatălui său dintr-o mlaştină din Codrul cu Bălţi, o luncă inundabilă la est de Ţinutul celor Două Râuri.

– Domniţa Faile mi-a cerut să-ţi aduc asta, Perrin, zise Flann neliniştit. N-ai să-i spui că am uitat, nu? N-ai să-i spui? Am găsit nişte miere şi ţi-am pus pe îndestulate.

Perrin încercă să nu ofteze. Măcar Flann îşi amintise numele lui.

Ei, bine, poate nu era lăsat să se ocupe singur de cele mai simple sarcini, dar tot era răspunzător de bărbaţii care mâncau sub copaci. Dacă nu era el, aceştia ar fi fost alături de familiile

lor, pregătindu-se pentru treburile de la fermă, ar fi muls vacile și ar fi tăiat lemne, în loc să se întrebe dacă vor fi nevoiți să ucidă sau dacă vor fi uciși până la asfințit. Înfulecând repede terciul cu miere, îl îndemnă pe Aram să-și mănânce liniștit micul dejun, însă bărbatul părea atât de posomorât, încât el păru nesigur când îi spuse astea, așa că bărbatul îl urmă prin tabără. Lui Perrin nu-i făcea plăcere.

Bărbații își lăsau jos castroanele atunci când se apropia sau se ridicau în picioare până când trecea. Scrâșnea din dinți ori de câte ori cineva cu care crescuse sau, mai rău, când vreun bărbat care îl trimisese să îndeplinească unele comisioane pe vremea când era băiat i se adresa cu „Seniore Perrin". Nu toți i se adresau așa, dar erau mulți. Mult prea mulți. După o vreme, renunțase să le mai spună să înceteze, pentru că obosise; de prea multe ori, răspunsul era: „Oh! Cum spui, Seniore Perrin". Era suficient ca să-i vină să urle!

În ciuda acestui fapt, se oprea ca să adreseze un cuvânt sau două fiecărui bărbat. Mai ales însă, mergea cu ochii în patru. Și era pregătit să le simtă mirosul. Cu toții știau suficient cât să-și mențină arcurile în stare bună și să-și îngrijească penele și vârfurile săgeților, dar unii umblau cu tălpile cizmelor dezlipite sau cu pantalonii scoși din ele fără să observe, ori lăsau să li se infecteze bășicile, deoarece nu făceau nimic să le vindece. Câțiva aveau obiceiul să mai tragă câte o dușcă de rachiu atunci când aveau ocazia, iar doi sau trei dintre aceștia nici măcar nu țineau la băutură. Cu o zi înainte să ajungă la Bethal, întâlniseră un sătuc în care erau nu mai puțin de trei hanuri.

Era foarte ciudat. El se simțise întotdeauna stânjenit când jupâneasa Luhhan și mama lui îi ziceau că avea nevoie de cizme noi sau că pantalonii trebuiau cârpiți și era convins că s-ar fi înfuriat dacă ar fi auzit aceste cuvinte din gura altcuiva. În schimb, bătrânul Jondyn Barran și bărbații din Ținutul celor Două Râuri spuneau doar: „Ei, dreptate ai, Seniore Perrin; mă voi ocupa de îndată" sau altele asemenea. Îi surprinse chiar pe câțiva râzând când plecase mai departe. Și erau mulțumiți! Când scoase un urcior din lut cu rachiu de pere din desaga lui Jori Congar – un ins costeliv care mânca de două ori mai mult

decât ceilalți și arăta mereu de parcă n-ar fi pus gura pe mâncare de o săptămână; Jori trăgea bine cu arcul, însă dacă i se ivea ocazia, bea până cădea din picioare –, Jori se uită la el cu ochii mari de uimire și își ridică mâinile ca și când n-ar fi știut de unde apăruse urciorul acela. Dar când Perrin își văzu de drum, golind rachiul pe pământ, Jori râse și zise: „Nu îl poți păcăli pe Seniorul Perrin!" Părea mândru! Uneori, Perrin avea impresia că Jori era singura persoană sănătoasă la minte din lume.

Încă un lucru pe care îl observă. Toți erau interesați de ceea ce nu spunea. Rând pe rând, bărbații priveau cele două steaguri care fluturau uneori, atunci când sufla o rafală scurtă de vânt, Capul de Lup Roșu și Vulturul Roșu. Ocheau steagurile și se uitau la el, așteptând porunca pe care Perrin o dăduse de fiecare dată când ele erau arborate. Așteptau asta de când sosiseră în Ghealdan. Și chiar cu mult înainte. Doar că el nu spusese nimic cu o zi înainte și nici în ziua aceea. Perrin vedea cum înfloreau speculațiile. Lăsă în urma lui grupuri de bărbați care priveau când la steaguri, când la el, șoptind însuflețiți între ei. Nu încercă să asculte. Ce ar spune aceștia dacă el s-ar înșela, dacă Mantiile Albe sau Regele Ailron ar decide să-și ia ochii de la Profet și de la Seanchani suficient cât să înăbușe o presupusă rebeliune? Ei erau responsabilitatea lui și prea mulți muriseră urmându-l.

Soarele abia se ivise la orizont, și începuse să strălucească puternic, până când termină și se întoarse la cort. Tallanvor și Lamgwin scoteau cuferele afară la porunca lui Lini, în vreme ce Maighdin și Breane păreau să sorteze lucrurile din acestea, pe un petic mare de iarbă veștedă. Pături și așternuturi în mare parte și fâșii lungi de satin care ar fi trebuit să acopere patul de care se descotorosise. Faile trebuie să fi fost înăuntru, deoarece șleahta de idioți se afla nu prea departe de cort. Nici nu cărau, nici nu strângeau. Erau folositori ca șobolanii într-un hambar.

Perrin se gândi să arunce o privire la Stayer și la Stepper, dar când se uită printre copaci la caii priponiți, îl observară. Nu mai puțin de trei potcovari păși în față nerăbdători, iscodindu-l cu privirea. Erau niște inși mătăhăloși, cu șorțuri din piele, ci semănau cu ouăle dintr-un coș, cu toate că Falton avea doar câteva fire albe, Aemin era cărunt, iar Jerasid nu ajunsese încă la vârsta

mijlocie. Perrin mârâi când îi văzu. Dacă el ar fi atins caii, ei ar fi stat pe-aproape și s-ar fi agitat dacă Ochi-de-aur le-ar fi ridicat o copită. Singura dată când încercase să schimbe o potcoavă uzată, la Stayer, toți cei șase potcovari fugiseră de colo până colo ca să înșface uneltele înainte ca el să apuce să le atingă, cât pe ce să doboare murgul în graba lor de a îndeplini treaba.

– Se tem că n-ai încredere în ei, zise brusc Aram.

Perrin se uită la el mirat, iar Aram dădu din umeri pe sub haină.

– Am vorbit cu ei, cu unii. Ei cred că dacă un senior se îngrijește singur de propriii cai înseamnă că nu are încredere în ei.

Din tonul lui se înțelegea că îi credea proști pentru că gândeau astfel, însă se uită pieziș la Perrin și ridică din nou din umeri, jenat.

– Cred că și ei sunt stânjeniți. Ei cred că, dacă nu te comporți așa cum își închipuie că ar trebui să se comporte un senior, asta e din cauza lor.

– Lumină! bombăni Perrin.

Faile afirmase același lucru – în fine, că oamenii se simțeau stânjeniți –, dar el crezuse că erau doar vorbele unei fiice de senior. Faile crescuse înconjurată de servitori, și totuși, cum ar fi putut cunoaște gândurile unui bărbat care trebuia să muncească pentru a-și câștiga pâinea? Privi încruntat șirul de cai priponiți. Cinci potcovari stăteau laolaltă și îl priveau. Erau stânjeniți fiindcă el voise să se îngrijească singur de cai și supărați deoarece nu îi lăsa să își facă treaba.

– Crezi că ar trebui să mă comport ca un prost în pantaloni din mătase? întrebă el.

Aram clipi și îi examină cu atenție cizmele.

– Lumină! mârâi Perrin.

Zărindu-l pe Basel Gill venind în grabă din direcția căruțelor, Perrin se duse să îl întâmpine. Se gândea că nu-l făcuse să se simtă prea bine pe Gill, cu o zi înainte. Bărbatul cel îndesat vorbea singur și își ștergea capul cu o batistă, asudând în haina mototolită de un cenușiu-închis. Dogoarea se făcea deja simțită. Gil nu îl văzu pe Perrin până când acesta ajunse chiar lângă el,

iar atunci tresări, îndesându-și batista în buzunarul hainei și făcând o plecăciune. Era gătit ca pentru o zi de sărbătoare.

– Ah, Seniore Perrin. Domnița dumitale mi-a spus să mă duc cu căruța în Bethal. Și să-ți găsesc niște tutun din Ținutul celor Două Râuri, dacă pot, însă nu cred că este posibil. Frunzele de tutun din Ținutul celor Două Râuri au fost întotdeauna scumpe, iar negoțul nu mai este ce a fost.

– Te-a trimis după tutun? întrebă mirat Perrin, încruntându-se.

Crezu că secretul privind prezența lor fusese compromis, și totuși...

– Am cumpărat trei butoaie din satele pe care le-am lăsat în urmă. Ajunge pentru toată lumea.

Gill clătină din cap cu fermitate.

– Nu sunt frunze din Ținutul celor Două Râuri, iar domnița dumitale spune că astea îți plac cel mai mult dintre toate. Frunzele din Ghealdan vor fi bune pentru oamenii tăi. Eu voi fi shambayanul vostru, mai exact conducătorul servitorilor și al slujnicelor, așa mi-a zis, și mă voi îngriji să aveți toate cele de trebuință. Nu-i mare diferență față de ce făceam când mă ocupam de hanul Binecuvântarea Reginei din Caemlyn.

Asemănarea părea să îl amuze; burta i se scutura pe măsură ce chicotea.

– Am o listă destul de lungă, deși nu cred că voi găsi prea multe lucruri. Vin bun, ierburi, fructe, lumânări și ulei de lampă, mușama și ceară, hârtie și cerneală, ace, agrafe, of, tot soiul de lucruri. Tallanvor, Lamgwin și cu mine vom merge, împreună cu câțiva dintre ceilalți servitori ai domniței dumitale.

Ceilalți servitori ai domniței lui. Tallanvor și Lamgwin tocmai scoteau din cort un alt cufăr al cărui conținut aveau să-l sorteze femeile. Trecură pe lângă cei câțiva idioți tineri care stăteau ghemuiți și nu se ofereau niciodată să dea o mână de ajutor. De fapt, chiar îi ignorau.

– Ai grijă, îl preveni Perrin. Dacă vreunul dintre ei începe să vă facă necazuri – sau doar dă semne –, spune-i lui Lamgwin să-i rupă gâtul.

Şi dacă va fi una dintre femei? Era la fel de probabil, poate chiar mai mult. Perrin bombăni. Avea să simtă mereu noduri în stomac din cauza „servitorilor" lui Faile. Păcat că ea nu se putea mulţumi cu alţii, ca jupânul Gill şi Maighdin.

– N-ai pomenit de Balwer. A hotărât să plece de unul singur?

Tocmai în acel moment, o adiere de vânt îi aduse aproape mirosul acestuia. Era unul de alertă, ce contrasta puternic felul în care arăta insul, de parcă era deshidratat.

Chiar dacă Balwer era un bărbat subţire ca o trestie, făcea surprinzător de puţin zgomot când păşea pe frunzele uscate. Îmbrăcat într-o haină cafenie, ca penele unei vrăbii, făcu o plecăciune scurtă şi îşi înclină capul într-o parte, gesturi ce-l făceau să semene şi mai mult cu o pasăre.

– Rămân, Seniore, zise el temător.

Sau poate aşa era felul lui.

– În calitate de secretar al domniţei voastre. Şi al vostru, dacă veţi dori.

El făcu un pas în faţă sau, mai degrabă, ţopăi.

– Sunt tare priceput, Seniore. Am o memorie bună şi scriu frumos, iar Seniorul poate să stea liniştit, fiindcă orice îmi va spune nu va ajunge la urechile altora. Un secretar este iscusit în a ţine secrete. Nu ai sarcini urgente de îndeplinit pentru noua noastră stăpână, jupâne Gill?

Gill se încruntă la Balwer, deschise gura, apoi o închise brusc. Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă cu paşi mari spre cort.

Balwer îl urmări cu privirea o clipă, ţinându-şi capul înclinat într-o parte şi buzele ţuguiate, ca şi când ar fi căzut pe gânduri.

– Pot oferi şi alte servicii, Seniore, adăugă el într-un final. Informaţii. I-am auzit vorbind pe unii dintre oamenii Seniorului şi am înţeles că Seniorul a întâmpinat unele... greutăţi... cu Copiii Luminii. Un secretar poate afla multe lucruri. Ştiu multe despre Copii.

– Cu puţin noroc, aş putea evita Mantiile Albe, îi replică Perrin. Era mai bine dacă ştiai unde se află Profetul. Sau Seanchanii.

Nu se aştepta la un răspuns, firește, dar Balwer îl surprinse.

– Nu sunt sigur, bineînțeles, însă cred că Seanchanii n-au ajuns prea departe de Amador. E greu să cerni faptele reale de zvonuri, Seniore, dar voi sta cu urechile ciulite. Desigur, ei par să se miște neașteptat de repede. Sunt un neam periculos și au mulți soldați taraboneri. Am auzit de la jupânul Gill că Seniorul știe de ei, însă i-am urmărit îndeaproape în Amador și ce am văzut îi voi spune Seniorului. Cât despre Profet, circulă la fel de multe zvonuri despre el ca despre Seanchani, dar sunt aproape sigur că a fost de curând în Abila, un oraș măricel, aflat cam la patruzeci de leghe de aici, spre miazăzi, spuse Balwer și schiță un zâmbet satisfăcut.

– Cum de ești atât de sigur? întrebă încet Perrin.

– După cum spuneam, Seniore, stau cu urechile ciulite. Se zice că Profetul a închis câteva hanuri și taverne și le-a dărâmat pe cele pe care le-a crezut rău famate. Am auzit numele câtorva dintre ele și întâmplarea face să știu că există hanuri cu numele astea în Abila. Cred că sunt șanse mici să mai existe și în alt oraș hanuri care poartă denumirile astea.

Mai schiță un zâmbet. Cu siguranță, părea mulțumit de el însuși.

Perrin se scărpină în barbă, îngândurat. Întâmplarea făcea că bărbatul își amintea unde se aflau unele hanuri despre care se zicea că Masema le-ar fi dărâmat. Însă dacă se adeverea că Masema nu trecuse deloc pe-acolo, asta însemna că, mai nou, zvonurile apăreau precum ciupercile după ploaie. Balwer părea că încearcă să pară important.

– Mulțumesc, jupâne Balwer. Voi ține seama de asta. Dacă vei auzi și altceva, să mă anunți numaidecât.

Când se întoarse să plece, bărbatul îl apucă de mânecă. Apoi, Balwer își retrase ca ars degetele subțiri și făcu o plecăciune, frecându-și mâinile.

– Iertare, Seniore! N-aș vrea să insist, însă fiți cu băgare de seamă la Mantiile Albe. Este o decizie înțeleaptă să le evitați, dar s-ar putea să nu fie posibil. Sunt mult mai aproape decât Seanchanii. Eamon Valda, noul Senior Căpitan Comandant, i-a condus pe cei mai mulți în nordul Amadiciei înainte să cadă Amadorul. Și el îl vânează pe Profet, Seniore. Valda este un om

periculos, dar pe lângă Rhadam Asunawa, Marele Inchizitor, Eamon pare un om plăcut. Mă tem că niciunul dintre ei nu te îndrăgește prea mult, Seniore. Iertare!

Făcu din nou o plecăciune, șovăi, apoi continuă calm:

– Dacă-mi permiteți, afișarea steagului Manetheren este o idee inspirată. Seniorul îi va putea înfrunta pe Valda și pe Asunawa dacă va fi cu băgare de seamă.

Privindu-l cum se îndepărta făcând plecăciuni, Perrin se gândi că știe deja ce hram poartă Balwer. Era limpede că și el era împotriva Mantiilor Albe. Poate că n-o fi fost chiar în aceeași tabără cu ei, și doar aruncase o privire încruntată, ce fusese interpretată greșit, însă se vedea treaba că Balwer purta dușmănie. Dovedise și o minte sclipitoare, când se ocupase imediat de „Vulturul Roșu", dar și o limbă ascuțită când venea vorba de jupânul Gill.

Gill stătea în genunchi lângă Maighdin și vorbea repede, în ciuda strădaniilor lui Lini de a-l face să tacă. Maighdin se întoarse să se uite după Balwer în timp ce acesta se îndrepta cu pași grăbiți printre copaci spre căruțe, însă, din când în când, privirea ei rătăcea în direcția lui Perrin. Ceilalți se strânseră aproape de ea, uitându-se pe furiș când la Balwer, când la Perrin. Dacă existase vreodată un grup de oameni care își făceau griji despre ce spuneau alții, atunci ei erau aceia. Dar, oare, ce credeau că aflase el, ca să se îngrijoreze într-atât? Bârfe, probabil. Povești despre resentimente și ticăloșii, adevărate sau inventate. Oamenii îngrădiți laolaltă aveau tendința să-și scoată ochii. Dacă asta era, atunci poate că va reuși să pună capăt unei asemenea confruntări, înainte să se lase cu vărsare de sânge. Tallanvor își mângâia din nou mânerul sabiei! Ce intenții avea Faile cu individul acela?

– Aram, vreau să mergi să vorbești cu Tallanvor și cu ceilalți. Spune-le ce mi-a zis Balwer. Pe scurt, dar spune-le tot.

Asta ar trebui să îi liniștească. Faile zicea că trebuia să-i faci pe servitori să se simtă ca acasă.

– Împrietenește-te cu ei dacă poți, Aram. Dacă vrei să vrăjești vreuna dintre femei, ai grijă să fie Lini. Celelalte două sunt luate.

Bărbatul avea pregătite vorbe dulci pentru orice femeie drăguță, însă păru atât mirat, cât și jignit.

– Cum spui, Seniore Perrin, bombăni el îmbufnat. Voi veni la tine de îndată.

– Mă găsești cu Aielii.

Aram clipi.

– Ah! Da! Păi, s-ar putea să dureze dacă trebuie să mă împrietenesc cu ei. Nu mi se pare că și-ar dori prieteni noi.

El însuși se uita cu suspiciune la toți cei ce se apropiau de Perrin, cu excepția lui Faile, și nu zâmbea niciodată nimănui care nu purta fustă!

Oricum, se îndreptă într-acolo și se lăsă pe vine ca să discute cu Gill și cu ceilalți. Păreau reținuți, chiar și de la depărtare. Își vedeau de treabă, adresându-i doar din când în când câte un cuvânt și uitându-se unul la celălalt la fel de des cum se uitau la el. Erau sperioși ca potârnichile vara, atunci când vulpile își învățau puii să vâneze. Cel puțin, vorbeau.

Perrin se întrebă în ce încurcătură mai intrase Aram cu Aielii – fiindcă nu părea să fi fost timp pentru asta! –, totuși nu se întrebă prea mult. Orice problemă serioasă cu un Aiel se solda, de obicei, cu moartea cuiva, dar nu a Aielului. Adevărul fie spus, nici el nu era prea încântat să le întâlnească pe Înțelepte. Merse după deal, însă în loc să urce povârnișul, picioarele îl purtară până la mayeneri. Se ținuse, pe cât posibil, departe de tabăra lor și nu doar din cauza lui Berelain. Existau și dezavantaje atunci când aveai mirosul fin.

Din fericire, o briză răcoroasă purta cu ea cea mai mare parte din putoare, cu toate că nu alunga dogoarea. Broboanele de sudoare se rostogoleau pe fețele străjerilor călare, în armură roșie. La vederea lui, aceștia se îndreptară și mai tare în șa, ceea ce însemna ceva. Dacă bărbații din Ținutul celor Două Râuri călăreau asemenea unor inși care se duceau la câmp, de obicei, mayenerii aveau ținuta unor statui. Și știau să lupte.

Havien Nurelle veni în fugă, închizându-și nasturii de la haină, înainte ca Perrin să treacă de străjeri. Vreo douăzeci de ofițeri veneau pe urmele lui Nurelle, toți purtând haine asemenea lui Perrin, și unii legându-și curelele de la platoșele roșii.

Doi sau trei ţineau la subraţ coifuri cu pene subţiri şi roşii. Mulţi erau cu câţiva ani mai în vârstă decât Nurelle, iar unii aveau încă o dată pe atât vârsta lui, bărbaţi cărunţi cu feţele aspre şi pline de cicatrice, însă Nurelle fusese recompensat pentru că ajutase la salvarea lui Rand, fiind numit secundul lui Gallenne, Seniorul Locotenent, cum îi spuneau ei.

– Prima din Mayene nu s-a întors încă, Seniore Perrin, zise Nurelle, făcând o plecăciune, ca şi ceilalţi.

Înalt şi zvelt, nu mai era la fel de tânăr cum fusese înainte de Fântânile din Dumai. Exista o oarecare tensiune în ochii lui; văzuse mai mult sânge decât majoritatea veteranilor în douăzeci de bătălii. Chiar dacă faţa îi era aspră, în mirosul lui se simţea nerăbdarea de a face pe plac. Pentru Havien Nurelle, Perrin Aybara era un bărbat care putea face orice, putea merge pe apă după cum îi poftea inima.

– Iscoadele de dimineaţă s-au întors deja şi nu au văzut nimic. Altminteri aş fi raportat.

– Desigur, replică Perrin. Voiam... doar să arunc o privire primprejur.

Voia doar să se plimbe puţin până când îşi făcea curaj ca să le înfrunte pe Înţelepte, dar tânărul mayener îl urmă împreună cu ceilalţi ofiţeri, aşteptând temători ca Seniorul Perrin să găsească vreun cusur la Gărzile Înaripate, tresărind de fiecare dată când dădeau peste bărbaţi dezbrăcaţi până la brâu, care aruncau zarurile pe pătură sau peste vreunul ce sforăia ziua-n amiaza mare. N-ar fi trebuit să-şi bată capul; i se părea că tabăra era în perfectă ordine. Fiecare bărbat avea pătura lui şi şaua pe post de pernă, la mai puţin de doi paşi de locul unde îşi priponise calul, legându-l de unul dintre stâlpii înalţi până la piept, implântaţi în pământ. Din douăzeci în douăzeci de metri, ardea un foc, iar între focuri, lăncile erau aşezate pe suporţi din oţel. Tot ansamblul forma un soi de gard împrejmuitor în jurul a cinci corturi cu vârful ascuţit. Unul avea dungi aurii şi albastre şi era mai mare decât celelalte patru laolaltă. Erau diferite în toate privinţele de cele ale bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri.

Păşea sprinten, încercând să nu pară un neghiob. Nu era sigur că îi şi reuşea. Îşi dorea cu ardoare să se oprească şi să

arunce o privire la un cal sau doi – doar să ridice o copită fără să lesine cineva–, dar aducându-și aminte de vorbele lui Aram, își ținu mâinile acasă. Toți păreau la fel de nedumeriți ca Nurelle de ritmul în care pășea. Purtătorii de steaguri cu ochi ageri îi îndemnau pe bărbați să se ridice în picioare, însă Perrin trecea pe lângă ei, salutându-i, înainte ca ei să apuce să se ridice. Un murmur nedefinit plutea în aer în urma lui și, la un moment dat, desluși câteva comentarii despre ofițeri, mai ales despre seniori, și se bucură că Nurelle și ceilalți nu le auziseră. În cele din urmă, se trezi la marginea taberei, de unde se vedeau corturile Înțeleptelor, aflate pe povârnișul plin cu arbuști. Doar câteva Fecioare se zăreau printre copacii răzleți amplasați undeva deasupra, precum și câțiva gai'shaini.

– Seniore Perrin, zise Nurelle șovăitor. Surorile Aes Sedai...

Se apropie și își coborî vocea până când aceasta deveni o șoaptă răgușită.

– Știu că i-au jurat credință Lordului Dragon și... Am văzut lucruri, Seniore Perrin. Fac unele lucruri prin tabără! Surorile Aes Sedai! Azi-dimineață, Masuri și Seonid au coborât după apă! Și ieri, după ce te-ai întors... Ieri, mi s-a părut că am auzit pe cineva acolo sus... țipând. Nu putea fi una dintre surori, desigur, adăugă el în grabă și râse ca să lase să se înțeleagă cât de ridicol era acel gând, un râs foarte șters. Te... te vei asigura că totul este... în ordine... cu ele?

Nurelle se luptase cu patruzeci de mii de Shaido în fruntea a două sute de lăncieri, dar discuția asta îl făcea să ridice din umeri și să șovăiască. Desigur, îi atacase pe cei patruzeci de mii de Shaido la îndemnul unei Aes Sedai.

– Voi face tot ce voi putea, bombăni Perrin.

Poate că situația era mai gravă decât crezuse el. Așadar, trebuia să se asigur că lucrurile nu se înrăutățeau. Dacă putea. Ar fi preferat mai degrabă să îi înfrunte din nou pe Shaido.

Nurelle încuviință de parcă Perrin i-ar fi promis să facă tot ceea ce îi ceruse, și chiar mai mult.

– Prea bine, atunci, zise el aparent ușurat.

Uitându-se pe furiș la Perrin, încerca să se îmbărbăteze pentru a mai spune ceva, însă nu părea un subiect la fel de sensibil precum cel despre surorile Aes Sedai.

– Am auzit că ai îngăduit să fie arborat Vulturul Roșu.

Perrin tresări. Chiar dacă se aflau în partea cealaltă a dealului, veștile circulau repede.

– Mi s-a părut lucrul potrivit, replică el încet.

Berelain trebuia să afle adevărul, dar dacă știau prea mulți, adevărul avea să ajungă până la următorul sat prin care vor trece.

– A fost parte din Manetheren, adăugă el, de parcă Nurelle n-ar fi știut acest lucru.

Adevărul! Ajunsese să deformeze adevărul ca o Aes Sedai, și asta față de bărbații de lângă el.

– Pun rămășag că nu e prima oară când steagul ăsta a fost arborat pe-aici, însă niciunul dintre purtătorii lui nu a fost susținut de Dragonul Renăscut.

Dacă asta nu le dădea de gândit, însemna că el nu știa ce făcea.

Brusc, își dădu seama că toți ochii Gărzilor Înaripate și ai ofițerilor lor, erau ațintiți asupra lui, întrebându-se, fără îndoială, ce voia să spună. Până și bătrânul soldat înalt, cu început de chelie, pe care Seniorul Căpitan Gallenne îl numise ordonanța lui, ieșise din cort ca să se holbeze, alături de servitoarele lui Berelain, două femei durdulii, ce aveau veșminte în ton cu cortul stăpânei lor. Perrin abia dacă observase ceva, dar știa că trebuia să spună câteva cuvinte de laudă.

Ridicându-și vocea suficient cât să se audă, rosti:

– Gărzile Înaripate îi vor face mândri pe mayeneri dacă vom mai lupta într-o bătălie precum cea de la Fântânile din Dumai.

Fură primele cuvinte care îi veniră în minte, însă se cutremură în timp ce le rostea.

Spre uimirea lui, soldații începură să aclame „Perrin Ochi-de-aur!", „Mayene pentru Ochi-de-aur!", „Ochi-de-aur și mayenerii!" Bărbații dansau și țopăiau, iar unii înșfăcară lăncile de pe suporți și începură să le scuture, astfel încât flamurile roșii să fluture în adierea vântului. Purtătorii de steaguri cu părul cărunt îi priveau cu brațele încrucișate la piept, dând aprobator din cap. Nurelle se lumină la față, și nu doar el. Ofițerii cu fire

albe în păr și cicatrice pe față zâmbeau ca niște băiețandri lăudați la școală. Lumină, rămăsese singurul bărbat întreg la cap! Se ruga să nu mai vadă vreodată vreo bătălie!

Întrebându-se dacă va avea necazuri cu Berelain din cauza asta, își luă rămas-bun de la Nurelle și de la ceilalți, apoi începu să urce povârnișul tropăind, croindu-și drum printre arbuști veștejiți sau aproape veștejiți, care nu îi ajungeau până la talie. Buruienile ofilite îi trosneau sub picioare. Încă răzbăteau strigăte din tabăra mayenerilor. Chiar și după ce va fi aflat adevărul, Prima din Mayene s-ar putea să nu fie prea încântată că soldații ei îl aclamau astfel. Ar putea exista și unele avantaje, desigur. Poate că ea se va înfuria atât de tare, încât va înceta să îl mai sâcâie.

Când ajunse aproape de culme, se opri ascultând cum ovațiile încetau treptat. Nimeni nu avea să îl aclame acolo. Toate intrările laterale ale corturilor joase și cenușii, în care stăteau Înțeleptele, erau lăsate așa că acestea erau închise înăuntru. Doar câteva Fecioare se mai zăreau. Stând ghemuite pe călcâie, sub un copac care își mai păstrase câteva frunze verzi, îl priveau curioase. Își mișcau mâinile repede în timp ce comunicau între ele prin limbajul semnelor. După o clipă, Sulin se ridică în picioare, mișcându-și cuțitul greu de la cingătoare, și veni cu pași mari spre el. Era o femeie înaltă și zveltă, cu o cicatrice rozalie pe obrazul ars de soare. Se uită în direcția de unde venise el și păru ușurată că bărbatul era singur, deși când venea vorba despre Aieli nu puteai fi niciodată sigur.

– Ai procedat bine, Perrin Aybara, îi zise ea încet. Înțeleptele nu au fost încântate că le-ai făcut să vină ele la tine. Doar un prost le-ar supăra pe Înțelepte, iar eu nu cred că ești prost.

Perrin se scărpină în barbă. Se ținuse departe de Înțelepte – și de Aes Sedai – pe cât posibil, dar nu intenționase să le oblige să vină ele la el. Doar că se simțea stânjenit în compania lor. Ceea ce era puțin spus.

– Ei, bine, trebuie să vorbesc cu Edarra, îi spuse el. Despre Aes Sedai.

– Poate că m-am înșelat, la urma urmei, zise Sulin pe un ton sec. Însă îi voi spune.

Ea se întoarse, apoi se opri.

– Spune-mi ceva. Teryl Wynter și Furen Alharra sunt apropiați de Seonid Traighan – cum sunt frații-dintâi cu o soră-dintâi; lui Seonid nu îi plac bărbații ca bărbați –, și totuși, ei s-au oferit să ia pedeapsa ei asupra lor. Cum de au umilit-o în halul acesta?

Perrin deschise gura, dar nu reuși să rostească un cuvânt. Doi gai'shain își făcură apariția de pe versantul opus, conducând fiecare de căpăstru câte doi catâri ai Aielilor; bărbații în robe albe trecură la câțiva pași de ei, coborând spre pârâu. Deși nu era sigur, credea că amândoi erau Shaido. Cei doi își țineau ochii plecați cu smerenie, ridicându-și privirile doar atât cât să vadă pe unde călcau. Avuseseră ocazia să fugă, să îndeplinească astfel de treburi fără să fie supravegheați. Erau un neam ciudat.

– Văd că și tu ești șocat, adăugă Sulin. Speram să-mi poți explica. Îi voi spune Edarrei.

În timp ce se îndrepta spre corturi, ea adăugă peste umăr:

– Voi, cei din ținuturile umede, sunteți tare ciudați, Perrin Aybara.

Ochi-de-aur privi încruntat în urma ei. Când ea intră într-unul dintre corturi, el se întoarse și se încruntă la cei doi gai'shaini care duceau caii la adăpat. Cei din ținuturile umede erau ciudați? Lumină! Așadar, Nurelle auzise bine. Era timpul să își bage nasul între Înțelepte și Aes Sedai. Ar fi trebuit s-o facă mai de mult. Doar că ar fi vrut să nu fie ca atunci când ar intra într-un cuib de viespi.

I se păru că trecu mult timp până când Sulin își făcu din nou apariția și prezența ei nu îi schimbă prea mult starea de spirit. Ridicând clapa cortului pentru el, îi lovi cu dispreț pumnalul de la brâu cu un deget când trecu pe lângă ea.

– Ar trebui să fii mai bine înarmat pentru dansul ăsta, Perrin Aybara, îi spuse ea.

Înăuntru, fu surprins să le găsească pe toate cele șase Înțelepte stând cu picioarele încrucișate pe niște perne colorate, cu ciucuri, cu șalurile legate în jurul taliei și cu poalele desfăcute cu grijă pe covoare, asemenea unor evantaie. Sperase să fie doar Edarra. Deși niciuna nu părea să fie mai mare decât el decât cu

vreo patru sau cinci ani, unele nici măcar cu atât, îl făceau mereu să se simtă ca și când ar fi stat în fața celor mai în vârstă membre ale Cercului Femeilor, care petrecuseră ani întregi învățând cum să îi adulmece pe aceia care aveau ceva de ascuns. Îi era imposibil să deosebească mirosurile femeilor unul de celălalt, însă nici nu era nevoie. Șase perechi de ochi erau ațintiți asupra lui, de la cei albaștri precum cerul ai Janinei până la cei violet-închis ai lui Marline, ca să nu mai pomenim de cei verzi ai lui Nevarin. Fiecare ochi era asemenea unei sulițe.

Dintr-odată, Edarra îi făcu semn să se așeze pe o pernă și el acceptă recunoscător, deși asta însemna să stea în fața semicercului pe care îl formau ele. Poate că Înțeleptele construiseră special acele corturi astfel încât să îi determine pe bărbați să își plece capetele dacă voiau să stea în picioare. În mod ciudat, cu toate că în cortul întunecat era mai răcoare, Perrin asuda în continuare. Nu reușea să le deosebească una de cealaltă, dar, împreună, femeile păreau ca niște lupi care priveau cu atenție o capră legată. Un gai'shain cu fața pătrățoasă, mai voinic decât el, îngenunche ca să îi ofere o cupă poleită de punci cu vin, așezată pe o tavă din argint, frumos lucrată. Înțeleptele țineau deja în mâini cupe din argint și pocaluri. Nefiind sigur de semnificația pocalului din aur care îi era oferit – poate că nu însemna nimic, deși cine putea ști, când era vorba de Aieli? –, Perrin îl luă temător. Simți miros de prune. Insul făcu smerit o plecăciune când Edarra bătu din palme și ieși din cort cu spatele. Tăietura ce-o avea pe față, pe jumătate vindecată, trebuie să fi fost din timpul bătăliei de la Fântânile din Dumai.

– Acum, că ești aici, zise Edarra de îndată ce clapele cortului căzură în urma gai'shain-ului, îți vom explica din nou de ce trebuie să-l ucizi pe bărbatul acela, Masema Dagar.

– N-ar trebui să fim nevoite să-ți explicăm din nou, interveni Delora.

Avea părul și ochii aproape de aceeași culoare cu ai lui Maighdin, dar n-ai fi putut spune că paloarea o făcea frumoasă. Atitudinea ei era rece ca gheața.

– Acest Mesama Dagar este un pericol pentru Car'a'carn. Trebuie să moară.

– Ne-au spus Vestitoarele-n vise, Perrin Aybara.

Carelle, cu siguranță era frumoasă și, chiar dacă părul ei de foc și ochii pătrunzători o făceau să pară cu toane, era întotdeauna blândă pentru o Înțeleaptă. Și, evident, nu era slabă din fire.

– Ele au citit visul. Bărbatul trebuie să moară.

Perrin luă o gură de punci cu vin, ca să mai tragă puțin de timp. Cumva, punciul i se păru rece. Era mereu în ton cu ele. Rand nu pomenise nimic despre niciun avertisment din partea Vestitoarelor în vise. Perrin pomenise despre asta prima oară. Doar o dată; ele credeau că se îndoia de cuvântul lor. Până și lui Carelle îi scăpărau ochii. Nu că Perrin ar fi crezut că minteau. Nu tocmai. Cel puțin, nu le prinsese cu nicio minciună. Dar ceea ce își doreau ele pe viitor și ceea ce își dorea Rand – și el însuși la urma urmei – s-ar putea să fie două lucruri foarte diferite. Sau poate că Rand era cel care avea secrete.

– Mi-ați putea spune ceva despre acest pericol? întrebă el într-un final. Doar Lumina știe cât de nebun este Masema, însă îl susține pe Rand. Ar fi ceva să m-apuc să-i omor pe cei care sunt de partea noastră. Asta sigur i-ar convinge pe oameni să i se alăture lui Rand.

Ele nu înțelegeau sarcasmul. Se uitau la el fără să clipească.

– Bărbatul trebuie să moară, zise Edarra în cele din urmă. Este suficient că trei Vestitoare-n vise au spus asta și șase Înțelepte îți zic ție.

Se întâmpla ca de obicei. Poate că nu știau mai mult de atât. Și poate că el ar trebui să le spună de ce venise.

– Vreau să vorbim despre Seonid și Masuri, zise el, și șase fețe deveniră ca de gheață.

Lumină, femeile astea puteau îngheța și o piatră! Punând cupa de vin lângă el, se aplecă înspre ele cu încăpățânare.

– Ar trebui să le arăt oamenilor că surorile Aes Sedai i-au jurat credință lui Rand.

De fapt, trebuia să îi arate lui Masema, însă nu părea momentul potrivit să pomenească despre asta.

– Acestea nu vor fi foarte cooperante dacă voi le bateți! Lumină! Sunt Aes Sedai! În loc să le puneți să care apă, ce-ar fi să

învățați de la ele? Trebuie să știe o grămadă de lucruri pe care voi nu le cunoașteți.

Își mușcă limba, dar prea târziu. Femeile Aiel nu păreau ofensate; cel puțin, nu trădau acest lucru.

– Ele știu unele lucruri pe care noi nu le știm, îi spuse Delora cu fermitate în glas, iar noi știm altele pe care ele nu le știu.

Tonul ei era la fel de hotărât ca vârful unei suliţe înfipt în coaste.

– Învățăm de la ele ceea ce trebuie să învățăm, Perrin Aybara, zise Marline pe un ton calm, trecându-și degetele prin părul negru.

Se numără printre puținii Aieli cu părul negru pe care îi văzuse el, și mai mereu îl tachina.

– Și le învățăm la rândul nostru ce este de învățat.

– Oricum, nu este treaba ta, spuse Janina. Bărbații nu intervin între Înțelepte și ucenicele lor.

Clătină din cap, dezaprobând nechibzuința lui.

– Nu mai trage cu urechea afară și vino înăuntru, Seonid Traighan, zise brusc Edarra.

Perrin clipi surprins, însă niciuna dintre femei nu își flutură genele.

Se lăsă o clipă de tăcere, apoi clapeta cortului se dădu la o parte și intră Seonid, aplecându-și capul și îngenunchind repede pe covor. Bine-cunoscuta seninătate a surorilor Aes Sedai îi dispăruse de pe chip. Gura era o linie subțire, ochii mijiți și fața roșie. Mirosea a mânie, a frustrare și a alte zeci de trăiri care veneau de-a valma, astfel încât Perrin nu reușea să le deosebească.

– Pot să vorbesc cu el? întrebă ea cu o voce tăioasă.

– Dacă ai grijă ce spui, îi răspunse Edarra.

Sorbind din vin, Înțeleapta privi peste marginile cupei. Asemenea unei profesoare care urmărea un elev? Asemenea unui șoim care urmărea un șoarece? Perrin nu putea fi sigur. Decât că Edarra era foarte sigură de rolul ei. La fel, Seonid. Dar asta nu avea legătură cu el.

Se răsuci spre el, pe genunchi, cu spatele drept și ochi scăpărători. În mirosul ei se simțea furia dezlănțuită.

– Tot ce știi, adăugă ea furioasă, tot ce crezi că știi vei da uitării!

Nu mai afișa nicio urmă de seninătate.

– Ceea ce se întâmplă între Înțelepte și noi este treaba noastră! Vei sta deoparte, îți vei întoarce privirea și îți vei ține gura!

Uluit, Perrin își trecu degetele prin păr.

– Lumină, ești supărată pentru că știu că ați făcut o schimbare? întrebă el, nevenindu-i a crede.

Ei bine, și el ar fi fost, însă nu de față cu ceilalți.

– Nu știi că femeile astea ți-ar tăia grumazul fără să clipească și te-ar lăsa pe marginea drumului?! Ei bine, mi-am promis că nu voi îngădui să se întâmple una ca asta! Nu te plac, dar am făgăduit să te apăr de Înțelepte, de asha'mani sau chiar de Rand, așa că nu-mi mai vorbi de sus!

Conștientizând că striga, inspiră adânc și se foi stânjenit pe pernă, apoi își luă cupa de vin și bău cu nesaț.

Cu fiecare cuvânt, Seonid devenea din ce în ce mai indignată și strânse din buze înainte ca el să contine.

– Ai făgăduit? pufni ea. Crezi că femeile Aes Sedai au nevoie de protecția ta? Ești...

– Ajunge! spuse repede Edarra, iar Seonid își închise gura, deși își strângea atât de tare fustele în pumni, încât i se albiseră nodurile degetelor.

– De ce crezi că o vom ucide, Perrin Aybara? întrebă curioasă Janina.

Arareori se citea ceva pe chipurile Aielilor, însă celelalte se încruntau la el sau îl priveau cu o uimire vădită.

– Știu ce simțiți, răspunse el încet. Am știut de când v-am văzut cu surorile după bătălia de la Fântânile din Dumai.

Nu avea de gând să le spună că le simțise ura, disprețul, de fiecare dată când o Înțeleaptă se uita la o Aes Sedai. În acel moment nu mai simțea, dar nimeni nu putea să fie furios prea mult timp fără să nu izbucnească. Faptul că nu le simțea nu însemna că dispăruseră aceste sentimente, doar că erau ascunse adânc, poate până în măduva oaselor.

Delora fornăi; scoase un sunet ca și când ar fi fost ruptă o bucată de pânză.

– Mai întâi spui că trebuie cruțate fiindcă ai nevoie de ele, iar acum, pentru că sunt Aes Sedai și ai făgăduit să le protejezi. Care-i adevărul, Perrin Aybara?

– Ambele, răspunse Perrin și se uită fix în ochii Delorei câteva clipe. Apoi o privi pe fiecare în parte. Ambele sunt adevărate, și vorbesc serios.

Înțeleptele schimbară câteva priviri, fiecare clipire conținând o sută de cuvinte, din care un bărbat nu reușea să înțeleagă nici măcar unul. Într-un sfârșit, cu un zornăit de coliere și aranjându-și șalurile, ele părură să fi ajuns la o înțelegere.

– Noi nu ne ucidem ucenicele, Perrin Aybara, zise Nevarin. Doar faptul că fusese menționat acest gând părea să o șocheze. Când Rand al'Thor ne-a cerut să le luăm ca ucenice, poate a făcut-o doar ca să le oblige să ni se supună, dar noi nu punem vorbe goale. Ele sunt ucenice, acum.

– Și vor rămâne astfel până când cinci Înțelepte vor decide că sunt pregătite să fie mai mult, adăugă Marline, aruncându-și părul lung peste umăr. Nu sunt tratate diferit de ceilalți.

Edarra consimți în spatele cupei cu vin.

– Spune-i sfatul pe care i l-ai da în privința lui Masema Dagar, Seonid Traighan, zise ea.

Femeia îngenuncheată se chircise cât timp Nevarin și Marline își ținuseră scurtele cuvântări, strângându-și fustele în pumni până când Perrin crezu că mătasea se va rupe, însă dădu ascultare de îndată poruncii Edarrei.

– Înțeleptele au dreptate, oricare-ar fi motivele lor. Nu spun asta fiindcă așa doresc ele.

Își îndreptă din nou umerii, făcând un efort vizibil să pară calmă. În vocea ei se mai simțea totuși o urmă de înflăcărare.

– Am văzut faptele așa-zișilor jurați ai Dragonului înainte să-l cunosc pe Rand al'Thor. Moarte și distrugere, fără niciun scop. Până și un câine credincios trebuie omorât atunci când începe să facă spume la gură.

– La naiba! bombăni Perrin. Cum te-aș mai putea lăsa să apari dinaintea lui după asta? I-ai jurat credință lui Rand; știi că el nu-și dorește asta! Cum rămâne cu „Vor muri cu miile dacă vei da greș"? Lumină, dacă și Masuri gândește la fel înseamnă

că el a trebuit să le suporte degeaba pe Aes Sedai și pe Înțelepte! Nu, mai rău. Va trebui să îl păzească pe Masema de ele!

– Masuri știe la fel de bine ca mine că Masema este turbat, replică Seonid.

Fața îi deveni din nou senină. Îl privea cu niște ochi reci, impenetrabili. Mirosea a vigilență, a hotărâre. De parcă el ar mai fi avut nevoie de nas, când ochii ei îl fixau, mari, negri și goi.

– Am jurat să-l slujesc pe Dragonul Renăscut și cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru el acum este să-l țin pe animalul acesta departe de el. Și așa e rău că domnitorii știu că Masema îl sprijină; ar fi și mai rău dacă îl vor vedea primindu-l cu brațele deschise pe bărbat. Și vor muri cu miile dacă vei da greș când vei încerca să te apropii suficient de mult de Masema ca să-l ucizi.

Perrin simțea cum îl lua cu amețeli. Din nou o Aes Sedai încerca să dea un alt sens cuvintelor, spunând una și gândind alta. Apoi, Înțeleptele contribuiră și ele la asta.

– Masuri Sokawa, zise calm Nevarin, este de părere că acel câine turbat trebuie pus în lesă și legat, ca să nu reprezinte un pericol.

Pentru o clipă, Seonid păru la fel de surprinsă ca Perrin, însă își reveni repede. Cel puțin la suprafață; mirosul îi deveni brusc temător, ca și când ar fi simțit o capcană, deși nu se așteptase la una.

– Vrea să-ți pună și ție căpăstru, Perrin Ayabara, adăugă Carelle, cu o și mai mare grijă. Crede că și tu trebuie să fii legat, ca să nu fii un pericol.

Fața ei pistruiată nu lăsa să se vadă dacă era de acord.

Edarra ridică o mână spre Seonid.

– Poți pleca. Nu vei mai trage cu urechea, dar îi poți cere din nou lui Gharadin să te lase să-i Tămăduiești rana de pe față. Nu uita, dacă iar refuză, trebuie să te conformezi. El este gai'shain, nu vreunul dintre servitorii tăi din ținuturile umede, rosti ea pe un ton disprețuitor.

Seonid îl sfredeli cu privirea pe Perrin. Se uită la Înțelepte, iar buzele îi tremurau, fiind pe punctul de a vorbi. În cele din urmă, nu avu de ales decât să plece plină de grație. Aparent era un lucru de apreciat, fiindcă o Aes Sedai era o Aes Sedai,

capabilă să eclipseze și o regină. Dar mirosul rămas în urma ei era unul tăios, de frustrare.

De îndată ce ea dispăru, cele șase Înțelepte își îndreptară din nou atenția asupra lui Perrin.

– Și-acum, zise Edarra, poate ne explici de ce ai pune un animal turbat alături de Car'a'carn.

– Doar un prost ascultă porunca altuia de a-l împinge în prăpastie, zise Nevarin.

– Dacă nu vrei să ne asculți pe noi, spuse Janina, te vom asculta noi pe tine. Vorbește, Perrin Aybara!

Lui Perrin îi trecu prin gând s-o rupă la fugă spre ieșirea din cort. Dacă o făcea însă, ar fi lăsat în urmă o Aes Sedai care-i putea fi de ajutor, deși se îndoia, și o alta, împreună cu șase Înțelepte, hotărâte să zădărnicească tot ceea ce venise să facă. Își așeză din nou cupa cu vin și își puse mâinile pe genunchi. Trebuia să aibă mintea limpede dacă voia să le demonstreze acestor femei că nu era asemenea unei capre ce sta legată.

CAPITOLUL 10

Schimbări

Când părăsi cortul Înţeleptelor, lui Perrin îi veni să-şi scoată haina, ca să vadă dacă nu fusese jupuit. Nu fusese o capră priponită, ci mai degrabă un cerb cu şase lupoaice pe urmele lui. Şi nu era convins că avusese sorţi de izbândă. În mod cert, niciuna dintre Înţelepte nu se răzgândise, iar făgăduielile lor de a nu lua măsuri de unele singure fuseseră vagi, în cel mai bun caz. În ceea ce le privea pe Aes Sedai, acestea nu făgăduiseră nimic, nici măcar vag.

Se uită după oricare dintre surori şi dădu cu ochii de Masuri. O frânghie îngustă fusese legată de doi copaci şi peste ea atârna un covor cu ciucuri, roşu cu verde. Bruna zveltă îl bătea cu o bâtă îndoită, ridicând în aer nori de praf şi scame ce pluteau strălucind în soarele dimineţii. Străjerul ei, un bărbat voinic cu părul negru şi început de chelie, stătea în apropiere, pe trunchiul unui copac căzut, şi o privea posomorât. De obicei, Rovair Kirklin avea mereu un zâmbet pe buze, dar în acea zi, acesta îi dispăruse. Masuri îl zări pe Perrin şi, fără să se oprească din bătutul covoarelor, îi aruncă o privire atât de rece şi de ostilă, încât el oftă. Ea gândea la fel ca el, în cea mai mare parte, oricum. Un şoim cu coadă roşie trecu pe deasupra lor,

planând pe curenții de aer cald de la un deal la altul, fără să dea din aripile desfăcute. I-ar fi plăcut și lui să zboare departe de toate astea, de situația aceea complicată.

Salutându-le cu un semn din cap pe Sulin și pe Fecioare, care parcă prinseseră rădăcini sub copac, Perrin se întoarse să plece, apoi se opri. Doi bărbați urcau dealul. Unul era Aiel, purtând culorile cenușiu, cafeniu și verde ale straielor cadin'sor, cu arcul pe spate și tolba cu săgeți la brâu, și cu suliță și scutul rotund din piele în mâini. Gaul era un prieten și singurul bărbat printre Aieli care nu purta alb. Camaradul lui, care era cu un cap mai scund și purta pălărie cu boruri largi, surtuc și pantaloni de un verde șters, nu era Aiel. Și el avea la brâu o tolbă plină cu săgeți și un cuțit chiar mai lung și mai greu decât cel al bărbatului Aiel, însă arcul lui era mult mai scurt decât un arc mare din Ținutul celor Două Râuri, deși mai lung decât arcurile din corn ale Aielilor. În ciuda veșmintelor sale, el nu părea a fi nici fermier, nici orășean. Poate din cauza părului său cărunt, legat la ceafă și atârnând până la talie, a bărbii ce i se răsfira pe piept asemenea unui evantai, sau poate era doar felul în care se mișca, oglindind mișcările bărbatului de alături, furișându-se pe după arbuștii de pe deal, atent să nu trosnească nici măcar o surcea în trecerea lui, și nicio buruiană să nu i se rupă sub talpă. Parcă trecuse o veșnicie de când Perrin nu îl mai văzuse.

Ajungând pe coama dealului, Elyas Machera îl măsură din priviri pe Perrin, ochii lui aurii strălucind slab la umbra borului pălăriei. Ochii lui fuseseră astfel cu mult înaintea celor ai lui Perrin; Elyas fusese cel care îl prezentase pe Perrin lupilor. Pe vremea aceea, se îmbrăca în piei de animale.

– Mă bucur să te revăd, băiete, zise el încet, iar broboanele de sudoare îi luceau pe față. Ai renunțat la toporul acela, într-un final? Nu credeam că vei înceta vreodată să-l urăști.

– Îl urăsc în continuare, răspunse Perrin, la fel de încet.

Cu mult timp în urmă, Străjerul de odinioară îi spusese să păstreze toporul până când va înceta să urască atunci când îl folosea. Lumină, încă îl ura! Iar în acel moment avea și alte motive.

– Ce cauți în această parte a lumii, Elyas? Unde te-a găsit Gaul?

– El m-a găsit pe mine, preciză Gaul. Nu mi-am dat seama că se afla în urma mea până a tușit.

Vorbea suficient de tare încât să fie auzit de Fecioare, dar pe urmă se așternu brusc asupra lor o liniște apăsătoare.

Perrin se aștepta măcar la câteva comentarii tăioase – umorul Aielilor aproape că te ucidea, iar Fecioarele profitau de orice ocazie ca să se ia de bărbatul cu ochi verzi –, în schimb, câteva femei luară în mâini suliţele și scuturile, lovindu-le simultan în semn de aprobare. Gaul încuviință.

Elyas bombăni nedesluşit și își trase pălăria pe ochi, dar cu toate astea, mirosul lui era unul de încântare. Aielii nu erau dispuși să accepte multe în această parte a Zidului Dragonului.

– Nu-mi place să stau într-un loc, îi spuse el lui Perrin, și întâmplarea a făcut să mă aflu în Ghealdan când niște prieteni comuni mi-au spus că tu călătorești cu alaiul acesta.

Nu pomeni numele prietenilor comuni; nu era înţelept să spui deschis că ai vorbit cu lupii.

– Mi-au zis multe lucruri. Mi-au spus că au simţit mirosul schimbării ce se apropie. Nu știu ce e. Poate știi tu. Am auzit că ești în cârdășie cu Dragonul Renăscut.

– Nu știu, rosti încet Perrin.

O schimbare? Nu îi trecuse prin gând să îi întrebe pe lupi altceva decât unde se aflau grupuri mari de oameni, ca să le poată ocoli. Chiar și acolo, în Ghealdan, simţea uneori cum se învinuiau pentru lupii morţi la Fântânile din Dumai. Ce fel de schimbare?

– Rand schimbă cu siguranţă lucrurile, însă n-aș putea să-ţi spun cum. Lumină, întreaga lume se întoarce cu susu-n jos, dar să nu-l băgăm în seamă.

– Toate lucrurile se schimbă, zise Gaul cu dispreţ. Până ne trezim noi, visul se îndepărtează purtat de vânt.

Preţ de o clipă, îi privi cu atenţie pe Perrin și pe Elyas. Le compara ochii, Perrin era convins de asta. Însă bărbatul nu spuse nimic; Aielii păreau să considere ochii aurii o altă ciudăţenie a celor din ţinuturile umede.

– Vă las să vorbiţi. Prietenii care nu s-au mai văzut de mult trebuie să vorbească între patru ochi. Chiad și Bain sunt pe-aici,

Sulin? Le-am văzut la vânătoare ieri. M-am gândit să le arăt cum să tragă cu arcul înainte ca vreuna dintre ele să se transforme în țintă.

– M-am mirat când am văzut că te-ai întors azi, replică femeia cu părul alb. S-au dus să întindă capcane pentru iepuri.

Fecioarele izbucniră în râs și își mișcară repede degetele, folosind limbajul semnelor.

Oftând, Gaul își dădu ochii peste cap ostentativ.

– În cazul acesta, cred c-ar fi mai bine să merg să le eliberez.

Aproape la fel de multe Fecioare izbucniră în râs la auzul acestor cuvinte, chiar și Sulin.

– Îți doresc să găsești umbră azi, îi spuse el lui Perrin – un rămas-bun obișnuit între prieteni, apoi îl salută formal pe Elyas: Onoarea mea îți aparține, Elyas Machera.

– Ciudat individ, murmură Elyas, urmărindu-l cu privirea pe Gaul cum cobora în salturi povârnișul. Când am tușit, s-a întors gata să mă ucidă, cred, pe urmă a izbucnit în râs. Te superi dacă mergem în altă parte? N-o cunosc pe sora care încearcă să omoare covorul ăla, însă nu aș risca în preajma unei Aes Sedai, adăugă el mijind ochii. Gaul zice că sunt trei cu tine. Sper că nu te aștepți să mai întâlnești și altele, nu?

– Sper că nu, răspunse Perrin.

Masuri privea în direcția lor între loviturile cu bâta; în scurt timp, va afla de ochii lui Elyas și va încerca să descopere ce altceva îl mai lega de Perrin.

– Haide! Oricum e timpul să mă întorc în tabăra mea. Ți-e teamă să nu dai nas în nas cu vreo Aes Sedai care te cunoaște?

Zilele lui Elyas ca Străjer luaseră sfârșit când se aflase că putea vorbi cu lupii. Unele surori credeau că ăsta era un semn al Celui Întunecat, iar el fusese nevoit să ucidă alți Străjeri ca să poată scăpa.

Bărbatul mai în vârstă aștepta până când ajunseră la câțiva zeci de pași de corturi înainte să răspundă și, chiar și atunci vorbi încet, de parcă s-ar fi așteptat ca în spatele lor să fie cineva cu auzul la fel de fin ca al lor.

– Ar fi foarte rău dacă cineva mi-ar ști numele. Nu se întâmplă des ca Străjerii să evadeze, băiete. Majoritatea surorilor Aes

Sedai îl lasă pe un bărbat să plece dacă își dorește cu adevărat – majoritatea fac asta –, dar îți pot da de urmă oricât de departe ai ajunge, dacă vor hotărî să te vâneze. Însă dacă o soră dă peste un renegat, îl va face să-și dorească să nu se fi născut niciodată.

Elyas se înfioră. Mirosul lui nu era de teamă, ci de anticipare a durerii.

– Apoi îl va da pe mâna Aes Sedai a lui ca să îl învețe o lecție. După asta, un bărbat nu mai este același.

Când ajunseră la marginea povârnișului, Ochi-de-aur privi în urmă. Masuri chiar părea că voia să omoare covorul acela, concentrându-și toată furia în încercarea de a face o gaură prin el. Elyas se înfioră din nou.

– Cel mai rău lucru ar fi să dau nas în nas cu Rina. Aș prefera mai degrabă să fiu într-o pădure care arde, cu ambele picioare legate.

– Rina este Aes Sedai a ta? Cum ai putea da nas în nas cu ea? Legătura dintre voi te ajută să știi unde se află.

Aceste cuvinte stârniră ceva în memoria lui Perrin, dar orice ar fi fost, dispăru când auzi răspunsul lui Elyas.

– Multe dintre ele pot atenua legătura, ca să zicem așa. Poate chiar toate. Nu știi mai mult decât că trăiește, și eu știu asta, oricum, pentru că n-am înnebunit încă.

Elyas văzu nedumerirea de pe fața lui Perrin și izbucni într-un râs sacadat.

– Lumină, omule, o soră e și ea din carne și oase. Cele mai multe sunt făpturi omenești. Ia gândește-te! Ți-ar plăcea să-ți intre cineva în minte în timp ce te giugiulești cu vreo metresă? Scuze; am uitat că ești însurat. N-am vrut să te jignesc. Însă am fost mirat când am auzit că te-ai însurat cu o saldaeană.

– Mirat?

Perrin nu se gândise niciodată la asta când venea vorba despre legătura Străjerului. Lumină! Că veni vorba, nu se gândise niciodată la femeile Aes Sedai în sensul acesta. Părea ceva la fel de puțin probabil ca… un bărbat care vorbea cu lupii.

– De ce mirat?

Începură să coboare povârnișul printre copaci, fără să se grăbească și fără să facă prea mult zgomot. Perrin fusese

întotdeauna un vânător priceput, obișnuit cu pădurile, iar Elyas abia dacă muta de la locul ei vreo frunză de sub picioare, strecurându-se ușor printre arbuști fără să atingă vreo creangă. Ar fi putut să-și pună arcul pe spate, dar îl ținea în continuare la îndemână. Era un bărbat precaut, mai ales în preajma oamenilor.

– Păi, pentru că ești cam liniștit și m-am gândit că te vei însura cu cineva la fel ca tine. Cred c-ai aflat deja că saldaeanii nu sunt deloc liniștiți. Decât în preajma străinilor și a intrușilor. Dau foc soarelui într-un minut și, în următorul, acesta va exploda și va fi dat uitării. Îi fac pe arafellini să pară nepăsători, iar pe domani, de-a dreptul plicticoși, spuse Elyas și zâmbi brusc. Cândva, am trăit un an cu o saldaeană. Merya îmi striga în urechi cinci zile pe săptămână, cred că a aruncat și cu câteva farfurii după mine. Dar de fiecare dată când mă gândeam s-o părăsesc, voia să ne împăcăm, iar eu nu reușeam să ajung până la ușă. În cele din urmă, m-a părăsit. Mi-a zis că eram prea potolit pentru gustul ei.

Râsul lui hârâit era ca o reminiscență, iar el își frecă îngândurat cicatricea albită de vreme de pe falcă. Părea să fi fost făcută de un cuțit.

– Faile nu e așa.

Ce-i spusese semăna mai degrabă cu situația în care ar fi fost însurat cu Nynaeve când o dureau dinții!

– Este adevărat că se mai înfurie din când în când, recunoscu Perrin, șovăind, însă nici nu țipă, nici nu aruncă lucruri prin casă după mine.

Mă rog, nu țipa prea des și, în loc să ia foc și să dispară, furia ei se aprindea și persista destul de puțin.

Elyas se uită pieziș la el.

– Pari să fii un bărbat care a încercat să se ferească de grindină... I-ai spus vorbe dulci tot timpul, nu-i așa? Dulci ca mierea și totuși nu te-ai înfuriat? Nu te-ai răstit niciodată la ea?

– Firește că nu! protestă Perrin. O iubesc! De ce-aș striga la ea?

Elyas începu să bombăne, dar Perrin auzi fiecare cuvânt, desigur. „Arză-m-ar focu', dacă un bărbat vrea să calce pe-o

viperă, n-are decât. Nu-i treaba mea dacă vrea să-şi încălzească mâinile când arde acoperişul. E viaţa lui. Mi-ar mulţumi, oare? Nu, n-ar face-o, afurisitul!"

– Ce tot mormăi acolo? vru să ştie Perrin.

Apucându-l de braţ pe Elyas, îl opri sub un arin negru, ale cărui frunze înţepătoare erau în mare parte încă verzi. Puţine plante din apropiere îşi mai păstraseră coloritul, în afară de câteva liane căţărătoare. Ajunseseră la jumătatea povârnişului.

– Faile nu este o viperă sau un acoperiş în flăcări! Aşteaptă s-o întâlneşti înainte să vorbeşti de parcă ai cunoaşte-o.

Iritat, Elyas îşi trecu degetele prin barba lungă.

– Îi cunosc pe saldaeani, băiete. Nu doar în anul acela am fost acolo. N-am întâlnit niciodată mai mult de cinci saldaeane despre care să pot spune că au fost smerite sau măcar blânde. Nu, ea nu este o viperă, ci un leopard, pun rămăşag. Nu mârâi, arză-te-ar focu'! Bag mâna-n foc că ar zâmbi dacă m-ar auzi rostind aceste cuvinte!

Perrin deschise gura furios, apoi o închise la loc. Nu îşi dăduse seama că scotea un mârâit gutural. Faile ar zâmbi dacă cineva ar spune că ea era un leopard.

– Doar nu spui că ar vrea să strig la ea, Elyas.

– Exact asta spun. Cel mai probabil, oricum. Poate ea o fi a şasea. Poate. Ascultă-mă! În cazul multor femei, dacă ridici tonul, ele fac ochii cât cepele şi te privesc cu răceală, apoi, fără să-ţi dai seama, te trezeşti că te certi pe motiv că eşti furios şi uiţi ce te-a aţâţat de la bun început. Dar dacă-ţi ţii gura în faţa unei saldaeane, va crede că nu o consideri suficient de puternică să te înfrunte. Jigneşte-o în continuare şi poate o să ai norocul să nu-ţi servească la micul dejun propria pipotă. Faile nu-i vreo metresă din Far Madding, care se aşteaptă ca un bărbat să joace după cum îi cântă ea şi să sară când ea pocneşte din degete. Este un leopard şi se aşteaptă ca şi soţul ei să fie la fel. Lumină! Nu ştiu ce-o fi în mintea mea. Dacă dai sfaturi unui bărbat despre soţia lui te poţi trezi cu măruntaiele pe-afară.

Fu rândul lui Elyas să mârâie. Îşi îndreptă pălăria fără să fie nevoie şi se uită în jurul lui, încruntat, ca şi când s-ar fi gândit să se facă nevăzut în pădure, pe urmă arătă cu degetul spre Perrin.

– Uite ce e. Mereu am ştiut că eşti mai mult decât un vagabond şi după ce-am pus cap la cap ce mi-au spus lupii cum că eşti în drum spre Profetul ăsta, m-am gândit că poate ai nevoie de un prieten care să-ţi păzească spatele. Desigur, lupii nu mi-au zis că te afli în fruntea acestor lăncieri mayeneri drăguţi. Nici Gaul, până când i-am văzut. Dacă vrei să rămân, o voi face. Dacă nu, mai am multe de văzut din lumea asta.

– Mi-ar prinde bine încă un prieten, Elyas.

Oare Faile chiar îşi dorea ca el să strige? Perrin ştiuse mereu că ar putea răni pe cineva dacă nu era atent şi încercase mereu să-şi păstreze cumpătul. Cuvintele răneau la fel de tare ca pumnii, cuvintele greşite, cuvinte pe care nu voiai să le rosteşti, însă o făceai la nervi. Dar era imposibil. Nu era firesc. Nicio femeie nu ar fi îngăduit asta, nici din partea soţului ei, nici din partea altui bărbat.

Trilul unei cinteze albastre îl făcu pe Perrin să-şi ridice capul şi să ciulească urechile. Era aproape imperceptibil şi pentru el, însă o clipă mai târziu trilul se auzi din nou mai aproape, apoi, din nou, tot mai aproape. Elyas îl privi cu o sprânceană ridicată; el ştia chemarea unei păsări din Ţinuturile de Hotar. Perrin o învăţase de la nişte shienarani, printre care se număra şi Masema, şi îi învăţase pe bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri.

– Avem oaspeţi, îi spuse el lui Elyas.

Patru călăreţi veneau în galop şi îi ajunseră înainte ca ei doi să atingă poalele dealului. Berelain se afla în frunte, împroşcând apa din pârâu, cu Annoura şi Gallenne pe urmele ei, alături de o femeie cu o mantie cu glugă, deschisă la culoare. Trecură în viteză pe lângă tabăra mayenerilor, fără să arunce măcar o privire, şi nu traseră de hăţuri decât atunci când ajunseră în faţa cortului cu dungi roşu cu alb. Câţiva servitori cairhieni se grăbiră să ţină de căpestre şi de scăriţe, iar Berelain şi însoţitorii ei intrară în cort înainte ca praful lăsat în urma lor să se aşeze.

Una peste alta, venirea lor stârni agitaţie. Un freamăt se ridică în rândul bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri pe care Perrin îl vedea ca pe o anticipare. Cei câţiva idioţi ai lui Faile se scărpinau în cap şi se zgâiau la cort, sporovăind însufleţiţi între ei. Grady şi Neal se uitau şi ei la cort printre copaci, aplecându-se

din când în când unul spre celălalt ca să vorbească, deși nimeni nu se afla prin apropiere ca să audă ce-și spuneau.

– Se pare că oaspeții tăi se simt ca acasă, zise încet Elyas. Fii cu băgare de seamă la Gallenne; ar putea crea necazuri.

– Îl cunoști, Elyas? Mi-ar plăcea să rămâi, dar dacă tu crezi că i-ar putea spune vreuneia dintre surori cine ești... zise Perrin și dădu din umeri, resemnat. Le-aș putea opri pe Seonid și pe Masuri – considera că putea –, însă cred că Annoura va face tot ce vrea ea.

Ce credea ea cu adevărat despre Masema?

– Oh, Bertain Gallenne nu-l cunoaște pe Elyas Machera, replică Elyas, cu un zâmbet insinuant. „Nebunii știu mai multe despre bufon decât bufonul despre el însuși". Dar eu îl cunosc. Nu ți s-ar împotrivi, nici n-ar umbla cu ascunzișuri, însă, dintre cei doi, Berelain este cea isteață. A ținut Teatrul departe de mayeneri asmuțindu-i pe taireni împotriva illianerilor de când avea șaisprezece ani. Berelain știe cum să manipuleze; Gallenne nu știe decât să atace. Este iscusit la asta, dar nu mai vede altceva și, uneori, nu gândește.

– Am observat și eu asta în legătură cu amândoi, bombăni Perrin.

Măcar Berelain adusese un mesager de la Alliandre. Dac-ar fi adus doar o nouă servitoare, n-avea motiv să gonească. Singura întrebare era de ce răspunsul lui Alliandre avea nevoie de un mesager.

– Ar fi mai bine să aflu dacă a adus vești bune, Elyas. Mai târziu, vom vorbi despre ce se află la miazăzi. Și o vei cunoaște și pe Faile, adăugă el înainte să plece.

– Puțul Osândei se află la miazăzi, strigă celălalt bărbat în urma lui, cel puțin din ce am putut vedea dincolo de Mana Pustiitoare.

Lui Perrin i se păru că aude din nou acel tunet înfundat spre apus. Asta ar fi o schimbare plăcută.

În cort, Breane ducea de colo până colo o tavă din argint pe care se afla un vas cu apă de trandafir și cârpe pentru spălatul fețelor și al mâinilor, făcând țeapănă reverențe de fiecare dată când le oferea. Mult mai țeapănă, Maighdin făcea reverențe

atunci când servea cupele de punci cu vin de pe o tavă – punci făcut din ultimele coacăze uscate, după miros –, în vreme ce Lini împăturea mantiile nou-venitei. Era ceva ciudat în felul în care Faile și Berelain stăteau de o parte și de cealaltă a femeii abia sosite. Annoura dădea târcoale în spatele lor, cu ochii ațintiți asupra femeii. Chiar dacă era între două vârste, cu plasa verde ținându-i strâns părul negru, care îi ajungea aproape până la mijloc, putea fi drăguță dacă n-ar fi avut nasul atât de lung. Și dacă nu i-ar fi fost în vânt. Mai scundă decât Faile sau decât Berelain, tot reușea să îl privească de sus pe Perrin, măsurându-l cu răceală din cap și până-n picioare. Nu clipi când îi văzu ochii, deși cele mai multe o făceau.

– Maiestate, rosti Berelain pe un ton formal de îndată ce Perrin intră în cort, vi-l prezint pe Seniorul Perrin Ayabara din Ținutul celor Două Râuri, din Andor, prietenul și emisarul Dragonului Renăscut.

Femeia cu nasul lung încuviință cu precauție și cu răceală, iar Berelain continuă aproape fără întrerupere:

– Seniore Aybara, salut-o și întâmpin-o pe Alliandre Maritha Kigarin, Regina Ghealdanului, Binecuvântată de Lumină, Apărătoarea Zidului lui Garen, care are plăcerea să te primească azi personal.

Gallenne, care stătea într-o parte a cortului, își potrivi peticul la ochi și toastă ridicându-și cupa cu vin spre Perrin, cu un zâmbet triumfător.

Faile o privi tăios pe Berelain. Perrin rămase cu gura căscată. Alliandre însăși? El se întrebă dacă ar trebui să îngenuncheze, apoi se hotărî la o plecăciune, după un moment de ezitare prea lung. Lumină! Habar nu avea cum să se comporte cu o regină. Mai ales cu una care venise pe neașteptate, fără nicio podoabă la vedere. Rochia ei de călărie de un verde-închis era din lână simplă, fără nicio broderie.

– După ultimele vești, zise Alliandre, m-am gândit că ar trebui să vin la tine, Seniore Aybara.

Vocea îi era calmă, fața netedă, ochii reci. Fiind din Taren Ferry, Perrin era altminteri un bun observator. Trebuia să fie precaut până când vedea cum decurg lucrurile.

– Poate n-ai aflat încă, adăugă ea, dar, în urmă cu patru zile, Illianul a căzut în mâinile Dragonului Renăscut, Lumina să-i binecuvânteze numele! A luat Coroana cu Lauri, deși am înțeles că în prezent i se spune Coroana de Săbii.

Luând o cupă de pe tava lui Maighdin, Faile șopti cu capul plecat:

– Și cu șapte zile înainte, Seanchanii au cucerit Ebou Dar.

Nici măcar Maighdin nu auzi.

Dacă Perrin nu și-ar fi găsit deja stăpânirea de sine, ar fi rămas cu gura căscată de uimire. De ce alesese Faile să-i spună asta, în loc s-o lase pe aceea care trebuie să îi fi spus ei? Repetă cuvintele ei, ca să îl audă toată lumea. Cu o voce aspră, însă doar așa își putea opri glasul din tremurat. Și Ebou Dar? Lumină! În urmă cu șapte zile? Ziua în care Grady și ceilalți văzuseră Puterea Supremă pe cer. O fi fost o coincidență, poate. Oare ar fi preferat să fi fost Rătăciții?

Annoura se încruntă peste marginea cupei, țuguindu-și buzele, înainte ca el să termine de vorbit, iar Berelain îi aruncă o privire uimită care dispăru repede. Și-au dat seama că el nu știa de Ebou Dar atunci când porniseră călare spre Bethal.

Alliandre abia dacă încuviință, la fel de stăpână pe sine ca sora Cenușie.

– Pari a fi extrem de bine informat, zise ea apropiindu-se de el. Mă îndoiesc că primele zvonuri au ajuns în Jehannah odată cu negustorii de pe râu. Eu însămi am aflat abia în urmă cu câteva zile. Câțiva negustori mă țin la curent cu evenimentele. Cred, continuă ea pe un ton sec, că ei nădăjduiesc să intervin în favoarea lor pe lângă Profetul Seniorului Dragon, dacă va fi necesar.

Într-un final, el îi simți mirosul și își schimbă părerea despre ea, deși nu în rău. Aparent, Regina era reținută și stăpână pe sine, totuși în mirosul ei simțea frica. Ochi-de-aur nu credea că ar fi fost în stare să rămână atât de calm dacă i-ar fi fost frică.

– E întotdeauna bine să știi cât mai multe, îi spuse el, pe jumătate distras.

„Arză-m-ar focu', se gândi el, trebuie să-l anunț pe Rand despre asta!"

– Și în Saldaea găsim negustori care ne dau veşti, zise Faile, sugerând că astfel aflase Perrin despre Ebou Dar. Par să știe ce s-a întâmplat la mii de kilometri depărtare cu săptămâni înainte să se stârnească zvonurile.

Nu se uită la Perrin, însă el știa că i se adresa și lui, nu numai suveranei Alliandre. Rand știa, spunea ea. Și, oricum, era imposibil să-i trimită vorbă în taină. Oare Faile chiar voia ca el să...? Nu, era de neimaginat. Clipind, el își dădu seama că nu auzise ce zisese Alliandre.

– Iertare, Alliandre, rosti el pe un ton politicos. Mă gândeam la Rand – Dragonul Renăscut.

Chiar că făcuse ceva de neimaginat!

Toată lumea se uita la el, până și Lini, Maighdin și Breane. Annoura făcuse ochii mari cât cepele, iar Gallenne rămăsese cu gura căscată. Apoi el își dădu seama. Tocmai îi spusese pe nume Reginei. Luă o cupă de pe tava lui Maighdin, iar ea se ridică atât de repede după ce făcu reverența, încât fu cât pe ce să i-o răstoarne din mână. Făcându-i absent semn să se îndepărteze, el își șterse mâna udă de haină. Trebuia să se concentreze, nu să-și lase mintea să rătăcească într-o mie de direcții. Indiferent ce credea Elyas că știa, Faile niciodată n-ar... Nu! Concentrează-te!

Alliandre își regăsi repede calmul. La drept vorbind, ea păruse cea mai puțin mirată dintre toți, iar mirosul ei nu se schimbase defel.

– Spuneam că a fost o decizie înțeleaptă să vin la tine în taină, Seniore Aybara, zise ea pe un ton stăpânit. Seniorul Telabin crede că stau singură în grădinile lui, de unde am ieșit printr-o poartă arareori folosită. Până am străbătut orașul ca să ajung la periferie, m-am dat drept servitoarea Annourei Sedai.

Schiță un zâmbet, trecându-și vârful degetelor peste fusta rochiei de călărie. Până și acest gest părea făcut cu calm, deși contrasta puternic cu ce simțea nasul lui.

– Câțiva dintre soldații mei m-au văzut, dar cu gluga mantiei trasă pe cap, nu m-a recunoscut niciunul.

– Vremurile fiind așa cum sunt, probabil a fost cea mai înțeleaptă decizie, spuse Perrin, cu băgare de seamă. Însă va trebui să ieși la iveală mai devreme sau mai târziu. Într-un fel sau altul.

Politicos și la obiect, aceasta era ideea. O regină nu și-ar fi dorit să-și irosească timpul cu un bărbat care se codea. Și el nu voia să o dezamăgească pe Faile, comportându-se din nou ca un netot.

– De ce-ai venit? Nu trebuia decât să trimiți un răvaș sau să-i spui lui Berelain răspunsul tău. Îți declari sprijinul pentru Rand sau nu? Oricum ar fi, n-ai de ce să te temi că nu te vei întoarce în Bethal în siguranță.

Bine zis. Dacă n-o mai fi fost și altceva, atunci faptul că era acolo singură trebuie să o fi înspăimântat, cu siguranță.

Faile îl urmărea, deși se prefăcea că n-o interesează, sorbind din punci și zâmbindu-i lui Alliandre, însă el îi surprinse privirile pe care i le arunca pe furiș. Berelain nu se ferea și îl privea fățiș, cu ochii ușor mijiți, fără să și-i ia de la el. Annoura era la fel de atentă, la fel de îngândurată. Oare toate credeau că se va bâlbâi din nou?

În loc să-i răspundă la acea întrebare importantă, Alliandre zise:

– Prima din Mayene mi-a povestit multe lucruri despre tine, Seniore Aybara, și despre Seniorul Dragonul Renăscut, Lumina să-i binecuvânteze numele!

Ultimele cuvinte parcă le rostise automat, fără să-și fi dat seama.

– Nu mă pot întâlni cu el până când nu voi lua o hotărâre, așa că mi-am dorit să mă întâlnesc cu tine, să-mi fac o părere.

Aplecându-și capul spre cupa pe care o ținea în mâini, ea îl privi printre gene. Din partea lui Berelain ar fi fost o cochetărie, dar Alliandre îl privea temătoare ca pe un lup ce stătea în fața ei.

– Ți-am văzut și flamurile, spuse ea încet. Prima din Mayene n-a pomenit nimic despre ele.

Perrin se încruntă fără să vrea. Oare Berelain îi relatase multe despre el? Ce îi povestise?

– Flamurile sunt menite pentru a fi văzute.

Furia îi schimbă timbrul vocii, iar el abia reuși să se calmeze. În acel moment, Berelain trebuia să fie femeia la care să se răstească.

– Nu am niciun plan să-i aduc înapoi pe manethereni, crede-mă.

Așa; tonul lui era la fel de stăpânit ca al lui Alliandre.

– Care este decizia ta? Rand poate veni aici cât ai clipi din ochi, cu zece mii de soldați, cu o sută de mii, sau pe-aproape.

Poate va fi chiar nevoit. Seanchanii în Amador și în Ebou Dar? Lumină, câți erau?!

Alliandre sorbi cu gingășie din vinul cu punci înainte să vorbească, evitând din nou întrebarea.

– Circulă mii de zvonuri, după cum știi, și până și cel mai îndrăzneț zvon este credibil atunci când Dragonul a Renăscut, apar necunoscuți care pretind a fi oștenii lui Artur Aripă-de-Șoim, iar Turnul este decimat de răzmerițe.

– E problema surorilor Aes Sedai, zise Annoura cu asprime. Nu privește pe nimeni.

Berelain se uită la ea exasperată, însă ea se prefăcu că nu o observă.

Alliandre tresări și se întoarse cu spatele la surori. Regină sau nu, nimeni nu voia să audă vreo Aes Sedai vorbind pe tonul acesta.

– Lumea s-a întors cu susu-n jos, Seniore Aybara. Păi, am auzit că Aielii au prădui un sat chiar aici, în Ghealdan.

Brusc, Perrin își dădu seama că în tonul ei exista ceva mai mult decât neliniștea că le-ar putea ofensa pe surorile Aes Sedai. Alliandre îl privea, așteptând. Dar ce, oare? Să fi avut nevoie de o reconfirmare?

– Singurii Aieli care se află în Ghealdan sunt cu mine, îi precizează el. Seanchanii or fi ei descendenții oștii lui Artur Aripă-de-Șoim, dar el e mort de o mie de ani. Rand i-a mai înfruntat odată și o va face din nou.

Își amintea de bătălia de la Falme la fel de bine ca de confruntarea de la Fântânile din Dumai, deși încercase să uite. Cu siguranță, nu fuseseră suficient de mulți acolo încât să pună stăpânire atât pe Amador, cât și pe Ebou Dar, cu tot cu damanele lor. Balwer susținea că avuseseră cu ei și soldați taraboneri.

– Poate că te vei înveseli când vei afla că rebelele Aes Sedai sunt de partea lui Rand. Sau vor fi, cât de curând.

Asta spunea, de fapt, Rand. Erau câteva surori Aes Sedai care nu aveau unde să meargă decât cu el. Perrin nu era atât de convins. Zvonurile care circulau în Ghealdan spuneau că erau însoţite de o oaste. Desigur, aceleaşi zvonuri vorbeau despre mai multe Aes Sedai decât existau în realitate, şi totuşi... Lumină, îşi dorea să-l încurajeze cineva şi pe el!

– Ce-ar fi să ne aşezăm, propuse el. Îţi voi răspunde la toate întrebările, ca să te ajut să iei o decizie, dar ar fi bine să ne facem comozi.

Trăgându-şi un scaun pliant, îşi aminti în ultima clipă să nu se trântească pe el, însă acesta trosni oricum sub greutatea lui.

Lini şi celelalte două servitoare se grăbiră să tragă scaunele, formând un cerc împreună cu al lui, dar niciuna dintre celelalte femei nu se clinti din loc. Alliandre rămase locului, cu privirea aţintită la el, iar ceilalţi aveau privirile aţintite la ea. În afară de Gallenne, care îşi Turnă din nou punci din carafa de argint.

Perrin conştientiză că Faile nu mai deschisese gura de când vorbise despre negustori. Era recunoscător atât pentru tăcerea lui Berelain, cât şi pentru faptul că Prima din mayene nu alesese să-şi fluture genele în faţa Reginei, însă, în acel moment, i-ar fi prins bine puţin ajutor din partea lui Faile. Un sfat. Lumină, ea ştia de zece ori mai bine decât el ce ar trebui să spună sau să facă în acel moment!

Întrebându-se dacă n-ar trebui să stea şi el în picioare precum ceilalţi, Perrin îşi puse cupa cu vin pe una dintre măsuţe şi îi ceru lui Faile să îi vorbească suveranei Alliandre.

– Dacă cineva i-ar putea arăta calea dreaptă, tu eşti aceea, zise el.

Faile îi zâmbi cu o urmă de satisfacţie în privire, dar rămase tăcută.

Brusc, Alliandre îşi întinse cupa într-o parte, fără să se uite, ca şi când s-ar fi aşteptat să găsească acolo o tavă. În ultimul moment apăru una care susţinu cupa, iar Maighdin, care o ţinea în mână, murmură ceva ce Perrin nădăjduia să nu audă Faile. Aceasta era necruţătoare cu servitorii care foloseau un asemenea limbaj. Perrin dădu să se ridice, când deodată Alliandre se apropie de el, însă, spre uluirea lui, îngenunche cu

grație în fața sa și îi luă mâinile într-ale ei. Înainte ca el să știe ce făcea ea, Alliandre se răsuci și-i strânse mâinile. Le ținea atât de tare, încât mâinile trebuie să o fi durut; el nu era convins că s-ar fi putut desprinde de ea fără să n-o rănească.

– În numele Luminii, rosti ea pe un ton ferm, ridicându-și privirea la el, eu, Alliandre Maritha Kigarin, îi jur supunere oarbă Seniorului Perrin Aybara din Ținutul celor Două Râuri, acum și pe vecie, dacă el nu va alege să mă elibereze. Pământurile și tronul meu îi aparțin, i le cedez lui. Fac jurământul acesta.

Pentru o clipă, se așternu o tăcere întreruptă doar de suspinul lui Gallenne și de bufnitura ce se auzi când acesta scăpă pe covor cupa ce o avea în mână.

Apoi Perrin o auzi pe Faile șoptind încă o dată atât de încet, încât nimeni din preajma sa nu îi desluși cuvintele.

„În numele Luminii, îți accept jurământul și vă voi apăra și proteja pe tine și pe ai tăi în vâltoarea bătăliilor și de viscolul iernii, și ce-or mai aduce vremurile. Îți ofer pământurile și tronul Ghealdanului, ca unui vasal credincios mie. În numele Luminii, accept…"

Acesta trebuie să fi fost felul în care acceptau saldaeanii. Slavă Luminii că ea era mult prea atentă la el ca s-o fi văzut pe Berelain încuviințând mânios spre el, îndemnându-l același lucru. Cele două arătau de parcă s-ar fi așteptat la asta! Annoura însă, care stătea cu gura deschisă, părea la fel de uluită, asemenea unui pește care tocmai văzuse cum secaseră apele.

– De ce? întrebă el cu blândețe, ignorând șuieratul de frustrare al lui Faile și geamătul exasperat al lui Berelain.

„Arză-m-ar focu', reflectă el, sunt un nenorocit de fierar!" Nimeni nu le jura supunere oarbă fierarilor. Reginele nu jurau credință nimănui!

– Mi s-a spus c-aș fi ta'veren; s-ar putea să te răzgândești peste un ceas.

– Sper să fii ta'veren, Seniore.

Alliandre râse, dar nu pentru că era amuzată, și îi strânse și mai tare mâinile, de parcă s-ar fi temut că el și le va retrage.

– Sper din toată inima să fii. Mă tem că nimic altceva nu ar putea salva Ghealdanul. Am luat această decizie de îndată

ce Prima din Mayene mi-a spus de ce te afli aici, iar întâlnirea cu tine n-a făcut decât să mă convingă și mai mult. Ghealdan are nevoie de protecția pe care eu nu pot să i-o ofer, prin urmare, datoria îmi cere s-o găsesc în altă parte. Tu o poți oferi, Seniore, tu și Seniorul Dragonul Renăscut, Lumina să-i binecuvânteze numele! Adevărul fie spus, i-aș jura credință lui dacă ar fi aici, însă tu ești omul lui. Dacă îți jur credință ție, îi jur credință și lui.

Inspirând adânc, reuși cu greu să mai rostească două cuvinte:

– Te rog!

Mirosea a disperare în acel moment și ochii îi străluceau de frică.

Cu toate acestea, el șovăi. Asta era tot ce și-ar fi dorit Rand, chiar mai mult, dar Perrin Aybara era un simplu fierar. Era! Oare și-ar mai putea spune astfel dacă accepta acest lucru? Alliandre se uita la el cu o privire rugătoare. Oare un ta'veren se putea schimba? se întrebă Perrin.

– În numele Luminii, eu, Perrin Aybara, îți accept jurământul...

Gâtul i se uscase până când termină de rostit cuvintele pe care i le șoptise Faile. Era prea târziu ca să se oprească și să cugete.

Răsuflând ușurată, Alliandre îi sărută mâinile. Perrin nu credea că se simțise vreodată mai stânjenit. Ridicându-se repede în picioare, o trase în picioare. Își dădu seama că nu știa cum să procedeze în continuare. Faile, care surâdea mândră, nu îi șopti alte sfaturi. Berelain zâmbea și ea, ușurarea citindu-i-se atât de limpede pe față, de parcă tocmai ar fi fost scoasă din foc.

Perrin era convins că Annoura va vorbi – surorile Aes Sedai aveau întotdeauna multe de spus, mai ales atunci când li se oferea ocazia –, însă sora Cenușie îi întinse cupa lui Maighdin, ca să i-o umple cu vin. Annoura îl privea cu o expresie impenetrabilă ca și Maighdin. Concentrându-se foarte mult asupra lui, ea înclină carafa atât de mult, încât vinul i se prelinse pe încheietura mâinii. Annoura tresări și se uită la cupă, ca și când uitase că o ținea în mână. Faile se încruntă, iar Lini o copie, apoi

Maighdin se grăbi să aducă o cârpă cu care să șteargă mâna surorii, bombănind în tot acest timp. Faile ar fi făcut crize de nervi dacă ar fi auzit acele bombăneli.

Ochi-de-aur știa că șovăia prea mult. Alliandre își lingea buzele, nerăbdătoare; aștepta mai mult, dar ce?

– Acum că am terminat aici, trebuie să-l găsesc pe Profet, zise el și tresări.

Fusese prea brusc. Habar nu avea cum să se comporte cu nobilii, darămite cu reginele.

– Bănuiesc că vrei să te întorci în Bethal înainte să afle cineva de absența ta.

– Din câte am auzit, îi spuse Alliandre, Profetul Seniorului Dragon se afla în Abila. Este un oraș măricel din Amadicia, la vreo două sute de kilometri depărtare de aici.

Perrin se încruntă fără să vrea, însă își reveni repede. Așadar, Balwer avusese dreptate. Faptul că avusese dreptate într-o privință nu însemna că avea dreptate în toate, dar merita osteneala de a auzi ce avea de spus bărbatul despre Mantiile Albe și despre Seanchani. Câți taraboneri erau?

Faile se strecură lângă el, își așeză o mână pe brațul lui și îi zâmbi cu căldură suveranei Alliandre.

– Doar nu vrei s-o trimiți acum, sufletul meu. Doar ce-a sosit. Lasă-ne să stăm puțin de vorbă aici, la umbră, înainte de a se înapoia. Știu că ai lucruri importante de făcut.

Făcu un efort să nu se holbeze. Ce putea fi mai important decât Regina Ghealdanului? Cu siguranță, niciunul dintre lucrurile ce-i erau la îndemână. Era limpede că ea voia să-i vorbească lui Alliandre între patru ochi. Cu puțin noroc, ea îi va spune și lui motivul mai târziu. Îi va spune totul. Elyas o fi crezând că îi cunoștea pe saldaeani, dar Perrin descoperise singur că doar un prost ar încerca să-i smulgă soției toate secretele. Sau să i le spună pe cele pe care le descoperise deja.

Să te retragi din fața lui Alliandre implica, în mod sigur, la fel de multă ceremonie ca întâmpinarea ei. Făcu o plecăciune, cerându-și iertare pentru că trebuia să plece, iar ea făcu o reverență, murmurând că o onora prea mult, și asta fu cam tot. Perrin dădu din cap spre Gallenne să îl urmeze. Se îndoia că

Faile voia ca el să plece, iar celălalt să rămână. Despre ce voia să vorbească ea între patru ochi?

Când ieșiră din cort, bărbatul chior îl bătu cu palma pe umăr pe Perrin cu atâta forță, încât l-ar fi făcut să se împleticească pe unul mai mărunțel.

– N-am mai pomenit așa ceva, arză-m-ar focu'! Acum pot spune că am văzut cu adevărat cum lucrează un ta'veren. Ce treabă ai cu mine?

Cum putea răspunde la întrebarea asta?

Tocmai în clipa aceea, auzi strigăte dinspre tabăra mayenerilor, cineva se certa, suficient de tare ca bărbații din Ținutul celor Două Râuri să se ridice în picioare și să se uite printre copaci, cu toate că partea aceea a dealului ascundea totul.

– Mai întâi, hai să vedem ce-i cu gălăgia asta, răspunse Perrin.

În felul ăsta avea timp să gândească la ce să-i spună lui Gallenne și la altele.

Faile așteptă câteva clipe după ce plecă Perrin, înainte să le spună servitoarelor să plece pentru că se puteau descurca singure. Maighdin era atât de atentă la Alliandre, încât Lini fu nevoită să o tragă de mânecă pentru a se mișca din loc. De asta se va ocupa mai târziu. Punându-și cupa jos, Faile le urmă pe cele trei femei până la ușa cortului ca și când ar fi vrut să le grăbească, iar ea se opri acolo.

Perrin și Gallenne se îndepărtau printre copaci spre tabăra mayenerilor. Prea bine. Aproape toți membrii Cha Faile stăteau ghemuiți nu departe de cort. Surprinzându-i privirea lui Parelean, ea făcu un gest la nivelul taliei, ca să nu o vadă cele din spatele ei. O mișcare rapidă și circulară, urmată de un pumn strâns. Imediat, tairenii și cairhienii se despărțiră în grupuri de câte doi sau trei și se împrăștiară. Mai puțin complicate decât limbajul prin semne al Fecioarelor, semnele Cha Faile erau la fel de eficiente. În câteva clipe, oamenii ei încercuiră cortul, aparent fără niciun scop, unii sporovăind, iar alții jucându-se cu sfoara. Dar nimeni nu s-ar fi apropiat la mai mult de douăzeci de pași de cort fără ca ea să nu fie avertizată înainte ca intrusul să ajungă în prag.

Perrin era cel care o îngrijora cel mai tare. Ea se aşteptase la ceva important din moment ce Alliandre îşi făcuse apariţia în carne şi oase, însă el fusese şocat de jurământul ei. De i-ar fi trecut prin minte să se întoarcă, pentru a o face pe Alliandre să se simtă bine în legătură cu decizia ei... Of, el gândea cu inima când ar fi trebuit să îşi folosească mintea. Şi cu mintea atunci când ar fi trebuit să-şi întrebuinţeze inima! Se simţi vinovată că gândea astfel.

– Servitori ciudaţi pe care i-ai găsit pe marginea drumului, zise Berelain pe un ton zeflemitor lângă ea, iar Faile tresări.

Nu o auzise pe femeie apropiindu-se. Lini şi celelalte se duceau spre căruţe. Lini o dojenea pe Maighdin, iar Berelain îşi mută privirea de la Faile la ele. Berelain vorbi zeflemitor, folosind aceeaşi tonalitate joasă.

– Femeia mai în vârstă pare să-şi cunoască îndatoririle, nu doar să fi auzit de ele, însă Annoura mi-a zis că tânăra este o sălbăticiune. Deşi sunt foarte firave şi nu merită luate în seamă, după spusele Annourei, sălbăticiunile creează întotdeauna probleme. Ceilalţi vor povesti despre ea dacă vor afla şi, mai devreme sau mai târziu, ea va fugi. Aşa fac sălbăticiunile, din câte am auzit. Asta se întâmplă când îţi alegi servitoare ca nişte câini vagabonzi.

– Mă slujesc destul de bine, replică Faile cu răceală în glas.

Prin urmare, trebuia să stea de vorbă pe îndelete cu Lini. O sălbăticiune? Chiar dacă era firavă, ea s-ar putea dovedi a fi utilă.

– Întotdeauna am crezut că eşti potrivită pentru a angaja servitori.

Berelain clipi, nefiind sigură ce însemnau aceste cuvinte, iar Faile avu grijă să nu lase să i se vadă satisfacţia. Întorcându-se, ea adăugă:

– Annoura, n-ai vrea să creezi un scut care să ne apere de cei care ne ascultă?

Erau slabe şanse ca Seonid sau Masuri să găsească vreo ocazie ca să tragă cu urechea folosindu-se de Putere – se aştepta ca Perrin să se înfurie când aflase cât de bine le ţineau în lesă Înţeleptele pe cele două –, cu toate acestea, era posibil ca

Înțeleptele însele să fi aflat. Faile era convinsă că Edarra și celelalte le storceau de puteri pe Seonid și pe Masuri.

Cozile împletite ale surorii Cenușii zornăiră ușor când aceasta încuviință.

– S-a făcut, domniță Faile, spuse ea, iar Berelain strânse din buze.

Destul de mulțumitor. Câtă îndrăzneală să facă prezentările acolo, chiar în cortul lui Faile! Ea merita mai mult decât cineva care să intervină între ea și sfetnica ei, dar era binișor.

Era o satisfacție copilărească, recunoscu Faile, iar ea ar fi trebuit să se concentreze la problema de față. Fu cât pe ce să-și muște buza, exasperată. Nu se îndoia de iubirea pe care i-o purta soțul ei, însă nu se putea comporta cu Berelain așa cum merita aceasta. Iar asta o obliga, împotriva voinței sale, să joace un joc cu Perrin, un fel de joc de noroc, cu premiu, asta credea Berelain. Ce bine ar fi fost dacă Perrin nu s-ar fi comportat uneori altfel decât ar trebui în mod normal. Faile alungă aceste gânduri. Trebuia să facă treaba unei soții. Latura practică.

Alliandre o privi îngândurată pe Annoura când fu pomenit cuvântul „scut" – trebuie să-și fi dat seama că era vorba despre o discuție serioasă –, dar spuse:

– Soțul tău este un bărbat extraordinar, domniță Faile. Nu vreau să jignesc atunci când spun că exteriorul lui înșelător ascunde o minte ascuțită. Cu Amadicia la ușa noastră, noi, în Ghealdan, jucăm Daes Dae'mar din nevoie, însă nu cred că am mai fost vreodată convinsă atât de rapid și cu atâta îndemânare să iau o decizie. O amenințare evazivă ici, o încruntare colo. Este un bărbat extraordinar.

De astă dată, Faile abia își ascunse zâmbetul. Meridionalii ăștia dădeau mare importanță Jocului Caselor și nu credea că Alliandre ar fi prea încântată să afle că Perrin vorbea fără ocolișuri – prea slobod, uneori –, iar oamenii cu minți diabolice vedeau cumpătare în sinceritatea lui.

– A stat o vreme în Cairhien, zise ea.

Alliandre n-avea decât să înțeleagă ce voia.

– Putem vorbi în voie aici, fiindcă suntem ferite de scutul Annourei Sedai. Este limpede că nu vrei să te întorci încă în

Bethal. Oare jurământul tău faţă de Perrin şi al lui faţă de tine nu este suficient ca să îl lege de tine?

Unii meridionali aveau idei ciudate despre ce însemna loialitatea.

Berelain se postă în tăcere în dreapta lui Faile, apoi, o clipă mai târziu, Annoura se aşeză în stânga ei, astfel încât Alliandre se trezi înfruntată de cele trei. Faile era surprinsă că surorile Aes Sedai îi urmau planul fără a şti care era acesta – fără îndoială că Annoura avea motivele ei, iar Faile ar fi dat orice să afle care erau acestea –, dar nu fu deloc mirată de atitudinea lui Berelain. Un comentariu zeflemitor rostit într-o doară ar putea strica totul, mai ales dacă s-ar fi referit la priceperea lui Perrin în Jocul Caselor. În definitiv, ea era convinsă că el nu va veni. Într-un fel, acest lucru o enerva. Cândva, o dispreţuise pe Berelain; încă o ura, din tot sufletul, însă dispreţul fusese înlocuit de respect. Femeia ştia când trebuia să renunţe la „jocul" lor. Dacă nu era Perrin, Faile credea că ar fi plăcut-o! Ca să înlăture acel gând odios, se imagină cum o rade pe Berelain în cap. Era o nevrednică şi o fluşturatică! Nu îşi permitea să îşi bată capul cu ea în acel moment.

Alliandre se uită cu atenţie pe rând la fiecare dintre cele trei femei, fără a trăda vreo urmă de intimidare. Luând din nou cupa cu vin în mână, sorbi relaxată şi începu să vorbească, oftând şi zâmbind trist de parcă vorbele ei nu erau, de fapt, atât de importante pe cât păreau.

– Voi respecta jurământul, desigur, dar trebuie să înţelegi că speram mai mult. Odată ce soţul tău va pleca, voi rămâne cum am fost. Mai rău, poate, până când voi primi ajutor din partea Seniorului Dragon, Lumina să-i binecuvânteze numele! Profetul ar putea distruge oraşul Bethal, chiar şi Jehannah, aşa cum a făcut cu Samara, şi nu îl voi putea opri. Iar dacă el va afla cumva de jurământul meu... Spunea că a venit ca să ne arate cum să-i slujim Seniorului Dragon în Lumină, însă el este cel care ne arată calea şi nu cred că va fi încântat dacă cineva va găsi o alta.

– Este bine că îţi vei respecta jurământul, îi spuse Faile pe un ton sec. Dacă vrei mai mult de la soţul meu, poate ar trebui să faci mai mult. Poate ar trebui să-l însoţeşti când va porni

spre miazăzi ca să-l întâlnească pe Profet. Firește, vei dori să-ți iei soldații cu tine, dar te sfătuiesc să nu iei mai mulți decât are Prima din Mayene cu ea. Ne așezăm?

Luând loc pe scaunul pe care șezuse Perrin, le făcu semn lui Berelain și Annourei să se așeze lângă ea și abia apoi o invită și pe Alliandre să ocupe loc.

Regina se așeză încet, privind-o cu ochii mari pe Faile. Nu era agitată, doar uluită.

– Lumină, de ce-aș face asta?! exclamă ea. Domniță Faile, Copiii Luminii vor profita de orice scuză ca să jefuiască Ghealdanul, iar Regele Ailron ar putea trimite o oaste spre miazănoapte. Este imposibil!

– Ți-o cere soția stăpânului tău suveran, Alliandre, rosti Faile pe un ton ferm.

Părea imposibil ca Alliandre să facă ochii și mai mari, însă o făcu. Se uită la Annoura, dar fu întâmpinată de privirea calmă și imperturbabilă specifică surorilor Aes Sedai.

– Desigur, replică ea după o clipă cu o voce dogită, pe urmă, după ce înghiți, adăugă: Desigur, voi face cum îmi vei... cere... domniță.

Faile își ascunse ușurarea, încuviințând grațios. Se așteptase ca Alliandre să se împotrivească. Faptul că Alliandre putea jura supunere fără să își dea seama ce însemna acest lucru – că simțea nevoia să spună că intenționa să-și respecte jurământul! – nu făcea decât să îi confirme convingerea că femeia nu putea fi lăsată în urmă. După câte se părea, Alliandre îi făcuse față lui Masema supunându-i-se. Treptat, firește, fără să aibă de ales și doar atunci când fusese nevoită, și totuși, supunerea se putea transforma într-un obicei. Dacă se întorcea în Bethal, fără nicio schimbare vizibilă, cât timp ar trece până când îl va avertiza pe Masema? Faile simțise greutatea jurământului ei; în acel moment, o putea elibera de povară.

– Sunt fericită că ne vei însoți, zise ea cu căldură în glas.

Într-adevăr era.

– Soțul meu nu îi uită pe cei care îi slujesc. Ai putea începe prin a le scrie nobililor tăi și a-i înștiința că un bărbat de la miazăzi a arborat stindardul manetherenilor.

Berelain își întoarse pe jumătate capul, surprinsă, iar Annoura își permise să clipească.

– Domniță, zise Alliandre pe un ton imperios, jumătate dintre ei îi vor trimite vorbă Profetului de îndată ce vor primi scrisoarea. Sunt îngroziți de el și doar Lumina știe de ce e în stare.

Era tocmai răspunsul la care spera Faile.

– Tocmai de aceea îi vei scrie și lui și îl vei anunța că ți-ai strâns câțiva soldați ca să te ocupi personal de acest bărbat. La urma urmei, Profetul Seniorului Dragon este o persoană prea importantă ca să își îndrepte atenția spre astfel de chestiuni neînsemnate.

– Foarte bine, murmură Annoura. Nimeni nu va ști cine ce rol joacă.

Berelain râse încântată, arz-o focu'!

– Domniță, rosti Alliandre în șoaptă, am spus că Seniorul Perrin este extraordinar. Aș putea adăuga că nici soția lui nu este cu nimic mai prejos?

Faile încercă să-și mascheze oarecum bucuria. Trebuia să trimită vorbă oamenilor ei din Bethal. Într-un fel, regreta acest lucru. I-ar fi fost foarte greu să îi explice lui Perrin, dar nici măcar el nu și-ar fi stăpânit furia dacă ea ar fi răpit-o pe Regina Ghealdanului.

Mai toate Gărzile Înaripate se pare că se strânseseră la marginea taberei lor, înconjurând zece dintre călăreți, care jucau rolul de cercetași, dat fiind absența lăncilor. Pedestrașii se foiau și se îmbrânceau, încercând să se apropie. Lui Perrin i se păru că aude din nou tunetul, destul de aproape, dar de abia sesizabil.

Când se pregăti să-și croiască drum prin mulțime, Gallenne începu să strige:

– Faceți loc, jigodii răpciugoase!

Bărbații își întoarseră capetele și se dădură la o parte, lăsând un loc de trecere, destul de înguste. Perrin se întrebă ce s-ar întâmpla dacă i-ar face pe bărbații din Ținutul celor Două Râuri jigodii răpciugoase. Probabil că s-ar trezi cu un pumn în nas. Ar merita să încerce.

Nurelle și ceilalți ofițeri erau împreună cu cercetașii. La fel, șapte pedestrași ce aveau mâinile legate la spate și frânghii înfășurate în jurul grumazului. Aceștia mergeau încet, anevoie, târându-și picioarele, gârboviți și se încruntau sfidător sau temător, ori amândouă. Veșmintele se întăriseră de la mizerie, deși unii purtau haine de calitate. În mod ciudat, aceștia miroseau puternic a fum de lemne. Unii soldați călare aveau funingine pe față, iar vreo doi prezentau arsuri. Aram privea cu atenție prizonierii, încruntându-se ușor.

Gallenne adoptă o poziție cu picioare depărtate și cu mâinile proptite în șolduri, iscodind cu un ochi la fel de bine ca un bărbat cu doi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Cercetașii mei ar trebui să aducă vești, nu niște cărpănoși!

– Îl las pe Ortis să dea raportul, Seniore, zise Nurelle. El a fost acolo. Comandant de grupă, Ortis!

Un soldat între două vârste descălecă anevoie ca să facă o plecăciune, ducându-și mâna înmănușată la inimă. Purta un coif simplu, de pe care lipseau penele subțiri și aripile încrestate în părțile laterale, ce se regăseau de regulă pe coifurile de ofițeri. Pe un obraz i se vedea o rană deschisă. Pe celălalt obraz avea o cicatrice care îi trăgea în sus colțul gurii.

– Seniore Gallenne, Seniore Aybara, spuse el cu o voce gravă. Am dat peste haimanalele astea la vreo opt kilometri către apus. Au dat foc unei ferme cu oameni în ea. O femeie a încercat să iasă pe fereastră, iar unul dintre ticăloșii ăștia i-a zdrobit țeasta. Știind părerea Seniorului Aybara despre asemenea lucruri, i-am oprit. Am ajuns prea târziu ca să mai salvăm pe cineva, însă i-am prins pe ăștia șapte. Ceilalți au scăpat.

– Oamenii sunt adesea ispitiți să se întoarcă în Umbră, zise dintr-odată unul dintre prizonieri. Trebuie să li se reamintească prețul.

Era un bărbat educat, înalt și zvelt, cu un aer impunător. Vocea îi era blândă, dar haina la fel de murdară ca a celorlalți, și nu se mai bărbierise de două sau trei zile. Profetul nu părea să permită irosirea timpului pe nimicuri, cum ar fi briciul sau apa și săpunul. Cu mâinile legate la spate și cu frânghia în jurul

grumazului, îi privea cu dușmănie și fără pic de teamă pe cei care l-au prins. Afișa doar sfidare și dispreț.

– Soldații tăi nu mă impresionează, continuă el. Profetul Seniorului Dragon, Lumina să-i binecuvânteze numele, a nimicit oști mult mai numeroase decât șleahta ta. N-ai decât să ne ucizi, fiindcă vom fi răzbunați atunci când Profetul va înmuia pământul cu sângele vostru.

Încheie fraza pe un ton ridicat, cu spatele drept ca o tijă din fier. Un murmur străbătu mulțimea soldaților care ascultau. Știau prea bine că Masema nimicise oști mai numeroase decât a lor.

– Spânzurați-i! porunci Perrin.

Și din nou auzi tunetul. După ce dădu porunca, se strădui să privească. În ciuda bombănitului general, nu lipsiră cei care să dea o mână de ajutor. Unii prizonieri începură să lăcrimeze când li se puseră frânghiile la gât și fură azvârlite peste trei crăci. Un bărbat care fusese odinioară gras și al cărui burdihan atârna în valuri strigă că se căia, că va sluji oricărui stăpân îi vor zice ei. Un individ chel, care părea la fel de dur ca Lamgwin, se zvârcoli și țipă până când frânghia îi întrerupse urletele. Doar bărbatul cu vocea blândă nu se zvârcoli, nici nu se împotrivi; nici măcar atunci când nodul i se strânse mai tare în jurul grumazului. La sfârșit, privirea lui fu dușmănoasă și sfidătoare.

– Măcar unul dintre ei a știut cum să moară, mârâi Gallenne, când ultimul trup rămase fără suflare.

Se uita încruntat la bărbații ce atârnau în copaci ca și când ar fi regretat că ei nu se luptaseră mai mult.

– Dacă oamenii ăștia au fost în slujba Umbrei, începu Aram, apoi șovăi. Iartă-mă, Seniore Perrin, oare Seniorul Dragon este de acord cu asta?

Perrin tresări și se holbă la el, cu gura căscată.

– Lumină, Aram, ai auzit ce-au făcut! Rand le-ar fi pus ștreangul de gât cu mâinile lui!

Credea că Rand ar fi făcut-o, nădăjduia că ar fi făcut-o. Rand își dorea să unească neamurile înainte de Ultima Bătălie, și nu se gândise că avea să plătească un preț prea mic.

Bărbaţii îşi ridicară brusc capetele când tunetul bubui cu putere, suficient cât să îl audă cu toţii, apoi se auzi aproape, tot mai aproape. Se stârni o rafală de vânt, pe urmă se domoli, după aceea se înteţi din nou, fluturând haina lui Perrin în timp ce sufla când într-o direcţie, când într-alta. Fulgerul brăzdă cerul fără nori. În tabăra mayenerilor, caii priponiţi nechezau şi se ridicau pe picioarele din spate, speriaţi. Tunetul bubuia întruna, iar fulgerul lumina puternic şi, sub soarele dogoritor, începu să cadă ploaia, stropi mari şi răzleţi înghiţiţi de ţărâna de pe drum. Perrin îşi şterse o picătură de pe obraz şi îşi privi mirat degetele umede.

În câteva clipe furtuna se domoli, tunetele şi fulgerele îndreptându-se spre răsărit. Pământul însetat absorbea picăturile de ploaie ce căzuseră, soarele ardea la fel de tare ca înainte şi doar luminile pâlpâitoare de pe cer şi bubuiturile estompate adevereau că se întâmplase ceva. Soldaţii se uitau miraţi unii la ceilalţi. Gallenne îşi luă cu greu degetele de pe mânerul sabiei.

– Asta... asta nu poate fi lucrarea Celui Întunecat, zise Aram tresărind.

Nimeni nu mai văzuse vreodată o furtună precum aceea.

– Asta înseamnă că vremea se schimbă, nu-i aşa, Seniore Perrin? Vremea se va întrema din nou?

Perrin deschise gura ca să-i spună bărbatului să nu-i mai vorbească aşa, apoi o închise la loc cu un oftat.

– Nu ştiu, răspunse el. Ce zicea Gaul? Totul se schimbă, Aram.

Doar la schimbarea lui nu se gândise vreodată.

CAPITOLUL 11

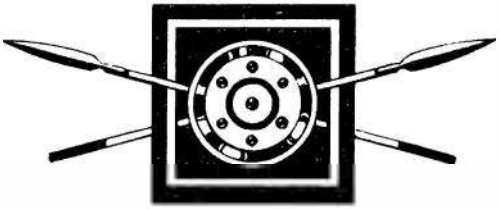

Întrebări și un legământ

În grajdul uriaș mirosea a fân stătut și a balegă de cal. Și a sânge și carne arsă. Toate ușile fiind închise, aerul era înăbușitor. Două torțe luminau slab, iar umbrele acopereau interiorul, în mare parte. În șirurile lungi de staule, caii nechezau agitați. Bărbatul spânzurat de încheieturile mâinilor, de o grindă din acoperiș, gemu încet, pe urmă tuși răgușit. Era un bărbat înalt, bine clădit, dar la capătul puterilor.

Deodată, Sevanna își dădu seama că pieptul lui nu se mai mișca. Nestematele bătute în inelele de pe degetele ei scânteiară în roșu și verde când făcu un gest scurt spre Rhiale.

Femeia cu părul de foc îi ridică bărbatului capul și verifică dacă acesta mai trăiește, lipindu-și urechea de pieptul lui, fără să bage în seamă așchiile înfipte în el, care încă fumegau. Ea își îndreptă umerii, scoțând un sunet dezgustat.

– E mort. Ar fi trebuit să lăsăm treaba asta în seama Fecioarelor, Sevanna, sau a Ochilor Negri. Cred că l-am omorât din neștiință.

Sevanna strânse din buze și își potrivi șalul, iar brățările îi zornăiră. Acestea îi ajungeau aproape până la cot, o cantitate impresionantă de aur, fildeș și nestemate, deși ar fi purtat toate

brățările pe care le avea dacă ar fi putut. Niciuna dintre celelalte femei nu scoase o vorbă. Interogarea prizonierilor nu era treaba Înțeleptelor, însă Rhiale știa de ce fuseseră nevoite să facă asta. Singurul supraviețuitor dintre cei zece călăreți care crezuseră că puteau înfrânge douăzeci de Fecioare pentru că erau călare, fusese, totodată, primul Seanchan prins în cele zece zile de când ele sosiseră pe acel tărâm.

– Ar fi trăit dacă nu ar fi suportat atâta durere, Rhiale, zise în cele din urmă Someryn, clătinând din cap. A fost puternic pentru un bărbat din ținuturile umede, însă n-a putut suporta durerea. Totuși, ne-a spus multe.

Sevanna o privi pieziș, încercând să-și dea seama dacă era sarcastică. La fel de înaltă ca un bărbat, Someryn purta mai multe brățări și coliere decât oricare dintre femei, în afară de Sevanna. Obiectele din ambră și smaraldele, rubinele și safirele aproape că îi ascundeau pieptul prea voluptuos, care altminteri ar fi fost pe jumătate dezgolit, având în vedere că bluza îi era descheiată aproape de tot. Șalul, pe care îl purta legat la mijloc, nu acoperea mai nimic. Uneori, Sevannei îi era greu să își dea seama dacă Someryn o imita sau concura cu ea.

– Multe! exclamă Meira.

Luminată de torța pe care o ținea în mână, fața ei prelungă părea mai aspră decât de obicei, cu toate că lucrul acesta era practic imposibil. Meira era în stare să găsească fața întunecată a soarelui de amiază.

– Că oamenii ăștia se află la două zile depărtare spre apus de Amador? Asta știam. Nu ne-a zis decât povești. Artur Aripă-de-Șoim! Pfu! Fecioarele ar fi trebuit să-l țină și să facă ce era necesar.

– Ați... risca să afle toată lumea prea mult, prea devreme? întrebă Sevanna și își mușcă limba, furioasă.

Fu cât pe ce să le facă „proaste". Prea mulți știau deja prea multe, inclusiv Înțeleptele, după părerea ei, dar ea nu putea risca să le ofenseze pe aceste femei. Acest lucru o măcina! „Oamenii sunt speriați". Măcar nu era nevoită să-și ascundă disprețul în această privință. Ceea ce o șoca și o revolta nu era faptul că le era teamă, ci că foarte puțini încercau să ascundă asta.

– Ochii Negri sau Câinii de Piatră, până și Fecioarele ar fi vorbit despre ce a spus el. Știi că ar fi făcut-o! Minciunile lui n-au făcut decât să răspândească mai multă teamă.

Trebuie să fi fost minciuni. În mintea Sevannei, marea era asemenea lacurilor pe care le văzuse în ținuturile umede, doar că malurile îndepărtate se pierdeau în zare. Dacă alte sute de mii de oameni ai lui veneau, chiar și de pe malul celălalt al unei ape atât de întinse, ceilalți prizonieri pe care îi interogase ar fi știut de ei. Și niciun prizonier nu fusese interogat în absența ei.

Tion ridică a doua torță și se uită fără să clipească la ea, cu ochi cenușii. Cu aproape un cap mai scundă decât Someryn, Tion tot era mai înaltă decât Sevanna. Și de două ori mai solidă. Fața ei rotundă părea adeseori blândă, însă era o greșeală să crezi că era astfel.

– Au dreptate să se teamă, rosti ea cu o voce puțin incoerentă. Și mie mi-e teamă și nu mi-e rușine să recunosc. Seanchanii sunt mulți dacă au pus stăpânire pe Amador, iar noi suntem puține. Tu ai septul cu tine, Sevanna, dar unde este septul meu? Prietenul tău din ținuturile umede, Caddar, și Aes Sedai aia a lui îmblânzită ne-au trimis la moarte prin gaura făcută în văzduh. Unde sunt ceilalți Shaido?

Rhiale se duse sfidătoare lângă Tion, apoi Alarys li se alătură repede, jucându-se chiar și în acel moment cu părul negru ca să atragă atenția asupra ei. Sau poate ca să evite privirea Sevannei. După o clipă, Meira se alătură încruntată grupului, urmată de Modarra. Aceasta ar fi putut fi considerată zveltă dacă n-ar fi fost și mai înaltă decât Someryn; însă, la cum se prezenta, „deșirată" era cel mai potrivit termen pentru ea. Sevanna credea că Modarra putea să apuce cu mâna la fel de ferm ca inelele de pe degetele ei. La fel de ferm ca... Someryn se uită la ea și oftă, apoi privi spre restul femeilor, și se alătură acestora. Ea se duse încet și se alătură celorlalte.

Sevanna era învăluită de lumina pe care o răspândea torța. Dintre toate femeile de care era legată de la uciderea lui Desaine, în acestea avea cea mai mare încredere. Nu că ar fi avut în general prea multă încredere în cineva. Era convinsă că Someryn și Modarra erau alături de ea, ca și când i-ar fi jurat supunere oarbă,

să o urmeze oriunde. Iar acum îndrăzniseră să o trateze cu priviri acuzatoare. Până și Alarys, ce se juca cu părul, își ridică privirea.

Sevanna înfruntă privirile fixe cu un zâmbet stăpânit, ce aproape că semăna cu un rânjet. Hotărî că nu era momentul potrivit să le amintească de crima ce le lega sorțile. Nu va folosi măciuca, de astă dată.

– L-am bănuit pe Caddar că ar putea încerca să ne trădeze, zise ea, în schimb.

Ochii albaștri ai lui Rhiale se măriră la auzul acestei mărturisiri, iar Tion rămase cu gura căscată.

– Ați fi preferat să rămâneți în munții Piscul Dragonului ca să vă distrugă? continuă Sevanna ca să nu le lase pe cele din încăpere să răspundă ceva. Să fiți vânate ca niște animale de patru clanuri ale căror Înțelepte știu cum să creeze acele găuri fără ajutorul acelor cutii de Călătorie? Aici suntem în inima unui tărâm bogat și primitor. Mai bogat chiar decât tărâmurile „ucigașilor de copaci". Uitați-vă ce am luat în doar zece zile. Cât am mai putea lua dintr-un oraș din ținuturile umede? Vă temeți de Seanchani pentru că sunt mai numeroși? Nu uitați că le-am adus cu mine pe toate Înțeleptele Shaido care pot conduce Puterea.

În acea clipă, abia dacă realiză că ea însăși nu putea conduce Puterea. În curând, această lipsă avea să fie remediată.

– Suntem la fel de puternice ca orice forță pe care ar trimite-o împotriva noastră acești oameni din ținuturile umede. Chiar dacă au șopârle zburătoare.

Pufni zgomotos, ca să arate ce credea despre acestea! Niciuna dintre ele nu văzuse vreuna, nici cercetașii, dar aproape fiecare prizonier spusese aceste povești ridicole.

– După ce vom găsi și celelalte sepuri, acest tărâm va deveni al nostru. Cu totul! Vom obține o plată înzecită de la Aes Sedai. Și îl vom găsi pe Caddar și-l vom face să cerșească îndurare până va muri.

Aceste cuvinte ar fi trebuit să le unească, să le dea curaj, așa cum se întâmplase și altădată. Nicio femeie nu își schimbă expresia feței. Nici măcar una.

– Mai e și Car'a'carn, spuse Tion pe un ton calm. Asta dacă n-ai renunțat la planul tău de a te căsători cu el.

– N-am renunțat la nimic, zise iritată Sevanna.

Bărbatul – și, mai important, puterea care venea odată cu el – va fi al ei într-o bună zi. Cumva. Orice s-ar întâmpla. Ea continuă cu blândețe în glas:

– Rand al'Thor nu este relevant în acest moment.

Cel puțin pentru aceste prostănace oarbe. Când va pune mâna pe el, totul va fi posibil pentru ea.

– N-am de gând să pierd vremea discutând despre coronița mea de mireasă. Am lucruri mai importante de făcut.

În timp ce se îndrepta cu pași hotărâți prin semiîntuneric spre ușile grajdului, o străfulgeră brusc un gând neplăcut. Era singură cu aceste femei. Cât de multă încredere putea avea în ele? Moartea lui Desaine îi stăruia încă în minte; Înțeleapta fusese... măcelărită... cu ajutorul Puterii Supreme, folosită de femeile din spatele ei, printre altele. La acest gând simți un nod în stomac. Ciuli urechile la cel mai slab foșnet de paie care i-ar fi transmis că era urmărită, dar nu auzi nimic. Oare femeile doar stăteau pe loc și priveau? Se încăpățână să se uite peste umăr. Păși încet, fără prea mult efort – nu intenționa să arate că îi era teamă și să se facă de rușine! –, și totuși, când împinse ușile înalte, ale căror țâțâni erau bine unse, și ieși în lumina puternică a amiezii, nu se putu abține să nu răsufle ușurată.

Efalin se plimba de colo până colo afară, cu soufa în jurul gâtului, cu arcul așezat pe spate și cu sulița și scutul în mâini. Femeia cu părul cărunt se întoarse brusc și îngrijorarea i se atenuă când o văzu pe Sevanna. Conducătoarea tuturor Fecioarelor Shaido lăsa să i se vadă suferința! Nu era din septul Jumai, însă o însoțise pe Sevanna folosindu-se de scuza că aceasta vorbea ca un șef de clan până când Shaido puteau să își aleagă un nou șef. Sevanna era convinsă că Efalin bănuia că asta nu se va întâmpla niciodată. Știa unde se afla puterea și când să-și țină gura.

– Îngropați-l adânc și ascundeți-i mormântul, îi spuse Sevanna.

Efalin încuviință, făcându-le semn Fecioarelor care înconjurau grajdul să se ridice în picioare și acestea o urmară înăuntru. Sevanna examină clădirea, cu acoperișul ascuțit și roșu și pereții albaștri, apoi se întoarse spre câmpul din fața acesteia.

Un gard jos din piatră cu o singură deschizătură, chiar în fața grajdului, împrejmuia un țarc de pământ bătătorit, cu un diametru de aproximativ șaptezeci de metri. Oamenii din ținuturile umede îl folosiseră ca să dreseze caii. Sevanna nu se gândise să îi întrebe pe foștii proprietari de ce acest grajd fusese amplasat atât de departe de celelalte clădiri, înconjurat de copaci atât de înalți, încât ea se mai uita uimită uneori la ei, dar acest loc izolat servea de minune scopurilor ei. Fecioarele, împreună cu Efalin, fuseseră cele care îl prinseseră pe Seanchan. Nimeni în afară de ele nu știa de existența lui. Nici nu va afla. Oare celelalte Înțelepte vorbeau între ele înăuntru? Despre ea? În fața Fecioarelor? Ce-și spuneau? N-avea de gând să le slujească nici pe ele, nici pe altcineva!

Someryn și celelalte ieșiră din grajd tocmai când ea porni spre pădure și o urmară printre copaci, discutând între ele despre Seanchan, Caddar și locul unde fuseseră trimiși ceilalți membri Shaido. Nu despre ea, dar n-ar fi făcut-o oricum, riscând ca ea să le audă. Ceea ce auzea însă o făcea să se strâmbe. Peste trei sute de Înțelepte îi însoțeau pe Jumai și era la fel ori de câte ori începeau să discute trei sau patru. Unde erau celelalte clanuri? Fusese Caddar o suliță azvârlită de Rand al'Thor? Câți Seanchani erau? Oare chiar călăreau șopârle? Șopârle! Aceste femei o însoțiseră încă de la început. Le arătase calea pas cu pas, însă ele credeau că o ajutaseră să plănuiască fiecare mutare, că știau destinația. Dacă le va pierde …

Pădurea lăsa loc unui luminiș uriaș care părea de cincizeci de ori mai mare decât țarcul din fața grajdului. Sevanna simți cum îi trece supărarea când se opri să privească. Dealurile joase se înălțau spre miazănoapte și munții, aflați la câteva leghe dincolo de acestea, erau învăluiți în niște nori uriași și albi, brăzdați de dâre cenușiu-închis. Nu mai văzuse niciodată atât de mulți nori. În apropiere, mii de Jumai își vedeau de treburile de zi cu zi. Sunetul ciocanului pe nicovală răzbătea de la fierari, iar oi și capre erau sacrificate pentru masa de seară, behăitul lor amestecându-se cu râsetele copiilor care alergau și se jucau. Deoarece avusese mai mult timp la dispoziție ca să se pregătească pentru fuga din Piscul Dragonului decât celelalte

clanuri, Jumai aduseseră turmele strânse în Cairhien și le alăturaseră celor de acolo.

Mulți oameni își instalaseră corturile, deși nu era nevoie. Clădirile colorate umpleau aproape tot luminișul, ca într-un sat mare din ținuturile umede. Hambare și grajduri înalte, o forjă impunătoare și acoperișuri îngrămădite ce adăpostiseră servitorii, toate vopsite în roșu și albastru, împrejmuind acoperișul cel mare. Conacul, așa i se zicea, înalt cât o clădire cu trei etaje și cu un acoperiș din țiglă de un verde-închis, era văruit în întregime în verde-deschis, ornat cu galben și așezat pe un deal din piatră făcut de mâna omului, înalt de șapte metri și jumătate. Jumai și gai'shaini urcau rampa lungă ce ducea la ușa clădirii impunătoare și se plimbau pe balcoanele sculptate care înconjurau clădirea.

Zidurile din piatră și palatele pe care le văzuse în Cairhien nu o impresionaseră nici măcar pe jumătate. Clădirea aceasta era pictată ca o căruță cu coviltir a Pribegilor, sau Tuatha'an, dar, chiar și așa, era minunată. Ar fi trebuit să își dea seama că oamenii aceia își puteau permite să construiască orice din lemn cu atâția copaci în jur. Oare nimeni în afară de ea nu vedea cât de bogat era acel tărâm? Mai mulți gai'shaini în veșmânt alb decât avusese vreodată oricare dintre cele douăzeci de clanuri fugeau de colo până colo văzându-și de treburile lor; erau aproape cu jumătate mai mulți decât Jumai! Nimeni nu se mai plângea că oamenii din ținuturile umede deveneau gai'shaini. Erau atât de supuși! Un tânăr cu ochii mari, în veșmânt alb cu cusături grosolane, trecu în grabă. Ținea strâns un coș, holbându-se la oamenii din jurul lui și împiedicându-se de tivul robei. Sevanna zâmbi. Tatăl lui se numise stăpânul acelui loc și strigase în gura mare că ea și oamenii ei vor fi vânați – de copii, ca să vezi! – pentru această nesăbuință, însă în acel moment era îmbrăcat în alb și muncea din greu la fel ca fiul, soția și fiicele și ceilalți fii ai lui. Femeile avuseseră ca avere nestemate și mătăsuri fine, dar Sevanna luase doar ce-i fusese la îndemână. Era un tărâm bogat, cu sol reavăn care mustea de uleiuri neprețuite.

Femeile din spatele ei se opriseră în loc la marginea pădurii ca să vorbească între ele. Auzea ce spuneau și starea de spirit i se schimbă din nou.

– ...câte Aes Sedai luptă pentru acești Seanchani, zicea Tion. Trebuie să aflăm asta.

Someryn și Modarra încuviințară în șoaptă.

– Nu cred că are importanță, interveni Rhiale.

Măcar încăpățânarea ei le molipsea și pe celelalte.

– Nu cred că vor lupta decât dacă le vom ataca noi. Nu uitați, n-au făcut nimic până când nu ne-am mișcat împotriva lor, nici măcar să se apere.

– Și când au făcut-o, zise Meira, pe un ton amar, douăzeci și trei dintre noi au murit. Și mai bine de zece mii de algai'd'siswai nu s-au mai întors. Aici, avem mai puțin de o treime din numărul acela, chiar dacă îi punem la socoteală și pe cei din ginta Mera'din.

În Limba Străveche înseamnă „Cei fără frați". Ea rosti ultimul cuvânt cu dispreț.

– Aia a fost lucrarea lui Rand al'Thor! le spuse Sevanna cu asprime în glas. În loc să vă gândiți ce a făcut el împotriva noastră, mai bine gândiți-vă ce putem face când va fi al nostru!

„Când va fi al meu", se gândi ea. Surorile Aes Sedai fuseseră capabile să pună mâna pe el și să-l țină atâta vreme, însă ea avea ceva ce Aes Sedai nu aveau, altminteri ele s-ar fi folosit de acel ceva.

– Amintiți-vă, în schimb, că le-am bătut pe Aes Sedai până când el a trecut de partea lor. Aes Sedai nu înseamnă nimic!

Încă o dată, efortul ei de a le da curaj nu produse niciun efect vizibil. Tot ce-și aduceau aminte era că suliițele fuseseră anihilate în încercarea de a-l prinde pe Rand al'Thor, și ele odată cu suliițele. Modarra parcă s-ar fi zgâit la mormântul tuturor celor din septul ei, iar Tion se încruntă neliniștită, amintindu-și, fără îndoială, că și ea o luase la fugă ca o capră speriată.

– Înțeleptelor, zise un bărbat din spatele Sevannei, am fost trimis să vă întreb ce hotărâre ați luat.

Într-o clipită, fiecare femeie își recâștigă calmul. Ceea ce nu reușise ea să facă, izbutise el prin simpla-i prezență. Nicio Înțeleaptă nu ar îngădui altcuiva în afară de o altă Înțeleaptă să o vadă tulburată. Alarys se opri, mângâindu-și părul pe care și-l

trase peste umăr. Era limpede că niciuna dintre ele nu îl recunoștea, în afară de Sevanna.

El le privea cu gravitate, cu niște ochi verzi, mult mai maturi decât fața-i netedă. Avea buzele pline, dar expresia gurii îi dădea un aer foarte serios, de parcă uitase cum să zâmbească.

– Sunt Kinhuin, din ginta Mera'din, Înțeleptelor. Cei din clanul Jumai spun că nu ne putem lua tot ce ni se cuvine din locul ăsta pentru că nu suntem Jumai, însă ei vor avea mai puțin, ținându-se cont de faptul că noi suntem doi la fiecare algai'd'siswai Jumai. „Cei fără frați" vă cer să luați o hotărâre, Înțeleptelor.

Aflând cine era el, unele dintre ele nu își ascunseră disprețul față de bărbații care își abandonaseră clanul și ginta ca să-i urmeze pe Shaido, și nu pe Rand al'Thor, care era doar un om din ținuturile umede, nu adevăratul Car'a'carn, după părerea lor. Fața lui Tion rămase impenetrabilă, dar ochii lui Rhiale scânteiau, iar Meira se încrunta ușor. Doar Modarra părea îngrijorată, însă ea ar fi încercat să îi împăciuiască până și pe „ucigașii de copaci".

– Aceste șase Înțelepte vor lua o hotărâre după ce vor asculta ambele părți, îi spuse Sevanna lui Kinhuin, pe același ton grav.

Celelalte femei o priviră, abia ascunzându-și mirarea că ea intenționa să stea deoparte. Ea fusese cea care aranjase ca numărul Mera'dinilor să fie de zece ori mai mare decât cel al oamenilor din ginta Jumai, pe care îi însoțeau, mai mulți decât în cazul celorlalte septuri. Îl bănuise, într-adevăr, pe Caddar, chiar dacă nu pentru ceea ce făcuse el, și voise să se înconjoare de cât mai multe sulițe. Și-apoi, aceștia puteau muri oricând în locul celor din ginta Jumai.

Afișă o expresie mirată observând surprinderea celorlalte.

– Nu ar fi cinstit din partea mea să fiu părtinitoare din moment ce septul meu este implicat, le zise ea, apoi se adresă bărbatului cu ochi verzi: Vor lua o hotărâre corectă, Kinhuin. Și sunt convinsă că vor vorbi în favoarea Mera'dinilor.

Celelalte femei o priviră aspru, pe urmă Tion îi făcu brusc semn lui Kinhuin s-o ia înainte. El fu nevoit să-și ia ochii de la Sevanna, ca să se conformeze. Schițând un zâmbet – el o fixase

cu privirea pe ea, nu pe Someryn –, ea îi privi cum se pierdeau în marea de oameni ce mișuna în curtea conacului. În ciuda faptului că femeile îi displăceau pe Mera'dini și că ea anticipase în fața bărbatului hotărârea lor, existau șanse mari ca ele să ia aceeași hotărâre. Oricum ar fi fost, Kinhuin își va aminti și le va spune și celorlalți membri ai așa-zisei lui ginți. Îi avea deja la degetul mic pe Jumai, dar orice i-ar fi legat pe Mera'dini de ea era bine-venit.

Întorcându-se, Sevanna o porni printre copaci, însă nu în direcția grajdului. Rămasă singură, se putea ocupa de ceva mult mai important decât Mera'dinii. Verifică atentă ceea ce-și vârâse la spate, sub șal. Ar fi simțit dacă ar fi alunecat fie și puțin, dar voia să atingă cu degetele suprafața-i netedă. Nicio Înțeleaptă nu va îndrăzni să o considere mai prejos decât ele, odată ce va folosi obiectul, poate chiar în acea zi. Și, într-o bună zi, i-l va da pe Rand al'Thor. La urma urmei, dacă mințise într-o privință, poate Caddar mințise și în altele.

Galina Casban o privea printre lacrimi pe Înțeleapta care îi ținea scutul. De parcă ar mai fi fost nevoie de scutul femeii zvelte. În acel moment, nici măcar nu ar fi fost în stare să îmbrățișeze Izvorul. Șezând pe pământ cu picioarele încrucișate între două Fecioare care stăteau ghemuite, Belinde își potrivi șalul și schiță un zâmbet, ca și cum i-ar fi citit gândurile Galinei. Avea fața îngustă, ca a unei vulpi, iar părul și sprâncenele i se albiseră aproape de tot din pricina soarelui. Galina își dorea să-i fi zdrobit țeasta în loc să-i tragă doar o palmă.

Nu fusese o încercare de a evada, ci mai mult o frustrare insuportabilă. Își începea și își încheia ziua extenuată, în fiecare zi fiind mai obosită decât în precedenta. Nici nu își mai amintea cât timp trecuse de când o vârâseră în acea robă neagră și aspră; zilele se scurgeau ca apa dintr-un pârâu. O săptămână? O lună? Poate nu trecuse atât de mult timp. Cu siguranță, nu mai mult de-atât. Își dorea să n-o fi atins niciodată pe Belinde. Dacă femeia nu i-ar fi vârât cârpe în gură ca să-i înăbușe suspinele, le-ar fi implorat să o lase să care din nou bolovani, sau să facă o grămadă, pietricică cu pietricică, ori să o supună oricărei torturi. Orice în afară de asta.

Doar țeasta Galinei ieșea din sacul din piele ce atârna de ramura groasă a unui stejar. Sub sac, cărbunii sfârâiau mocnit sub un vas din bronz, încălzind aerul din sac. Stătea ghemuită în acea căldură înăbușitoare, cu degetele mari de la mâini legate de cele de la picioare, iar broboanele de sudoare i se prelingeau pe trupul gol. Părul ud îi era lipit de față. Atunci când nu plângea, gâfâia, umflându-și nările ca să respire. Chiar și așa, era mai bine decât corvezile nesfârșite, inutile și istovitoare la care o supuseseră, cu excepția unui lucru. Înainte să-i strângă sacul sub bărbie, Belinde golise o punguță de pudră fină peste ea, iar când începuse să asude, pudra o ardea ca piperul aruncat în ochi. Părea să o acopere de la umeri în jos. Lumină, ce tare ardea!

Faptul că invoca Lumina era un semn al disperării, însă ele nu reușiseră să o facă să cedeze, oricât au încercat. Va scăpa și, când o va face, sălbăticiunile vor plăti cu sângele lor! Râuri de sânge! Oceane! Le va jupui pe toate de vii! Asta va face...! Dându-și capul pe spate, scoase un urlet; cârpele din gură înăbușiră sunetul, însă ea urla, deși nu știa dacă era un țipăt de furie sau un strigăt pentru îndurare.

Când urletele încetară și își lăsă capul în piept, Belinde și Fecioarele se ridicară în picioare, iar Sevanna ajunse la ele. Galina încercă să-și înăbușe suspinele în fața femeii cu părul de aur, dar mai degrabă ar fi reușit să culeagă soarele de pe cer cu degetele.

– I-auzi cum scâncește și se sclifosește, rânji Sevanna și veni să o privească.

Galina se străduia să se uite la ea cu același dispreț. Sevanna se împopoțonase cu bijuterii cât pentru zece femei! Purta bluza desfăcută, aproape că i se vedea pieptul dacă n-ar fi fost acele coliere neasortate, și inspira adânc atunci când bărbații se uitau la ea! Galina încerca, dar îi era greu să-și arate disprețul, din cauza lacrimilor ce i se rostogoleau pe obraji odată cu broboanele de sudoare. Plângea în hohote, făcând sacul să se legene.

– Da'tsang asta este mai rezistentă decât o oaie bătrână, chicoti Belinde, însă am descoperit că până și cea mai bătrână oaie poate avea carnea fragedă dacă este gătită la foc încet, cu

ierburile potrivite. Pe vremea când eram Fecioară, am înmuiat Câini de Piatră, perpelindu-i încet.

Galina închise ochii. Vor plăti cu oceane de sânge...!

Sacul fu lăsat jos și Galina deschise brusc ochii. Fecioarele desfăcuseră frânghia ce trecea peste ramură, iar două dintre ele o coborau încet. Ea începu să se zbată cu sălbăticie, încercând să privească în jos, și aproape că izbucni din nou în plâns, de ușurare, când văzu că vasul fusese dat la o parte. Ce spusese Belinde despre gătit... Aceasta va fi soarta lui Belinde, hotărî Galina. Legată de proțap și rumenită până avea să se scurgă din corp tot ce era lichid! Și asta doar pentru început!

Cu o bufnitură ce o făcu pe Galina să geamă, sacul din piele se prăbuși pe pământ și se răsturnă. Cu aceeași indiferență cu care ar fi manevrat un sac cu cartofi, Fecioarele o răsturnară peste buruienile uscate, îi tăiară frânghiile cu care era legată și îi scoaseră cârpa din gură. Praful și frunzele moarte se lipiră de sudoarea ce o acoperea.

Își dorea foarte mult să se ridice în picioare, să le înfrunte privirile. În schimb, se ridică doar în patru labe, apoi își înfipse degetele de la mâini și de la picioare în stratul de frunze putrede care acoperea solul pădurii. Încă o mișcare, și nu s-ar fi putut abține să nu-și ridice mâinile, ca să-și calmeze pielea roșie ce îi ardea. Simțea broboanele de sudoare ca pe niște ace. Nu reuși decât să stea ghemuită acolo și să tremure, să încerce să își umezească gura uscată cu salivă și să viseze cu ochii deschiși la ce le va face acestor sălbăticiuni.

– Am crezut că ești mai puternică de-atât, zise Sevanna, ce se aplecase deasupra ei, îngândurată, însă poate că Belinde are dreptate. Poate că te-ai înmuiat suficient. Dacă juri să mi te supui, nu vei mai fi da'tsang. Poate nici nu va fi nevoie să fii gai'shain. Îmi vei jura supunere oarbă?

– Da! răspunse ea răgușit, fără șovăire, deși fu nevoită să înghită înainte să continue să vorbească. Mă voi supune ție! Jur!

Va fi supusă, până când ele îi vor da ocazia pe care o spera. Doar de atât fusese nevoie? De un jurământ pe care l-ar fi putut face din prima zi? Sevanna va afla cum e să stai atârnată deasupra cărbunilor încinși. Oh, da, ea...

– Atunci, nu te vei împotrivi să juri pe acesta, zise Sevanna, aruncând ceva în faţa ei.

Galinei i se zbârli părul pe ceafă, holbându-se la obiect. Era un sceptru alb asemenea fildeşului lustruit, lung de o jumătate de metru şi nu mai gros decât încheietura mâinii ei. Apoi văzu o sută unsprezece însemne sculptate la capătul dinspre ea, numere folosite în Vârsta Legendelor. Crezu că e Sceptrul Legămintelor, furat cumva din Turnul Alb. Şi acela era însemnat, dar cu cifra trei, despre care unii credeau că reprezenta cele Trei Legăminte. Poate că sceptrul alb nu era ceea ce părea. Poate. Oricum, nicio viperă din Tărâmurile Secate, încolăcită acolo, nu ar fi făcut-o să încremenească astfel locului.

– Un legământ straşnic, Sevanna. Când aveai de gând să ne spui şi nouă?

Vocea aceea o făcu pe Galina să-şi ridice brusc capul. Ar fi făcut-o şi dac-ar fi trebuit să-şi mute privirea de la o viperă ce ar fi ameninţat-o.

Therava îşi făcu apariţia dintre copaci, în fruntea a douăsprezece Înţelepte cu feţele împietrite. Acestea se opriră în spatele ei, ca să o confrunte pe Sevanna. Fiecare dintre ele, în afară de Fecioare, fusese prezentă atunci când Galina fusese osândită să poarte roba neagră. La o vorbă a Theravei şi la un semn scurt din cap al Sevannei, Fecioarele plecară iute. Deşi Galina asuda încă abundent, deodată aerul păru mai răcoros.

Sevanna se uită la Belinde, care îi evită privirea, apoi strânse din buze, pe jumătate zâmbind, pe jumătate rânjind, şi-şi propti pumnii în şolduri. Galina nu înţelegea de unde avea atât tupeu, o femeie care nu putea conduce deloc Puterea. Câteva dintre aceste femei aveau o forţă uriaşă. Nu îşi putea permite să le considere sălbăticiuni dacă voia să scape şi să se răzbune. Therava şi Someryn erau mai puternice decât oricare femeie din Turn, şi oricare dintre ele ar fi putut deveni cu uşurinţă Aes Sedai.

Dar Sevanna le înfrunta sfidătoare.

– Se vede că aţi făcut dreptate repede, zise ea pe un ton şters.

–Treaba a fost simplă, replică Tion cu calm. Mera'dini au primit dreptatea pe care au meritat-o.

– Și li s-a spus că au primit-o, în ciuda încercării tale de a ne influența, adăugă Rhiale cu înflăcărare.

Sevanna aproape mârâi la auzul acestor cuvinte.

Însă Therava nu se lăsa abătută de la țelul ei. Dintr-un pas, ajunse la Galina, o apucă de păr și o ridică în genunchi, trăgându-i capul pe spate. Therava era mai scundă decât aceste femei cu cel puțin un cap, dar mai înaltă decât majoritatea bărbaților, și privea cu niște ochi de vultur, alungând orice gând de răzbunare sau de sfidare. Șuvițele albe din părul roșcat-închis făceau ca trăsăturile feței să fie și mai ferme. Galina își ținea pumnii strânși pe coapse, înfigându-și unghiile în palme. Până și senzația de arsură a pielii pălea sub privirea aceea. Visase cu ochii deschiși cum le va distruge pe aceste femei până la ultima, cum le va face să-și implore moartea și cum le va refuza această rugăminte, râzând. Pe toate, în afară de Therava. Noaptea, Therava îi umplea visele, iar Galina nu își dorea decât să o ia la fugă; singura scăpare era atunci când se trezea țipând. Galina distrusese bărbați și femei puternice, însă la Therava se uita cu ochii mari de frică și plângea.

– Asta nu are pic de onoare.

Therava aproape că scuipă cuvintele.

– Dacă vrei să o distrugi, Sevanna, las-o în seama mea. Când voi termina cu ea, se va supune fără să mai fie nevoie de jucăria prietenului tău, Caddar.

Înfierbântată, Sevanna începu să vorbească, negând prietenia cu acest Caddar, cine-o fi fiind, iar Rhiale spuse cu o voce răstită că Sevanna îl dusese la celelalte, care începură să discute între ele dacă „dispozitivul" va funcționa mai bine decât „cutia de Călătorie".

Într-un colț al creierului, Galina înregistră cuvintele despre cutia de Călătorie. Mai auzise pomenindu-se de ea și își dorise să pună mâna pe una, fie și doar pentru o clipă. Cu un ter'angreal care să-i permită să Călătorească, oricât de imperfect ar fi funcționat, putea... Nici măcar planul de evadare nu-i abătea gândul de la ce i-ar face Therava dacă și celelalte vor hotărî să accepte cererea femeii. Când Înțeleapta cu ochi de vultur nu o mai strânse de păr ca să se alăture discuției, Galina se aruncă spre sceptru, aterizând pe burtă. Orice, chiar să i se supună Sevannei,

era mai bine decât să fie dată pe mâna Theravei. Dacă nu i s-ar fi pus scut, ar fi condus Puterea ca să manevreze singură sceptrul.

Nici nu apucă bine să apuce sceptrul neted cu degetele, că Therava își puse piciorul pe mâna ei, strivindu-i-o de pământ și provocându-i durere. Niciuna dintre Înțelepte nu se osteni să se uite spre locul unde ea se zvârcolea, încercând în zadar să se elibereze. Nu îndrăznea să-și tragă mâna mai mult; își amintea vag cum făcuse domnitori să se albească precum varul de frică și, totuși, nu cuteza să miște piciorul acestei femei.

– Dacă va fi să jure, spuse Therava privind-o tăios pe Sevanna, va fi ca să ni se supună tuturor celor de față.

Celelalte încuviințară, unele dând glas consimțământului lor. Toate, în afară de Belinde, care strânse din buze, îngândurată.

Sevanna le privea cu aceeași asprime.

– Prea bine, acceptă ea în cele din urmă. Dar eu sunt prima dintre noi, nu doar Înțeleaptă; vorbesc în calitate de șef de clan.

Therava schiță un zâmbet.

– Așa se pare. Amândouă suntem cele dintâi, Sevanna. Tu și cu mine.

Expresia de sfidare nu dispăru de pe chipul Sevannei, însă ea consimți. În silă. Abia atunci își ridică piciorul Therava. Lumina saidarului o înconjură pe Galina și un fir de Spirit atinse cifrele de la capătul sceptrului pe care îl ținea în mână. Întocmai cum se întâmpla și cu Sceptrul Legămintelor.

Galina șovăi o clipă, îndoindu-și degetele zdrobite. Îi lăsa aceeași impresie ca Sceptrul Legămintelor; era rece în palma ei, nici ca fildeșul, nici ca sticla. Dacă ar fi existat un al doilea Sceptru al Legămintelor, l-ar fi folosit ca să desfacă orice legământ pe care îl făcea. Dacă ar fi avut ocazia. Nu voia să își încerce norocul, în niciun caz nu voia să îi jure supunere Theravei. Toată viața, înainte de asta, ea fusese cea care poruncise; viața îi devenise un chin de când fusese capturată, iar Therava voia s-o facă să-i mănânce din palmă! Dacă n-o va face, oare o vor lăsa pe Therava să o distrugă? Nu avea nici cea mai mică îndoială că femeia o va face. Absolut.

– Pe Lumină și în nădejdea izbăvirii și renașterii mele – nu mai credea în Lumină și nici nu mai nădăjduia la izbăvire, era o simplă făgăduință, deși ele se așteptau la un legământ

puternic –, jur supunere fiecărei Înțelepte aici, de față, în toate cele și, în primul rând, Theravei și Sevannei.

Ultima speranță că „dispozitivul" acesta era altceva dispăru când Galina simți cum legământul se revărsa asupra ei, de parcă ar fi purtat un veșmânt care îi învelea mult prea strâns tot trupul. Dându-și capul pe spate, începu să țipe. Pe de o parte, pentru că senzația de arsură părea să îi pătrundă și mai adânc în piele, iar pe de altă parte, într-o măsură mai mare, din disperare.

– Taci! îi zise cu asprime Therava. N-am chef să-ți ascult smiorcăielile!

Galina tăcu brusc, cât pe ce să-și muște limba, și încercă să-și înăbușe suspinele. Nu mai putea face nimic decât să se supună. Therava se încruntă la ea.

– Ia să vedem dacă funcționează cu adevărat, bombăni ea aplecându-se mai aproape. Ai plănuit vreun act de violență împotriva vreunei Înțelepte de aici? Răspunde sincer și cere pedeapsă dacă ai făcut-o. Pedeapsa pentru violență împotriva unei Înțelepte, adăugă ea ca o amenințare fățișă, este să fii omorâtă ca un animal.

Își trecu sugestiv un deget peste grumaz și apucă pumnalul de la brâu cu aceeași mână.

Gâfâind sacadat și cuprinsă de panică, Galina se feri de femeie. Dar nu-și luă ochii de la Therava și nu reuși să-și rețină vorbele care îi ieșiră printre dinții ce-i clănțăneau.

– A-am f-f-făcut-o, îm-împotriva tuturor! V-vă rog, p-pedepsiți-mă p-pentru asta!

Oare o vor omorî? După toate astea, va muri acolo?

– Se pare că, în fond, dispozitivul acesta face tot ce a susținut prietenul tău, Sevanna.

Smulgând sceptrul din mâinile moi ale Galinei, Therava îl vârî la brâu când se ridică.

– Se pare, de asemenea, că vei purta alb la urma urmei, Galina Casban.

Dintr-un motiv anume, zâmbi mulțumită când rosti aceste cuvinte. Însă dădu și alte porunci.

– Te vei purta cu smerenie, așa cum o face un gai'shain. Dacă un copil îți va spune să sari, vei sări, exceptând cazul în

care una dintre noi îți va spune să faci altfel. Și nu vei atinge saidarul și nici nu vei conduce Puterea decât dacă îți va spune una dintre noi. Eliberează-i scutul, Belinde!

Scutul dispăru, iar Galina rămase în genunchi, privind în gol. Izvorul strălucea ascuns vederii, chinuitor. I-ar fi putut crește aripi cu aceeași ușurință cu care s-ar fi întins după el.

Brățările îi zornăiră când Sevanna își aranjă furioasă șalul.

– Iei prea mult, Therava. Este al meu, dă-mi-l!

Întinse mâna, dar Therava își încrucișă brațele pe piept.

– Înțeleptele s-au întrunit de mai multe ori, îi zise Sevannei femeia cu ochi severi. Am luat unele decizii.

Femeile care o însoțiseră se strânseră în spatele ei, toate cu fața la Sevanna, iar Belinde se grăbi să li se alăture.

– Fără mine? izbucni Sevanna. Îndrăznește vreuna dintre voi să ia o hotărâre fără mine?

Tonul îi rămase la fel puternic, însă ochii îi fugiră la sceptrul de la brâul Theravei, iar Galinei i se păru că zărește o urmă de neliniște în ei. Odinioară, ar fi privit această scenă cu încântare.

– A trebuit să luăm o decizie fără tine, zise Tion pe un ton ferm.

– După cum subliniezi adeseori, vorbești în calitate de șef de clan, adăugă Emerys, cu o strălucire batjocoritoare în ochii cenușii. Uneori, Înțeleptele trebuie să vorbească fără să audă șeful de clan. Sau cineva care vorbește în calitate de șef.

– Am decis că așa cum un șef de clan trebuie să aibă o Înțeleaptă care să-l sfătuiască, tot așa trebuie să ai și tu parte de sfatul unei Înțelepte. Eu te voi sfătui, replică Therava.

Strângându-și șalul în jurul ei, Sevanna le privea cu atenție pe femeile care o înfruntau. Expresia de pe fața ei era imposibil de citit. Cum reușea? Ar fi putut-o strivi ca pe un ou.

– Și ce sfat îmi dai, Therava? întrebă ea în cele din urmă, cu răceală în glas.

– Îți recomand să plecăm fără întârziere, răspunse Therava cu aceeași răceală în glas. Seanchanii ăștia sunt prea aproape și prea mulți. Ar trebui să ne ducem în Munții de Negură și să ne ridicăm un fort acolo. Din acea tabără putem trimite grupuri care să găsească și celelalte ginte. S-ar putea să dureze o vreme

îndelungată până când îi vom reuni pe Shaido, Sevanna. Prietenul tău din ţinuturile umede ne-a împrăştiat în cele patru zări ale lumii. Până nu vom face asta, vom fi vulnerabile.

– Vom pleca mâine.

Dacă Galina nu ar fi cunoscut-o atât de bine pe Sevanna, ar fi crezut că femeia era bosumflată, însă şi furioasă. Ochii ei verzi scânteiau.

– Dar spre răsărit. Şi acolo vom fi departe de Seanchani. Tărâmurile de la răsărit sunt în fierbere, numai bune de jefuit.

Se aşternu o tăcere lungă, apoi Therava încuviinţă.

– Răsărit, rosti ea cuvântul cu o blândeţe care ascundea asprimea oţelului. Însă nu uita că şefii de clan au ajuns să regrete hotărârea de a respinge prea des sfatul unei Înţelepte. S-ar putea să regreţi şi tu.

Ameninţarea era limpede, cu toate astea, Sevanna râse!

– Tu să nu uiţi, Therava! Voi toate să nu uitaţi! Dacă voi cădea pradă vulturilor, la fel veţi cădea şi voi! M-am asigurat de asta.

Celelalte femei schimbară câteva priviri îngrijorate, toate în afară de Therava, iar Modarra şi Norlea se încruntară.

Căzută în genunchi, scâncind şi încercând în zadar să-şi calmeze durerile de la nivelul pielii cu mâinile, Galina se întrebă ce însemnau aceste ameninţări. Era un gând mărunt, care îşi croia drum prin amărăciune şi vaiete. Era bine-venit orice ar fi putut folosi împotriva acestor femei. Dacă ar fi îndrăznit. Un gând vrednic de milă.

Dintr-odată, văzu cum cerul se întuneca. Nori ameninţători veneau dinspre miazănoapte, cenuşii şi negri, acoperind soarele. Din cer cădeau fulgi de zăpadă, rotindu-se în aer. Niciunul nu poposea pe pământ – unii atingeau doar vârful copacilor –, dar Galina îşi ţinu răsuflarea. Zăpadă! Oare Marele Senior îşi luase mâna de pe lume dintr-un anume motiv?

Şi Înţeleptele se zgâiau la cer cu gurile căscate, ca şi când n-ar fi văzut niciodată nori, darămite zăpadă.

– Ce înseamnă asta, Galina Casban? întrebă Therava. Vorbeşte dacă ştii!

Nu îşi luă ochii de la cer decât atunci când Galina îi răspunse că era zăpadă, iar când o făcu, izbucni în râs.

– Întotdeauna am crezut că bărbații care l-au urmărit pe Laman, „ucigașul de copaci", au mințit în privința zăpezii. Asta n-ar putea face să se poticnească nici măcar un șoarece!

Galina strânse din dinți, încăpățânându-se să dea explicații despre zăpadă, îngrozită că intrase din instinct în grațiile femeii. Aceasta era îngrozită de asemenea de acel mic sentiment de plăcere pe care îl simțea pentru că tăinuia informații. „Sunt Conducătoarea Ajah Roșie! își reaminti ea. Fac parte din Consiliul Suprem al Ajah Neagră!" Cuvintele păreau mincinoase. Nu era corect!

– Dacă am terminat aici, zise Sevanna, o voi duce pe gai'shain înapoi la conac, ca să îmbrace veșmântul alb. Voi puteți rămâne să vă uitați la zăpadă dacă vreți.

Vocea îi era atât de mieroasă, încât nimeni nu ar fi zis că în urmă cu câteva clipe fuseseră la cuțite. Sevanna își trase șalul peste coate și își aranjă câteva coliere; aceasta părea a fi cea mai mare grijă a ei.

– Vom avea noi grijă de gai'shain, o asigură Therava cu aceeași voce mieroasă. Dacă tot vorbești în calitate de șef, te așteaptă o zi și o noapte lungă în cazul în care vom pleca mâine.

Pentru o clipă, ochii Sevannei scăpărară din nou, dar Therava pocni din degete și îi făcu un gest scurt Galinei înainte să se întoarcă pentru a pleca.

– Vino cu mine! îi zise ea. Și nu mai sta îmbufnată.

Ținându-și capul plecat, Galina se ridică anevoie în picioare și le urmă în grabă pe Therava și pe celelalte femei care conduceau Puterea. Îmbufnată? Poate încruntată, însă niciodată îmbufnată! Gândurile se învălmășeau ca șobolanii în cușcă, atunci când nu văd o cale de scăpare. Trebuia să fie una! Trebuia să fie! Un gând care ieși la suprafață din acel tumult aproape că o făcu din nou să plângă. Oare veșmântul de gai'shain era mai moale decât lâna neagră și aspră pe care fusese obligată să o poarte până atunci? Trebuia să existe o scăpare! Când aruncă o privire peste umăr printre copaci, o văzu pe Sevanna stând în continuare acolo și uitându-se mânioasă după ele. Deasupra, norii se învolburau și fulgii de zăpadă se topeau ca speranțele Galinei.

CAPITOLUL 12

Alianţe noi

Graendal își dorea să fi existat măcar un simplu copist printre lucrurile pe care le luase din Illian după moartea lui Sammael. Vârsta aceasta era, de obicei, înspăimântătoare, primitivă și incomodă. Și totuși, o parte din ea i se potrivea. Într-o colivie mare din bambus, aflată în capătul celălalt al încăperii, o sută de păsări cu pene viu colorate ciripeau melodios, fiind aproape la fel de frumoase, cu penajul lor multicolor, precum cele două animale de companie ale ei, în haine transparente, care așteptau de o parte și de cealaltă a ușii, cu privirile ațintite la ea, nerăbdătoare să-i facă pe plac. Deși lămpile cu ulei nu răspândeau aceeași lumină ca globurile de lumină, ajutate de oglinzile uriașe de pe pereți, acestea creau un joc sălbatic de lumini pe tavanul poleit, ce avea ornamente sub formă de solzi de pește. Ar fi fost frumos dacă ar fi trebuit doar să spună cuvintele, dar faptul de a le așterne pe hârtie cu propria mână îi oferea o plăcere înrudită cu aceea pe care o simțea atunci când desena. Manuscrisul acelei Vârste era destul de simplu și nu îi fusese deloc greu să învețe să imite stilul altuia.

Iscălind cu o înfloritură – nu cu numele ei, firește –, presără nisip pe pergamentul gros, apoi îl împături și îl sigilă cu unul dintre inelele cu pecete. Având diferite mărimi, inelele cu

pecete formau o linie decorativă peste masa de scris. Mâna și Sabia Arad Doman fură imprimate pe un cerc neregulat de ceară albastru cu verde.

– Du asta Seniorului Ituralde în mare grabă, zise ea, și spune doar ce ți-am zis eu.

– Cât de repede m-or duce caii, domniță.

Nazran făcu o plecăciune când luă răvașul, mângâindu-și cu un deget mustața neagră și subțire ce ascundea un zâmbet cuceritor. Solid și oacheș în haina albastră care îi venea ca o mănușă, era chipeș; doar că nu suficient încât să fie frumos.

– Am primit asta de la domnița Tuva, care a murit din pricina rănilor, după ce mi-a zis că era mesager al lui Alsalam și că fusese atacată de un Om Cenușiu.

– Ai grijă să existe urme de sânge pe el, spuse ea pe un ton dojenitor, îndoindu-se că cineva din acele vremuri putea deosebi sângele omenesc de un altul, însă avusese parte de prea multe surprize ca să riște. Suficient cât să pară aievea; dar nu prea mult, ca să nu acopere ce-am scris eu.

Ochii lui negri zăboviră calzi asupra ei în timp ce făcu o plecăciune, însă de îndată ce se îndreptă, Nazran o luă în grabă spre ușă, cizmele lui tropăind pe pardoseala din marmură de un galben-deschis. Nu observă servitorii cu ochii arzători ațintiți la ea, sau se prefăcu a nu observa, deși fusese odinioară prieten cu tânărul. Fusese nevoie doar de o fărâmă de Constrângere ca să îl facă pe Nazran aproape la fel de dornic de supunere ca ei, ca să nu mai pomenim faptul că era aproape sigur că va gusta din nou din farmecele ei. Ea râse încet. Ei bine, el credea că gustase din ele; dacă ar fi fost puțin mai frumușel, ar fi putut. Desigur, ar fi devenit inutil pentru orice altceva după aceea. Ar fi omorât caii în galop ca să ajungă la Ituralde și, dacă mesajul acela, dus de verișoara apropiată a lui Alsalam, venind de la însuși regele, nu l-ar fi mulțumit pe Marele Senior care poruncise să sporească haosul, atunci nimic nu ar fi făcut-o, în afară de Focul Răului. Iar asta ar fi servit la fel de bine intereselor ei. Propriilor ei interese.

Graendal atinse cu mâna singurul inel de pe masă care nu purta pecete. Era un inel simplu din aur, prea mic pentru

orice alt deget decât degetul ei mic. Fusese o surpriză plăcută să găsească un angreal conectat la femei printre lucrurile lui Sammael și se bucura că avusese timp să găsească ceva folositor, dat fiind acel du-te-vino al lui al'Thor și al marionetelor alea care-și spuneau asha'mani, ce ieșeau și intrau în odăile lui Sammael din Marea Sală a Consiliului. Aceștia goliseră sala de tot ce nu luase ea. Erau niște marionete periculoase, toți, în special al'Thor. Nu voise să riște în cazul în care cineva putea face legătura între Sammael și ea. Da, trebuia să se grăbească și să se distanțeze de dezastrul lăsat de Sammael.

Dintr-odată, o linie verticală argintie își făcu apariția în capătul celălalt al încăperii, strălucind puternic pe fundalul tapiseriilor ce atârnau între oglinzile masive și poleite, și se auzi un puternic clinchet cristalin. Își ridică sprâncenele, mirată. Cineva ținea minte bunele maniere dintr-o Vârstă mai civilizată, pare-se. Ridicându-se în picioare, vârî inelul din aur lângă cel cu rubin de pe degetul mic și îmbrățișă saidarul prin el, înainte să conducă pânza care va suna ca un clopoțel pentru cel care voia să deschidă o poartă. Angrealul nu oferea prea multe, dar oricine credea că îi cunoștea forța va fi luat prin surprindere.

Poarta se deschise și două femei, în rochii de mătase roșu cu negru, aproape identice, păși temătoare prin ea. Cel puțin Moghedien se mișca precaută, căutând cu privirea capcanele și netezindu-și fustele ample; poarta se stinse după o clipă, însă ea ținea în continuare saidarul. O măsură de precauție în plus, deși Moghedien fusese întotdeauna cu băgare de seamă. Nici Graendal nu eliberă Izvorul. Însoțitoarea lui Moghedien, o tânără scundă cu părul lung și argintiu și ochi albaștri și ageri, se uita în jurul ei cu detașare, abia aruncând o privire în direcția lui Graendal. După purtarea ei, zici că ar fi fost un Prim-Consilier obligat să suporte compania unor lucrători de rând și hotărât să le ignore prezența. Era o proastă dacă o imita pe Păienjeniță. Roșul și negrul nu se potriveau cu pielea ei și ar fi trebuit să își pună în valoare pieptul impresionant.

– Ea e Cyndane, Graendal, zise Moghedien. Lucrăm... împreună.

Nu zâmbi atunci când rosti numele tinerei îngâmfate, dar Graendal, da. Era un nume bun pentru o fată mai mult decât frumoasă, însă prin ce întorsătură a destinului o mamă a acestor vremuri îi dăduse fiicei sale un nume care însemna în Limba Străveche „Ultima șansă"? Fața lui Cyndane rămase impenetrabilă și calmă, dar ochii îi străluceau. Era ca o păpușă frumoasă sculptată în gheață, ce ascundea un foc lăuntric. Părea să cunoască înțelesul numelui și nu îi plăcea.

– Ce vânt vă aduce, pe tine și pe prietena ta, Moghedien? întrebă Graendal.

Păienjenița era ultima persoană la care se așteptase să iasă din ascunziș.

– Nu te teme să vorbești în fața servitorilor mei.

La un gest al domniței Graendal, cei doi servitori de lângă ușă se lăsară în genunchi și își lipiră frunțile de pardoseală. Nu aveau să cadă morți la simpla ei poruncă, însă pe-aproape.

– Ce interes ai putea găsi în ei când distrugi tot ceea ce i-ar putea face interesanți? întrebă Cyndane, traversând sala cu pași mari și un aer arogant.

Se ținea foarte drept, ca să pară mai înaltă.

– Știi că Sammael este mort?

Cu puțin efort, Graendal nu schiță nicio grimasă. Fu convinsă că fata era vreo Iscoadă a Întunericului pe care o alesese Moghedien pentru a face comisioane, poate vreo femeie de viță nobilă care credea că titlul ei avea importanță, dar acum că se afla aproape... Fata era mai puternică în Puterea Supremă decât ea! Chiar și în Vârsta ei, acest lucru fusese neobișnuit printre bărbați și foarte rar întâlnit printre femei. Din instinct, își schimbă imediat intenția de a nega orice legătură cu Sammael.

– Am bănuit eu, răspunse ea, zâmbindu-i fals lui Moghedien peste capul tinerei.

Cât de mult știa? Unde găsise Păienjenița o fată mult mai puternică decât ea și de ce călătorea cu ea? Moghedien fusese întotdeauna invidioasă pe oricine avea mai multă forță decât ea. Sau mai mult, pur și simplu.

– Obișnuia să mă viziteze, cerându-mi ajutorul într-un plan nebunesc sau altul. Nu l-am refuzat niciodată direct; știi

cum era Sammael – devenea periculos dacă îl refuzai. Apărea negreșit la câteva zile, iar când n-a mai venit, am bănuit că a pățit ceva înfiorător. Cine-i fata asta, Moghedien? Este o descoperire remarcabilă.

Tânăra se apropie, privind-o cu niște ochi ca focul albastru.

– Ți-a spus cum mă cheamă. Asta este tot ce trebuie să știi.

Fata știa că i se adresa uneia dintre Alese, prin urmare, tonul ei era la fel de rece. Cu o asemenea forță, nu era o simplă Iscoadă a Întunericului. Doar dacă nu era nebună.

–Ai fost atentă la vreme, Graendal?

Brusc, Graendal își dădu seama că Moghedien o lăsa pe fată să vorbească. Aștepta să-i găsească o slăbiciune. Iar Graendal îi îngăduise asta!

– Bănuiesc că n-ai venit să-mi vorbești despre moartea lui Sammael, Moghedien, zise ea cu asprime. Sau să vorbim despre vreme. Știi că ies arareori afară. Natura era capricioasă, neascultătoare.

Camera în care se aflau nici măcar nu avea ferestre, ca aproape toate celelalte pe care le folosea ea.

– Ce vrei?

Femeia cu părul negru stătea lângă perete; iar strălucirea Puterii Supreme o înconjura încă. Graendal păși astfel încât să nu le piardă din privire pe cele două.

– Greșești, Graendal.

Un zâmbet rece abia dacă încolți pe buzele pline ale lui Cyndane; situația o amuza.

– Dintre noi două, eu sunt cea care conduce. Moridin nu are aprobarea și ajutorul lui Moghedien, din cauza recentelor ei greșeli.

Cuprinzându-se cu brațele, Moghedien îi aruncă femeiuștii cu părul argintiu o privire încruntată, la fel de grăitoare ca orice confirmare rostită. Deodată, Cyndane făcu ochii mari și oftă, cutremurându-se.

Privirea lui Moghedien deveni malițioasă.

– Tu conduci, pentru moment, pufni ea. În ochii lui, nu ești mai presus decât mine.

Apoi ea tresări și se cutremură, mușcându-și buza.

Oare era marioneta cuiva? se întrebă Graendal. Ura greu de stăpânit pe care o simțeau una față de cealaltă și care se citea pe chipurile lor părea neprefăcută. Oricum ar fi fost, va vedea cum le va plăcea să fie jucate pe degete. Frecându-și mâinile fără să-și dea seama, și în același timp atingând angrealul de pe deget, se duse la un scaun, privindu-le în continuare pe cele două. Dulceața saidarului ce curgea prin ea o liniștea. Nu că ar fi avut nevoie de odihnă, dar se crea un efect ciudat. Spătarul înalt și drept, cu ornamente bogate și poleială, făcea ca scaunul să semene cu un tron, cu toate că nu era diferit de celelalte din încăpere. Astfel de lucruri îi impresionau până și pe cei mai sofisticați oameni, fără să-și dea seama.

Se așeză și se rezemă de spătar, într-o poziție comodă, mișcându-și leneș un picior. Lăsa impresia unei femei relaxate, care vorbea cu o voce plictisită.

– Dacă tot ești conducătoarea, copilă, ia spune-mi, când acest bărbat care-și spune „Moartea" este în pielea lui, cine este? Ce este?

– Moridin este Nae'blis.

Vocea fetei era calmă, rece și arogantă.

– Marele Senior a decis că a sosit momentul să-l slujești și tu pe Nae'blis.

Graendal își îndreptă brusc spatele.

– Este absurd! exclamă ea nereușind să-și ascundă furia din voce. Un bărbat despre care n-am auzit niciodată a fost numit Regentul Marelui Senior pe Pământ?

Nu se supăra atunci când alții încercau să o manipuleze – găsea mereu o cale prin care să întoarcă uneltirile împotriva lor –, dar Moghedien trebuie s-o fi crezut tâmpită! Nu avea nicio îndoială că Moghedien o îndruma pe această fată nesuferită, indiferent ce susținea ele, indiferent de privirile tăioase pe care și le aruncau.

– Eu îl slujesc pe Marele Senior și pe mine însămi, pe nimeni altcineva! Cred că a venit vremea să plecați și să vă faceți jocul altundeva. Poate că veți reuși să-i distrageți atenția lui Demandred. Sau lui Semirhage? Aveți grijă cum conduceți Puterea la plecare; am pus niște pânze inversate, nu cred c-ați vrea să deranjanți vreuna.

Era o minciună, însă una foarte credibilă, prin urmare fu șocată când Moghedien începu brusc să conducă Puterea, stingând toate lămpile din încăpere și cufundând-o în întuneric. Graendal sări din scaun, ca să nu mai stea în locul unde ele o văzuseră ultima oară, și începu și ea să conducă Puterea în timp ce se mișca, țesând o pânză de lumină ce atârna într-o parte, un glob alb ce arunca umbre hidoase în încăpere, și le făcu vizibile pe cele două. Fără șovăire, conduse din nou Puterea, folosindu-se de toată forța inelului. Nu avea nevoie de toată forța, sau de o mare parte din ea, dar voia să profite de avantaj. Lasă s-o atace, dacă îndrăzneau! O plasă de Constrângere se strânse în jurul celor două femei, înainte ca ele să apuce să se miște.

Țesuse strâns plasele, din furie, suficient de strânse încât să le rănească, iar femeile stăteau nemișcate și o priveau cu adorație, cu ochii mari și gurile căscate. Erau la porunca ei. Dacă le va spune să-și taie gâtul, o vor face. Dintr-odată, Graendal își dădu seama că Moghedien nu mai îmbrățișa Izvorul. Atât de multă Constrângere ar fi obligat-o să-l elibereze. Servitorii de la ușă nu se mișcaseră, desigur.

– Și-acum, zise ea gâfâind puțin, îmi vei răspunde la întrebări.

Avea câteva, inclusiv cine era acel Moridin, dacă exista unul, și de unde venea Cyndane, dar una nu-i dădea pace.

– Ce nădăjduiai să câștigi din asta, Moghedien? Poate am să decid să înnod pânzele astea în jurul tău. Vei plăti pentru jocul tău slujindu-mă pe mine.

– Nu, te rog, gemu Moghedien, frângându-și mâinile, apoi începu să plângă! Ne vei omorî pe toate! Te rog, trebuie să-l slujești pe Nae'blis! Pentru asta am venit. Să te aducem în slujba lui Moridin!

Fața femeii cu păr argintiu era ca o mască umbrită de groază în lumina palidă, iar pieptul i se ridica pe când încerca să inspire.

Graendal deschise gura, simțindu-se brusc neliniștită. Toate acestea aveau din ce în ce mai puțină logică pe măsură ce se scurgeau clipele. Când deschise gura, Adevăratul Izvor dispăru. Puterea Supremă se scurse din ea și întunericul înghiți

încăperea. Subit, păsările din cuşcă începură să ciripească înnebunite, lovind cu aripile barele din bambus.

În spatele ei se auzi o voce aspră ca o piatră care era strivită şi prefăcută în praf.

– Marele Senior s-a gândit că nu le vei crede pe cuvânt, Graendal. A trecut vremea în care puteai merge pe drumul tău.

O minge de... ceva... îşi făcu apariţia în aer, un glob negru ca smoala, şi totuşi, o lumină argintie umplea încăperea. Oglinzile nu străluceau; păreau să păleasc în lumina aceea. Păsările rămaseră nemişcate, tăcute; cumva, Graendal ştiu că ele încremeniseră de spaimă.

Se holba la Myrddraalul ce stătea acolo, palid şi fără ochi, învesmântat în negru mai închis decât globul, dar mai mare decât toţi cei pe care îi văzuse vreodată. El trebuia să fie motivul pentru care ea nu putea simţi Izvorul, însă acest lucru era imposibil! Totuşi... De unde venea acel glob ciudat de lumină neagră dacă nu din el? Nu simţise niciodată spaima pe care o resimţeau ceilalţi sub privirea unui Myrddraal, cu toate acestea, mâinile i se ridicară involuntar şi fu nevoită să şi le coboare cu forţa ca să le împiedice să-i acopere faţa. Tresări atunci când se uită la Moghedien şi Cyndane, care luaseră aceeaşi poziţie ca servitorii ei. Stăteau în genunchi, cu frunţile lipite de pardoseală înspre Myrddraal.

Graendal se chinui să îşi umezească gura.

– Eşti un mesager al Marelui Senior?

Vocea îi era calmă, dar slabă. Nu mai auzise niciodată ca Marele Senior să fi trimis vreodată mesaje prin intermediul unui Myrddraal, prin urmare... Moghedien era o laşă, deşi una dintre Alese, şi se ploconea cu aceeaşi stăruinţă ca fata. Apoi mai era lumina. Graendal îşi dorea ca rochia ei să nu fi fost atât de decoltată. Un gând ridicol, desigur; pofta Myrddraalilor pentru femei era renumită, însă ea era una dintre... Privi încă o dată spre Moghedien.

Myrddraalul trecu pe lângă ea şerpuind, părând să n-o bage în seamă. Mantia lui lungă şi neagră atârna netulburată de mişcările lui. Aginor credea despre creaturile Umbrei că nu se arătau în lume asemenea celorlalte lucruri. „Puţin în dezacord cu timpul şi cu realitatea", zicea el, orice o fi însemnând asta.

– Sunt Shaidar Haran.

Oprindu-se lângă servitorii ei, Myrddraalul se aplecă să-i apuce de cefe, cu câte o mână pe fiecare.

– Când vorbesc eu, poţi considera că auzi vocea Marelui Senior al Întunericului.

Acele mâini strângeau atât de tare, încât oasele se auziră trosnind. Tânărul făcu o grimasă înainte să-şi dea duhul, zvârcolindu-se; tânăra însă rămase fără vlagă. Aceştia fuseseră doi dintre cei mai frumoşi servitori ai ei. Myrddraalul se ridică, lăsând cadavrele să cadă.

– Sunt mâna lui în lumea asta, Graendal. Când stai în faţa mea, stai în faţa lui.

Graendal cugetă cu grijă, dar repede. Îi era teamă, un sentiment pe care era obişnuită să-l insufle celorlalţi, însă ştia cum să-şi controleze frica. Deşi nu comandase oşti aşa cum o făcuseră alţii, nu era nici străină de primejdie, nici laşă, dar aceasta era mai mult decât o simplă ameninţare. Moghedien şi Cyndane stăteau în continuare în genunchi, cu frunţile lipite de pardoseala din marmură. Moghedien tremura vizibil. Graendal îl credea pe acest Myrddraal. Sau ce-o fi fiind cu adevărat. Marele Senior se implica direct în evenimente, aşa cum se temuse ea. Şi dacă afla de cârdăşia ei cu Sammael... Dacă el alesese să ia măsuri, în acel moment o făcea; ar fi fost o nesăbuinţă în clipa aceea să creadă că el nu ştia.

Se lăsă încet în genunchi în faţa Myrddraalului.

– Ce îmi poruncești să fac?

Vocea ei îşi recăpătase tăria. Să fii maleabil nu era un semn de laşitate; cei care nu se plecau în faţa Marelui Senior erau forţaţi să o facă. Dacă nu, erau rupţi în două.

– Să-ţi spun Mare Stăpân sau preferi alt titlu? Nu m-aş simţi în largul meu să mă adresez nici măcar mâinii Marelui Senior, darămite lui.

În mod surprinzător, Myrddraalul izbucni într-un râs ce răsună asemenea unor mormane de gheaţă ce se prăvăleau. Myrddraalii nu râdeau niciodată.

– Eşti mai curajoasă decât mulţi. Şi mai înţeleaptă. Spune-mi Shaidar Haran. Atâta vreme cât nu uiţi cine sunt. Atâta vreme cât curajul nu îţi va fi mai mare decât frica.

În timp ce el rostea poruncile – prima era aceea să-i facă o vizită lui Moridin, pare-se; ea trebuia să fie cu ochii în patru la Moghedien și, poate, și la Cyndane, deoarece se răzbunase folosind pentru scurt timp Constrângerea; se îndoia că fata era mai iertătoare decât Păienjenița – Graendal hotărî să nu spună nimic despre răvașul pe care i-l trimisese lui Rodel Ituralde. Nimic din ceea ce i se spunea nu arăta că faptele ei n-ar fi pe placul Marelui Senior, plus că trebuia să ia în considerare propria ei poziție. Moridin, cine-o mai fi fiind și el, poate că era Nae'blis în acea zi, totuși exista mereu ziua de mâine.

Luptându-se cu legănatul trăsurii lui Arilyn, Cadsuane dădu la o parte una dintre draperiile din piele de la geam, suficient cât să vadă afară. O ploaie ușoară cădea deasupra Cairhienului dintr-un cer cenușiu plin cu nori învolburați și vânturi puternice. Nu doar cerul era plin de nori. Rafale puternice legănau trăsura mai mult decât mișcarea ei. Picături mici, reci ca gheața, îi împungeau mâna. Dacă aerul se va răcori mai mult, va ninge. Își strânse mantia de lână în jurul ei; se bucurase când o găsise, vârâtă pe fundul desagilor. Aerul se va răcori.

Acoperișurile înclinate și străzile pietruite ale orașului luceau de la umezeală și, chiar dacă ploaia nu era deasă, puțini erau dispuși să înfrunte vânturile puternice. O femeie care mâna o căruță trasă de un bou, pe care îl îndemna cu lovituri, pășea în același ritm molcom ca animalul ei, însă aproape toți oamenii care mergeau pe jos își strângeau mantiile pe lângă trup, își trăgeau glugile pe ochi și înaintau cu pași repezi când purtătorii unei lectici, al cărei con flutura, trecură în grabă pe-acolo. Dar alții, ca femeia cu boul ei, nu vedeau niciun motiv să se grăbească. Un bărbat Aiel înalt stătea în mijlocul străzii și se zgâia uimit la cer, în vreme ce ploaia măruntă îl uda până la piele. Bărbatul era atât de absorbit, încât un pungaș îndrăzneț îi tăie punga de la brâu și se îndepărtă în fugă, neobservat de victima lui. O femeie nobilă, după coafura înaltă, cu bucle, pășea agale, cu mantia și gluga fluturându-i în bătaia vântului. Aceasta trebuie să fi fost prima oară când Cadsuane umbla de una singură pe străzi și râdea în timp ce ploaia îi uda obrajii. O

negustorească care stătea în pragul unei parfumerii privea afară, posomorâtă; nu avea cum să aibă prea multe vânzări în ziua aceea. Mai toţi neguţătorii ambulanţi dispăruseră din acelaşi motiv, însă câţiva încă strigau, nădăjduind să vândă ceai fierbinte şi plăcinte cu carne de pe tarabele acoperite de marchize. Deşi oricine cumpăra o plăcintă cu carne de pe stradă în vremurile astea, merita durerea de stomac cu care se alegea.

Doi câini înfometaţi năvăliră de pe o străduţă lăturalnică, zbârlindu-se, lătrând şi mârâind la trăsură. Cadsuane lăsă draperia să cadă. Câinii părea să le recunoască pe femeile care puteau conduce Puterea la fel de uşor ca pe pisici, dar câinii păreau să creadă că femeile erau pisici, deşi unele nefiresc de mari. Cele două femei care şedeau în faţa ei îşi continuau conversaţia.

– Să-mi fie cu iertare, zicea Daigian, însă totul este foarte logic.

Îşi plecă fruntea cu smerenie, făcând ca piatra Lunii ce atârna de lanţul subţire din argint prins în părul ei negru şi lung să i se legene pe frunte. Trase cu degetele de dungile albe ale fustelor negre, apoi vorbi repede, ca şi când s-ar fi temut să nu fie întreruptă:

– Dacă recunoşti că dogoarea aceasta prelungită este lucrarea Celui Întunecat, atunci schimbarea trebuie să vină din altă parte. El nu s-ar fi arătat îndurător. Am putea zice că a hotărât să îngheţe sau să înece lumea în loc s-o coacă, dar de ce? Dacă dogoarea ar fi continuat şi-n primăvară, numărul celor morţi ar fi fost mai mare decât al celor vii. Nu-i diferit de zăpada care cade în toiul verii. Prin urmare, logic, e mâna altcuiva.

Modestia femeii durdulii era obositoare uneori, dar, de regulă, Cadsuane considera logica ei impecabilă. Nu voia decât să ştie a cui mână era şi în ce scop.

– Pace! mormăi Kumira. Prefer o dovadă cât de mică decât o tonă din logica ta de Ajah Albă.

Ea era Brună, deşi puţin înclinată spre greşelile obişnuite ale Brunelor. Era o femeie frumoasă, cu părul tuns scurt, încăpăţânată şi pragmatică, o fină observatoare, care nu se cufunda niciodată atât de adânc în gânduri, încât să uite de lumea înconjurătoare. Nici nu deschise bine gura, şi Kumira o bătu

ușor cu mâna pe genunchi pe Daigian și îi zâmbi, asprimea din ochii ei albaștri fiind înlocuită de blândețe. În general, Shienaranii erau un popor politicos, iar Kumira avea grijă să nu supere pe vreunul, nu în mod accidental, cel puțin.

– Gândește-te mai bine la ce-am putea face în privința surorilor luate prizoniere de Aieli. Știu că poți găsi o soluție mai bine decât oricine.

Cadsuane pufni.

– Își merită soarta.

Ei nu i se îngăduise să se apropie de corturile Aielilor, nici însoțitoarelor ei, însă câteva dintre nesăbuitele care îi juraseră supunere oarbă băiatului al'Thor se aventuraseră în tabăra întinsă și se întorseseră palide, cu o senzație în care se amestecau indignarea și sila. În mod normal, și pe ea ar fi înfuriat-o insulta adusă demnității surorilor Aes Sedai, indiferent de circumstanțe; dar nu și în acel moment. Pentru a-și atinge țelul, ar fi fost în stare să le pună pe toate surorile din Turnul Alb să alerge goale pușcă pe străzi. Însă de ce și-ar bate capul cu niște femei care poate stricaseră totul?

Kumira deschise gura ca să se împotrivească, în ciuda faptului că îi cunoștea părerea, dar Cadsuane continuă pe un ton calm, însă necruțător:

– Poate că se vor plânge suficient ca să-și ispășească greșelile, cu toate că mă îndoiesc. Ne-au scăpat din mâini, deoarece dacă ar fi căzut pe mâinile mele, poate că le-aș fi dat chiar eu în seama Aielilor. Uită de ele, Daigian, și folosește-ți mintea aia ageră pentru ce ți-am spus eu.

Obrajii palizi ai femeii cairhienine se înroșiră la auzul acelui compliment. Slavă Luminii că ea nu se comporta mereu astfel, ci doar în prezența celorlalte surori! Kumira ședea tăcută, foarte calmă, cu mâinile în poală. O fi fost ea supusă în acel moment, dar nu putea rămâne așa pentru mult timp. Cele două erau exact cele pe care Cadsuane și le dorea alături de ea în ziua aceea.

Trăsura se înclină atunci când începu să urce rampa lungă ce ducea la Palatul Soarelui.

–Nu uitați ce v-am spus, le zise ea celor două pe un ton hotărât. Și fiți cu băgare de seamă!

Cele două murmurară în șoaptă că vor fi atente, iar ea încuviință. Dacă va fi nevoie, le va folosi pe amândouă, și pe altele, însă nu voia să o piardă pe vreuna pentru că erau neatente.

Trăsura pătrunse pe porțile Palatului fără a fi oprită și fără să înfrunte obstacole. Gărzile recunoscură sigiliul Arilyn de pe uși și știau cine se afla înăuntru. Trăsura aceea vizitase adesea Palatul în ultima săptămână. În clipa în care se opri, un lacheu cu privirea neliniștită și îmbrăcat în haine negre, fără broderii, deschise ușa, ținând în mână o umbrelă de soare mare și plată, din mușama neagră. Ploaia picura de pe margini pe capul lui descoperit, deoarece aceasta nu era menită pentru protecția sa.

Ducându-și repede mâna la ornamentele ce atârnau de cocul din vârful capului, ca să se asigure că erau toate la locul lor – nu pierduse niciodată vreunul, iar asta pentru că era foarte atentă cu ele –, Cadsuane apucă de mânere coșul de nuiele de sub scaunul ei și coborî din trăsură. Șase lachei așteptau în spatele primului, cu umbrelele pregătite. Trăsura ar fi putut avea mai mulți pasageri, însă lacheii nu voiau să fie luați pe nepregătite, iar cei care erau în plus nu se grăbiră să plece până când nu se asigurară că erau doar ele trei.

Era limpede că trăsura fusese văzută venind. Servitori și servitoare în veșminte negre stăteau înșirați, formând un culoar pe plăcile de gresie albastru-închis și aurii din holul de la intrare ce avea tavanul boltit, pătrățos și foarte înalt. Se grăbeau să ia mantiile, să întindă prosoape mici și calde din pânză în caz că vreuna voia să-și șteargă mâinile și fața sau să ofere pocaluri cu vin fiert din porțelanuri aparținând ținutului Oamenilor Mării, licoare ce degaja miros de mirodenii. Era o băutură specifică iernii, care părea potrivită având în vedere scăderea bruscă de temperatură. Și, la urma urmei, era iarnă. În sfârșit.

Trei Aes Sedai așteptau deoparte, printre coloanele pătrate și masive din marmură neagră, în fața frizelor înalte și deschise la culoare pe care erau desenate, fără îndoială, importante pentru Cairhien, însă Cadsuane le ignoră pe femei pentru moment. Unul dintre servitorii tineri avea o figurină roșu cu auriu brodată în partea stângă a hainei. Era ceea ce oamenii numeau un „Dragon". Corgaide, femeia cu trăsături grave și părul cărunt,

care le poruncea servitorilor din Palatul Soarelui, nu purta nicio podoabă în afară de inelul mare cu chei de la brâu. Niciunul dintre servitori nu purta vreun ornament pe haine și, deși tânărul servitor părea sincer entuziasmat, Corgaide, Păstrătoarea Cheilor, era cea care hotăra starea de spirit a servitorilor. Cu toate acestea, ea îngăduise ca tânărul să poarte figurina brodată; de reținut. Cadsuane îi vorbi încet, cerându-i o odaie unde putea broda în liniște, iar femeia nici măcar nu clipi când auzi cererea. Desigur, mai auzise cereri ciudate în acel loc.

Când servitorii cu mantiile și tăvile se retraseră făcând plecăciuni și reverențe, Cadsuane se întoarse în cele din urmă spre cele trei surori care așteptau printre coloane. Acestea o priveau, ignorându-le pe Kumira și pe Daigian. Corgaide rămase, însă se ținea deoparte, acordându-le intimitate surorilor Aes Sedai.

– Nu mă așteptam să vă văd plimbându-vă de colo până colo fără nicio grijă, spuse Cadsuane. Credeam că Aielii își pun la munci grele ucenicii.

Faeldrin abia dacă reacționă, mișcând scurt din cap, doar atât cât să-i zornăie mărgelele din cozile împletite, dar Merana se înroși la față, stânjenită, și își strânse poalele în pumni. Evenimentele o tulburaseră atât de mult pe Merana, încât Cadsuane nu era sigură că aceasta își va reveni vreodată. Ca de obicei, Bera era destul de calmă.

– Cele mai multe dintre noi am primit o zi liberă din cauza ploii, replică Bera pe un ton calm.

Era o femeie voinică, îmbrăcată în veșminte simple din lână – de calitate și bine croite, totuși, simple – despre care ai fi crezut că se simțea mai bine la o fermă decât într-un palat. Asta dacă erai prost; Bera avea o minte ageră și o voință puternică, iar Cadsuane nu credea că femeia ar face aceeași greșeală de două ori. Ca majoritatea surorilor, femeia nu își revenise pe de-a-ntregul după ce o întâlnise pe Cadsuane Melaidhrin în carne și oase, cu toate acestea, nu lăsa ca teama să pună stăpânire pe ea. După ce inspiră adânc de câteva ori, sora continuă:

– Nu înțeleg de ce te întorci mereu, Cadsuane. Este limpede că vrei ceva de la noi, dar dacă nu ne spui despre ce este vorba, nu te putem ajuta. Știm ce ai făcut pentru Seniorul Dragon – se

bâlbâi puțin când rosti titlul; încă nu știau cum să i spună băiatului –, dar este limpede că ai venit în Cairhien datorită lui, iar dacă nu ne spui de ce și ce dorești, trebuie să înțelegi că nu vei avea ajutor din partea noastră.

Faeldrin, o altă Verde, tresări când auzi tonul îndrăzneț din vocea Berei, deși încuviință înainte să termine de vorbit aceasta.

– Mai trebuie să înțelegi ceva, adăugă Merana, redobândindu-și seninătatea. Dacă vom hotărî să ne opunem ție, o vom face.

Expresia de pe chipul Berei nu se schimbă, însă Faeldrin strânse din buze.

Poate că nu era de acord și poate că nu voia să lase să se vadă prea mult.

Cadsuane schiță un zâmbet. Să le spună de ce și ce? Dacă vor hotărî? Până în acel moment, ele reușiseră să se lase îngrămădite în desagii lui al'Thor, legate de mâini și de picioare, până și Bera. Abia aveau libertatea să hotărască acum ce să poarte dimineața!

– N-am venit să vă văd pe voi, spuse ea. Deși mă gândesc că Daigian și Kumira s-ar bucura de o vizită, dacă tot aveți o zi liberă. Vă rog să mă scuzați.

Făcându-i semn lui Corgaide să o ia înainte, ea străbătu holul de la intrare în urma femeii. Privi în urmă o singură dată. Bera și celelalte le cooptaseră deja pe Kumira și pe Daigian și le mânau în grabă, dar nu ca pe niște musafiri bine-veniți, ci mai degrabă ca pe niște gâște. Cadsuane zâmbi. Cele mai multe surori o considerau pe Daigian aproape o sălbăticiune și o tratau aproape ca pe o servitoare. În compania lor, Kumira nu era mai presus. Nici cea mai bănuitoare persoană n-ar fi crezut că ele se aflau acolo pentru a încerca să convingă pe cineva de ceva anume. Așadar, Daigian va turna ceaiul și va vorbi doar când i se vorbea – și își va folosi mintea ageră pentru a înțelege ce va auzi. Kumira va lăsa pe oricine, în afară de Daigian, să vorbească dinaintea ei – și va alege și ține minte fiecare cuvânt, fiecare gest și fiecare grimasă. Bera și celelalte își vor ține legămintele față de băiat, firește – asta se înțelegea de la sine –, dar cu câtă stăruință, rămânea de văzut. Poate nici Merana nu va fi dispusă să meargă

atât de departe, încât să se supună orbește. Era loc suficient pentru ca ele să manipuleze. Sau să fie manipulate.

Servitorii în livrele negre se grăbeau să-și îndeplinească sarcinile, străbătând coridoarele mari și ornate cu tapiserii, ferindu-se din calea lui Cadsuane și a lui Corgaide. Cele două înaintau, întâmpinate de plecăciuni adânci și reverențe făcute peste coșuri, tăvi și brațe pline de prosoape. După privirile aruncate lui Corgaide, Cadsuane bănuia că respectul manifestat era atât pentru Păstrătoarea Cheilor, cât și pentru Aes Sedai. Erau și câțiva Aieli pe-acolo, bărbați înalți cu ochii aurii, ca de leu și femei cu ochi reci, ca de leopard. Unele dintre acele priviri o urmăreau cu răceala zăpezii ce avea să se topească din cauza ploii de afară, însă alți Aieli o salutau grav din cap, iar ici-colo câte o femeie cu ochi pătrunzători chiar îi zâmbea. Ea nu pretinsese niciodată că l-ar fi salvat pe Car'a'carnul lor, dar zvonurile erau răstălmăcite când erau repovestite, iar această convingere îi aducea mai mult respect decât celorlalte surori și mai multă libertate de mișcare prin Palat. Se întreba ce ar fi simțit aceștia dacă ar fi știut că, dacă băiatul s-ar fi aflat în fața ei în acel moment, ea s-ar fi abținut cu greu să nu-l jupoaie de viu! Nu trecuse mai mult de o săptămână de când el fusese cât pe ce să-și piardă viața, însă nu doar că reușise să o evite, ci îi îngreunase și mai mult sarcina, dacă zvonurile pe care le auzise ea erau pe jumătate adevărate. Păcat că el nu crescuse în Far Madding. Dar atunci, asta ar fi dus la pierzania orașului.

În odaia unde o duse Corgaide era călduț, focul ardea în șemineurile din marmură, aflate într-un capăt și celălalt al încăperii, iar lămpile erau aprinse, oglindind văpăile în turnurile din sticlă ce alungau semiîntunericul de afară. Corgaide dăduse poruncă dinainte pentru pregătiri, în vreme ce ea aștepta în holul de la intrare. O servitoare își făcu apariția de îndată ce sosiră ele, aducând ceai fierbinte și vin cu mirodenii pe o tavă, și prăjiturele glazurate cu miere.

– Mai dorești ceva, Aes Sedai? întrebă Corgaide când Cadsuane își așeză coșul lângă tava de pe masa cu margini și picioare poleite.

Aceasta era sculptată asemenea cornișei late, și ea acoperită în poleială. Cadsuane avea mereu senzația că se afla într-o

lesă din aur pentru pești atunci când vizita Cairhienul. În ciuda luminii și a căldurii din interior, ploaia care cădea dincolo de ferestrele înalte și înguste și cerul cenușiu amplificau acea senzație.

– Ceaiul este bine-venit, răspunse ea. Spune-i, rogu-te, Alannei Mosvani că vreau să-i vorbesc. Spune-i, fără întârziere.

Cheile lui Corgaide zăngăniră când făcu o reverență, murmurând plină de respect că o va găsi ea însăși pe „Alanna Aes Sedai". Expresia gravă nu îi dispăru de pe chip când plecă. Cel mai probabil încerca să își dea seama ce se afla în spatele acelei cereri. Cadsuane prefera să fie directă, atunci când se putea. Îi prinsese cu ocaua mică pe câțiva mai isteți care nu crezuseră că ea vorbise serios.

Ridicând capacul coșului din nuiele, își scoase cercul de brodat, cu mai puțin de jumătate din lucrătură înfășurată în jurul lui. Coșul avea buzunare cusute pe interior, care conțineau obiecte ce nu aveau nicio legătură cu brodatul. Oglinda ei de fildeș, o perie de păr și un pieptene, un penar și o călimară cu dop, precum și câteva lucruri pe care de-a lungul anilor le găsise folositoare, inclusiv câteva care ar fi surprins pe oricine suficient de îndrăzneț încât să scotocească prin coș. Nu că ea îl scăpa prea des din ochi. Așezând cu grijă pe masă cutia cu ațe din argint lustruit, alese sculurile de care avea nevoie și se așeză cu spatele la ușă. Cea mai mare parte a imaginii de pe broderie era terminată și reprezenta mâna unui bărbat ce ținea strâns simbolul străvechi al Aes Sedai. Discul negru cu alb era brăzdat de fisuri, fiind imposibil să-ți dai seama dacă mâna încerca să-l țină laolaltă sau doar să-l zdrobească. Știa ce intenționa să facă, însă doar în timp se va afla adevărul.

După ce băgă ața în ac, începu să lucreze la una dintre imaginile de pe margini, un trandafir de un roșu-aprins. Trandafiri și stele, și sori alternau cu margarete și păsări, și piscuri înzăpezite, toate separate de șiruri de urzici și mărăcini lungi cu spini. Va fi un tablou tulburător atunci când va fi gata.

Înainte să termine jumătate din petala trandafirului, mișcarea rapidă ce se reflectă pe capacul plat al cutiei cu ațe îi atrase atenția. O așezase cu grijă, astfel încât să reflecte ușa. Nu își

ridică ochii de la cercul de brodat. Alanna rămase pe loc, holbându-se furioasă la spatele ei. Cadsuane continua să coasă încet, dar urmărea cu coada ochiului reflexia. Alanna se întoarse de două ori ca și când ar fi dat să plece, apoi, într-un final, se îndreptă, încercând vizibil să-și facă curaj.

– Intră, Alanna, o îndemnă Cadsuane, fără să-și ridice privirea, apoi îi arătă un loc în fața ei. Stai acolo!

Zâmbi batjocoritor când Alanna tresări. Existau avantaje când deveneai o legendă; oamenii arareori observau ceea ce era evident atunci când aveau de-a face cu un personaj legendar.

Când Alanna se furișă în odaie, rochia ei de mătase foșni. Se postă în locul pe care i-l arătase Cadsuane, însă părea îmbufnată.

– De ce nu-mi dai pace? vru ea să știe. Nu-ți pot spune mai mult decât ți-am spus deja. Și dacă aș putea, nu știu dacă aș face-o! El aparține...!

Tăcu brusc, mușcându-și buza de jos, deși era ca și când și-ar fi terminat propoziția. Băiatul al'Thor îi aparținea; era Străjerul ei. Avea îndrăzneala să creadă asta!

– Am tăinuit nelegiuirea ta, zise încet Cadsuane, doar pentru că n-am găsit vreun motiv să complic lucrurile.

Ridicându-și ochii spre cealaltă femeie, își păstră tonul blând.

–Să nu crezi cumva că n-am să te nimicesc.

Alanna înțepeni. Lumina saidarului străluci brusc în jurul ei.

– Dacă vrei să fii cu adevărat nesăbuită.

Cadsuane zâmbi. Era un zâmbet rece. Nu făcu nicio mișcare să îmbrățișeze și ea Izvorul. Simțea pe frunte răceala uneia dintre podoabele ce îi atârnau din păr, niște semiluni împletite din aur.

– Stai bine ascunsă deocamdată, dar îngăduința mea nu este fără margini. De fapt, atârnă de un fir de ață.

Alanna se lupta cu ea însăși, netezindu-și absentă poalele albastre din mătase. Strălucirea Puterii se stinse brusc, iar ea își întoarse capul de la Cadsuane atât de repede, încât părul ei lung și negru se legănă.

– Nu știu mai multe ca să-ți spun, rosti ea pe nerăsuflate aceste cuvinte triste. El a fost rănit, apoi s-a întremat, însă nu

cred că a fost Tămăduit de vreo soră. Rănile pe care nu le-a putut Tămădui nimeni, le are încă. Sare de colo până colo, Călătorind, dar a rămas tot la miazăzi. Se află undeva în Illian, cred, însă de la distanța asta, ar putea fi în Tear din câte știu. Este plin de furie, suferință și suspiciune. Nu știu mai mult, Cadsuane. Nu știu!

Luând cu grijă carafa din argint cu ceai fierbinte, Cadsuane își Turnă puțin, verificând cu degetele ceașca din porțelan subțire și verde ca să vadă cât era de caldă. După cum era de așteptat în cazul argintului, ceaiul se răci repede. Conducând repede Puterea, îl încălzi din nou. Ceaiul negru avea un gust pregnant de mentă; cairhienii foloseau prea multă mentă, după părerea ei. Nu-i oferi o ceașcă de ceai Alannei. Călătorea. Cum reușise băiatul să redescopere ceea ce Turnul Alb pierduse încă de la Frângerea Lumii?

– Mă vei ține la curent, nu-i așa, Alanna?

Nu era o întrebare.

– Uită-te la mine, femeie! Dacă visezi la el, vreau să știu și cel mai mic detaliu!

Alanna avea ochii în lacrimi.

– Și tu ai face la fel dacă ai fi în locul meu!

Cadsuane se încruntă peste ceașca de ceai. Poate ar fi făcut-o. Nu exista nicio diferență între ceea ce făcuse Alanna și un bărbat care ar fi siluit o femeie, dar, Lumina s-o ajute, ar fi făcut-o dacă ar fi crezut că asta ar fi ajutat-o să-și atingă scopul. În acel moment, nici măcar nu se mai gândea s-o oblige pe Alanna să-i transmită legătura ei. Alanna dovedise cât de inutilă era acea legătură când venea vorba să-l controleze.

– Nu mă face s-aștept, Alanna, zise ea pe un ton rece.

Nu avea pic de compătimire pentru cealaltă femeie. Alanna era doar una dintr-un șir de surori, de la Moiraine până la Elaida, care stricase ceea ce ar fi trebuit să repare, în vreme ce ea însăși îl vânase mai întâi pe Logain Ablar, pe urmă pe Mazrim Taim. Lucru care nu îi aducea ușurare.

– Te voi ține la curent, oftă Alanna, bosumflându-se ca o fetiță.

Lui Cadsuane îi venea s-o plesnească. Alanna purta șalul de aproape patruzeci de ani; ar fi trebuit să fie mai matură. Desigur,

ea era Arafellină. În Far Madding, puține fete de douăzeci de ani se bosumflau atât de mult cât se bosumfla o Arafellină ajunsă la vârsta senectuții.

Dintr-odată, Alanna făcu ochii mari de spaimă, iar Cadsuane zări o altă față reflectându-se pe capacul cutiei cu ațe. Punând la loc ceașca pe tavă și cercul de brodat pe masă, Cadsuane se ridică în picioare și se întoarse spre ușă. Nu se grăbi, însă nici nu întârzie, nici nu se jucă așa cum o făcuse cu Alanna.

– Ai terminat cu ea, Aes Sedai? o întrebă Sorilea intrând în odaie.

Înțeleapta cu fața zbârcită și părul alb i se adresă lui Cadsuane, dar nu își luă ochii de la Alanna. Brățările din fildeș și aur zornăiră încet atunci când își puse mâinile în șolduri. Șalul negru îi alunecă până la coate.

Când Cadsuane îi spuse că terminase, Sorilea îi făcu un gest scurt Alannei, care ieși cu pași repezi din odaie. „Se repezi" ar fi fost un cuvânt mai potrivit. Alanna părăsi încăperea cu o expresie iritată și îmbufnată pe față. Sorilea o urmări cu privirea, încruntată. Cadsuane o mai întâlnise și înainte pe femeie și, deși scurte, fuseseră niște întâlniri interesante. Nu întâlnise multe persoane pe care să le considere formidabile, dar Sorilea era una dintre ele. Poate era egala ei, în unele privințe. Bănuia, de asemenea, că femeia era la fel de bătrână ca ea, poate mai bătrână, însă nu se aștepta să descopere acest lucru.

Nici nu ieși bine pe ușă Alanna, că sora Regelui Paitar din Arafel, Kiruna, își făcu apariția în prag, lovind cu piciorul fustele cenușii din mătase în grabă și privind de-a lungul coridorului, în direcția în care o luase Alanna. Ținea în mâini o tavă poleită cu lucrătură complicată pe care se afla o carafă din aur cu modele și mai elaborate, cu gât lung, și două căni din lut ridicol de mici, cu smalț alb.

– De ce fuge Alanna? întrebă ea. Aș fi venit mai repede, Sorilea, dar...

Apoi o zări pe Cadsuane, iar obrajii îi deveniră de un roșu-aprins. Expresia de stânjeneală arăta de-a dreptul ciudat pe fața acelei femei sculpturale.

– Pune tava pe masă, fetițo, îi zise Sorilea, și du-te la Chaelin. Te așteaptă să-ți predea lecțiile.

Încordându-se, Kiruna puse tava jos, evitând privirea lui Cadsuane. Când dădu să plece, Sorilea o prinse de bărbie cu degetele-i puternice.

– Ai început să te străduiești cu adevărat, fetițo, îi spuse Înțeleapta pe un ton ferm. Dacă vei continua astfel, te vei descurca foarte bine. Foarte bine. Acum, du-te! Chaelin nu este la fel de răbdătoare ca mine.

Sorilea își flutură mâna spre coridor, însă Kiruna rămase locului, privind-o insistent, cu o expresie ciudată pe față. Cadsuane putea pune rămășag că aristocrata Kiruna era mulțumită de laudă și surprinsă. Femeia cu părul alb deschise gura, iar Kiruna tresări și ieși în grabă din odaie. Un spectacol extraordinar.

– Chiar crezi că va învăța obiceiurile voastre de a împleti saidarul? întrebă Cadsuane, ascunzându-și îndoiala.

Kiruna și celelalte îi povestiseră despre aceste lecții, dar multe dintre firele Înțeleptelor erau foarte diferite de cele învățate în Turnul Alb. Prima metodă de a învăța să împletești un fir pentru un anume lucru își lăsa amprenta asupra ta; o a doua metodă, chiar dacă o puteai învăța, nu funcționa aproape niciodată la fel de bine. Acesta era unul dintre motivele pentru care unele surori nu le primeau cu brațele deschise pe sălbăticiunile care veneau la Turn, indiferent de vârsta lor; prea multe era posibil să fi învățat deja și nu mai puteau fi dezvățate.

Sorilea ridică din umeri.

– Poate. A învăța o a doua metodă de împletire este și așa suficient de greu fără toate acele mișcări ale mâinilor pe care le faceți voi, Aes Sedai. Cel mai important lucru pe care trebuie să îl învețe Kiruna Nachiman este acela de a-și stăpâni mândria; să n-o lase s-o conducă. Odată ce va învăța acest lucru, va fi o femeie foarte puternică.

Întorcând un scaun cu fața la cel pe care șezuse Cadsuane, îl privi cu îndoială, apoi se așeză pe el. Părea a fi la fel de încordată și de stânjenită precum Kiruna, dar îi făcu un semn autoritar lui Cadsuane să se așeze. Era o femeie hotărâtă, obișnuită să dea porunci.

Cadsuane înghiți cu noduri când se așeză. Era bine de ținut minte că, sălbăticiuni sau nu, Înțeleptele erau departe de a fi

niște barbare ignorante. Cunoșteau dificultățile, desigur. Cât despre firele împletite cu mâna... Puține conduseseră Puterea în prezența ei, însă ea observase că ele creau niște fire fără gesturile pe care le utilizau surorile. Mișcările de mâini nu făceau cu adevărat parte din împletitură, deși, într-un fel, făceau parte, pentru că erau întrebuințate pentru a învăța să împletești firul. Poate că, odinioară, existaseră Aes Sedai care puteau azvârli o minge de foc, să zicem, fără a face un gest din mână, dar dacă existaseră, acestea muriseră de mult și, odată cu ele, și învățătura lor. În acele vremuri, unele lucruri nu puteau fi făcute fără gesturile potrivite. Existau surori care pretindeau că știau cine o învățase pe o altă soră, după mișcările pe care aceasta le făcea pentru unele fire.

– A fost greu să le învățăm pe noile ucenice, continuă Sorilea. Nu vreau să jignesc, însă voi, Aes Sedai, faceți un legământ, pare-se, și în clipa următoare încercați să găsiți o cale ca să-l ocoliți. Alanna Mosvani este cu atât mai dificilă.

Dintr-odată, ochii ei verzi priviră cu asprime fața lui Cadsuane.

– Cum am putea-o pedepsi pentru eșecurile ei voite fără să-i facem rău lui Car'a'carn?

Cadsuane își împreună mâinile în poală. Nu îi era ușor să-și ascundă surprinderea. Nelegiuirea Alannei nu mai era o taină. Însă de ce o lăsa femeia să înțeleagă că știa? Poate că o dezvăluire cerea o alta.

– Legătura nu funcționează așa, zise ea. Dacă o vei omorî, el va muri, atunci sau la scurt timp după aceea. Mai mult, el va ști ce i se întâmplă ei, dar nu va simți cu adevărat. Cât de departe e el acum, va conștientiza doar vag ce se întâmplă.

Sorilea încuviință încet. Atinse cu degetele tava poleită de pe masă, apoi și le retrase. Fața îi era la fel de impenetrabilă precum cea a unei statui, dar Cadsuane bănuia că Alanna va avea o surpriză neplăcută data următoare când își va ieși din fire sau când va afișa acea expresie îmbufnată, specifică Arafellinilor. Era un aspect neimportant. Doar băiatul era important.

– Cei mai mulți bărbați iau ce li se oferă, dacă li se pare atrăgător sau plăcut, spuse Sorilea. Odinioară, așa îl credeam și pe Rand al'Thor. Din nefericire, este prea târziu să schimbăm

drumul pe care ni l-am ales. Acum, el este bănuitor față de tot ce i se oferă. Dacă aș vrea ca el să accepte ceva, ar trebui să mă prefac că nu vreau ca el să aibă acel ceva. Dacă aș vrea să stau aproape de el, ar trebui să mă prefac indiferentă dacă îl voi mai vedea vreodată sau nu.

Și din nou acei ochi se fixară asupra lui Cadsuane, niște sfredele verzi. Nu încercau să vadă ce se ascundea în lăuntrul ei. Femeia știa. Unele lucruri, cel puțin. Suficient de multe sau prea multe.

Cu toate acestea, Cadsuane simți un fior, gândindu-se la posibilități. Dacă avusese dubii că Sorilea voia să o cerceteze, acestea dispăruseră. Și-apoi, nu cercetai astfel pe cineva decât dacă nădăjduiai la vreun consimțământ.

– Crezi că un bărbat trebuie să fie aspru? întrebă ea, încercându-și norocul. Sau puternic?

După tonul ei, nu exista niciun dubiu că vedea diferența.

Sorilea atinse din nou tava; un zâmbet șters îi apăru o clipă pe buze. Sau nu.

– Mai toți bărbații nu fac diferența între cele două, Cadsuane Melaidhrin. Cel puternic îndură; cel aspru distruge.

Cadsuane respiră adânc. Ar fi pus pe altcineva să-și asume acest risc. Dar ea nu era altcineva și, uneori, trebuia să-și asume riscul.

– Băiatul le încurcă, zise ea. Trebuie să fie puternic, însă se înăsprește. Deja este prea aspru și nu se va opri până când nu va fi împiedicat. Nu mai știe să râdă decât cu amărăciune; i-au secat lacrimile. Dacă nu va învăța din nou să râdă și să plângă, asupra lumii se va abate haosul. Trebuie să învețe că până și Dragonul Renăscut e plămădit din carne și oase. Dacă va merge la Tarmon Gai'don în starea asta, până și victoria lui va fi la fel de întunecată ca înfrângerea sa.

Sorilea ascultă cu interes și rămase tăcută chiar și după ce Cadsuane termină de vorbit. Acei ochi verzi o priveau cu atenție.

– Dragonul Renăscut și Ultima Bătălie nu apar în profețiile noastre, rosti Sorilea, într-un final. Am încercat să-l facem pe Rand al'Thor să își cunoască neamul, dar mă tem că el ne vede doar ca pe o altă suliță. Dacă o suliță ți se frânge în mână, nu te

opreşti s-o jeleşti, ci iei alta. Poate că tu şi cu mine ochim ţinte nu prea depărtate.

– Se prea poate, spuse într-o doară Cadsuane.

Până şi ţintele care se aflau la un braţ depărtare puteau fi diferite.

Brusc, strălucirea saidarului o învălui pe femeia cu faţă zbârcită. Era suficient de slabă cât să o facă pe Daigian să pară destul de puternică. Forţa Sorileaei însă nu se afla în Putere.

– Există ceva ce ţi s-ar putea părea folositor, adăugă ea. Eu nu-l pot folosi, dar pot împleti firele ca să-ţi arăt.

Făcu întocmai, aşezând jurubiţe firave care se aranjau şi se destrămau, prea slabe pentru a-şi atinge scopul.

– Îi zice „Călătorie", preciză Sorilea.

De astă dată, Cadsuane rămase cu gura căscată. Alanna şi Kiruna, precum şi celelalte, negau că le-ar fi învăţat pe Înţelepte cum să se lege, sau alte abilităţi pe care acestea păreau să le deţină pe neaşteptate, iar Cadsuane presupuse că Aielii le obţinuseră cu forţa de la surorile ţinute în corturi. Însă asta era...

Imposibil, ar fi zis ea, şi totuşi, nu credea că Sorilea minţea. Abia aştepta să încerce ea însăşi firul. Nu că i-ar fi fost de mare folos imediat. Chiar dacă ar fi ştiut unde se afla nefericitul acela de băiat, trebuia să-l facă să vină la ea. Sorilea avea dreptate în această privinţă.

– Un dar minunat, spuse ea încet. N-am un dar pe măsura ăstuia.

De astă dată, nu există niciun dubiu că pe buzele Sorileaei apăru un zâmbet pentru o clipă. Ştia prea bine: Cadsuane era datoare. Ridicând cu ambele mâini carafa grea din aur, umplu cu grijă cele două cănii mici şi albe. Cu apă chioară. Nu vărsă nici măcar o picătură.

– Îţi ofer legământul apei, rosti ea pe un ton solemn, ridicând una dintre cești. Prin asta, facem legământ să-l învăţăm pe Rand al'Thor să râdă şi să plângă.

Ea sorbi, iar Cadsuane îi urmă exemplul.

– Facem legământ.

Şi dacă scopul lor se dovedea a nu fi acelaşi? Nu o subestima pe Sorilea ca aliat sau ca duşman, dar Cadsuane ştia ce ţintă trebuia nimerită cu orice preţ.

CAPITOLUL 13

Ușor ca un fulg de nea

La miazănoapte, orizontul era violet din pricina ploii puternice care se abătuse toată noaptea în partea de răsărit a Illianului. Cerul dimineții era acoperit cu nori negri și amenințători, iar vânturile puternice suflau mantiile și făceau ca flamurile de pe creste să pocnească și să trosnească asemenea bicelor: flamura albă a Dragonului și flamura purpurie a Luminii, și stindardele viu-colorate ale nobilimii din Illian, din Cairhien și din Tear. Nobilii stăteau laolaltă cu semenii lor, trei grupuri mari acoperite cu poleială și oțel placat cu argint, mătăsuri, catifele și dantele, și priveau neliniștiți în jurul lor. Chiar și cei mai bine dresați cai ai lor își smuceau capetele și loveau cu copitele pământul noroios. Vântul era rece, părând și mai rece după dogoarea pe care o înlocuise atât de brusc, așa cum ploaia fusese un șoc după o perioadă atât de lungă de secetă. Indiferent de neamul din care se trăgeau, ei se rugaseră ca seceta mistuitoare să înceteze, însă niciunul nu știa cum să interpreteze acele furtuni necruțătoare ce veniseră drept răspuns la rugăciunile lor. Unii dintre ei se uitau pe furiș la Rand atunci când credeau că el nu îi vedea. Reflectând, poate, că el alesese să le răspundă în acest fel. Acest gând îl făcu să râdă încet, cu amărăciune.

Își bătu ușor pe gât armăsarul negru, cu mâna înmănușată, bucuros că Tai'daishar nu dădea semne de agitație. Animalul masiv parcă era o statuie, așteptând să simtă presiunea frâielor sau a genunchilor ca să se pună în mișcare. Armăsarul Dragonului Renăscut părea la fel de distant ca el, ca și când ar fi plutit împreună în Vid. Chiar și cu Puterea Supremă ce se dezlănțuia înlăuntrul lui, foc și gheață, și moarte, abia dacă era conștient de vânt, deși acesta îi flutura mantia brodată cu fir de aur și îi pătrundea prin haina verde din mătase, cu broderii bogate în aur, ce nu era menită a fi purtată pe o astfel de vreme. Rănile din partea laterală îl dureau și pulsau, tăietura veche și cea nouă ce o traversa, răni care nu aveau să se vindece niciodată, dar și acestea păreau că nu-l mai afectează, de parcă ar fi fost vorba de carnea altui bărbat. Coroana de Săbii părea să înțepe tâmplele altcuiva cu vârfurile ascuțite ale tăișurilor mici, printre frunzele de lauri aurii. Până și mizeria împletită prin saidin părea mai puțin agasantă ca odinioară; era în continuare mârșavă și dezgustătoare, însă nu mai merita a fi luată în seamă. Și totuși, simțea privirile nobililor fixate pe spatele lui.

Mutându-și mânerul sabiei, se aplecă în față. Vedea dealurile joase și împădurite ce se îngrămădeau cam la un kilometru spre răsărit, la fel de limpede ca și când s-ar fi uitat printr-un ochean. Pământul era întins în acel loc, singurele proeminențe fiind acele dealuri împădurite și creasta lungă ce se înălța din pârloagă. Următorul hățiș suficient de des ca să-și merite numele se întindea la mai bine de cincisprezece kilometri depărtare. Pe dealuri se zăreau doar copaci bătuți de furtuni, pe jumătate desfrunziți, și arbuști încâlciți, însă știa ce ascundeau. Două, poate trei mii de oameni pe care îi strânsese Sammael, ca să încerce să-l oprească să cucerească Illianul.

Oastea aceea se dezbinase odată ce se răspândise vestea că bărbatul care îi chemase era mort, că Mattin Stepaneos dispăruse, poate tot în mormânt, și că Illian avea un nou rege. Mulți soldați se întorseseră la casele lor, cu toate acestea, mulți se țineau laolaltă. De obicei, nu erau mai mulți de douăzeci ici, treizeci, colo, dar puteau forma o oaste mare dacă se uneau, precum și nenumărate bande înarmate. Oricum, nu puteau fi

lăsați să cutreiere ținutul. Timpul îi apăsa umeri ca plumbul. Niciodată nu era suficient timp, însă poate de data asta... Foc și gheață, și moarte.

„Tu ce-ai face? medită el. Ești acolo?" Apoi, neîncrezător, urând îndoiala: „Ai fost vreodată acolo?" Îi răspunse tăcerea ca de mormânt, adâncă. Pustietatea îl înconjura. Sau răsuna un râs nebunesc undeva într-un cotlon al minții lui? Oare era o închipuire, la fel ca senzația că cineva se uita peste umărul lui, că cineva era pe punctul de a-i atinge spatele? Sau culorile ce se învârteau ferindu-se de priviri, ca să dispară ulterior? Închipuiri de nebun. Își trecu degetul peste gravurile ce șerpuiau de-a lungul Sceptrului Dragonului. Ciucurii lungi, verzi și albi, de sub vârful ascuțit al suliței fluturau în vânt. Focul și gheața, și moartea se vor abate.

– Eu însumi mă voi duce să le vorbesc, anunță el, cuvintele stârnind agitație.

Seniorul Gregorin, care purta panglica verde a Consiliului celor Nouă peste platoșa ornată și poleită, își îndemnă repede juganul alb, cu glezne subțiri, și ieși din mulțimea Illianilor, urmat îndeaproape de Demetre Marcolin, Prim-Căpitan al Companionilor, călare pe un murg solid. Marcolin era singurul bărbat care nu purta mătase sau dantelă, singurul bărbat în armură simplă, dar lustruită, deși coiful conic aflat pe măciulia înaltă a șeii avea trei pene subțiri și aurii. Seniorul Marac ridică hățurile, apoi le lăsă să cadă șovăitor atunci când văzu cum ceilalți din Consiliul celor Nouă nu se clinteau. Un bărbat solid, cu o atitudine fermă și nou în Consiliu, semăna adesea mai mult cu un meșteșugar decât cu un senior, în ciuda mătăsurilor bogate de sub armura somptuoasă și a valurilor de dantelă ce ieșeau de sub ea. Înalții Seniori Weiramon și Tolmeran țâșniră împreună de printre taireni, la fel de acoperiți în aur și argint ca oricare dintre cei Nouă, urmați de Rosana, numită de curând Înaltă Doamnă, care purta o platoșă încrustată cu Șoimul și Stelele Casei ei. Mai fură și alții care dădură să-i urmeze, pe urmă se răzgândiră, privind îngrijorați. Aracome, cel subțire ca tăișul unei săbii, Maraconn, cel cu ochi albaștri, și Gueyam, cel pleșuv, erau ca morți; ei nu știau asta, însă oricât de mult își doreau să se

afle în centrul Puterii, se temeau că Rand îi va ucide. Doar Seniorul Semaradrid veni din partea cairhienilor, cu armura uzată și poleiala ciobită, călare pe un cenușiu ce trăise și vremuri mai bune. Fața îi era sfrijită și aspră, partea din față a creștetului, rasă și pudrată ca a unui soldat de rând, iar ochii negri străluceau cu dispreț când privea spre tairenii mai înalți.

Disprețul domnea peste tot. Tairenii și cairhienii se urau. Illianerii și tairenii se disprețuiau. Doar cairhienii și illianerii se înțelegeau într-o oarecare măsură, dar și între ei existau înțepături. Cele două națiuni nu aveau o lungă istorie de vrăjmășie, precum cea dintre Tear și Illian, și totuși, cairhienii rămâneau tot niște străini care purtau arme și armuri pe pământul Illian, primiți fără tragere de inimă și doar pentru că îl urmau pe Rand. În ciuda privirilor încruntate, a supărărilor și a încercărilor de a vorbi toți deodată când mișunau pe lângă Rand, cu mantiile fluturând în bătaia vântului, toți aveau un țel comun. Până la un punct.

– Maiestate, zise în grabă Gregorin, făcând o plecăciune în șaua lui cusută cu fir de aur. Rogu-te, lasă-mă să merg eu în locul tău, sau pe Prim-Căpitanul Marcolin.

Barba pătrată care nu se întindea și deasupra gurii îi încadra fața rotundă, brăzdată de cute de îngrijorare.

– Oamenii aceștia trebuie să știe că ești Rege – proclamațiile să fie citite în fiecare sat, la fiecare răspântie de drum, chiar în acest moment –, însă e posibil ca ei să nu arate respectul cuvenit pentru coroana pe care o porți...

Marcolin, cu fața suptă și proaspăt rasă, îl privea cu atenție pe Rand cu ochii negri și adânciți în orbite, fără a lăsa să se vadă ce ascundea dincolo de acea expresie impenetrabilă. Companionii erau loiali coroanei Illianului, iar Marcolin era destul de în vârstă ca să-și amintească de vremurile când Tam al'Thor fusese Căpitan Secund peste el, însă doar el știa ce părere avea despre Rand al'Thor ca Rege.

– Seniore Dragon, rosti apăsat Weiramon făcând o plecăciune, fără să aștepte ca Gregorin să termine de vorbit.

Bărbatul vorbea mereu apăsat, și chiar atunci când era călare părea trufaș. Mătăsurile brodate și dungate cu care era

înveșmântat și valurile de dantelă păreau să-i năpădească armura, iar barba încărunțită și ascuțită degaja un miros floral de uleiuri parfumate.

– Gloata asta este prea neînsemnată ca Seniorul Dragon să-și bată capul cu ea. Trimite câinii să prindă câinii, zic eu. Lasă-i pe illianeri să-i nimicească. Să mă ardă Lumina, nu ți-au slujit până acum decât prin vorbe!

Ar fi putut să transforme învoiala cu Gregorin în jignire! Tolmeran era suficient de zvelt ca să-l facă pe Weiramon să pară mătăhălos și suficient de sumbru ca să facă să-i pălească strălucirea veșmintelor; nu era nerod și era rivalul lui Weiramon pe deasupra, totuși el încuviință încet. Nicio pagubă dacă-i pierdeau pe illianeri.

Semaradrid se uită la taireni strângând din buze, dar îi vorbi lui Rand, intervenind imediat după ce Weiramon termină de vorbit.

– Oamenii aceștia sunt de zece ori mai mulți decât am reușit să strângem până acum, Seniore Dragon.

Puțin îi păsa de regele Illianului și încă și mai puțin de Dragonul Renăscut, atât doar că Rand era cel care hotăra soarta tronului din Cairhien, iar Semaradrid nădăjduia că jilțul regal va reveni cuiva pe care să îl urmeze în loc să lupte.

– Ei trebuie să-i fie loiali lui Brend, altminteri n-ar fi rezistat atât de mulți laolaltă. Mă tem că ți-ai irosi timpul dacă ai încerca să le vorbești, însă dacă trebuie s-o faci, lasă-mă să trec cu sabia prin ei, ca să știe care va fi prețul pe care îl vor plăti pentru nesupunere.

Rosana îl privi dușmănoasă pe Semaradrid. Era o femeie subțirică, nu prea înaltă, deși la fel de înaltă ca el, cu ochi albaștri, glaciali. Nici ea nu aștepta ca el să termine și i se adresă lui Rand:

– Am ajuns prea departe și am investit prea mult în tine ca să te văd murind în zadar, zise ea fără menajamente.

Nu mai puțin isteață decât Tolmeran, Rosana revendicase un loc în Consiliul Înalților Seniori, deși Înaltele Doamne din Tairen arareori făceau asta, iar cuvântul ce o caracteriza era „directă". În ciuda armurii pe care o purtau aproape toate aristocratele, niciuna dintre ele nu își conducea soldații în bătălie. Cu

toate acestea, Rosana ţinea un buzdugan pe şa, iar uneori Rand se întreba dacă ea nu şi-ar dori să aibă ocazia să îl folosească.

– Mă-ndoiesc că illianerii ăia duc lipsă de arcuri, spuse ea, şi nu e nevoie decât de o săgeată ca să îl ucidă chiar şi pe Dragonul Renăscut.

Ţuguindu-şi buzele îngândurat, Marcolin încuviinţă înainte să-şi dea seama, apoi schimbă priviri mirate cu Rosana, fiecare mai uluit decât celălalt să descopere că gândeau la fel, chiar dacă erau vrăjmaşi străvechi.

– Ţăranii ăştia n-ar fi avut niciodată curajul să rămână sub arme fără încurajare, continuă cu blândeţe Weiramon, ignorând-o pe Rosana.

Ştia să ignore ceea ce nu voia să vadă sau să audă. Era un nerod.

– I-aş putea sugera Seniorului Dragon să caute sursa în aceşti aşa-zişi Nouă?

– M-am săturat de insultele porcului ăstuia tairen, Maiestate! mârâi Gregorin peste el, ducându-şi o mână la sabie. M-am săturat până peste cap!

– Sunt prea mulţi de astă dată, zise Semaradrid în aceeaşi clipă. Mulţi se vor întoarce împotriva ta de îndată ce te vei întoarce cu spatele la ei.

După privirea lui încruntată, ai fi putut crede că vorbea atât despre taireni, cât şi despre bărbaţii de pe dealurile împădurite. Poate că aşa era.

– Mai bine să-i ucidem şi să terminăm odată cu ei!

– V-am cerut părerile? izbucni Rand, cu asprime.

Trăncăneala se transformă în tăcere. Nu se mai auzeau decât mantiile şi flamurile ce fâlfâiau în bătaia vântului. Dintr-odată, toţi îl priviră cu feţele împietrite şi întunecate. Nu ştiau că el ţinea Puterea, dar îl cunoşteau. Nu tot ce ştiau era adevărat, însă era bine că ei credeau asta.

– Tu vii cu mine, Gregorin, zise el cu o voce mai normală, totuşi aspră.

Ei nu ştiau decât să-şi folosească sabia; dacă va ceda, se vor întoarce împotriva lui.

– Şi tu, Marcolin. Voi, ceilalţi, rămâneţi aici. Dashiva! Hopwil!

Toți cei care nu-și auziseră numele își traseră caii din calea celor doi asha'mani, când aceștia veniră călare ca să i se alăture lui Rand. Illianerii se uitau la cei doi bărbați în haine negre ca și când ar fi vrut și ei să rămână în urmă. Corlan Dashiva se încrunta și mormăia așa cum făcea adesea. Toată lumea știa că saidinul îi înnebunea pe bărbați mai devreme sau mai târziu, iar Dashiva, cu siguranță, semăna cu un nebun cu părul dezlânat și neîngrijit fluturând în vânt, lingându-și buzele și scuturând din cap. Eben Hopwil, care avea doar șaisprezece ani și câteva pete răzlețe de roșeață în obraji, privea încruntat în depărtare, peste capetele celorlalți. Măcar Rand știa care era motivul.

Pe măsură ce asha'manii se apropiau, Rand nu se putu abține să nu-și întindă gâtul și să asculte, deși ceea ce auzea răsuna deja în capul lui. Alanna era acolo, firește; nici Vidul și nici Puterea nu puteau schimba asta. Distanța reducea acea conștientizare la atât – conștientizarea că ea exista, undeva departe, în nord –, însă în acea zi exista ceva mai mult, ceva ce simțise de câteva ori în ultima vreme, nedeslușit, la marginea percepției. O urmă de șoc, poate, sau de indignare, o adiere tăioasă pe care nu reușea să o înțeleagă. Ea trebuie să fi trăit o senzație foarte puternică dacă el ajunsese s-o conștientizeze de la acea depărtare. Poate că ea îi ducea dorul. Un gând nebun. Nu îi era dor de ea. Îi era mai ușor s-o ignore pe Alanna decât înainte. Ea era prezentă, dar nu și vocea care îndemna mereu la moarte și la omoruri ori de câte ori se ivea vreun asha'man. Lews Therin dispăruse. Asta dacă nu cumva acesta era cel care îi dădea senzația că cineva îi sufla în ceafă și-și trecea degetul peste omoplații lui. Oare auzea în străfundul gândurilor lui râsul răgușit al unui nebun? Sau era al lui? Bărbatul fusese acolo! Fusese!

Își dădu seama că Marcolin se holba la el și că Gregorin se străduia din răsputeri să n-o facă.

– Încă nu, le spuse el în batjocură și aproape râse când ei înțeleseră imediat.

Ușurarea li se citea pe fețe. El nu era nebun. Încă.

– Veniți! le porunci el și îi dădu pinteni lui Taï'daishar, care începu să coboare povârnișul la trap.

În ciuda bărbaților care îl urmau, se simțea singur. În ciuda Puterii, se simțea gol pe dinăuntru.

Între culme și dealuri se întindeau mănunchiuri dese de mărăcini și zone mari de iarbă uscată, ca o saltea lucioasă de iarbă veștejită, culcată la pământ de ploaie. În urmă cu câteva zile, pământul fusese atât de uscat, încât crezuse că va absorbi un râu fără să se sature. Apoi au venit șuvoaiele, trimise de Creatorul care se îndurase într-un final, sau poate de Cel Întunecat, ca să se amuze; nu știa care dintre ei făcuse toate astea. Copitele cailor împroșcau noroiul la fiecare pas. Nădăjduia să nu dureze prea mult. Avea ceva timp la dispoziție, din spusele lui Hopwil, însă nu o veșnicie. Poate câteva săptămâni, dacă avea noroc. Avea nevoie de mai multe luni. Lumină, avea nevoie de ani pe care nu-i avea!

Deoarece auzul îi era mai fin datorită Puterii, percepea frânturi din ceea ce spuneau bărbații care îl urmau. Gregorin și Marcolin călăreau alături, încercând să-și țină mantiile suflate de vânt pe lângă corp, și vorbeau în șoaptă despre bărbații din fața lor, despre fricile lor împotriva cărora oamenii ar putea fi nevoiți să lupte. Niciunul nu se îndoia că vor fi nimiciți dacă vor opune rezistență, dar se temeau de efectul asupra lui Rand și al lui asupra Illianilor, în cazul în care aceștia i s-ar împotrivi de vreme ce Brend era mort. Încă nu reușeau să rostească numele adevărat al lui Brend, Sammael. Însuși gândul că unul dintre Rătăciți domnise peste Illian îi înspăimânta la fel de tare ca faptul că Dragonul Renăscut era domnitorul lor.

Dashiva, care stătea gârbovit în șa asemenea unui om care nu mai văzuse niciodată un cal, bombănea furios în Limba Străveche, pe care o vorbea și în care citea fluent încă de pe vremea când fusese un învățat. Rand știa câte ceva, dar nu suficient încât să înțeleagă ce bolborosea. Probabil că se plângea de vreme. În ciuda faptului că era fermier, lui Dashiva nu îi plăcea să stea pe afară decât dacă cerul era senin.

Doar Hopwil călărea în tăcere, privind încruntat în depărtare. Vântul îi sufla părul și mantia în toate direcțiile. Din când în când, apuca mânerul sabiei, fără să-și dea seama. Rand fu nevoit să repete cuvintele de trei ori, ultima oară cu asprime,

înainte ca Hopwil să tresară surprins și să-și mâne calul fumuriu lângă Tai'daishar.

Rand îl privi cu atenție. Tânărul – nu mai era băiat, indiferent ce vârstă avea – se mai împlinise de când îl văzuse prima oară, deși nasul și urechile încă păreau prea mari pentru el. Pe gulerul înalt, alături de Sabia din argint purta un Dragon din aur smălțuit cu roșu, la fel ca Dashiva. Odinioară, el spusese că va râde de bucurie un an întreg când va primi Dragonul, dar în acel moment se holba la Rand fără a clipi, ca și cum ar fi privit prin el.

– Ai aflat vești bune, îi spuse Rand, abia abținându-se să nu strivească Sceptrul Dragonului pe care îl ținea în mână. Te-ai descurcat bine.

Se așteptase ca Seanchanii să se întoarcă, însă nu atât de curând. Nădăjduise că nu o vor face așa devreme, că nu vor apărea de nicăieri, înghițind dintr-odată orașe întregi. Când aflase că negustorii din Illian știau asta de câteva zile, înainte ca vreunul dintre ei să se gândească să-i anunțe pe cei Nouă – dar-ar Lumina să piardă ocazia să profite, pentru că prea mulți știau prea multe! – fusese la un pas să zguduie orașul din temelii. Dar veștile erau bune, cât se putea de bune, având în vedere situația. Hopwil Călătorise în Amador, în provincia din apropiere, iar Seanchanii păreau să aștepte. Poate că digerau ceea ce înghițiseră! Sta-le-ar în gât! Slăbi strânsoarea pe lungimea vârfului lăncii, sculptat în formă de Dragon.

– Dacă Morr va aduce și el vești tot pe-atât de bune, voi avea timp să fac ordine în Illian înainte să-i înfrunt.

Și în Ebou Dar! Arză-i-ar Lumina pe Seanchani! Aduceau doar distrugere, una de care nu avea nevoie și pe care n-o putea ignora.

Hopwil nu răspunse, doar privea.

– Ești supărat pentru c-ai fost nevoit să omori femei?

„Pe Desora, din Musara Reyn, și pe Lamelle, din Apa Fumegândă Miagoma, și..." Rand încercă să oprească litania când aceasta începu să plutească prin Vid. Pe listă apărură nume noi, nume pe care nu-și amintea să le fi adăugat. Laigin Arnault, o soră Roșie care murise încercând să-l ducă prizonier în Tar Valon. Desigur, ea nu avea dreptul la un loc, însă și-l

revendicase. Colavaere Saighan, care preferase să se spânzure decât să accepte procesul. Și alții. Bărbații muriseră cu miile, din porunca lui sau de mâna lui, dar chipurile femeilor erau cele care îl bântuiau în somn. În fiecare noapte se pregătea să le înfrunte privirile tăcute și acuzatoare. Poate că privirile lor le simțise în ultima vreme.

– Ți-am povestit despre damane și sul'dam, zise el calm, însă înlăuntrul lui era ca un vulcan, focul întinzându-se ca o pânză de păianjen în nimicul din Vid.

„Arză-m-ar focu', am ucis mai multe femei decât ar putea apărea în coșmarurile tale! Mâinile îmi sunt mânjite de sângele femeilor!"

– Dacă n-ai fi eliminat iscoadele Seanchane, te-ar fi ucis, cu siguranță.

Nu spuse că Hopwil ar fi trebuit să le evite, să evite nevoia de a le ucide. Era prea târziu pentru asta.

– Mă-ndoiesc că o damane ar ști să-i pună scut unui bărbat. N-ai avut de ales.

Mai bine că erau toți morți decât să fi scăpat vreunul și să fi dus vestea că exista un bărbat care putea conduce Puterea, care îi cerceta.

Hopwil își atinse absent mâneca stângă, a cărei culoare neagră ascundea firele din lână pârlite de flăcări. Seanchanii rezistaseră cât de cât.

– Le-am aruncat trupurile într-o groapă, spuse el nepăsător. Cu cai cu tot. Le-am dat foc și au ars până s-au făcut scrum. Un scrum alb care a plutit în bătaia vântului ca fulgii de nea. Nu m-a tulburat defel.

Rand simți minciuna din vorbele bărbatului, dar Hopwil trebuia să învețe. Într-un final, învățase. Ei erau ce erau și cu asta basta! Liah, din Cosaida Chareen, un nume scris în foc. Moiraine Damodred, un alt nume care se impregna în suflet în loc să ardă, pur și simplu. O Iscoadă fără nume, a Celui Întunecat, reprezentată doar de un chip care murise de sabia lui aproape de...

– Maiestate, zise tare Gregorin, arătând cu degetul în față.

Un bărbat ieși dintre copacii de la poalele celui mai apropiat deal și rămase nemișcat, așteptând sfidător. Avea un arc și

purta un coif ascuțit din oțel și o cămașă de zale, legată cu cingătoare ce îi atârna aproape până la genunchi.

Rand îi dădu pinteni lui Tai'daishar ca să se apropie de bărbat, clocotind de Putere. Saidinul îl apăra de bărbați.

De-aproape, arcașul nu părea a fi prea curajos. Rugina îi atinsese smalțul coifului, iar bărbatul arăta cam jerpelit, mânjit până la coapse cu noroi și cu părul jilav lipit de fața îngustă. Bărbatul tuși și își frecă nasul lung cu dosul palmei. Însă coarda arcului său părea în stare bună; își ferise arma de ploaie. Și penele săgeților din tolbă păreau a fi uscate.

– Tu ești conducătorul aici? vru să știe Rand.

– Să zicem că vorbesc în numele lui, răspunse temător bărbatul cu fața îngustă. De ce?

Când ceilalți ajunseră în galop în spatele lui Rand, bărbatul se mută de pe un picior pe celălalt, privindu-i cu ochii lui negri ca un viezure încolțit. Viezurii erau periculoși atunci când erau încolțiți.

– Ai grijă cum vorbești, omule! izbucni Gregorin. I te adresezi lui Rand al'Thor, Dragonul Renăscut, Seniorul Dimineții și Rege al Illianului! Îngenunchează în fața regelui tău! Care e numele tău?

– El este Dragonul Renăscut? întrebă individul neîncrezător.

Măsurându-l din priviri pe Rand, de la coroana de pe cap până la cizmele din picioare, și zăbovind o clipă asupra cataramei poleite în formă de Dragon de la cingătoarea de care îi era prinsă sabia, bărbatul clătină din cap ca și când s-ar fi așteptat la cineva mai în vârstă, sau mai impunător.

– Senior al Dimineții, zici? Regele nostru n-a avut niciodată nume așa de pompoase.

Bărbatul nu dădu niciun semn că ar vrea să îngenuncheze sau să-și rostească numele. Gregorin se întunecă la față când auzi tonul bărbatului și, poate, nerecunoașterea lui Rand ca Rege. Marcolin dădu încet din cap, ca și când nu s-ar fi așteptat la mai mult.

Se auzi un freamăt în tufișurile de printre copaci. Rand îl percepu cu ușurință și simți cum, dintr-odată, Hopwil se umple de saidin. Acesta nu mai avea privirea pierdută, ci iscodea cu

atenție liziera pădurii, cu o strălucire sălbatică în ochi. Tăcut, Dashiva își dădu părul negru de pe față, părând plictisit. Aplecându-se în șa, Gregorin își deschise gura furios. Foc și gheață, dar nu moarte încă.

– Pace, Gregorin.

Rand nu ridică tonul, însă împleti fire care să-i poarte cuvintele, Aer și Foc, astfel încât acestea răsunară când se loviră de zidul de copaci.

– Oferta mea este generoasă.

Bărbatul cu nas lung se clătină din cauza sunetului, iar calul lui Gregorin tresări. Bărbații aceia, care stăteau ascunși, vor auzi limpede.

– Lăsați armele jos! Acei care vor să se întoarcă acasă o pot face. Cei care vor să mă urmeze sunt bine-veniți. Dar nimeni nu va pleca de aici înarmat decât dacă mă va urma. Știu că mulți dintre voi sunteți bărbați de ispravă, care ați răspuns la chemarea Regelui vostru și a Consiliului celor Nouă de a apăra Illianul, însă eu sunt Regele vostru acum și nu vreau ca vreunul dintre voi să se transforme în bandit.

Marcolin încuviință, încruntat.

– Ce zici de cei jurați Dragonului care pârjolesc fermele? strigă un bărbat dintre copaci cu o voce speriată. Ei sunt banditii!

– Ce zici de Aieli? strigă un altul. Am auzit că rad sate întregi!

Alți bărbați nevăzuți se alăturară, toți strigând aceleași lucruri: jurați ai Dragonului și Aieli – hoți criminali și sălbatici. Rand scrâșni din dinți.

Când strigătele încetară, bărbatul cu fața îngustă zise:

– Vezi?

Se opri ca să tușească, apoi hârâi și scuipă, poate ca să-și curețe pieptul sau poate pentru emfază. Oferea o priveliște jalnică așa ud cum era și cu armura ruginită, dar spatele îi era la fel de încordat ca arcul. Nu băgă în seamă privirea amenințătoare a lui Rand, nici pe cea a lui Gregorin.

– Ne ceri să ne întoarcem la casele noastre fără arme, ca să ne apărăm pe noi sau familiile noastre când oamenii tăi pârjolesc,

fură și ucid. Se spune că se apropie furtuna, adăugă el, părând surprins că rostise aceste cuvinte, surprins și nedumerit.

– Aielii despre care se zvonește sunt vrăjmașii mei!

În acel moment nu mai erau pânze de flăcări, ci furie oarbă ce se încolăcea strâns în jurul Vidului. Vocea lui Rand era însă ca de gheață; rece și baritonală. Se apropia furtuna? Lumină, el era furtuna!

– Aielii mei îi vânează. Aielii mei îi vânează pe Shaido. Ei, împreună cu Davram Bashere și cu majoritatea Companionilor, îi vânează pe bandiți, sau cum și-or fi zicând! Eu sunt Regele Illianului și nu voi permite nimănui să tulbure pacea din Illian!

– Chiar dacă vorbele tale ar fi adevărate..., începu bărbatul cu fața îngustă.

– Sunt! izbucni Rand. Aveți timp până la miezul zilei să vă hotărâți.

Bărbatul se încruntă nesigur; dacă norii învolburați nu se vor risipi, îi va fi greu să știe când este miezul zilei. Rand nu-i dădu răgaz.

– Hotărâți cu înțelepciune! zise el.

Întorcându-l pe Tai'daishar, dădu pinteni calului, care o luă la galop înapoi spre culme, fără să-i mai aștepte pe ceilalți.

Eliberă Puterea fără tragere de inimă, străduindu-se să nu se agațe de ea, asemenea unui om care ținea cu dinții de viață în vreme ce aceasta se scurgea din el odată cu murdăria. Preț de o clipă, văzu dublu; lumea părea să se încline într-un mod amețitor. Aceasta era o problemă recentă, iar el se temea să nu fie un simptom al bolii care ucidea bărbații ce puteau conduce Puterea. Dar amețeala nu dura niciodată mai mult de câteva clipe. Ceea ce regreta era că trebuia să renunțe la Putere. Lumea părea prea fadă. Nu, era fadă și, cumva, mai mică. În plus, culorile erau șterse, iar cerul mai mic în comparație cu vremurile de demult. Își dorea cu disperare să îmbrățișeze din nou Izvorul și să-l secе de Putere. Mereu se simțea astfel atunci când Puterea îl părăsea.

De îndată ce dispăru saidinul, acesta fu înlocuit de o furie oarbă și mistuitoare, aproape la fel de mistuitoare ca Puterea. Seanchanii nu erau suficienți? Mai era nevoie și ca tâlharii să se

ascundă după numele lui? Erau niște diversiuni distrugătoare pe care nu și le putea permite. Oare Sammael își exercita influența din mormânt? Oare el îi semănase pe Shaido astfel încât aceștia să răsară ca niște spini acolo unde punea mâna Rand? De ce? Bărbatul nu crezuse că va muri. Și dacă zvonurile pe care le auzise Rand ar fi fost doar pe jumătate adevărate, erau mai mulți și în Murandy, în Altara și Lumina mai știe pe unde! Mulți dintre Shaido care fuseseră luați deja prizonieri pomeneau de o Aes Sedai. Oare Turnul Alb avea vreo legătură cu asta? Oare Turnul Alb nu îl va lăsa niciodată în pace? Niciodată? Niciodată!

Luptându-se cu furia, nu era atent nici la Gregorin, nici la ceilalți care încercau să îl ajungă din urmă. Când ajunseră pe coama dealului, alături de ceilalți nobili, trase de hățuri atât de brusc, încât Tai'daishar cabră, lovind în gol cu picioarele din față și aruncând noroiul de pe copite în toate părțile. Nobilii își feriră caii de armăsarul lui, de el.

– Le-am dat termen până la miezul zilei, anunță el. Stați cu ochii pe ei. Nu vreau să se despartă în cincizeci de bande mai mici și să ne scape printre degete. Voi fi în cortul meu.

Dacă vântul nu le-ar fi fluturat mantiile, ai fi zis că nobilii erau niște statui din piatră, de parcă el ar fi poruncit ca ei înșiși să se ocupe de asta. În acel moment, puțin îi păsa dacă nobilii vor rămâne acolo până vor îngheța sau se vor topi.

Fără să mai zică altceva, coborî la trap povârnișul din spate, urmat de cei doi asha'mani în haine negre și de purtătorii de steaguri illianeri. Focul, gheața și moartea se apropiau. Însă el era din oțel. El era oțel.

CAPITOLUL 14

Mesaj de la M'Hael

Tabăra se întindea spre apus, la un kilometru și jumătate depărtare de coama dealului. Oameni, cai și focuri de gătit, flamuri care fluturau în vânt și câteva corturi răzleţe, grupate după naţionalitate sau Casă, fiecare tabără semănând cu un lac de noroi frământat, despărţită de celelalte prin pârloage întinse și stufoase. Bărbaţi călare sau pe jos priveau cum treceau flamurile lui Rand și aruncau priviri spre celelalte tabere ca să surprindă reacţiile. Atunci când Aielii fuseseră acolo, aceşti bărbaţi formaseră o tabără uriașă, uniţi de unul dintre puţinele lucruri pe care le aveau cu adevărat în comun. Ei nu erau Aieli, dar se temeau de ei oricât de mult ar fi negat acest lucru. Lumea avea să moară dacă nu va reuși, însă nu își făcea iluzii că ei îi erau loiali sau că măcar credeau că rostul lumii nu-i acela de a răspunde nevoilor lor, râvnei lor pentru aur, glorie sau putere. Erau câţiva, poate, foarte puţini, însă cei mai mulţi îl urmau pentru că se temeau de el mai tare decât de Aieli. Poate mai mult decât se temeau de Cel Întunecat, în care unii nu credeau cu adevărat, nu în adâncul sufletului, nu că acesta nu și-ar putea lăsa mai mult amprenta asupra lumii decât o făcuse deja.

Rand stătea în fața lor, iar ei credeau în asta. El se împăcase cu acest gând. Îl așteptau prea multe bătălii ca să-și irosească eforturile într-una pe care nu o putea câștiga. Atâta vreme cât ei îl urmau și i se supuneau, era suficient.

Cea mai mare dintre tabere era a lui, iar acolo Companionii illianeri, în haine verzi și manșete galbene, erau prieteni la cataramă cu Apărătorii Pietrei din Tairen, având mâneci bufante cu dungi negre și aurii, și cu tot atâția cairhieni recrutați din patruzeci de Case, îmbrăcați în haine închise la culoare, unii purtând con deasupra capetelor. Ei își găteau mâncarea separat, dormeau separat, își priponeau caii separat și își aruncau priviri precaute, însă se amestecau unii cu alții. Siguranța Dragonului Renăscut era responsabilitatea lor, iar ei își luau sarcina în serios. Oricare dintre ei îl putea trăda, dar nu atâta vreme cât ceilalți erau acolo ca să vegheze. Vechile vrajbe și noile aversiuni ar scoate la suprafață trădarea din orice uneltire înainte ca trădătorul să apuce să gândească.

Un inel de oțel împrejmuia cortul lui Rand, care semăna cu o chestie uriașă și țuguiată din mătase verde, prevăzută peste tot cu albine brodate cu fir de aur. Cortul aparținuse predecesorului său, Mattin Stepaneos, și venise odată cu coroana, metaforic vorbind. Companionii cu coifuri conice lustruite stăteau alături de Apărători cu coifuri crestate și brodate și cairhieni cu coifuri în formă de clopot, ignorând vântul, și alături de străjeri ce își ascundeau fețele în spatele barelor și care își țineau halebardele înclinate cu precizie. Niciunul nu se clinti din loc când Rand trase hățurile calului, însă câțiva servitori veniră în grabă ca să îi ajute pe el și pe asha'mani. O femeie doar piele și os, purtând vesta verde cu galben a unui grăjdar de la Palatul Regal din Illian, îi luă frâul din mâini, în vreme ce un individ cu nasul borcănat, îmbrăcat în livreaua negru cu auriu specifică Stâncii din Tear, îi ținea scărița. Ei făcură o plecăciune dinaintea lui, aruncându-și priviri aspre unul altuia. Boreane Carivin, o femeie voinică și palidă, în rochie neagră, îi întinse lui Rand o tavă din argint pe care se aflau niște cârpe ude din care se ridicau aburi. Cairhienină de origine, îi urmărea cu privirea pe cei doi, deși mai mult ca să se asigure că își îndeplineau sarcina

cum se cuvine decât din cauza animozității pe care aceștia abia o ascundeau unul față de celălalt. Totuși era atentă. Ceea ce funcționa în cazul soldaților funcționa și în cazul servitorilor.

Scoțându-și mănușile, Rand îi făcu semn lui Boreane să se retragă cu tava. Damer Flinn se ridicase de pe banca sculptată din fața cortului când Rand descălecase. Chel, cu excepția câtorva fire de păr răzlețe, Flinn semăna mai degrabă cu un bunic decât cu un asha'man. Un bunic cu fața înăsprită de vreme și mers greoi, care văzuse mai mult lumea decât stătuse la fermă. Sabia de la șold părea să fi aparținut, așa cum se și cuvenea, unui fost soldat din Garda Reginei. Rand avea încredere mai mare în el decât în ceilalți. La urma urmei, Flinn îi salvase viața.

Flinn îl salută, cu pumnul la piept, iar când Rand îi răspunse încuviințând, bărbatul se apropie șchiopătând și așteptă să plece grăjdarii cu caii înainte să vorbească în șoaptă.

– Torval e aici. Trimis de M'Hael, așa zice. A vrut să aștepte în cortul de consiliu. I-am spus lui Narishma să stea cu ochii pe el.

Aceasta fusese porunca lui Rand, deși nu știa de ce o dăduse; cine venea de la Turnul Negru nu trebuia lăsat de unul singur. Șovăind, Flinn își pipăi Dragonul de pe gulerul negru.

– N-a fost prea încântat când a aflat că ne ai strâns pe toți laolaltă.

– N-a fost, nu? zise Rand încet, vârându-și mănușile la centiron.

Deoarece Flinn părea să șovăie în continuare, el adăugă:

– Ați meritat-o cu toții.

Intenționase să trimită un asha'man la Taim – „Conducătorul"; „M'Hael", cum îi spuneau asha'manii –, dar Torval îi putea duce mesajul. În cortul de consiliu?

– Trimite niște răcoritoare, îi spuse lui Flinn, apoi le făcu semn lui Hopwil și lui Dashiva să îl urmeze.

Flinn salută din nou, însă Rand se îndepărta deja, noroiul strângându-i-se în jurul cizmelor. Nicio ovație nu se auzi în vântul dezlănțuit. Își amintea când le auzise. Asta dacă nu era cumva vreo amintire a lui Lews Therin. Dacă Lews Therin existase vreodată. Zări un licăr de culoare cu coada ochiului și

avu senzația că cineva îi atingea spatele. Făcând un efort, reuși să se concentreze.

Cortul de consiliu era un pavilion generos, cu dungi roșii, ce se aflase odinioară în Câmpiile Maredo și care în acel moment era așezat în mijlocul taberei lui Rand, înconjurat pe o rază de douăzeci de metri de pământ necultivat. Nu găseai niciodată străjeri acolo, decât dacă Rand se întâlnea cu nobilii. Oricine ar fi încercat să se furișeze înăuntru ar fi fost văzut pe loc de mii de ochi curioși. Trei flamuri arborate pe stâlpi înalți formau un triunghi în jurul cortului, Soarele Cairhienului, Trei Semilune ale Teatrului și Albinele Aurii ale Illianului, iar deasupra acoperișului cărămiziu, mai sus decât celelalte, se aflau flamura Dragonului și flamura Luminii. Acestea fluturau în bătaia vântului, iar pereții cortului tremurau. Înăuntru, covoarele colorate, cu ciucuri, alcătuiau pardoseala și singura piesă de mobilier era o masă imensă cu motive bogate, sculptate și poleite, încrustată cu fildeș și peruzele. Hărți împrăștiate aproape că ascundeau suprafața mesei.

Torval își ridică ochii de la hărți, vădit pregătit să îi spună câteva vorbe de duh celui care dăduse buzna peste el. Aproape de vârsta mijlocie și mai înalt decât toți, în afară de Rand sau de un Aiel, privi cu răceală de-a lungul nasului ascuțit care, practic, tremura de indignare. Dragonul și Sabia îi străluceau pe gulerul hainei în lumina torțelor. Purta o haină de mătase neagră și lucioasă, cu o croială potrivită pentru un senior. Sabia lui avea monturi din argint suflate cu aur. O singură nestemată roșie era bătută pe mâner. O alta neagră scânteia pe inelul de pe deget. Nu puteai instrui bărbații să folosească armele fără să nu te aștepți la o oarecare aroganță din partea lor, cu toate acestea, Rand nu îl plăcea pe Torval. El n-avea nevoie să audă vocea lui Lewis Therin ca să fie bănuitor față de orice bărbat în haină neagră. Câtă încredere putea avea până și în Flinn? Și totuși, el trebuia să stea în fruntea lor. Asha'manii erau creația lui, responsabilitatea lui.

Când Torval îl văzu pe Rand, își îndreptă spatele și îl salută, dar expresia lui abia dacă se schimbă. Avusese un zâmbet batjocoritor pe buze de prima dată când îl văzuse Rand.

– Seniore Dragon, rosti el cu accent din Tarabon, ca și când ar fi salutat un egal sau ar fi arătat îndurare unui inferior.

Când făcu o plecăciune, privirea lui îi cuprinse și pe Hopwil, și pe Dashiva.

– Te felicit pentru cucerirea Illianului. O mare victorie, nu? Te-aș fi întâmpinat cu o cupă de vin, însă acest tânăr... dedicat... nu pare să înțeleagă poruncile.

Într-un colț, clopoțeii argintii de la capetele celor două cozi negre și lungi ale lui Narishma scoaseră un clinchet slab când acesta se mișcă. Pielea lui se bronzase sub soarele sudic, dar unele lucruri nu se schimbaseră la el. Deși mai în vârstă decât Rand, fața lui părea mai tânără decât cea a lui Hopwil, iar roșeața din obrajii lui era din cauza furiei, nu a stânjenelii. Mândria cu care purta Sabia de pe guler, recent dobândită, era tăcută dar profundă. Torval îi zâmbi. Era un zâmbet amuzat și periculos deopotrivă. Dashiva râse, apoi tăcu.

– Ce cauți aici, Torval? îl întrebă Rand cu asprime.

Aruncă Sceptrul Dragonului și mănușile peste hărți, care fură urmate de centiron și de teaca sabiei. Erau hărți pe care Torval nu avea niciun motiv să le studieze. Nu era nevoie de vocea lui Lewis Therin.

Ridicând din umeri, Torval scoase din buzunar un răvaș și i-l întinse lui Rand.

– M'Hael ți-a trimis asta.

Hârtia era albă ca neaua și groasă, iar sigiliul, un dragon imprimat pe o pată de ceară albastră, mare și ovală, cu scânteieri aurii. Ai fi zis că fusese trimisă de Dragonul Renăscut. Taim chiar își dădea importanță.

– M'Hael mi-a spus să-ți transmit că poveștile despre Aes Sedai din Murandy, însoțite de o oaste, sunt adevărate. Se zvonește că ar fi rebele răzvrătite împotriva Tar Valon – în rânjetul lui Torval se simțea îndoiala –, însă ele mărșăluiesc spre Turnul Negru. În curând ar putea deveni o primejdie, nu?

Rand sfărâmă între degete splendidul sigiliu.

– Se îndreptă spre Caemlyn, nu spre Turnul Negru, și nu reprezintă o amenințare. Poruncile mele au fost clare. Aes Sedai trebuie lăsate în pace dacă nu atacă ele primele.

– Cum poți fi sigur că nu sunt o amenințare? insistă Torval. Poate că se duc la Caemlyn, după cum zici, dar dacă te înșeli, nu vom ști înainte să ne atace.

– S-ar putea să aibă dreptate Torval, interveni Dashiva, îngândurat. Nu pot spune că am încredere în niște femei care m-au închis într-o cutie, și care n-au jurat niciun legământ. Sau au făcut-o?

– Am spus să le lăsați în pace! exclamă Rand, lovind tare cu palma pe masă, iar Hopwil tresări.

Dashiva se încruntă iritat, apoi se calmă imediat, însă Rand nu era interesat de starea de spirit a lui Dashiva – era convins de acest lucru –, și puse mâna pe Sceptrul Dragonului. Brațul îi tremura de dorința de a-l ridica și de a-l înfige în inima lui Torval. Nu avea deloc nevoie de Lews Therin.

– Asha'manii sunt o armă care va fi îndreptată împotriva cui voi spune eu, nu fluturată ca o găină beată de fiecare dată când Taim se sperie de câteva Aes Sedai care servesc masa în același han. Dacă trebuie, mă pot întoarce ca să îl fac să înțeleagă mai bine.

– Sunt convins că nu este nevoie, zise repede Torval.

Măcar ceva îi șterse rânjetul de pe buze. Mijind ochii, își desfăcu mâinile, în semn de reținere, de scuză. Era vădit înspăimântat.

– M'Hael n-a vrut decât să te informeze. Poruncile tale sunt citite cu voce tare în fiecare zi pe durata instrucțiilor de dimineață, după Crez.

– Prea bine, atunci, spuse Rand, pe un ton liniștit, străduindu-se să nu se încrunte.

Bărbatul se temea de prețiosul M'Hael, nu de Dragonul Renăscut. Se temea că Taim se va supăra dacă unele din spusele lui ar fi adus furia lui Rand asupra acestuia.

– Fiindcă am să-l ucid pe cel care se va apropia de acele femei din Murandy. Tăiați cu sabia acolo unde vă spun eu.

Torval făcu țeapăn o plecăciune, murmurând:

– Cum zici, Seniore Dragon.

Dinții îi erau dezveliți în încercarea de a zâmbi și ținea nasul în sus, străduindu-se să evite privirile celorlalți, în vreme

ce părea să nu evite nimic. Dashiva râse din nou, iar Hopwil schiță un zâmbet.

Narishma însă nu se bucura de stânjeneala lui Torval, nici nu-i acorda atenție. Îl privea pe Rand fără să clipească, de parcă ar fi simțit frământările interioare ale acestuia pe care ceilalți le nu le băgau în seamă. Majoritatea femeilor și nu puțini bărbați îl considerau doar un băiat frumușel, dar acei doi ochi mari păreau să știe uneori mai multe decât alții.

Rand își luă mâna de pe Sceptrul Dragonului și netezi scrisoarea deschisă. Mâinile îi tremurau aproape imperceptibil. Torval schiță un zâmbet de amărăciune, fără să observe nimic. Stând lângă peretele cortului, Narishma se foi, liniștindu-se în cele din urmă.

Apoi sosiră băuturile răcoritoare, aduse de un alai grandios ce o urma pe Boreane, un șir de illianeri, cairhieni și taireni care purtau livrelele specifice națiunii lor. Un servitor ducea o tavă argintie și o carafă pentru fiecare soi de vin, urmat de alți doi cu tăvi pe care se aflau căni de argint pentru punciul fierbinte și vinurile condimentate, precum și pocaluri frumoase pentru ceilalți. Un individ cu fața rozalie, îmbrăcat în verde și galben, ducea o tavă ce servea la turnat, iar o femeie oacheșă, îmbrăcată în negru și auriu, se afla acolo ca să toarne băutura din carafe. Mai erau nuci, fructe glazurate, brânzeturi și măsline, fiecare sortiment fiind servit de un bărbat sau de o femeie. La instrucțiunile lui Boreane, aceștia începură să se miște ca într-un dans formal, făcând plecăciuni și reverențe, unul lăsând locul altuia în timp ce serveau.

După ce acceptă vinul condimentat, Rand se cocoță pe marginea mesei și puse jos cana aburindă, neatinsă, în timp ce își îndreptă din nou atenția spre scrisoare. Nu exista nicio formulă de adresare, niciun fel de introducere. Taim ura să-i acorde vreun titlu lui Rand, deși încerca să ascundă acest lucru.

> Am onoarea să raportez că douăzeci și nouă de asha'mani, nouăzeci și șapte de Dedicați și trei sute douăzeci și doi de Soldați sunt înrolați acum în Turnul Negru. Au existat câțiva dezertori, din nefericire, ale căror nume au fost șterse, dar pierderile în timpul pregătirii sunt acceptabile.

În prezent, am cincizeci de recrutori pe teren, care recrutează trei sau patru bărbați în fiecare zi. În câteva luni, Turnul Negru îl va egala pe cel Alb, după cum am zis. Într-un an, Tar Valon va tremura în fața noastră.

Am îngrijit chiar eu murul acela. Un mur mic și plin de spini, însă surprinzător de roditor pentru mărimea lui.

Mazrim Taim
M'Hael

Rand făcu o grimasă, scoțându-și... din minte... murul. Trebuia făcut ceea ce trebuia făcut. Întreaga lume plătea prețul pentru existența lui. Își va da viața pentru asta, dar lumea întreagă va plăti.

Oricum, mai existau și alte lucruri care îl făceau să se strâmbe. Trei sau patru bărbați pe zi? Taim era optimist. În ritmul acela, în câteva luni vor fi mai mulți bărbați care puteau conduce Puterea decât Aes Sedai, adevărat, însă cea mai nouă soră avea ani de pregătire în urma ei. O parte din acea pregătire o învăța anume cum să înfrunte un bărbat ce putea conduce Puterea. Nu își dorea să asiste la o întâlnire dintre un asha'man și o Aes Sedai care știa cu cine are de-a face; s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge, orice s-ar fi întâmplat. Dar asha'manii nu erau meniți pentru Turnul Alb, indiferent ce credea Taim. Însă era bine să-l lase să creadă așa ceva, dacă asta ar fi făcut ca Tar Valon să fie precaut. Un asha'man nu trebuia să știe decât cum să ucidă. Dacă vor fi suficienți laolaltă ca să facă asta în locul și la momentul potrivit, dacă vor supraviețui suficient de mult, atunci își vor îndeplini menirea.

– Câți dezertori, Torval? întrebă el încet.

Luă în mână cana de vin și trase o dușcă, de parcă răspunsul nu ar fi avut importanță. Vinul ar fi trebuit să-l încălzească, dar ghimbirul și nucșoara dulce parcă aveau un gust amar.

– Câte pierderi în timpul pregătirii?

Torval era preocupat de băuturile răcoritoare. Își freca mâinile și ridica o sprânceană, neștiind ce soi de vin să aleagă, prefăcându-se că era un mare cunoscător. Dashiva acceptase primul soi de vin ce îi fusese oferit și privea încruntat în pocalul

cu tulpini răsucite de parcă acesta ar fi conţinut lături. Arătând cu degetul spre una dintre tăvi, Torval îşi întinse gâtul îngândurat, deşi avea cuvintele pregătite deja.

– Nouăsprezece dezertori, până acum. M'Hael a poruncit uciderea lor când li se va da de urmă şi să li se aducă apoi capetele pentru a da un exemplu.

Luând o bucată de pară glazurată de pe tava întinsă, o vârî în gură şi zâmbi larg.

– Trei capete atârnă ca nişte fructe în Copacul Trădătorului, în acest moment.

– Bine, zise Rand calm.

Nu te puteai încrede că bărbaţii care dădeau bir cu fugiţii în acel moment nu o vor face şi mai târziu, atunci când de ei depindeau vieţi. Aceşti bărbaţi nu puteau fi lăsaţi să meargă pe drumul lor; indivizii aceia de pe dealuri, chiar dacă ar fi evadat toţi deodată, ar fi fost mai puţin periculoşi decât un singur bărbat pregătit în Turnul Negru. Copacul Trădătorului? Taim se pricepea de minune să dea nume. Dar bărbaţii aveau nevoie de capcane, de simboluri şi de nume, de hainele negre şi de insigne care să-i ţină uniţi. Până le venea sorocul.

– Data viitoare când voi vizita Turnul Negru, vreau să văd capul fiecărui dezertor.

Torval era pe punctul să-şi vâre în gură o a doua bucată de pară glazurată, când o scăpă din mână, iar aceasta căzu, mânjindu-i partea din faţă a hainei.

– Acţiunea asta ar putea tulbura recrutarea, zise el încet. Nu putem şti cine va deveni dezertor.

Rand îl privi în ochi pe celălalt bărbat până când acesta şi-i coborî.

– Câte pierderi în timpul pregătirii? vru el să ştie.

Asha'manul cu nasul ascuţit şovăi.

– Câte?

Narishma se aplecă în faţă, privindu-l cu interes pe Torval. La fel şi Hopwil. Servitorii îşi continuau dansul lin şi tăcut, întinzând tăvi înspre bărbaţii care nu le mai vedeau. Boreane profită de neatenţia lui Narishma ca să se asigure că în cana lui din argint se afla mai multă apă fierbinte decât vin condimentat.

Torval ridică din umeri, prea degajat.

– Cincizeci și unu, în total. Treisprezece au murit de epuizare și douăzeci și opt au murit pe loc. Restul... M'Hael le pune ceva în vin și nu se mai trezesc.

Brusc, tonul lui deveni malițios.

– Se poate întâmpla, oricând. Un bărbat a început să țipe în a doua lui zi că păianjenii îi umblau pe sub piele.

Le zâmbi cu răutate lui Narishma și lui Hopwil, și aproape că-i zâmbi și lui Rand, însă se adresă celorlalți doi, uitându-se când la unul, când la celălalt.

– Vedeți? N-aveți de ce să vă îngrijorați dacă vă va cuprinde nebunia. Nu vă veți răni nici pe voi, nici pe altcineva. Veți dormi... o veșnicie. E o metodă mai blândă decât liniștirea, chiar dacă am ști cum se face. Mai bine decât să fi lăsat în nebunia ta și alungat, nu?

Narishma se holba la el, cu cana uitată în mână, încordat precum o coardă de harpă. Hopwil se încrunta din nou la ceva ce vedea doar el.

– Mai blândă, spuse Rand într-o doară, așezând din nou cana pe masă, lângă el.

Ceva în vin. „Sufletul mi-e întinat de sânge, și osândit." Nu era un gând aspru, nici usturător sau îndepărtat, ci o simplă stare de fapt.

– O îndurare pe care și-ar dori-o orice bărbat, Torval.

Lui Torval îi dispăru de pe buze zâmbetul necruțător și începu să gâfâie. Cifrele erau simple; un bărbat din zece distrus, un bărbat din cincizeci nebun, și numărătoarea continua, cu siguranță. Era devreme încă și nu aveai de unde să știi că ai învins soarta decât în ziua în care mureai. Doar că, în cele din urmă, soarta îți va veni de hac, într-un fel sau altul. Torval era și el amenințat de asta.

Deodată, Rand deveni conștient de prezența lui Boreane. Avu nevoie de o clipă să-i recunoască starea, iar când o făcu, își mușcă limba ca să nu rostească vorbe nemiloase. Cum îndrăznea să simtă milă! Oare credea că Tarmon Gai'don putea fi câștigată fără vărsare de sânge? Profețiile Dragonului cereau să curgă râuri de sânge!

– Lasă-ne singuri, îi spuse el, iar ea îi adună în tăcere pe servitori.

În ochii ei se citea în continuare compasiunea în timp ce îi mâna pe aceştia afară din cort.

Privind în jurul lui după ceva care ar fi putut să schimbe atmosfera, Rand nu găsi nimic. Mila slăbea la fel de sigur ca frica, iar ei trebuiau să fie puternici. Ca să înfrunte ceea ce aveau nevoie să înfrunte, trebuiau să fie toţi de oţel. Erau creaţia lui, responsabilitatea lui.

Pierdut în gânduri, Narishma privea aburii ce se ridicau din vinul lui, iar Hopwil încerca în continuare să privească prin partea laterală a cortului. Torval se uita pieziş la Rand şi încerca să afişeze iar acel zâmbet dispreţuitor. Doar Dashiva părea neafectat, cum stătea cu braţele împreunate la piept şi îl privea cu atenţie pe Torval ca şi când ar fi privit un cal scos la vânzare.

Tăcerea aceea de mormânt fu întreruptă de un tânăr în negru, cu Sabia şi Dragonul pe guler, care dădu buzna în cort împins de o rafală de vânt. De-o seamă cu Hopwil, dar fără să aibă vârsta căsătoriei în unele locuri, Fedwin Morr părea extrem de concentrat; păşea în vârful picioarelor şi avea privirea unei pisici care vâna, dar care ştia că era vânată la rândul ei. Fusese diferit, odinioară, nu cu mult timp în urmă.

– Seanchanii vor pleca din Ebou Dar în curând, zise el în timp ce salută. Vor să pornească împotriva Illianului.

Hopwil tresări şi icni, trezindu-se din starea lui de letargie. Încă o dată, drept răspuns, Dashiva râse, trist de astă dată.

Rand încuviinţă şi luă în mână Sceptrul Dragonului. La urma urmei, îl ţinea ca amintire. Seanchanii dansau după ritmul lor, nu după cum le cânta el.

Dacă Rand primi această veste în tăcere, Torval reacţionă. Regăsindu şi rânjetul, el ridică o sprânceană, dispreţuitor.

– Ei ţi-au spus asta? întrebă el pe un ton batjocoritor. Sau ai învăţat să citeşti gândurile? Haide să-ţi spun ceva, băiete. M-am luptat şi cu Amadicianii, şi cu Domani şi nicio oaste care cucereşte un oraş nu-şi strânge catrafusele ca să mărşăluiască o mie cinci sute de kilometri! Mai mult de o mie cinci sute de kilometri! Sau crezi că pot Călători?

Morr acceptă calm batjocura lui Torval. Sau dacă îl tulbura, atunci singurul semn care îl trăda era faptul că își mângâia mânerul sabiei cu degetul mare.

– Am vorbit cu câțiva dintre ei. Aproape toți erau taraboneri și mai mulți vin cu corăbiile în fiecare zi.

Trecând pe lângă Torval ca să ajungă la masă, îi aruncă tarabonerului o privire calmă.

– Toți grăbeau pasul ori de câte ori cineva cu un fel mai ciudat de a vorbi deschidea gura.

Bărbatul mai în vârstă deschise gura, furios, însă cel tânăr continuă în grabă, adresându-i-se lui Rand:

–Au pus ostași de-a lungul munților Venir. Câte cinci sute, uneori o mie. Au ajuns deja până la Capul Arran. Cumpără sau pun mâna pe toate căruțele cu coviltir sau telegile aflate la o sută de kilometri de Ebou Dar, cu tot cu animalele care le trag.

– Telegi! exclamă Torval. Căruțe cu coviltir! Crezi că vor să țină un bâlci? Și ce nerod mărșăluiește cu oastea prin munți când drumurile sunt în stare bună?

El îl observă pe Rand cum îl privește și tăcu, încruntându-se ușor, brusc nesigur.

– Ți-am spus să stai ascuns, Morr.

În vocea lui Rand se simțea furia. Tânărul asha'man făcu un pas în spate atunci când el sări jos de pe masă.

– Nu să-i întrebi pe Seanchani ce planuri au. Să stai ascuns și să observi.

– Am fost cu băgare de seamă; n-am purtat insigna.

Privirea din ochii lui Morr nu se schimbă pentru Rand, se simțea tot vânător și vânat în același timp. Părea să clocotească pe dinăuntru. Dacă Rand n-ar fi știut mai bine, ar fi crezut că Morr ținea Puterea, luptându-se să supraviețuiască saidinului, chiar dacă acesta îl însufleța de zece ori mai mult. Fața părea a-i fi pe punctul de a asuda.

– Bărbații cu care am vorbit nu mi-au spus unde vor merge mai departe, nu mi-au spus, iar eu n-am întrebat, dar erau dornici să se plângă la o halbă de bere despre faptul că sunt mereu pe drum și nu rămân niciodată locului. Au băut toată berea din Ebou Dar ca niște sugative, pentru că trebuiau

s-o ia din nou din loc, ziceau ei. Strâng căruțe cu coviltir, după cum ziceam.

Toate aceste vorbe îi ieșiră ca un tăvălug din gură, iar el strânse din dinți la sfârșit, ca să nu-i scape și altele.

Zâmbind dintr-odată, Rand îl bătu pe umăr.

– Te-ai descurcat bine. Căruțele cu coviltir ar fi fost de-ajuns, însă te-ai descurcat bine. Astea sunt importante, adăugă el, întorcându-se spre Torval. Când o oaste se hrănește de pe spinarea țării, mănâncă ce găsește. Sau nu mănâncă, dacă nu găsește.

Torval nici măcar nu clipise când auzise că Seanchanii erau în Ebou Dar. Dacă povestea aceea ajunsese la Turnul Negru, de ce nu pomenise Taim nimic de ea? Rand nădăjduia ca zâmbetul lui să nu semene din nou cu un rânjet.

– E mai greu să faci rost de trenuri cu provizii, dar când ai unul, știi că vei avea nutreț pentru animale și mâncare pentru oameni. Seanchanii organizează totul.

Căutând printre hărți, o găsi pe cea pe care o voia și o întinse, fixând-o într-o parte cu sabia lui și în cealaltă, cu Sceptrul Dragonului. Coasta dintre Illian și Ebou Dar se întindea dinaintea ochilor lui, prevăzută în cea mai mare parte cu dealuri și munți și presărată cu sate pescărești și orășele. Într-adevăr, Seanchanii se organizau. Ebou Dar era al lor abia de-o săptămână, însă iscoadele negustorilor scriau despre repararea clădirilor distruse în timpul cuceririi orașului, despre spitale curate unde erau îngrijiți bolnavii, despre hrană și locuri de muncă pentru săraci și pentru cei care își părăsiseră casele din cauza frământărilor interne. Străzile și împrejurimile orașului erau patrulate zi și noapte pentru a alunga teama de tâlhari și de bandiți și, în vreme ce negustorii erau bine-veniți, contrabanda fusese eliminată aproape de tot. În mod surprinzător, negustorii illianeri cinstiți fuseseră destul de supărați în ceea ce privea contrabanda. Ce organizau Seanchanii?

Ceilalți se strânseră în jurul mesei în timp ce Rand cerceta harta. Existau drumuri de-a lungul coastei, dar erau însemnate doar ca niște poteci pentru căruțe. Marile drumuri comerciale se aflau pe uscat, ocolind terenul accidentat și primejdiile care veneau dinspre Marea Furtunilor.

– Soldaţii care patrulează prin aceşti munţi ar putea îngreuna trecerea pentru cei care ar încerca să folosească drumurile de pe uscat, zise el, în cele din urmă. Dacă ei stăpânesc munţii, drumurile sunt la fel de sigure ca o stradă din oraş. Ai dreptate, Morr. Vor veni în Illian.

Rezemându-se în pumni, Torval îl privi cu asprime pe Morr, care avusese dreptate când el se înşelase. Pare-se că ăsta era un păcat mare, după părerea lui Torval.

– Chiar şi-aşa, vor trece luni bune până când îţi vor da bătăi de cap aici, spuse el posac. O sută de asha'mani, cincizeci staţionaţi aici, în Illian, ar putea nimici orice oaste din lume cât ai clipi din ochi.

– Mă-ndoiesc că o oaste cu damane poate fi distrusă cu aceeaşi uşurinţă cu care cineva ar ucide Aielii porniţi la atac şi luaţi prin surprindere, zise Rand încet, iar Torval înţepeni. Şi-apoi, trebuie să apăr tot Illianul, nu doar oraşul.

Ignorându-l pe bărbat, Rand trasă cu degetul linii pe hartă. Între Capul Arran şi Illian era o întindere de apă de cinci sute de kilometri, peste gura Adâncului Kabal, unde, ziceau căpitanii de vase din Illian, nu găsiseră fundul cu frânghia cu plumbi; şi asta la doar un kilometru şi jumătate depărtare de ţărm. Acolo, valurile puteau răsturna corăbiile atunci când se ridicau dinspre nord şi se izbeau de coastă, formând talazuri înalte de cinci metri. Pe vremea asta, ar fi fost şi mai rău. Dacă ocoleai Adâncul, aveai de mers cam o mie de kilometri ca să ajungi în oraş, chiar dacă o luai pe scurtături, însă dacă Seanchanii veneau dinspre Capul Arran, puteau ajunge la graniţă în două săptămâni, în ciuda furtunilor. Poate mai curând. Era mai bine să lupte unde alegea el, nu unde alegeau ei. Degetul îi alunecă de-a lungul coastei sudice a Altarei, de-a lungul lanţului Venir, până când munţii se transformară în dealuri, la mică distanţă de Ebou Dar. Cinci sute aici, o mie acolo. Un şirag de mărgele întins de-a lungul munţilor. Un atac neaşteptat i-ar putea face să se retragă înapoi în Ebou Dar, să rămână acolo şi să încerce să-şi dea seama ce punea el la cale. Sau...

– Ar mai fi ceva, zise brusc Morr, grăbindu-se din nou. Se vorbeşte despre o armă Aes Sedai. Am aflat unde s-a folosit, la

câțiva kilometri depărtare de oraș. Pământul a fost pârjolit, n-a rămas nimic pe mijloc, pe o lățime de mai bine de două sute de metri sau mai mult, iar livezile au fost distruse. Nisipul s-a topit și s-a prefăcut în boabe de sticlă. Saidinul a fost mai rău acolo.

Torval îi făcu un semn scurt cu mâna.

– Ar fi putut fi Aes Sedai prin apropiere când orașul a fost cucerit, nu? Sau poate e isprava Seanchanilor. O soră cu un angreal ar putea...

Rand îl întrerupse.

– Cum adică, saidinul a fost mai rău acolo?

Dashiva se mișcă, uitându-se ciudat la Morr, și își întinse mâna ca și când ar fi vrut să-l înșface pe tânăr. Rand se feri de el.

– Ce vrei să spui, Morr?

Morr se holba, cu buzele strânse, și își plimba degetul mare în sus și-n jos pe mânerul sabiei. Focul din lăuntrul lui părea gata să explodeze. Fața îi era acoperită cu broboane de sudoare.

– Saidinul a fost... ciudat, rosti el cu o voce răgușită.

Cuvintele îi ieșiră de-a valma.

– Mai rău acolo – l-am... simțit... în aerul din jurul meu –, dar ciudat, peste tot în Ebou Dar. Ba chiar la o sută cincizeci de kilometri depărtare. A trebuit să mă lupt cu el; nu cum o făceam mereu, ci altfel. De parcă ar fi fost viu. Uneori... Uneori nu făcea ce voiam eu. Uneori, făcea altceva. Zău! Nu sunt nebun! Zău!

Vântul se înteți, urlând o clipă și scuturând pereții cortului, iar Morr tăcu. Clopoțeii din părul lui Narishma zornăiră atunci când acesta își întoarse capul, apoi încetară.

– Nu se poate, bombăni Dashiva în tăcerea ce se așternuse, dar aproape în șoaptă. Nu se poate.

– Cine știe ce se poate? zise Rand. Eu nu știu! Tu știi?

Dashiva își ridică mirat capul, însă Rand se întoarse spre Morr, controlându-și vocea:

– Nu-ți face griji, omule!

Nu era un ton blând – nu era în stare de așa ceva –, ci încurajator, nădăjduia el. Creația lui, responsabilitatea lui.

– Te voi lua cu mine în Ultima Bătălie. Îți făgăduiesc asta.

Tânărul încuviință și își frecă fața cu mâna, surprins parcă să vadă că era udă, dar îi aruncă o privire lui Torval, care

încremenise locului. Oare Morr știa despre vin? Era o binefacere, având în vedere opțiunile. O binefacere neînsemnată și amară.

Rand luă răvașul de la Taim, îl împături și îl vârî în buzunarul hainei. Unul dintre cincizeci de nebuni deja, și numărătoarea continua. Oare următorul va fi Morr? Dashiva era aproape convins. Privirea lui Hopwil căpătă o altă însemnătate, până și tăcerea obișnuită a lui Narishma. Nebunia nu însemna întotdeauna să țipi de teama păianjenilor. El întrebase odată, temător, deși știa că răspunsurile vor fi adevărate, cum să cureți pata lăsată de saidin. Însă, drept răspuns, primise o ghicitoare. Herid Fel susținuse că ghicitoarea conținea „principii sănătoase, atât în înalta filosofie, cât și în lumea naturală", totuși el nu găsise nicio cale să o aplice în cazul de față. Oare Fel fusese ucis pentru că reușise să dezlege ghicitoarea? Rand avea o idee despre răspuns, sau așa credea, o bănuială ce putea fi greșită. Dacă pata nu era înlăturată cumva, Tarmon Gai'don ar putea găsi o lume distrusă deja de nebuni. Ce trebuia făcut, trebuia făcut.

– Ar fi nemaipomenit, zise Torval, aproape în șoaptă, însă cum ar putea altcineva, în afară de Creator sau...?

El bâigui stânjenit.

Rand nu își dădu seama că își exprimase gândurile cu voce tare. În ochii lui Narhisma, ai lui Morr și ai lui Hopwil era aceeași privire, plină de speranță. Dashiva părea șocat. Rand nădăjduia că nu spusese prea multe. Unele secrete trebuiau păstrate. Inclusiv ce va face în continuare.

În scurt timp, Hopwil fugea să-și ia calul ca să ducă porunci nobililor de pe coama dealului, Morr și Dashiva, să-l găsească pe Flinn, iar celălalt asha'man și Torval, să Călătorească înapoi la Turnul Negru, cu porunci pentru Taim. Narishma rămase la urmă, cu gândul la Aes Sedai, Seanchani și arme, iar Rand îl trimise, dându-i instrucțiuni precise, care îl făcură pe tânăr să strângă din buze.

– Să nu vorbești cu nimeni, termină Rand cu blândețe în glas, apucându-l de braț pe Narishma. Și să nu mă dezamăgești. Să nu îndrăznești.

– Nu te voi dezamăgi, replică Narishma fără să clipească.

După ce îl salută scurt, plecă și el.

„Periculos, șopti o voce în urechea lui Rand. Oh, da, foarte periculos, poate prea periculos. Dar s-ar putea să dea roade; s-ar putea. Oricum, trebuie să-l ucizi pe Torval. Trebuie."

Weiramon intră în cortul de consiliu, cot la cot cu Gregorin și cu Tolmeran, care încercau să stea cot la cot cu Rosana și cu Semaradrid, toți nerăbdători să-i spună lui Rand că bărbații din pădure luaseră o hotărâre înțeleaptă. Îl găsiră prăpădindu-se de râs, cu lacrimi ce i se rostogoleau pe obraji. Lews Therin se întorsese. Dacă nu, înnebunise de-a binelea. Oricum ar fi fost, avea motiv să râdă.

CAPITOLUL 15

Mai presus de legea scrisă

Egwene se trezi în noaptea neagră și rece, amețită de somnul agitat și visele tulburătoare, cu atât mai tulburătoare cu cât nu și le putea aduce aminte. Își amintea întotdeauna visele pe care le avea, fiindcă erau la fel de clare ca slovele de pe hârtie, însă acestea fuseseră întunecate și înspăimântătoare. Avusese prea multe astfel de vise în ultima vreme. O făceau să-și dorească să fugă, să scape, fără să știe din calea cui, și îi rămânea mereu o senzație de greață și de nesiguranță, ba chiar tremura. Măcar nu o durea capul. Măcar își putea aminti visele pe care le considera importante, deși nu aflase cum să le interpreteze. Rand, purtând diferite măști, până când, dintr-odată, una dintre acele fețe false nu mai era o mască, ci a lui. Perrin și un Pribeag, croindu-și înnebuniți drum prin mărăcini cu toporul și cu sabia, fără să știe că în fața lor se căsca hăul. Iar mărăcinii țipau cu voci de om, pe care ei nu le auzeau. Mat, cântărind două Aes Sedai pe un cântar uriaș, iar de decizia lui depindea… Nu putea spune ce anume; ceva vast; lumea, poate. Mai avusese și alte vise, unele marcate de suferință. În ultima vreme, toate visele ei cu Mat erau estompate și pline de durere, asemenea umbrelor pe care le

generează coșmarurile, aproape ca și când Mat nu ar fi fost real. Asta o făcea să se teamă pentru viața lui, deoarece rămăsese în Ebou Dar și suferea cumplit pentru că îl trimisese acolo, ca să nu mai pomenim de bietul bătrân Thom Merrilin.

O readuseră la realitate două voci șoptite care se certau. Luna Plină strălucea în continuare pe cer, aruncând suficientă lumină cât să discearnă două femei care se ciorovăiau la ușa cortului.

– Biata femeie, o doare capul toată ziua și abia dacă închide o geană noaptea, zise în șoaptă Halima, cu pumnii proptiți în șolduri. Așteaptă până dimineața.

– N-am de gând să mă cert cu tine.

Vocea lui Siuan era rece ca gheața. Își azvârli mantia pe spate cu mâna înmănușată, ca și când s-ar fi pregătit pentru luptă. Era îmbrăcată potrivit vremii, în lână groasă, și purta, fără îndoială, cât de multe straturi reușise să îndese pe dedesubt.

– Dă-te la o parte și repede, ori am să-ți scot măruntaiele! Și pune niște haine pe tine!

Râzând încet, Halima își îndreptă umerii și se postă și mai hotărâtă în calea lui Siuan. Cămașa de noapte albă îi atârna pe trup, fiind destul de potrivită în acele circumstanțe, deși era o minune că reușea să înfrunte frigul în mătasea aceea subțire. Cărbunii de sub vasele cu trei picioare se stinseseră de mult și nici pânzele groase ale cortului, nici straturile de covoare de pe jos nu țineau căldura înăuntru prea mult timp. Respirația femeilor se transforma într-o ceață albă.

Azvârlind la o parte păturile, Egwene se ridică obosită în capul oaselor, pe patul îngust. Halima era o femeie de la țară, cu un dram de rafinament și deseori nu părea să-și dea seama de respectul cuvenit surorilor Aes Sedai, sau poate credea că nu trebuia să se ploconească în fața nimănui. Vorbea cu Conducătoarele așa cum vorbea cu nevestele din satul ei, râzând, aruncând priviri directe și cu o naturalețe care uneori uluia. Siuan își petrecea timpul ploconindu-se în fața femeilor care, cu un an în urmă, ascultaseră de cuvântul ei, zâmbind și făcând reverențe în fața fiecărei surori din tabără. Multe dintre ele veneau la ea cu chestiuni legate de Turn, crezând că suferise suficient încât să fie iertată. Suficient cât să țină în frâu mândria

oricui. Împreună, cele două semănau cu un artificiu aruncat în fundul căruței unui Artificier, însă Egwene nădăjduia să evite explozia. Și-apoi, Siuan nu ar fi venit în toiul nopții dacă nu era vorba despre ceva important.

– Du-te la culcare, Halima!

Înăbușindu-și un căscat, Egwene se aplecă și pipăi după pantofii și șosetele de sub pat. Nu conduse Puterea ca să aprindă o torță. Era mai bine dacă nu observa nimeni că Amyrlin era trează.

– Du-te, trebuie să te odihnești!

Halima se împotrivi, poate mai cu îndârjire decât s-ar fi cuvenit în fața Supremei Înscăunate Amyrlin, dar în curând se cuibări în pătuțul ce fusese înghesuit în cort pentru ea. Din cauza lavoarului, a oglinzii în mărime naturală și a fotoliului, plus a celor patru cufere mari, așezate unele peste celelalte, mai rămânea puțin spațiu în care să te miști. Cuferele conțineau maldăre de haine primite de la Conducătoare, care nu își dăduseră încă seama de faptul că, indiferent cât de tânără era Egwene, aceasta nu era chiar atât de tânără încât să fie orbită și distrasă de mătăsuri și dantele. Halima stătea ghemuită, privind în întuneric, în vreme ce Egwene își trecu în grabă prin păr un pieptăn din fildeș, apoi își vârî mâinile în niște mănuși groase și își trase o mantie cu guler de vulpe peste cămașa de noapte. Era o cămașă de noapte din lână groasă, însă n-ar fi deranjat-o să fie și mai groasă pe vremea aceea. Ochii negri strălucitori ai Halimei păreau să capteze lumina slabă a Lunii, fără să clipească.

Egwene nu credea că femeia era invidioasă pe locul ei de lângă Suprema Înscăunată Amyrlin, deși Halima arăta o curiozitate inocentă față de tot, fie că era sau nu treaba ei. Un motiv suficient de bun să-i vorbească lui Siuan altundeva. Toată lumea știa că Siuan i se alăturase lui Egwene cu inima strânsă, după cum se credea. Siuan Sanche avea o înfățișare ce stârnea amuzamentul și mila, uneori. Ea ajunsese să o slujească pe femeia care deținea titlul ce odinioară îi aparținuse, însă aceasta avea să devină la rândul ei doar o marionetă odată ce Divanul va hotărî cine va trage sforile. Siuan era suficient de umană ca să simtă frânturi de resentimente, dar până în

momentul de față, ele reușiseră să păstreze secret faptul că sfaturile ei erau departe de a fi din invidie. Prin urmare, ea îndura mila și batjocura cât putea de bine, și toată lumea o credea la fel de schimbată de experiențe cum i se citea pe față. Trebuia să păstreze în continuare acea convingere, altminteri Romanda, Lelaine și, foarte probabil, restul din Divan vor găsi căi prin care s-o separe pe ea – și sfaturile ei – de Egwene.

Frigul de afară o lovi drept în față pe Egwene și i se furișă pe sub mantie; cămașa ei de noapte era asemănătoare cu aceea a Halimei, fiindcă nu îi oferea cine știe ce protecție. În ciuda pielii groase și a lânii de calitate, își simțea picioarele de parcă ar fi fost desculță. Degete invizibile de gheață i se încolăceau în jurul urechilor, ridiculizând blana groasă ce îi încadra gluga. Încerca din răsputeri să nu tânjească după așternuturile calde și să nu bage în seamă gerul. Norii traversau cerul și umbrele pe care le arunca Luna pluteau peste strălucirea albă ce acoperea pământul, ca o pătură netedă presărată cu movilele negre ale corturilor și formele înalte ale căruțelor cu coviltir care își pierduseră de mult roțile, ce fuseseră înlocuite de șine din lemn. Multe căruțe nu mai erau parcate departe de corturi, ci lăsate unde fuseseră descărcate; nimeni nu avea curajul să îi facă pe căruțași să mai depună vreun efort la sfârșitul zilei. Nimic nu se clintea, în afară de acele umbre palide care pluteau. Acele viroage largi care împânzeau tabăra erau goale. Domnea o tăcere atât de adâncă, încât aproape regreta că trebuia să o întrerupă.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea încet, aruncând priviri îngrijorate spre cortul mic din apropiere, pe care îl împărțeau slujitoarele ei, Chesa, Meri și Selame.

Acesta era la fel de cufundat în tăcere și în întuneric precum celelalte. Epuizarea își făcea simțită prezența în tabără, la fel ca neaua.

– Nădăjduiesc că nu este o altă revelație precum cea referitoare la Clan.

Plescăi iritată. Și ea era istovită de zilele lungi și friguroase petrecute în șa, fără să se odihnească suficient, altminteri n-ar fi spus asta.

– Să-mi fie cu iertare, Siuan.

– Nu e nevoie să-ți ceri iertare, Mamă.

Siuan vorbea și ea în șoaptă, privind în jurul ei, ca nu cumva cineva să le urmărească din umbră. Niciuna nu voia să vorbească despre Clan cu Divanul.

– Știu că ar fi trebuit să-ți spun dinainte, dar mi s-a părut un lucru mărunt. Nu m-am așteptat vreodată ca fetele alea să discute cu vreuna dintre ele. Am atâtea să-ți spun. Voi încerca să aleg ce e mai important.

Egwene reuși cu greu să-și înăbușe un oftat. Erau aproape aceleași cuvinte pe care le rostise Siuan atunci când își prezentase scuzele și înainte. De mai multe ori. Ceea ce voia ea să spună era faptul că încerca să-i vâre pe gât lui Egwene experiența ei de Aes Sedai de douăzeci de ani, din care mai mult de zece ani în calitate de Amyrlin, și asta în câteva luni. Uneori, Egwene se simțea ca o gâscă îndopată pentru a fi vândută la piață.

– Ce e important în seara asta?

– Gareth Bryne te așteaptă în cabinet.

Siuan nu ridică tonul, însă în vocea ei se simțea neliniștea, așa cum se întâmpla de fiecare dată când vorbea de Seniorul Bryne. Își trase nervoasă gluga mantiei pe cap și scoase un sunet ca miorlăitul unei pisici.

– Bărbatul a venit odată cu neaua, m-a scos din așternuturi și abia dacă mi-a lăsat timp să mă îmbrac, înainte să mă salte în șa. Nu mi-a zis nimic; m-a aruncat la marginea taberei și m-a trimis să vin după tine de parcă aș fi fost o slujnică oarecare!

Egwene încercă încăpățânată să-și ascundă un licăr de speranță. Avusese parte de prea multe dezamăgiri, iar ceea ce îl adusese pe Bryne în toiul nopții era mai degrabă un dezastru decât ceea ce își dorea ea. Cât mai era până la hotarul cu Andor?

– Haide să vedem ce vrea.

Pornind spre cortul căruia toată lumea îi spunea „Cabinetul lui Amyrlin", Egwene își strânse mantia pe lângă ea. Nu tremura. Dacă nu te lăsai afectat de arșiță sau de frig asta nu însemna că le puteai face să dispară. Le puteai ignora până în momentul în care soarele dogoritor îți prăjea creierii sau gerul îți degera mâinile și picioarele. Cugeta la ce îi spusese Siuan.

– Nu dormeai în cortul tău de aici? o întrebă ea cu precauție.

Relația celeilalte femei cu Seniorul Bryne era cea de servitoare, într-un mod foarte ciudat, iar Egwene nădăjduia că Siuan, în încăpățânarea ei, nu îi îngăduia bărbatului să profite. Nu își putea închipui asta, nici despre el, nici despre ea, deși, nu cu mult timp în urmă, nu și-o imaginase pe Siuan acceptând să se implice în această situație. Încă nu înțelegea de ce o făcuse.

Pufnind zgomotos, Siuan lovea poalele cu picioarele, fiind cât pe ce să cadă când alunecă. Neaua, bătătorită de nenumărați pași, se transformase repede într o pojghiță groasă de gheață. Egwene pășea și ea cu grijă. În fiecare zi, surorile ostenite de drum trebuiau să Tămăduiască oase rupte. Azvârlindu-și mantia într-o parte, îi întinse brațul mai mult, ca să se sprijine una de cealaltă. Siuan i-l acceptă, bombănind.

– Până când am terminat de curățat a doua pereche de cizme a bărbatului și a doua șa, a fost prea târziu să fac cale-ntoarsă prin neaua asta. Nu că mi-ar fi oferit mai mult decât niște pături într-un colț; nu Gareth Bryne! M-a pus să le scot singură din cufăr, iar el a plecat, doar Lumina știe unde!

Fără să facă o pauză ca să-și tragă sufletul, schimbă subiectul.

– N-ar trebui s-o lași pe Halima aia să doarmă în cortul tău. E cam curioasă și cam băgăcioasă. Și-apoi, ai noroc că nu dai peste ea în cort în timp ce distrează vreun soldat.

– Mă bucur foarte mult că Delana mi-o lasă noaptea pe Halima, zise Egwene pe un ton ferm. Am nevoie de ea. Asta dacă nu cumva crezi că Nisao mi-ar putea Tămădui durerile de cap încercând încă o dată.

Degetele Halimei păreau să-i scoată durerea din cap; fără ele, Egwene n-ar putea închide o geană. Strădaniile lui Nisao nu dăduseră niciun rezultat, iar ea era singura soră Galbenă căreia Egwene îndrăznise să i se plângă. Cât despre restul... Vocea ei deveni mai aspră.

– Mă mir că încă pleci urechea la astfel de zvonuri, fiică. Faptul că bărbaților le place să se uite la o femeie nu înseamnă că ea îi ademenește, după cum ar trebui să știi, de altfel. Am văzut nu puțini privindu-te și rânjind.

În acel moment, îi era mai ușor să folosească acest ton decât înainte.

Mirată, Siuan îi aruncă o privire piezișă și, după o clipă, mormăi o scuză. Ar fi putut fi una sinceră. Egwene o acceptă, oricum. Seniorul Bryne avea o influență proastă asupra temperamentului lui Siuan, iar faptul că Halima era amestecată în toată povestea asta, o făcea pe Egwene să se bucure că nu era obligată să adopte o atitudine și mai strictă. Însăși Siuan afirmase că nu ar trebui să accepte toate prostiile și, cu siguranță, nu își putea permite să accepte acest comportament, mai ales din partea lui Siuan.

Braț la braț, ele înaintau anevoie în tăcere, frigul înceţoșându-le respirația și pătrunzându-le în oase. Neaua era un blestem și o lecție. O auzea pe Siuan predicând despre ceea ce ea numea „Legea urmărilor nedorite", care era mai presus de orice lege scrisă. „Fie că faptele tale au sau nu efectul dorit, vor mai exista cel puțin trei efecte la care nu te-ai așteptat vreodată, iar unul dintre ele va fi, de obicei, neplăcut."

Mai întâi, ploaia slabă stârnise uimire, cu toate că Egwene informase deja Divanul despre faptul că Globul Vânturilor fusese găsit și folosit. Atât riscase să divulge din ceea ce îi spusese Elayne în Tel'aran'rhiod; dacă ar fi relatat mai multe din cele întâmplate în Ebou Dar, și-ar fi tăiat singură craca de sub picioare, mai ales că poziția ei se afla și așa în pericol. O explozie de bucurie izbucnise la auzul acestei vești. Se opriseră din marș la amiază, aprinseseră focurile și sărbătoriseră în burniță. Surorile înălțau rugăciuni de recunoștință, iar servitorii și soldații dansau. Că veni vorba, până și surorile Aes Sedai se prinseseră în horă.

Câteva zile mai târziu, ploaia molcomă devenise ploaie torențială, apoi se transformase în furtuni dezlănțuite. Temperatura începuse să scadă drastic, iar furtuna a devenit viscol. Distanța pe care o străbăteau odinioară într-o zi, iar Egwene strângea din dinți pentru că înaintau prea încet, în acel moment o parcurgeau în cinci când cerul era înnorat, iar când începea să ningă, se opreau. Era ușor să te gândești la trei urmări nedorite, sau mai multe, iar neaua putea fi cea mai puțin neplăcută.

Când se apropiară de cortul mic și peticit, ce fusese botezat „Cabinetul lui Amyrlin", o umbră se mișcă lângă una dintre

căruțele înalte cu coviltir, iar Egwene își ținu răsuflarea. Umbra deveni o siluetă, a cărei glugă alunecă suficient pe spate cât să lase să se vadă fața lui Leane, pe urmă aceasta dispăru în întuneric.

– Va sta de strajă și ne va spune dacă vine cineva, zise încet Siuan.

– Prea bine, bombăni Egwene.

Femeia i-ar fi putut spune dinainte. Pentru o clipă, se temuse că ar putea fi Romanda sau Lelaine!

În „Cabinetul lui Amyrlin" era întuneric, dar Seniorul Bryne aștepta răbdător, înfășurat în mantie, ca o umbră printre umbre. Îmbrățișând Izvorul, Egwene conduse Puterea, însă nu ca să aprindă lampa ce atârna de stâlpul din mijloc sau una dintre lumânări, ci ca să creeze o sferă mică de lumină slabă, pe care o suspendă în aer deasupra mesei pliabile ce juca rolul de pupitru. Sfera era foarte mică și strălucea foarte slab; era puțin probabil să fie observată de afară, fiindcă părea pe punctul de a se stinge. Ea nu își permitea să fie descoperită.

De-a lungul istoriei secrete a Turnului Alb, existaseră Supreme Înscăunate Amyrlin care domniseră prin forță, reușiseră să se înțeleagă cu Divanul și deținuseră puțină putere, așa ca ea, sau, uneori, chiar mai puțină. Câteva renunțaseră treptat la putere și la influență, devenind slabe din puternice, dar de-a lungul a trei mii de ani, unele mai importante reușiseră să o ia pe o altă cale. Egwene își dorea foarte mult să afle cum reușiseră să facă acest lucru Myriam Copan și restul, puține la număr. Dacă cineva se gândise să consemneze toate astea, atunci acele pagini se pierduseră în negura timpului.

Făcând o plecăciune respectuoasă, Bryne nu se arătă mirat de faptul că era precaută. Știa cât risca ea, întâlnindu-l în taină. Egwene avea mare încredere în acest bărbat voinic, cu părul cărunt și fața înăsprită de vreme, și nu doar pentru că era nevoită. Mantia lui era din lână groasă roșie, căptușită cu blană de jder și tivită cu Flacăra Tar Valonului, un dar din partea Divanului. Cu toate acestea, el susținuse răspicat de nenumărate ori în ultimele săptămâni că, indiferent de părerea Divanului – nu era orb să nu vadă! –, ea era Suprema Înscăunată Amyrlin, iar el o urma. Nu rostise niciodată direct aceste cuvinte, dar făcuse aluzii care nu

lăsaseră loc de îndoială. A te aștepta la mai mult ar fi însemnat să te aștepți la prea mult. În tabără existau aproape la fel de multe situații tensionate câte Aes Sedai, unele suficient de puternice ca să-l tragă la fund. Altele suficient de puternice ca s-o afunde și mai mult decât era, dacă Divanul afla despre această întâlnire. Ea avea încredere în el mai mult decât în oricine, în afară de Siuan și Leane, sau Elayne și Nynaeve, poate mai mult decât în oricare soră care îi jurase supunere oarbă în taină. Își dorea să aibă curajul să se încreadă și mai mult în el. Globul de lumină albă arunca umbre slabe, jucăușe.

– Ai vești, Seniore Bryne? îl întrebă ea, înăbușindu-și speranța.

Își imagina zeci de mesaje posibile care să-l fi adus acolo în toiul nopții, fiecare cu capcanele lui. Că Rand hotărâse să adauge alte coroane celei din Illian, că Seanchanii reușiseră cumva să cucerească un alt oraș sau că Oastea Mâinii Roșii hotărâse brusc să mărșăluiască singură și nu în umbra surorilor Aes Sedai, sau...

– O oaste se află la miazănoapte de noi, Mamă, răspunse el calm.

Mâinile înmănușate țineau mânerul sabiei lungi. O oaste la miazănoapte, zăpadă mai multă, era același lucru.

– Andorani, în cea mai mare parte, însă și destui murandiani. Iscoadele mele au adus vestea în urmă cu mai puțin de un ceas. Pelivar este în fruntea lor, iar Arathelle îl însoțește, precum și conducătorii a două dintre cele mai puternice Case din Andor, care au venit cu cel puțin alte douăzeci. Mărșăluiesc spre miazăzi, pare-se. Dacă vă veți continua drumul, ceea ce te sfătuiesc să n-o faci, s-ar putea să ne întâlnim față în față cu ei peste două zile, trei cel mult.

Egwene își păstră aceeași expresie calmă, ascunzându-și ușurarea. Era ceea ce nădăjduise, ceea ce așteptase; s-ar putea ca temerile ei să nu se adeverească. În mod surprinzător, Siuan fu aceea care icni, acoperindu-și prea târziu gura cu mâna. Bryne o privi ridicând o sprânceană, dar ea își veni repede în fire, afișând o seninătate specifică Aes Sedai atât de impenetrabilă, încât aproape că uitai de fața ei tânără.

– Ai mustrări de conștiință că vei lupta împotriva semenilor tăi andorani? vru ea să știe. Vorbește, omule! Nu sunt slujnica ta.

Ei bine, seninătatea ei nu părea chiar atât de impenetrabilă.

– Cum poruncești, Siaun Sedai.

Deși în tonul lui Bryne nu se simțea nici urmă de batjocură, Siuan strânse din buze, calmul ei exterior risipindu-se repede. Făcu o plecăciune în fața ei, acceptabilă, deși stângace.

– Voi lupta cu oricine va dori Mama să lupt, firește.

Chiar și în acel moment, el fu cât se poate de direct. Bărbații învățaseră să fie prudenți în preajma surorilor Aes Sedai. La fel, femeile. Lui Egwene i se părea că prudența devenise o a doua natură a ei.

– Și dacă nu ne vom continua drumul? întrebă ea.

Își făcuseră atâtea planuri, doar ea și Siuan și, uneori, Leane, iar în acel moment ea trebuia să ia fiecare decizie cu mare grijă, ca și când ar fi pășit pe cărăruile acoperite cu gheață de afară.

–Dacă ne vom opri aici?

El nu șovăi.

– Dacă vei găsi o cale prin care să-i convingi fără luptă, prea bine, dar cândva, mâine, ei vor ajunge într-o poziție excelentă ca să se apere, fiindcă vor fi flancați într-o parte de Râul Armahn, iar în partea cealaltă de o turbărie și mici pârâiașe în față, care vor împiedica orice atac. Pelivar va aștepta acolo; știe cum să procedeze. Arathelle va lua și ea parte dacă vor exista negocieri, însă va lăsa sulițele și săbiile în seama lui. Nu putem ajunge acolo înaintea lui și, oricum, terenul nu ne este de folos, cu el la miazănoapte. Dacă vrei să lupți, te sfătuiesc să facem cale-ntoarsă spre culmea pe care am traversat-o cu două zile în urmă. Putem ajunge acolo înaintea lor dacă vom pleca în zori, iar Pelivar s-ar gândi bine dacă să vină după noi acolo chiar dacă ar avea de trei ori numărul de ostași pe care îi conduce.

Mișcându-și degetele aproape înghețate în pantofi, Egwene lăsă să-i scape un oftat nervos. Era o diferență între a nu te lăsa afectat de frig și a nu-l simți. Alegându-și cuvintele cu grijă și încercând să nu se lase distrasă de frig, ea întrebă:

– Vor negocia dacă li s-ar da prilejul?

– Se poate, Mamă. Murandianii nu prea contează; sunt acolo doar pentru a profita de situaţie, la fel ca semenii lor aflaţi sub comanda mea. Pelivar şi Arathelle sunt importanţi. Aş putea pune rămăşag că nu vor decât să te ţină departe de Andor.

El clătină din cap, încruntat.

– Dar vor lupta dacă vor fi nevoiţi, dacă trebuie, chiar dacă asta ar însemna să le înfrunte şi pe surorile Aes Sedai, nu numai pe soldaţi. Bănuiesc că au auzit aceleaşi poveşti pe care le-am auzit şi noi despre bătălia care s-a dat undeva la răsărit.

– Prostii! mârâi Siuan.

Se duse şi calmul.

– Zvonurile şi bârfele nu dovedesc că a existat o bătălie, idiotule, şi dacă ar fi existat, surorile nu s-ar fi amestecat!

Bărbatul chiar că o făcea să cadă în păcat.

În mod ciudat, Bryne zâmbi aşa cum reacţiona de multe ori atunci când Siuan îşi ieşea din fire. Lui Egwene i s-ar fi părut un zâmbet afectuos într-un alt context şi pe buzele altcuiva.

– Cu atât mai bine pentru noi, dacă le dau crezare, îi spuse el lui Siuan, cu blândeţe.

Ea se întunecă atât de mult la faţă, încât ai fi zis că el o luase în zeflemea.

De ce o femeie, altminteri chibzuită, îi îngăduia lui Bryne s-o scoată din pepeni? Indiferent care era motivul, Egwene nu avea timp pentru asta în seara aceea.

– Siuan, văd că cineva a uitat să ducă de aici vinul fiert. Poate s-o fi înăcrit pe vremea asta. Du-te şi-l încălzeşte, rogu-te!

Nu îi plăcea să o dojenească pe cealaltă femeie în faţa lui Bryne, dar trebuia strunită, iar aceasta părea a fi cea mai blândă cale s-o facă. Într-adevăr, carafa din argint nu avea ce căuta pe masa ei.

Siuan nu tresări, însă după expresia uluită de pe faţă, ce fu repede înlocuită cu una calmă, nu ai fi zis că ea îi spăla rufele bărbatului. Fără să se împotrivească, ea conduse Puterea ca să reîncălzească vinul din carafa de argint, umplu repede două cupe curate lucrate în argint şi i-o întinse pe prima lui Egwene. O păstră pe a doua pentru ea, zgâindu-se la Seniorul Bryne în timp ce sorbi din vin, lăsându-l să-şi toarne singur de băut.

Încălzindu-și degetele învelite în mănuși de cupă, pe Ewgene o străbătu un val de iritare. Poate că era o reacție întârziată a lui Siuan față de moartea Străjerului ei. Mai plângea uneori fără motiv, deși încerca să ascundă asta. Egwene înlătură din minte acest gând. În seara aceea, era o chestiune era neînsemnată.

– Vreau să evit bătălia dacă voi putea, Seniore Bryne. Oastea este pentru Tar Valon, nu ca să poarte o bătălie aici. Trimite solie să aranjeze de îndată o întâlnire între Suprema Înscăunată Amyrlin, Seniorul Pelivar și Domnița Arathelle și oricine crezi că va trebui să fie de față. Nu aici. Tabăra noastră amărâtă nu îi va impresiona prea mult. Cât se poate de repede, ține minte. Nu m-ar deranja să fie chiar mâine, dacă se va putea.

– Nu voi reuși atât de curând, Mamă, zise el cu blândețe. Dacă voi trimite călăreții de îndată ce mă voi întoarce în tabără, mă-ndoiesc că ei vor aduce un răspuns până mâine-seară.

– Atunci, te sfătuiesc să faci cale-ntoarsă cât mai repede.

Lumină, îi înghețaseră mâinile și picioarele! Și mărunta-iele. Dar vocea îi rămase calmă.

– Și vreau să faci în așa fel încât Divanul să nu afle prea curând despre întâlnire și despre existența acestei oștiri.

De astă dată, îi cerea să își asume un risc mai mare decât o făcuse ea. Gareth Bryne era unul dintre cei mai pricepuți generali în viață, însă Divanul se plângea că nu conducea oastea după placul lor. La început, Divanul îi fusese recunoscător, deoarece acesta atrăgea soldați ca să lupte pentru cauza lor. În prezent, oastea număra mai bine de treizeci de mii de soldați și rândurile lor creșteau odată cu căderea zăpezii, iar Divanul credea că, poate, nu va mai avea nevoie de Seniorul Gareth Bryne. Firește, mai erau și cei care credeau că nu fusese niciodată nevoie de el. Dar nu aveau de gând să îl alunge doar din acest motiv. Dacă Divanul alegea să acționeze, atunci mai bine s-ar fi dus singur la călău pentru trădare.

El nici nu șovăi, nici nu puse întrebări. Poate pentru că știa că ea nu îi va da răspunsuri. Sau poate pentru că el credea că le știa.

– Nu prea e mult du-te-vino între taberele noastre, dar oamenii au învățat deja să păstreze un secret. Voi face tot ce-mi va sta în putință.

Era simplu. Era primul pas pe un drum care fie o transforma Suprema Înscăunată Amyrlin din Tar Valon, fie o arunca în ghearele Divanului, fără să mai aibă vreun cuvânt de spus în afară de acela prin care va preciza pe cine va sluji, pe Romanda sau pe Lelaine. Cumva, un astfel de moment crucial ar fi trebuit însoţit de sunetul trâmbiţelor sau, măcar, de un tunet pe cer. Cel puţin aşa se întâmpla în poveşti.

Egwene lăsă globul de lumină să se stingă, însă când Bryne se întoarse să plece, îl apucă de braţ. Era ca şi când ar fi strâns o ramură groasă de copac prin haină.

– Aş mai vrea te întreb ceva, Seniore Bryne. Nu cred că vrei să-ţi conduci oamenii istoviţi de drum ca să asediezi Tar Valonul. Cât timp vrei să-i laşi să se odihnească înainte să porneşti la atac?

Pentru prima oară, el şovăi, iar ea îşi dorea să fi lăsat lumina aprinsă ca să-i vadă faţa. Credea că el se încrunta.

– Chiar dacă niciunul dintre cei plătiţi de Turn n-ar afla, răspunse el încet, într-un final, veştile despre o oaste zboară mai repede decât un şoim. Elaida va afla în ziua în care vom sosi şi nu ne va da răgaz nici măcar un ceas. Ştiai că a sporit numărul gărzilor din Turn? Se pare că sunt cincizeci de mii de oameni. O lună, dacă mi-ar fi îngăduit să mă odihnesc şi să-mi revin. Ar fi de ajuns şi zece zile, însă o lună ar fi mai bine.

Ea încuviinţă, dându-i drumul. Întrebarea pusă într-o doară despre gărzile Turnului o durea. El ştia că Divanul şi frăţiile Ajah îi spuseseră lui Egwene doar ce voiau să ştie, nimic mai mult.

– Bănuiesc că ai dreptate, zise ea. Nu va fi timp de odihnă odată ce vom ajunge în Tar Valon. Trimiteţi cei mai rapizi călăreţi. Nu va exista niciun obstacol, nu? Pelivar şi Arathelle vor asculta ce au de zis?

Nu încercă să-şi ascundă neliniştea. Multe dintre planurile ei vor fi ruinate dacă vor fi nevoiţi să lupte.

Tonul lui Bryne nu se schimbă deloc din câte îşi dădu ea seama, dar, cumva, acesta părea liniştitor.

– Atâta vreme cât va fi suficientă lumină ca ei să vadă penele albe, vor recunoaşte solia şi vor asculta. Ar fi mai bine

să plec, Mamă. Drumul e lung și anevoios, chiar dacă oștenii vor avea cai îi plus.

De îndată ce clapa cortului căzu în urma lui, Ewgene răsuflă prelung. Umerii îi erau încordați și se aștepta în orice clipă să o ia durerea de cap. De obicei, Bryne reușea să o liniștească, fiindcă se hrănea cu calmul lui. În seara aceea, fusese nevoită să îl manipuleze și credea că el știuse. Pentru un bărbat, era un bun observator. Însă miza era prea mare ca să se încreadă și mai mult în el, asta dacă el nu-i declara răspicat loialitatea. Poate printr-un legământ precum cel pe care îl făcuseră Myrelle și celelalte. Bryne o urma pe Amyrlin, iar oastea îl urma pe Bryne. Dacă el credea că ea avea să-i sacrifice oamenii fără rost, câteva vorbe din partea lui ar fi oferit-o Divanului ca un purceluș pe tavă. Luă o gură zdravănă de vin fiert, simțind cum căldura lui îi învăluia tot corpul.

– Cu atât mai bine pentru noi dacă le dau crezare, murmură ea. Mi-aș dori să aibă ceva în care să creadă. Dacă nu-mi va reuși altceva, Siuan, nădăjduiesc măcar să ne eliberăm de cele Trei Legăminte.

– Nu! șuieră Siuan, indignată. Și o simplă încercare ar putea fi un dezastru, însă dacă vei reuși... Să ne ajute Lumina, dacă vei reuși, vei distruge Turnul Alb.

– Ce tot vorbești acolo? Încerc să respect Legămintele, Siuan, dacă tot am rămas cu ele – deocamdată –, dar Legămintele nu ne vor ajuta împotriva Seanchanilor. Dacă surorile vor fi nevoite să își pună viețile în pericol înainte să lupte, nu va trece multă vreme până când vom muri toate sau ne vom trezi cu zgărzi.

Pentru o clipă, simți din nou brățara aďam în jurul grumazului, transformând o într-un câine în lesă. Un câine bine dresat și ascultător. Se bucura că era întuneric, deoarece acesta îi ascundea tremurul. Fața lui Siuan era invizibilă în umbră, dar ea își mișca buzele în tăcere.

– Nu te uita așa la mine, Siuan.

Era mai ușor să fii furios decât să-ți fie teamă, mai ușor să-ți maschezi teama prin furie. Ea nu va mai purta niciodată zgarda!

– Ai profitat din plin de când am fost eliberate de Legăminte. Dacă n-ai fi mințit, am fi fost toate în Salidar, fără oaste, stând

cu mâinile în sân și așteptând o minune. Cel puțin tu. Eu nu aș fi fost chemată să fiu Amyrlin dacă tu nu ai fi mințit despre Logain și Mâna Roșie. Elaida ar fi devenit conducătoarea supremă și, peste un an, nimeni nu și-ar mai fi amintit că a devenit Suprema Înscăunată Amyrlin prin abuz. Ar fi distrus Turnul, cu siguranță. Știi că ar fi procedat greșit în privința lui Rand. Nu m-ar mira să fi încercat deja să-l răpească, atât doar că e preocupată de noi. Mă rog, poate că nu l-ar fi răpit, însă ar fi făcut ceva, azi Aes Sedai s-ar fi luptat cu asha'manii, nu contează că Tarmon Gai'don așteaptă la orizont.

– Am mințit atunci când mi s-a părut necesar, zise în șoaptă Siuan. Când mi s-a părut util.

Își plecă umerii, părând că mărturisește nelegiuiri pe care altminteri nu le-ar fi recunoscut.

– Uneori decid prea ușor ce este necesar și util. I-am mințit aproape pe toți. În afară de tine. Dar să nu crezi că nu mi-a trecut prin minte. Ca să te îndrum să iei o hotărâre sau să renunți la una. Nu am făcut-o din dorința de a-ți păstra încrederea.

Siuan își întinse mâna în întuneric, implorând.

– Numai Lumina știe cât de mult înseamnă pentru mine încrederea și prietenia ta, dar nu de aceea am făcut-o. Motivul nu a fost că știam că mă vei jupui de vie sau că mă vei alunga dacă vei afla. Mi-am dat seama că trebuia să respect Legămintele împreună cu cineva, sau mă voi pierde de tot. Așadar, nu-ți spun minciuni nici ție, nici lui Gareth Bryne, oricare ar fi prețul. Și, cât voi putea de curând, voi rosti din nou cele Trei Legăminte pe Sceptrul Legămintelor.

– De ce? întrebă Egwene încet.

Lui Siuan îi trecuse prin gând să o mintă? O va jupui de vie pentru asta. Însă nu mai era furioasă.

– Nu iert minciuna, Siuan. De obicei, n-o fac. Doar că uneori chiar este necesar.

Își aduse aminte de vremurile petrecute cu Aielii.

– Atâta vreme cât ești dornică să plătești pentru asta, oricum. Am văzut surori pedepsite pentru lucruri mai mărunte. Ești una dintr-un alt soi nou de Aes Sedai, Siuan, libere și nelegate. Te cred când zici că nu mă vei minți. Sau pe Seniorul Bryne? Ciudat. De ce vrei să renunți la libertatea ta?

– Să renunț? spuse râzând Siuan. Nu voi renunța la nimic.

Își îndreptă spatele și vocea ei deveni mai puternică, mai înflăcărată.

– Legămintele sunt cele care ne fac să fim mai mult decât un simplu grup de femei care se amestecă în treburile lumii. Sau șapte grupuri. Sau cincizeci. Legămintele ne țin laolaltă, sunt niște convingeri care ne leagă pe toate, un singur fir care trece prin fiecare soră, vie sau moartă, până la prima care a pus mâna pe Sceptrul Legămintelor. Ele ne fac să fim Aes Sedai, nu saidarul. Orice sălbăticiune poate conduce Puterea. Bărbații n-au decât să se uite chiorâș la ce spunem noi, dar când o soră zice: „Așa este", ei știu că e adevărat și au încredere. Datorită Legămintelor. Datorită Legămintelor, nicio regină nu se va teme că surorile îi vor distruge orașele. Și cel mai mare ticălos știe că viața lui este în siguranță cu o soră atât timp cât nu încearcă să-i facă rău. Oh, Mantiile Albe spun că sunt doar minciuni, iar unii oameni au niște păreri ciudate despre însemnătatea Legămintelor, însă există foarte puține locuri unde merge o Aes Sedai și să nu fie ascultată, datorită Legămintelor. Cele Trei Legăminte te fac Aes Sedai, ele sunt esența unei Aes Sedai. Dacă le vom arunca la gunoi, vom fi doar nisip spălat de valuri. Să renunț? N-am decât de câștigat.

Egwene se încruntă.

– Și Seanchanii?

Ce însemna să fii Aes Sedai. Aproape din prima zi în care sosise în Tar Valon, se străduise să fie Aes Sedai, dar nu se gândise niciodată ce făcea ca o femeie să fie Aes Sedai.

Siuan râse din nou, dar de astă dată fu un râset crispat și obosit. Clătină din cap și, întuneric sau nu, părea obosită.

– Nu știu, Mamă. Lumina să mă ajute, nu știu. Însă am supraviețuit Războaielor Troloce, Mantiilor Albe, lui Artur Aripă-de-Șoim și altora asemenea. Vom găsi o cale prin care să-i înfruntăm pe acești Seanchani fără să pierim.

Egwene nu era prea convinsă. Multe dintre surorile din tabără credeau că Seanchanii erau un pericol atât de mare, încât detronarea Elaidei mai putea aștepta. De parcă așteptarea nu i-ar întări Elaidei poziția de Supremă Înscăunată Amyrlin.

Multe altele păreau să creadă că simpla reunire a Turnului Alb, indiferent care ar fi fost preţul, i-ar face pe Seanchani să dispară. Supravieţuirea nu mai era atât de interesantă dacă purtai lesă, iar cea a Elaidei va fi la fel de scurtă precum cea a Seanchanilor. Ce te făcea să fii Aes Sedai.

– Nu e nevoie să-l ţii la distanţă pe Gareth Bryne, zise brusc Siuan. Bărbatul o fi având problemele lui, adevărat. Cred că e o penitenţă pentru minciunile mele, n-are rost să fie jupuit de viu. Într-o bună zi, am să-l urechez în fiecare dimineaţă şi de două ori seara, din principiu, dar lui îi poţi spune orice. Ţi-ar fi de ajutor dacă ar înţelege. Te crede pe cuvânt şi se frământă pe dinăuntru, întrebându-se dacă ştii ce faci. Nu lasă el să se vadă, însă eu văd.

Dintr-odată, Egwene începu să pună lucrurile cap la cap, asemenea unor piese de puzzle. Erau descoperiri şocante. Siuan era îndrăgostită de bărbat! Nimic n-avea noimă. Ceea ce aflase schimba lucrurile. Şi nu neapărat în bine. Deseori, o femeie îndrăgostită nu gândea limpede atunci când se afla în preajma bărbatului respectiv. După cum prea bine ştia şi ea. Unde era Gawyn? Oare-i mergea bine? Oare-i era cald? Gata! Gândul îi umblse prea mult la astea, dat fiind ce urma să spună. Rosti cu o voce hotărâtă şi poruncitoare, ca a unei Amyrlin:

– N-ai decât să-l urechezi sau să împarţi aşternuturile cu Seniorul Bryne, Siuan, dar ai grijă în preajma lui. Ai priceput?

Siuan îşi îndreptă umerii.

– N-am obiceiul să-mi dezleg limba, Mamă, zise ea înflăcărată.

– Mă bucur s-aud asta, Siuan.

Deşi după înfăţişare părea să le despartă doar câţiva ani, Siuan era suficient de bătrână încât să-i fie mamă. Dar, în acel moment, Egwene avea senzaţia că vârstele lor se inversaseră. Era pentru prima oară când Siuan fusese nevoită să se ocupe de un bărbat nu ca Aes Sedai, ci ca femeie. „Câţiva ani în care am crezut că-l iubesc pe Rand, reflectă Egwene, câteva luni în care mi s-au aprins călcâiele după Gawyn, şi ştiu tot."

– Cred că am terminat, continuă ea, luând-o de braţ pe Siuan. Aproape. Vino!

Pereţii cortului oferiseră o oarecare protecţie, însă când ieşiră afară, simţiră muşcătura gerului. Lumina Lunii reflectându-se în nea, era suficient de puternică încât să poţi citi la ea, dar strălucirea părea rece. Bryne îşi pierduse urma de parcă nici n-ar fi fost acolo. Leane îşi făcu apariţia doar atât cât să anunţe că nu văzuse pe nimeni, legănându-şi trupul mlădios ascuns de straturile de lână, apoi se îndepărtă în grabă prin noapte, aruncând priviri în jurul ei. Nimeni nu ştia de legătura dintre Leane şi Egwene, şi toată lumea credea că Leane şi Siuan se aflau la cuţite.

Strângându-şi mantia cât putu de bine cu o mână, Egwene încercă să ignore gerul în timp ce ea şi Siuan o luară în direcţia opusă faţă de Leane. Încerca să ignore gerul şi să fie cu ochii în patru la oricine se afla din întâmplare pe-afară. Nu că cineva care era afară ar fi ieşit doar din întâmplare.

– Seniorul Bryne a avut dreptate, îi spuse ea lui Siuan, referitor la faptul că ar fi mai bine dacă Peliver şi Arathelle ar da crezare acelor poveşti. Sau măcar dacă ar fi nesiguri. Prea nesiguri ca să pornească la luptă sau să facă altceva decât să vorbească. Oare crezi că ar primi cu bunăvoinţă o vizită din partea surorilor Aes Sedai? Siuan, mă asculţi?

Siuan tresări şi se opri în loc, privind în depărtare. Înaintase cu paşi siguri, însă în acel moment alunecă şi fu cât pe ce să cadă pe cărăruia îngheţată. Îşi recâştigă echilibrul la timp cât să n-o tragă pe Egwene jos.

– Da, Mamă. Firește că ascult. Poate n-or fi chiar primitori, dar nu mă-ndoiesc că ar alunga vreo soră.

– Atunci, vreau să le trezeşti pe Beonin, pe Anaiya şi pe Myrelle. Vor porni călare spre miazănoapte într-un ceas. Dacă Seniorul Bryne aşteaptă un răspuns mâine-seară, în acest caz nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Păcat că nu ştia unde se afla mai exact cealaltă oaste, dar dacă l-ar fi întrebat pe Bryne, ar fi dat de bănuit. Străjerilor n-ar trebui să le fie prea greu să afle, iar cele trei surori aveau cinci Străjeri în total.

Siuan ascultă în tăcere poruncile pe care le primea. Cele trei aveau să fie trezite din somn. În zori, Sheriam şi Carlinya,

Morvrin și Nisao vor ști ce să spună la micul dejun. Semințele trebuiau plantate, semințe ce nu fuseseră semănate mai din vreme de teamă să nu răsară prea devreme, însă în acel moment aveau prea puțin timp la dispoziție ca să crească.

– Va fi plăcerea mea să le scot din așternuturi, zise Siuan când ea termină de vorbit. Dacă trebuie să mă implic…

Lăsând-o de braț pe Egwene, dădu să se întoarcă, apoi se opri. Expresia de pe față deveni serioasă, chiar întunecată.

– Știu că vrei să fii o a doua Gerra Kishar – sau poate Sereille Bagand. Ești pe măsura oricăreia dintre ele. Gerra și Sereille au rămas în amintire printre cele mai mărețe Amyrlin. Amândouă au sporit influența și faima Turnului Alb, și aproape n-au avut egal de la Artur Aripă-de-Șoim încoace. Amândouă au controlat Turnul, Gerra asmuțind cu pricepere o facțiune a Divanului împotriva celeilalte, Sereille prin puterea voinței ei. Shein Chunla este o altă poveste, una care a subminat puterea Supremei Înscăunate Amyrlin, făcându-le pe multe dintre surori să se înstrăineze de Turn. Lumea crede că Shein a murit în funcție, cu aproape patru sute de ani în urmă, dar adevărul, ascuns bine, este că a fost detronată și surghiunită pe viață. Poveștile secrete erau spuse cu grijă pe alocuri și, totuși, a fost destul de limpede că, după ce a fost deconspirat și al patrulea complot de a o readuce din nou pe locul Supremei Înscăunate Amyrlin, surorile care o păzeau pe Shein au sufocat-o în somn cu o pernă.

Egwene se cutremură și încercă să se convingă că era din cauza frigului.

Întorcându-se, începu să-și croiască încet drum spre cortul ei, singură. Somn ușor? Luna Plină strălucea feeric. Deși mai erau câte ceasuri până la ivitul zorilor, nu era prea convinsă că va mai pune geană pe geană.

CAPITOLUL 16

Absenţe neaşteptate

Dimineaţa următoare, înainte ca soarele să răsară la orizont, Egwene convocă Divanul. În Tar Valon, această convocare ar fi fost făcută într-un mod extrem de ceremonios. De când plecaseră din Salidar, ele încercaseră să păstreze o parte din această ceremonie, în ciuda dificultăţilor întâmpinate în timpul călătoriei. Sheriam trecea, pur şi simplu, de la un cort la altul, cât încă era întuneric, anunţându-le pe Conducătoare că Suprema Înscăunată convocase Divanul. În semiîntunericul de dinaintea răsăritului, optsprezece femei stăteau în picioare în semicerc, în zăpadă, pentru a o asculta pe Egwene, înfofolită, ca să se apere de gerul ce făcea să le iasă aburi din gură.

Alte surori îşi facură apariţia în spatele lor ca să asculte, doar câteva la început, însă când nu li se spuse să plece, mai veniră şi altele şi începură să şuşotească între ele. Era ca un zumzet înăbuşit. Puţine surori se încumetau să supere o Conducătoare, darămite întreg Divanul. Alesele, în rochii cu brâie şi mantii, care se iviseră în spatele surorilor Aes Sedai, erau mai tăcute, firește, şi chiar şi mai tăcute novicele, care se strânseră şi ele pentru că nu aveau sarcini de îndeplinit, deşi erau în număr

destul de mare. Novicele erau de două ori mai puține decât Surorile. Erau atât de multe, încât doar o parte dintre ele purtau mantia albă ce li se cuvenea, majoritatea mulțumindu-se cu o fustă simplă și albă în loc de rochia de novice. Unele surori mai credeau că ar trebui să revină la vechile obiceiuri, să le lase pe fete să le caute, însă cele mai multe regretau anii trecuți, în care surorile Aes Sedai se împuținaseră. Egwene se cutremura când se gândea la ce s-ar fi putut alege de Turn. Era o schimbare căreia nici măcar Siuan nu i se putea împotrivi.

În toiul adunării, Carlinya apăru de după un cort și se opri în loc când le văzu pe Egwene și pe Conducătoare. Stăpână pe sine de obicei, sora Albă icni, palidă. Apoi se îmbujoră înainte să se îndepărteze în grabă, aruncând o privire peste umăr. Egwene își stăpâni o grimasă. Toate erau prea curioase să afle ce voia să le spună în dimineața aceea ca să observe, dar, mai devreme sau mai târziu, cineva tot o va face și va cădea la bănuieli.

Azvârlindu-și pe spate mantia cu broderii fine și lăsând să se vadă etola îngustă și albastră a Păstrătoarei, Sheriam făcu o reverență în fața lui Egwene pe cât îi permiteau rochiile umflate, pe urmă își luă locul alături de ea. Învelită în straturi de lână și mătase, femeia cu părul de foc era seninătatea întruchipată. La o încuviințare a lui Egwene, aceasta făcu un pas în față ca să rostească formularea străveche, cu o voce limpede și răspicată.

– Vine ea, vine ea! Păstrătoarea Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema Înscăunată Amyrlin. Pregătiți-vă, fiindcă vine ea!

Păreau cuvinte nepotrivite în acel loc, și-apoi, ea era deja acolo, nu venea. Conducătoarele așteptau tăcute. Câteva se încruntau nerăbdătoare sau se jucau cu mantiile sau cu poalele.

Egwene își azvârli pe spate mantia, lăsând să se vadă șalul cu șapte dungi pe care îl purta în jurul gâtului. Aceste femei aveau nevoie să li se reamintească faptul că ea era adevărata Supremă Înscăunată Amyrlin.

– Toate suntem ostenite de drum pe o asemenea vreme, spuse ea, nu chiar atât de tare ca Sheriam, însă suficient de tare cât să o audă toată lumea.

Simți o ușoară exaltare, un fior amețitor. Senzația nu era prea diferită față de cea de greață.

– Am hotărât să ne oprim aici două zile, poate trei.

Aceste cuvinte le făcură pe surori să-și ridice capetele și să asculte atente. Nădăjduia ca Siuan să se afle printre cele care ascultau. Încerca să respecte Legămintele.

– Caii au nevoie de odihnă, iar multe căruțe trebuie reparate. Păstrătoarea se va ocupa de toate aranjamentele.

Nu mai putea da înapoi.

Egwene nu se aștepta la împotriviri și nici nu se auzi vreuna. Ceea ce îi spusese lui Siuan nu fusese o exagerare. Multe surori nădăjduiau la un miracol, ca să nu fie nevoite să mărșăluiască spre Tar Valon sub privirile tuturor. Chiar și cele care erau convinse până în măduva oaselor că Elaida trebuia detronată pentru binele Turnului, în ciuda convingerilor lor, încercau, multe dintre ele, să întârzie lucrurile, așteptând acel miracol.

Una dintre acestea, Romanda, nu așteptă ca Sheriam să termine de rostit încheierea. De îndată ce Egwene termină de vorbit, Romanda, arătând destul de tânără cu cocul cărunt ascuns sub glugă, plecă, pur și simplu, îndepărtându-se cu pași mari. Cu mantiile fluturând, Magla, Saroiya și Varilin se grăbiră să o ajungă din urmă, cât puteau de repede, fiindcă picioarele li se îngropau în zăpadă până la gleznă. Ele se descurcau destul de bine, totuși; Conducătoare sau nu, abia dacă respirau fără permisiunea Romandei. Când Lelaine o văzu pe Romanda plecând, le făcu un semn lui Faiselle, Takimei și lui Lyrelle, apoi plecă fără să privească în urmă, asemenea unei lebede urmate de trei boboci nerăbdători. Poate că Lelaine nu le ținea atât de în scurt precum Romanda pe celelalte, însă nici departe nu era. Că veni vorba, celelalte Conducătoare abia dacă așteptară ca Sheriam să rostească încheierea „Lumina să vă însoțească". Egwene se întoarse să plece, în vreme ce membrele Divanului se împrăștiau în toate direcțiile. Fiorul acela era puternic. Simțea că i se făcea greață.

– Trei zile, murmură Sheriam, întinzându-i o mână lui Egwene ca să o ajute să coboare într-un făgaș.

În ochii ei verzi se citea nedumerirea.

– Sunt surprinsă, Mamă. Te-ai împotrivit cu încăpățânare de fiecare dată când am vrut să ne oprim măcar o zi.

– Vorbește-mi din nou după ce vei fi vorbit cu rotarii și potcovarii, îi spuse Egwene. Nu vom ajunge prea departe cu cai istoviți și căruțe stricate.

– Cum zici, Mamă, spuse cealaltă femeie, nu neapărat smerită, dar resemnată.

Cărările nu erau în stare mai bună în acel moment decât fuseseră în noaptea trecută, iar ele alunecau uneori. Luându-se de braț, cele două pășeau cu grijă. Sheriam îi oferea mai mult sprijin decât avea nevoie Egwene, însă o făcea aproape pe furiș. Nu se cuvenea ca Suprema Înscăunată Amyrlin să cadă în fund sub privirile a cincizeci de surori și a o sută de servitori, dar nici să fie văzută că era sprijinită ca o schiloadă.

Aproape toate Conducătoarele care îi juraseră credință lui Egwene, inclusiv Sheriam, o făcuseră de teamă, de fapt, și din instinct de supraviețuire. Dacă Divanul ar afla că ele trimiseseră surori ca să le influențeze pe Aes Sedai din Tar Valon și, mai grav, că ascunseseră acest lucru Divanului de teama că ar exista Iscoade ale Celui Întunecat printre Conducătoare, cu siguranță, și-ar petrece restul vieții în penitență și surghiun. Așadar, femeile care crezuseră că o vor putea manevra cumva pe Egwene ca pe o marionetă, după ce își pierduseră o mare parte din favorurile Divanului, ajunseseră să îi jure supunere. Acest lucru era rar întâlnit chiar și în cronicile secrete; se aștepta de la surori ca ele să i se supună Supremei Înscăunate Amyrlin, dar să-i jure supunere oarbă era cu totul altă poveste. Cele mai multe păreau neliniștite din această cauză, deși erau supuse. Unele erau la fel de rele precum Carlinya, însă Egwene auzise cum îi clănțăniră dinții în gură lui Beonin prima oară când aceasta o văzuse împreună cu Conducătoarele după jurământ. Morvrin părea mirată ori de câte ori dădea cu ochii de Egwene, ca și când nu i-ar fi venit a crede, iar Nisao părea mereu încruntată. Anaiya plescăia cu limba gândindu-se la secretele pe care le păstra, iar Myrelle tresărea adeseori, nu doar pentru că făcuse un jurământ. Sheriam însă își însușise de-adevăratelea rolul lui Egwene de Păstrătoare a Cronicilor, nu doar titlul.

– Aș putea sugera să profităm de acest prilej ca să cercetăm împrejurimile și să vedem dacă nu vom găsi ceva de-ale gurii și nutreț, Mamă? Proviziile noastre s-au cam împuținat.

Sheriam se încruntă, neliniștită.

– Mai ales ceaiul și sarea, deși mă îndoiesc că vom găsi așa ceva pe-aici.

– Fă ce poți, rosti Egwene pe un ton blând.

Era ciudat când te gândeai că, odinioară, se temuse de Sheriam, încercând să îi intre în grații. Oricât părea de ciudat, acum când nu mai era Mai-Mare peste novice, când nu mai încerca să o oblige pe Egwene să-i facă pe plac, Sheriam părea mai fericită.

– Am încredere în tine, Sheriam.

Femeia se lumină la față când auzi acest compliment.

Deși soarele nu răsărise încă peste corturi și peste căruțele cu coviltir, în tabără era forfotă, ca să zicem așa. Micul dejun fusese servit, bucătăresele făceau curățenie, ajutate de multe novice. După vigoarea cu care se mișcau și frecau oalele cu zăpadă, novicele păreau că încercau să se mai încălzească, dar bucătăresele se mișcau laborios, îndreptându-se de spate, oprindu-se să ofteze și, uneori, strângându-și mantiile pe lângă corp și privind în gol, la zăpadă. Bărbații servitori tremurând, mai toți îmbrăcați cu toate hainele pe care le aveau, începuseră să strângă corturile și să încarce căruțele de îndată ce terminaseră de mâncat pe fugă, iar acum se chinuiau să ridice corturile și să descarce cuferele din căruțe. Animalele înhămate erau conduse de grăjdarii osteniți care pășeau cu capetele plecate. Egwene auzi câteva bombăneli de la bărbați ce nu observaseră că prin preajmă se aflau surori, însă cei mai mulți erau prea osteniți ca să dea glas plângerilor.

Aproape toate surorile Aes Sedai ale căror corturi fuseseră ridicate se făcuseră nevăzute înăuntru, însă multe dintre ele încă dădeau porunci lucrătorilor, în vreme ce altele străbăteau în grabă făgașele ca să-și ducă la îndeplinire singure comisioanele. Spre deosebire de ceilalți, trădau puține semne de oboseală, la fel ca Străjerii, care păreau suficient de odihniți pentru acea minunată zi de primăvară. Egwene bănuia că astfel își

trăgea forţa o soră de la Străjerul ei, lăsând deoparte ceea ce putea face cu legătura. Atunci când Străjerul tău nu voia să recunoască faptul că îi era frig sau era obosit sau flămând, n-aveai decât să suporţi şi tu.

Morvrin îşi făcu apariţia, la braţ cu Takima, pe una dintre cărăruile încrucişate. Poate se ţineau ca să se sprijine, deşi Morvrin era suficient de înaltă încât să o facă pe femeia mai scundă să pară şi mai mică decât era cu adevărat. Poate că o ţinea de braţ pe Takima ca să nu fugă; Morvrin era tenace odată ce îşi punea ceva în gând. Egwene se încruntă. Se aştepta ca Morvrin să caute o Conducătoare pentru frăţia Ajah de care aparţinea, cea Brună, dar lui Egwene i se păreau mai potrivite Janya sau Escaralde. Cele două se făcură nevăzute în spatele unei căruţe cu coviltir pe şine. Morvrin se aplecă să-i şoptească ceva la ureche însoţitoarei ei. Nu îţi puteai da seama dacă Takima îi acorda sau nu atenţie.

– S-a întâmplat ceva, Mamă?

Egwene se străduí să zâmbească.

– Nimic deosebit, Sheriam. Nimic deosebit.

Când ajunseră la „Cabinetul lui Amyrlin", Sheriam se îndepărtă pentru a îndeplini sarcinile pe care i le dăduse Egwene, iar aceasta intră în cort şi văzu că totul era pregătit. S-ar fi mirat să fie altfel. Selame tocmai punea o tavă cu ceai pe masa de scris. Mărgele viu colorate erau înşirate pe corsajul rochiei pe care o purta şi de-a lungul mânecilor. Cu nasul în vânt, un nas destul de lung, abia dacă semăna cu o servitoare la o primă vedere, însă se îngrijise ca toate să fie la locul lor. Două vase pline cu cărbuni aprinşi alungaseră cât de cât răcoarea din aer, deşi cea mai mare parte din căldură ieşea prin gaura de aerisire. Ierburile uscate şi răsfirate peste cărbuni confereau un miros plăcut fumului care se împrăştia, tava din seara precedentă dispăruse, iar felinarul şi lumânările de seu fuseseră aprinse. Nimeni nu lăsa uşa cortului deschisă nici cât să pătrundă lumina de afară.

Siuan era deja înăuntru, cu un vraf de hârtii în mâini, cu o expresie chinuită pe faţă şi cu o pată de cerneală pe nas. Funcţia de secretară le oferea celor două încă un motiv de a fi văzute vorbind, iar Sheriam nu păruse deloc deranjată să renunţe la

această sarcină. Siuan însă bombănea adesea. Pentru o femeie ce părăsise rareori Turnul de când intrase ca novice, părea că-i displăcea prea mult să petreacă timp înăuntru. Dar, în acel moment, era întruchiparea unei femei răbdătoare și voia ca toată lumea să știe asta.

În ciuda faptului că umbla cu nasul pe sus, Selame zâmbea prostește și făcea atâtea reverențe, încât scoaterea mantiei și a mănușilor lui Egwene se transformă într-o mică ceremonie. Femeia trăncănea despre faptul că Mama trebuia să-și pună picioarele sus și poate că ar trebui să-i aducă o pătură să și le acopere și ca ea să rămână în cazul în care Mama mai avea nevoie de ceva până când Egwene îi spuse să plece. Ceaiul avea gust de mentă. Pe vremea asta! Selame era într-o perioadă de probă, și abia dacă putea fi numită loială, însă încerca.

Dar nu era timp pentru trândăveală și pentru ceai. Egwene își aranjă etola și se așeză la masa de scris, lovind absentă în piciorul scaunului, însă avea grijă ca acesta să nu se prăbușească sub ea, cum se întâmpla adesea. Siuan stătea cocoțată pe un scăunel șubred în partea cealaltă a mesei, iar ceaiul i se răcise. Ele nu vorbiră despre planuri, sau despre Gareth Bryne, ori despre speranțe; făcuseră tot ceea ce se putuse face pentru moment. Rapoartele și problemele se tot adunau atunci când se aflau în mișcare, iar osteneala le împiedica să le rezolve, însă acum, că se opriseră, toate trebuiau discutate pe-ndelete. Oastea aflată în fața lor nu schimba nimic.

Uneori, Egwene se întreba cum de reușeau să facă rost de atât de mult pergament, când le era atât de greu să găsească cele de trebuință. Listele pe care i le întinse Siuan conțineau lucrurile lipsă și altele. Nu doar cele de care pomenise Sheriam, ci și cărbune, cuie și fier pentru potcovari și pentru rotari, piele și fire unse pentru șelari, ulei pentru lămpi, lumânări și nenumărate alte lucruri, până și săpun. Ceea ce nu se folosea se uza, începând de la încălțăminte și până la corturi, toate înșiruite de Siuan cu o mână hotărâtă, ce devenea din ce în ce mai nervoasă pe măsură ce ea se încrunta din cauza nevoilor. Totalul monedelor ce le rămăsese părea să fi fost tăiat de pe hârtie. Nu se putea face nimic în această privință.

Printre hârtiile lui Siuan se aflau câteva scrisori de la Conducătoare, ce sugerau moduri prin care să se rezolve problema banilor. Sau, mai degrabă, Conducătoarele o informau pe Egwene că intenționau să le discute în fața Divanului. Însă existau puține soluții în aceste propuneri și multe capcane. Moria Karentanis propunea ca oștenii să nu mai primească soldă. Egwene credea că Divanul își dăduse seama deja că asta ar face ca oastea să dispară ca roua sub soarele verii. Malind Nachenin adresa o rugăminte nobililor din apropiere, care suna mai degrabă a cerere și care ar fi întors toată țara împotriva lor, așa cum ar fi făcut-o și intenția Salitei Toranes de a impune un bir orașelor și satelor prin care treceau.

Mototolind cele trei scrisori în pumn, Egwene le flutură spre Siuan. Și-ar fi dorit să le strângă de gât pe cele trei Conducătoare.

– Toate cred că totul ar trebui să meargă așa cum își doresc ele, fără să ia seama de realitate? Lumină, ele sunt cele care se comportă ca niște copii!

– Turnul și-a împlinit adesea dorințele, zise Siuan, pe un ton mulțumit. Ține minte, unele ar spune că și tu ignori realitatea.

Egwene pufni. Din fericire, indiferent ce vota Divanul, niciuna dintre propuneri nu devenea valabilă decât printr-un decret de la ea. Chiar dacă era strâmtorată, deținea o oarecare putere. Foarte puțină, dar era mai bine decât nimic.

– Divanul este mereu atât de rău, Siuan?

Siuan încuviință, schimbându-și puțin poziția, ca să nu își piardă echilibrul. Niciunul dintre picioarele scăunelului pe care ședea nu avea aceeași lungime.

– Și va fi mai rău. Amintește-mi să-ți povestesc despre Anul celor Patru Amyrlin; s-a întâmplat cu o sută cincizeci de ani după ce s-au pus bazele Tar Valonului. În vremurile acelea, activitățile obișnuite ale Turnului erau cam aceleași cu cele din ziua de azi. Toată lumea încerca să pună mâna pe cârmă, dacă putea. O bună perioadă din an au existat două Divane rivale în Turnul din Tar Valon. Aproape toată lumea a ajuns să sufere într-un final, inclusiv câteva care credeau că vor salva Turnul. Unele

dintre ele ar fi reușit dacă n-ar fi păşit pe nisipuri mișcătoare. Dar Turnul a supraviețuit, desigur. Mereu o face.

Se strânsese multă istorie de-a lungul a trei mii de ani, o mare parte dintre evenimente fiind ținute secrete. Le cunoșteau doar câteva persoane, și, totuși, Siuan părea să știe toate detaliile. Trebuie să fi petrecut mare parte din anii ei la Turn, înconjurându-se de aceste povești secrete. De un lucru Egwene era sigură. Va evita soarta lui Shein dacă va putea, însă nu va rămâne cum era, puțin mai bună decât Cemaile Sorenthaine. Cu mult timp înainte ca domnia ei să se încheie, cea mai importantă decizie pe care Cemaile a luat-o fusese ce rochie să poarte. Va trebui să o roage pe Siuan să îi povestească despre Anul celor Patru Amyrlin, și nu era prea încântată de asta.

Raza de lumină schimbătoare ce pătrundea prin gura de aerisire a cortului arăta că dimineața lăsa locul amiezii, dar vraful de hârtii al lui Siuan nu părea să scadă. Orice întrerupere ar fi fost bine-venită, până și o descoperire neașteptată. Mă rog, poate nu asta.

– Ce urmează, Siuan? mormăi ea.

O mișcare îi atrase atenția lui Aran'gar, iar ea privi printre copaci înspre tabăra oastei, care semăna cu un inel ce ascundea corturile surorilor Aes Sedai. Câteva căruțe cu coviltir se mișcau încet spre răsărit, însoțite de călăreți. Soarele palid se reflecta în armuri și în vârfurile lăncilor. Nu se putu abține să nu zâmbească. Sulițe și cai! O adunătură primitivă care nu se putea deplasa mai repede decât putea păși un om, condusă de un bărbat care habar nu avea ce se întâmpla la o sută cincizeci de kilometri depărtare. Aes Sedai? Le-ar putea nimici pe toate fără ca ele să bănuiască cine le ucidea. Desigur, nici ea n-ar supraviețui prea mult timp după ele. Acest gând o făcu să se cutremure. Puțini se bucurau de o a doua șansă la viață din partea Marelui Senior și ea nu avea de gând să-i dea cu piciorul.

Așteptând până când călăreții pătrunseră în pădure, făcu cale-ntoarsă spre tabără, cugetând la visele din noaptea aceea. În spatele ei, neaua netedă avea să ascundă până la dezghețul primăverii ceea ce îngropase. Era suficient de mult timp. În față,

câțiva bărbați din tabără o observară în cele din urmă și se opriră din treburile lor ca să o privească. Fără să vrea, zâmbi și își netezi fusta pe șolduri. Îi era greu să își amintească limpede cum fusese viața ei ca bărbat; fusese, oare, un prost ușor de manipulat pe vremea aceea? Îi fusese greu să strecoare în furnicarul acela un cadavru. Însă se bucurase de drumul de întoarcere.

Dimineața continuă cu acel răsfoit nesfârșit de hârtii, până când se întâmplă ceea ce Egwene știuse că se va întâmpla. Unele evenimente cotidiene erau sigure. Va fi ger aspru, va fi nea, vor fi nori și cer înnorat, și vânt. Și vor exista vizite din partea lui Lelaine și a Romandei.

Sătulă de atâta stat, Ewgene își întindea picioarele când Lelaine intră în cort, cu Faolain pe urmele ei. Aerul rece pătrunse înăuntru odată cu ele înainte să cadă clapa cortului. Privind în jurul ei cu un aer ușor dezamăgit, Lelaine își scoase mănușile albastre din piele în vreme ce o lăsă pe Faolain să-i ia mantia cu guler de linx de pe umeri. Subțire și semeață în rochia din mătase de un albastru-închis și cu ochi pătrunzători, se comporta de parcă s-ar fi aflat în propriul cort. La un gest al ei, Faolain se retrase supusă într-un colț, cu straiele în mână, strângându-și în spate mantia. Era pregătită să iasă de îndată la un alt semn al Conducătoarei. În trăsăturile ei întunecate se observa o urmă de supunere resemnată, ceea ce nu îi stătea în fire.

Lelaine renunță o clipă la atitudinea rezervată, ca să-i ofere un zâmbet surprinzător de cald lui Siuan. Fuseseră prietene cândva, cu ani în urmă, și o protejase pe Faolain, care acceptase, protecția și brațul ocrotitor al unei Conducătoare împotriva batjocurii și acuzelor celorlalte surori. Atingându-i ușor obrazul lui Siuan, Lelaine șopti niște vorbe ce păreau compătimitoare. Siuan se înroși și pe față i se citi preț de o secundă nesiguranța. Nu era prefăcătorie, Ewgene era convinsă de asta. Lui Siuan îi era greu să înfrunte ceea ce se schimbase cu adevărat în ea, și, mai mult, ușurința cu care se adapta.

Lelaine ochi scăunelul din fața mesei de scris și, cum îi era obiceiul, refuză să se așeze pe un scaun atât de șubred. Abia atunci își dădu seama de prezența lui Egwene și își plecă adânc capul.

– Trebuie să vorbim cu Oamenii Mării, Mamă, zise ea pe un ton puțin prea hotărât pentru a i te adresa Supremei Înscăunate Amyrlin.

Abia când se mai liniști, Egwene își dădu seama că se temuse că Lelaine știa deja ceea ce îi spusese Seniorul Bryne. Sau despre întâlnirea pe care urma să o aranjeze el. În clipa următoare, inima îi bătu din nou nebunește în piept. Oamenii Mării? Divanul nu avea cum să afle de înțelegerea nebunească pe care o făcuseră Nynaeve și Elayne. Nu își putea imagina cum ajunseseră în această situație dezastruoasă sau cum să iasă din ea.

Simțind un nod în stomac, își reluă locul în spatele mesei de scris fără să lase să se vadă ce simțea. Afurisitul acela de picior al scaunului se îndoi, iar ea fu cât pe ce să cadă pe covor înainte să apuce să-l îndrepte din nou. Spera că nu se înroșise la față.

– Cu Oamenii Mării din Caemlyn sau din Cairhien?

Da, părea destul de calmă și de stăpână pe sine.

– Din Cairhien, răspunse Romandei cu o voce care răsună ca niște clopoței. Categoric, din Cairhien.

Intrarea ei o făcea pe cea a lui Lelaine să pară aproape prietenească, personalitatea ei puternică umplând dintr-odată cortul. Romanda era zgârcită cu zâmbetele calde; oricât de frumoasă era la chip, acesta nu părea făcut pentru ele.

Theodrin o urmă înăuntru. Romanda își scoase mantia de pe umeri cu un gest teatral și i-o azvârli surorii subțiri cu obraji rumeni, apoi făcu un gest poruncitor care o trimise în colțul opus celui în care stătea Faolin. Aceasta era smerită, dar ochii migdalați ai lui Theodrin erau larg deschiși, de parcă s-ar fi holbat mereu, iar buzele păreau gata să lase să le scape un suspin. Asemenea lui Faolin, locul ce i se cuvenea în ierarhia surorilor Aes Sedai presupunea îndatoriri mai bune, însă niciuna nu părea că va avea parte de ele prea curând.

Privirea pătrunzătoare a Romandei se odihni o clipă asupra lui Siuan, de parcă s-ar fi gândit dacă să n-o trimită și pe ea la colț, pe urmă aproape o ignoră pe Lelaine înainte să se oprească asupra lui Egwene.

– Se pare că tânărul acela a vorbit cu Oamenii Mării, Mamă. Iscoadele Galbenelor din Cairhien sunt foarte agitate. Știi cumva de ce ar fi el interesat de Atha'an Miere?

În ciuda titlului, Romanda nu vorbea ca și când s-ar fi adresat Supremei Înscăunate Amyrlin, nu că ar fi făcut-o vreodată. Nu încăpea îndoială cine era „tânărul acela". Toate surorile din tabără acceptaseră că Rand era Dragonul Renăscut, dar cine le auzea vorbind ar fi crezut că se refereau la un tânăr necioplit și nesupus care venea la cină beat și voma pe masă.

– N-are de unde să știe ce e în capul băiatului, zise Lelaine înainte ca Egwene să apuce să-și deschidă gura.

Zâmbetul ei nu fu deloc cald de data asta.

– Dacă vrei un răspuns, Romanda, atunci acesta se află în Caemlyn. Oamenii Mării de acolo nu sunt sechestrați pe o corabie și mă îndoiesc că mai-marii lor s-au îndepărtat atât de mult de larg doar ca să îndeplinească niște comisioane. N-am auzit vreodată ca ei să facă asemenea lucru. Poate că ei or fi interesați de el. Trebuie să fi aflat cine este el.

Când Romanda zâmbi, pânza cortului ar fi trebuit să înghețe.

– Nu este nevoie să afirmi lucruri evidente, Lelaine. Prima întrebare ar fi cum putem afla.

– Urma să spun când te-ai băgat tu, Romanda. Data viitoare când Mama le va întâlni pe Elayne sau pe Nynaeve în Tel'aran'rhiod, le poate da instrucțiuni. Când va ajunge în Caemlyn, Merilille poate afla ce urmăresc Atha'an Miere sau, poate, ce face băiatul. Păcat că fetele nu s-au gândit să stabilească o înțelegere, dar ne vom descurca într-un fel. Merilille se poate întâlni cu o Conducătoare în Tel'aran'rhiod atunci când va afla ceva.

Lelaine făcu un mic gest; era evident că ea era Conducătoarea în cauză.

– Cred că Salidar ar fi locul potrivit.

Romanda pufni amuzată. Nici măcar asta nu transmise căldură.

– E mai ușor să-i dai instrucțiuni lui Merilille decât să o faci să se supună, Lelaine. Bănuiesc că știe că are de răspuns la întrebări usturătoare. Acest Glob al Vânturilor ar fi trebuit să ne fi fost adus nouă ca să îl cercetăm mai întâi. Niciuna dintre surorile din Ebou Dar nu se prea pricepe la Dansul Norilor, cred, și putem

vedea urmările, această harababură care s-a iscat din senin. M-am gândit să discutăm cu Divanul despre toți cei implicați.

Vocea femeii cu părul cărunt deveni brusc dulce ca mierea.

– Din câte îmi amintesc, tu ai sprijinit alegerea lui Merilille.

Tresărind, Lelaine își îndreptă umerii. Ochii îi scânteiau.

– Am sprijinit-o pe reprezentanta Cenușiilor, Romanda, atâta tot, replică ea cu indignare. De unde să știu că va hotărî să folosească Globul acolo? Și să le includă și pe sălbaticele din neamul Oamenilor Mării în cerc! Cum a putut să creadă că ele știau mai multe decât Aes Sedai despre cum se controlează vremea?

Brusc, mânia îi dispăru. Se apăra în fața celei mai de temut vrăjmașe din Divan, adevărata ei vrăjmașă. Și, mai rău, după părerea sa, era de acord cu ea în ceea ce îi privea pe Oamenii Mării. Nu încăpea nicio îndoială că era de acord, însă a da glas acestui gând era o altă problemă.

Zâmbetul Romandei să lărgi în timp ce Lelaine păli de furie. Ea își netezi fără grabă poalele de culoarea bronzului, în vreme ce Lelaine căuta o cale să întoarcă situația.

– Vom vedea care este părerea Divanului, Lelaine, spuse ea pe un ton ferm. Până atunci, cred că este mai bine ca Merilille să nu o întâlnească pe niciuna dintre Conducătoarele care au ales-o. Și cea mai mică aluzie de uneltire va fi privită cu ochi răi. Sunt sigură că nu vei avea nimic împotrivă dacă voi vorbi eu cu ea.

Paloarea de pe fața lui Lelaine trăda altceva. Nu îi era teamă, cel puțin nu lăsa să se vadă, cu toate acestea, Egwene aproape că o vedea cum le enumera pe cele care i-ar ține partea sau care i s-ar împotrivi. Uneltirea era o acuzație aproape la fel de serioasă precum cea de trădare și necesita doar întrunirea consiliului mic. Ar putea evita acest lucru, dar argumentele ar fi puternice și usturătoare. Facțiunea Romandei ar putea crește în număr. Acest lucru ar crea necazuri inimaginabile, indiferent dacă planurile lui Egwene ar da sau nu roade. Nu putea face nimic să-i pună capăt, decât dacă dezvăluia ce se întâmplase cu adevărat în Ebou Dar. Ar fi fost ca și când le-ar cere să-i îngăduie să accepte aceeași ofertă pe care o acceptaseră Faolain și Theodrin.

Egwene inspiră adânc. Poate că va reuși să oprească folosirea Salidarului ca loc de întâlnire în Tel'aran'rhiod. Acela era locul unde se întâlnea cu Elayne și cu Nynaeve; când o făcea, oricum. Nu se mai întâlnise cu ele de câteva zile. Când aveai de-a face cu Conducătoarele care intrau și ieșeau mereu din Lumea Viselor, era greu să găsești un loc unde să fii sigură că nu vor apărea și ele.

– Data viitoare când voi da de Elayne sau de Nynaeve, le voi transmite poruncile tale în ceea ce o privește pe Merilille. Îți voi aduce la cunoștință când va fi pregătită să te întâlnească.

Ceea ce nu avea să se întâmple niciodată, odată ce va rosti acele porunci.

Conducătoarele își întoarseră capetele și două perechi de ochi se holbară la ea. Uitaseră că ea se afla acolo! Străduindu-se să pară calmă, își dădu seama că bătea din picior iritată și se opri. Trebuia să se prefacă a fi așa cum crezuseră ele că era cu puțin timp în urmă. Doar cu puțin timp în urmă. Bine măcar că nu îi mai era greață. Era doar furioasă.

Acel moment de tăcere fu întrerupt de Chesa, care dădu buzna înăuntru aducând prânzul lui Egwene pe o tavă acoperită cu o bucată din pânză. Chesa era o femeie de vârstă mijlocie, oacheșă, durdulie și frumoasă, ce arăta respect fără să tremure de teamă. Reverența ei fu la fel de simplă ca rochia cenușiu-închis pe care o purta, prevăzută cu un guler simplu de dantelă.

– Iertare că dau buzna, Mamă, Aes Sedai. Îmi pare rău că vin cu întârziere, Mamă, însă Meri pare că umblă brambura.

Pufni de enervare când puse tava în fața lui Egwene. Lui Meri nu îi stătea în fire să umble brambura. Femeia aceea aspră era neiertătoare atât față de propriile greșeli, cât și față de ale celorlalți.

Romanda se încruntă, dar nu spuse nimic. La urma urmei, nu se putea arăta interesată de slujnicele lui Egwene. Mai ales când femeia era iscoada ei. Așa cum Selame era cea a lui Lelaine. Egwene evită să se uite la Theodrin sau la Faolain, care stăteau smerite fiecare în colțul ei mai degrabă ca niște Alese, nu ca niște Aes Sedai cum erau, de fapt.

Chesa își deschise gura pe jumătate, apoi și-o închise, poate intimidată de Conducătoare. Egwene răsuflă ușurată când aceasta făcu o reverență și plecă, șoptind: „Cu voia ta, Mamă". Chesa vorbea întotdeauna pe ocolite cu Surorile în prezența altei persoane, însă în acel moment, Egwene nu își dorea să audă cel mai mic îndemn să-și mănânce mâncarea cât încă era caldă.

Lelaine continuă ca și când nu ar fi fost întrerupte:

– Cel mai important lucru, zise ea pe un ton ferm, este să aflăm ce urmăresc Atha'an Miere. Sau ce face băiatul. Poate vrea să fie și regele lor.

Întinzându-și brațele, o lăsă pe Faolain să-i pună mantia, lucru pe care tânăra oacheșă îl făcu cu grijă.

– Îți vei aminti să-mi spui și mie dacă îți va veni un gând în această privință, Mamă?

Părea a fi o rugăminte.

– Mă voi gândi bine, răspunse Egwene.

Asta nu însemna și că își va împărtăși gândurile. Și-ar fi dorit să aibă un răspuns. Știa că Atha'an Miere credeau că Rand era Coramoorul lor din profeții, deși Divanul nu știa, însă nici nu își închipuia ce voia el de la ei sau ce voiau ei de la el. După spusele lui Elayne, Oamenii Mării care le însoțeau habar nu aveau. Sau nu voiau să spună. Egwene aproape că își dorea ca mâna aceea de surori care veniseră de la Atha'an Miere să se afle în tabără. Aproape. Într-un fel sau altul, Călăuzele Vânturilor aveau să creeze necazuri.

La un gest al Romandei, Theodrin sări să-i aducă mantia Conducătoarei de parcă ar fi fost ciupită. După expresia Romandei, faptul că Lelaine își venise în fire nu părea a fi pe placul ei.

– Nu uita să-i spui lui Merilille că vreau să-i vorbesc, Mamă, zise ea, iar asta nu era deloc o rugăminte.

Pentru o clipă, cele două Conducătoare se priviră în ochi, uitând din nou de Egwene, din cauza vrajbei dintre ele. Plecară fără să-i adreseze vreun cuvânt, cât pe ce să se îmbrâncească la ieșire înainte ca Romanda să se furișeze afară prima, trăgând-o pe Theodrin după ea. Rânjind, Lelaine o îmbrânci pe Faolain afară din cort, în fața ei.

Siuan oftă prelung, fără a încerca să-și ascundă ușurarea.

– „Cu voia ta, Mamă", spuse Egwene, pe un ton batjocoritor. „Cum dorești, Mamă." „Puteți pleca, fiicelor."

Se lăsă pe speteaza scaunului, răsuflând prelung. Dar căzu de îndată grămadă pe covor. Se ridică încet, își netezi poalele și își aranjă etola. Bine că nu se întâmplase în fața celor două.

– Du-te și ia ceva de mâncare, Siuan. Apoi întoarce-te. Ne așteaptă o zi lungă.

–Unele căzături dor mai puțin decât altele, zise Siuan ca pentru sine, înainte să iasă din cort.

Bine că ieșise repede, altminteri Egwene i-ar fi zis câteva.

Siuan reveni în curând și mâncară chifle tari și tocăniță de linte cu bucăți tari de morcov și resturi de carne, la care Egwene nu se uită cu atenție. Existară doar câteva întreruperi, momente în care ele tăcură, prefăcându-se că citesc rapoartele. Chase veni să ia tava și, mai târziu, să înlocuiască lumânările, o sarcină care o făcea să comenteze, deși nu-i stătea în fire.

– Cine s-ar fi așteptat să dispară și Selame? întrebă ea, pe jumătate în sinea ei. S-o fi dus să se dezmierde cu soldații, cred. Halima aia e piază rea.

Un tânăr uscățiv, căruia îi curgea nasul, reînnoi cărbunii stinși din vase – Suprema Înscăunată Amyrlin avea parte de mai multă căldură decât majoritatea, dar asta nu însemna mare lucru – și se împiedică în propriile cizme, uitându-se la Egwene într-un mod ce părea plăcut după privirile aruncate de cele două Conducătoare. Sheriam veni să întrebe dacă Egwene mai avea de dat și alte instrucțiuni, apoi păru dornică să rămână. Poate că puținele taine pe care le știa o făceau să se agite; cu siguranță, ochii ei priveau neliniștiți în toate direcțiile.

Acesta a fost tot grupul, dar Egwene nu știa dacă lucrurile stăteau astfel, pentru că nimeni nu o deranja pe Amyrlin fără motiv sau pentru că toată lumea știa că adevăratele decizii erau luate de Divan.

– Nu cunosc rapoarte despre soldați care mărșăluiesc la sud de Kandor, spuse Siuan de îndată ce clapa cortului căzu în urma lui Sheriam. Există doar unul și oamenii din Ținuturile de Hotar arareori se îndepărtează de Mana Pustiitoare, orice netot știe asta. Nu cred că este o poveste pe care ar născoci-o cineva.

Nu citea în acel moment de pe foaie.

Până atunci, Siuan reușise să controleze cu dibăcie rețeaua de iscoade a Supremei Înscăunate Amyrlin, iar rapoartele, zvonurile și bârfele ajungeau în mod constant la urechile ei pentru a fi cercetate înainte ca ea și Egwene să decidă ce să spună mai departe Divanului. Mai mult, Leane avea și ea rețeaua ei. Cea mai mare parte a informațiilor erau transmise mai departe – unele lucruri pe care trebuia să le știe și Divanul; nu exista nicio garanție că frățiile Ajah spuneau mai departe ceea ce aflau agenții lor, însă totul trebuia cernut, pentru a înlătura ce era periculos sau ce le putea distrage atenția de la adevăratul țel.

În ultima vreme, puține vești erau bune. În Cairhien circulau unele zvonuri cum că surorile Aes Sedai se aliaseră cu Rand sau, și mai rău, că îi slujeau lui. Măcar acestea din urmă puteau fi respinse din start. Înțeleptele nu prea ziceau multe despre Rand sau despre orice avea legătură cu el, dar, după spusele lor, Merana aștepta întoarcerea lui și, cu siguranță, surorile din Palatul Soarelui, unde se afla primul tron al Dragonului Renăscut, erau unul din aspectele care făcea ca acest zvon să prindă contur. Unele zvonuri nu puteau fi ignorate cu ușurință, chiar și atunci când era greu să le înțelegi. Un tipograf din Illian susținea că avea dovada cum că Rand l-ar fi ucis pe Mattin Stepaneos cu mâinile lui și i-ar fi distrus trupul cu Puterea Supremă, în vreme ce o lucrătoare din portul de acolo afirma că văzuse cum fostul rege era cărat, legat fedeleș, cu căluș în gură și învelit într-o cârpă, pe puntea unui vas ce ridicase ancora în toiul nopții cu binecuvântarea căpitanului Pazei Portului. Prima era mai verosimilă, însă Egwene nădăjduia că niciunul dintre agenții frățiilor Ajah nu aflaseră aceeași poveste. În ochii Surorilor, numele lui Rand era și așa destul de pătat în ceea ce le privea pe surori.

Zvonurile continuau. Seanchanii păreau să fi pus stăpânire pe Ebou Dar, întâmpinând prea puțină rezistență. Acest lucru era de așteptat într-un tărâm unde hotarele domniei Reginei se aflau la câteva zile distanță de capitala ei, și, totuși, nu era un lucru prea încurajator. Clanul Shaido părea să fie peste tot, deși veștile despre ei veneau mereu de la cineva care auzise de la altcineva care auzise despre ei. Aproape toate surorile păreau să

creadă că Shaido risipiți erau lucrarea lui Rand, în ciuda negărilor Înțeleptelor, purtate mai departe de Sheriam. Firește, nimeni nu voia să verifice prea pe-ndelete presupusele minciuni ale Înțeleptelor. Se găseau sute de scuze, și nimeni nu voia să le întâlnească în Tel'aran'rhiod în afară de surorile care îi juraseră credință lui Egwene, iar acestea trebuiau să primească poruncă. Anaiya numea sec întâlnirile ca fiind „lecții de umilință" și nu părea deloc amuzată.

– Nu pot fi atât de mulți Shaido, murmură Egwene.

Nu fuseseră adăugate ierburi în a doua tură de cărbuni, ce începeau să se stingă în străluciri slabe de ambră, și o dureau ochii de la fumul care plutea în aer. Dacă ar fi condus Puterea ca să scape de el, ar fi risipit și ultima fărâmă de căldură.

– O parte din toate astea trebuie să fie și lucrarea bandiților.

La urma urmei, cine putea face diferența dintre un sat pustiit de tâlhari și unul pustiit de Shaido? Mai ales la a treia poveste spusă, sau la a cincea.

– Cu siguranță, există suficienți tâlhari prin preajmă care să se facă vinovați pentru o parte din cele întâmplate.

Cei mai mulți își ziceau „Cei jurați Dragonului", ceea ce nu era de mare ajutor. Ea își roti umerii ca să mai elibereze din tensiunea ce i se strânsese în mușchi.

Dintr-odată, își dădu seama că Siuan privea în gol atât de intens, încât părea gata să alunece de pe scăunelul pe care ședea.

– Siuan, ai adormit? Om fi lucrat toată ziua, dar încă e lumină afară.

Lumina se vedea prin gura de aerisire, dar aceasta părea să stingă.

Siuan clipi.

– Iertare. Mă frământă ceva în ultima vreme și încercam să mă hotărăsc dacă să-ți împărtășesc și ție. Este vorba despre Divan.

– Despre Divan! Siuan, dacă știi ceva despre Divan...!

– Nu știu nimic, o întrerupse Siuan. Doar ce bănuiesc eu.

Ea pufni de enervare.

– De fapt, nici măcar nu bănuiesc. Nu știu ce să bănuiesc. Însă văd o pânză.

– Atunci, ar fi bine să-mi povestești, zise Egwene.

Siuan se dovedise a fi foarte pricepută la depistarea pânzelor acolo unde alții vedeau doar o încâlceală.

Foindu-se pe scăunel, se aplecă în față.

– Uite cum stă treaba. În afară de Romanda și de Moria, Conducătoarele alese în Salidar sunt... prea tinere.

Siuan se schimbase în multe privințe, dar se simțea incomod să vorbească despre vârsta celorlalte surori.

– Escaralde este cea mai în vârstă și sunt convinsă că nu are cu mult peste șaptezeci de ani. Nu pot ști sigur decât dacă verific arhivele novicelor din Tar Valon sau dacă ne va spune ea, însă sunt cât se poate de sigură. Nu se întâmplă adesea ca Divanul să aibă mai mult de o Conducătoare sub o sută de ani, iar noi avem nouă!

– Dar Romanda și Moria sunt noi, spuse Egwene cu blândețe, proptindu-și coatele pe masă.

Fusese o zi lungă.

– Și niciuna nu este tânără. Poate că ar trebui să fim recunoscătoare că sunt celelalte, altminteri nu ar fi fost dispuse să mă numească.

Ar fi putut scoate în evidență faptul că și Siuan fusese aleasă Amyrlin când avusese pe jumătate vârsta lui Escaralde, dar această aducere-aminte ar fi fost o cruzime.

– Se poate, adăugă Siuan cu încăpățânare. Romanda a fost o alegere sigură pentru Divan de îndată ce și-a făcut apariția. Mă îndoiesc că există vreo Galbenă care să îndrăznească să vorbească împotriva ei, ca să nu primească un loc. Și Moria... Ea nu se agață de Lelaine, deși Lelaine și Lyrelle au crezut, probabil, că o va face. Nu știu. Ia seama la mine însă. Când o femeie este numită la o vârstă tânără, există o pricină.

Ea inspiră adânc.

– Chiar și atunci când eu am fost aleasă.

Durerea pierderii îi brăzdă fața. Pierderea titlului de Supremă Înscăunată Amyrlin fusese, cu siguranță, cea mai dureroasă dintre pierderile pe care le suferise. Dar această durere se risipi la fel de repede cum apăru. Egwene nu credea că mai cunoscuse vreodată o femeie la fel de puternică precum Siuan Sanche.

– De astă dată, au existat mai mult decât suficiente surori de vârstă potrivită care să fie alese și nu cred că cinci frăţii Ajah s-au împotrivit tuturor. Există o ţesătură și vreau s-o desfac.

Egwene nu era de acord. Schimbarea plutea în aer, fie că Siuan voia sau nu să o accepte. Elaida încălcase tradiţia, fusese cât pe ce să încalce și legea când o detronase pe Siuan. Surorile fugiseră din Turn și îngăduiseră ca vestea să se răspândească în lume, lucru nemaiîntâlnit înainte. Schimbare. Era foarte probabil ca surorile mai în vârstă să fie legate de vechile obiceiuri, însă până și unele dintre ele trebuiau să înţeleagă faptul că totul era în mișcare. Cu siguranţă, aceasta era pricina pentru care fuseseră alese femei mai tinere, deschise spre nou. Oare ar trebui să îi poruncească lui Siuan să nu-și mai irosească timpul cu asta? Siuan avea destule pe cap. Sau ar fi un act de bunătate dacă o lăsa să continue? Își dorea cu ardoare să dovedească faptul că schimbarea pe care o vedea nu se producea.

Înainte ca Egwene să ia o hotărâre, Romanda intră și ţinu ridicată clapa cortului. Umbre lungi se întindeau pe neaua de afară. Întunericul se lăsa repede. Faţa Romandei era la fel de întunecată precum acele umbre. O fixă pe Siuan cu o privire aspră și rosti un singur cuvânt:

– Afară!

Egwene încuviinţă aproape imperceptibil, dar Siuan era deja în picioare. Ea făcu un pas, apoi ieși în fugă din cort. O soră care se afla în poziţia lui Siuan trebuia să i se supună oricărei surori care avea forţa Romandei în Putere, nu doar unei Conducătoare.

Trântind clapa cortului, Romanda îmbrăţișă Izvorul. Strălucirea saidarului o înconjură și ea ţesu un scut împotriva ascultatului în interiorul cortului, fără ca măcar să-i ceară permisiunea lui Egwene.

– Ești o proastă! mârâi ea. Câtă vreme ai crezut că vei putea păstra secretul? Vorbesc soldaţii, copilă! Bărbaţii vorbesc mereu! Bryne va fi norocos dacă Divanul nu-i va înfige capul într-o ţeapă.

Egwene se ridică încet, netezindu-și rochia. Așteptase acest moment, însă trebuia să fie în continuare cu băgare de seamă. Jocul era departe de a se fi terminat și totul se putea întoarce

împotriva ei într-o clipită. Trebuia să mimeze inocența până când nu mai era nevoită să se prefacă.

– Trebuie să-ți aduc aminte că neobrăzarea față de Suprema Înscăunată Amyrlin este o nelegiuire, fiică, zise ea în schimb.

Se prefăcea de mult timp și era atât de aproape.

– Suprema Amyrlin.

Romanda merse cu pași mari pe covor până ajunse la o aruncătură de băț de Egwene și, după căutătura ei aspră, părea că ar fi vrut să se apropie și mai mult.

– Ești o copilă! Fundul tău mai poartă urmele corecției care ți-a fost aplicată pe când erai novice! După asta, vei avea noroc dacă Divanul nu te va trimite la colț cu câteva jucărele. Dacă vrei să scapi, îmi vei da ascultare și vei face cum îți voi spune eu. Și-acum, stai jos!

Egwene clocotea pe dinăuntru, dar se așeză. Era prea devreme.

Încuviințând scurt și mulțumită, Romanda își propti pumnii în șolduri. O privea de-a lungul nasului pe Egwene ca o mătușă severă care își dojenea fiica neascultătoare. O mătușă foarte severă. Sau ca un călău pe care-l dureau măselele.

– Întâlnirea cu Pelivar și cu Arathelle trebuie să aibă loc, de vreme ce a fost aranjată. Ei o așteaptă pe Suprema Amyrlin și o vor vedea. Vei avea parte de tot fastul pe care îl merită titlul pe care îl porți. Le vei spune că voi vorbi în numele tău, după care îți vei ține gura! Este nevoie de o mână fermă ca să scăpăm de ei și de cineva care știe ce vorbește. Fără îndoială că Lelaine va veni aici cât de curând și va încerca să se impună, dar bagă de seamă în ce încurcătură se află. Mi-am petrecut ziua vorbind cu celelalte Conducătoare și se pare că eșecurile lui Merilille și ale Meranei vor cădea în seama lui Lelaine la următoarea întrunire a Divanului. Așadar, dacă vei dori să dobândești experiența necesară etolei pe care o porți, eu sunt cea care te poate ajuta! Ai înțeles?

– Înțeleg perfect, răspunse Egwene, nădăjduind că vocea ei era suficient de smerită.

Dacă o va lăsa pe Romanda să vorbească în locul ei, nu va mai exista niciun dubiu. Divanul și întreaga lume va ști cine o manevra pe Egwene al'Vere.

Romanda o sfredelea cu privirea înainte ca femeia să încuviințeze scurt.

– Sper să înțelegi. Vreau s-o înlătur pe Elaida de pe Tronul Amyrlin și n-am de gând să văd cum se prăbușește totul pentru că o copilă crede că poate traversa singură strada fără să fie ținută de mână.

Pufnind, își strânse mantia pe lângă corp și ieși repede din cort. Scutul dispăru odată cu ea.

Egwene se așeză și privi încruntată ușa cortului. O copilă? Arz-o focu' pe femeie, ea era Suprema Înscăunată Amyrlin! Fie că le convenea sau nu, ele o numiseră și n-aveau decât să se împace cu gândul, în cele din urmă! Apucând călimara din piatră, o azvârli spre clapa cortului.

Lelaine se feri, abia evitând să nu fie împroșcată cu cerneală.

– Liniștește-te, liniștește-te! o dojeni ea, intrând în cort.

Fără să ceară permisiunea, la fel ca Romanda, îmbrățișă Izvorul și țesu un scut pentru a-i împiedica pe cei curioși să tragă cu urechea la ceea ce avea de spus. Dacă Romanda păruse supărată, Lelaine părea mulțumită de sine, în timp ce își freca mâinile înmănușate și zâmbea.

– Cred că nu mai este nevoie să-ți spun că micul tău secret a ieșit la iveală. Foarte rău pentru Seniorul Bryne, totuși cred că este prea valoros ca să fie ucis. Îi fac un bine. Ia să vedem. Bănuiesc că Romanda ți-a zis că va exista o întâlnire cu Pelivar și cu Arathelle, iar tu va trebui s-o lași pe ea să vorbească. Mă înșel?

Egwene tresări, însă Lelaine își flutură mâna spre ea.

– Nu e nevoie să răspunzi. O cunosc pe Romanda. Din nefericire pentru ea, am aflat despre asta înaintea ei și, în loc să dau fuga la tine imediat, le-am întrebat pe celelalte Conducătoare. Vrei să știi care este părerea lor?

Egwene își strânse pumnii în poală, sperând să nu fie observată.

– Bănuiesc că-mi vei spune oricum.

– Nu ai dreptul să-mi vorbești pe tonul acesta, rosti Lelaine cu asprime, apoi, în secunda următoare, zâmbetul îi reveni pe buze. Divanul este nemulțumit de tine. Foarte nemulțumit. Indiferent cu ce te-a amenințat Romanda – este ușor de

imaginat –, pot să te scap. Romanda, pe de altă parte, le-a supărat pe câteva Conducătoare cu amenințările ei. Așadar, dacă nu vrei să îți fie știrbită autoritatea aceea puțină pe care o ai acum, Romanda va fi surprinsă mâine când mă vei numi să vorbesc în numele tău. E greu de crezut că Arathelle și Pelivar sunt atât de proști încât să se ocupe cu asemenea urzeli, dar vor fugi cu coada între picioare când voi termina cu ei.

– Cum pot ști că nu vei continua oricum cu aceste amenințări?

Egwene nădăjduia ca bombănitul ei furios să pară posac. Lumină, era sătulă de toate astea!

– Fiindcă îți spun eu! se răsti Lelaine. Încă nu ți-ai dat seama până acum că nu ești la putere? Divanul este, iar asta e între Romanda și mine. Poate că peste o sută de ani vei fi demnă de etolă, însă deocamdată stai deoparte, cu brațele încrucișate la piept, și lasă pe altcineva care știe ce face s-o detroneze pe Elaida.

După ce plecă Lelaine, Egwene rămase din nou cu privirea pierdută. De astă dată, nu fierbea de furie. „Vei fi demnă de etolă." Erau aproape aceleași cuvinte pe care i le spusese și Romanda. „Cineva care știe ce face." Oare chiar se înșela? Oare nu era decât o copilă care distrugea ceea ce o femeie cu experiență putea rezolva cu ușurință?

Siuan se strecură în cort și o privi îngrijorată.

– Gareth Bryne doar ce-a venit și mi-a spus că Divanul a aflat, zise ea pe un ton sec. S-a prefăcut că mă întreabă despre cămășile lui. El și cămășile lui afurisite! Întâlnirea va avea loc mâine, lângă un lac aflat la cinci ore distanță spre miazănoapte. Pelivar și Arathelle sunt deja pe drum. Și Aemlyn. Reprezintă a treia Casă puternică.

– Nici Lelaine, nici Romanda n-au considerat de cuviință să-mi spună asta, rosti Egwene pe un ton la fel de sec.

Nu. Dacă va fi condusă de mână încă o sută de ani, manipulată, sau cincizeci de ani, sau cinci, nu va mai fi bună de nimic. Dacă trebuia să fie demnă, acela era momentul.

– Oh, sânge și cenușă, bombăni Siuan. Nu mai suport! Ce ți-au spus? Cum a mers?

– Cum ne așteptam noi.

Egwene zâmbi, iar mirarea i se simţea în voce.

– Siuan, nici dacă le-aş fi spus ce să facă, nu mi-ar fi pus Divanul la dispoziţie mai bine.

Începea să se întunece când Sheriam se apropie de cortul ei mic, mai mic chiar decât cel al lui Egwene. Dacă nu ar fi fost Păstrătoare, ar fi trebuit să-l împartă cu altcineva. Când pătrunse înăuntru, abia îşi dădu seama că nu era singură când i se puse scut şi fu trântită cu faţa în jos pe pat. Uluită, încercă să ţipe, dar un colţ al păturii se răsuci şi îi intră în gură. Rochia şi cămaşa de dedesubt îi fură sfâşiate de pe trup asemenea unor bule care se sparg.

O mână îi mângâia părul.

– Trebuia să mă ţii la curent, Sheriam. Fata aia pune ceva la cale şi vreau să ştiu ce.

Trecu mult timp până să-l convingă pe agresorul ei că spusese deja tot ceea ce ştia, că nu va tăgădui niciodată vreun cuvânt, vreo şoaptă. În cele din urmă, când fu lăsată în pace, rămase ghemuită, plângând, dorindu-şi din adâncul sufletului să nu fi vorbit niciodată cu vreo soră din Divan.

CAPITOLUL 17

Pe gheaţă

În dimineaţa următoare, cu mult înainte de ivitul zorilor, un șir de oameni călărea aproape în tăcere din tabăra Aes Sedai spre miazănoapte. Nu se auzea decât pârâitul șeilor și scrâșnetul copitelor pe neaua înghețată. Din când în când, un cal necheza sau se auzea zornăit de metal, înăbușit repede. Luna asfinţise deja, iar stelele licăreau pe cer, însă jos, pătura albă care acoperea totul lumina întunericul. Când prima geană de lumină își făcu apariţia la răsărit, ei călăreau deja de un ceas. Ceea ce nu însemna că ajunseseră prea departe. Pe unele porțiuni, Egwene îl putea lăsa pe Daishar să meargă la trap lejer, împrăștiind neaua precum apa, dar în cea mai mare parte, caii păşeau încet prin păduri răzleţe, unde zăpada crease troiene înalte pe sol și atârna greu pe ramurile copacilor. Stejarii, pinii, arborii de gumă, ferigile și alţi copaci pe care nu îi recunoștea păreau a fi într-o stare mai jalnică decât fuseseră pe arșiță și pe secetă. Era Sărbătoarea lui Abram, însă prăjiturile cu mere nu aveau răvașe. Datorită Luminii, unii oameni au avut totuși parte de surprize în ziua aceea!

Soarele răsări și începu să urce pe cer ca o minge aurie ce strălucea palid și nu oferea deloc căldură. Fiecare gură de aer parcă o mușca de gâtlej, iar respirația scotea aburi. Sufla un vânt aspru, iar înspre apus norii negri se rostogoleau spre miazănoapte, îndreptându-se spre Andor. Simți o urmă de compătimire pentru cei care aveau să îndure furia acelor nori. Și ușurare că ei se îndreptau în direcția opusă. Ar fi fost o nebunie dacă ar fi așteptat încă o zi. Nu dormise toată noaptea, nu din cauza durerilor de cap, ci pentru că se foise, cuprinsă de neliniște. Neliniște și fiori de teamă ce se furișaseră înlăuntrul ei asemenea aerului rece pe sub marginile cortului. Nu era obosită totuși. Se simțea ca un arc strâns într-un ceas, plină de energie și dorind cu disperare să găsească o cale prin care să se elibereze. Lumină, totul putea decurge îngrozitor de prost!

Era o procesiune impresionantă, ce se desfășura în spatele flamurii Turnului Alb, cu Flamura albă a Tar Valonului aflată în mijlocul unei spirale din șapte culori, fiecare reprezentând o Ajah. Cusută în taină în Salidar, aceasta zăcuse de atunci pe fundul unui cufăr a cărui cheie o păstra Divanul. Nu credea că ar fi fost scoasă la iveală dacă nu ar fi fost nevoie de acel marș ceremonios din acea dimineață. O mie de soldați din cavaleria grea, în platoșe și zale, constituiau escorta, o panoplie de lănci, săbii, buzdugane și topoare arareori văzute la sud de Ținuturile de Hotar. Comandantul lor era un Shienaran cu un singur ochi, care purta un plasture viu colorat, un bărbat pe care îl întâlnise o singură dată cu o Eră înainte, sau așa i se părea. Uno Nomesta privea cu asprime copacii prin barele din oțel ale apărătorii frontale a coifului, de parcă s-ar fi așteptat ca în spatele fiecăruia să se afle o ambuscadă. Oamenii lui păreau aproape la fel de vigilenți, fiindcă stăteau drepți în șa.

În față, printre copaci, aproape ascunși vederii, călăreau câțiva bărbați care nu purtau altă armură decât coifuri și platoșe. Mantiile le fluturau în bătaia vântului; țineau cu o mână înmănușată frâiele și cu cealaltă arcurile și nu prea mai aveau cum să se încălzească. Mai erau și alții, ascunși vederii, împrăștiați în grupuri, prin apropiere, o mie în total, care cercetau împrejurimile. Gareth Bryne nu se aștepta la vicleșuguri din

partea andoranilor, dar se mai înșelase și înainte, așa susținea el, iar murandianii erau o altă problemă. Pe lângă asta, mai puteau exista asasini plătiți de Elaida sau chiar de Iscoadele Celui Întunecat. Doar Lumina știa când se hotăra o Iscoadă a Celui Întunecat să ucidă și de ce. Că veni vorba, deși se presupunea că Shaido ajunseseră departe, se pare că erau tot timpul acolo, dar își făceau simțită prezența doar atunci când începea măcelul. Până și tâlharii și-ar fi încercat norocul cu un grup mic. Seniorul Bryne nu era omul cu care să-ți încerci norocul inutil, iar Egwene se bucura de asta. În ziua aceea, își dorea să aibă cât mai mulți martori cu putință.

Ea însăși călărea în fața flamurii, alături de Sheriam, Siuan și Bryne. Ceilalți păreau pierduți în propriile gânduri. Seniorul Bryne călărea cu lejeritate, aburul respirației lui regulate formând o pojghiță de gheață pe apărătoarea frontală a coifului. Cu toate acestea, Egwene îl vedea cum memora întinderile de pământ. În caz că va fi nevoit să lupte pentru ele. Siuan stătea atât de țeapănă în șa, încât avea s-o doară tot corpul înainte să ajungă la destinație și se zgâia spre miazănoapte ca și când ar fi văzut lacul. Uneori încuviința, alteori scutura din cap. N-ar fi făcut asta, dar era neliniștită. Sheriam nu știa mai multe lucruri decât Conducătoarele în legătură cu ce urma să se întâmple și, totuși, părea chiar mai agitată decât Siuan, foindu-se întruna în șa și făcând tot felul de grimase. Dintr-un oarecare motiv, furia îi scânteia în ochii verzi.

În spatele flamurii veneau membrele Divanului Turnului, pe două coloane, purtând rochii brodate din mătase și catifea bogată, blănuri și mantii cu Flacăra mare imprimată pe spate. Femeile care arareori purtau alte podoabe în afară de inelul cu Marele Șarpe erau în acea zi împopoțonate cu cele mai de preț nestemate pe care le găsiseră în cuferele de bijuterii din tabără. Străjerii lor ofereau o imagine și mai spectaculoasă, fiindcă își purtau mantiile schimbătoare la culoare; părți din trupurile bărbaților păreau să dispară când mantiile fluturau în vântul puternic. Apoi urmau servitorii, doi sau trei pentru fiecare soră, călare pe cei mai buni cai ce putuseră fi găsiți pentru ei. Ar fi putut trece drept nobili de rang inferior dacă unii dintre ei nu

ar fi condus caii de povară; fiecare cufăr din tabără fusese răscolit pentru a li se găsi ţinute în culori vii.

Poate pentru că se număra printre Conducătoarele fără Străjer, Delana o adusese cu ea pe Halima, care călărea o iapă albă şi sprinţară. Cele două mergeau alături, aproape atingându-şi genunchii. Uneori, Delana se apleca spre Halima ca să-i vorbească în taină, dar aceasta părea prea agitată ca să asculte. Se presupunea că Halima era secretara Delanei, însă toată lumea credea că era mai mult din milă sau că, oricât de neverosimil ar fi părut, între respectabila soră cu părul bălai şi ţâfnoasa femeie de la ţară cu părul ca pana corbului exista o posibilă prietenie. Egwene îi văzuse mâna Halimei, iar aceasta semăna cu cea a unui copil care abia învăţa să scrie. În ziua aceea, purta veşminte la fel de fine ca oricare dintre surori şi nestemate ce le egalau cu uşurinţă pe ale Delanei, căreia trebuie să îi fi aparţinut. De fiecare dată când o rafală de vânt îi deschidea mantia de catifea, aceasta lăsa să se vadă un piept şocant de generos, iar femeia râdea mereu, fără a se grăbi să şi-l acopere din nou, refuzând să recunoască faptul că şi ea simţea frigul aşa cum îl simţea oricare dintre surori.

Pentru prima oară, Egwene se bucura că primise atât de multe veşminte în dar, deoarece le putea întrece pe Conducătoare. Rochia ei din mătase verde cu albastru avea dungi albe şi era cusută cu perle. Până şi dosul mănuşilor era ornat cu perle. În ultima clipă, Romanda îi oferise o mantie cu guler de hermină, iar Lelaine, un colier şi cercei cu smaralde şi opal alb. Pietrele Lunii pe care le purta în păr le primise de la Janya. Suprema Amyrlin trebuia să strălucească în ziua aceea. Până şi Siuan părea gătită de bal, în catifea albastră şi dantelă albă, cu un şirag de perle la gât şi cu altele prinse în păr.

Romanda şi Lelaine se aflau în fruntea Conducătoarelor, călărind atât de aproape în spatele purtătorului flamurii, încât acesta privea neliniştit peste umăr şi, uneori, îşi mâna calul mai aproape de călăreţii din faţa lui. Egwene se feri să privească în urmă. O făcu doar o dată sau de două ori. Cu toate acestea, le simţea privirile aţintite pe spatele ei. Fiecare credea că o lega fedeleş, deşi oricare trebuie să se fi întrebat ale cui

corzi o legau. Oh, Lumină, nu se putea întâmpla nimic greșit! Nu în acel moment.

În afară de grupul lor, nu se mișca mai nimic în acel peisaj acoperit de nea. Un șoim cu aripi mari se roti o vreme deasupra, pe cerul albastru și rece, înainte s-o ia spre răsărit. Egwene văzu de două ori vulpi cu coada neagră fugind în depărtare, și, o dată, un cerb mare, cu coarne bifurcate și înalte, își făcu apariția ca o fantomă, apoi dispăru printre copaci. Un iepure de câmp, își ridică ochii chiar de sub copitele Belei, pe urmă o ușchi și o făcu pe iapa lățoasă să scuture din cap. Siuan țipă și apucă strâns frâiele ca și când s-ar fi așteptat ca Bela să se cabreze. Firește, Bela doar necheză plină de reproș și înaintă. Juganul înalt al lui Egwene se sfii și mai mult, iar iepurele nu se apropie de el.

Siuan începu să mormăie după ce iepurele se îndepărtă țopăind și trecu ceva vreme până când eliberă frâiele Belei. Era mereu morocănoasă atunci când trebuia să urce pe cal – călătorea în căruță cu coviltir ori de câte ori putea –, dar arareori se întâmpla să fie atât de rău. Nu era nevoie să privești mai departe de Seniorul Bryne sau de privirile fioroase pe care ea i le arunca acestuia ca să-ți dai seama de ce.

Dacă îi observa privirile, el nu lăsa să se vadă acest lucru. Singurul care nu purta veșminte fine, Seniorul Bryne, arăta ca întotdeauna, simplu și ușor ponosit. Ca o stâncă bătută de vremurile grele, peste care aveau să mai treacă multe altele. Dintr-un oarecare motiv, Egwene se bucura că el se împotrivise eforturilor lor de a-l îmbrăca în veșminte fine. Deși trebuiau să impresioneze, era de părere că el făcea o impresie excelentă așa cum era.

– Este o dimineață minunată pentru călărit, zise Sheriam după un timp. Nimic nu se compară cu o plimbare prin zăpadă ca să-ți limpezești gândurile.

Vocea nu era șoptită și își îndreptă privirea tăioasă spre Siuan, care bombănea în continuare, schițând un zâmbet.

Siuan nu spuse nimic – nu putea face asta în fața tuturor –, însă o privi atent pe Sheriam, căutătură ce promitea cuvinte tăioase mai târziu. Femeia cu părul de foc se întoarse răsucindu-se atât de brusc, încât aproape că gemu. Wing, iapa ei cenușie, cu pete, se dădu îndărăt câțiva pași, iar Sheriam o liniști cu o

atingere fermă. Îi arătase prea puțină recunoștință femeii care o numise Mai-Mare peste novice și, la fel ca majoritatea în acea poziție, găsea diverse motive s-o învinuiască pe Siuan. Era singurul cusur pe care i-l găsise Egwene de când femeia îi jurase credință. Aceasta se împotrivise, zicând că, în calitate de Păstrătoare, nu ar trebui să primească porunci de la Siuan așa cum o făceau celelalte care îi juraseră supunere, dar Egwene înțelesese pe loc unde vor duce toate acestea. Nu era prima oară când Sheriam încercase să stârnească zâzanie. Siuan, insistase să se ocupe singură de Sheriam, iar mândria ei era prea fragilă ca Egwene să-i nege această cerință atâta vreme cât lucrurile nu scăpau de sub control.

Egwene își dorea să existe vreo cale prin care să grăbească pasul. Siuan își reluă bombănitul, iar Sheriam se gândea ce să spună ca să nu sune a dojană. Toate acele bombăneli și priviri tăioase începeau să o enerveze pe Egwene. După o vreme, până și Bryne, care stătea drept, dădea semne de oboseală. Ea se gândi ce să îi spună ca să îl învioreze. Din nefericire – sau, poate, din fericire –, ea nu credea că ar putea face un lucru în acest sens. Dar dacă mai trebuia să aștepte mult, se temea că își va pierde răbdarea.

Soarele urca spre amiază, lăsând în urmă kilometri întregi, când, într-un final, călărețul din față se întoarse și își ridică mâna. Scuzându-se scurt în fața lui Egwene, Bryne o porni în galop într-acolo. De fapt, murgul lui voinic, Traveler, înaintă anevoie prin nea, însă Bryne îi ajunse din urmă pe călăreți, cu care schimbă câteva vorbe, apoi îi trimise printre copaci și așteptă ca Egwene și ceilalți să ajungă în dreptul lui.

Când el i se alătură din nou, veniră și Romanda, și Lelaine. Cele două Conducătoare abia dacă o băgară în seamă pe Egwene, fixându-l pe Bryne cu aceeași seninătate stăpânită ce înfricoșase atât de mulți bărbați care le înfruntaseră pe Aes Sedai. Atât doar că, din când în când, fiecare se uita pieziș la cealaltă, într-un mod apreciativ. Abia dacă își dădeau seama ce făceau. Egwene nădăjduia că ele erau neliniștite pe jumătate cât era ea; s-ar fi mulțumit și cu atât.

Priviri senine și calme îl învăluiau pe Bryne așa cum ploaia uda pietrele. El făcu o plecăciune scurtă în fața Conducătoarelor, dar i se adresă Egwenei:

– Ei au sosit deja, Mamă.

Era de așteptat.

– Au adus cu ei aproape la fel de mulți oameni ca noi, însă se află toți în partea dinspre miazănoapte a lacului. Am trimis iscoade ca să se asigure că nu vom fi încercuiți, dar, la drept vorbind, nu mă aștept la asta.

– Să sperăm că ai dreptate, i se adresă Romanda pe un ton aspru, iar Lelaine adăugă pe un ton mai rece: În ultima vreme, judecata ta n-a fost prea limpede, Seniore Bryne.

Era un ton rece, tăios.

– Cum zici tu, Aes Sedai.

El făcu din nou o plecăciune, fără se întoarcă de la Egwene. La fel ca Siuan, și el era legat de ea, cel puțin după părerea Divanului. Măcar dacă ele nu ar ști cât de strâns. Măcar dacă ea putea fi sigură cât de strâns.

– Încă ceva, Mamă, continuă el. Și Talmanes este acolo, la lac. Spre răsărit, sunt vreo sută de oameni ai Oștii. Nu sunt suficienți la număr, ca să creeze necazuri, chiar dacă el și-ar dori asta. Cred că sunt șanse mici ca el s-o facă.

Egwene încuviință simplu. Nu sunt suficienți la număr ca să creeze necazuri? Talmanes singur ar putea fi de-ajuns! Simți un gust amar în gură. Lucrurile nu puteau merge prost în acel moment!

– Talmanes! exclamă Lelaine, seninătatea dispărându-i de pe față.

Ea trebuie să fi fost la fel de agitată ca Egwene.

– Cum a aflat? Dacă i-ai inclus și pe cei jurați Dragonului în uneltirile tale, Seniore Bryne, atunci vei afla pe pielea ta ce înseamnă să mergi prea departe!

Romanda mârâi, întrerupând-o:

– Este o rușine! Spui că abia acum ai aflat de prezența lui? Dacă e adevărat, atunci reputația ta s-a dus pe apa sâmbetei!

Din câte se părea, calmul specific surorilor Aes Sedai era ca o pojghiță în ziua aceea.

Ele continuau pe același ton, însă Bryne își vedea de drum, murmurând din când în când obișnuitul: „Cum zici tu, Aes Sedai", atunci când trebuia să răspundă. El auzise și vorbe mai

rele în dimineaţa aceea, după câte aflase Egwene, şi nu mai reacţiona. Siuan fu aceea care pufni într-un final, apoi se înroşi când Conducătoarele se uitară mirate la ea. Egwene abia se abţinu să nu clatine din cap. Siuan era, categoric, îndrăgostită lulea. Şi, categoric, trebuia să aibă o discuţie cu ea! Bryne zâmbi, poate pentru că nu mai era sub observaţia Conducătoarelor.

Copacii lăsară locul unui alt luminiş, mai mare decât celelalte. Nu mai era timp de gânduri frivole.

Dacă n-ar fi fost pâlcurile de stuf înalt şi uscat şi de papură care ieşeau din zăpadă, n-ai fi zis că în acel loc se afla un lac. Ar fi putut fi o mlaştină mare, întinsă şi de formă ovală. La o oarecare depărtare de lizieră, pe lacul îngheţat, se afla un baldachin mare şi albastru sprijinit pe nişte stâlpi înalţi. Câţiva oameni mişunau în jurul lui şi zeci de cai erau ţinuţi de servitori. Vântul flutura un mănunchi de fanioane şi flamuri viu colorate şi purta sunete înăbuşite care nu puteau fi altceva decât porunci. Mai mulţi servitori începură să alerge de colo până colo. Se vedea treaba că sosieră de curând şi nu avuseseră timp să termine pregătirile.

Cam la un kilometru şi jumătate depărtare, copacii apăreau din nou, iar acolo lumina slabă a soarelui reflecta metalul. Destul de mult metal, care se întindea de-a lungul malului îndepărtat. Spre răsărit, foarte aproape de pavilion, cei o sută de oameni ai Oştii nu făceau niciun efort să se ascundă, stând lângă cai, la mică distanţă de locul unde începea papura. Câţiva dintre ei arătară cu degetul când flamura Tar Valonului îşi făcu apariţia. Oamenii de lângă pavilion se opriră să privească.

Egwene nu se opri înainte să îşi mâne calul pe gheaţa acoperită de nea. Îşi imagină că era un boboc de trandafir ce se deschidea la lumina soarelui. Era un exerciţiu vechi al novicelor. Ea nu îmbrăţişă saidarul, dar calmul care o inundă fu bine-venit.

Siuan şi Sheriam o urmară, apoi Conducătoarele cu Străjerii lor şi servitorii. Seniorul Bryne şi purtătorul de flamură fură singurii soldaţi care le însoţiră. Strigătele ce se ridicară în urma ei îi spuneau că Uno le poruncea călăreţilor lui înarmaţi să îşi ocupe poziţiile de-a lungul malului. Soldaţii care purtau mai puţină armură şi care nu plecaseră deja să caute eventuali trădători, fură dispuşi pe flancuri. Singurul

motiv pentru care fusese ales lacul era acela ca gheaţa să fie suficient de groasă încât să susţină un număr destul de mare de cai, însă nu sute, darămite mii. Acest lucru îi ferea de eventuale surprize. Desigur, un pavilion aflat la o distanţă suficient de mare pentru a nu fi atins de săgeţi nu era ferit și de Puterea Supremă, nu dacă se afla la vedere. Decât dacă cel mai rău bărbat din lume se ştia ferit de asta, cu condiţia să nu ameninţe vreo soră. Egwene expiră prelung și simţi cum începe să se liniștească din nou.

O primire cum se cuvine adusă Supremei Înscăunate ar fi presupus servitori care le-ar fi ieșit în întâmpinare cu băuturi calde și cărămizi încălzite învelite în cârpe, seniori și domniţe care s-ar fi grăbit să ia frâiele cailor și să le ofere un sărut în semn de mulţumire adusă lui Abram. Orice musafir de rang înalt ar fi fost întâmpinat de servitori, dar niciunul nu se clinti de lângă pavilion. Bryne descălecă și se apropie să-l ţină de căpăstru pe Daishar, și același tânăr deșirat care îi adusese cărbuni proaspeţi cu o zi înainte se grăbi să-i ţină scăriţa lui Egwene. Deși îi mai curgea nasul, îmbrăcat într-o haină roșie de catifea, care îi era puţin cam mare, și cu o mantie albastru-deschis pe umeri, îl eclipsa pe oricare dintre nobilii care stăteau și priveau de sub pavilion. Se pare că aproape toţi purtau veșminte simple din lână, fără prea multe broderii, mătase sau dantelă. Cel mai probabil se chinuiseră să găsească veșminte potrivite odată ce începuse să ningă, având în vedere că plecaseră de mult la drum. Adevărul era că tânărul ar fi putut eclipsa și un Pribeag.

Pe pardoseala pavilionului erau întinse covoare, iar în vase cărbunii ardeau, deși adierea vântului purta cu ea căldura și fumul deopotrivă. Scaunele erau aranjate în două rânduri, faţă în faţă, pentru delegaţi, opt de fiecare parte. Ei nu se aşteptaseră la atât de multe surori. Unii dintre nobili schimbau priviri consternate, iar câţiva dintre servitorii lor își frângeau mâinile, întrebându-se ce să facă. Nu era nevoie de asta.

Scaunele alcătuiau un amestec discordant, dar erau toate de aceeași mărime și niciunul nu era mai uzat decât celălalt. Niciunul nu avea mai multe sau mai puţine sculpturi vizibile poleite. Tânărul deșirat și alţi câţiva pătrunseră înăuntru și, sub

privirile încruntate ale nobililor și fără a-și cere permisiunea, le scoaseră afară pe cele menite pentru Aes Sedai, pe zăpadă, apoi se îndepărtară în grabă ca să ajute la descărcarea cailor de povară. Nimeni nu scoase un cuvânt.

Cât ai clipi din ochi, fură aranjate suficiente locuri cât să ajungă pentru întreg Divanul și pentru Egwene. Erau niște bănci simple, deși lustruite până ajunseră să lucească, și fiecare stătea pe o cutie mare, acoperită cu o bucată de material în culoarea frăției Ajah pe care o reprezenta fiecare Conducătoare, formând un șir jos la fel de întins ca pavilionul. Cutia așezată în față, pentru bancheta lui Egwene, purta dungile de pe etola ei. Fusese mare agitație în timpul nopții, când se căutase ceară de albine pentru lustruire și materiale în culorile potrivite.

Când Egwene și Conducătoarele se așezară, stăteau cu aproape o jumătate de metru mai sus decât ceilalți. Ea avusese unele îndoieli în această privință, însă lipsa unui cuvânt de întâmpinare o făcuse să se răzgândească. Până și cel mai răutăcios fermier i-ar fi oferit o cană de băutură și un sărut unui vagabond de Sărbătoarea lui Abram. Nu erau nici supusele, nici egalele lor. Erau Aes Sedai.

Străjerii stăteau în spatele Aes Sedai, iar Siuan și Sheriam, de-o parte și de alta a lui Egwene. Surorile își azvârleau ostentativ pe spate mantiile și își scoteau mănușile pentru a arăta că frigul nu le atingea. Făceau notă discordantă cu nobilii care își țineau mantiile strâns pe lângă trup. Afară, Flacăra Tar Valonului se ridica în bătaia vântului tăios. Doar Halima, care trândăvea lângă scaunul Delanei, pe marginea cutiei învelite în cenușiu, strica imaginea aceea măreață, dar ochii săi mari și verzi se zgâiau atât de provocator la Andorani și la Murandiani, încât în cele din urmă nu părea să aducă prea multe stricăciuni.

Fură câțiva care se zgâiră atunci când Egwene își ocupă locul în față, dar doar câțiva. Nimeni nu părea cu adevărat surprins. „Bănuiesc că au auzit totul despre fata Amyrlin", își zise ea. Ei bine, mai existaseră regine tinere, inclusiv în Andor și în Murandy. Încuviință cu calm, iar Sheriam făcu un gest spre rândul de scaune. Indiferent cine ajunsese primul sau cine pusese la dispoziție pavilionul, nu încăpea îndoială cine convocase întâlnirea. Cine deținea controlul.

Inițiativa ei nu fu bine primită, firește. Se lăsă un moment de tăcere, de șovăire, în timp ce nobilii încercau să găsească o modalitate prin care să ajungă să ocupe poziții similare, iar câțiva dintre ei se strâmbară când își dădură seama că nu puteau face nimic. Opt dintre ei, patru bărbați și patru femei, se așezară cu fețele încruntate, strângându-și țâfnoși mantiile și aranjându-și poalele. Cei de rang inferior rămaseră în picioare, în spatele scaunelor. Era limpede că andoranii și murandianii nu se îndrăgeau prea mult. Că veni vorba, murandianii, bărbați și femei deopotrivă, bombăneau și se înghionteau să ajungă în față cu aceeași înverșunare ca „aliații" lor din nord. Și surorile Aes Sedai erau ținta multor priviri întunecate, iar câțiva se uitau încruntați la Bryne, care stătea deoparte, ținându-și coiful subraț. Faima lui ajunsese de ambele părți ale hotarului și era respectat chiar și de cei cărora le-ar fi plăcut să îl vadă mort. Asta până în clipa în care își făcuse apariția în fruntea oștii surorilor Aes Sedai. El ignoră acele priviri dușmănoase, așa cum ignorase cuvintele pline de venin ale Conducătoarelor.

Un alt bărbat nu se alătură niciunui grup. Palid, cu mai puțin de o palmă mai înalt decât Egwene, îmbrăcat într-o haină neagră și purtând platoșă, avea partea din față a capului rasă, iar în jurul brațului stâng era legată o eșarfă lungă, roșie. Pe mantia de un cenușiu-închis, în dreptul pieptului, avea brodată o mână mare, tot roșie. Talmanes stătea în fața lui Bryne, rezemat de unul dintre stâlpii pavilionului, afișând o aroganță degajată și privind fără să lase să i se citească gândurile. Egwene și-ar fi dorit să fi știut ce căuta el acolo. Și ce le spusese acesta înainte de sosirea ei. În orice caz, trebuia să discute cu el. Dacă ar fi reușit fără să audă sute de urechi.

Un bărbat zvelt, cu fața înăsprită de vreme, care stătea în mijlocul șirului de scaune, se aplecă în față și deschise gura, însă Sheriam, cu o voce cristalină și blândă, i-o luă înainte și începu să vorbească:

– Mamă, dă-mi voie să ți-i prezint, din Andor, pe Arathelle Renshar, Conducătoarea Casei Renshar. Pelivar Coelan, Conducătorul Casei Coelan. Aemlyn Carand, Conducătorul Casei Carand, și pe soțul ei, Culhan Carand.

Aceştia îşi recunoscură numele morocănoşi, încuviinţând, doar atât. Pelivar era bărbatul cel zvelt; avea un început de chelie. Sheriam continuă fără să se oprească; era bine că Bryne reuşise să afle numele celor care fuseseră aleşi să vorbească.

– Dă-mi voie să ţi-i prezint, din Murandy, pe Donel do Morny a'Lordeine, Cian do Mehon a'Macansa, Paitr do Fearna a'Conn, Segan do Avharin a'Roos.

Murandianii păreau să resimtă lipsa titlurilor şi mai mult decât andoranii. Donel, care purta mai multă dantelă decât femeile, îşi răsucea cu înverşunare mustaţa, iar Paitr părea că voia să şi-o smulgă. Segan îşi ţuguie buzele pline, iar ochii ei negri aruncau scântei, timp cu care Cian, o femeie îndesată, cu părul cărunt, pufni destul de zgomotos. Sheriam nu părea să observe.

– Vă aflaţi dinaintea Păstrătoarei Sigiliilor. Vă aflaţi dinaintea Flăcării Tar Valonului. Vă puteţi exprima cererile dinaintea Supremei Înscăunate Amyrlin.

Nobilii nu primiră deloc bine aceste cuvinte. Egwene îi considerase colţuroşi şi înainte, dar în acel moment păreau plini de venin. Poate crezuseră că se pot preface că ea nu era deloc Amyrlin. Avea să îi dezveţe de acest lucru. Mai întâi va trebui să îi dea o lecţie Divanului, desigur.

– Există legături străvechi între Andor şi Turnul Alb, rosti ea, cu voce tare şi fermă. Surorile Aes Sedai s-au aşteptat mereu să fie bine-venite în Andor sau în Murandy. Atunci, de ce aţi adus o oaste împotriva lor? Sunteţi pe un teren periculos acolo unde tronurile şi popoarele se tem să păşească. Au fost năruite tronuri care s-au amestecat în treburile surorilor Aes Sedai.

Cuvintele ei păreau să-şi atins scopul, chiar dacă Myrelle şi celelalte aproape că reuşiseră să îi deschidă drumul. Cu puţin noroc, ele făceau deja cale-ntoarsă spre tabără, fără să-şi dea seama. Asta dacă nu cumva unul dintre nobili nu va rosti numele nepotrivit. Acest lucru ar face-o să-şi piardă din avantajele faţă de Divan, însă chiar şi aşa, asta era nimic în comparaţie cu tot ce se întâmpla.

Pelivar schimbă câteva priviri cu femeia care stătea lângă el, iar aceasta se ridică în picioare. Încreţiturile de pe faţa ei nu puteau ascunde faptul că, în tinereţe, Arathelle fusese o femeie frumoasă, cu faţa ca de porţelan; în acel moment, părul îi era

încărunțit și privirea mai aspră decât a oricărui Străjer. Strânse de părțile laterale ale mantiei cu mâinile protejate de mănuși roșii, dar nu din cauza îngrijorării. Buzele ei țuguiate se transformară într-o linie subțire, cercetă din priviri șirul de Conducătoare și doar apoi grăi. Însă nu se adresă lui Egwene, ci surorilor care ședeau în spatele ei. Scrâșnind din dinți, Egwene o privi atentă.

– Ne aflăm aici tocmai pentru că nu vrem să fim prinși în treburile Turnului Alb.

Tonul lui Arathelle era autoritar, lucru deloc surprinzător pentru Conducătoarea unei Case puternice. Nu exista nici urmă de timiditate, așa cum s-ar fi așteptat chiar și în cazul unui Conducătoare puternice care înfrunta atât de multe surori, ca să nu mai pomenim de Suprema Înscăunată Amyrlin.

– Dacă zvonurile pe care le-am auzit sunt adevărate, atunci, în ochii Turnului Alb ar putea părea un ajutor sau chiar o alianță dacă v-am lăsa să străbateți nevătămați Andorul. În cel mai bun caz. Dacă nu ne vom împotrivi vouă, s-ar putea să avem aceeași soartă ca strugurii într-un teasc.

Câțiva murandiani își întoarseră privirile încruntate spre ea. Nimeni din Murandy nu încercase să împiedice trecerea surorilor. Cel mai probabil, nimeni nu s-ar fi gândit la asta decât în ziua în care ele ar fi ajuns deja pe alte tărâmuri.

Arathelle continuă ca și când n-ar fi observat, deși Egwene se îndoia de asta:

– Și, mai rău... Mi-au trecut pe la ureche... rapoarte... cum că Aes Sedai ar străbate Andorul în taină, la fel și Gărzile Turnului. „Zvonuri", ar fi un cuvânt mai potrivit, dar acestea vin din mai multe locuri. Niciunul dintre noi nu-și dorește o bătălie între Aes Sedai în Andor.

– Lumina să ne ferească și să ne apere! izbucni Donel, roșu la față.

Paitr consimți, alunecând până pe marginea scaunului, iar Cian părea gata să intervină și ea.

– Nimeni nu-și dorește un război! se răsti Donel. Nu între Aes Sedai! Am aflat ce s-a întâmplat la răsărit! Și surorile acelea...!

Egwene răsuflă oarecum mai ușurată când Arathelle îl întrerupse cu fermitate.

– Dacă-mi dai voie, Seniore Donel. Îţi va veni şi ţie rândul să vorbeşti.

Ea se întoarse din nou spre Egwene – de fapt, către Conducătoare – fără să aştepte răspunsul lui, lăsându-l bombănind, iar pe ceilalţi trei murandiani, încruntaţi. Ea însăşi nu părea deloc tulburată, era o simplă femeie care spunea lucrurilor pe nume. Le spunea pe nume, aşteptând să fie percepute aşa cum le percepea ea.

– După cum ziceam. Dacă zvonurile sunt adevărate, de asta ne temem cel mai rău. Dar şi dacă nu sunt adevărate. Poate surorile Aes Sedai se strâng în taină în Andor, cu Gărzile Turnului. Aes Sedai însoţite de o oaste sunt gata să intre în Andor. Prea des s-a întâmplat ca Turnul Alb să aibă o ţintă, doar ca noi, restul, să aflăm mai târziu că, de fapt, ţinta lor era cu totul alta. Nici nu-mi pot imagina că Turnul Alb a mers într-atât de departe, însă dacă ar exista o ţintă pentru care v-aţi face luntre şi punte, atunci aceea este Turnul Negru.

Arathelle tresări uşor, iar Egwene nu credea că era din cauza frigului.

– O bătălie între Aes Sedai ar putea distruge tărâmul pe kilometri întregi. Bătălia aceea ar putea nimici jumătate din Andor.

Pelivar sări în picioare.

– Una peste alta, trebuie să mergeţi pe altundeva.

Vocea lui era surprinzător de piţigăiată, dar nu mai puţin fermă decât cea a lui Arathelle.

– Dacă trebuie să-mi dau viaţa apărându-mi pământurile şi neamul, atunci mai bine aici decât acolo unde vor muri pământurile şi neamul meu.

Tăcu la un gest liniştitor al lui Arathelle, lăsându-se la loc pe scaun. Privirea lui era aspră şi nu părea să se fi domolit. Aemlyn, o femeie durdulie, înfăşurată în lână neagră, încuviinţă, la fel, soţul ei cu faţa pătrăţoasă.

Donel se holbă la Pelivar ca şi când nici el nu ar fi avut vreodată acest gând, şi nu era singurul. Câţiva dintre murandianii care stăteau în picioare se împotriviră cu voce tare până când fură liniştiţi de alţii. Uneori, sub ameninţarea unui pumn. Ce anume îi făcuse pe oamenii ăştia să-şi unească forţele cu andoranii?

Egwene inspiră adânc. Un boboc de trandafir ce se deschidea la lumina soarelui. Nu o recunoșteau ca fiind Suprema Înscăunată Amyrlin – Arathelle o ignora pe cât posibil, fără s-o dea deoparte! –, cu toate acestea, îi oferiseră tot ceea ce și-ar fi putut dori ea. Trebuia să fie calmă. Acela era momentul în care Lelaine și Romanda se așteptau ca ea să o numească pe una dintre ele să se ocupe de negocieri. Spera ca ele să aibă noduri în stomac, așteptând să vadă pe care o va alege. Nu vor exista negocieri. Nu încăpea vorbă de așa ceva.

– Elaida, zise ea pe un ton calm, uitându-se la Arathelle, apoi pe rând la nobilii așezați în fața ei, este o uzurpatoare care a încălcat însăși tradiția Turnului Alb. Eu sunt Suprema Înscăunată Amyrlin.

Fu surprinsă cât de impunătoare reușea să pară, cât de stăpână pe sine. Dar nu pe atât de surprinsă pe cât ar fi fost odinioară. Lumina să o ajute, ea era Suprema Înscăunată Amyrlin.

– Mergem în Tar Valon ca să o înlăturăm pe Elaida și să o judecăm, însă asta-i treaba Turnului Alb, nu a voastră, vouă vă revine doar sarcina de a ști adevărul. Acest așa-zis Turn Negru este tot treaba noastră; bărbații care pot conduce Puterea au fost dintotdeauna treaba Turnului Alb. Noi alegem cum ne vom ocupa de ei când va fi vremea, dar vă asigur că vremea aceea n-a venit încă. Alte chestiuni mai importante au prioritate.

Auzi mișcare printre Conducătoarele care stăteau în spatele ei. Foieli pe bănci și fâșâitul rochiilor despicate, pe care Conducătoarele și le aranjau. Cel puțin unele dintre ele trebuie să fi fost foarte agitate. Unele dintre ele sugeraseră să se ocupe în treacăt de Turnul Negru. Niciuna nu credea că erau mai mult de doisprezece bărbați, indiferent ce auziseră; la urma urmei, era imposibil ca sute de bărbați să vrea să conducă Puterea. Sau poate își dădeau seama că Egwene nu avea de gând să o numească nici pe Romanda, nici pe Lelaine.

Arathelle se încruntă, poate pentru că simțea ceva. Pelivar se mișcă, fiind pe punctul de a se ridica din nou în picioare, iar Donel se îndreptă de spate. Nu exista altă cale decât să meargă mai departe. Nu existase niciodată.

– Vă înțeleg îngrijorările, continuă ea pe același ton formal, și le vom discuta.

Cum suna acea chemare ciudată la arme pe care o folosea Oastea? Da. Sosise timpul ca zarurile să fie aruncate.

– Vă asigur, în calitate de Supremă Înscăunată Amyrlin. Vom rămâne aici o lună, ca să ne odihnim, apoi vom pleca din Murandy, însă nu vom trece hotarul în Andor. După aceea, Murandy nu va mai fi tulburat de noi, iar Andor chiar deloc. Sunt sigură că seniorii și domnițele murandiane, aici de față, vor fi bucuroși să ne îndeplinească dorințele în schimbul arginților. Vom plăti cu vârf și îndesat.

Nu avea rost să îi îmbuneze pe andorani dacă murandianii vor urca pe cai și vor încărca trenurile cu provizii.

În orice caz, murandianii, care priveau neliniștiți în jurul lor, păreau nehotărâți. Trebuiau bătute monede, și în cantități mari, pentru a întreține o oaste atât de mare, dar, pe de altă parte, cine se putea tocmi foarte bine cu indiferent ce avea de oferit o oaste atât de mare? Lui Donel părea să i se facă rău, timp în care Cian dădea impresia că făcea unele calcule în minte. Murmure se ridicară în rândul privitorilor. Mai mult decât murmure; aproape suficient de zgomotoase pentru urechile lui Egwene.

Îi venea să arunce o privire peste umăr. Tăcerea care domnea în rândul Conducătoarelor era, paradoxal, asurzitoare. Siuan privea în față și își ținea strâns fustele ca și când s-ar fi străduit din răsputeri să nu-și mute privirea. Măcar ea știuse ce avea să urmeze. Sheriam, care nu știuse, îi privea pe andorani și pe murandiani cu superioritate, cu calm, ca și când s-ar fi așteptat să audă aceste cuvinte.

Egwene trebuia să le facă să uite de fata pe care o vedeau dinaintea lor și să o asculte pe femeia care ținea bine în mâini frâiele puterii. Și dacă ele nu erau încă în mâinile ei, vor fi! Vocea ei deveni mai fermă.

– Ascultați la mine. Am luat o decizie; voi alegeți dacă o veți accepta sau dacă veți înfrunta ce va urma dacă nu o veți face.

Când tăcu, se stârni o rafală de vânt care zgudui pavilionul și flutură veșmintele. Egwene își netezi părul cu calm. Unii dintre nobilii care priveau începură să tremure și își strânseră mantiile pe lângă trup. Nădăjduia că ei tremurau nu doar din cauza vremii.

Arathelle schimbă priviri cu Pelivar și cu Aemlyn, apoi toți trei le priviră cu atenție pe Conducătoare, înainte să încuviințeze încet. Aceștia credeau că ea doar dădea glas cuvintelor pe care Conducătoarele i le puseseră în gură! Chiar și așa, Egwene aproape că răsuflă ușurată.

– Vom face voia ta, răspunse femeia nobilă, cu privire aspră, apoi se adresă din nou Conducătoarelor: Nu punem la îndoială cuvântul surorilor Aes Sedai, firește, însă veți înțelege dacă vom rămâne și noi. Uneori, ceea ce auzi nu este ceea ce crezi că ai auzit. Nu că ar fi așa și aici, desigur. Dar vom rămâne atâta vreme cât veți rămâne și voi.

Donel părea, într-adevăr, pe punctul să verse. Era foarte probabil ca domeniile lui să se fi aflat prin apropiere. Era cunoscut faptul că oștile andorane din Murandy arareori plăteau pentru ceva.

Egwene se ridică în picioare și auzi foșnetul rochiilor Conducătoarelor care se ridicară și ele în spatele ei.

– Ne-am înțeles, atunci. Ar trebui să plecăm în curând, dacă vrem să ne întoarcem în paturile noastre înainte de lăsarea întunericului, însă ar fi trebui să mai zăbovim câteva clipe. Cunoscându-ne unul pe altul puțin mai bine acum, am putea evita unele neînțelegeri mai târziu.

Discuțiile i-ar putea oferi ocazia să ajungă la Talmanes.

– Oh! Mai e ceva ce ar trebui să știți. Cartea novicelor este deschisă acum pentru orice femeie, indiferent de vârstă, dacă se va dovedi a fi sinceră.

Arathelle clipi. Siuan, nu, dar lui Egwene i se păru că aude un mormăit înăbușit. Această propunere nu făcea parte din discuția lor, dar nici nu era un moment mai potrivit.

– Veniți! Sunt sigură că vă doriți cu toții să vorbiți cu Conducătoarele. Să lăsăm deoparte formalitățile.

Fără să aștepte ca Sheriam să-i ofere mâna, coborî de pe cutie. Aproape că îi venea să râdă. Cu o seară înainte se temuse că, poate, nu va reuși niciodată să-și atingă scopul, dar iată că se afla la jumătatea drumului, aproape la jumătatea drumului, și nu fusese nici pe departe atât de greu pe cât se temuse. Firește, mai rămânea cealaltă jumătate.

CAPITOLUL 18

O chemare ciudată

Preţ de o clipă, după ce Egwene coborî, nimeni nu se clinti. Apoi andoranii şi murandianii se apropiară de Conducătoare, deodată. Se părea că o fată Amyrlin – o marionetă! – nu prezenta niciun interes, nu cu acele feţe fără vârstă care stăteau dinaintea lor şi care le dădeau impresia că li se adresau cu adevărat unor Aes Sedai. În jurul fiecărei Conducătoare se strânseseră doi sau trei seniori şi domniţe, unii ţinându-şi bărbiile în sus, alţii plecându-şi capurile smeriţi, însă insistând cu toţii să se facă auziţi. Vântul aspru ducea cu el aburii ce le ieşeau din gură şi făcea să le fluture mantiile, ignorate în concentrarea lor de a pune întrebări. Sheriam era şi ea agasată de Seniorul Donel, cu faţa roşie, care, când ameninţa, când făcea scurte plecăciuni.

Egwene o luă pe Sheriam de lângă bărbatul cu ochi migdalaţi.

– Află discret tot ceea ce poţi despre surorile şi Gărzile Turnului din Andor, îi şopti ea în grabă.

De îndată ce îi dădu drumul femeii, Donel o solicită din nou. Deşi Sheriam părea copleşită, privirea ei încruntată se risipi repede. Donel clipi neliniştit când ea începu să îi pună lui întrebări.

Romanda și Lelaine se uitau la Egwene prin mulțime, cu niște fețe sculptate parcă în gheață, dar fiecare era înconjurată de nobili care voiau... ceva. Să fie sigure că nu exista nicio viclenie ascunsă în cuvintele lui Egwene, poate. Urau să facă asta, dar oricât s-ar fi ferit – și ar fi făcut-o! –, nu aveau cum să refuze să ofere acea asigurare, fără a se dezice de ea pe loc. Nici măcar cele două nu ar merge atât de departe. Nu acolo, nu în văzul tuturor.

Siuan se furișă lângă Egwene, cu o expresie smerită întipărită pe față. Ochii însă îi erau neliniștiți. Poate o căutau pe Romanda sau pe Lelaine, de teamă ca ele să nu vină și să le înhațe pe loc, uitând de lege, de obicei, de decență și de cei de față.

– Shein Chunla, șuieră ea în șoaptă.

Egwene încuviință, dar ochii ei îl căutau pe Talmanes. Majoritatea bărbaților și unele femei erau suficient de înalți ca să-l ascundă. Și cu toată foiala aceea... Se ridică pe vârfuri. Unde dispăruse?

Segan se postă în fața ei, cu pumnii în șolduri, privind-o neîncrezătoare pe Siuan. Egwene se lăsă repede pe călcâie. Nu se cuvenea ca o Amyrlin să se legene ca o fată la bal, care căuta din priviri un băiat. Un boboc de trandafir ce se desfăcea. Fii calmă! Senină. La naiba cu toți bărbații!

Zveltă și cu părul lung și negru, Segan părea să se fi născut bosumflată, fiindcă își ținea buzele pline, țuguiate. Rochia pe care o purta era din lână albastră aleasă și croită pentru a-i ține de cald, însă avea prea multă broderie de un verde-aprins peste piept, iar mănușile ei erau suficient de viu colorate și potrivite pentru un Pribeag. O măsură din priviri pe Egwene, țuguindu-și buzele și afișând aceeași neîncredere față de ea ca față de Siuan.

– Ce-ai spus despre cartea novicelor? întrebă ea brusc. Te refereai la orice femeie, de orice vârstă? Înseamnă că oricine poate deveni Aes Sedai?

Era o întrebare pe placul lui Egwene, la care ar fi răspuns cu drag – urechind-o în același timp pe femeia care se îndoise de ea –, dar tocmai în acel moment se formă un mic gol în mulțime ce i-l dezvălui pe Talmanes, care stătea în fundul pavilionului. Vorbea cu Pelivar! Cei doi erau încordați ca niște dulăi care nu erau încă pregătiți să-și arate colții, însă stăteau

cu băgare de seamă ca nimeni să nu se apropie prea mult de ei și să audă ce vorbeau.

– Orice femeie, de orice vârstă, fiică, răspunse ea, absentă.

Pelivar?

– Mulțumesc, zise Segan, apoi adăugă șovăielnic: Mamă.

Schiță un gest de curtoazie, aproape imperceptibil, înainte să se îndepărteze în grabă. Egwene privi în urma ei. Ei bine, era un început.

Siuan pufni.

– Nu mă deranjează să străbat cu corabia Degetele Dragonului pe întuneric dacă trebuie, murmură ea în barbă. Am discutat despre asta; am cântărit primejdiile și, oricum, nu prea avem de ales. Dar pui paie pe foc, ca lucrurile să fie mai interesante. Nu-ți ajunge să prinzi în năvod pești-leu, vrei să-ți fie și țipari. Nu te mulțumești să te bălăcești într-un banc de știuci....

Egwene o întrerupse.

– Siuan, cred că ar trebui să-i spun Seniorului Bryne că ești îndrăgostită lulea de el. Ar fi îndreptățit să știe, nu crezi?

Siuan făcu ochii cât cepele și își mișcă buzele, însă nu reuși să scoată decât un bâiguit. Egwene o bătu ușor pe umăr.

– Ești Aes Sedai, Siuan. Încearcă să arăți un dram de demnitate. Și încearcă să afli despre surorile din Andor.

Mulțimea se despărți din nou. Îl văzu pe Talmanes într-un alt loc, dar tot la marginea pavilionului. Singur, de astă dată.

Încercând să nu grăbească pasul, se duse în direcția lui, lăsând-o pe Siuan să bombăne în continuare. Un servitor chipeș și oacheș, ai cărui pantaloni bufanți de lână nu îi ascundeau pe de-a-ntregul gambele musculoase, îi oferi lui Siuan un potir din argint aburind de pe o tavă. Alți servitori se mișcau de colo până colo, ținând în mâini tăvi din argint. Erau oferite băuturi, deși cu puțină întârziere. Era mult prea târziu pentru sărutul păcii. Nu auzi ce zise Siuan când înșfăcă un potir, dar după felul în care individul tresări și începu să facă plecăciuni, trebuie să fi avut parte de cuvinte aspre din partea ei. Egwene oftă.

Talmanes stătea cu brațele încrucișate și urmărea acel du-te-vino cu un zâmbet amuzat care nu i se citea și în ochi. Părea gata să o ia din loc, însă ochii lui erau obosiți. Când ea se

apropie, el făcu o plecăciune respectuoasă, dar în voce i se simţi o uşoară ironie când zise:

– Ai schimbat un hotar azi.

El îşi strânse mantia pe lângă trup, ca să se apere de briza rece ca gheaţa.

– A fost mereu... schimbător... între Andor şi Murandy, indiferent ce zic hărţile, însă Andorul nu şi-a mai trimis niciodată atâţia oameni în sud. Doar pentru Războiul Aielilor şi Războiul Mantiilor Albe, dar şi atunci au fost doar în trecere. Odată ce vor zăbovi aici o lună, harta va începe să prindă alt contur. Uită-te cum se îmbulzesc murandianii şi cum s-au alăturat lui Pelivar şi surorilor însoţitorii lor. Nădăjduiesc să-şi facă noi prieteni pentru o nouă zi.

Lui Egwene, care încerca să pară că nu îi urmărea cu atenţie pe cei care ar fi putut-o urmări pe ea, i se părea că toţi nobilii, murandiani şi andorani, erau concentraţi asupra Conducătoarelor, îngrămădindu-se în jurul lor. În orice caz, avea alte chestiuni importante pe cap decât hotarele. Importante pentru ea, dacă nu pentru nobili. Cu excepţia câtorva momente scurte, niciuna dintre Conducătoare nu se zărea printre capetele acestora. Doar Halima şi Siuan păreau să o observe. Un zgomot asemănător cu acela scos de un cârd de gâşte agitate umplea văzduhul. Îşi coborî vocea şi îşi alese cuvintele cu grijă.

– Prietenii sunt întotdeauna importanţi, Talmanes. Ai fost un bun prieten al lui Mat şi cred că şi al meu. Nădăjduiesc că nu s-a schimbat nimic în această privinţă. Nădăjduiesc că nu ai spus nimănui ceea ce nu se cuvine.

Lumină, chiar era neliniştită, altminteri nu ar fi fost atât de directă. Mai urma să-l întrebe pe şleau despre ce vorbise cu Pelivar!

Din fericire, el nu râse de ea pentru că avea limba dezlegată ca o ţărancă. Deşi ar fi putut gândi asta. O privi serios înainte să vorbească, pe un ton blând. Era precaut.

– Nu toţi bărbaţii sunt bârfitori. Spune-mi, când l-ai trimis pe Mat în sud, ştiai că te vei afla azi aici?

– Cum aş fi putut şti asta cu două luni înainte? Nu, Aes Sedai nu sunt atotcunoscătoare, Talmanes.

Sperase să apară ceva care să o pună în locul în care se afla, plănuise acest lucru, însă nu știuse, nu atunci. Mai nădăjduia că el nu bârfea. Unii bărbați n-o făceau.

Romanda porni în direcția ei cu pași hotărâți și cu fața înghețată, dar Arathelle o opri, apucând-o de braț pe Conducătoarea Galbenă și încăpățânându-se să se retragă, în ciuda expresiei uluite de pe fața Romandei.

– Vrei măcar să-mi spui unde este Mat? întrebă Talmanes. În drum spre Caemlyn, cu Domnița-Moștenitoare? De ce ești surprinsă? O servitoare vorbește cu un soldat atunci când aduc apă din același pârâu. Chiar și atunci când acesta este un jurat înspăimântător al Dragonului, adăugă el pe un ton sec.

Lumină! Bărbații chiar puteau fi... incomozi... uneori. Cei mai buni dintre ei găseau o cale prin care să spună ceva greșit, în momentul nepotrivit, să pună întrebări greșite. Ca să nu mai pomenim că le ispiteau pe servitoare ca să trăncănească. Ar fi fost mult mai ușor dacă ea ar fi mințit, pur și simplu, dar el nu o îngrădise cu Legămintele. Jumătate de adevăr ar fi suficient ca să nu îl facă să-și ia tălpășița spre Ebou Dar. Poate mai puțin de jumătate.

Într-un colț îndepărtat al pavilionului, Siuan discuta cu un tânăr înalt și roșcovan, cu mustăți răsucite, care o privea la fel de neîncrezător ca Segan. De obicei, nobilii cunoșteau atitudinea surorilor Aes Sedai. El reușea să-i atragă atenția lui Siuan doar pe jumătate. Privirea ei se îndrepta mereu spre Egwene, părând să strige la fel de tare precum conștiința. Ce însemna să fii Aes Sedai! Ea nu știuse nimic despre ziua aceea, doar nădăjduise! Egwene expiră iritată. Arz-o focu' pe femeia asta!

– Mat era în Ebou Dar, ultima oară când am primit vești, bombăni ea. Dar acum cred că se îndreptă spre miazănoapte cât poate de repede. Crede în continuare că trebuie să mă salveze, Talmanes, iar Matrim Cauthon nu va rata șansa de a fi acolo ca să-și zică: „Ți-am spus eu".

Talmanes nu părea deloc surprins.

– Mă gândeam eu că așa stau lucrurile, zise el oftând. Simt... ceva, de câteva săptămâni bune. La fel, alții din Oaste. Nu e vreo urgență, însă e mereu acolo. Ca și când ar avea nevoie

de mine. Ca și când ar trebui să-mi întorc atenția spre miazăzi, oricum. E ciudat să urmezi un ta'veren.

– Presupun că da, încuviință ea, ascunzându-și neîncrederea.

Era și așa destul de ciudat să și-l imagineze pe Mat, acest pierde-vară, căpetenia Oștii Mâinii Roșii, darămite ta'veren, dar, cu siguranță, era nevoie de prezența unui ta'veren, cel puțin prin apropiere, pentru a obține rezultate.

– Mat s-a înșelat când a crezut că ai avea nevoie să te salvez. N-ai intenționat niciodată să-mi ceri ajutorul, nu-i așa?

Deși el își păstră tonul blând, ea privi în jurul ei, neliniștită. Siuan era în continuare cu ochii pe ei. La fel și Halima. Paitr stătea mult prea aproape de ea, gâfâind, împăunându-se și răsucindu-și mustața – după felul în care se uita la rochia ei, evident, nu o confundase cu o soră! –, iar ea îi acorda atenție doar pe jumătate, aruncând priviri piezișe în direcția lui Egwene în timp ce lui îi oferea câte un zâmbet cald. Toți ceilalți păreau preocupați și nimeni nu se afla prea aproape ca să tragă cu urechea.

– Suprema Înscăunată Amyrlin nu prea poate să se ascundă, nu-i așa? Au existat momente când m-am simțit în siguranță știindu-te aici, recunoscu ea fără tragere de inimă.

Suprema Înscăunată Amyrlin nu ar fi trebuit să aibă ascunzători, dar nu era un lucru de trecut cu vederea, atât timp cât Conducătoarele nu aflau despre asta.

– Mi-ai fost prieten, Talmanes. Nădăjduiesc din toată inima că vei fi în continuare.

– Ai fost mai... deschisă... față de mine decât mă așteptam, zise el încet, așa că am să-ți spun ceva.

Expresia de pe fața lui nu se schimbă – în ochii unui privitor de rând, el trebuie să fi părut la fel de degajat ca înainte –, dar vocea lui deveni o șoaptă.

– Am fost abordat de regele Roedran în ceea ce privește Oastea. Nădăjduiește să devină primul rege adevărat din Murandy. Vrea să ne tocmească. În mod normal, n-aș fi luat în considerare această ofertă, însă banii nu sunt niciodată suficienți și cu această... senzație, că Mat are nevoie de noi... Ar fi mai bine dacă am rămâne în Murandy. Este limpede precum cristalul că ai ajuns unde ți-ai dorit și că ai totul sub control.

Tăcu atunci când o tânără servitoare făcu o plecăciune și le oferi vin fiert. Purta o rochie din lână verde, cu broderii fine și o mantie căptușită cu blană de iepure. Alți servitori din tabără începură și ei să dea o mână de ajutor, fără îndoială ca să își ocupe timpul cu ceva în loc să stea și să tremure. Fața rotundă a tinerei era cuprinsă de ger.

Talmanes îi făcu semn să plece și își strânse mantia în jurul trupului, însă Egwene se servi cu o cupă de vin, acordându-și un mic răgaz ca să cugete. La drept vorbind, nu prea mai era nevoie de Oaste. În ciuda șușotelilor, surorile le acceptau prezența ca pe un lucru firesc, că erau jurați ai Dragonului sau nu; nu se mai temeau de un atac și, de când părăsiseră Saidarul, nu fuseseră nevoite să se folosească de Oaste pentru a merge mai departe. Singurul țel al Shen an Calhar era acela de a atrage cât mai mulți recruți în oastea lui Bryne, bărbați care credeau că două oștiri însemnau război și care doreau să fie de partea celor mai numeroși. Nu mai avea nevoie de ei, însă Talmanes se comportase ca un prieten. Iar ea era Amyrlin. Uneori, prietenia și responsabilitatea mergeau în aceeași direcție.

Când servitoarea se îndepărtă, Egwene își așeză mâna pe brațul lui Talmanes.

– Să nu faci asta! Nici măcar Oastea nu poate cuceri tot Murandyul de una singură, și fiecare mână se va ridica împotriva ta. Știi că singurul lucru care îi unește pe murandiani sunt veneticii care le încalcă teritoriul. Urmează-ne la Tar Valon, Talmanes. Mat va veni acolo, nu mă îndoiesc de asta.

Mat nu va crede cu adevărat că ea era Amyrlin, până când nu o va vedea purtând etola în Turnul Alb.

– Roedran nu este prost, zise el cu blândețe. Nu vrea decât să stăm și să așteptăm o oaste străină – fără Aes Sedai – despre care nimeni să nu știe ce pune la cale. Nu-i va fi foarte greu să-i unească pe nobili împotriva noastră. Apoi, zicea el, noi vom trece pe furiș hotarul. Crede că îi va putea controla după aceea.

Ea abia se abținu să nu se răstească.

– Ce îl va opri să nu te trădeze? Dacă primejdia va trece fără luptă, la fel s-ar putea întâmpla și cu visul lui de a uni Murandyul.

Neghiobul părea amuzat!

– Nici eu nu sunt prost. Roedran nu va fi pregătit înainte de venirea primăverii. Nobilii aceştia nu s-ar fi clintit din conacele lor dacă andoranii n-ar fi venit în sud, iar ei au început marşul înainte să cadă zăpada. Până atunci, Mat va da de noi. Dacă va veni în nord, va afla de noi. Roedran va trebui să se mulţumească astfel cu ce va fi reuşit să realizeze până atunci. Dacă Mat are de gând să meargă la Tar Valon, trebuie să vă însoţesc până acolo.

Egwene scoase un sunet de enervare. Era un plan nemaipomenit, genul de plan pe care l-ar fi sugerat şi Siuan, nu o simplă intrigă pe care Roedran Almaric do Arreloa a'Naloy să o ducă la bun sfârşit, după părerea ei. Se spunea că individul era un desfrânat pe lângă care Mat părea mic copil. Se îndoia că Roedran ar fi fost în stare să pună la cale o astfel de intrigă. Dar singurul lucru cert era acela că Talmanes se răzgândise.

– Talmanes, vreau să-mi dai cuvântul că nu-i vei îngădui lui Roedran să te atragă într-o luptă.

Responsabilitate. Etola îngustă pe care o purta în jurul grumazului părea de zece ori mai grea decât mantia.

– Dacă el va face o mişcare mai devreme decât crezi, vei pleca indiferent dacă Mat te-a găsit sau nu.

– Mi-aş dori să-ţi pot făgădui asta, însă mi-e peste putinţă, se împotrivi el. Mă aştept la primul atac împotriva oamenilor mei cel mult la trei zile după ce m-am desprins de oastea Seniorului Bryne. Toţi nobilii şi fermierii vor crede că pot veni călare în toiul nopţii, să mă atace, apoi să fugă în ascunzătoarea lor.

– Nu-ţi spun să nu te aperi, ştii prea bine asta, zise ea pe un ton ferm. Vreau să-mi dai cuvântul tău, Talmanes. Altminteri, nu-ţi voi îngădui să pecetluieşti înţelegerea cu Roedran.

Singura cale de a-i pune capăt era trădarea, însă ea nu avea de gând să stârnească un război în urma ei, un război pe care îl începuse când îl adusese pe Talmanes acolo.

Uitându-se la ea ca şi când ar fi văzut-o pentru prima oară, el îşi plecă în cele din urmă capul. În mod ciudat, acest gest păru mai formal decât plecăciunea anterioară.

– Cum dorești, Mamă. Spune-mi, ești sigură că nu ești și tu ta'veren?

– Sunt Suprema Înscăunată Amyrlin, răspunse ea. Ar trebui să fie suficient pentru oricine.

Ea îi atinse din nou brațul.

– Lumina să vegheze asupra ta, Talmanes!

Zâmbetul abia dacă i se oglindea în ochi.

Inevitabil, în ciuda șoaptelor, conversația lor nu trecu neobservată. Poate datorită șușotelilor lor. Fata care susținuse a fi Amyrlin, o rebelă împotriva Turnului Alb, purta o conversație cu conducătorul a zece mii dintre cei juraţi Dragonului. Oare îngreuna sau ușura înțelegerea lui Talmanes cu Roedran? Oare existau șanse mai mici sau mai mari să izbucnească un război în Murandy? Siuan și afurisita ei de „Lege a urmărilor nedorite"! Cincizeci de priviri o urmăriră, apoi se desprinseră de ea, în timp ce își croia drum prin mulțime, încălzindu-și mâinile de cupa cu vin. Ei bine, cele mai multe își mutaseră privirea. Fețele Conducătoarelor afișau toate acea expresie senină și fără de vârstă, specifică Aes Sedai, dar Lelaine semăna cu o cioară cu ochi căprui care privea un pește ce se zvârcolea la malul apei, în vreme ce ochii negri ai Romandei parcă ar fi sfredelit fierul.

Încercând să se uite la soarele de afară, făcu un mic ocol în interiorul pavilionului. Nobilii le pisălogeau în continuare pe Conducătoare și se duceau de la una la alta, de parcă ar fi căutat răspunsuri mai bune. Începu să observe lucruri neînsemnate. Donel se opri când plecă de la Janya spre Moria, făcând o plecăciune adâncă în fața Supremei Înscăunate Amyrlin, care îi răspunse încuviințând grațios. Cian, întorcându-se cu spatele la Takima, făcu o reverență dinaintea lui Pelivar și i se răspunse cu o înclinare ușoară din cap. Mai erau și alte lucruri. Câte un murandian care arăta stimă unui andoran, ce îi răspundea cu aceeași atitudine formală. Andoranii încercau să îl ignore pe Bryne, exceptând privirile lor încruntate, dar câțiva murandiani îl căutară, rând pe rând, departe de ceilalți, iar după direcția în care aceștia priveau, era limpede că discutau despre Pelivar sau Arathelle, ori despre Suprema Înscăunată Amyrlin. Poate că Talmanes avusese dreptate.

Şi ea primi plecăciuni şi reverenţe, deşi nu la fel de adânci precum cele oferite lui Arathelle, lui Pelivar şi lui Aemlyn, cu atât mai puţin Conducătoarelor. Câteva femei îi spuseră cât de recunoscătoare erau pentru că problemele fuseseră rezolvate pe cale paşnică, deşi, la drept vorbind, aproape la fel de multe îi vobiră despre nimicuri diplomatice sau ridicară stingherite din umeri când ea îşi exprimă asentimentul, ca şi când ar fi fost nesigure că totul se va termina paşnic. Asigurările ei, că aşa va fi, fură întâmpinate cu însufleţita urare: „Să dea Lumina!" sau cu vorbe de resemnare: „Fie vrerea Luminii!" Patru îi spuseră „Mamă", una fără să şovăie. Alte trei îi ziseră că era încântătoare, că avea ochi frumoşi şi că se purta cu graţie, în ordinea aceasta. Erau complimente potrivite, poate, pentru vârsta lui Egwene, nu şi pentru poziţia ei.

Măcar găsise o plăcere sinceră. Segan nu era singura care fusese intrigată de anunţul făcut de ea referitor la cartea novicelor. Era limpede că ăsta era motivul pentru care mai toate femeile îi vorbiseră de la bun început. La urma urmei, celelalte surori s-or fi răzvrătit ele împotriva Turnului, însă ea pretindea a fi Suprema Înscăunată Amyrlin. Interesul lor trebuie să fi fost mare ca să treacă peste asta, deşi niciuna nu voia să lase să se vadă. Arathelle puse întrebări cu o privire încruntată care făcu să îi apară şi mai multe încreţituri în obraji. Aemlyn clătină din cap când primi răspuns. Cian, cea mătăhăloasă, puse şi ea întrebări, urmată de o domniţă murandiană, cu trăsături aspre, pe care o chema Negara, apoi de o murandiană frumuşică, pe care o chema Jennet, cu ochi mari, pe urmă de altele. Niciuna nu se interesa pentru ea – câteva se grăbiră să lămurească asta, mai ales femeile tinere – şi în scurtă vreme, fiecare dintre femeile nobile de acolo o întrebaseră, la fel, câteva servitoare, prefăcându-se că le oferă vin. Una, o femeie vânjoasă pe care o chema Nildra, venise din tabăra surorilor Aes Sedai.

Egwene fu mulţumită de sămânţa pe care o plantase acolo. Nu era însă la fel de mulţumită de bărbaţi. Doar câţiva îi vorbiră şi doar atunci când ajunseră faţă în faţă cu ea şi păreau că nu aveau de ales. Câte o observaţie despre vreme, care fie saluta sfârşitul secetei, fie deplângea neaua ce venise dintr-odată,

o vorbă șoptită despre problema bandiților, care aveau să dispară în curând, poate însoțită de o privire cu tâlc îndreptată spre Talmanes, apoi se fofilau. Un andoran cât un urs, pe care îl chema Macharan, se împiedică de propriile ghete când încercă să o evite. Într-un fel, nu era deloc surprinzător. Femeile aveau o justificare pentru interesul lor în cartea novicelor, iar bărbații se gândeau că, dacă vor fi văzuți vorbind cu ea, vor fi băgați în aceeași oală.

Era o situație destul de descurajantă. Nu îi păsa ce credeau bărbații despre novice, dar voia să afle dacă ei se temeau la fel de mult ca femeile că totul ar putea exploda într-un final. Astfel de temeri puteau prinde contur foarte ușor. Într-un final, hotărî că exista doar un singur mod prin care putea afla.

Pelivar se întoarse după ce luă o cupă de vin proaspăt de pe o tavă și dădu să facă repede cale-ntoarsă, ca să evite să dea nas în nas cu ea, rostind o înjurătură înăbușită; dacă s-ar fi aflat mai aproape, ea ar fi fost nevoită să-i calce pe picioare. Puțin vin fierbinte îi curse pe mâna înmănușată, și i se prelinse pe sub mâneca hainei, făcându-l să scoată din nou sudalme pe gură, nu atât de înăbușite. Suficient de înalt ca să o copleșească, el nu se dădu în lături. Privirea lui încruntată părea a unui bărbat care voia să alunge o copilă enervantă care-i stătea în cale. Sau a unui bărbat care fusese cât pe ce să calce pe o viperă. Ea se ținu dreaptă în fața lui și încercă să își imagineze că nu era decât un băiețandru pus pe rele; asta o ajuta mereu; aproape toți bărbații păreau să se intimideze. El bombăni ceva – un salut politicos sau o altă injurie – și își plecă ușor capul, apoi încercă să o ocolească. Ea făcu un pas în lateral, înfruntându-l. El se dădu în spate, iar ea îl urmă. Bărbatul arăta de parcă ar fi fost bântuit. Egwene hotărî să încerce să îl liniștească înainte să îi adreseze întrebarea importantă. Voia răspunsuri, nu mormăieli.

– Veți fi încântat să aflați că Domniță-Moștenitoare se află în drum spre Caemlyn, Seniore Pelivar.

Le auzise pe câteva Conducătoare pomenind despre asta.

Fața lui deveni inexpresivă.

– Elayne Trakand are dreptul să revendice Tronul Leului, replică el pe un ton sec.

Egwene făcu ochii mari, iar el se retrase în spate. Poate că el credea că ea se înfuriase pentru că nu i se adresase cu titlul, dar Egwene abia sesiză acest lucru. Pelivar o susţinuse pe mama lui Elayne atunci când aceasta revendicase tronul, iar Elayne fusese convinsă că el o va sprijini şi pe ea. Ea vorbea cu afecţiune despre Pelivar, ca şi cum acesta ar fi fost unchiul ei preferat.

– Mamă, şopti Siuan, lângă umărul ei, trebuie să plecăm dacă vrem să ajungem în tabără înainte de asfinţitul soarelui.

Cuvintele ei şoptite îi transmiteau că e nevoie să acţioneze de urgenţă. Soarele trecuse de amiază.

– Nu e bine să te prindă noaptea afară pe vremea asta, zise Pelivar în grabă. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă pregătesc de plecare.

Trântind cupa pe tava unui servitor care trecea pe-acolo, el şovăi înainte să pornească din loc, după aceea se îndepărtă cu aerul unui bărbat care scăpase dintr-o capcană.

Lui Egwene îi venea să scrâşnească din dinţi de supărare. Ce părere aveau bărbaţii despre înţelegerea lor? Dacă putea fi numită aşa, având în vedere că ea le-o impusese. Arathelle şi Aemlyn aveau mai multă putere şi influenţă decât majoritatea bărbaţilor, cu toate astea, Pelivar, Culhan şi alţii erau cei care călăreau alături de soldaţi; încă puteau să o înfrunte.

– Găseşte-o pe Sheriam, mârâi ea, şi spune-i să le poruncească tuturor să urce pe cai acum, cu orice preţ!

Nu le putea da răgaz Conducătoarelor nici măcar o noapte ca să cugete la ceea ce se întâmplase în ziua aceea, să plănuiască şi să comploteze. Trebuiau să ajungă înapoi în tabără înainte de asfinţitul soarelui.

CAPITOLUL 19

Legea

Nu fu nevoie de prea multe eforturi pentru a le convinge pe Conducătoare să urce pe cai, deoarece erau la fel de nerăbdătoare să plece de acolo ca Egwene, mai ales Romanda și Lelaine, amândouă reci ca gheața și cu flăcări în priviri. Celelalte erau seninătatea întruchipată, debordând de calm. Cu toate acestea, ele se săltară în șei atât de repede, încât nobilii rămaseră gură-cască, iar servitorii în veșminte viu colorate se grăbiră să încarce caii de povară ca să țină pasul cu ele.

Egwene îl mână pe Daishar, care înainta cu pași hotărâți prin omăt, iar Seniorul Bryne îi aruncă o privire și încuviință scurt ca să o asigure că escorta ei în armură o va urma îndeaproape. Siuan, călare pe Bela, și Sheriam, călare pe Wing, se grăbiră să i se alăture. Ei își croiau drum prin omătul ce acoperea întinderi mari, ajungându-le până la chișițe. Caii înaintau la trap, ridicându-și picioarele, iar Flacăra Tar Valonului flutura în briza rece. Chiar și când erau nevoiți să încetinească, atunci când caii se cufundau până la genunchi prin zăpada înghețată, ei încercau să păstreze ritmul.

Conducătoarele nu aveau de ales decât să țină pasul, iar viteza cu care înaintau le împiedica să vorbească între ele pe

drum. În ritmul acela obositor, dacă un cal nu era atent, și-ar fi putut rupe un picior, iar călărețul, grumazul. Chiar și așa, Romanda și Lelaine se apropiară și înaintară prin omăt, înconjurate de scuturi împotriva ascultării. Cele două purtau o discuție aprinsă. Egwene își putea imagina care era subiectul. De altfel, și alte Conducătoare reușiră să călărească una lângă alta o vreme, schimbând câteva cuvinte în șoaptă și aruncând priviri reci, uneori spre ea, alteori spre surorile învăluite în *saidar*. Doar Delana nu participă la vreuna dintre acele conversații scurte. Rămase aproape de Halima, care recunoscu în cele din urmă că îi era frig. Schimonosindu-se, țăranca își ținea mantia strâns pe lângă corp și încerca în continuare să o aline pe Delana, șoptindu-i aproape fără încetare. Delana părea să aibă nevoie de alinare; sprâncenele îi erau încruntate, creând o pe frunte o cută care o îmbătrânea.

Egwene nu era singura care își făcea griji. Ceilalți își ascundeau acest sentiment, părând calmul întruchipat, însă Străjerii călăreau de parcă s-ar fi așteptat ca din zăpadă să apară ce-i mai rău după fiecare pas, fiind mereu cu ochii în patru și dându-și la o parte mantiile ce se agitau în bătaia vântului, ca să aibă mâinile libere. Atunci când o Aes Sedai era îngrijorată, era îngrijorat și Străjerul ei, Conducătoarele fiind prea preocupate ca să le treacă prin gând să-i liniștească pe bărbați. Egwene se bucura să vadă asta. Conducătoarele erau preocupate, ceea ce însemna că încă nu se hotărâseră.

Când Bryne se duse să se consulte cu Uno, profită de ocazie ca să întrebe ce aflaseră cele două femei despre surorile Aes Sedai și Gărzile Turnului care se aflau în Andor.

– Nu prea multe, răspunse Siuan, cu vocea gâtuită.

Bela cea năbădăioasă părea să țină ritmul, dar nu și Siuan, care ținea strâns hățurile într-o mână, iar cu cealaltă strângea partea din față a șeii.

– Din câte mi-am dat seama, circulă cincizeci de zvonuri și nu există nicio dovadă. Par a fi doar povești, însă ar putea fi adevărate.

Bela se smuci, afundându-se în omăt cu copitele din față, iar Siuan icni.

– Arză-i-ar Lumina pe toți caii!

Nici Sheriam nu aflase mai multe. Ea scutură din cap și oftă iritată.

– Mi se par niște vorbe-n vânt, Mamă. *Întotdeauna* circulă zvonuri despre surori care s-ar afla pe aproape. Încă n-ai învățat să călărești, Siuan? adăugă ea pe un ton zeflemitor. Până la lăsarea întunericului, n-o să mai poți umbla de durere!

Sheriam trebuie să fi avut nervii la pământ de izbucnise atât de direct. După felul în care se foia în șa, se părea că avusese dreptate în privința lui Siuan.

Pleoapele lui Siuan erau grele, dar când deschise gura aproape că își arătă colții, fără să-i pese cine, din cei care stăteau în spatele flamurii, s-ar putea uita.

– Liniștiți-vă, amândouă! se răsti Egwene.

Apoi inspiră adânc, pentru a se calma. Era și ea cam epuizată. Indiferent ce credea Arathelle, dacă Elaida ar fi trimis o oaste ca să se amestece în treburile lor, ar fi fost prea numeroasă pentru a se furișa nevăzută. Mai rămânea Turnul Negru, ce se anunța un eșec total. Ieșeai în câștig dacă nu dădeai vrabia din mână pe cioara de pe gard. Mai ales când cioara se afla într-o altă țară și existau șanse să nu mai găsești o altă vrabie.

Cu toate acestea, Egwene își alungă aceste gânduri dându-i câteva porunci lui Sheriam pentru când aveau să ajungă în tabără. Ea era Suprema Înscăunată Amyrlin și asta însemna că *toate* Aes Sedai intrau în responsabilitatea ei, chiar și cele care o urmau pe Elaida. Vocea ei era hotărâtă. Era prea târziu să-ți mai fie teamă odată ce apucasei taurul de coarne.

Ochii migdalați ai lui Sheriam se făcură mari când auzi poruncile.

– Mamă, dacă pot întreba, de ce...?

Sub privirea aspră a lui Egwene, amuți și înghiți în sec.

– Cum zici tu, Mamă, zise ea încet. Ciudat. Îmi amintesc ziua în care Nynaeve și cu tine ați venit la Turn, două copile care nu știau dacă să se bucure sau să se teamă. Atât de multe s-au schimbat de-atunci. Totul.

– Nimic nu rămâne la fel pentru totdeauna, îi spuse Egwene.

Îi aruncă lui Siuan o privire plină de înțelesuri, pe care aceasta se făcu că nu o vede. Era oarecum supărată. Sheriam părea bolnavă.

Chiar atunci, Seniorul Bryne se întoarse. Trebuie să fi simțit tensiunea dintre ele. Le spuse doar că înaintau bine, apoi tăcu. Un om înțelept.

Fie că înaintaseră bine sau nu, soarele ajunsese aproape deasupra copacilor când pătrunseră în tabăra întinsă unde se afla oastea. Pe omăt se observau umbrele lungi ale căruțelor cu coviltir și ale telegilor, iar câțiva oameni munceau cu sârg, construind adăposturi joase din stufăriș. Corturile n-ar fi fost de ajuns nici pentru toți soldații, iar în tabără existau aproape la fel de mulți șelari, spălătorese, făuritori de săgeți și alți asemenea, toți aceia care însoțeau inevitabil orice oaste. Sunetul nicovalelor era semn că potcovarii, armurierii și fierarii încă munceau. Pretudindeni erau focuri la care se pregătea mâncarea, iar călăreții se împrăștiaseră căutând să se încălzească și să consume ceva cald, de îndată ce caii lor osteniți fuseseră preluați de alții. În mod surprinzător, Bryne continuă să călărească alături de Egwene, deși aceasta îi permisese să plece.

– Dacă-mi dai voie, Mamă, spuse el. Mă gândeam să-ți mai țin companie o vreme.

Sheriam se răsuci în șa și se uită mirată. Siuan se miră și ea, dar privind în față, ca și când nu ar fi îndrăznit să se întoarcă și să se uite la el cu ochii mari cât cepele.

Oare ce voia? Să fie străjerul ei? Împotriva *surorilor*? La fel de bun ar fi fost și individul acela căruia îi curgea nasul. Să arate că era de partea ei? Avea să aibă suficient timp pentru asta a doua zi, dacă totul decurgea bine în seara aceea; relevația aceea ar putea hotărî Divanului o soartă pe care ea nu îndrăznea să și-o imagineze.

– În seara asta vom discuta treburi ale Aes Sedai, îi replică ea pe un ton ferm.

Oricât de ridicolă ar fi fost această afirmație, el se oferise să își riște viața pentru ea. Deși nu știa de ce o făcuse – cine să știe de ce un bărbat făcea *ceva*? –, îi era datoare pentru asta. Printre altele.

– Dacă n-o voi trimite pe Siuan la tine în seara asta, Seniore Bryne, va trebui să pleci înainte de ivitul zorilor. Dacă vina celor întâmplate azi va cădea asupra mea, te-ar putea afecta și pe tine. Ar putea fi periculos să rămâi. Poate chiar fatal. Nu cred că ele vor avea nevoie de prea multe explicații.

Nu era nevoie să spună cine erau „ele".

– Mi-am dat cuvântul... rosti el încet, bătându-l ușor pe grumaz pe Traveler... față de Tar Valon.

Tăcu și se uită la Siuan, mai degrabă în semn de apreciere decât pentru că ar fi ezitat.

– Indiferent despre ce veți vorbi în seara asta, zise el, într-un final, nu uita că ai treizeci de mii de oameni și pe Gareth Bryne care te urmează. Ar trebui să conteze, chiar și pentru Aes Sedai. Pe mâine, Mamă.

Întorcându-și murgul cu nările fremătânde, el strigă peste umăr:

– Mă aștept să te văd și pe tine mâine, Siuan. *Nimic* nu va schimba asta.

Siuan privi în urma lui în timp ce se îndepărta călare. În ochi i se citea neliniștea.

Egwene nu se putu abține să nu privească și ea în urma lui. Nu-i vorbise niciodată atât de direct, nici pe departe. De ce o făcuse în acel moment? Mai ales în acel moment?

Străbătând cei treizeci sau patruzeci de metri care despărțeau tabăra oastei de cea a surorilor Aes Sedai, îi făcu semn din cap lui Sheriam, ce se opri din mers în dreptul primelor corturi. Ea și Siuan își văzură mai departe de drum. În spate auziră vocea lui Sheriam, limpede și calmă.

– Suprema Înscăunată Amyrlin convoacă azi Divanul, pentru o sesiune oficială. Să se facă pregătirile în mare grabă.

Egwene nu se uită în urmă.

O femeie osoasă se apropie de cortul ei fugind, vânturându-și poalele din lână, ca să îi preia pe Daishar și pe Bela. Avea fața ciupită și abia dacă își plecă fruntea înainte să plece în grabă cu caii la fel de repede cum venise. Căldura degajată de vasele fierbinți o învălui. Egwene nu își dăduse seama până în acel moment cât de frig era afară. Sau cât de frig îi era.

Chesa îi luă mantia și exclamă atunci când îi atinse mâinile:

– Ești înghețată bocnă, Mamă!

Continuând să pălăvrăgească, ea se foia de colo până colo. Împăturea mantia lui Egwene și pe cea a lui Siuan, netezea păturile îndoite de pe patul lui Egwene, aranja tava așezată pe unul dintre cuferele ce fuseseră descărcate.

– Dacă aș fi atât de înghețată, m-aș vârî în pat, lângă cărămizi calde. Asta după ce aș fi mâncat, sigur. Mai bine ar fi cald afară decât înăuntru. Mă duc să mai aduc câteva cărămizi ca să ți le pun sub picioare când vei lua cina. Și pentru Siuan Sedai, firește. Oh, dacă aș fi la fel de flămândă cum trebuie să fiți voi, aș începe să înfulec mâncarea, dar mereu am dureri de stomac după aia.

Oprindu-se în dreptul tăvii, se uită la Egwene și încuviință mulțumită atunci când aceasta îi spuse că nu va mânca foarte repede.

Nu-i fu ușor răspundă pe un ton serios. Chesa era mereu ca o gură de aer proaspăt, însă după o zi ca aceea, aproape c-o făcea pe Egwene să râdă de încântate. Pentru Chesa, nu existau complicații. Pe tavă se aflau două castroane albe cu tocăniță de linte, alături de o carafă înaltă cu vin fiert, două cupe din argint și două chifle mari. Cumva, femeia știuse că Siuan va mânca împreună cu ea. Aburii se ridicau din castroane și din carafă. De câte ori trebuie să fi reîmprospătat Chesa tava aceea ca să se asigure că Egwene va avea mâncare caldă atunci când se va întoarce! O femeie simplă, fără complicații. Și la fel de grijulie ca o mamă sau ca o prietenă.

– Trebuie să uit de odihnă pentru moment, Chesa. Mai am treabă în seara asta. Te rog să ne lași.

Siuan clătină din cap atunci când clapeta cortului căzu în urma femeii durdulii.

– Ești sigură că nu te slujește de când erai bebeluș? bombăni ea.

Luând un castron, o chiflă și o lingură, Egwene se lăsă pe scaun, oftând. În același timp, îmbrățișă Izvorul și împleti un scut împotriva ascultării. Din nefericire, *saidarul* o făcea să conștientizeze și mai mult faptul că mâinile și picioarele îi erau pe jumătate înghețate. Nici celelalte părți ale corpului nu-i

erau mai calde. Castronul părea aproape prea cald ca să-l țină în mână, la fel, chifla. Of, cât de mult și-ar fi dorit cărămizile alea fierbinți!

– Mai putem face ceva? întrebă ea, înfulecând o lingură de tocăniță.

Nu era de mirare că era lihnită de foame, cum nu mai mâncase de la micul dejun, servit foarte devreme. Lintea și morcovii ațoși erau la fel de gustoși ca aceia pe care îi gătea mama ei.

– Nu-mi vine-n minte nimic, ție?

– Ce s-a putut face, a fost făcut. Nu mai există altceva, asta dacă nu va interveni Creatorul.

Siuan luă celălalt castron și se lăsă pe un scăunel, apoi rămase nemișcată și se uită la tocăniță, amestecând-o cu lingura.

– Nu ai de gând să-i spui, așa-i? întrebă ea într-un final. N-aș putea îndura ca el să știe.

– De ce nu?

– Va profita, replică Siuan, posomorâtă. Oh, nu-n sensul *ăla!* Nu te gândi la *aia!*

În unele privințe, era destul de rușinoasă.

– Bărbatul acesta îmi va transforma viața într-un soi de Puțul Osândei!

Oare prin faptul că îi spăla lenjeria de corp și îi lustruia cizmele și șaua nu era deja?

Egwene oftă. Cum *putea* o femeie atât de sensibilă, de isteață și de capabilă să fie atât de zevzecă atunci când venea vorba despre asta? Asemenea unei vipere, o imagine i se furișă în minte. Ea însăși, șezând pe genunchii lui Gawyn, giugiulindu-se în joacă. Într-o tavernă! Încercă din răsputeri să o alunge.

– Siuan, am nevoie de experiența și de istețimea ta. Nu-mi pot permite ca ție să-ți umble mintea la Seniorul Bryne. Dacă n-o să-ți vină mintea la cap, am să-i plătesc ce-i datorezi și am să-ți interzic să-l mai vezi. Jur.

– Ți-am zis c-o să-mi plătesc datoriile, spuse Siuan cu încăpățânare. Am la fel de multă onoare ca afurisitul ăsta de Senior Gareth Bryne! Poate mai multă! El își ține cuvântul și eu pe-al meu! Și-apoi, Min mi-a spus să mă țin aproape de el, sau vom muri amândoi. Sau ceva de genul ăsta.

Roșeața din obraji o trăda însă. În ciuda onoarei ei și a amenințării lui Min, era, pur și simplu, dispusă să suporte orice ca să fie prin preajma bărbatului!

– Prea bine. Ești ca vrăjită, iar dacă îți voi spune să te ții departe de el, fie nu-mi vei da ascultare, fie vei sta tot timpul bosumflată. Ce-ai de gând să faci în privința lui?

Încruntându-se indignată, Siuan continuă pentru o perioadă, turuind despre ce i-ar fi plăcut să-i facă afurisitului de Gareth Bryne. Lucruri care nu i-ar fi plăcut defel. Unora, nici nu ar fi supraviețuit.

– Siuan, rosti Egwene pe un ton amenințător. Dacă mai negi încă o dată ce-i limpede ca bună ziua, am să-i spun *și* am să-i dau banii.

Siuan se îmbufnă și deveni posomorâtă. Ea îmbufnată! Și posomorâtă! Siuan!

– N-am timp de îndrăgosteli. Abia dacă am timp să gândesc, între muncile pe care le fac pentru el *și* pentru tine. Iar dacă totul va decurge bine în seara asta, voi avea de două ori mai multe de făcut. Și-apoi...

Se întristă și se foi pe scăunel.

– Dacă el nu... simte la fel? murmură ea. Nici măcar nu a încercat să mă sărute. Nu-i pasă decât să aibă cămăși curate.

Egwene lovi lingura de fundul castronului și se miră când observă că e goală. Nu mai rămăsese nimic din chiflă, în afară de câteva firimituri pe rochie. Lumină, încă își simțea stomacul gol! Se uită la castronul lui Siuan, plină de nădejde; femeia nu făcea altceva decât să deseneze cercuri în linte.

Brusc, îi veni un gând. De ce insistase Seniorul Bryne ca Siuan să-și plătească datoria prin muncă după ce aflase cine era? Doar pentru că ea spusese că o va face? Era o tocmeală absurdă. Însă o tocmeală care o ținea în preajma lui, când nimic altceva n-ar fi ținut-o. Că veni vorba, ea însăși se întrebase adesea de ce Bryne fusese de acord să strângă o oaste. Trebuie să fi știut că existau șanse mari să ajungă cu capul pe eșafod. Și de ce îi pusese ei la dispoziție acea oaste unei fete Amyrlin care nu avea autoritate și nici prietene printre surori, în afară de Siuan, din câte știa el? Oare răspunsul la toate aceste întrebări putea fi

atât de simplu... o iubea pe Siuan? Imposibil; cei mai mulți bărbați erau flușturatici și nestatornici, dar asta era *de-a dreptul* absurd! Și totuși, ea insinuă asta, fie și numai pentru a o amuza pe Siuan. Poate că avea s-o înveselească puțin.

Siuan pufni contrariată. Suna ciudat, venind de la o față atât de frumoasă, însă nimeni nu ar fi exprimat atât de multe printr-o pufnitură ca ea.

– Nu-i tocmai idiot, zise ea pe un ton sec. De fapt, îl duce mintea. Gândește ca o femeie, de cele mai multe ori.

– Încă nu mi-ai spus dacă te vei îndrepta, Siuan, insistă Egwene. Vei fi nevoită, într-un fel sau altul.

– Firește că o voi face. Nu știu ce-a fost cu mine. Nu e ca și când n-am sărutat niciodată un bărbat.

Miji brusc ochii, ca și când s-ar fi așteptat ca Egwene să o contrazică.

– Nu mi-am petrecut *toată* viața în Turn. Este absurd! Discutăm despre *bărbați*, într-o seară ca asta!

Când își coborî privirea în castron, păru să conștientizeze pentru prima oară că avea mâncare în el. Își umplu lingura, îndreptând-o spre Egwene.

– Trebuie să fii atentă la sincronizare, acum mai mult decât oricând. Dacă Romanda și Lelaine vor prelua cârma, nu vei mai pune niciodată mâna pe ea.

Absurd sau nu, ceva îi stârnise, cu siguranță, pofta de mâncare lui Siuan. Înfulecă tocănița mai repede decât o făcuse Egwene și nu mai lăsă nici măcar o firimitură din chiflă. Egwene se trezi că își trece degetele prin castronul gol. Nu mai avea de ales decât să lingă și ultimele rămășițe de linte, firește.

Nu avea rost să mai discute despre ce urma să se întâmple în acea seară. Șlefuiseră și bibiliseră discursul lui Egwene de atâtea ori, încât se minuna că nu visase despre asta. Cu siguranță, l-ar fi putut rosti și în somn. Siuan insista oricum, iar Egwene fu cât pe ce s-o mustruluiască, deoarece continua la nesfârșit, vorbind despre posibilități despre care ele discutaseră de sute de ori. Siuan părea a fi într-o dispoziție bună, în mod surprinzător. Ba chiar rosti câteva glume, lucru neobișnuit în cazul ei, în ultima vreme, deși unele erau cam nepotrivite.

– Știai că, odinioară, și Romanda și-a dorit să fie Amyrlin? întrebă ea la un moment dat. Am auzit că după ce Tamra a obținut etola și sceptrul, Romanda s-a retras cu coada între picioare. Pun rămășag pe talerul din argint pe care nu-l am, că o să i se bulbuce ochii de două ori mai tare decât lui Lelaine. Aș vrea să fiu acolo să le aud cum urlă, adăugă ea după o pauză. Cineva are să urle în curând și aș prefera să fie ele, nu noi. N-am o voce prea plăcută.

Și chiar cântă un fragment despre privitul peste un râu și un băiat care nu avea barcă. Avea dreptate; vocea îi era plăcută în felul ei, dar nu era în stare să cânte un cântec de la cap la coadă.

– Acum mă bucur că am un chip atât de drăgălaș, continuă ea puțin mai târziu. Dacă lucrurile vor decurge prost, ne vor îmbrăca pe amândouă ca pe niște păpuși și ne vor pune pe un raft pentru a fi admirate. Firește, s-ar putea să suferim și „accidente". Păpușile se mai strică. Gareth Bryne va trebui să găsească pe altcineva de care să se lege.

Chiar râse, după ce spuse asta.

Egwene se simți extrem de ușurată atunci când clapa cortului fu împinsă înăuntru pentru o clipă, anunțând prezența cuiva care știa că nu trebuie să intre atunci când exista un scut. N-ar fi vrut să afle până unde putea ajunge Siuan cu glumele!

De îndată ce eliberă scutul, Sheriam păși înăuntru, însoțită de un curent de aer ce părea a fi de zece ori mai rece decât înainte.

– E timpul, Mamă! Totul este pregătit.

Ochii ei migdalați erau larg deschiși și își trecea vârful limbii peste buze.

Siuan sări în picioare și își luă mantia de pe patul lui Egwene, însă se opri înainte să și-o așeze pe umeri.

– *Am străbătut* cu corabia Degetele Dragonului pe întuneric, să știi, zise ea pe un ton serios. Și am prins odată în plasă un pește-leu, cu tata. Chiar e posibil.

Sheriam se încruntă când Siuan năvăli afară, lăsând să pătrundă frigul înăuntru.

– Uneori, cred, începu ea, dar orice ar fi gândit, n-o spuse. De ce faci asta, Mamă? o întrebă ea. Toate lucrurile astea de azi, de la lac, întrunirea Divanului din seara asta. De ce ne-ai pus să

petrecem toată ziua de ieri vorbind despre Logain cu toți cei pe care i-am întâlnit? Mă gândeam că-mi vei spune și mie. *Sunt* Păstrătoarea ta. Ți-*am jurat* supunere oarbă.

– Îți voi spune ceea ce trebuie să știi, zise Egwene aruncându-și mantia pe umeri.

Nu e cazul să spunem că nu prea avea încredere într-un legământ făcut cu forța, fie și al unei surori. Sheriam putea avea vreun un motiv ca să lase să-i scape o vorbă la urechea nepotrivită, în ciuda acelui legământ. La urma urmei, Aes Sedai erau recunoscute pentru faptul că nu spuneau tot adevărul. Nu credea cu adevărat că s-ar fi putut întâmpla așa ceva, însă, ca și în cazul Seniorului Bryne, nu putea risca decât dacă era nevoită.

– Trebuie să-ți spun, zise Sheriam cu amărăciune. Cred că mâine Romanda sau Lelaine va fi Păstrătoarea Cronicilor, iar eu voi fi pedepsită pentru că nu am avertizat Divanul. Cred că s-ar putea să mă invidiezi.

Egwene încuviință. Era foarte posibil.

– Mergem?

Soarele aflat la apus semăna cu un dom roșu așezat deasupra coroanei copacilor. Pe omăt răspândea o lumină sângerie. Servitorii o întâmpinau pe Egwene cu plecăciuni și reverențe tăcute, în timp ce aceasta străbătea potecile formate în zăpadă. Fețele lor erau îngândurate sau lipsite de orice expresie; servitorii puteau prelua starea de spirit a celor pe care îi slujeau, aproape la fel de repede ca Străjerii.

La prima vedere, nu se zări nicio soră, apoi se iviră toate, formând o mulțime în jurul unui pavilion ce fusese ridicat în singurul spațiu suficient de mare din tabără. Era o zonă pe care surorile o foloseau ca să se furișeze în ascunzișurile din Salidar și să Călătorească înapoi cu vești de la iscoade. Alcătuit dintr-o mulțime de pânze peticite, pavilionul, ce nu se compara nici pe departe cu acela de lângă lac, care era splendid, fusese instalat cu greu. În ultimele două luni, cel mai adesea, Divanul se întrunise la fel ca în dimineața zilei precedente, iar câteodată se înghesuiseră într-unul dintre corturile mai mari. Pavilionul fusese ridicat doar de două ori de când plecaseră din Salidar. De fiecare dată pentru un proces.

Când văzură că Egwene și Sheriam se apropiau, surorile din spate le șușotiră celor din față și se deschise un culoar pentru a le lăsa să treacă. Surorile le urmăreau pe cele două cu niște ochi inexpresivi, fără să trădeze nici măcar un semn că știau sau măcar bănuiau ce se întâmpla. Niciun semn despre ce gândeau. Egwene simți fluturi în stomac. Un boboc de trandafir. Fii calmă!

Păși pe covoarele țesute în flori viu colorate și alte zeci de motive diferite, și trecu prin cercul de vase de încălzit înșirate pe marginea pavilionului, iar Sheriam zise:

– Vine ea; vine ea...

Nu-i de mirare că n-avea același aer de solemnitate ca de obicei, fiind puțin cam agitată.

Băncile lustruite și cutiile acoperite cu pânză de la lac erau folosite din nou. Erau mult mai somptuoase decât amalgamul acela de scaune desperecheate ce fuseseră folosite înainte, așezate în două rânduri strâmbe de câte nouă, grupate câte trei. Verde, Cenușiu și Galben într-o parte, Alb, Brun și Albastru, în cealaltă. La capătul mai lat, cel mai îndepărtat de Egwene, se afla cutia acoperită cu pânză dungată și banca pentru Suprema Înscăunată Amyrlin. Când se va așeza acolo, va fi ținta tuturor privirilor și va simți din plin cum este să fii singură în fața a optsprezece surori. Mai bine nu și-ar fi schimbat veșmintele; Conducătoarele purtau în continuare straiele alese pe care le purtaseră la lac, și nu își puseseră decât șalurile. Un boboc de trandafir. Fii calmă!

Una dintre bănci rămase neocupată, însă doar pentru o clipă. Delana veni în fugă tocmai când Sheriam își termina litania. Cu răsuflarea tăiată și amețită, Conducătoarea Cenușie se urcă anevoie pe bancă, între Varilin și Kwamesa, fiind mai puțin grațioasă decât de obicei. Zâmbea stingher, jucându-se agitată cu șiragul de mărgele de la grumaz. Ai fi zis că ea fusese cea chemată la judecată. Fii calmă! Nimeni nu era judecat. Încă.

Egwene păși încet pe covor, mergând printre cele două rânduri, în timp ce Sheriam o urmă, iar Kwamesa se ridică în picioare. Strălucirea *saidarului* o împresură brusc pe femeia zveltă și oacheșă, cea mai tânără dintre Conducătoare. În seara aceea, nu se vor zgârci cu formalitățile.

– Ceea ce ajunge în fața Divanului Turnului se supune judecății Divanului. Cel care va interveni nepoftit, femeie sau bărbat, inițiat sau străin, indiferent că va veni cu gânduri pașnice sau de mânie, va fi legat potrivit legii și supus judecății. Rostesc adevărul, luați aminte; așa se va întâmpla.

Această întâmpinare era mai veche decât legământul împotriva rostirii neadevărului, și provenea dintr-o vreme în care Amyrlin care căzeau victime crimelor, erau cam tot atâtea cât cele care mureau din orice altă cauză. Egwene continua să pășească la fel de calculat. Se abținea cu greu să nu-și atingă etola. Încerca să se concentreze la banca din față.

Kwamesa își reluă locul, învăluită în continuare în strălucirea Puterii. Aledrin, care făcea parte dintre surorile Albe, se ridică în picioare, înconjurată la rându-i de strălucire. Având părul auriu-închis și ochi mari și căprui, era încântătoare atunci când zâmbea, dar în seara aceea chiar și o piatră ar fi fost mai expresivă decât ea.

– Mai sunt aceia care nu fac parte din Divan și ar putea auzi stând pe aproape, zise ea cu răceală în glas și un puternic accent taraboner. Ceea ce va spune Divanul Turnului va fi doar pentru urechile Divanului până când și doar dacă Divanul va hotărî altfel. Voi face așa încât să ne bucurăm de intimitate. Cuvintele noastre să rămână doar pentru urechile noastre.

După ce împleti un scut ce împrejmui întreg pavilionul, se așeză. Surorile de afară începură să se agite, fiindcă erau nevoite să privească Divanul învăluit într-o tăcere totală.

Era ciudat că atât de multe Conducătoare erau privite prin prisma vârstei, când distincția în funcție de vârstă suna ca o osândire pentru celelalte Aes Sedai. Oare Siuan *văzuse* un tipar în privința vârstei Conducătoarelor? Nu. Concentrează-te! Fii calmă și concentrează-te!

Apucând marginile mantiei, Egwene se urcă pe cutia împodobită cu dungi viu colorate și se întoarse. Lelaine era deja în picioare, șalul cu franjuri albastre i se lăsase pe brațe, iar Romanda se ridică fără să aștepte ca Egwene să se așeze. Nu voia sub nicio formă să o lase pe vreuna să i-o ia înainte.

– Am o întrebare pentru Divan, rosti ea cu voce tare și hotărâtă. Cine va declara război uzurpatoarei Elaida do Avriny a'Roihan?

Apoi luă loc și își azvârli mantia care căzu pe bancă. Stând în picioare lângă ea, pe covor, Sheriam scoase un sunet slab, ca un fel de geamăt, deși era aparent calmă și stăpână pe sine. Egwene nu credea s-o fi auzit altcineva. Nădăjduia să n-o fi auzit.

Urmă un moment de uimire în care femeile, încremenite pe scaunele lor, o priviră mirate. Poate că le mira faptul că îndrăznise să pună o întrebare. Nimeni nu adresa întrebări Divanului înainte de a vorbi Conducătoarele; pur și simplu, nu se cădea, atât din rațiuni practice, cât și pentru că o cerea tradiția.

În cele din urmă, Lelaine vorbi:

– Noi nu declarăm război *indivizilor*, spuse ea pe un ton sec. Nici măcar unor trădători ca Elaida. În orice caz, aș vrea să-ți amân întrebarea ca să ne ocupăm întâi de chestiuni mai urgente.

Avusese timp să se adune de când se întorsese în tabără; expresia feței era doar aspră, nu amenințătoare. Netezindu-și poalele cu dungi albastre ca și cum s-ar fi dezbărat de Elaida – sau, poate, de Egwene –, își mută atenția spre celelalte Conducătoare și rosti:

– Ce ne face să ne întrunim în seara asta este... Voiam să spun „simplu", dar nu este. Să deschidem cartea novicelor? Ne vom trezi cu *bunici* care vor cere indignate să fie testate. Să rămânem aici o lună? Nici nu e nevoie să enumăr problemele, pornind de la faptul că vom cheltui jumătate din aur fără să ne fi apropiat măcar de Tar Valon. Cât despre a nu trece în Andor...

– Sora mea, Lelaine, în nerăbdarea ei, a uitat cine are dreptul să vorbească prima, o întrerupse cu blândețe Romanda.

Zâmbetul acesteia o făcea pe Lelaine să pară veselă. Ea își aranjă șalul fără grabă, ca și când ar fi avut tot timpul din lume.

– Am două întrebări pe care aș vrea să le adresez Divanului, iar mai apoi voi răspunde întrebărilor lui Lelaine. Din nefericire pentru ea, prima întrebare este dacă Lelaine mai este capabilă să facă parte din Divan.

Zâmbetul ei deveni mai larg, fără a fi însă mai binevoitor. Lelaine se lăsă încet pe scaun, încruntată.

– Problema războiului trebuie dezbătută, rosti Egwene pe un ton îngrijorat. Trebuie să găsim un răspuns înainte de a discuta alte chestiuni. Așa spune legea.

Conducătoarele se sfătuiră repede din priviri.

– Așa o fi? zise Janya în cele din urmă.

Mijind ochii, se răsuci pe bancă pentru a se adresa femeii de lângă ea:

– Takima, tu ții minte tot ce citești și, dacă-mi aduc bine aminte, parcă ziceai că ai citit Legea Războiului. Așa scrie acolo?

Egwene își ținu respirația. Turnul Alb trimisese oșteni în mai multe războaie în ultimii o mie de ani, dar mereu ca răspuns la strigătele de ajutor a cel puțin două tronuri și fusese întotdeauna vorba de războiul lor, nu al Turnului. Ultima oară când Turnul declarase război o făcuse împotriva lui Artur Aripă-de-Șoim. Siuan spunea că doar câțiva bibliotecari știau c-*ar fi existat* o Lege a Războiului, însă nu mai mult.

Scundă, cu părul negru și lung până la mijloc și tenul de culoarea fildeșului învechit, Takima părea celor care-o priveau o pasăre, atunci când înclina îngândurată capul într-o parte. Acum, după felul în care se foia pe scaun, își aranja șalul și își îndrepta inutil pălăria cu perle și safire, aducea cu o pasăre care voia să-și ia zborul.

– Da, răspunse ea pe un ton ferm, apoi închise gura.

Egwene începu să respire, din nou, ușurată.

– Se vede treaba că Siuan Sanche te-a dăscălit bine, rosti Romanda pe un ton aspru. Mamă, ce argumente ai pentru declararea unui război? Împotriva unei femei.

Vocea îi suna de parcă ar fi încercat să înlăture ceva neplăcut din cale, apoi se așeză, așteptând să dispară acel ceva.

Egwene încuviință grațios, pe urmă se ridică în picioare. Privi în ochi fiecare Conducătoare în parte, cu calm, cu hotărâre. Takima îi evită privirea. Lumină, femeia știa! Dar nu spusese nimic. Oare va păstra tăcerea suficient timp? Era prea târziu să-și schimbe planurile.

– Suntem amenințate astăzi de o oaste condusă de oameni care se îndoiesc de noi. Altminteri, oastea aceea nu s-ar afla aici.

Egwene ar fi dorit să rostească discursul aprins, cu înflăcărare, însă Siuan o sfătuise să fie calmă și, într-un final, căzuseră de acord. Ele trebuiau să vadă o femeie stăpână pe sine, nu o copilă mânată de pornirile inimii. Cu toate acestea, cuvintele ei veneau din inimă.

– Ați auzit-o pe Arathelle spunând că nu vrea să se amestece în treburile surorilor Aes Sedai. Și totuși, au venit cu oastea în Murandy și s-au așezat în calea noastră. Pentru că nu știu sigur cine suntem sau ce vrem. I s-a părut vreuneia dintre voi că ne consideră Conducătoare?

Malind, cu fața ei rotundă și ochii pătrunzători, se foi pe bancă, între surorile Verzi. Salita se foi la rândul ei, în timp ce frământa șalul cu franjuri galbeni, deși pe fața oacheșă nu i se citea nicio expresie. Berana, o altă Conducătoare aleasă în Salidar, se încruntă, îngândurată. Egwene nu consideră că era o reacție față de ea, în calitate de Amyrlin; dacă gândul acela nu se afla deja în mintea lor, nu voia să-l sădească.

– Am ascultat nelegiuirile pe care le-a comis Elaida față de nenumărați nobili, continuă ea. Le-am spus că intenționăm s-o înlăturăm. Însă ei se îndoiesc. Ei cred că poate – poate – suntem ceea ce spunem. Și că poate există un vicleșug în vorbele noastre. Poate că suntem doar mâna Elaidei, care țese o intrigă complicată. Neîncrederea îi face pe oameni să se poticnească. Neîncrederea le-a dat curaj lui Pelivar și lui Arathelle să se pună în fața Aes Sedai și să spună: „Nu puteți merge mai departe" Cine altcineva se va mai pune în calea noastră, sau se va amesteca, pentru că este nesigur, iar din această cauză se va comporta ca și când ar fi învăluit în ceață? Există o singură cale prin care putem risipi această ceață. Odată ce îi vom declara război Elaidei, nu vor mai exista îndoieli. Nu spun că Arathelle, Pelivar și Aemlyn se vor retrage de îndată ce vom face asta, dar ei și toți ceilalți vor ști cine suntem. Nimeni nu va mai îndrăzni să își exprime îndoiala atât de deschis atunci când vom spune că suntem Divanul Turnului. Nimeni nu va îndrăzni să ne stea în cale, să se amestece în treburile Turnului din nesiguranță sau ignoranță. Am deschis calea. Dacă vă temeți să pășiți pe ea, atunci lumea va crede că sunteți doar simple marionete în mâinile Elaidei.

Se așeză, mirată de cât de calmă era. Dincolo de cele două rânduri de Conducătoare, surorile de afară se agitau, dându-și cu părerea. Își putea imagina discuțiile aprinse blocate acum de scutul lui Aledrin. Ce bine ar fi dacă Takima ar tăcea suficient timp!

Romanda bombăni nerăbdătoare și se ridică doar cât să întrebe:

– Cine dorește să îi declarăm război Elaidei?

Își întoarse privirea spre Lelaine, iar zâmbetul rece și batjocoritor îi reveni pe buze. Se vedea limpede ce era important pentru ea, odată ce prostiile astea vor fi luat sfârșit.

Janya se ridică brusc în picioare, iar franjurile lungi și cafenii ale șalului ei se legănară.

– Așa ar trebui să facem, zise ea.

Nu ar fi trebuit să vorbească, dar fălcile ei încleștate și privirea aspră provocau pe oricine încerca să o dojenească. De obicei, nu era atât de impunătoare, însă, ca de obicei, vorbele îi ieșeau pe gură de-a valma.

– A repara ce știe lumea n-ar trebui să fie mai greu decât treaba asta. Ei, bine? Ei, bine? Nu văd de ce-am aștepta.

Escaralde, care ședea în partea cealaltă a Takimei, încuviință și se ridică în picioare.

Moria sări în picioare, coborându-și privirea încruntată la Lyrelle, care-și strânse poalele ca și când voia să se ridice, apoi șovăi și îi aruncă o privire întrebătoare lui Lelaine. Aceasta era prea ocupată să se încrunte la Romanda, care se afla în partea cealaltă, ca să observe.

Dintre Verzi, Samalin și Malind se ridicară în picioare împreună, iar Faiselle își ridică brusc ochii. O domani îndesată, cu ten măsliniu, Faiselle nu era genul de femeie care să se sperie ușor, dar în acel moment părea speriată și își întorcea fața pătrățoasă și ochii mari când la Samalin, când la Malind.

Salita se ridică în picioare, aranjându-și cu grijă franjurile galbene ale șalului și evitând, cu aceeași grijă, privirea încruntată a Romandei. Kwamesa se ridică în picioare, apoi Aledrin, trăgând-o în sus de mânecă pe Berana. Delana se răsuci pe bancă, uitându-se la surorile de afară. Chiar dacă era tăcere, nerăbdarea privitoarelor se citea în faptul că se foiau încontinuu,

își uneau capetele și priveau spre Conducătoare. Delana se ridică încet, cu ambele mâini lipite de pântece, părând gata oricând să-și verse măruntaiele. Takima se strâmba și se holba la mâinile pe care și le ținea pe genunchi. Saroiya le privea cu atenție pe cele două Conducătoare Albe și se trăgea de ureche așa cum o făcea când era cufundată în gânduri. Celelalte nu dădeau niciun semn că ar vrea să se ridice.

Egwene simți un gust amar. Zece. Doar zece. Fusese atât de convinsă. Siuan fusese atât de convinsă. Logain singur ar fi trebuit să fie de ajuns, având în vedere că ele nu cunoșteau legea despre care era vorba. Faptul că oastea lui Pelivar și Arathelle refuzase să le *recunoască* drept Conducătoare ar fi trebuit să le enerveze la culme.

– În numele Luminii! izbucni Moria.

Întorcându-se spre Lyrelle și Lelaine, își puse mâinile în șolduri. Dacă Janya încălcase tradiția când luase cuvântul, asta întrecea orice măsură. Izbucnirile furioase erau strict interzise în Divan, însă ochii Moriei aruncau văpăi, iar accentul ei illianer era foarte puternic.

– Ce mai așteptați? Elaida a furat etola și sceptrul! Frăția Ajah a Elaidei a făcut din Logain un Dragon fals, și doar Lumina știe câți alți bărbați au mai fost! Nicio femeie din istoria Turnului nu a meritat mai mult o astfel de declarație! Ridicați-vă în picioare sau nu mai scoateți un cuvânt despre *hotărârea* voastră de a o înlătura!

Lelaine nu se holba, însă după expresia de pe față ai fi zis că era atacată de o vrabie.

– Chestiunea asta nu merită niciun vot, Moria, zise ea pe un ton ferm. Vom vorbi mai târziu despre buna-cuviință, tu și cu mine. Totuși, dacă dorești o hotărâre…

Pufnind scurt, se ridică în picioare și, printr-o mișcare bruscă din cap, o trase pe Lyrelle în picioare de parcă ar fi fost o marionetă. Lelaine fu mirată că nu le ridică în picioare pe Faiselle și pe Takima.

Departe de a avea intenția să se ridice, Takima mârâi de parcă ar fi fost lovită. Neîncrederea i se citea pe față, iar ea se uita la femeile ridicate în picioare, numărându-le în gând. Apoi numără din nou, de parcă nu i-ar fi venit a crede.

Egwene răsuflă ușurată. Totul luase sfârșit. Nu îi venea să creadă. După o clipă, își drese glasul, iar Sheriam tresări.

Cu ochii verzi cât cepele, Păstrătoarea își drese și ea glasul.

– Fiind întrunit consiliul mic, se declară război împotriva Elaidei do Avriny a'Roihan.

Deși vocea îi tremura ușor, fu suficient.

– Pentru unitate, rog consiliul mare să se ridice în picioare.

Faiselle dădu să se miște, apoi își strânse pumnii în poală. Saroiya deschise gura, pe urmă o închise fără să rostească un cuvânt, cu o expresie tulburată pe față. Celelalte nu se clintiră.

– N-ai să reușești, zise Romanda pe un ton categoric.

Rânjetul pe care i-l oferi lui Lelaine, aflată în partea cealaltă a pavilionului, era un argument destul de bun de ce ea, cel puțin, nu se va ridica în picioare.

– Acum că am încheiat cu această chestiune minoră, putem continua cu...

– Nu cred că putem, o întrerupse Egwene. Takima, ce spune Legea Războiului despre Suprema Înscăunată Amyrlin?

Romanda rămase cu gura căscată.

Buzele Takimei se crispară. Micuța Brună semăna mai mult decât oricând cu o pasăre ce dorea să-și ia zborul.

– Legea... începu ea, după aceea inspiră adânc și își îndreptă umerii. Legea Războiului spune: „Așa cum două mâini mânuiesc sabia, tot așa Suprema Înscăunată Amyrlin va proclama război prin decret. Ea va cere sfatul Divanului Turnului, însă Divanul va aplica decretele acesteia cât mai repede posibil și, pentru siguranța unității, el va...

Ea șovăi și făcu un efort vizibil să continue.

– ...el va trebui să aprobe orice decret al Supremei Înscăunate Amyrlin privitor la război, împreună cu consiliul mare".

Se așternu o tăcere lungă. Toate făcură ochii mari. Întorcându-se brusc, Delana vomită pe covoarele din spatele băncii ei. Kwamesa și Salita coborâră de pe cutii și porniră spre ea, dar Delana le făcu semn cu mâna să o lase în pace, apoi își scoase o eșarfă din mânecă și se șterse la gură cu ea. Magla, Saroiya și alte câteva, care nu se ridicaseră în picioare, păreau a fi pe

punctul să-i urmeze exemplul. Dar nu și cele care fuseseră alese în Salidar. Romanda părea gata să explodeze.

– Foarte inteligent, zise Lelaine într-un final. Pe un ton ferm, pe urmă, după o pauză voită, adăugă: Mamă, vrei să ne împărtășești din înțelepciunea vastei tale experiențe? Ce ne sfătuiești să facem? Mă refer la război. Ca să mă fac înțeleasă.

– Dă-mi voie să mă fac și eu înțeleasă, zise Egwene cu răceală în glas.

Aplecându-se în față, își țintui privirea asupra Conducătoarei Albastre.

– Supremei Înscăunate Amyrlin i se *cuvine* un oarecare respect și, de acum înainte, îl *voi* primi, fiică. Nu este momentul potrivit să te destitui și să îți dau o pedeapsă.

Șocată, Lelaine făcea ochii din ce în ce mai mari. Oare femeia crezuse, într-adevăr, că totul va continua ca înainte? Sau, după atâta vreme cât ea nu îndrăznise să-și arate autoritatea, oare Lelaine chiar crezuse că ea nu avea niciun dram de autoritate? Egwene nu își dorea să o destituie; mai mult ca sigur că Albastrele vor încerca să o repună în funcție pe femeie, iar ea încă trebuia să convingă Divanul în legătură cu chestiuni legate de războiul împotriva Elaidei.

Zări cu coada ochiului zâmbetul fugar de pe buzele Romandei, când aceasta o văzu pe Lelaine pusă cu botul pe labe. Nu va avea prea multe de câștigat dacă o favoriza pe Romanda față de celelalte.

– E valabil pentru toată lumea, Romanda, zise ea. La nevoie, Tiana poate găsi două nuiele de mesteacăn la fel de ușor ca una.

Romandei îi dispăru brusc zâmbetul de pe buze.

– Dacă-mi dai voie să vorbesc, Mamă, zise Takima ridicându-se încet.

Schiță un zâmbet, deși părea a-i fi rău în continuare.

– Eu, una, cred că ai început bine. Ar putea exista unele avantaje dacă vom zăbovi aici o lună. Sau mai mult.

Romanda își întoarse brusc capul și se holbă la ea, dar, pentru prima oară, Takima nu părea să observe.

– Dacă vom petrece iarna aici, am putea evita vremea grea din nord și vom face planuri cu grijă…

– Vom pune capăt întârzierilor, fiică, o întrerupse Egwene. N-o să mai tragem de timp.

Oare se va transforma într-o altă Gerra sau o altă Shein? Oricare variantă era posibilă.

– Peste o lună, vom Călători de aici.

Nu, ea era Egwene al'Vere și, indiferent ce vor aminti istoriile secrete, doar Lumina știe că va fi vorba despre metehnele sau virtuțile ei, nu ale altei femei.

– Peste o lună, vom începe asediul Tar Valonului.

De astă dată, tăcerea ce se așternu fu întreruptă doar de bocetul Takimei.

CAPITOLUL 20

În Andor

Elayne nădăjduia că va decurge lin călătoria spre Caemlyn și, la început, chiar așa a fost. Credea acest lucru chiar dacă ea, Aviendha și Birgitte erau sleite de puteri iar zdrențele pe care le purtau erau pline de murdărie, praf și sângele rănilor pe care le suferiseră atunci când explodase poarta. Peste cel mult două săptămâni, va fi pregătită să revendice Tronul Leului. Acolo, pe coama dealului, Nynaeve le Tămădui numeroasele răni fără să rostească un cuvânt. În orice caz, nu le dojeni. Era în mod cert un semn plăcut, deși neobișnuit. Ușurarea de a le găsi în viață atenua îngrijorarea ce i se citea pe față.

Fu nevoie de forța lui Lan pentru a scoate săgeata arbaletei seanchane din coapsa lui Birgitte înainte să îi fie Tămăduită rana și, deși Birgitte păli, iar Elayne simți agonie prin intermediul legăturii, o agonie care o făcea să țipe, Străjerul ei abia dacă scrâșni din dinți de durere.

– *Tai'shar* Kandor, murmură Lan, azvârlind cât colo vârful menit să străpungă armura.

Adevăratul sânge al Kandorului. Birgitte clipi, iar el făcu o pauză.

– Iartă-mă dacă am greșit. Am crezut că ești din Kandor, după veșmintele pe care le porți.

– A, da, zise Birgitte gâfâind. Kandor.

Zâmbetul slab s-ar fi putut datora rănilor ei; Nynaeve era nerăbdătoare să-l dea la o parte pe Lan, ca să pună mâinile pe ea. Elayne nădăjduia că femeia știa mai multe despre Kandor decât numele; când Birgitte renăscuse ultima oară, Kandor nu existase. Ar fi trebuit interpreteze asta ca pe un semn.

Cei opt kilometri până la conacul mic cu acoperiș înclinat fură parcurși de Birgitte călare, în spatele lui Nynaeve, pe iapa cafenie a acesteia – botezată „Legământ de iubire", ca să vezi –, iar Elayne și Aviendha, călare pe armăsarul înalt și negru al lui Lan. Elayne ședea pe șaua lui Mandarb, iar Aviendha o cuprindea cu brațele de mijloc, în vreme ce Lan conducea animalul cu ochi înflăcărați. Caii de război dresați erau o armă la fel de bună ca o sabie și periculoși pentru călăreții străini care îi încălecau. „Fii sigură pe tine, fetițo, îi spunea mereu Lini, dar nu *prea* sigură", iar ea chiar încerca. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu mai ținea frâiele evenimentelor în mâini așa cum nu le ținea nici pe ale lui Mandarb.

La conacul de piatră cu trei etaje, Jupânul Hornwell, om în putere, cu părul cărunt, și Jupâneasa Hornwell, mai puțin dolofană și cu mai puține fire de păr alb, dar, altminteri, semănând izbitor cu soțul ei, îi puseseră pe toți cei care lucrau pe domeniu, până și pe servitoarea lui Merilille, Pol, precum și pe servitorii în livrele verde cu alb, să pregătească paturi pentru mai bine de două sute de oameni, majoritatea femei, care își făcuseră apariția de nicăieri odată cu lăsarea întunericului. Activitatea decurgea surprinzător de lin, deși oamenii de pe domeniu se opreau ca să se zgâiască la fața fără vârstă a vreunei Aes Sedai sau la mantia schimbătoare a vreunui Străjer, care făcea să-i dispară unele părți ale corpului, ori la vreo femeie din neamul Oamenilor Mării, înveșmântată în mătăsuri viu colorate și cu cercei, inel în nas și lanțuri cu medalioane. Femeile Clanului credeau că e un loc unde puteau da frâu liber sentimentului de teamă, și plângeau, indiferent ce le-ar fi spus Reanne și femeile din „Cercul de Croșetat"; Călăuzele

Vânturilor bombăneau că se îndepărtaseră prea mult de marea sărată, împotriva voinţei lor, în vreme ce Renaile din Calon susţinea acest lucru cu voce tare; nobilii şi meşteşugăresele care fuseseră mai mult decât dornici să fugă de ceea ce mai rămăsese din Ebou Dar, să-şi care în spinare bunurile strânse în boccele, se îmbufnau pentru că li se oferea o şură pe post de adăpost.

Era mare zarvă şi o forfotă continuă în jurul casei şi al acareturilor cu acoperiş de stuf când Elayne şi ceilalţi sosiră în timp ce soarele roşiatic cobora la orizont, însă Alise Tenjile, zâmbind plăcut, imperturbabilă, părea să aibă totul sub control, chiar mai bine decât soţii Hornwell. Femeile Clanului, care plângeau în hohote, în ciuda strădaniei lui Reanne de a le linişti, îşi şterseră lacrimile la o şoaptă a lui Alise şi începeau să se pună în mişcare, afişând o atitudine hotărâtă, asemenea unora care îşi purtau de mulţi ani singure de grijă într-o lume ostilă. Nobile ţâfnoase, având cuţitele căsniciei atârnând în decolteurile ovale ale corsajelor tivite cu dantelă şi meşteşugărese care arătau aproape tot atâta aroganţă pe cât de adânc le era decolteul, chiar dacă nu erau îmbrăcate în mătăsuri, tresăreau când o vedeau pe Alise apropiindu-se şi se îndreptau în grabă spre hambarele înalte, strângându-şi boccelele la piept şi spunând cu voce tare că mereu au fost de părere că era distractiv să dormi pe paie. Până şi Călăuzele Vânturilor, multe dintre ele femei importante şi influente printre Atha'an Miere, îşi înăbuşeau văicărelile atunci când se apropia Alise. Că veni vorba, Sareitha, care încă nu avea chipul fără vârstă al Aes Sedai, se uita chiorâş la Alise şi îşi ducea mâna la şalul cu franjuri cafenii ca să se asigure că încă îl avea. Merilille – imperturbabila Merilille – o urmărea pe femeie cum îşi făcea treaba, cu un amestec de îngăduinţă şi uimire vădită.

Coborând anevoie din şa în faţa uşii de la intrare, Nynaeve îi aruncă o privire duşmănoasă lui Alise, smucindu-şi cosiţa împletită şi neagră, gest pe care femeia cealaltă fu mult prea ocupată ca să-l observe, şi intră în casă cu paşi mari, scoţându-şi mănuşile albastre de călărie şi bombănind. Lan o urmări cu privirea şi chicoti încet, apoi îşi înăbuşi pe dată râsetul, când descălecă Elayne. Lumină, ochii lui erau atât de reci! De dragul lui

Nynaeve, ea nădăjduia ca bărbatul să-şi poată învinge soarta, dar privind în ochii aceia, nu era prea convinsă de asta.

– Unde-i Ispan? murmură ea, ajutând-o pe Aviendha să descalece.

Atât de multe femei ştiau că o Aes Sedai – o soră Neagră – era ţinută prizonieră, încât această veste ameninţa să se răspândească pe tot teritoriul domeniului asemenea focului prin iarba uscată. Era mai bine însă dacă locuitorii conacului erau pregătiţi dinainte.

– Adeleas şi Vandene au dus-o în coliba unui tăietor de lemne, la un kilometru de-aici, îi răspunse el la fel de încet. În toată hărmălaia asta, nu cred că cineva a observat o femeie cu un sac tras pe cap. Surorile au spus că vor rămâne acolo cu ea peste noapte.

Elayne se cutremură. Iscoada Celui Întunecat urma să fie interogată din nou la lăsarea serii, pare-se. Se aflau în Andor, iar acest lucru o făcea să se simtă mai implicată, de parcă ea ar fi poruncit asta.

După puţin timp, şedea într-o cadă din aramă, bucurându-se de săpunul parfumat şi că pielea îi devenise din nou curată, râzând şi stropind-o cu apă pe Birgitte, care stătea tolănită într-o altă cadă, exceptând momentele când o împroşca şi ea cu apă pe Elayne, ambele chicotind când o vedeau pe Aviendha, care se schimonosea îngrozită că trebuia stea în apa care îi ajungea până la piept. Cu toate astea, gustă această glumă pe seama ei şi le spuse cea mai necuviincioasă poveste despre un bărbat care se alesese cu spini de *segade* în fund. Birgitte zise una şi mai necuviincioasă, despre o femeie ce rămăsese cu capul blocat între şipcile unui gard, care o făcu până şi pe Aviendha să roşească. Dar poveştile *erau* amuzante. Elayne şi-ar fi dorit să fi ştiut şi ea una.

Ea şi Aviendha îşi pieptănară părul una celeilalte – un ritual de seară pentru aproape-surori –, apoi se cuibăriră obosite în patul cu baldachin din odaia mică. Elayne şi Aviendha, Birgitte şi Nynaeve şi, cu puţin noroc, nimeni altcineva. Odăile mai mari erau pline cu paturi şi saltele, inclusiv saloanele, bucătăriile şi cea mai mare parte a coridoarelor. Nynaeve bombăni

jumătate de noapte despre cât de rușinos era să pui o femeie să doarmă separat de soțul ei și o trezea mereu cu cotul pe Elayne ce dormea în jumătatea cealaltă, atunci când era gata să ațipească. Birgitte refuză categoric să schimbe locurile, iar Aviendhei nu îi putea cere să îndure împunsăturile ascuțite ale femeii, prin urmare, nu închise un ochi toată noaptea.

Elayne era încă amețită când se pregătiră de plecare în dimineața următoare, pe când soarele răsărea ca o minge de aur topit. Conacul avea puțini cai de care să se lipsească și, cum nu puteau lua toate animalele de pe domeniu, ea călărea un armăsar negru, botezat „Inimă de foc", Aviendha și Birgitte primiseră și ele cai odihniți, însă cele care fuseseră pe jos atunci când veniseră la ferma Clanului rămăseseră tot pe jos. Asta le includea pe majoritatea femeilor Clanului, pe servitorii care mânau caii de povară și pe cele douăzeci de ciudate ce regretau vizita lor de la fermă, unde nădăjduiseră să-și găsească liniștea și să mediteze. Străjerii călăreau în față, ca să cerceteze dealurile vălurite, acoperite de păduri uscate, iar ceilalți îi urmau formând un șir ce semăna cu un șarpe ciudat ce le avea în frunte pe Nynaeve și pe celelalte surori. Și Aviendha, desigur.

Era un grup care nu putea trece neobservat; atât de multe femei care călătoreau însoțite de atât de puțini bărbați pe post de străjeri, ca să nu mai pomenim de cele douăzeci de Călăuze ale Vânturilor oacheșe, care se țineau cu stângăcie în șei și erau la fel de stridente ca penajul unei păsări exotice, dar și nouă Aes Sedai, dintre care șase ușor de recunoscut de cineva care știa la ce să se uite. Una dintre ele mai călărea și cu un sac din piele tras pe cap. Elayne nădăjduise să ajungă la Caemlyn neobservată, însă acest lucru nu mai părea posibil. Cu toate acestea, nu exista niciun motiv pentru care cineva să bănuiască faptul că Domnița-Moștenitoare, Elayne Trakand însăși, s-ar afla în acel grup. La început, crezu că obstacolul cel mai mare pe care va trebui să-l înfrunte ar fi cineva care, aflând de prezența ei acolo, s-ar opune revendicării ei și ar trimite ostași în încercarea de a o aresta până când problema succesiunii va fi fost lămurită.

La drept vorbind, se așteptase să-i dea de furcă și meșteșugăresele și femeile nobile, femei orgolioase, cu picioarele umflate

de la atâta mers și neobișnuite să cutreiere dealurile prăfuite. Mai ales de când servitoarea lui Merilille călărea o iapă durdulie. Puținele soții de fermieri care se numărau printre ele nu păreau a fi afectate, deși aproape jumătate dintre ele erau femei ce dețineau pământuri, conace și palate, iar celelalte și-ar fi permis să cumpere un domeniu, dacă nu două sau trei. Printre ele se numărau două negustorese de aur, trei țesătoare care dețineau peste patru sute de gherghefuri, o femeie ale cărei manufacturi produceau o zecime din cantitatea de lac produsă în Ebou Dar și o cămătăreasă. Acestea mergeau pe jos, cărându-și lucrurile în spate, în vreme ce caii lor cărau desagi plini cu de-ale gurii. Era nevoie mare. Deși toate monedele din fiecare pungă fuseseră strânse și date în grija lui Nynaeve, se prea putea să nu le ajungă până în Caemlyn ca să cumpere merinde, nutreț și un loc de înnoptare pentru un grup atât de mare. Femeile nu păreau să înțeleagă. Se plânseră cu voce tare și necontenit din prima zi de marș. Cea mai zgomotoasă dintre toate era o domniță zveltă, cu o cicatrice subțire pe un obraz, o femeie cu trăsături aspre pe care o chema Malien și care era îndoită pe jumătate sub greutatea unei grămezi uriașe ce conținea zece rochii sau chiar mai mult și toate dedesubturile ce se potriveau cu acestea.

Când ridicară tabăra în prima noapte, pe când focurile ardeau în lumina amurgului și toată lumea era sătulă de fasole și pâine, o tratație nu pe placul tuturor, Malien le strânse în jurul ei pe nobile, ce-aveau rochiile de mătase murdare de la drum. Meșteșugăresele se strânseră și ele, iar cămătăreasa și fermierele se țineau aproape. Înainte ca Malien să apuce să scoată un cuvânt, Reanne se alătură cu pași hotărâți. Cu o expresie încruntată și îmbrăcată în veșminte de lână cafenie, cu fustele cusute sus, în partea stângă, care lăsau să i se vadă straturile colorate de poale, ea ar fi trecut cu ușurință drept una dintre femeile de la fermă.

– Dacă vreți să vă întoarceți acasă, anunță ea cu o voce surprinzător de puternică, o puteți face oricând. Suntem nevoite să vă reținem caii însă. Îmi pare rău. Vi-i vom plăti de îndată ce vom putea. Dacă alegeți să rămâneți, rogu-vă să nu uitați de regulile stabilite la fermă.

Câteva femei din jurul ei icniră. Malien nu fu singura care căscă gura, furioasă.

Alise apăru de nicăieri, parcă, alături de Reanne și își puse mâinile în șolduri. Nu mai zâmbea.

– Am spus că acelea zece dintre voi care vor rămâne în urmă cu pregătirile se vor ocupa de spălat, zise ea pe un ton hotărât.

Apoi începu să le enumere; Jillien, o negustoreasă de aur, durdulie, Naiselle, o cămătăreasă cu privirea rece, și toate cele opt femei de viță nobilă. Ele stăteau nemișcate și se zgâiau la ea, până când Alise bătu din palme și spuse:

– Nu mă faceți să rostesc regula ce pedepsește neîndeplinirea sarcinilor.

Malien, cu ochii cât cepele și bombănind iritată, fu ultima care plecă și începu să strângă castroanele murdare. În dimineața următoare, își mai goli bocceaua, lăsând în urmă rochiile de mătase, tivite cu dantelă, ce fură călcate în picioare pe povârnișul dealului, la plecare. Elayne se aștepta în continuare la o răbufnire, dar Reanne le ținea din scurt, iar Alise și mai din scurt. Dacă Malien sau celelalte se uitau încruntate și bombăneau din cauza petelor de unsoare ce se înmulțeau pe rochiile lor pe zi ce trecea, Reanne trebuia să rostească doar câteva cuvinte ca să le trimită înapoi la treburile lor. Alise nu trebuia decât să bată din palme.

Dacă restul călătoriei ar fi decurs la fel de lin, Elayne mai că ar fi fost dispusă să li se alăture acelor femei în treburile lor unsuroase. Cu mult timp înainte să ajungă în Caemlyn, era deja sigură în privința asta.

Odată ce dădură de primul drum îngust de pământ, nu mai mult decât un făgaș săpat de căruțe, începură să răsară ferme, case din piatră cu acoperiș din stuf și hambare răsfirate pe dealuri sau îngrămădite în văi. Pornind din acel loc, fie că dădeau peste un ținut deluros sau întins, împădurit sau defrișat, arareori se întâmpla să treacă și câteva ceasuri fără să nu zărească vreo fermă sau vreun sat. În fiecare sat prin care treceau, pe când sătenii se zgâiau la acele venetice ciudate, Elayne încerca să afle de cât sprijin se bucura Casa Trakand și ce îi preocupa

mai tare pe oameni. Era important să răspundă la aceste preocupări ale lor dacă voia ca revendicarea tronului de către ea să fie susținută. Sprijinul lor era la fel de important ca sprijinul celorlalte Case. Ajunseră multe zvonuri la urechile ei, chiar dacă nu întotdeauna ce și-ar fi dorit să audă. Andoranii își cereau dreptul de a-și spune păsurile Reginei înseși; nu erau prea impresionați de o tânără de viță nobilă, oricât de ciudate erau tovarășele ei de călătorie.

Într-un sat numit Damelien, pe malul unui râuleț ce secase, se aflau trei mori ale căror roți rămăseseră uscate. Hangiul cu fața pătrățoasă de la Trei snopi aurii dădu glas gândurilor lui cum că Morgase fusese o regină bună, cea mai bună dintre toate, cea mai bună din câte existaseră.

– Și fiica ei ar fi putut fi o conducătoare bună, cred, bombăni el, mângâindu-și bărbia cu degetul mare. Păcat că Dragonul Renăscut le-a ucis. O fi fost nevoit – cel puțin așa zic Profețiile –, da' ce treabă a avut de a secat și râurile? De câte grâne ziceai c-au nevoie caii tăi, domniță? E al naibii de scump, să știi.

O femeie cu fața aspră, care purta o rochie cafenie, zdrențuită, ce atârna pe ea de parc-ar fi pierdut în greutate, supraveghea un câmp înconjurat de un zid scund de piatră, unde vântul fierbinte ridica în aer nori de praf pe care-i trimitea în pădure. Celelalte ferme de pe lângă Buryhill erau într-o stare le fel de jalnică, dacă nu mai rău.

– Dragonul ăla Renăscut n-are niciun drept să ne facă asta? Pe tine te-ntreb! izbucni femeia, încruntându-se la Elayne care ședea în șa. Tronul? Oh, Dyelin e la fel de bună ca oricare alta. Morgase și fata ei sunt moarte acum. Unii de pe-aici le mai susțin pe Naean sau Elenia, dar eu mi-s cu Dyelin. Fiți cu băgare de seamă, Caemlyn e departe de-aici. Eu o să am recolte de-ngrijit. Dac-oi mai avea vreuna.

– Oh, e-adevărat, domnița mea, așa e; Elayne trăiește, îi spuse un bătrân tâmplar gârbovit, în Piața Forel.

Chelia lui era lucioasă ca o coajă de ou, iar degetele îi erau strâmbe de bătrânețe, însă lucrările ce se zăreau așezate peste talașul și rumegușul ce murdăreau podeaua atelierului erau printre cele mai frumoase din câte văzuse Elayne. În afara lui,

ea era singura persoană din atelier. După cum arăta satul, jumătate dintre locuitorii acestuia plecaseră.

– Dragonul Renăscut o aduce în Caemlyn ca să-i pună chiar el Coroana Trandafirului pe cap, zise el. Zvonurile circulă peste tot. Nu-i drept, dacă mă-ntrebi pe mine. El e unul dintre bărbaţii ăia Aiel, cu ochii negri, din câte am auzit. Ar trebui să mărşăluim în Caemlyn şi să-l alungăm pe el şi pe toţi Aielii ăia de unde-au venit. Atunci, Elayne va putea revendica singură tronul. Asta dacă Dyelin îi permite să-l aibă.

Elayne află multe despre Rand, zvonuri cum că i-ar fi jurat supunere oarbă Elaidei sau că ar fi fost Regele Illianului. În Andor, locuitorii dădeau vina pe el pentru tot ce se întâmplase rău în ultimii doi sau trei ani, inclusiv pentru naşterea unui copil mort sau pentru câte un picior rupt, pentru invaziile de lăcuste, pentru viţeii cu două capete şi pentru orătăniile cu trei picioare. Chiar şi aceia care credeau că mama ei dusese ţara de râpă, iar stăpânirea Casei Trakand luase sfârşit îl considerau un cotropitor pe Rand al'Thor. Dragonul Renăscut trebuia să lupte împotriva Celui Întunecat la Shayol Ghul, prin urmare trebuia alungat din Andor. Nu erau vorbe pe care ea şi-ar fi dorit să le audă. Însă le auzea fără încetare. Nu era deloc o călătorie plăcută. Învăţa o lecţie nouă, ce se potrivea cu vorbele lui Lini. „Nu de piatra pe care-o vezi te-mpiedici şi cazi în nas".

Se gândea la nenumărate lucruri, nu doar la femeile de viţă nobilă care puteau crea necazuri, lucruri ce puteau face ca totul să sară în aer. Călăuzele Vânturilor, mândre de învoiala pe care o pecetluiseră cu ea şi cu Nynaeve, afişau o superioritate enervantă faţă de Aes Sedai, mai ales după ce se aflase că Merilille se lăsase convinsă să fie una dintre primele surori ce urcaseră pe corabie. Cu toate acestea, deşi parcă stăteau pe un butoi cu pulbere, explozia nu se declanşă. Călăuzele Vânturilor şi femeile Clanului, îndeosebi „Cercul de Croşetat", păreau, cu siguranţă, gata să explodeze. Atunci când nu se ignorau una pe cealaltă, se şicanau pe faţă, femeile Clanului spunând că „sălbaticele din neamul Oamenilor Mării nu-şi vedeau lungul nasului", iar Călăuzele Vânturilor zicând despre celelalte că erau „slugi care se ploconeau în faţa surorilor Aes Sedai".

Ispan reprezenta, cu siguranță, o problemă, iar Elayne era convinsă că problema va deveni una gravă. Cu toate acestea, după câteva zile, Vandene și Adeleas îi îngăduiră lui Ispan să călătorească fără glugă, dar cu scut, o siluetă cu mărgele colorate prinse în cozile-i subțiri și împletite, care-și ținea fața fără vârstă plecată și mâinile pe hățuri. Renaile le spunea celor care aveau urechi să asculte că, în neamul Atha'an Miere, dacă o Iscoadă a Celui Întunecat era găsită vinovată, aceasta rămânea fără nume, apoi era aruncată peste bord, legată de niște bolovani. Femeile Clanului, până și Reanne și Alise, păleau de fiecare dată când o vedeau pe femeia taraboneră. Ispan însă devenea din ce în ce mai umilă, nerăbdătoare să facă pe plac și afișa un zâmbet mieros în fața celor două surori cu părul alb, indiferent ce îi făceau acestea atunci când o izolau de celelalte la lăsarea serii. Pe de altă parte, Adeleas și Vandene deveneau din ce în ce mai frustrate. Adeleas îi spuse lui Nynaeve, ca să audă și Elayne, că femeia vorbea mereu de intrigile vechi ale Ajah Neagră, despre cele în care ea nu fusese implicată, cu mai mult entuziasm decât despre cele în care fusese implicată. Și totuși, atunci când ele o forțau – Elayne nu îndrăznea să întrebe cum procedau –, iar ea lăsa să-i scape numele unor Iscoade ale Celui Întunecat, din spusele ei reieșea că majoritatea erau moarte și niciuna nu era soră. Vandene spunea că se temeau ca ea să nu fi făcut vreun Legământ – punând accent pe prima literă – ca să nu își trădeze ceata. Ele continuau să o izoleze pe Ispan cât puteau de mult și își continuau interogatoriul, dar în mod clar erau cu mare băgare de seamă.

Apoi mai erau Nynaeve și Lan. Categoric, Nynaeve și Lan. Nynaeve ba era pe punctul să explodeze, încercând să se stăpânească, atunci când era în preajma lui, ba era cuprinsă de melancolie dacă dormeau separat – ceea ce se întâmpla mai mereu, după cum erau împărțite paturile –, ba era când nerăbdătoare, când temătoare atunci când se furișa cu el într-un hambar. După părerea lui Elayne, greșise pentru că alesese o nuntă după tradiția Oamenilor Mării. Aceștia credeau în ierarhie la fel cum credeau în mare și știau că o femeie și bărbatul ei puteau ajunge unul mai sus în rang decât celălalt de mai multe

ori în viaţă. Ritualurile lor de căsătorie ţineau seama de asta. Cel care avea dreptul să poruncească în public trebuia să se supună în intimitate. Lan nu profitase niciodată, aşa susţinea Nynaeve – „nu prea", ce-o mai fi însemnând şi asta! Ea se înroşea întotdeauna când rostea aceste cuvinte, dar aştepta ca el să o facă, iar el părea să devină din ce în ce mai amuzat. Această atitudine a lui, desigur, o făcea pe Nynaeve să-şi iasă din fire. Nynaeve izbucnea; era una dintre exploziile la care se aşteptase Elayne. Se răstea la oricine îi ieşea în cale. În afară de Lan; faţă de el, era doar lapte şi miere. Şi în afară de Alise. Fusese cât pe ce, o dată sau de două ori, dar nici măcar Nynaeve nu avea curajul să se răstească la Alise.

Elayne îşi făcea speranţe, nu griji, în legătură cu lucrurile pe care le luaseră din Rahad odată cu Globul Vânturilor. Aviendha o ajuta să caute, la fel făcuse şi Nynaeve, o dată sau de două ori, însă ea era prea înceată şi cam nepricepută în a găsi ceea ce căutau. Nu găsiră niciun *angreal*, dar colecţia de *ter'angreali* creştea; odată ce aruncară gunoiul, rămaseră cinci coşuri pline de obiecte care foloseau Puterea Supremă.

Oricât de grijulie era Elayne, încercările ei de a le studia nu decurseseră prea bine. Spiritul era cea mai sigură dintre cele Cinci Puteri care putea fi folosită – asta dacă nu cumva Spiritul era cel care activa obiectul! –, cu toate acestea, uneori ea trebuia să întrebuinţeze alte fire şi să facă o urzeală cât mai fină. Uneori, încercările ei atente nu aveau niciun rezultat, iar când atinse pentru prima oară obiectul ce semăna cu un puzzle confecţionat din sticlă, ameţi şi nu reuşi să închidă un ochi jumătate din noapte. Când un fir de Foc atinse un obiect ce semăna cu un coif confecţionat din pene pufoase din metal, toate cele care se aflaseră la douăzeci de paşi depărtare se procopsiră cu o durere de cap îngrozitoare. În afară de ea. Apoi mai era sceptrul cărămiziu ce părea fierbinte; fierbinte într-un mod aparte.

Şezând pe marginea patului, într-un han numit Mistreţul, ea studia sceptrul neted la lumina a două lămpi din alamă lustruite. Gros cât încheietura mâinii şi lung de o jumătate de metru, părea a fi din piatră, dar îl simţeai mai degrabă solid decât tare. Era singură; de la întâmplarea cu coiful, încercase

să studieze obiectele departe de celelalte femei. Căldura pe care o degaja sceptrul o ducea cu gândul la Foc...

Clipind, își deschise ochii și se ridică în șezut în pat. Lumina soarelui pătrundea prin fereastră. Era în cămășuță, iar Nynaeve, îmbrăcată, o privea încruntată. Aviendha și Birgitte priveau de lângă ușă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Elayne, iar Nynaeve scutură cu înverșunare din cap.

– N-ai vrea să știi.

Ea strânse din buze.

Fața Aviendhei nu trăda nimic. Birgitte strânse ușor din buze, dar cel mai puternic sentiment pe care Elayne îl simți la ea era o combinație între ușurare și... amuzare! Femeia se străduia din răsputeri să nu se prăpădească de râs!

Mai rău era că *niciuna* nu voia să-i zică ce se întâmplase, ce spusese sau ce făcuse; după zâmbetele ascunse pe care le zări pe buzele femeilor Clanului și ale Călăuzelor Vânturilor, precum și ale surorilor, fu convinsă că era ceva ce făcuse. Însă nimeni nu îi spunea nimic! După aceea, hotărî să aștepte până când va putea studia *ter'angrealul* într-un loc mai confortabil, nu într-un han. Într-un loc mai retras, categoric!

La nouă zile după ce fugiseră din Ebou Dar, pe cer își făcură apariția câțiva nori și pe drumul prăfuit începură să cadă câțiva stropi mari de ploaie. O ploaie măruntă începu să cadă, cu intermitențe, în ziua următoare, iar în cealaltă, ploaia torențială le făcu să se adăpostească în casele și grajdurile din Piața Forel. Noaptea, ploaia se transformă în lapoviță și, până dimineața, fulgi pufoși de nea se porniseră să cadă din cerul acoperit de nori. La jumătatea drumului până la Caemlyn, Elayne începuse să se întrebe dacă vor reuși să ajungă acolo în două săptămâni din locul în care se aflau.

Odată cu neaua, se preocupau de veșminte. Elayne se învinuia pentru că nu se gândise la faptul că toate cele care o însoțeau ar putea avea nevoie de haine groase înainte să ajungă la destinație. Nynaeve se învinuia și ea pentru că nu se gândise la asta. Merilille credea că era vina ei, iar Reanne împărtășea aceeași vină. În dimineața aceea, stăteau pe strada principală

din Piața Forel și se contraziceau a cui era vina, în timp ce fulgii de nea se așezau pe capetele lor. Elayne nu fu singura care-și dădu seama cât de ridicole erau, astfel că începuse să râdă prima, apoi râseră împreună în timp ce ședeau la o masă din taverna Lebăda albă, încercând să hotărască laolaltă ce să facă. Soluția se dovedi a nu fi prea amuzantă. Ca să cumpere haine și mantii pentru toată lumea, ar fi fost nevoite să cheltuiască o căruță de bani, de care nu știau cum vor face rost. Își puteau vinde sau da la schimb bijuteriile, desigur, dar nimeni din Piața Forel nu părea interesat de coliere și brățări, oricât de valoroase ar fi fost.

Aviendha rezolvă această problemă, scoțând la iveală un săculeț plin cu nestemate, unele destul de mari. În mod ciudat, aceiași oameni care spuseseră aproape cu obrăznicie că nu aveau nevoie de coliere bătute în nestemate, acum făceau ochii cât cepele văzând pietrele ce se rostogoleau în palma Aviendhei. Reanne spuse că aceștia le considerau pe unele zorzoane, iar pe altele bogății, însă, indiferent de motiv, pentru două rubine de mărime potrivită, o piatră a Lunii și o bucată mică de chihlimbar, locuitorii Pieței Forel erau mai mult decât dornici să le ofere oricâte haine groase din lână aveau nevoie, unele dintre ele abia purtate.

– Frumos din partea lor, bombăni Nynaeve pe un ton acru, când oamenii începură să își scoată hainele de prin cufere și poduri.

Aceștia intrau unul după celălalt în han, cu brațele pline.

– Ai putea cumpăra tot satul cu nestematele astea!

Aviendha dădu ușor din umeri; ar fi renunțat la o mână de nestemate dacă nu ar fi intervenit Reanne.

Merilille clătină din cap.

– Noi avem ce vor ei, iar ei au ce ne trebuie nouă. Mă tem că asta înseamnă că ei sunt cei care stabilesc prețul.

Situația era foarte asemănătoare cu aceea cu Oamenii Mării. Nynaeve arăta de parcă îi era rău.

Când rămaseră singure, pe un coridor al hanului, Elayne o întrebă pe Aviendha de unde avea averea aceea în nestemate, la care părea dispusă să renunțe. Ea se aștepta ca aproape-sora ei

să spună că erau partea ce i se cuvenea din Stânca din Tear sau din Cairhien, poate.

– Rand al'Thor m-a păcălit, bombăni bosumflată Aviendha. Am încercat să-mi răscumpăr *tohul* de la el. Știu că asta este cea mai puțin onorabilă cale, protestă ea, dar n-am găsit alta. Iar el m-a tras pe sfoară. Cum se face că, atunci când găsești o logică în toate, vine un bărbat care, făcând ceva irațional, are câștig de cauză?

– Fiindcă au o minte atât de încâlcită, încât nicio femeie nu le-o poate descâlci, îi răspunse Elayne.

Nu întrebă ce fel de *toh* încercase Aviendha să răscumpere sau cum de ajunsese aproape-sora în posesia unui săculeț plin cu nestemate în urma acestei încercări. Îi era destul de greu să vorbească despre Rand fără să se gândească unde ar putea duce *asta*.

Zăpada aduse cu ea mai mult decât nevoia de haine groase. La amiază, când fulgii de nea începură să cadă din ce în ce mai des, Renaile coborî scările cu pași hotărâți și intră în salon, susținând că ea își ținuse partea ei din înțelegere și revendicând nu numai Globul Vânturilor, ci și pe Merilille. Sora Cenușie se holbă consternată, la fel ca multe dintre celelalte femei. Băncile erau ocupate de femeile Clanului, care luau prânzul, deoarece venise și rândul lor, iar servitorii, bărbați și femei, se grăbeau să dea mâncare și acestui al treilea grup. Renaile vorbi cu voce tare și toți cei din salon își întoarseră capetele spre ea.

– Îți poți începe învățătura, îi spuse Renaile surorii Aes Sedai, care făcu ochii mari. Urcă scările și du-te în odaia mea.

Merilille dădu să se împotrivească, însă Călăuza Vânturilor a Stăpânei Corăbiilor își puse mâinile în șolduri, iar expresia feței deveni rece.

– Când dau o poruncă, Merilille Ceandevin, zise ea cu răceală în glas, mă aștept ca toată lumea de pe punte să sară. Sari, îți spun!

Merilille nu sări la propriu, însă își adună forțele și plecă, împreună cu Renaile, care o împingea, practic, pe scări în sus. Deoarece făgăduise, nu mai avea încotro. Pe fața lui Reanne se

citea spaima. Alise și Sumeko cea vârtoasă, care purta încă cingătoarea roșie, priveau îngândurate.

În zilele următoare, fie că își croiau drum călare pe drumurile acoperite de omăt, fie că se plimbau pe ulițele unui sat, fie că încercau să găsească un loc pentru toată lumea la vreo fermă, Renaile o ținea pe Merilille lângă ea, în afară de momentele când îi spunea să meargă și să urmeze o altă Călăuză a Vânturilor. Strălucirea *saidarului* o învăluia aproape mereu atât pe sora Cenușie, cât și pe escorta ei, iar Merilille urzea necontenit fire. Cairhienina bălaie era vizibil mai scundă decât oricare dintre femeile oacheșe din neamul Oamenilor Mării, dar, la început, Merilille reușise să pară mai înaltă datorită forței absolute a demnității pe care o afișau Aes Sedai. În curând însă, începu să afișeze o expresie speriată, care deveni permanentă. Elayne află că atunci când erau suficiente paturi pentru toate, ceea ce nu se întâmpla mereu, Merilille îl împărțea pe-al ei cu Pol, servitoarea ei, și cu cele două Călăuze ale Vânturilor ucenice, Talaan și Metarra. Elayne nu era sigură ce spunea asta despre statutul lui Merilille. Evident, Călăuzele Vânturilor nu o considerau egala ucenicelor. Ele se așteptau ca ea să facă tot ce i se spunea, când i se spunea, fără întârziere și fără împotriviri.

Reanne era consternată de turnura pe care o luaseră lucrurile, dar Alise și Sumeko nu erau singurele femei Clanului ce priveau cu atenție, nu erau singurele care încuviințau îngândurate. Apoi, dintr-odată, o altă problemă îi atrase atenția lui Elayne. Femeile Clanului observară că Ispan devenea din ce în ce mai maleabilă, captivă fiind, însă ea era prizoniera altor Aes Sedai. Oamenii Mării nu erau Aes Sedai, iar Merilille nu era prizonieră, cu toate acestea, sărea de fiecare dată când îi poruncea Renaile sau Dorile, ori Caire, sau sora de sânge a acesteia, Tebreille, că veni vorba. Fiecare dintre ele era Călăuză a Vânturilor pentru Stăpâna Valurilor unui clan, dar niciuna dintre celelalte nu o făcea să sară cu atâta vioiciune. Nici nu era nevoie. Rând pe rând, femeile Clanului trecură de la a privi stupefiate la a observa îngândurate. Poate că Aes Sedai nu erau într-atât de deosebite. Dacă Aes Sedai erau femei simple ca ele, atunci de ce ar trebui ele să se supună încă o dată rigorilor

Turnului, autorității surorilor Aes Sedai și disciplinei impuse de acestea? Oare nu își purtaseră foarte bine de grijă și singure, unele mai mulți ani decât ar fi putut crede surorile mai în vârstă? Elayne vedea, practic, cum această idee lua formă în mințile lor.

Când ea îi pomeni despre asta lui Nynaeve, aceasta bombăni:

– Era și vremea ca unele dintre surori să afle cum e să încerci să înveți o femeie care crede că știe mai multe decât dascălul ei. Cele care au o șansă la șal și-l vor dori în continuare, cât despre restul, nu văd de ce n-ar prinde curaj.

Elayne se abținu să pomenească de faptul că Nynaeve se plânsese de Sumeko, iar aceasta, cu siguranță, prinsese curaj; Sumeko criticase unele dintre firele Tămăduirii împletite de Nynaeve ca fiind „stângace", iar Elayne crezuse că Nynaeve va face pe loc apoplexie.

– În orice caz, nu e nevoie ca Egwene să afle despre asta. Dacă o fi acolo. Nimic. Are destule pe cap.

Fără îndoială, „nimic" se referea la Merilille și la Călăuzele Vânturilor.

Erau în cămășuțe și ședeau pe patul lor de la cel de-al doilea etaj al hanului Plugul nou, cu *ter'angrealul* visului, în formă de inel răsucit, atârnând la gât. Al lui Elayne era agățat de un șnur simplu din piele, iar al lui Nynaeve, lângă inelul cu sigiliu greu al lui Lan, era agățat de un lănțișor subțire din aur. Aviendha și Birgitte, îmbrăcate, stăteau pe două dintre cuferele lor cu haine. Vor rămâne de strajă, ziceau ele, până când ea și Nynaeve se vor întoarce din Lumea Viselor. Amândouă își țineau mantiile pe ele până când se înveliră cu păturile. Plugul nou nu era chiar nou; crăpăturile se împrăștiau ca o pânză de păianjen pe toți pereții tencuiți, iar aerul rece se furișa înăuntru peste tot.

Odaia era mică, iar cuferele și boccelele nu lăsau prea mult spațiu, în afară de pat și de lavoar. Elayne știa că trebuia să facă o impresie bună în Caemlyn, însă uneori se simțea vinovată pentru că lucrurile ei erau cărate de caii de povară, când aproape toate celelalte femei erau nevoite să și le care în spate. Nynaeve nu părea să regrete că își adusese cuferele cu *ea*. Călătoreau de șaisprezece zile, iar Luna Plină de afară, ce se zărea prin

fereastra îngustă, strălucea peste pătura albă de omăt care avea să le îngreuneze călătoria ziua următoare chiar dacă cerul ar fi fost senin. Elayne credea că încă o săptămână până să ajungă în Caemlyn era o estimare optimistă.

– Am destulă minte ca să nu-i reamintesc, îi spuse ea lui Nynaeve. Nu vreau să-mi dea din nou peste nas.

Era puțin spus. Nu mai fuseseră în *Tel'aran'rhiod* de când o informaseră pe Egwene, în noaptea dinaintea plecării lor de pe domeniu, că Globul fusese folosit. Fără tragere de inimă, ele îi spuseseră și despre înțelegerea pe care fuseseră nevoite să o pecetluiască apoi cu Oamenii Mării, iar pe urmă se treziseră că o înfruntă pe Suprema Înscăunată Amyrlin, cu tot cu etola cu dungi pe umeri. Elayne știa că așa ar fi fost firesc și drept – cea mai apropiată prietenă a reginei dintre supuși știa că atât ca regină, cât și ca prietenă, *trebuia* să știe –, dar nu îi plăcuse atunci când prietena ei le spusese, pe un ton aspru, că se comportaseră ca niște neghioabe care ar fi putut aduce necazuri asupra tuturor. Mai ales când ea însăși credea acest lucru. Nu îi plăcuse să audă că singurul motiv pentru care Egwene nu le aplicase o pedeapsă zdravănă era acela că nu avea timp de pierdut. Era firesc și drept, totuși; atunci când va sta pe Tronul Leului, va fi în continuare Aes Sedai și se va supune legilor, regulilor și obiceiurilor surorilor Aes Sedai. Nu pentru Andor – nu își va da pământurile Turnului Alb –, ci pentru ea. Așadar, oricât de neplăcut fusese, acceptase dojenile cu calm. Nynaeve se foise și bolborosise stânjenită, protestase și mai că se bosumflase, după aceea își ceruse iertare cu atâta înflăcărare, încât lui Elayne abia îi venea să creadă că era aceeași femeie pe care o cunoștea. De bună seamă, Egwene rămăsese aceeași Amyrlin, neclintită în a-și afișa nemulțumirea chiar și atunci când le iertase pentru greșelile lor. Dacă ea va fi acolo, seara aceea va fi în cel mai bun caz una neplăcută.

Însă când se visară în Salidarul din *Tel'aran'rhiod*, în odaia din Turnul Mic, care fusese botezată „Cabinetul lui Amyrlin", ea nu era acolo, iar singurul indiciu că vizitase locul lor de întâlnire erau câteva cuvinte, abia vizibile, scrijelite pe un lambriu din lemn de pe perete, de o mână ce părea să fi fost prea leneșă ca să graveze mai adânc.

RĂMÂI ÎN CAEMLYN

Apoi, câţiva metri mai încolo:

PĂSTREAZĂ TĂCEREA ŞI FII CU BĂGARE DE SEAMĂ

Acestea fuseseră ultimele instrucţiuni pe care le primiseră de la Egwene. Să plece în Caemlyn şi să rămână acolo până când ea va găsi o soluţie să împiedice Divanul să nu le vină de hac. Un lucru pe care nu aveau cum să-l uite.

Îmbrăţişând *saidarul*, Elayne conduse Puterea ca să lase şi ea un mesaj; numărul cincisprezece, scrijelit uşor pe masa masivă, ce fusese odinioară biroul lui Egwene. Inversând firul şi înnodându-l făcu aşa încât doar cineva care îşi trecea degetele peste cifre avea să-şi dea seama că ele nu se aflau cu adevărat acolo. Poate că nu le va lua cincisprezece zile ca să ajungă în Caemlyn, dar, cu siguranţă, mai mult de o săptămână.

Nynaeve se apropie de fereastra deschisă şi privi în ambele direcţii, având grijă să nu-şi scoată capul prea mult în afară. Şi acolo era noapte, la fel ca în lumea reală, iar Luna Plină strălucea pe omătul alb, deşi aerul nu era la fel de rece. Nimeni nu trebuia să fie acolo, în afară de ele, însă dacă era cineva, atunci acel cineva trebuia evitat.

– Nădăjduiesc că ea nu are necazuri cu planurile, bombăni Nynaeve.

– Ne-a spus să nu pomenim de ele nici măcar între noi, Nynaeve. O taină rostită îşi ia zborul.

Aceasta era una dintre expresiile preferate ale lui Lini.

Nynaeve făcu o grimasă peste umăr, apoi îşi întoarse din nou privirea la aleea îngustă.

– Pentru tine nu-i acelaşi lucru. Am avut grijă de ea când era copil, i-am schimbat feşele, i-am dat una sau două la fund. Iar acum trebuie să sar când pocneşte din degete. E greu.

Elayne nu se putu abţine şi pocni din degete.

Nynaeve se roti pe călcâie atât de repede, încât nici nu se mai văzu şi făcu ochii mari de groază. Rochia ei dispăru la rându-i şi în loc de mătase albastră purta veşmântul alb al Aleselor, ţesut din lână adusă din Ţinutul Celor Două Râuri,

deasă și stufoasă, cum zicea ea. Când își dădu seama că Egwene nu era acolo, că nu ascultase, mai că leșină, răsuflând ușurată.

Când reveniră în trupurile lor și se treziră suficient cât să le spună celorlalte că puteau merge la culcare, Aviendha crezu că era o glumă, iar Birgitte râse și ea. Nynaeve își luă revanșa însă. În dimineața următoare, o trezi pe Elayne cu un țurțur de gheață. Țipetele acesteia îi trezi pe toți ceilalți din sat.

Trei zile mai târziu, se declanșă prima explozie.

CAPITOLUL 21

Răspuns la chemări

Viscolul numit *cemaros* continua să sufle dinspre Marea Furtunilor, mai puternic ca niciodată. *Cemaros*, spuneau unii, se răzbuna pentru lunile de întârziere. Fulgerul brăzda văzduhul, suficient cât să preschimbe întunericul în lumină pe timpul nopții. Vântul biciuia uscatul, iar ploaia îl inunda, transformând și cele mai întărite drumuri în râuri de noroi. Uneori, noroiul îngheța după căderea nopții, dar răsăritul aducea întotdeauna cu el dezghețul, chiar și atunci când cerul era mohorât, iar pământul devenea din nou o mlaștină. Rand era surprins cât de mult îi stânjeneau planurile aceste intemperii.

Asha'manii cărora le trimisese vorbă veniră repede, în dimineața zilei următoare, ieșind pe poartă, călare, direct în ploaia torențială ce acoperea soarele de ziceai că era amurg. Omătul căzu în Andor prin gaura ce se deschisese în aer, fulgi albi și pufoși prinși într-un vârtej, ce ascundeau vederii întinderea de dincolo. Mai toți bărbații din șirul acela restrâns erau înfofoliți în mantii grele și negre, însă stropii de ploaie păreau să alunece pe lângă ei și pe lângă caii lor. Nu sărea în ochi, dar dacă cineva ar fi observat, s-ar fi uitat de două ori, poate chiar de trei ori. Era nevoie doar de o împletitură simplă ca să nu te uzi, atâta vreme

cât nu te deranja să-ţi dezvălui adevărata identitate. Discul alb cu negru aşezat pe un cerc cărămiziu ce era imprimat pe mantiile lor, în dreptul pieptului, îi trăda însă. Deşi pe jumătate ascunşi de ploaie, afişau o atitudine mândră, erau aroganţi prin felul în care se ţineau în şei. Sfidători. Mândri de ceea ce erau.

Comandantul lor, Charl Gedwyn, era cu câţiva ani mai mare decât Rand, de înălţime medie şi purta, asemenea lui Torval, Sabia şi Dragonul pe gulerul înalt al unei haine bine croite din cea mai fină mătase neagră. Sabia lui avea ornamente bogate din argint, iar centironul, lucrat tot în argint, era prins cu o cataramă din argint în forma unui pumn încleştat. Gedwyn îşi zicea Tsorovan'm'hael, „Conducătorul furtunii", în Limba Străveche, indiferent ce-o fi însemnând şi asta. Măcar se potrivea cu vremea.

El stătea la intrarea în cortul verde, împodobit, al lui Rand, privind încruntat ploaia torenţială. O gardă formată din Companioni călare încercui cortul, la nu mai mult de douăzeci de metri depărtare. Cu toate acestea, abia dacă se vedeau. Păreau nişte statui care nu luau în seamă ploaia.

– Cum te aştepţi să găsesc pe cineva pe ploaia asta? bombăni Gedwyn, aruncându-i lui Rand o privire peste umăr, apoi adăugă o clipă mai târziu: Seniore Dragon.

Privirea lui era aspră şi provocatoare, dar aşa era mereu, fie că se uita la un bărbat sau la stâlpul unui gard.

– Rochaid şi cu mine am adus opt Consacraţi şi patruzeci de Soldaţi, suficient cât să distrugem o oaste sau să îngenunchem zece regi. Ba am putea face şi o Aes Sedai să tresară, zise el, pe un ton zeflemitor. Arză-m-ar focu' dacă noi doi n-am putea face treabă bună singuri. Sau doar tu. Ce nevoie avem de restul?

– Mă aştept să te supui, Gedwyn, zise Rand cu răceală în glas.

Conducătorul furtunii? Iar Manel Rochaid, secundul lui Gedwyn, îşi zicea Baijan'm'hael, „Conducătorul iureşului". Ce punea la cale Taim, de născocea ranguri noi? Important era că bărbatul făurea arme şi că ele rămâneau întregi suficient cât să fie folosite.

– Mă aştept să nu-ţi iroseşti timpul îndoindu-te de poruncile mele.

– Cum poruncești, Seniore Dragon, bombăni Gedwyn. Voi trimite oameni de îndată.

Salutând scurt, cu pumnul la piept, ieși în furtună. Potopul îl ocolea, prelingându-se pe micul scut ce și-l împletise în jur. Rand se întrebă dacă bărbatul bănuia cât de aproape fusese să-și piardă viața atunci când îmbrățișase *saidinul* fără niciun avertisment.

„Trebuie să-l ucizi înainte să te ucidă el pe tine, chicoti Lews Therin. Știi că o vor face. Bărbații morți nu pot trăda pe nimeni." Vocea din capul lui Rand deveni întrebătoare. „Uneori, ei nu mor. Oare eu sunt mort? Dar tu?"

Rand alungă aceste cuvinte, ascunzându-le într-un colț al minții. De când își făcuse din nou apariția în capul lui, Lews Therin arareori tăcea. Doar atunci când era obligat. În cea mai mare parte a timpului, bărbatul părea mai nebun ca oricând și, de obicei, mai furios. Și mai puternic, uneori. Vocea aceea îl bântuia în vise pe Rand, iar atunci când se visa pe sine, nu vedea întotdeauna propria persoană. Nici Lews Therin nu avea întotdeauna chipul lui Lews Therin. Uneori, acesta era estompat, deși ușor familiar, iar acel Lews Therin părea speriat de el. Era un semn cât de departe ajungea nebunia bărbaților. Sau, poate, a lui.

„Încă nu, se gândi Rand. Nu-mi pot pierde mințile încă."

„Atunci, când?", șopti Lews Therin, înainte ca Rand să apuce să-l facă să amuțească.

Odată cu venirea lui Gedwyn și a *asha'manilor*, își putea pune în acțiune planul de a-i nimici pe Seanchanii de la apus. Planul se puse în mișcare și înainta la fel de greu ca un bărbat ce se târa de-a lungul acelor drumuri noroioase. Își strămută de îndată propria tabără, fără să se chinuiască să-și ascundă planul. Nu avea rost să păstreze secretul. Zvonurile circulau încet prin porumbei și mult mai încet prin emisari odată ce se stârnise viscolul. Cu toate acestea, nu se îndoia că era urmărit de Turnul Alb, de Rătăciți, de oricine avea de câștigat sau de pierdut de pe urma călătoriei Dragonului Renăscut și își permitea să îi strecoare o monedă vreunui soldat. Poate că era urmărit chiar de Seanchani. Dacă el îi iscodea, ei de ce n-ar face-o? Însă nici măcar *asha'manii* nu știau de ce se pusese el în mișcare.

În vreme ce privea nepăsător cum bărbaţii îi strângeau cortul şi îl încărcau într-o căruţă cu roţi mari, Weiramon îşi făcu apariţia pe unul dintre mulţii lui cai, un armăsar alb şi sprinten, din cea mai pură rasă tairenă. Ploaia încetase, deşi norii cenuşii mai acopereau soarele amiezii, iar aerul era atât de umed, încât l-ai fi putut stoarce cu propriile mâini. Flamura Dragonului şi Flamura Luminii atârnau moi şi ude pe stâlpii înalţi.

Apărătorii taireni îi înlocuiseră pe Companioni şi, în timp ce călărea printre călăreţii lor, aşezaţi în cerc, Weiramon se încrunta la Rodrivar Tihera, un individ zvelt, oacheş până şi pentru un tairen, care îşi purta barba tunsă şi ascuţită. Nobil de rang inferior ce se ridicase prin propriile-i forţe, Tihera era de o meticulozitate dusă la extrem. Penele albe şi pufoase care se legănau pe coiful lui căptuşit confereau graţie plecăciunii elaborate pe care o făcu în faţa lui Weiramon. Înaltul Senior se încruntă şi mai tare.

Căpitanul Stâncii nu era nevoit să stea în fruntea gărzii lui Rand, însă o făcea adeseori, tot aşa cum Marcolin îi comanda adeseori pe Companioni. Între Apărători şi Companioni luase naştere o rivalitate crâncenă, fiecare luptându-se să îl păzească pe Rand. Tairenii îşi revendicau acest drept pe motiv că el domnise mai mult în Tear, iar illianerii pe motiv că el era, la urma urmei, regele Illianului. Se prea poate ca Weiramon să-i fi auzit pe unii Apărători bombănind că sosise vremea ca Tear să aibă un rege al său şi cine era mai potrivit dacă nu bărbatul care cucerise Stânca? Weiramon era de acord cu această necesitate, dar nu şi cu cel ales să poarte coroana. Nu era singurul.

Bărbatul se calmă de îndată ce îl văzu pe Rand că privea în direcţia lor şi descălecă din şaua lucrată în aur ca să ofere o plecăciune care îl făcea chiar şi pe Tihera să pară un om simplu. Infatuat din fire, el se putea umfla în pene şi fuduli şi în somn. Schiţă o grimasă atunci când îşi afundă în noroi cizmele lustruite. Purta o pelerină de ploaie ce îi proteja de aburi hainele dichisite, însă până şi aceasta era lucrată cu broderii cu fir de aur şi avea gulerul bătut în safire. Cum Rand purta haina de mătase verde-închis, cu albine aurii de-a lungul mânecilor şi pe revere, orice ar fi văzut era iertat dacă ar fi crezut că acum Coroana de Săbii stătea pe capul celuilalt, nu pe al lui Rand.

– Seniore Dragon, rosti Weiramon. Mă bucur tare mult să văd că ești păzit de taireni. Cu siguranță, lumea ar fi în lacrimi dacă s-ar întâmpla o nenorocire.

Era prea isteț să spună pe șleau că, de fapt, Companionii nu erau demni de încredere. Fu cât pe ce însă.

– Se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu, spuse Rand pe un ton sec.

Unii ar fi plâns după ce alții ar fi terminat de sărbătorit.

– Știu cât de amarnic ai plânge, Weiramon.

Individul se umflă în pene, mângâindu-și barba ascuțită și căruntă. Auzise ce voia să audă.

– Da, Seniore Dragon, poți fi sigur de loialitatea mea. Tocmai de aceea mă îngrijorează poruncile aduse de omul tău, azi-dimineață.

Vorbea de Adley. Mulți nobili credeau că dacă îi considerau pe *asha'mani* simpli slujitori ai lui Rand, acest lucru îi făcea, cumva, să fie mai puțin periculoși.

– Ai procedat înțelept trimițându-i de-aici pe majoritatea cairhienilor. Și pe illianeri, desigur; asta se înțelege de la sine. Înțeleg și de ce îi îngrădești pe Gueyam și pe ceilalți.

Pe când se apropia, tălpile cizmelor se lipeau de noroi, și începu să vorbească în șoaptă.

– Chiar cred că unii dintre ei – n-aș spune că au *uneltit* împotriva ta, dar cred că, poate, loialitatea lor n-a fost întotdeauna neîndoielnică. Așa cum este a mea.

Vocea lui deveni din nou puternică și încrezătoare, ca a unui bărbat preocupat doar de nevoile celui căruia îi slujea. Cel care, cu siguranță, avea să-l numească *pe el* primul Rege al Tearului.

– Dă-mi voie să-mi aduc toți oștenii, Seniore Dragon. Cu ajutorul lor și al Apărătorilor, îi voi păstra onoarea și îl voi proteja pe Seniorul Zorilor.

În toate taberele individuale din pârloagă, căruțele cu coviltir și telegile erau încărcate, iar caii înșeuați. Cele mai multe corturi erau deja strânse. Înalta Doamnă Rosana călărea înspre miazănoapte, flamura ei conducând o coloană suficient de mare ca să facă prăpăd printre bandiți și să-i pună cel puțin pe gânduri pe Shaido. Dar nu suficient cât să-i dea ei idei, mai ales

că jumătate erau slujitorii lui Gueyam și ai lui Maraconn, amestecați cu Apărători ai Stâncii. La fel se întâmpla și cu Spiron Narettin, care călărea spre răsărit peste creasta înaltă, însoțit de tot atâția Companioni și bărbați care juraseră credință celorlalți din Consiliul celor Nouă câți vasali avea el, fără a mai menționa cei o sută de pedestrași care îi urmau, o parte din indivizii care înconjuraseră pădurea dincolo de creastă cu o zi înainte. Un număr surprinzător de oameni aleseseră să îl urmeze pe Dragonul Renăscut, însă Rand nu avea încredere suficientă în ei ca să îi lase împreună. Tolmeran porni spre miazăzi, însoțit de același amestec de soldați, iar ceilalți urmau să pornească la drum de îndată ce își vor fi încărcat telegile și căruțele cu coviltir. Fiecare se îndrepta în altă direcție și niciunul nu avea încredere în bărbații care îi urmau suficient de mult ca să facă altceva decât să urmeze poruncile lui Rand. A aduce pacea în Illian era o sarcină importantă, cu toate acestea seniorii și domnițele regretau faptul că fuseseră îndepărtați de Dragonul Renăscut, întrebându-se dacă nu cumva încrederea acestuia în ei scăzuse. Poate câțiva dintre ei se întrebaseră de ce alesese să-i țină lângă el pe cei rămași. Rosana era cu siguranță îngrijorată.

– Îngrijorarea ta mă mișcă, îi spuse Rand lui Weiramon, dar de câți străjeri poate avea nevoie un om? Nu plec la război.

Se voia o observație bună, însă războiul era în plină desfășurare. Începuse la Falme, dacă nu mai demult.

– Pregătește-ți oamenii!

„Câți și-au pierdut viața din cauza mândriei mele? gemu Lews Therin. Câți și-au pierdut viața din greșeala mea?"

– Pot măcar să întreb *încotro* ne îndreptăm?

Întrebarea lui Weiramon, care nu era tocmai exasperată, acoperi vocea din capul lui Rand.

– Spre Oraș! se răsti Rand.

Nu știa câți muriseră din greșeala lui, însă niciunul din cauza mândriei sale. De asta era convins.

Weiramon căscă gura, întrebându-se dacă Rand se referea la Tear sau Illian sau, poate, chiar Cairhien, însă acesta îi făcu semn să plece, cu Sceptrul Dragonului. Făcu un gest scurt, ca și când ar fi vrut să-l înjunghie, iar ciucurele verde cu alb

începu să se legene. Mai că își dorea să-l fi putut înjunghia pe Lews Therin cu el.

– N-am de gând să stau aici toată ziua, Weiramon! Du-te și pregătește-ți oamenii!

În mai puțin de un ceas, el îmbrățișă Izvorul și se pregăti să deschidă o poartă ca să Călătorească. Trebuia să alunge amețeala ce îl cuprindea ori de câte ori îmbrățișa sau elibera Puterea; nu se legănă în șaua lui Taï'daishar. Din cauza cenușii care plutea pe *saidin* și a mocirlei înghețate, când îmbrățișă Izvorul, fu cât pe ce să-și verse măruntaiele. Când văzu dublu, fie doar și pentru câteva clipe, îi fu greu, dacă nu imposibil, să împletească firele. Le-ar fi putut spune lui Dashiva sau lui Flinn, ori altuia să facă asta, dar Gedwyn și Rochaid își purtau caii de căpăstru în fața mai multor Soldați în haine negre, toți cei care nu fuseseră trimiși să iscodească. Ei așteptau răbdători și îl priveau pe Rand. Rochaid, cu o palmă mai scund decât Rand și poate cu doi ani mai tânăr, era *asha'man*, și purta o haină din mătase. Zâmbea pe sub mustață, ca și când ar fi știut lucruri nebănuite de alții și se amuza. Oare ce știa? Despre Seanchani, cu siguranță, dacă nu cumva ce planuri avea Rand cu ei. Altceva? Poate nimic, însă Rand nu avea de gând să se arate slab în fața celor doi. Amețeala îi dispăru repede, vederea dublă puțin mai încet, iar el termină de împletit firul, apoi, fără să mai aștepte, dădu pinteni calului și trecu prin deschizătura ce se căsca dinaintea lui.

Orașul despre care pomenise era Illian, deși poarta se deschise în partea dinspre miazănoapte. În ciuda așa-zisei îngrijorări a lui Weiramon, arareori se întâmpla ca el să rămână nepăzit și singur. Aproape trei sute de călăreți trecură prin gaura înaltă și pâlpâitoasă ce se deschisese în aer și pătrunseră pe pajiștile vălurite care se întindeau nu departe de drumul noroios ce ducea spre Poteca Stelei Nordului. Deși fiecărui senior i se cuvenea o mână de ostași – pentru bărbații obișnuiți să conducă o mie, dacă nu mii de ostași, o sută sau mai mult însemna „o mână" –, aceștia îi urmară și ei. Taireni, cairhieni și illianeri, Apărători ai Stâncii sub Tihera și Companioni sub Marcolin, *asha'mani* care îl urmau îndeaproape pe Gedwyn. Cei care îl însoțiseră, oricum. Dashiva, Flinn și restul călăreau în urma lui Rand. Toți, în afară

de Narishma. Acesta nu se întorsese încă. Bărbatul știa unde să-l găsească, însă Rand nu era prea încântat.

Fiecare grup se ținea deoparte pe cât se putea. Gueyam, Maracom și Aracome călăreau împreună cu Weiramon, fiind mai atenți la Rand decât la drum, iar Gregorin Panar, împreună cu trei alți membri ai Consiliului celor Nouă, stăteau aplecați în șei, șușotind între ei neliniștiți. Semaradrid, urmat de un pâlc de seniori cairhieni încruntați, îl urmărea cu atenție pe Rand, așa cum o făceau și tairenii. Rand îi alesese pe cei care să îl urmeze, cu aceeași grijă cu care îi alesese pe cei pe care îi alungase, însă nu din motive pe care le-ar fi invocat alții.

Dacă ar fi existat privitori, aceștia ar fi avut parte de o imagine grandioasă, cu toate acele flamuri și steaguri viu colorate și cu *con*-urile mici care se ridicau pe spatele unora dintre cairhieni. Erau strălucitori, curajoși și foarte periculoși. Unii uneltiseră împotriva lui, iar Casa Maravin a lui Semaradrid, din câte aflase el, era un vechi aliat al Casei Riatin, ce se răzvrătise împotriva lui în Cairhien. Semaradrid nu nega această legătură, însă nici nu pomenise de ea înainte să afle Rand. Pe membrii Consiliului celor Nouă nu îi cunoștea foarte bine ca să riște să îi lase în urmă. Iar Weiramon era un idiot. Dacă l-ar lăsa de capul lui, bărbatul ar putea încerca să intre în grațiile Seniorului Dragon conducând o oaste împotriva Seanchanilor sau a murandianilor, ori Lumina știe împotriva cui sau încotro. Prea idiot pentru a fi lăsat în urmă și prea puternic pentru a fi înlăturat, el călărea cu Rand și se simțea onorat. Păcat că nu era suficient de idiot, încât să facă ceva care să-l condamne la moarte.

În urma lor veneau servitorii și telegile – nimeni nu înțelegea de ce Rand trimisese toate căruțele cu coviltir cu ceilalți, iar el nu avea de gând să dea vreo explicație; cine ar fi priceput? –, apoi, un șir lung de cai de rezervă, conduși de grăjdari, pe urmă rânduri dezordonate de bărbați cu platoșe uzate, ce nu li se prea potriveau, sau veste din piele, pe care erau cusute discuri din oțel ruginit, care cărau arcuri, arbalete sau sulițe, ba chiar câteva țepe; mulți bărbați care ascultaseră chemarea „Seniorului Brend" și care hotărâseră să nu se întoarcă acasă fără arme. Conducătorul lor era bărbatul căruia în curgea nasul, și cu care

vorbise Rand la marginea pădurii. Îl chema Eagan Padros și era mult mai isteț decât părea. În multe locuri, devenea greu pentru un om de rând să ajungă prea departe, însă Rand îl remarcase pe Padros. Individul își strânse oamenii într-o parte, însă aceștia se foiau și-și dădeau coate ca să poată avea o priveliște mai bună spre miazăzi.

Poteca Stelei Nordului se întindea în linie dreaptă prin mlaștina întinsă și maronie ce înconjura Illianul. Era un drum de pământ tare, prevăzut cu poduri de piatră drepte. Vântul dinspre miazăzi aducea cu el sarea mării și un vag miros de tăbăcării. Illian era un oraș răsfirat, la fel de mare precum Caemlyn sau Cairhien. Acoperișuri din țigle viu-colorate și sute de turnuri înalte ce străluceau în lumina soarelui se zăreau peste marea de iarbă, unde se bălăceau cocostârci cu picioare lungi, deasupra cărora zburau stoluri de păsări albe ce scoteau țipete ascuțite. Illian nu avusese niciodată nevoie de ziduri. Nu că acele ziduri l-ar fi putut opri să pătrundă în oraș.

Exista multă nemulțumire că el nu intenționa să intre în Illian, deși nimeni nu se plânse, cel puțin nu ca să audă el. Cu toate acestea, mulți aveau fețele încruntate și bodogăneau în timp ce taberele erau ridicate în grabă. Ca majoritatea orașelor mari, Illian era renumit pentru farmecul exotic, pentru hangiii darnici și pentru femeile dornice. Cel puțin printre bărbații care nu mai fuseseră niciodată acolo, deși era capitala lor. Necunoașterea sporea întotdeauna reputația unui oraș când venea vorba despre astfel de lucruri. În cele din urmă, doar Morr o luă la galop de-a lungul potecii. Bărbații care împlântau țărușii corturilor în pământ sau priponeau caii se îndreptară de spate și îl urmăriră cu invidie în priviri. Nobilii priveau curioși, deși încercau să ascundă acest lucru.

Asha'manii care îl însoțeau pe Gedwyn nu îl băgară în seamă pe Morr în timp ce își ridicau tabăra care era formată dintr-un cort negru ca smoala pentru Gedwyn și Rochaid și un petic de pământ unde iarba și noroiul erau uscate și bătătorite și unde urmau să doarmă ei, înfășurați în mantii. Pentru toate acestea folosiseră Puterea, desigur; nu făceau nimic fără Putere, nu aprindeau nici măcar focurile de tabără. Câțiva bărbați din

celelalte tabere se zgâiră la ei, cu ochii cât cepele, când cortul păru să se ridice de unul singur, iar coşurile pluteau, desprinzându-se din desagi, însă majoritatea priviră în altă parte odată ce realizară ce se întâmpla. Doi sau trei dintre Soldaţii în haine negre păreau să vorbească de unii singuri.

Flinn şi ceilalţi nu se alăturară lotului lui Gedwyn – aceştia îşi ridicaseră două corturi nu departe de al lui Rand – însă Dashiva se apropie agale de locul unde „Conducătorul furtunii" şi „Conducătorul iureşului" stăteau în poziţie de repaus şi dădeau porunci. După ce schimbară câteva cuvinte, el făcu cale întoarsă, clătinând din cap şi bombănind furios în barbă. Gedwyn şi Rochaid nu erau prea prietenoşi. Mai bine că nu erau.

Rand intră în cortul său de îndată ce acesta fu ridicat, şi se întinse îmbrăcat pe pat uitându-se la tavanul înclinat. Şi în interior erau albine brodate pe un acoperiş fals, confecţionat din mătase. Hopwil îi aduse o cupă din cositor cu vin fiert, aburind – Rand îşi lăsase servitorii în urmă –, însă vinul se răci pe masa de scris. Gândurile nu îi dădeau pace. Încă două sau trei zile şi Seanchanii vor primi o lovitură nimicitoare. Apoi se va întoarce în Cairhien ca să vadă cum decurseseră negocierile cu Oamenii Mării, ca să afle ce urmărea Cadsuane – îi era dator, însă ea urmărea ceva! –, poate să pună capăt rebeliunii de acolo. Oare Caraline Damodred şi Darlin Sisnera plecaseră pe furiş în timpul haosului? Dacă va pune mâna pe Înaltul Seniore Darlin, ar putea pune capăt şi rebeliunii din Tear. Andor. Dacă Mat şi Elayne se aflau în Murandy, aşa cum se părea, vor trece săptămâni până când Elayne va putea revendica Tronul Leului. Odată ce se întâmpla acest lucru, el trebuia să stea departe de Caemlyn. Însă trebuia să vorbească cu Nynaeve. Oare *putea* curăţa *saidinul*? S-ar putea să funcţioneze sau ar putea distruge lumea. Lews Therin trăncănea îngrozit. Lumină, unde *era* Narishma?

Se stârni o furtună *cemaros*, mai aprigă, în apropierea mării. Ploaia bătea în cortul lui ca într-o tobă. Fulgerele făceau ca intrarea să fie inundată într-o lumină alb-albăstruie, iar tunetul bubuia asemenea unor munţi care se prăvăleau pe pământ.

Narishma pătrunse în cort, ud leoarcă şi cu părul negru lipit de cap. Primise poruncă să evite cu orice preţ să fie văzut.

Nu avea voie să facă paradă. Haina-i îmbibată cu apă era cafenie, iar părul negru îi era legat la spate, nu împletit. Chiar și fără clopoței, bărbații cu părul lung până la mijloc atrăgeau privirile. Privea încruntat, iar la subraț ținea un pachet în formă cilindrică, legat cu sfoară, mai gros decât un picior de om, ce semăna cu un covoraș.

Sărind în picioare de pe pat, Rand îi smulse pachetul înainte ca Narishma să apuce să i-l dea.

– Te-a văzut cineva? vru el să știe. De ce-ai zăbovit atât de mult? Te așteptam noaptea trecută!

– Mi-a luat ceva până să-mi dau seama ce trebuia să fac, răspunse Narishma, nepăsător. Nu mi-ai spus tot. Era cât pe ce să fiu ucis din cauza ta.

Era absurd. Rand îi *spusese* tot ce trebuia să știe. Era convins de asta. Nu avea rost să se încreadă mai mult în bărbat, ca apoi acesta să moară și să strice totul. El ascunse cu băgare de seamă pachetul sub pat. Mâinile îi tremurau de nerăbdare să desfacă învelitorile și să se asigure că Narishma îi adusese ceea ce aștepta să primească. Bărbatul nu ar fi îndrăznit să se întoarcă la el cu mâinile goale.

– Schimbă-ți haina înainte să te alături celorlalți, îi zise Rand. Și Narishma...

Rand se ridică în picioare, ațintindu-și privirea asupra bărbatului.

– Dacă vei spune cuiva despre asta, te *voi* omorî.

„Omoară întreaga lume, râse Lews Therin a batjocură, a disperare. Eu am omorât întreaga lume, poți și tu dacă te vei strădui mai mult."

Narishma se lovi puternic cu pumnul în piept.

– Cum poruncești, Seniore Dragon, zise el pe un ton acru.

În zorii zilei următoare, o mie de bărbați din Legiunea Dragonului ieșiră mărșăluind din Illian și străbătură Poteca Stelei Nordului, pășind pe ritmul tobelor. Era dis-de-dimineață, oricum. Norii cenușii învolburau cerul, iar briza aspră a mării, încărcată de sare, flutura mantiile și flamurile, vestind o altă furtună ce urma să izbucnească. Legiunea atrase atenția ostașilor din tabără, care purtau coifuri albastre andorane și haine

lungi și albastre și aveau cusut un Dragon roșu și auriu pe piept. Câte un steag albastru cu Dragonul pe el și câte un număr marca fiecare dintre cele cinci companii. Ostașii din Legiune erau diferiți în multe privințe. De pildă, aceștia purtau platoșe, dar pe sub haine, ca să nu ascundă Dragonul – din același motiv, hainele lor se încheiau cu nasturi pe lateral –, fiecare bărbat era înarmat cu o sabie scurtă la șold și o arbaletă din oțel în mână și toți aveau aceeași înălțime. Ofițerii mergeau pe jos, în fruntea toboșarilor și a steagurilor, purtând fiecare o pană lungă și roșie pe coif. Singurii cai erau acela cenușiu al lui Morr, din fruntea lor și caii de povară, care îl urmau.

– Pedestrași, bombăni Weiramon, plesnindu-se în palmă cu hățurile. Nu-s de nicio ispravă pedestrașii. Se vor împrăștia la primul atac. Înainte, încă.

Primii din coloană se îndepărtară de potecă. Ei ajutaseră la cucerirea Illianului și nu se împrăștiaseră.

Semaradrid scutură din cap.

– Fără suliță, bombăni el. Am mai văzut pedestrași cu conducători buni și cu suliță, însă fără…

El scoase un sunet gutural, de dezgust.

Gregorin Panar, la treilea bărbat care stătea călare lângă Rand și-i privea pe nou-veniți, tăcea. Probabil că nu avea păreri preconcepute despre infanterie – deși, dacă era așa, atunci se număra printre puținii nobili pe care îi cunoscuse Rand care gândeau astfel – și încerca din răsputeri să nu se încrunte. Aproape că reușea. Toată lumea știa deja că bărbații care purtau Dragonul pe piepturi aveau arme pentru că aleseseră să îl urmeze pe Rand, pe Dragonul Renăscut, pur și simplu pentru că asta își doreau. Illianerii trebuie să se fi întrebat încotro se îndreptau dacă Rand avea nevoie de Legiune și de ce nu avea încredere în Consiliul celor Nouă ca să le spună. Tocmai de-aia, Semaradrid se uită pieziș la Rand. Doar Weiramon era prea idiot ca să gândească.

Rand îl întoarse pe Tai'daishar. Ceea ce-i adusese Narishma fusese împachetat din nou, într-un pachet mai mic, și legat sub șa, în partea stângă.

– Ridicați tabăra! Plecăm! le spuse el celor trei nobili.

De astă dată, el îl lăsă pe Dashiva să deschidă poarta ca să poată pleca. Individul hâd se încruntă la el și șopti ceva în barbă – dintr-un oarecare motiv, Dashiva părea ofensat –, iar Gedwyn și Rochaid, care stăteau alături pe cai, zâmbeau privind cum fâșia argintie de lumină începea să se rotească, transformându-se într-o gaură în aer. Îl priveau mai mult pe Rand decât pe Dashiva. N-aveau decât să se uite. De câte ori trebuia să îmbrățișeze *saidinul* și să riște să cadă din cauza amețelii înainte s-o pățească cu adevărat? Nu se putea întâmpla sub privirile lor.

De astă dată, poarta îi duse la un drum mare ce șerpuia la poalele împădurite ale unor munți spre apus. Erau munții Nemarellin. Deși nu erau nici pe departe asemenea munților de Negură, ci doar o pată pe Osia Lumii, aceștia se înălțau întunecați și amenințători în văzduh. Piscurile ascuțite erau leite unui zid de-a lungul coastei de vest a Illianului. Dincolo de ei se afla Adâncul Kabal, iar dincolo de acesta...

În curând, bărbații începură să recunoască piscurile. Gregorin Panar aruncă o privire în jurul lui, apoi dădu satisfăcut din cap. Ceilalți trei Consilieri și Marcolin traseră hățurile cailor aproape de el ca să stea de vorbă în vreme ce toți ceilalți călăreți treceau în continuare prin poartă. Semaradrid avu nevoie de ceva timp ca să-și dea seama, la fel și Tihera. Acum însă păreau să înțeleagă.

„Drumul de Argint" ducea de la oraș la Lugard, fiind ruta negustorilor spre apus. Mai exista și „Drumul de Aur", ce ducea la Far Madding. Drumurile și numele lor existau dinainte de Illian. Căruțele cu coviltir, copitele și cizmele le bătătoriseră de-a lungul veacurilor, iar *cemaros* le acoperise cu noroi. Se numărau printre puținele drumuri rezistente din Illian pe care se puteau deplasa grupuri mari de oameni în timpul iernii. Toată lumea aflase deja despre Seanchanii din Ebou Dar, cu toate că o bună seamă dintre poveștile care circulau printre oșteni și pe care le auzise Rand îi făceau pe aceștia să pară a fi verii meschini ai trolocilor. Dacă Seanchanii aveau de gând să atace Illianul, „Drumul de Argint" era locul potrivit să-și aducă forțele pentru a se apăra.

Semaradrid și ceilalți credeau că știau ce pune la cale Rand: el trebuie să fi aflat că Seanchanii erau pe drum, iar *asha'manii* se aflau acolo pentru a-i nimici când aceștia vor sosi. Luându-se după poveștile care circulau despre Seanchani, nimeni n-avea să se plângă că nu va avea multe de făcut. Desigur, Weiramon avu nevoie de explicații, pe care le primi, în cele din urmă, de la Tihera, și se *necăji*, deși încercă să își ascundă supărarea în spatele unui discurs pompos despre înțelepciunea Seniorului Dragon și despre geniul militar al Seniorului Zorilor, spunând că el personal avea să conducă primul atac împotriva acestor Seanchani. Un idiot sadea. Cu puțin noroc, niciunul mai isteț decât Semaradrid sau Gregorin n-avea să afle despre oastea de pe Drumul de Argint. Cu puțin noroc, nimeni important nu va afla înainte să fie prea târziu.

Punându-se la pândă, Rand se gândi că va trece o zi, poate două, însă pe măsură ce treceau zilele, el începu să se întrebe dacă nu era cumva un idiot la fel de mare ca Weiramon.

Majoritatea *asha'manilor* plecaseră să cerceteze Illianul, Tear și Câmpiile Maredo, în căutarea celor pe care-i voia Rand. Iscodeau prin *cemaros*. Porțile și Călătoria erau nemaipomenite, însă până și *asha'manii* aveau nevoie de timp ca să îi găsească pe cei pe care îi căutau atunci când nu vedeai la cincizeci de pași depărtare din cauza ploilor torențiale și când zvonurile răzbăteau greu dincolo de mlaștini. Iscoadele *asha'man* străbătură kilometri întregi fără să afle nimic, iar când se întoarseră, aflară că bărbații se puseseră din nou în mișcare. Unii dintre ei trebuiau să ajungă și mai departe și să caute oameni care nu voiau să fie găsiți. Trecură câteva zile până când primul aduse vești.

Cel dintâi veni Înaltul Senior Sunamon, care i se alătură lui Weiramon. Era un bărbat gras, cu o atitudine mieroasă – față de Rand, cel puțin. Dichisit în haina lui de mătase fină și arborând întotdeauna un zâmbet pe buze, el își striga loialitatea față de Rand, deși uneltea împotriva acestuia de atâta vreme, încât probabil o făcea până și în somn. Înaltul Senior Torean veni și el, cu fața lui aspră de fermier și cu vasta lui avuție, spunând bâlbâindu-se cât de onorat era să călărească din nou alături de

Seniorul Dragon. Torean era mai preocupat de aur decât de orice, în afară, poate, de privilegiile de care Rand îi deposedase pe nobilii din Tear. Bărbatul păru de-a dreptul consternat când află că nu existau servitoare în tabără și nici vreun sat prin apropiere, unde puteau fi găsite fete de fermier supuse. Torean uneltise împotriva lui Rand la fel de mult ca Sunamon. Poate chiar mai mult decât Gueyam sau Maraconn, ori Aracome.

Mai urmară și alții. Bertome Saighan, un bărbat chipeș, scund și neîngrijit, care avea partea din față a capului rasă. Se părea că el nu jelise prea mult moartea verișoarei lui Colavaere, asta pentru că astfel el devenise noul Înalt Senior al Casei Siaghan și pentru că se zvonea că Rand ar fi executat-o. Sau o ucisese. Bertome făcu o plecăciune și zâmbi, însă zâmbetul nu i se oglindea niciodată în ochii negri. Unii spuneau că el ținuse foarte mult la verișoara lui. Ailil Riatin își făcu apariția. Era o femeie zveltă și mândră, cu ochi mari și negri. Deși nu mai era tânără, era destul de frumoasă. Aceasta protesta că avea un căpitan care să-i conducă oastea și că nu dorea să participe la bătălie în persoană. De asemenea, ea protesta și că i-ar fi loială Seniorului Dragon. Însă fratele ei, Toram, revendica tronul pe care Rand i-l pregătea Elaynei, și circulau zvonuri șoptite cum că ea ar face orice pentru Toram, orice. Chiar să se alieze cu inamicii; să pună piedici sau să iscodească, ori amândouă, desigur. Apoi veniră Dalthanes Annallin, Amondrid Osiellin și Doressin Chuliandred, seniori care o ajutaseră pe Colavaere să urce pe Tronul Soarelui, crezând că Rand nu se va mai întoarce niciodată în Cairhien.

Cairhieni sau taireni, aceștia erau aduși pe rând, însoțiți de cincizeci de oșteni, sau cel mult o sută. Erau bărbați și femei în care el se încredea și mai puțin decât în Gregorin sau Semaradrid. Majoritatea erau bărbați, dar nu pentru că el le considera pe femei mai puțin periculoase – nu era *chiar* atât de idiot; o femeie ucidea de două ori mai repede decât un bărbat și pentru mai nimic! –, ci pentru că nu îl lăsa inima să le ia cu el decât pe cele mai periculoase femei acolo unde mergea. Ailil zâmbea călduros în timp ce calcula unde să-ți implânte pumnalul în coaste. Anaiyella, o Înaltă Doamnă mlădioasă și surâzătoare, ce

reușea cu ușurință să se prefacă a fi o femeie frumoasă, cu creier de găină, se întorsese în Tear din Cairhien și începuse să revendice pe șleau tronul Tearului, care era inexistent. O fi fost ea neroadă, însă reușise să își câștige sprijinul atât printre nobili, cât și printre oamenii de rând.

Prin urmare, el îi strânsese laolaltă pe toți cei de la care își luase ochii de prea multă vreme. Nu îi putea supraveghea mereu pe toți, însă nu voia să îi lase să uite că o *făcea* uneori. Îi strânsese laolaltă și aștepta. Trecură două zile. Strângea din dinți și aștepta. Cinci zile. Opt.

Ploaia bătea ca într-o tobă pe cortul lui când, în cele din urmă, sosi și ultimul om pe care îl aștepta.

Scuturându-și apa de pe pelerina din mușama, Davram Bashere își suflă dezgustat mustățile groase și cărunte și își aruncă pelerina pe un scaun. Scund și cu un nas mare și coroiat, ca un cioc, părea mai dolofan decât era. Nu pentru că se fudulea, ci pentru că se considera de aceeași statură ca oricare bărbat de acolo, iar ceilalți îl luau ca atare. Cei înțelepți, cel puțin. Bastonul din fildeș cu cap de lup al mareșalului general din Saldaea, băgat neglijent la centiron, câștigase nenumărate bătălii și șezuse pe tot atâtea mese de consiliu. Se număra printre puținii oameni în mâinile căruia Rand și-ar fi încredințat viața.

– Știu că nu-ți place să dai explicații, bombăni Bashere, dar mi-ar prinde bine dacă ai face puțină lumină.

Aranjându-și sabia, el se trânti pe un scaun și își așeză piciorul peste brațul acestuia. Deși părea mereu degajat, mișcările lui erau mai rapide decât cele ale unui bici.

– *Asha'manul* n-a vrut să-mi spună mai multe decât că ai nevoie urgentă de mine, dar mi-a zis să nu aduc mai mult de o mie de oameni. N-am avut decât jumătate cu mine, însă i-am adus. Nu poate exista o bătălie. Jumătate dintre sigiliile pe care le-am văzut aparțin unor oameni care și-ar mușca limba dacă ar vedea pe cineva în spatele tău cu un cuțit, iar restul, unor oameni care ar încerca să-ți distragă atenția. Asta dacă nu chiar ei l-au plătit pe asasin.

Stând în cămașă la masa de scris, Rand își apăsă obosit ochii cu podul palmelor. Deoarece îl lăsase în urmă pe Boreane

Carivin, fitilurile lămpilor nu erau tăiate cum trebuia. În aer plutea un nor subțire de fum. Stătuse treaz aproape toată noaptea, studiind hărțile împrăștiate pe masă. Erau hărți cu sudul Altarei. Nu erau două la fel.

– Dacă intri în luptă, îi spuse el lui Bashere, cine e mai potrivit să îl plătească pe călău dacă nu cei care te vor mort? Oricum, nu ostașii vor fi cei care vor câștiga această bătălie. Tot ce trebuie ei să facă este să păzească spatele *asha'manilor*. Ce crezi de asta?

Bashere pufni atât de tare, încât mustățile îi fremătară.

– Cred că e sinucidere curată, asta cred. Cuiva i se va face de petrecanie. Facă Lumina să nu fim noi!

Apoi râse de parcă ar fi fost o glumă bună.

Lews Therin râse și el.

CAPITOLUL 22

Nori de furtună

Sub ploaia măruntă și necontenită, mica oaste a lui Rand formase mai multe coloane peste dealurile joase din fața piscurilor Nemarellin, ce se ridicau întunecate și ascuțite spre cerul dinspre apus. Nu era nevoie să stai cu fața în direcția în care intenționai să Călătorești, însă lui Rand i se părea nepotrivit dacă n-o făcea. În ciuda ploii, norii subțiri și cenușii se lăsau străpunși de lumina soarelui. Sau poate ziua părea luminoasă după ce fusese mohorât în ultima vreme.

Patru coloane erau conduse de saldaeanii lui Bashere, bărbați crăcănați, fără armuri, ce purtau vestoane și așteptau răbdători lângă caii lor, sub o pădure de lănci strălucitoare, iar celelalte cinci, de bărbați în haine albastre, cu Dragonul pe piept, aflați sub comanda unui individ scund și îndesat, pe care îl chema Jak Masond. Atunci când se mișca, Masond o făcea cu o iuțeală surprinzătoare, dar în acel moment stătea nemișcat, cu picioarele depărtate și cu mâinile la spate. Oamenii lui stăteau pe poziție, la fel și Apărătorii și Companionii, morocănoși pentru că se aflau în spatele infanteriei. Nobilii și ai lor se foiau, nesiguri, parcă, încotro să o ia. Copitele și cizmele se afundau adânc în noroiul ce mânjea roțile căruțelor cu coviltir. Se

auzeau înjurături de pretutindeni. Era nevoie de timp să aliniezi aproape șase mii de bărbați uzi până la piele, ce deveneau și mai uzi cu fiecare minut care trecea. Și asta fără căruțele cu provizii și remonte.

Rand se îmbrăcase în veșmintele lui cele mai bune, ca să se poată fi observat imediat. Un fir de Putere lustruise vârful ascuțit al Sceptrului Dragonului, ce devenise precum oglinda, iar un altul șlefuise Coroana de Săbii, astfel încât aurul să aibă strălucire. Catarama poleită, în formă de Dragon, a centironului său, strălucea în lumină, la fel ca broderia cu fir de aur ce îi acoperea haina albastră de mătase. Pentru o clipă, regretă că înstrăinase nestematele care îi ornaseră odinioară mânerul sabiei și teaca. Blana neagră de mistreț era utilă, însă orice ostaș ar fi putut purta așa ceva. Oamenii trebuiau să știe cine era el. Seanchanii trebuiau să știe cine venise să îi învingă.

Călare pe Tai'daishar, ce stătea pe un platou, îi privea nerăbdător pe nobili, prezenți cu zecile pe dealuri. Puțin mai încolo de platou, Gedwyn și Rochaid stăteau călare în fața oamenilor lor, toți dispuși într-un pătrat perfect, cu Consacrații în primul rând și Soldații aliniați în spate. Păreau pregătiți de paradă. Nu mulți aveau părul cărunt, sau aproape niciunul, fiindcă erau tineri – câțiva dintre ei la fel de tineri ca Hopwil sau Morr –, însă toți erau suficient de puternici ca să deschidă o poartă. Acesta fusese un aspect obligatoriu. Flinn și Dashiva așteptau în spatele lui Rand, negrupați, împreună cu Adley, Morr, Hopwil și Narishma. Alături de ei se mai aflau doi stegari călare, unul tairen și celălalt cairhienin, ale căror platoșe, coifuri și mănuși cu protecție de oțel străluceau de la atât lustruit. Flamura cărămizie a Luminii și Flamura lungă și albă a Dragonului atârnau moi și ude. Rand îmbrățișase Puterea în cort, unde nimeni nu îl putea vedea cum se clatină, iar ploaia răzleață cădea la un centimetru de el și de calul lui.

Saidinul mânjit părea mai greoi în ziua aceea, asemenea unui ulei rânced ce îi ieșea prin pori și îi păta oasele. Îi păta sufletul. Crezuse că se obișnuise deja cu mizeria, dar în ziua aceea îi provoca o greață mai puternică decât focul înghețat și gheața topită a *saidinului*. Ținea Izvorul cât putea de mult, ca

să nu îi mai fie greață atunci când îl îmbrățișa. Îi putea fi fatal dacă îngăduia senzației de greață să îi distragă atenția de la *acel* zbucium. Poate avea o oarecare legătură cu amețelile. Lumină! Nu putea înnebuni încă și nici nu putea muri! Încă nu. Mai avea atât de multe de făcut.

Își lipi piciorul stâng de crupa lui Tai'daishar, atât cât să simtă pachetul legat între pielea de care era prinsă scărița și pătura stacojie de pe șa. De fiecare dată când făcea asta, ceva se zvârcolea în exteriorul Vidului. Anticipare, sau, poate, o oarecare temere. Bine dresat, calul dădu să se întoarcă spre stânga, iar Rand fu nevoit să tragă de hățuri ca să-l întoarcă. Oare când se *vor* înțelege nobilii între ei? Scrâșni din dinți, nerăbdător.

Își amintea cum, în copilărie, îi auzea pe oameni râzând și spunând că atunci când ploua cu soare Cel Întunecat o bătea pe Semirhage. Râdeau însă doar cu jumătate de gură, iar bătrâna Cenn Buie obișnuia să spună că Semirhage va fi mai neiertătoare și mai furioasă după aceea și că va veni după băieții care nu ascultau de cei mai în vârstă. Aceste cuvinte erau suficiente să-l facă pe Rand s-o ia la sănătoasa, când era mic. Acum își dorea ca Semirhage să fi venit după el chiar în clipa aceea. Ar face-o să plângă.

„Nimic nu o poate face să plângă pe Semirhage, bombăni Lews Therin. Îi face pe alții să verse lacrimi, deoarece ale ei au secat."

Rand râse încet. Dacă ea ar veni în ziua aceea, el ar face-o să plângă. Pe ea și pe restul Rătăciților, dacă ar veni în ziua aceea. Mai mult ca sigur că i-ar face și pe Seanchani să verse lacrimi.

Nu toți erau mulțumiți de poruncile pe care le dăduse el. Lui Sunamon îi dispărea zâmbetul mieros de pe buze când credea că Rand nu se uită. Torean ținea o ploscă în desagi, ce conținea cu siguranță rachiu, sau, poate, mai multe ploști, deoarece bea constant și nu dădea semne că s-ar opri. Semaradrid, Marcolin și Tihera veneau pe rând la Rand, cu fețele întunecate, să se plângă de numărul de ostași. Cu câțiva ani în urmă, aproape șase mii de ostași ar fi fost o oaste suficient de mare pentru orice bătălie, dar ei văzuseră oștiri de zeci de mii, sute de mii, ca pe vremea lui Artur Aripă-de-Șoim. Era nevoie de mult mai

mulți oameni dacă voiau să lupte împotriva Seanchanilor. El îi alunga nemulțumit. Ei nu înțelegeau că cincizeci de *asha'mani* ciudați erau o forță pe care și-ar fi dorit-o oricine. Rand se întrebă ce ar fi zis dacă le-ar fi spus că *el* însuși era o forță. S-ar putea să fie nevoit.

Veni și Weiramon. Nu îi convenea că trebuia să primească porunci de la Bashere sau că trebuiau să străbată munții – era foarte greu să atace în munți –, precum și alte lucruri – Rand era convins că mai existau alte câteva pe care nu îl lăsă să le rostească.

– Saldaeanii par să creadă că ar trebui să călăresc pe flancul drept, bombăni Weiramon cu dispreț.

Își răsuci umerii de parcă, dintr-un motiv sau altul, flancul drept ar fi fost o mare insultă.

– Și pedestrașii, Seniore Dragon. Zău, cred că...

– *Eu* cred că ar trebui să-ți pregătești oamenii, îi spuse Rand pe un ton rece.

O parte din răceală era efectul faptului că plutea într-un vid lipsit de emoție.

– Sau nu vei mai fi pe *niciun* flanc.

Voia să spună că îl va lăsa pe bărbat în urmă dacă nu era gata la timp. Cu siguranță, un idiot ca el nu ar fi însemnat mare pagubă dacă ar fi fost lăsat în acest loc îndepărtat, cu doar câțiva oșteni. Rand s-ar fi întors înainte ca Weiramon să ajungă într-un sat mai mare.

Acesta păli.

– Cum poruncești, Seniore Dragon, spuse el cu o vioiciune care nu îl caracteriza, apoi o luă la galop imediat ce rosti aceste cuvinte.

În ziua aceea, călărea un murg cu pieptul lat.

Domnița bălaie Ailil trase hățurile calului în fața lui Rand, însoțită de Înalta Doamnă Anaiyella. Alcătuiau o pereche ciudată împreună, și nu doar pentru că neamurile lor se urau. Ailil era înaltă pentru o femeie cairhienină, și nu doar pentru o cairhienină, și totul la ea era demnitate și precizie, de la sprâncene și îndoitura de la încheietură a mănușilor roșii până la felul în care pelerina ei de ploaie ce avea gulerul ornat cu perle stătea întinsă

pe crupa iepei cenușii pe care o călărea. Spre deosebire de Semaradrid sau Marcolin, Weiramon sau Tihera, ea nici măcar nu clipi atunci când văzu că picăturile de ploaie nu îl atingeau. Anaiyella clipi, suspină și chicoti cu mâna la gură. Anaiyella era mlădioasă și frumoasă. Pelerina de ploaie cu guler era prevăzută cu rubine și broderii cu fir de aur, însă orice asemănare cu Ailil se oprea aici. Anaiyella era toată o eleganță prețioasă și surâs. Atunci când făcu o plecăciune, calul ei alb o imită îndoindu-și picioarele din față. Animalul era extravagant, dar Rand bănuia că era mai mult de-atât. La fel ca stăpâna lui.

– Seniore Dragon, zise Ailil, trebuie să obiectez din nou pentru că am fost inclusă în această... expediție.

Vocea ei era potolită și neutră, dacă nu de-a dreptul neprietenoasă.

– Îmi voi trimite oștenii unde și când poruncești, dar nu-mi doresc să fiu în mijlocul bătăliei.

– Oh, nu, adăugă Anaiyella înfiorându-se ușor.

Chiar și tonul îi suna a zâmbet.

– Sunt neplăcute bătăliile astea. Așa zice al meu Maestru al Cailor. Doar nu vrei să ne faci să mergem, Seniore Dragon? Am auzit că ai o grijă deosebită față de femei. Nu-i așa, Ailil?

Rand fu atât de uluit, încât Vidul se prăbuși, iar *saidinul* se risipi. Picăturile de ploaie începură să-i șiroiască prin păr și să îi pătrundă în haină, dar, pentru o clipă, ținându-se strâns de partea ridicată din față a șeii ca să nu cadă și văzând patru femei în loc de două, fu prea uluit ca să observe. Cât de multe știau? *Aflaseră*? Câți oameni știau? Cum de știau? Lumină, zvonurile îl făcuseră să le ucidă pe Morgase, pe Elayne, pe Colavaere și alte o sută de femei, poate, și pe fiecare în cel mai urât mod! Înghiți în sec, împotrivindu-se senzației de greață. Aceasta era parțial vina *saidinului*. „Arză-m-ar focu', câte iscoade sunt cu ochii pe mine?" Fu un gând ca o temere.

„Morții veghează, șopti Lews Therin. Morții n-au tihnă." Rand se cutremură.

– Încerc să am grijă față de femei, le spuse el când reuși să vorbească.

De două ori mai repede decât un bărbat și pentru mai nimic!

– Tocmai de aceea vreau să vă țin aproape în următoarele zile. Dar dacă nu vă place deloc această idee, l-aș putea desemna pe unul dintre *asha'mani*. Veți fi în siguranță în Turnul Negru.

Anaiyella chițăi, iar fața ei deveni pământie.

– Nu, mulțumesc, zise Ailil după o clipă, foarte calmă. Cred că ar fi mai bine să mă sfătuiesc cu căpitanul meu în legătură cu ce ar putea urma.

Se opri înainte să își întoarcă iapa și îi aruncă o privire piezișă lui Rand.

– Fratele meu, Toram, este... năprasnic, Seniore Dragon. Ba chiar nechibzuit. Eu nu sunt.

Anaiyella îi zâmbi mult prea drăgălaș lui Rand, ba chiar se bâțâi ușor înainte s-o urmeze pe Ailil, însă odată ce își întoarse fața de la el, femeia dădu pinteni calului și pocni din biciul cu mâner bătut în nestemate, trecând repede pe lângă cealaltă femeie. Calul alb părea surprinzător de iute.

Într-un final, totul fu pregătit. Coloanele formate făcură cale-ntoarsă, șerpuind peste dealurile joase.

– Începe, îi spuse Rand lui Gedwyn, care dădu pinteni calului și porunci oamenilor săi.

Cei opt Consacrați călăreau în față și descălecară pe pământul pe care îl memoraseră, cu fața la munți. Unul părea familiar, un individ cărunt, a cărui barbă ascuțită, după moda tairenă, arăta ciudat pe fața lui zbârcită, ca a unui țăran. Opt linii verticale de lumină puternică și albastră își făcură apariția și se transformară în porți ce lăsau să se vadă priveliști ușor diferite ale unei văi de munte lungi și puțin împădurite ce se transforma într-o trecătoare abruptă. Era în Altara, în munții Venir.

„Omoară-i, îl imploră Lews Therin. Sunt prea periculoși ca să fie lăsați în viață!" Fără să stea pe gânduri, Rand înăbuși vocea. Lews Therin avea adeseori acea reacție atunci când un alt bărbat conducea Puterea, sau când doar ar fi putut să o conducă. Nu se mai întreba de ce.

Dădu o poruncă, iar Flinn clipi mirat, înainte să se grăbească să se alăture șirului și să împletească a noua poartă. Niciuna nu era atât de mare cum putea face Rand, dar prin oricare dintre ele ar fi putut trece o căruță. Intenționase să le

deschidă el însuși, însă nu voia să îmbrățișeze din nou *saidinul* în văzul tuturor. Observă că Gedwyn și Rochaid îl priveau, amândoi afișând același zâmbet cu subînțeles. La fel făcea și Dashiva, care stătea încruntat și își mișca buzele de parcă ar fi vorbit de unul singur. Oare își imagina sau și Narishma se uita chiorâș la el? Și Adley? Și Morr?

Se înfioră fără să vrea. Era firesc să nu aibă încredere în Gedwyn și în Rochaid, dar, oare, începeau să îl cuprindă temerile, cum le numise Nynaeve? Un soi de nebunie, o bănuială paralizantă și întunecată despre oricine și orice? Existase un Coplin, Benly, care credea că toată lumea uneltea împotriva lui. Rand se înfometase până murise, pe vremea când era copil, refuzând să mănânce de teamă ca mâncarea să nu fie otrăvită.

Aplecându-se peste grumazul lui Tai'daishar, dădu pinteni calului și trecu prin poarta cea mai mare. Întâmplarea făcea că era cea deschisă de Flinn, însă el ar fi trecut și printr-una creată de Gedwyn chiar atunci. Fu primul care păși pe solul altaran.

Ceilalți îl urmară repede, mai ales *asha'manii*. Dashiva se holbă în direcția lui Rand, încruntându-se, la fel făcu și Narishma, dar Gedwyn își mobiliză de îndată Soldații. Rând pe rând, aceștia țâșniră din loc, deschiseră o poartă și trecură prin ea, trăgându-și caii după ei. În față, în susul văii, sclipiri strălucitoare de lumină anunțau porți ce se deschideau și se închideau. *Asha'manii* puteau Călători pe distanțe scurte fără să memoreze mai întâi tărâmul de unde plecau și parcurgeau distanțele mult mai repede decât călăreau. Pe scurt, doar Gedwyn și Rochaid rămaseră în urmă, în afară de Consacrații care țineau porțile deschise. Ceilalți urmau să se răspândească spre apus, în căutarea Seanchanilor. Saldaeanii trecură prin porți din Illian, călare. Oștenii Legiunii se răspândiră printre copaci în pas alergător, cu arbaletele pregătite. Pe pământurile acestea, ei se puteau deplasa la fel de repede pe jos precum călăreții.

În vreme ce restul oștirii începea să iasă prin porți, Rand porni călare în susul văii, în direcția unde plecaseră *asha'manii*. Munții se înălțau până la cer în urma lui, ca un zid care mărginea Adâncul, însă, înspre apus, piscurile ajungeau aproape până în Ebou Dar. Dădu pinteni calului, care o luă la galop.

Bashere îl prinse din urmă înainte ca Rand să ajungă la trecătoare. Murgul bărbatului era mic –, cei mai mulţi saldaeani călăreau cai mici –, dar iute.

– Nici urmă de Seanchan pe-aici, pare-se, spuse el aproape într-o doară, mângâindu-şi mustaţa cu nodul degetului. Dar ar fi putut fi. Tenobia n-ar pregeta să-mi înfigă capul în ţeapă pentru că am urmat un Dragon Renăscut viu, darămite unul mort.

Rand se încruntă. Poate ar fi mai bine să îl ia pe Flinn ca să-i păzească spatele, şi pe Narishma, şi... Flinn îi salvase viaţa; bărbatul trebuie să-i fi fost loial. Însă bărbaţii erau schimbători. Şi Narishma? Chiar şi după...? Simţi un fior rece când se gândi la riscul pe care şi-l asumase. Nu erau temeri. Narishma *dăduse* dovadă de loialitate, cu toate acestea, îşi asumase un risc nebunesc. La fel de nebunesc ca fuga lui de priviri care nici măcar nu era sigur că erau reale, ca fuga într-un loc unde nu ştia ce îl aştepta. Bashere avea dreptate, dar Rand nu voia să întindă vorba.

Versanţii înalţi ai trecătorii erau din stâncă şi bolovani de toate mărimile, însă printre pietre zăceau bucăţi bătute de vreme din ceea ce trebuie să fi fost odinioară o statuie uriaşă. Pe unele le recunoşteau, deoarece erau bucăţi de piatră lucrată, altele, mai puţin. O mână cu inel, aproape la fel de mare cât pieptul lui, ce ţinea mânerul unei săbii cu lama ruptă, mai lat decât palma lui. Capul mare al unei femei, a cărei faţă era brăzdată de fisuri, şi care purta o coroană ce părea făcută din pumnale orientate în sus, unele dintre ele încă întregi.

– Cine crezi că este? întrebă el.

O regină, desigur. Chiar dacă negustorii sau înţelepţii purtaseră coroane odinioară, doar domnitorii şi generalii meritau statui.

Bashere se răsuci în şa ca să se uite mai bine la cap, înainte să vorbească.

– Pun rămăşag că e o regină din Shiota, zise el în cele din urmă. Nu e străveche. Odată, am văzut o statuie făcută în Kharon şi era atât de bătută de vreme, încât nu îţi dădeai seama dacă era bărbat sau femeie. E o cuceritoare, altminteri nu ar fi avut sabie. Parcă-mi aduc aminte că în Shiota ofereau o coroană

ca asta domnitorului ce mărea hotarele. Să-i fi spus „Coroana de Săbii"? O soră Brună ar putea să-ţi spună mai multe.

– Nu-i important, îl repezi Rand iritat.

Pumnalele chiar semănau cu nişte săbii.

Bashere continuă totuşi, încruntându-şi sprâncenele cărunte şi afişând o expresie gravă.

– Cred că era ovaţionată de mii de oameni care o numeau nădejdea Shiotei, poate chiar credeau că era. Pe vremea ei, poate că a fost la fel de temută şi de respectată cum a fost mai târziu Artur Aripă-de-Şoim. Acum însă, s-ar putea ca nici măcar surorile Brune să nu-i ştie numele. Când mori, oamenii încep să uite cine ai fost şi ce ai făcut sau ce-ai încercat să faci. Toţi murim la un moment dat şi toţi suntem uitaţi, în cele din urmă, dar n-are rost să mori înainte de vreme.

– Nici n-am de gând, spuse Rand pe un ton aspru.

Ştia unde îi era menit să moară, ba chiar şi când. Cel puţin, aşa credea.

Zări mişcare cu coada ochiului, jos, unde stânca golaşă lăsa locul arbuştilor şi câtorva arbori. La aproape patruzeci de metri mai încolo, un bărbat păşi în spaţiul deschis şi îşi ridică arcul, trăgând uşor săgeata spre obraz. Totul părea să se întâmple într-o clipită.

Mârâind, Rand îl întoarse pe Tai'daishar, văzându-l pe arcaş cum îl ocheşte. Când îmbrăţişă *saidinul*, viaţa dulce şi mizeria îl inundară deopotrivă. Simţea că ameţeşte. Văzu doi arcaşi. Îşi simţea fierea în gât în timp ce se lupta cu valurile necontrolate de Putere care încercau să îi pătrundă până în oase şi să-i îngheţe carnea. Nu le *putea* controla; ce putea face era să rămână în viaţă. Se luptă cu disperare să-şi limpezească vederea, să vadă suficient de bine ca să împletească firele pe care abia reuşea să le formeze, deoarece greaţa îl inunda cu aceeaşi forţă ca Puterea. I se păru că îl aude pe Bashere strigând. Doi arcaşi traseră.

Rand ar fi trebuit să moară. De la distanţa aceea, un băiat ar fi trebuit să-şi nimerească ţinta. Poate faptul că era *ta'veren* îl salvase. În timp ce arcaşul trăgea cu săgeţile, câteva prepeliţe cu aripile gri îşi luară zborul aproape de la picioarele lui, scoţând

țipete ascuțite. Nu era suficient ca să abată atenția unui bărbat experimentat și, într-adevăr, individul nu tresări aproape deloc. Rand simți adierea săgeții când aceasta îi trecu pe lângă obraz.

Mingi de foc, de mărimea unui pumn, îl nimeriră dintr-odată pe arcaș. El țipă când brațul i se desprinse de trup, ținând în continuare arcul în mână. O altă minge de foc îl nimeri în piciorul stâng, la nivelul genunchiului, iar bărbatul căzu țipând ca din gură de șarpe.

Înclinându-se în șa, Rand își goli măruntaiele pe pământ. Stomacul încerca să elimine toată mâncarea pe care o înghițise. Vidul și *saidinul* se risipiră, provocându-i greață. Abia se ținea în șa să nu cadă.

Când reuși să se îndrepte din nou, luă batista albă din pânză, pe care Bashere i-o întinse în tăcere, și se șterse la gură. Saldaeanul se încruntă îngrijorat, fiindcă avea motive. Rand își simțea stomacul de parcă acesta ar mai vrea să se golească. Se gândea că trebuie să fi fost palid. Inspiră adânc. Eliberând *saidinul* astfel, i-ar fi putut aduce moartea. Simțea încă Izvorul; bine măcar că *saidinul* nu îl epuizase. Bine măcar că reușea să vadă limpede; era un singur Davram Bashere. Senzația de greață părea să fie mai puțin rea de fiecare dată când îmbrățișa *saidinul*.

– Ia să vedem dacă a mai rămas ceva din individul ăsta ca să vorbească, îi spuse el lui Bashere.

Nu mai rămăsese nimic.

Rochaid era în genunchi, scotocind liniștit prin haina sfâșiată și plină de sânge a bărbatului. În afară de brațul și piciorul care îi lipseau, mortul avea în piept o gaură înnegrită, cât un cap de mare. Era Eagan Padros; ochii lui goi se holbau la cer, mirați. Gedwyn ignoră trupul de la picioarele lui și îl privea cu atenție pe Rand, cu aceeași privire rece ca Rochaid. Ambii bărbați îmbrățișau *saidinul*. În mod surprinzător, Lews Therin doar gemu.

Flinn și Narishma urcau în galop povârnișul, în tropot de copite, urmați de aproape o sută de saldaeani. Pe măsură ce aceștia se apropiau, Rand simțea Puterea în bărbatul cărunt și în cel mai tânăr, poate mai multă decât putea îmbrățișa. Amândoi acumulaseră forță de la Fântânile din Dumai încoace. Așa se întâmpla în cazul bărbaților; femeile păreau să acumuleze

forță treptat, iar bărbații, dintr-odată. Flinn era mai puternic decât Gedwyn sau decât Rochaid. Nici Narishma nu era departe, pentru moment; nu aveai de unde ști cum se va termina. Însă niciunul nu îl egala pe Rand, nici pe departe. Oricum, nu încă. N-aveai de unde ști ce va veni odată cu trecerea timpului. Nimic în privința temerilor.

– Se pare c-am făcut bine că te-am urmat, Seniore Dragon.

În vocea lui Gedwyn se simțea îngrijorarea și un dram de zeflemea.

– Ți-e rău la stomac în dimineața asta?

Rand scutură din cap. Nu-și putea lua ochii de la fața lui Padros. De ce? Fiindcă el cucerise Illianul? Deoarece bărbatul îi era credincios „Seniorului Brend"?

Scoțând un sunet puternic, Rochaid smulse o pungă de piele uzată din buzunarul hainei lui Padros și o goli. Monedele din aur se vărsară pe piatră, sărind și zornăind.

– Treizeci de coroane, mârâi el. Coroane din Tar Valon. Nu încape îndoială cine l-a tocmit.

Luă o monedă și i-o aruncă lui Rand, care nu făcu niciun efort să o prindă. Aceasta ricoșă din brațul lui.

– Vom găsi suficiente monede din Tar Valon, zise Bashere cu calm. Jumătate dintre oamenii din această vale au câteva în buzunare. Până și eu.

Gedwyn și Rochaid își întoarseră capetele ca să se uite la el. Bashere zâmbi în spatele mustății sale dese, sau cel puțin își dezveli dinții, dar unii dintre saldaeani se foiră stânjeniți în șei și-și pipăiră pungile de la brâu.

Mai în sus, unde trecătoarea era puțin mai uniformă între versanții abrupți ai muntelui, o dungă de lumină se roti și se transformă într-o poartă. Prin ea trecu în grabă un shienaran cu moț în creștet și îmbrăcat într-o haină neagră, trăgându-și calul după el. Pare-se că fusese găsit primul Seanchan și nu prea departe, dacă bărbatul revenise atât de repede.

– E timpul să ne punem în mișcare, îi spuse Rand lui Bashere.

Bărbatul încuviință, însă nu se clinti din loc. În schimb, îi privea cu atenție pe cei doi *asha'mani* care stăteau lângă Padros. Aceștia nu îl băgau în seamă.

– Ce facem cu el? vru să știe Gedwyn, arătând spre cadavru. Ar trebui să-l trimitem înapoi vrăjitoarelor.

– Lăsați-l, răspunse Rand.

„Acum ești pregătit să ucizi?", întrebă Lews Therin. El nu părea deloc nebun.

„Încă nu, reflectă Rand. În curând."

Dându-i pinteni lui Tai'daishar, coborî povârnișul în galop spre oastea lui. Dashiva și Flinn îl urmară îndeaproape, la fel și Bashere, și cei o sută de saldaeani. Cu toții priveau în jurul lor de parcă s-ar fi așteptat la un alt atac. Spre răsărit se adunau nori negri printre piscuri. Se va isca o altă furtună *cemaros*. În curând.

Tabăra de pe coama dealului era bine poziționată, cu un pârâu șerpuitor în apropiere pentru apă și vedere bună spre posibilele căi de acces în pășunea lungă de munte. Assid Bakuun nu era mândru că se află în tabără. Vreme de treizeci de ani, de când era în Oastea Neînvinsă, ridicase sute de tabere; mai degrabă s-ar fi mândrit dacă ar fi traversat o încăpere fără să se prăbușească. Nici nu se mândrea cu cine era. Cei treizeci de ani de când era în slujba Împărătesei, fie-i viața lungă, și rebeliunile ocazionale ale unor parveniți nebuni cu pretenții la Tronul de Cleștar îl pregătiseră pentru asta. Oastea Neînvinsă se antrena și se pregătea de două generații, în vreme ce erau construite corăbii uriașe care să aducă Reîntoarcerea. Cu siguranță, Bakuun fusese mândru când aflase că era unul dintre Strămoși. Cu siguranță, i se puteau ierta visurile de a recuceri pământurile furate de la moștenitorii de drept ai lui Artur Aripă-de-Șoim, chiar și visurile nebunești de a săvârși această nouă Consolidare, înainte să vină *Corenne*. După cum se dovedi, nu era un vis nebunesc, dar nu era nici cum își imaginase.

Patrula de cincizeci de lăncieri taraboneri se întorcea, urcând dealul călare. Platoșele lor solide erau pictate cu dungi roșii și verzi, iar protecțiile smălțuite le ascundeau mustățile dese. Aceștia călăreau bine, ba chiar luptau bine atunci când aveau conducători pricepuți. Mai mult de zece ori pe-atâția se aflau deja printre focurile aprinse sau jos, la pripoane, îngrijind caii, iar trei patrule nu se întorseseră încă. Bakuun

nu se aşteptase niciodată ca mai bine de jumătate dintre oamenii aflaţi sub comanda lui să fie urmaşi ai tâlharilor, care nu se ruşinau de acest lucru; aceştia te priveau drept în ochi. Comandantul patrulei îi făcu o plecăciune adâncă atunci când caii, cu picioarele pline de noroi, trecură pe lângă el, dar mulţi alţii îşi continuară discuţiile cu accentele lor ciudate, vorbind prea repede pentru ca Bakuun să înţeleagă dacă nu asculta cu atenţie.

Scuturând din cap, Bakuun se îndreptă cu paşi hotărâţi spre cortul mare al *sul'damei*. Era mai mare decât al lui, din necesitate. Patru dintre ele stăteau afară pe scăunele, îmbrăcate în rochiile de un albastru-închis, cu fulgerul bifurcat pe poale, şi se bucurau de soarele ce se ivise între furtuni. Acum, acestea erau destul de rare. *Damane*, în veşmânt cenuşiu, şedea la picioarele lor, iar Nerith îi împletea părul bălai. Ele vorbeau cu ea, râzând suav. Brăţara de la capătul lesei *a'dam* din argint zăcea pe pământ. Bakuun mormăi cu amărăciune. Avea şi el acasă un câine-lup preferat, ba chiar îi vorbea uneori, însă nu se aştepta niciodată ca Nip să poarte o conversaţie.

– Se simte bine? o întrebă el pe Nerith, nu pentru prima oară.

Sau pentru a zecea oară.

– E totul în regulă cu ea?

Damane plecă ochii şi tăcu.

– Se simte destul de bine, căpitane Bakuun.

Nerith, o femeie cu faţa pătrăţoasă, arătă în vocea ei o oarecare doză de respect, dar nu mai mult. Ea o mângâia cu blândeţe pe *damane* pe cap în timp ce vorbea.

– Indiferent care o fi fost motivul indispoziţiei, acum a dispărut. Un lucru mărunt, fără îndoială. Nimic îngrijorător.

Damane tremura.

Bakuun mormăi din nou. Nu era diferit de răspunsul pe care îl primise înainte. Totuşi, se întâmplase ceva în Ebou Dar, şi nu doar cu această *damane*. Toate femeile *sul'dam* tăceau chitic – şi cei de Sânge nu spuneau nimic, desigur, nu unuia ca el –, dar Bakuun auzise prea multe şoapte. Se zvonea că *damane* erau bolnave sau îşi pierduseră minţile. Lumină! Nu o mai văzuse pe niciuna dintre cele folosite prin Ebou Dar odată ce

orașul fusese salvat, nici măcar pentru un spectacol de artificii dedicate victoriei. Cine mai auzise una ca asta!

– Ei bine, nădăjduiesc ca ea..., începu el, apoi tăcu atunci când un *raken* își făcu apariția, străbătând trecătoarea dinspre răsărit.

Bătea cu putere din aripile mari, acoperite cu piele, ca să se înalțe în aer, iar când ajunse deasupra dealului, creatura se înclină brusc și descrise un mic cerc, îndreptându-și în jos vârful aripii. O flamură subțire și roșie căzu sub greutatea unei bile de plumb.

Bakuun abia se abținu să nu blesteme. Zburătorii se dădeau întotdeauna în stambă, dar dacă ăștia doi îl vor răni pe vreunul dintre oamenii lui în timp ce își livrau raportul, îi va jupui de vii, indiferent pe cine va trebui să înfrunte ca să pună mâna pe ei. Nu ar fi vrut să lupte fără zburătorii-iscoade, însă aceștia erau cocoloșiți de parcă ar fi fost animalul preferat de companie al celor de Sânge.

Flamura căzu drept, ca o săgeată. Greutatea de plumb aterizâ pe pământ și se rostogoli pe coama dealului, ajungând aproape de stâlpul înalt și subțire, destinat mesajelor, care era prea lung ca să fie coborât dacă nu trebuia trimis vreun mesaj. Și-apoi, atunci când era întins pe jos, cineva își mâna întotdeauna calul pe-acolo, iar acesta își rupea încheieturile.

Bakuun o luă înspre cortul lui, însă prim-locotenentul său îl aștepta deja, ținând în mâini flamura mânjită de noroi și tubul în care era mesajul. Tiras era un bărbat osos, cu un cap mai înalt decât el și cu o barbă răzleață ce îi atârna de vârful bărbiei.

Raportul rulat în tubul din metal, pe o bucată de hârtie prin care Bakuun putea vedea, era scris simplu. Deși nu fusese niciodată obligat să călărească un *raken* sau un *to'raken* – Slavă Luminii și fie-i viața lungă și fie lăudată Împărăteasa! –, se îndoia că era ușor să manevrezi o peniță într-o șa legată pe spatele unei șopârle zburătoare. Conținutul mesajului îl făcu să ridice capacul mesei mici și să scrie în grabă.

– Este o oaste la nici zece kilometri est de-aici, îi spuse el lui Tiras. De cinci sau șase ori mai mulți decât noi.

nu se aşteptase niciodată ca mai bine de jumătate dintre oamenii aflaţi sub comanda lui să fie urmaşi ai tâlharilor, care nu se ruşinau de acest lucru; aceştia te priveau drept în ochi. Comandantul patrulei îi făcu o plecăciune adâncă atunci când caii, cu picioarele pline de noroi, trecură pe lângă el, dar mulţi alţii îşi continuară discuţiile cu accentele lor ciudate, vorbind prea repede pentru ca Bakuun să înţeleagă dacă nu asculta cu atenţie.

Scuturând din cap, Bakuun se îndreptă cu paşi hotărâţi spre cortul mare al *sul'damei*. Era mai mare decât al lui, din necesitate. Patru dintre ele stăteau afară pe scăunele, îmbrăcate în rochiile de un albastru-închis, cu fulgerul bifurcat pe poale, şi se bucurau de soarele ce se ivise între furtuni. Acum, acestea erau destul de rare. *Damane*, în veşmânt cenuşiu, şedea la picioarele lor, iar Nerith îi împletea părul bălai. Ele vorbeau cu ea, râzând suav. Brăţara de la capătul lesei *a'dam* din argint zăcea pe pământ. Bakuun mormăi cu amărăciune. Avea şi el acasă un câine-lup preferat, ba chiar îi vorbea uneori, însă nu se aştepta niciodată ca Nip să poarte o conversaţie.

– Se simte bine? o întrebă el pe Nerith, nu pentru prima oară.

Sau pentru a zecea oară.

– E totul în regulă cu ea?

Damane plecă ochii şi tăcu.

– Se simte destul de bine, căpitane Bakuun.

Nerith, o femeie cu faţa pătrăţoasă, arătă în vocea ei o oarecare doză de respect, dar nu mai mult. Ea o mângâia cu blândeţe pe *damane* pe cap în timp ce vorbea.

– Indiferent care o fi fost motivul indispoziţiei, acum a dispărut. Un lucru mărunt, fără îndoială. Nimic îngrijorător.

Damane tremura.

Bakuun mormăi din nou. Nu era diferit de răspunsul pe care îl primise înainte. Totuşi, se întâmplase ceva în Ebou Dar, şi nu doar cu această *damane*. Toate femeile *sul'dam* tăceau chitic – şi cei de Sânge nu spuneau nimic, desigur, nu unuia ca el –, dar Bakuun auzise prea multe şoapte. Se zvonea că *damane* erau bolnave sau îşi pierduseră minţile. Lumină! Nu o mai văzuse pe niciuna dintre cele folosite prin Ebou Dar odată ce

orașul fusese salvat, nici măcar pentru un spectacol de artificii dedicate victoriei. Cine mai auzise una ca asta!

– Ei bine, nădăjduiesc ca ea..., începu el, apoi tăcu atunci când un *raken* își făcu apariția, străbătând trecătoarea dinspre răsărit.

Bătea cu putere din aripile mari, acoperite cu piele, ca să se înalțe în aer, iar când ajunse deasupra dealului, creatura se înclină brusc și descrise un mic cerc, îndreptându-și în jos vârful aripii. O flamură subțire și roșie căzu sub greutatea unei bile de plumb.

Bakuun abia se abținu să nu blesteme. Zburătorii se dădeau întotdeauna în stambă, dar dacă ăștia doi îl vor răni pe vreunul dintre oamenii lui în timp ce își livrau raportul, îi va jupui de vii, indiferent pe cine va trebui să înfrunte ca să pună mâna pe ei. Nu ar fi vrut să lupte fără zburătorii-iscoade, însă aceștia erau cocoloșiți de parcă ar fi fost animalul preferat de companie al celor de Sânge.

Flamura căzu drept, ca o săgeată. Greutatea de plumb aterizâ pe pământ și se rostogoli pe coama dealului, ajungând aproape de stâlpul înalt și subțire, destinat mesajelor, care era prea lung ca să fie coborât dacă nu trebuia trimis vreun mesaj. Și-apoi, atunci când era întins pe jos, cineva își mâna întotdeauna calul pe-acolo, iar acesta își rupea încheieturile.

Bakuun o luă înspre cortul lui, însă prim-locotenentul său îl aștepta deja, ținând în mâini flamura mânjită de noroi și tubul în care era mesajul. Tiras era un bărbat osos, cu un cap mai înalt decât el și cu o barbă răzleață ce îi atârna de vârful bărbiei.

Raportul rulat în tubul din metal, pe o bucată de hârtie prin care Bakuun putea vedea, era scris simplu. Deși nu fusese niciodată obligat să călărească un *raken* sau un *to'raken* – Slavă Luminii și fie-i viața lungă și fie lăudată Împărăteasa! –, se îndoia că era ușor să manevrezi o peniță într-o șa legată pe spatele unei șopârle zburătoare. Conținutul mesajului îl făcu să ridice capacul mesei mici și să scrie în grabă.

– Este o oaste la nici zece kilometri est de-aici, îi spuse el lui Tiras. De cinci sau șase ori mai mulți decât noi.

Zburătorii exagerau uneori, dar adesea nu foarte mult. Cum reușise o oaste atât de numeroasă să străbată munții aceia fără să fi fost zărită? El văzuse coasta dinspre răsărit și mai bine și-ar fi rugat moartea decât să încerce să aterizeze acolo. Arză-i-ar focu' ochii, zburătorii se lăudau că puteau zări de la distanță până și un purice mișcându-se.

– N-avem de ce să credem că ei știu că suntem aici, însă nu ne-ar strica niște întăriri.

Tiras râse.

– Îi vom nimici cu *damanele*, chiar dacă or fi de douăzeci de ori mai mulți decât noi.

Singurul defect al bărbatului era îngâmfarea, deși era un soldat bun, altminteri.

– Și dacă au cu ei câteva... Aes Sedai? întrebă încet Bakuun, abia pronunțând numele, când vârî în tub raportul zburătorului împreună cu mesajul lui scurt.

Nu credea că *cineva* le-ar putea lăsa pe acele... femei în voia lor.

Expresia de pe fața lui Tiras trăda faptul că își amintea poveștile despre o armă Aes Sedai. Flamura roșie flutura în urma lui în timp ce el fugea cu tubul în care se afla mesajul.

La scurt timp, tubul și flamura erau prinse în vârful stâlpului pentru mesaje, iar o adiere ușoară mișca fâșia lungă și roșie la patruzeci de metri deasupra coamei dealului. *Rakenul* zbură înspre el de-a lungul văii, cu aripile întinse și amenințătoare. Dintr-odată, una dintre zburătoare se dădu jos din șa și rămase atârnată – cu capul în jos! – de ghearele creaturii. Lui Bakuun i se făcu rău când o văzu. Ea apucă flamura cu mâna, iar stâlpul se îndoi, apoi reveni la loc vibrând când tubul se desprinse de clamă. Femeia începu să se cațere înapoi în șa, în vreme ce creatura urca încet, descriind cercuri.

Din fericire, Bakuun reuși să îi alunge din gând pe *raken* și pe zburătoare pe măsură ce privea valea, cercetând-o. Aceasta era largă și lungă, aproape plată, exceptând dealul acela, și era înconjurată de versanți abrupți și împăduriți; doar o capră ar fi putut pătrunde acolo, însă nu prin trecătorile pe care le veghea el. Cu ajutorul *damanelor*, putea nimici orice inamic înainte ca

dușmanul să încerce să atace traversând lunca noroioasă. Dar el trimisese vorbă; dacă inamicii vor înainta fără șovăire, aceștia vor sosi înaintea întăririlor, cărora le vor lua cel mult trei zile să ajungă. Cum *reușiseră* să vină acolo nevăzuți?

Lipsise vreo două sute de ani de la ultimele bătălii ale Consolidării, iar unele rebeliuni nu fuseseră neînsemnate. Doi ani de lupte pe Marendalar, treizeci de mii de morți și de cincizeci de ori călătorise cu corabia înapoi pe uscat. Un ostaș rămânea în viață dacă era atent la lucrurile ciudate. Poruncind să se ridice tabăra și ștergând orice urmă că fuseseră acolo, începu să-și mute oastea pe versanții împăduriți. Nori negri se adunau la răsărit. O altă furtună blestemată se pregătea să izbucnească.

CAPITOLUL 23

Negura războiului, focul bătăliei

Ploaia nu începuse încă să cadă. Rand îl îndrumă pe Tai'shar după un copac scos din rădăcini, căzut pe povârniș și se uită încruntat la bărbatul care zăcea întins cu fața în sus în spatele trunchiului de copac. Individul era scund și bine făcut, fața îi era zbârcită, iar armura pe care o purta era formată din plăci suprapuse, lăcuite în albastru și verde. Acesta se holba cu niște ochi goi la norii negri de deasupra. Aducea mult cu Eagan Padros, în ciuda piciorului lipsă. Era ofițer. Sabia de lângă mâna-i moale avea mâner din fildeș, sculptat în formă de femeie, iar coiful său lăcuit, în formă de cap de insectă, era prevăzut cu două pene lungi și albastre.

Copaci dezrădăcinați sau rupți, mulți fiind arși în întregime, erau împrăștiați pe versantul muntelui pe o suprafață de mai bine de trei sute de metri. Mai existau și trupuri de bărbați frânte sau sfâșiate de *saidinul* ce măturase versantul. Aproape toți aveau chipurile acoperite cu zale din oțel și platoșe pictate cu dungi orizontale. Nu era nicio femeie, slavă Luminii! Caii răniți fuseseră omorâți, încă un lucru pentru care trebuia să fie recunoscător. Era incredibil cât de tare putea necheza un cal!

„Crezi că morții sunt tăcuți? întrebă Lews Therin râzând zgomotos. Crezi asta? rosti el cu o voce îndurerată și plină de furie. *Morții* urlă *la mine*!"

„Și la mine, se gândi Rand întristat. Nu-i pot asculta, dar cum le închidem gurile?"

Lews Therin începu să plângă pentru Ilyena lui, pe care o pierduse.

– O mare izbândă, intonă Weiramon în spatele lui Rand, apoi bombăni: Deși nu ne aduce prea multă onoare. Vechile căi sunt mai bune.

Haina lui Rand era plină de noroi, cu toate acestea, în mod surprinzător, Weiramon arăta la fel de dichisit cum fusese pe Drumul de Argint. Coiful și armura îi luceau. Cum reușise? În cele din urmă, taraboneriii atacaseră cu lăncieri, având curaj împotriva Puterii Supreme, iar Weiramon atacase și el, ca să le rupă rândurile. Făcuse acest lucru fără să primească poruncă și fusese urmat de toți tairenii, în afară de Apărători, ba chiar de un tairean pe jumătate beat, în mod surprinzător. Fusese urmat chiar și de Semaradrid și de Gregorin Panar, însoțiți de majoritatea cairhienilor și a illianerilor. Era deja greu să rămâi nemișcat, când toți bărbații voiau să intre în luptă cu cineva pe măsura lor. *Asha'manii* ar fi putut rezolva situația mai rapid, dar cu mai multă vărsare de sânge.

Rand nu luase parte la luptă. Rămăsese în șa, undeva unde putea fi văzut de oamenii lui. Se temuse să îmbrățișeze Puterea. Nu îndrăznea să-și arate slăbiciunea. Nici măcar un dram. Lews Therin bolborosise îngrozit la acest gând.

La fel de surprinzătoare ca haina curată a lui Weiramon, Anaiyella călărea alături de el și, pentru prima oară, nu rânjea. Afișa însă o expresie dezaprobatoare. În mod ciudat, aceasta nu o slujea așa cum o făceau zâmbetele ei mieroase. Nu participase la atac, desigur, așa cum n-o făcuse nici Ailil, dar Maestrul Cailor ei, da. Acesta era în mod sigur mort, cu o lance tarabonerăînfiptă în piept. Anaiyella nu era prea încântată. Dar de ce îl însoțea pe Weiramon? Tairenii se adunau laolaltă? Poate. Ea fusese cu Sunamon, din câte observase Rand.

Bashere urcă povârnișul călare, croindu-și drum printre cadavre. Însă nu le acorda mai multă atenție decât trunchiurilor

de copaci despicate sau cioturilor ce ardeau. Coiful îi atârna de șa, iar mănușile îi erau băgate la centiron. Era plin de noroi pe partea dreaptă, la fel și calul lui.

– Aracome a murit, zise el. Flinn a încercat să îl Tămăduiască, dar nu cred că Aracome ar fi vrut să trăiască așa. Au murit aproape cincizeci de oameni până acum, iar unii dintre cei rămași s-ar putea să nu supraviețuiască.

Anaiyella păli. Rand o văzuse lângă Aracome, golindu-și măruntaiele. Oamenii de rând morți nu o afectau atât de mult.

Pentru o clipă, lui Rand i se făcu milă. Nu de ea și nici de Aracome. Ci de Min, deși aceasta se afla în siguranță, în Cairhien. Min prevestise moartea lui Aracome într-una dintre viziunile ei, însă și pe cea a lui Gueyam și a lui Maraconn. Indiferent ce văzuse ea, Rand spera să nu se apropie de realitate.

Aproape toți Soldații plecaseră să cerceteze din nou împrejurimile, dar jos, pe pajiștea întinsă, căruțele cu provizii și caii tineri de tracțiune ieșeau prin porțile împletite de Consacrații lui Gedwyn. Bărbații care le însoțeau rămâneau cu gurile căscate de îndată ce vedeau limpede. Pământul noroios nu era la fel de bine arat precum cel de pe versantul muntelui, cu toate acestea, brazde înnegrite, late de doi pași și lungi de cincizeci, șerpuiau prin iarba veștejită și se căscau gropi peste care nu ar fi putut sări un cal. Până acum, ei nu o găsiseră pe *damane*. Rand credea că exista doar una; mai multe ar fi creat un dezastru și mai mare în acele circumstanțe.

Soldații se mișcau în jurul câtorva focuri deasupra cărora ardea apa pentru ceai, printre altele. Tairenii, cairhienii și illianerii se amestecau pentru prima oară. Nu doar oamenii de rând. Semaradrid își împărțea plosca împreună cu Gueyam, care își freca obosit cu mâna chelia. Maraconn și Kiril Drapaneos, un bărbat ce aducea cu un cocostârc și a cărui barbă tunsă în formă pătrată arăta ciudat pe fața lui îngustă, stăteau pe călcâie lângă foc. Jucau cărți, din câte se vedea. Torean era înconjurat de niște boieri cairhieni care râdeau, deși aceștia ar fi putut fi mai amuzați nu de glumele lui, ci de felul în care se legăna și își freca nasul borcănat. Soldații Legiunii se țineau deoparte, dar îi acceptaseră pe „voluntarii" care îl

urmaseră pe Padros sub Flamura Luminii. Aceştia păreau a fi cu atât mai dornici de când aflaseră cum murise Padros. Soldaţii Legiunii, îmbrăcaţi în haine albastre, le arătau cum să schimbe direcţia fără să se împrăştie ca un cârd de gâşte.

Flinn se îngrijea de răniţi, împreună cu Adley, Morr şi Hopwil. Narishma putea Tămădui doar tăieturi, nefiind mai priceput decât Rand, iar Dashiva nici măcar atât. Gedwyn şi Rochaid stăteau de vorbă, departe de ceilalţi, ţinându-şi caii de căpăstru pe coama dealului ce se ridica în mijlocul văii. Era dealul unde ei se aşteptaseră să îi ia pe Seanchani prin surprindere atunci când năvăliseră prin porţile ce îl înconjurau. Aproape cincizeci de morţi şi mai aveau să moară, însă ar fi fost mai mult de două sute dacă Flinn şi ceilalţi nu s-ar fi priceput să Tămăduiască într-o oarecare măsură. Gedwyn şi Rochaid nu voiseră să-şi mânjească mâinile şi se strâmbaseră atunci când Rand îi obligase. Unul dintre morţi era un Soldat, iar un alt Soldat, un cairhienin cu faţa rotundă, stătea prăbuşit lângă foc, cu o privire buimacă. Rand nădăjduia că asta era din pricina faptului că fusese azvârlit în aer de pământul ce explodase chiar sub picioarele lui.

Mai jos, pe brazdele turtite, Ailil se sfătuia cu căpitanul lăncilor, un bărbat mărunt şi palid pe care îl chema Denharad. Caii lor aproape că se atingeau. Cei doi îşi ridicau din când în când ochii spre munte, unde se afla Rand. Oare ce unelteau?

– Ne vom descurca mai bine data viitoare, murmură Bashere.

Îşi plimbă privirea peste vale, apoi scutură din cap.

– Cea mai mare greşeală este să faci aceeaşi greşeală de două ori, iar noi ne vom feri de asta.

Weiramon îi auzi şi repetă acelaşi lucru, însă folosind de douăzeci de ori aceleaşi cuvinte şi înflorindu-le ca o grădină de primăvară. Dar nu recunoscu că existaseră greşeli, cel puţin nu din partea lui. Evită cu aceeaşi dibăcie să pomenească de greşelile lui Rand.

Rand încuviinţă şi strânse din buze. Data viitoare se vor descurca mai bine. Erau nevoiţi, dacă nu voia să-şi lase jumătate din oameni îngropaţi în munţii aceia. În momentul acela însă, se gândea ce să facă totuşi cu prizonierii.

Aproape toți cei care scăpaseră de moarte pe munte reușiseră să se retragă printre copacii care mai rămăseseră în picioare. Într-o ordine surprinzătoare, susținea Bashere, dar era puțin probabil ca ei să mai prezinte o amenințare. Asta dacă nu aveau *damane* cu ei. Însă mai bine de o sută de bărbați stăteau ghemuiți pe pământ, fără arme și armuri, sub atenta supraveghere a douăzeci și ceva de Companioni și Apărători călare. Taraboneri în marea lor majoritate, aceștia nu luptaseră ca niște ostași conduși de un cuceritor. Câțiva își țineau capetele ridicate și le zâmbeau batjocoritor celor care păzeau. Gedwyn voise să îi omoare după ce îi interogase. Lui Weiramon nu îi păsa dacă aveau să le taie grumajii, dar tortura i se părea o pierdere de vreme. Niciunul nu avea informații utile, susținea el; niciunul nu era de viță nobilă.

Rand îi aruncă o privire lui Bashere. Weiramon continua să vorbească, afișând aceeași însuflețire:

– ...am să curăț munții ăștia pentru tine, Seniore Dragon. Îi vom călca în copite și...

Anaiyella încuviință încruntată.

– Șase sus și vreo șase jos, zise Bashere cu blândețe, înlăturându-și noroiul cu unghia de pe mustața deasă. Sau cum ar spune unii dintre chiriașii mei: „Ce iei pe mere dai pe pere".

Ce mai însemna și asta? Halal ajutor!

Apoi una dintre patrulele lui Bashere înrăutăți situația.

Șase bărbați urcau povârnișul în fața cailor lor, împungând cu vârful sulițelor un prizonier. Era o femeie cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie albastru-închis, zdrențuită și murdară, cu petice roșii pe piept și pe fuste, pe care se afla fulgerul bifurcat. Fața îi era murdară și brăzdată de urmele lacrimilor. Ea se împletici și fu cât pe ce să cadă, însă vârful sulițelor mai mult o mânau decât o atingeau. Femeia se uita cu dușmănie la cei care o prinseseră, ba chiar îi scuipă o dată. Rânji la Rand.

– I-ați făcut vreun rău? întrebă el.

Era o întrebare ciudată, poate, despre un inamic, mai ales după cele întâmplate în vale. Despre o *sul'dam*. Dar întrebarea îi ieși pe gură.

– Noi nu, Seniore Dragon, răspunse conducătorul patrulei cu fața aspră. Așa am găsit-o.

Scărpinându-și bărbia prin barba lungă și neagră, se uită la Bashere ca și când s-ar fi așteptat ca Davram să-l ajute.

– Ea susține că am omorât-o pe Gille a ei. O fi vreun câine sau vreun alt animal, după cum vorbește de el. O cheamă Nerith. Atât am reușit să scoatem de la ea.

Femeia se întoarse și mârâi din nou la el.

Rand oftă. Nu era câine. Nu! Locul acelui nume nu era pe listă! Începu să enumere în gând numele, dar „*damane* Gille" nu se afla printre ele. Lews Therin jelea după Ilyena. Și numele ei se afla pe listă. Rand credea că avea dreptul.

– Este o Aes Sedai Seanchană? întrebă Anaiyella, aplecându-se peste partea din față a șeii ca să se uite mai bine la Nerith.

Nerith o scuipă și pe ea, făcând ochii mari de furie. Rand le spuse puținele lucruri pe care le știa despre *sul'dame*, cum că ele le *controlau* pe femeile care puteau conduce Puterea, cu ajutorul unui *ter'angreal* în formă de lesă și lanț, însă ele nu puteau conduce Puterea. Spre mirarea lui, Înalta Doamnă, cea plină de grație, zise pe un ton rece:

– Dacă Seniorul Dragon se simte constrâns, o voi spânzura eu pentru el.

Nerith o scuipă din nou! Cu dispreț, de astă dată. Nu ducea lipsă de curaj.

– Nu! mârâi Rand.

Lumină, ce erau în stare să facă oamenii ca să îi intre pe sub piele! Sau poate Anaiyelle era mai apropiată de Maestrul Cailor decât s-ar fi cuvenit. Bărbatul era îndesat și avea început de chelie – era un om de rând; acest lucru avea importanță printre taireni –, dar femeile aveau gusturi ciudate când venea vorba de bărbați.

– De îndată ce veți fi gata de plecare, dați-le drumul bărbaților de colo, îi spuse el lui Bashere.

Nici nu încăpea vorbă să ia prizonieri cu el când se pregătea de următorul atac, iar dacă lăsa o sută de bărbați – erau o sută în acel moment – ca să vină în urma căruțelor cu provizii, ar fi riscat și mai mult. Dacă erau lăsați acolo, nu aveau cum să le creeze probleme. Nici măcar cei care scăpaseră călare nu puteau transmite avertismente mai repede decât putea el Călători.

Bashere ridică ușor din umeri. O fi fiind așa, dar existau întotdeauna și excepții. Se întâmplau lucruri ciudate chiar și atunci când nu exista un *ta'veren* prin preajmă.

Weiramon și Anaiyella deschiseră gurile aproape deodată, gata să se împotrivească, însă Rand continuă:

– Am hotărât deja! Vom ține femeia. Și alte femei pe care le vom captura.

– Arză-m-ar focu'! exclamă Weiramon. De ce?

Bărbatul părea uluit și, că veni vorba, Bashere îi întoarse repede capul, tresărind. Anaiyella strâmbă din buze cu dispreț, înainte să îi zâmbească mieros Seniorului Dragon. Era limpede că ea credea că pe Rand nu îl lăsa sufletul să o trimită pe femeie alături de ceilalți. Vor înainta anevoie prin ținuturile acelea, ca să nu mai pomenim că mâncarea era drămuită. Plus că vremea nu era potrivită pentru o femeie.

– Există suficiente Aes Sedai împotriva mea ca să mai trimit o *sul'dam* printre ele! le spuse el.

Doar Lumina știa cât era de adevărat! Cei de față încuviințară, deși Weiramon cu o oarecare întârziere. Bashere părea ușurat, iar Anaiyella, dezamăgită. Dar ce să facă totuși cu femeia și cu celelalte pe care le va captura? Nu avea de gând să transforme Turnul Negru într-o temniță. Le-ar putea ține Aielii. Numai că Înțeleptele le-ar putea tăia grumajii de îndată ce el se va fi întors cu spatele. Dar surorile pe care Mat le ducea la Caemlyn, cele care o însoțeau pe Elayne?

– Când totul va lua sfârșit, o voi da pe mâna unor Aes Sedai pe care le voi alege eu.

Acestea ar putea considera gestul un act de bunăvoință care să le mai îmbuneze puțin după ce fuseseră obligate să accepte protecția lui.

Nici nu rosti bine aceste cuvinte, că Nerith se făcu albă la față ca varul și începu să țipe ca din gură de șarpe. Țipând fără încetare, o luă la vale. Se târî peste copacii prăbușiți, căzu, apoi se ridică în picioare.

– Afurisita...! Prindeți-o! izbucni Rand, iar patrula saldaeană țâșni după femeie, sărind cu caii peste trunchiurile copacilor prăvăliți pe pantă, fără să le pese că și-ar putea rupe picioarele și grumajii.

Țipând în continuare, ea se ferea și țâșnea printre cai fără să-i pese că s-ar putea răni.

La intrarea în cea mai dinspre răsărit trecătoare, se deschise o poartă sub forma unei lumini argintii. Un Soldat în haină neagră trecu prin ea, trăgându-și calul, sări în șa când poarta se stinse și porni la galop spre coama dealului, unde așteptau Gedwyn și Rochaid. Rand privea nepăsător. În capul lui, Lewis Therin rânjea, spunându-i să-i omoare pe toți *asha'manii* înainte să fie prea târziu.

Până când cei trei începură să urce panta spre Rand, patru saldaeani o imobilizară pe Nerith la pământ, legând-o la mâini și la picioare. Fu nevoie de patru, având în vedere că ea se zvârcolea și îi mușca, iar Bashere se gândea amuzat dacă nu cumva ea avea să-i doboare. Anaiyella bombănea că îi va zdrobi țeasta femeii. Oare chiar voia să i-o crape? Rand se încruntă la ea.

Soldatul care se afla între Gedwyn și Rochaid îi aruncă neliniștit o privire lui Nerith când aceștia trecură călare pe lângă ea. Rand își amintea vag că îl văzuse la Turnul Negru, în prima zi când el înmânase Săbiile de argint și îi oferise lui Taim primul ac în formă de Dragon. Varil Nensen, deoarece așa îl chema, era un bărbat tânăr, ce purta încă un văl transparent care îi ascundea mustața deasă. Însă nu ezitase atunci când își înfruntase compatrioții. Erau loiali Turnului Negru și Dragonului Renăscut, după cum obișnuia să spună Taim. A doua parte din această afirmație semăna mereu cu un gând fără importanță.

– Vei avea onoarea să îi raportezi Dragonului Renăscut, Soldat Nensen, spuse Gedwyn, pe un ton mucalit.

Nensen se îndreptă în șa.

– Seniore Dragon! șuieră el, lovindu-se cu pumnul în piept. Mai sunt și alții la cincizeci de kilometri spre apus.

Rand le poruncise iscoadelor să nu meargă mai departe de cincizeci de kilometri, apoi să se întoarcă. La ce bun dacă un Soldat îi descoperea pe Seanchani, iar celelalte iscoade înaintau și mai departe, spre apus?

– Poate jumătate din câți au fost aici, continuă Nensen. Și...

Își îndreptă din nou ochii negri spre Nerith. Aceasta era legată, iar saldaeanii se chinuiau să o așeze pe un cal.

– Și n-am văzut nici picior de femeie, Seniore Dragon.

Bashere miji ochii la cer. Norii negri se întindeau ca o pătură de la un pisc muntos la celălalt, deși soarele ar fi trebuit să fie sus, pe cer.

– E timpul să-i hrănim pe oameni înainte să se întoarcă și ceilalți, zise el, încuviințând în același timp.

Nerith reușise să-și înfigă dinții în încheietura mâinii unui saldaean și se ținea de el ca un castor.

– Hrăniți-i repede, zise Rand, pe un ton iritat.

Oare va fi la fel de greu și cu celelalte *sal'dam* pe care le va captura? Foarte probabil. Lumină, și dacă vor lua prizonieră o *damane*?

– Nu vreau să rămân toată iarna în munții aceștia.

Gille, o *damane*. El nu putea șterge un nume, odată ce acesta ajungea pe lista lui.

„Morții nu tac niciodată, șopti Lews Therin. Morții n-au tihnă."

Rand coborî panta călare spre focuri. Nu avea poftă de mâncare.

De pe o stâncă ce ieșea din pământ, Furyk Karede cerceta cu atenție munții împăduriți care îl înconjurau, ale căror piscuri ascuțite semănau cu niște colți negri. Calul lui, un armăsar mare și pestriț, își ciuli urechile de parcă ar fi auzit un sunet pe care el îl ignorase, însă, altminteri, animalul stătea nemișcat. Din când în când, Karede trebuia să se oprească și să șteargă lentila ocheanului. O ploaie măruntă cădea din cerul mohorât al dimineții. Cele două pene negre de pe coif erau îndoite în loc să fie drepte, iar apa îi șiroia pe spate. Era o ploaie măruntă, spre deosebire de ziua precedentă și spre deosebire, poate, de ziua următoare. Sau de acea după-amiază. Tunetul bubuia amenințător spre miazăzi. Însă pe Karede nu îl îngrijora vremea.

La poalele stâncii, ultimii două mii trei sute de oameni treceau prin trecătorile șerpuitoare. Erau oamenii strânși de la patru avanposturi. Doar două sute de Seanchani erau călare și bine organizați și doar doi care îi stăteau alături purtau culorile roșu și verde ale Gărzii. Mulți dintre cei care rămăseseră erau

taraboneri – elle cunoștea temperamentul –, dar o treime bună erau amadiciani și altarani și erau prea noi sub jurământ ca să se știe cum vor face față. Unii amadiciani și altarani schimbaseră deja taberele de două sau de trei ori. Sau încercaseră, oricum. Oamenii de pe malul acesta al Oceanului Aryth n-aveau pic de rușine. Douăsprezece *sul'dame* călăreau în fruntea coloanei, iar el și-ar fi dorit ca toate să aibă *damane* în lesă, care să meargă alături de caii lor, nu doar două.

Patruzeci de metri mai încolo, zece bărbați ai suliței supravegheau versanții de deasupra lor, deși nu atât de atent cum ar fi trebuit. Prea mulți bărbați care mânuiau sulițele se lăsau pe seama iscoadelor, ca ele să depisteze primejdia. Karede își zise că va vorbi personal cu ei. Dacă nu își vor îndeplini sarcinile cum se cuvenea, îi va trimite la muncă silnică.

Un *raken* își făcu apariția la răsărit, zburând jos, deasupra copacilor, răsucindu-se și întorcându-se ca să urmeze conturul tărâmului tot așa cum un bărbat își plimbă mâna pe spatele unei femei. Ciudat. *Morat'rakenilor*, zburătorilor, le plăcea mereu să zboare în înalturi, asta chiar dacă cerul nu era senin. Karede își luă ocheanul ca să privească.

– Poate vom primi, în sfârșit, vești de la iscoade, le spuse Jadranka celorlalți ofițeri care așteptau în spatele lui Karede.

Trei dintre cei zece aveau același rang precum Karede, cu toate acestea puțini în afară de cei de Sânge își permiteau să deranjeze un bărbat ce purta culorile roșu-sângeriu și verde-închis ale Gărzii Morții. Nu mulți dintre cei de Sânge o făceau.

Conform poveștilor pe care le auzise în copilărie, unul dintre strămoșii lui, un nobil, îl urmase pe Luthair Paendrag împotriva Seanchanilor sub comanda lui Artur Aripă-de-Șoim, însă două sute de ani mai târziu, când doar nordul se afla în siguranță, un alt strămoș încercase să-și întemeieze un regat al lui și sfârșise cu capul pe eșafod. Poate o fi fost adevărat; mulți *da'covale* pretindeau a avea strămoși nobili. Mulți dintre ei, cel puțin; doar câțiva dintre cei de sânge găseau amuzante astfel de pălăvrăgeli. Oricum, Karede se simțise norocos când Alegătorii îl aleseseră pe el, un băiat voinic, insuficient de mare ca să îndeplinească sarcini. Se mândrea în continuare cu corbii pe care îi

avea tatuați pe umeri. Multe Gărzi ale Morții umblau fără haine sau cămăși ori de câte ori puteau, ca să-și lase aceste tatuaje la vedere. Cel puțin oamenii. Grădinarii Ogieri nu puteau fi însemnați sau deținuți de cineva, dar asta era între ei și Împărăteasă.

Karede era *da'covale* și se mândrea cu asta, ca orice alt bărbat din Gardă. Aceștia aparțineau trup și suflet Tronului de Cleștar. El lupta acolo unde îi spunea Împărăteasa și era pregătit să moară în ziua în care aceasta îi va porunci să moară. Garda îi dădea socoteală doar împărătesei, iar când aceasta apărea, o făcea ca o mână care lăsa urme. Nu era de mirare că unii dintre cei de Sânge deveneau agitați atunci când vedeau trecând un detașament al Gărzii. Era o viață mult mai bună decât să cureți grajdurile vreunui senior sau să servească o domniță cu *kaf*. Însă blestema norocul care îl trimisese în munții aceștia ca să inspecteze avanposturile.

Rakenul țâșni spre apus cu cei doi zburători stând aplecați în șeile lor. Nu fusese primit niciun raport de la iscoade, nici vreun un mesaj. Furyk știa că era doar închipuirea lui, dar creatura părea oarecum... neliniștită, fiindcă își ținea întins gâtul lung. Dacă ar fi fost altcineva, poate că și el ar fi fost neliniștit. Existaseră puține mesaje pentru el de când primise ordine, în urmă cu trei zile, să preia comanda și să se deplaseze spre răsărit. Fiecare mesaj învăluia și mai mult lucrurile în ceață decât le lămurea.

Oamenii de prin partea locului, acești altarani, migraseră spre munți în număr mare, pare-se, însă cum? Drumurile de-a lungul hotarului de nord al acestui lanț muntos erau patrulate și supravegheate până aproape de hotarul cu Illian de zburători și *morat'tormi*, precum și de patrule călare. Ce i-ar fi putut face pe altarani să-și arate colții? Să se unească? Te puteai trezi într-un duel doar pentru o privire – totuși aceștia începuseră să învețe să conducă Puterea și puteau tăia oricând gâtul unei Gărzi –, dar el îi văzuse pe nobilii acestei așa-zise națiuni încercând să se trădeze unul pe altul *și* pe regina lor pentru simpla sugestie că pământurile lor ar putea fi protejate și, poate, cele ale vecinilor, pe care le cuceriseră.

Nadoc, un bărbat vânjos, cu o față înșelător de blândă, se răsuci în șa ca să privească *rakenul*.

– Nu-mi place să mărșăluiesc pe bâjbâite, bombăni el. Nu când altaranii au poziționat patruzeci de mii de oameni acolo sus. Cel puțin patruzeci de mii.

Jadranka pufni atât de tare, încât calul lui înalt și alb tresări. Jadranka era singurul ofițer superior dintre cei trei căpitani din spatele lui Karede și slujise la fel de mult timp precum Karede. Era un bărbat scund și subțire, cu un nas proeminent, care își dădea atâta importanță, de parcă ar fi fost unul dintre cei de Sânge. Calul său s-ar fi evidențiat de la un kilometru depărtare.

– Patruzeci de mii sau o sută, Nadoc, sunt răspândiți de aici și până la capătul lanțului muntos. Sunt prea departe unii de cei-lalți ca să-și vină în ajutor. Posibil ca jumătate dintre ei să fie morți deja. Cred că sunt în cârdășie cu avanposturile de peste tot. De aceea nu primim rapoarte. Ar trebui să măturăm rămășițele.

Karede își înăbuși un oftat. Nădăjduise ca Jadranka, pe lângă importanța pe care și-o dădea, să nu fie și idiot. Laudele aduse învingătorilor se răspândeau repede, fie că erau o oaste sau jumătate de Flamură. Micile înfrângeri erau digerate în tăcere sau date uitării. Tăcerea aceea lungă era... de rău augur.

– Din ultimul raport nu mi se pare că ar fi doar rămășițe, insistă Nadoc.

El nu era prost.

– Sunt cinci mii de oameni la nici optzeci de kilometri depărtare de noi și mă-ndoiesc că i-am putea înlătura cu măturile.

Jadranka pufni din nou.

– Îi vom nimici, fie cu săbiile, fie cu măturile. Arză-m-ar Lumina, abia aștept o bătălie ca lumea! Le-am spus iscoadelor să insiste până îi vor descoperi. N-am să-i las să ne scape printre degete.

– Ce-ai făcut? întrebă Karede cu blândețe.

Cu blândețe sau nu, cuvintele lui întoarseră toate privirile spre el. Nadoc și alți câțiva abia se abținură să nu se uite cu gurile deschise la Jadranka. Iscoadelor li se spusese să insiste, iscoadelor li se spusese ce să caute. Ce se ascundea în spatele acelor porunci?

Înainte ca vreunul să apuce să deschidă gura, se auziră strigăte din trecătoare. Țipete de oameni și nechezat de cai.

Karede își duse la ochi tubul din piele al ocheanului. În fața lui, de-a lungul trecătorii, oamenii și caii mureau sub o ploaie de săgeți de arbaletă, cel puțin așa i se părea după felul în care acestea loveau platoșele din oțel și pătrundeau prin piepturile apărate de zale. Sute fuseseră deja doborâți, alte sute se prăbușeau răniți în șei sau pe jos, ori fugeau de caii ce se zvârcoleau pe pământ. Prea mulți o luaseră la sănătoasa. Chiar în momentul în care privea, cei rămași călare își întorceau caii încercând s-o ia în susul trecătorii. Lumină, unde erau *sul'damele*?! Nu le putea găsi. Mai înfruntase rebeli însoțiți de *sul'dame* și *damane*, care trebuiau ucise cât mai grabnic. Poate că oamenii locului învățaseră acest lucru.

Dintr-odată și în mod uluitor, pământul începu să erupă cu un zgomot asurzitor, formând fântâni de-a lungul coloanei șerpuitoare, fântâni ce aruncau oamenii și caii în aer cu aceeași ușurință cu care ai arunca praful și pietrele. Fulgerul brăzdă cerul, iar săgețile alb cu albastru zguduiau pământul și oamenii deopotrivă. Alți oameni explodau, pur și simplu, sfâșiați în bucăți de ceva invizibil. Oare și oamenii locului aveau *damanele* lor? Nu, trebuie să fi fost Aes Sedai alea.

– Ce ne facem? întrebă Nadoc.

Părea zdruncinat, și pe bună dreptate.

– Ai de gând să-ți lași oamenii de izbelițe? mârâi Jadranka. Îi adunăm și atacăm...!

Tăcu brusc, gâfâind, când vârful sabiei lui Karede îi străpunse grumazul. Erau momente când idioții puteau fi tolerați și momente când nu puteau fi. Când bărbatul căzu din șa, Karede își șterse cu îndemânare lama de coama albă a calului înainte ca animalul să țâșnească din loc. Erau momente potrivite și pentru un spectacol.

– Îi adunăm pe cei pe care-i putem aduna, Nadoc, zise el ca și când Jadranka nu ar fi vorbit niciodată. Ca și când n-ar fi existat vreodată. Salvăm ceea ce se poate salva și ne retragem.

Întorcându-și calul ca să coboare în trecătoare, unde fulgerele străluceau și tunetele bubuiau, îi porunci lui Anghar, un tânăr cu ochi ageri, care călărea un cal sprinten, să meargă spre răsărit și să raporteze cele întâmplate. Poate că va vedea vreun

zburător, poate nu, însă Karede bănuia de ce aceştia zburaseră atât de jos. Bănuia că Înalta Doamnă Suroth şi generalii din Ebou Dar ştiau deja ce se întâmpla acolo. Oare venise ziua în care îşi va da viaţa pentru Împărătească? Dădu pinteni calului.

De pe culmea plată cu copaci răzleţi, Rand privea înspre apus, peste pădurea ce se întindea dinaintea lui. Cu ajutorul Puterii care îl străbătea – viaţa, atât de dulce; mârşăvia, oh, atât de mârşavă –, vedea frunzele, dar nu era suficient. Tai'daishar bătu din copită. Piscurile zimţate din spate, de-o parte şi de cealaltă, şi toate celelalte din jur erau mai înalte cu o mie de metri decât culmea aceea, dar culmea domina copacii de jos, o vale împădurită, lungă de aproape cinci kilometri şi cam tot pe-atât de lată. Totul era acolo jos la fel de tăcut precum Vidul în care plutea. Tăcut pentru moment, oricum. Pe ici, pe colo se ridicau coloane de fum din locurile unde două sau trei pâlcuri de copaci ardeau ca nişte torţe. Doar ploaia împiedica focul să nu se răspândească în toată valea.

Flinn şi Dashiva erau singurii *asha'mani* care îl însoţeau. Restul erau jos, în vale. Cei doi stăteau puţin mai în spate, la liziera pădurii, ţinându-şi caii de căpăstru şi privind pădurea de jos. Cel puţin, Flinn privea cu aceeaşi intensitate ca Rand. Dashiva arunca din când în când o privire, strâmbând din gură şi bombănind uneori în barbă într-un mod care îl făcea pe Flinn să se foiască şi să se uite chiorâş la el. Puterea îi inunda pe ambii bărbaţi, aproape să se reverse, însă, în schimb, Lews Therin rămase tăcut. Bărbatul parcă intrase în pământ în ultimele zile.

Pe cer, soarele strălucea, iar norii răzleţi erau cenuşii. Trecuseră cinci zile de când Rand îşi adusese mica oaste în Altara, cinci zile de când văzuse primul Seanchan mort. De-atunci mai văzuse câţiva. Un gând alunecă pe suprafaţa Vidului. Simţea prin mănuşă stârcul înfierat în palmă lipindu-se de Sceptrul Dragonului. Tăcere. Nu se zărea nici ţipenie de creaturi zburătoare. Trei dintre ele muriseră, doborâte de pe cer de fulger, înainte ca aceia care le călăreau să îşi dea seama că trebuie să se ascundă. Bashere era fascinat de aceste creaturi. Tăcere.

– Poate s-a terminat, Seniore Dragon.

Vocea lui Ailil era calmă și stăpânită, dar o bătea ușor pe gât pe iapa ei, deși animalul nu trebuia liniștit.

Se uită pieziș la Flinn și la Dashiva și își îndreptă umerii, nedorind să trădeze nici urmă de neliniște în fața lor.

Rand se trezi că fredonează și tăcu subit. Acesta era obiceiul lui Lews Therin, atunci când se uita la o femeie frumoasă, nu obiceiul lui. Nu al lui! Lumină, dacă începea să ia apucăturile individului și când acesta nu era prezent...!

Dintr-odată, se auzi un bubuit de tunet în susul văii. Văpăile țâșniră ca o fântână printre copaci, la trei kilometri depărtare sau mai bine, apoi iar și iar. Fulgerul lovi pădurea nu departe de locul unde țâșniseră flăcările înalte, niște sclipiri separate ca niște lănci zimțate, de un alb-albastru. Izbucni o rafală de fulgere și limbi de foc, apoi totul rămase din nou nemișcat. De astă dată, niciun copac nu luă foc.

O parte din acel spectacol fusese *saidinul*. Doar o parte.

Strigăte înfundate și îndepărtate răzbăteau dintr-o altă parte a văii, se gândi el. Era prea departe până și pentru auzul lui îmbunătățit de *saidin* să perceapă loviturile de oțel. În ciuda a toate, lupta nu era dusă doar de *asha'mani*, Consacrați și Soldați.

Anaiyella răsuflă prelung, deoarece trebuie să-și fi ținut răsuflarea de când începuse schimbul cu Puterea. Bărbații care luptau cu săbiile nu o deranjau. Apoi *ea* mângâie grumazul calului, care își mișcă doar o ureche. Rand observase acest lucru la femei. Adeseori se întâmpla ca atunci când o femeie era agitată, ea să încerce să îi liniștească pe ceilalți, fie că ei aveau nevoie, fie că nu. La fel făceau și cu caii. Unde *era* Lews Therin?

Se aplecă în față, iritat, ca să cerceteze din nou din priviri coronamentul pădurii. Mulți dintre copacii aceia erau plante perene – stejari, pini și ferigi – și, în ciuda recentei secete, acestea formau un paravan eficient, chiar și pentru vederea lui sporită. Atinse leneș pachetul îngust de sub protecția de piele scăriței. S-ar putea implica. Ar putea lovi orbește. Ar putea coborî călare spre pădure și ar putea vedea la zece pași în față, cel mult. Acolo, jos, ar fi doar puțin mai folositor decât unul dintre Soldați.

O poartă se deschise printre copaci, la mică distanță de-a lungul crestei. Era o dungă argintie ce se lărgea într-o gaură

care lăsa la vedere alți copaci și tufișuri dese, acoperite de omăt. Un Soldat cu piele măslinie, mustață subțire pe buza de sus și o perlă în ureche ieși pe jos și lăsă poarta să se stingă. Împingea o *sul'dam* cu mâinile legate la spate. Era o femeie frumoasă, exceptând moțul violet pe care îl purta într-o parte a capului. Acesta părea să se potrivească atât cu privirea ei încruntată, cât și cu rochia șifonată și pătată de frunze. Ea îi zâmbea batjocoritor peste umăr Soldatului, în vreme ce acesta o împingea de-a lungul culmii spre Rand, apoi îi zâmbi batjocoritor și lui Rand.

Soldatul se încordă și salută cu eleganță.

– Soldat Arlen Nalaam, Seniore Dragon, zise el, fixând cu privirea șaua lui Rand. Seniorul Dragon a poruncit să i se aducă orice femeie capturată.

Rand încuviință. Era doar ca să lase impresia că făcea ceva. Acum cerceta prizonierii ca să se asigure că erau ceea ce orice idiot ar fi văzut că erau.

– Du-o la căruțe, soldat Nalaam, apoi întoarce-te la luptă.

Aproape că scrâșni din dinți când rosti aceste cuvinte. Să se întoarcă la luptă. În vreme ce Rand al'Thor, Dragonul Renăscut și Regele Illianului, stătea în șa și privea copacii!

Nalaam salută din nou înainte s-o înghiontească pe femeia din fața lui, și destul de hotărât. Ea continua să privească peste umăr, însă nu la soldat de astă dată, ci la Rand. Privea cu ochii mari de uimire și cu gura căscată. Dintr-un anume motiv, Nalaam nu o obligă să stea pe loc decât atunci când ajunseră în locul unde se deschisese poarta. Trebuia să se îndepărteze suficient de mult astfel încât caii să nu fie răniți.

– Ce faci? întrebă Rand, când *saidinul* îl învălui pe bărbat.

Nalaam se întoarse pe jumătate spre el, șovăind o clipă.

– Mi se pare mai ușor aici, dacă e să folosesc un loc unde am deschis deja o poartă, Seniore Dragon. Simt *saidinul*... ciudat aici.

Prizoniera se întoarse spre el și îl privi încruntată.

După o clipă, Rand îi făcu semn să continue. Flinn se prefăcu a fi preocupat de chinga șeii calului său, dar bărbatul cu început de chelie schiță un zâmbet superior. Dashiva... chicoti. Flinn fusese primul care pomenise de un sentiment ciudat legat

de *saidin* în valea aceea. Narishma și Hopwil îl auziseră, desigur, iar Morr veni cu poveștile lui despre „ciudățenia" din jurul orașului Ebou Dar. Nu era de mirare că toată lumea pretindea că simțea ceva, deși nimeni nu putea spune ce anume. *Saidinul* părea... ciudat. Lumină, dincolo de faptul că jumătatea masculină a Izvorului era pătată, ce altceva ar mai simți?! Rand nădăjduia că bărbații nu se pricopsiseră cu noua lui boală.

Poarta lui Nalaam se deschise și dispăru în urma lui și a prizonierei. Rand își îngădui să simtă cu adevărat *saidinul*. Viața și corupția se amestecau; gheața care făcea o inimă împietrită să devină caldă și foc care făcea să înghețe limbile de foc dintr-un cuptor; moartea, care aștepta ca el să alunece. Care își dorea ca el să alunece. Nu îl simțea diferit. Nu? Privi încruntat locul unde dispăruse Nalaam. Nalaam și femeia.

Era a patra *sul'dam* care fusese luată prizonieră în după-amiaza aceea. Asta însemna douăzeci și trei de *sul'dame* duse la căruțe. Și două *damane*, în zgardă de argint, transportate în căruțe diferite. Cu acele zgărzi la gât, ele nu puteau face trei pași fără să nu li se facă mai rău decât i se făcea lui Rand atunci când îmbrățișa Izvorul. Nu era sigur că surorile care îl însoțeau pe Mat vor fi prea încântate să le primească. Pe prima *damane*, pe care o capturase cu trei zile în urmă, nu o văzuse ca pe o prizonieră. Era o femeie cu părul bălai și ochi mari și albaștri, captiva Seanchanilor, ce urma să fie eliberată. Așa credea el. Însă când o obligase pe o *sul'dam* să-i scoată zgarda femeii, *a'damul* ei, aceasta începuse să o roage țipând la *sul'dam* să o ajute și începuse de îndată să dezlănțuie Puterea. Își întinsese grumazul ca *sul'dam* să îi înlocuiască zgarda! Nouă Apărători și un soldat muriseră înainte să i se pună scut. Gedwyn ar fi ucis-o pe loc dacă Rand nu l-ar fi oprit. Apărătorii, care se simțeau aproape la fel de incomod în preajma femeilor ce puteau conduce Puterea, cum se simțeau alții în preajma bărbaților care puteau conduce Puterea –, îi doreau în continuare moartea. Muriseră mulți din rândul lor în ultimele zile, dar un bărbat ucis de o femeie li se părea o ofensă.

Rand pierduse mai mulți oameni decât se așteptase. Treizeci și unu de Apărători morți și patruzeci și șase de Companioni. Mai mult de două sute din rândul ostașilor Legiunii și ai

nobililor. Șapte Soldați și un Consacrat, bărbați pe care Rand nu îi cunoscuse înainte ca ei să răspundă la chemarea lui în Illian. Erau prea mulți, având în vedere faptul că multe dintre răni, în afară de cele mai grave, puteau fi Tămăduite, dacă rănitul reușea să reziste până îi venea rândul. Însă el îi împingea pe Seanchani spre apus. Îi înghesuia.

Alte țipete răzbătură din vale, undeva departe. Limbile de foc dansau la mai bine de cinci kilometri depărtare spre apus, iar fulgerul lovea, doborând copacii. Copacii și bolovanii săreau în aer pe un versant de munte din depărtare și fântâni ciudate țâșneau de-a lungul pantei. Bubuiturile puternice acopereau țipetele. Seanchanii băteau în retragere.

– Duceți-vă jos! le spuse Rand lui Flinn și lui Dashiva. Amândoi! Găsiți-l pe Gedwyn și ziceți-i că am spus eu să pună presiune! Presiune!

Dashiva făcu o grimasă când privi în jos, spre pădure, apoi începu să-și mâne cu stângăcie calul de-a lungul culmii. Bărbatul se comporta dizgrațios cu caii când îi călărea sau când îi mâna. Fu cât pe ce să se împiedice de sabie!

Flinn își ridică îngrijorată privirea la Rand.

– Vrei să rămâi singur aici, Seniore Dragon?

– N-am cum să rămân singur, răspunse Rand pe un ton sec, aruncându-le o privire lui Ailil și Anaiyelle.

Acestea se întorseseră călare la oștenii lor, aproape două sute de lăncieri care așteptau în locul unde creasta începea să coboare spre răsărit. Stând în fruntea lor, Denharad privea încruntat printre barele apărătoarei din față a coifului. Avea în comanda lui ambele oști, iar dacă el își făcea griji pentru Ailil și Anaiyella, oamenii lui făceau o demonstrație demnă de a ține departe majoritatea atacatorilor. Și-apoi, Weiramon securizase partea dinspre miazănoapte a crestei, încât nu putea pătrunde nici măcar o muscă, susținea el, iar Bashere controla flancul dinspre miazăzi. Fără să se laude; Bashere ridicase un zid de sulițe fără să spună nimic. Iar Seanchanii băteau în retragere.

– Și nu sunt neajutorat, Flinn.

Flinn părea neîncrezător și se scărpină în creștetul acoperit cu fire de păr rare și albe înainte să salute și să-și mâne calul

spre locul unde poarta lui Dashiva începea să se stingă. Înaintând șchiopătând, Flinn clătina din cap și bombănea în barbă, cum îi era obiceiul lui Dashiva. Lui Rand îi venea să mârâie. Nu își putea pierde mințile și nici ei.

Poarta lui Flinn se stinse, iar Rand își întoarse din nou atenția la pădure. Se așternuse din nou tăcerea. Timpul parcă stătea în loc. Fusese o idee proastă să cucerească avanposturile din munți; în acel moment era dispus să recunoască acest lucru. Prin părțile acelea, te puteai afla la un kilometru depărtare de o oaste fără să știi. În pădurile acelea încâlcite de jos, te puteai afla la trei metri de ea fără să știi! Trebuia să îi înfrunte pe Seanchani pe un teritoriu mai potrivit. Trebuia...

Brusc, se lupta cu *saidinul*, se lupta cu valuri puternice care încercau să-i spargă țeasta. Vidul începea să se risipească, topindu-se sub măcel. Furios și amețit, eliberă Izvorul înainte să îl omoare. Greața îi răscolea măruntaiele. Vederea dublă îi arăta două Coroane de Săbii zăcând pe covorul de frunze moarte în fața lui! Era întins pe jos! Parcă nu putea respira și se chinuia să tragă aer în piept. Una dintre frunzele aurii de laur ale coroanei era ciobită, iar sângele mânjea câteva vârfuri micuțe de săbii aurii. Senzația de durere fierbinte pe care o simțea în partea laterală îi spunea că rănile ce nu se vindecau niciodată se deschiseseră din nou. Încercă să se ridice și scoase un țipăt. Uluit, se zgâi la penele negre ale săgeții ce îi era înfiptă în brațul drept. Se prăbuși, gemând. Ceva îi curgea pe față. Ceva îi picura prin fața ochilor. Sânge.

Treptat, deveni conștient de urlete. Călăreți ieșeau din pădurea dinspre miazănoapte, galopând de-a lungul culmii, unii cu sulițele pregătite, alții trăgând cu arcurile cât puteau de repede. Erau călăreți în armuri albastru și galben, cu plăci suprapuse și coifuri în formă de capete uriașe de insecte. Păreau a fi Seanchani, câteva sute. Veneau dinspre miazănoapte. S-a zis cu zborul lui Weiramon.

Rand se chinui să atingă Izvorul. Era prea târziu să-și mai facă griji că îi va fi rău sau că va cădea în nas. Odinioară, ar fi râs. Se chinui... Era ca și când ar fi căutat un ac pe întuneric cu degetele amorțite.

„A venit vremea să mori", îi șopti Lews Therin. Rand știuse mereu că Lews Therin va fi acolo când îi va veni sfârșitul.

La nici patruzeci de metri de Rand, tairenii și cairhienii țipau, rupând rândurile Seanchanilor.

– Luptați, câinilor! țipa Anaiyella, descălecând lângă el. Luptați!

Domniță mlădioasă, îmbrăcată în mătăsuri și dantele, slobozi un șir de înjurături care l-ar fi făcut până și pe un căruțaș să-și înghită limba.

Anaiyella stătea în picioare, ținându-și calul de căpăstru și mutându-și privirea aspră de la marea de oșteni la Rand. Ailil fu aceea care îl întoarse pe spate. Îngenunchind lângă el, îl privi cu ochii ei negri și mari în care nu se citea nimic. El nu putea să se miște. Se simțea stors de puteri. Nu era sigur că putea clipi. Țipetele și sunetul săbiilor de oțel ce se ciocneau îi țiuiau în urechi.

– Dacă va muri în mâinile noastre, Bashere ne va spânzura pe amândouă!

Anaiyella nu se mai hlizea.

– Dacă monștrii aceia cu haine negre vor pune mâna pe noi...!

Se cutremură și se aplecă mai aproape de Ailil, gesticulând cu un pumnal pe care uitase că îl avea în mână. Un rubin arunca străluciri de un roșu-sângeriu pe mâner.

– Căpitanul tău de lănci ar putea curma suficiente vieți ca să ne croiască drum să fugim. Am putea ajunge la câțiva kilometri depărtare până ca el să fie găsit, și pe domeniile noastre până când...

– Cred că ne aude, o întrerupse Ailil, pe un ton calm.

Își duse mâinile acoperite cu mănuși roșii la mijloc. Ca să-și vâre pumnalul în teacă? Sau ca să scoată unul?

– Dacă el va muri aici...

Tăcu subit, ca atunci când o întrerupsese cealaltă femeie și își întoarse brusc capul.

Caii treceau în galop pe lângă Rand, de o parte și de cealaltă, ca niște puhoaie. Galopau spre miazănoapte, înspre Seanchani. Cu sabia în mână, Bashere abia dacă trase de hățuri

înainte să sară din șa. Gregorin Panar descălecă mai încet, însă își flutura sabia în fața bărbaților care dădeau năvală.

– Luptați pentru Rege și pentru Illian! strigă el. Luptați! Seniorul Zorilor! Seniorul Zorilor!

Loviturile de oțel se intensificară, la fel și țipetele.

– *Va* fi așa până la sfârșit, mârâi Bashere, aruncându-le priviri bănuitoare celor două femei.

Irosi doar o clipă înainte să strige peste vacarmul bătăliei:

– Morr! Lasă-i pe Asha'amanii tăi! Aici, acum!

Slavă Luminii că nu strigă și că Seniorul Dragon fusese doborât.

Anevoie, Rand își întoarse puțin capul. Suficient cât să îi vadă pe illianeri și pe saldaeani înaintând spre miazănoapte. Seanchanii trebuie să fi cedat.

– Morr!

Numele fu pronunțat clar de Bashere, iar Morr se aruncă din șaua calului aflat în galop, cât pe ce să o trântească la pământ pe Anaiyella. Aceasta păru nemulțumită de lipsa de respect a bărbatului, care îngenunche lângă Rand, dându-i părul negru de pe față. Se dădu în spate suficient de repede când își dădu seama că el avea intenția să conducă Puterea, sărind, practic, ca să se îndepărteze. Ailil se ridică însă ușor, și se îndepărtă de asemenea. Băgă pumnalul cu mâner de argint în teaca de la cingătoare.

Tămăduirea era o chestiune simplă, chiar dacă nu plăcută. Penele fură rupte, iar săgeata scoasă dintr-o smucitură care îl făcu pe Rand să icnească de durere, însă această manevră era doar ca rana să rămână descoperită. Mizeria și fragmentele înfipte nu prea adânc se desprindeau pe măsură ce rana se închidea, dar doar Flinn și alți câțiva puteau folosi Puterea ca să îndepărteze rămășițele înfipte mai adânc. Așezându-și două degete pe pieptul lui Rand, Morr scoase limba printre dinți cu o expresie concentrată și începu să împletească Tămăduirea. Așa proceda mereu; altminteri nu dădea roade. Nu erau firele complicate pe care le folosea Flinn. Puțini reușeau să le împletească și niciunul la fel de bine ca Flinn, până în acel moment. Metoda aceasta însă era mai simplă, mai dură. Valuri de

căldură îl străbăteau pe Rand, suficient de puternice încât să îl facă să mormăie şi să asude prin toţi porii. Tremură violent din cap până în picioare. Puiul din cuptor trebuie să se fi simţit la fel.

Valul subit de căldură începu să scadă treptat în intensitate, iar Rand rămase gâfâind. În capul lui, Lews Therin gâfâia şi el. „Omoară-l! Omoară-l!" Iar şi iar.

Reducând vocea la un bâzâit estompat, Rand îi mulţumi lui Morr – tânărul clipi, mirat parcă –, apoi luă Sceptrul Dragonului de pe pământ şi se ridică anevoie în picioare. Se clătină uşor. Bashere dădu să îi ofere braţul, pe urmă se retrase la un semn. Rand se putea ţine pe picioare şi fără ajutor. Cu chiu cu vai. Şi-ar fi putut lua zborul de îndată dacă şi-ar fi mişcat braţele ca şi când ar fi vrut să conducă Puterea. Când îşi atinse partea laterală, simţi sânge pe cămaşă. Cu toate acestea, vechea cicatrice rotundă şi tăietura mai nouă care o brăzda nu păreau moi. Erau pe jumătate tămăduite şi nu fuseseră nicicând mai bine, de când se pricopsise cu ele.

Pentru o clipă, le privi cu atenţie pe cele două femei. Anaiyella murmură ceva ce aducea a felicitări, şi îi oferi un zâmbet ce îl făcu să se întrebe dacă avea intenţia să îi lingă încheietura mâinii. Ailil se ţinea dreaptă, foarte stăpână pe sine, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Oare avuseseră de gând să îl lase să moară? Sau să îl omoare? Şi, dacă era aşa, atunci de ce îşi trimiseseră oştenii la atac şi se grăbiseră să vină să vadă ce păţise? Pe de altă parte, Ailil îşi *scosese* pumnalul odată ce aduseseră vorba despre moartea lui.

Cei mai mulţi saldaeani şi illianeri galopau spre miazănoapte sau coborau povârnişul, urmărindu-i pe ultimii Seanchani rămaşi. Apoi Weiramon îşi făcu apariţia dinspre miazănoapte, călare pe un armăsar negru, înalt şi lucios, care înainta la trap, şi mări pasul când îl văzu pe Rand. Oştenii lui îl urmau în coloană, doi câte doi.

– Seniore Dragon, i se adresă Înaltul Senior când descălecă.

Era *în continuare* la fel de curat cum fusese în Illian. Bashere părea terfelit şi puţin mânjit pe ici, pe acolo, iar veşmintele fine ale lui Gregorin erau murdare de-a binelea, iar o mânecă îi era

sfârtecată. Weiramon făcu o plecăciune teatrală ce i-ar fi făcut pe curtenii unui rege să se rușineze.

– Iertare, Seniore Dragon. Mi s-a părut că văd Seanchani avansând în fața culmii și m-am dus să îi înfrunt. Nu m-am așteptat la oastea cealaltă. Nici nu știi cât m-ar fi durut dacă ai fi fost rănit.

– Cred că știu, spuse Rand, pe un ton sec, iar Weiramon clipi.

Seanchani avansând? Se prea poate. Weiramon ar profita întotdeauna de ocazie ca să dobândească gloria atacând.

– Ce voiai să zici prin „până la sfârșit", Bashere?

– Seanchanii se retrag, răspunse Bashere.

În vale, focul și fulgerul explodară o clipă ca și când ar fi vrut să îl contrazică, însă erau undeva, la capătul îndepărtat.

– Iscoadele tale spun că ei se retrag, ce-i drept, zise Gregorin, frecându-și barba și aruncându-i o privire piezișă și neliniștită lui Morr.

Morr îi zâmbi, dezvelindu-și dinții. Rand îl văzuse pe illianer în toiul bătăliei în fruntea oștenilor lui, strigând încurajări și mânuindu-și sabia cu înverșunare, dar tresărea la rânjetul lui Morr.

Gedwyn se apropie cu pași mari, conducându-și calul nepăsător. Aproape că le zâmbi batjocoritor lui Bashere și lui Gregorin, se încruntă la Weiramon de parcă ar fi știut deja ce gafă făcuse bărbatul și le privi pe Ailil și pe Anaiyella de parcă ar fi vrut să le ciupească în glumă. Cele două femei făcură repede câțiva pași în spate, la fel și bărbații, în afară de Bashere. Până și Morr. Gedwyn îl salută pe Rand, ducându-și pumnul la piept.

– Am trimis iscoadele imediat ce-am văzut că am terminat lotul ăsta. Mai sunt trei coloane la vreo cincisprezece kilometri depărtare.

– Toți au luat-o spre apus, interveni încet Bashere, dar privirea pe care i-o aruncă lui Gedwyn fu suficient de tăioasă încât să despice și piatra. Ai reușit, îi spuse el lui Rand. Se retrag cu *toții*. Mă îndoiesc că se vor opri în Ebou Dar. Campaniile nu se sfârșesc întotdeauna cu un marș grandios în oraș, iar ăștia sunt terminați.

În mod surprinzător, sau, poate, nu, Weiramon ceru să înainteze „ca să cucerească Ebou Dar pentru gloria Seniorului

Zorilor", cum spunea el, și fu de-a dreptul uluit când îl auzi pe Gedwyn spunând că nu l-ar deranja să le mai facă de petrecanie câtorva Seanchani și că și-ar dori să viziteze Ebou Dar, cu siguranță. Până și Ailil și Anaiyella dădură glas dorinței lor de „a-i nimici odată pentru totdeauna pe Seanchani", deși Ailil adăugă că mai degrabă ar prefera să evite să se întoarcă pentru a pune capăt lucrurilor. Era aproape convinsă că Seniorul Dragon va insista ca oastea ei s-o facă. Rosti aceste cuvinte pe un ton la fel de rece și de sec precum nopțile din Pustiul Aiel.

Doar Bashere și Gregorin fură de acord să se întoarcă, iar vocile lor deveneau din ce în ce mai vehemente pe cât de tăcut era Rand. Tăcea și privea spre apus. Spre Ebou Dar.

– Am înfăptuit ce era de înfăptuit, insistă Gregorin. În numele Luminii, doar nu te gândești să cucerești Ebou Dar?!

Să cucerească Ebou Dar, își zise Rand. De ce nu? Nimeni nu s-ar aștepta la asta. Va fi o mare surpriză, atât pentru Seanchani, cât și pentru restul lumii.

– Câteodată, profiți de ocazie și mergi mai departe, mârâi Bashere. Alteori, îți iei laurii și te întorci acasă. Cred că e timpul să ne întoarcem acasă.

„Pe mine nu m-ar deranja să fii în capul meu, zise Lews Therin, având un moment de claritate, dacă n-ai fi nebun de-a binelea."

Ebou Dar. Rand strânse în mână Sceptrul Dragonului, iar Lews Therin chicoti.

CAPITOLUL 24

Vremea dârzeniei

La câțiva kilometri mai la est de Ebou Dar, *rakenii* planau la răsăritul soarelui pe cerul brăzdat de nori ca să aterizeze pe o pășune generoasă marcată prin fanioane colorate, prinse de niște stâlpi înalți – câmpul zburătorilor. Iarba veștejită fusese călcată în picioare și astfel însemnată cu multe zile în urmă. Toată grația pe care creaturile o aveau în zbor dispăru de îndată ce atinseră pământul cu ghearele, alergând greoi și ținând ridicate aripile pieloase, deschise douăzeci de metri sau mai mult, de parcă ar fi vrut să își ia din nou zborul. *Rakenul* care alerga stângaci de-a lungul câmpului, bătând din aripile cu nervuri, și zburătorii care stăteau aplecați în șa de parcă ar fi vrut să ridice în aer bestia prin propria lor forță nu ofereau o imagine prea încântătoare. Creatura alergă până când, într-un final, se ridică poticnindu-se în aer, abia atingând cu vârful aripilor coronamentul măslinilor plantați la capătul câmpului. Abia după ce se înălță din nou în aer și se întoarse spre soare, planând înspre nori, *rakenul* își recâștigă grația. Zburătorii care aterizau nu se osteneau să descalece. În vreme ce un îngrijitor ținea un coș pentru ca *rakenul* să înfulece fructele zbârcite, unul dintre

zburători se apleca să înmâneze raportul misiunii de cercetare unuia mai în vârstă, iar celălalt zburător se apleca în partea cealaltă ca să primească noi porunci de la un zburător mult prea bătrân ca să țină frâiele singur. Aproape imediat ce ateriza, *rakenul* era legat și mânat într-un loc unde alte patru sau cinci creaturi își așteptau rândul pentru a porni în fuga lungă și dizgrațioasă, luându-și astfel avânt pentru zborul spre cer.

Fugind mâncând pământul printre trupele de cavalerie și infanterie aflate în mișcare, mesagerii duceau raportul la cortul uriaș de comandament, cu flamuri roșii. Acolo se aflau lăncieri taraboneri trufași și sulițași amadiciani în formațiuni ordonate, cu platoșe brăzdate de dungi orizontale în culorile regimentelor de care aparțineau. Oștenii cavaleriei ușoare altarane, în pâlcuri dezordonate, își cabrau caii, mândri de dungile roșii încrucișate de pe piepturile lor, atât de diferite de însemnele pe care le purtau ceilalți. Altaranii nu îi cunoșteau pe acei străini ce li păreau de o seriozitate îndoielnică. Oștenii Seanchani, ce reprezentau regimente cu mari onoruri, veneau din toate colțurile Imperiului: bărbați cu ochi albaștri din Alqam, bărbați cu tenul ca mierea din N'Kon, bărbați negri ca smoala din Khoweal și Dalenshar. Mai erau *morat'tormi*, călare pe creaturile lor cu solzi din bronz, care îi făceau pe cai să necheze și să se agite de frică, și chiar câțiva *morat'grolmi*, cu animalele lor cu boturi scurte, în formă de cioc. Se simțea însă absența singurului lucru ce însoțea mereu oastea Seanchanilor. *Sul'damele* și *damanele* nu ieșiseră încă din corturile lor. Căpitanul-General Kennar Miraj se gândea mult la *sul'dame* și la *damane*.

Din scaunul așezat pe podium, vedea clar masa cu hărțile, unde sublocotenenții fără coifuri verificau rapoartele și puneau pionii care reprezentau oștile pe câmpul de bătălie. Deasupra fiecărui pion se afla o flamură mică din hârtie, pe care erau desenate cu cerneală simbolurile ce reprezentau mărimea și alcătuirea oștirilor. Era aproape imposibil să găsești o hartă fidelă prin părțile alea, dar aceea care se afla pe masă era de-ajuns, iar situația pe care o prezenta, îngrijorătoare. Discurile negre ce reprezentau avanposturile invadate sau acelea unde fuseseră învinși erau mult prea multe și presărate pe întreaga

jumătate de răsărit a lanțului muntos Venir. Pene roșii pentru trupele aflate în mișcare împânzeau capătul vestic, toate fiind îndreptate spre Ebou Dar. Șaptesprezece discuri albe ca neaua erau împrăștiate printre discurile negre. În timp ce privea, un ofițer tânăr în culorile cafeniu și negru ale *morat'tormilor* îl așeză cu grijă pe al optsprezecelea. Reprezentau oștile inamicilor. Câteva puteau ilustra aceeași trupă, văzută de două ori, însă, în mare parte, oștile erau la distanțe mult prea mari unele de celelalte, iar momentul depistării lor, diferit.

De-a lungul pereților cortului, conțopiștii, îmbrăcați în haine simple cafenii ale căror gulere purtau însemnul rangului pe care îl aveau printre conțopiști, așteptau la mesele lor de scris, cu penița în mână, ca Miraj să dea poruncile pe care ei aveau să le copieze pentru a fi împărțite. Dăduse deja toate poruncile posibile. Erau aproape nouăzeci de mii de oșteni inamici în munți, de circa două ori mai mult decât reușise să strângă el acolo, chiar și cu ajutorul băștinașilor. Erau prea mulți ca să fie adevărat, însă iscoadele nu mințeau; mincinoșilor li se tăiau grumajii de către semenii lor. Erau prea mulți și țâșneau din pământ asemenea capcanelor din Sen T'jore. Cel puțin, aceștia trebuiau să străbată o sută șaizeci de kilometri prin munți dacă aveau de gând să amenințe Ebou Dar. Iar discurile albe aflate mai departe, spre răsărit, aproape trei sute douăzeci de kilometri. În plus, că mai aveau de străbătut patru sute de kilometri de ținut deluros. Cu siguranță că generalul inamicilor nu avea de gând să-și lase trupele dispersate să se lupte rând pe rând. Îi va lua ceva timp până să le strângă laolaltă pe toate. În acel moment, doar timpul era de partea lui.

Clapetele de la ușa cortului se dădură la o parte și Înalta Doamnă Suroth se strecură înăuntru. Părul negru i se revărsa pe spate. Era învești mântată într-o rochie albă ca neaua, iar mantia brodată părea oarecum neatinsă de noroiul de afară. El crezuse că era în Ebou Dar; trebuie să fi venit în zbor pe *to'raken*. Era însoțită de un cerc restrâns de oameni de-ai ei. Doi oșteni din Garda Morții, cu ciucuri negri atârnând de mânerele săbiilor, țineau clapele cortului. Alții se zăreau afară – bărbați cu fețele împietrite, purtând culorile roșu și verde. Acestea reprezentau

întruchiparea Împărătesei, fie-i viața veșnică! Până și cei de Sânge erau atenți la ei. Suroth trecu pe lângă ei de parcă ar fi fost niște servitori la fel ca *da'covale* cea voluptuoasă, în papuci și robă albă aproape transparentă, cu părul de culoarea mierii, împletit într-o mulțime de codițe, ce căra masa de scris poleită a Înaltei Doamne și care o urma smerită, doi pași mai în spate. Cuvântătoarea celor de Sânge a lui Suroth, Alwhin, o femeie încruntată, îmbrăcată în veșminte verzi și rasă în cap în partea stângă și cu restul părului castaniu-deschis împletit într-o cosiță, o urma îndeaproape pe stăpâna ei. Când coborî de pe podium, Miraj își dădu seama cu stupoare că a doua *da'covale* din spatele lui Suroth, o femeie scundă, cu părul negru și mlădioasă în roba ei diafană, era *damane*! O *damane* purtând veșminte de servitoare era un lucru nemaiauzit, însă, și mai ciudat, Alwhin era cea care o conducea de *a'dam*!

El nu își arătă mirarea când se lăsă într-un genunchi, murmurând:

– Lumina fie cu Înalta Doamnă Suroth! Cinste Înaltei Doamne Suroth!

Ceilalți se închinară pe covorul de pânză de pe jos, cu ochii în pământ. Miraj era unul dintre cei de Sânge, deși de un rang mult inferior ca să își radă părțile laterale ale capului ca Suroth. Doar unghiile de la degetele mici erau lăcuite. Rangul său era mult prea jos ca să se arate surprins că Înalta Doamnă îi permise Cuvântătoarei ei să continue să se comporte ca o *sul'dam* după ce fusese ridicată la rang de *so'jhin*. Erau vremuri ciudate într-un tărâm ciudat, unde se plimba Dragonul Renăscut și *marath'damanele* alergau libere să ucidă și să înrobească.

Suroth abia dacă îi aruncă o privire înainte să se întoarcă și să se uite mai atent la masa cu harta. Își miji ochii negri, deoarece avea motive. Sub conducerea ei, *Hailenele* înfăptuiseră mai mult decât visaseră, revendicând întinderi mari de pământ furate. Ei doar cercetaseră calea, și, după Falme, unii crezuseră imposibil chiar și acest lucru. Ea era iritată, iar unghiile lungi și date cu lac albastru de la primele două degete se auziră ciocănind în masă. Dacă ar urma alte victorii, s-ar putea rade complet în cap și și-ar vopsi a treia unghie de la fiecare mână.

N-ar fi fost exclus ca după aceste realizări măreţe să urmeze adopţia în sânul familiei imperiale. Dacă exagera prea mult, dacă sărea calul, se putea trezi cu unghiile tăiate, vârâtă într-o robă transparentă şi trimisă să slujească unuia dintre cei de Sânge, dacă nu chiar vândută vreunui fermier ca să-l ajute să lucreze câmpurile sau ca să asude într-o magazie. Era suficient ca Miraj să deschidă o rană veche.

El continuă să o privească pe Suroth în tăcere, răbdător, dar cum fusese o iscoadă-locotenent, *morat'raken*, înainte să fie ridicat la rangul de cel de Sânge, observa tot ce se petrecea în jurul lui. O iscoadă trăia sau murea în funcţie de ce vedea şi ce nu vedea, la fel, ceilalţi. Bărbaţii din cort stăteau întinşi pe burtă, cu faţa lipită de pământ; unii abia păreau să respire. Suroth ar fi trebuit să îl tragă deoparte, iar pe ei să-i lase să-şi continue treaba. Un mesager fu alungat de soldaţii de la intrare. Cât de cumplit era mesajul pe care femeia încerca să îl treacă dincolo de Gărzile Morţii?

Da'covale, care ţinea măsuţa de scris în mâini, îi surprinse privirea. Expresia de pe faţa ei de păpuşă era încruntată, iar ea încercă să şi-o reprime, dar doar pentru o secundă. Slujitorii arătau furie? Şi mai era ceva. Ochii îi fugiră la *damane*, care îşi ţinea capul plecat, dar privea în continuare curioasă în jurul ei. *Da'covale,* cea cu ochii căprui şi *damane,* cea cu ochii albaştri erau două femei foarte diferite, şi totuşi, aveau un aer aparte. Li se citea ceva pe feţe. Ciudat. El nu le putea ghici vârsta.

Deşi doar aruncase o privire, Alwhin îl observă. Dintr-o smucitură a lanţului din argint al *a'damanului*, ea o obligă pe *damane* să îşi lipească obrazul de pământ. Pocnind din degete, cu ajutorul mâinii care nu era cuprinsă de brăţara *a'damanului* indică pânza, apoi făcu o grimasă când *da'covale* cu părul de culoarea mierii nu se clinti.

– Jos, Liandrin! şuieră ea aproape în şoaptă.

Aruncându-i o privire duşmănoasă lui Alwhin – duşmănoasă! –, *da'covale* se lăsă în genunchi, bosumflată.

Foarte ciudat, însă neimportant. El aştepta cu o expresie impasibilă întipărită pe faţă, dar altminteri nerăbdătoare. Nerăbdător şi fără pic de stânjeneală. Fusese ridicat la rangul de

cel de Sânge după ce străbătuse călare optzeci de kilometri într-o singură noapte, cu trei săgeți înfipte în el, ca să ducă vestea despre o oaste rebelă ce mărșăluia spre Seandar, și încă mai simțea dureri în spate.

Într-un final, Suroth se întoarse de la masă cu harta. Nu îi dădu permisiunea să se ridice și nu îl accepta ca fiind unul dintre cei de Sânge. Nu că el s-ar fi așteptat la asta. Era cu mult inferior ei.

– Ești pregătit de marș? îl întrebă ea scurt.

Măcar nu i se adresa prin Cuvântătoarea ei. Dacă s-ar fi întâmplat asta în fața ofițerilor lui, atât de mulți la număr, rușinea l-ar fi făcut să-și țină ochii în pământ luni întregi, dacă nu chiar ani.

– Voi fi, Suroth, răspunse el pe un ton calm, privind-o în ochi.

Era totuși dintre cei de Sânge, chiar dacă îi era inferior.

– N-au cum să se regrupeze în mai puțin de zece zile, plus că le va lua încă zece zile să iasă din munți. Cu mult înainte de asta, eu...

– Ar putea ajunge mâine aici! se răsti ea. Azi! Dacă vor veni, Miraj, vor veni prin înzestrarea străveche a Călătoriei și se pare că vor veni.

Înainte să apuce să se abțină, îi auzi pe bărbați cum fosneau stând culcat. Suroth se pierdea cu firea *și* trăncănea despre legende?

– Ești sigură?

Cuvintele îi ieșiră pe gură fără ca el să-și dea seama.

Doar i se păruse că ea își pierduse controlul. Ochii ei scăpărau. Își înșfăcă marginile robei înflorate până i se albiră noadele degetelor, iar mâinile îi tremurau.

– Te îndoiești de mine? mârâi ea, nevenindu-i să creadă. Am sursele mele de informații.

Își dădu seama că era furioasă atât pe ei, cât și pe el, în egală măsură.

– Dacă vor veni, vor fi însoțiți, poate, de cincizeci de *asha'mani*, o denumire atât de pompoasă, însă nu mai mult de cinci sau șase mii de oșteni. Se pare că n-au mai rămas atâția ca la început, indiferent ce spun zburătorii.

Miraj încuviință încet. Faptul că cinci mii de oșteni erau mutați cumva de colo până colo cu ajutorul Puterii Supreme explica multe. Care *erau* sursele ei, de cunoștea numărul cu atâta exactitate? Nu era atât de prost încât să o întrebe. Cu siguranță, ea avea Ascultători și Căutători în slujba ei, ce o urmăreau și pe ea. Cincizeci de *asha'mani*. Însăși ideea unui bărbat care putea conduce îl făcea să scuipe dezgustat. Circulau zvonuri cum că *asha'manii* erau recrutați din toate neamurile de Dragonul Renăscut, acest Rand al'Thor, dar nu se așteptase niciodată să fie atât de mulți. Se spunea că Dragonul Renăscut putea conduce Puterea. O fi fost adevărat, însă el era Dragonul Renăscut.

Profețiile Dragonului fuseseră cunoscute în Seanchan chiar înainte ca Luthair Paendrag să înceapă Consolidarea. Într-o formă viciată, se spunea, mult diferită față de versiunea pură adusă de Luthair Paendrag. Miraj văzuse câteva volume din *Ciclul Karatheon* tipărite pe acele tărâmuri, dar și acelea erau viciate – niciunul nu pomenea că el ar fi slujit Tronul de Cleștar! –, însă Profețiile dăinuiau în continuare în mințile și inimile oamenilor. Nu puțini nădăjduiau că Reîntoarcerea va veni în curând, că tărâmurile acelea vor fi revendicate mai înainte de Tarmon Gai'don, astfel încât Dragonul Renăscut să câștige Ultima Bătălie pentru gloria Împărătesei, fie-i viața veșnică! Împărăteasa și-ar dori, cu siguranță, ca al'Thor să fie adus dinaintea ei ca să vadă ce fel de om o slujea. Al'Thor nu va mai reprezenta un obstacol odată ce avea să îngenuncheze în fața ei. Puțini își înfrângeau teama pe care o simțeau, îngenunchind dinaintea Tronului de Cleștar, iar setea de a se supune îi amuțea. Însă ar fi fost mai ușor să-l urce pe individ pe o corabie, dacă vor mai aștepta să se descotorosească de *asha'mani* – deoarece trebuiau să se debaraseze de ei, cu siguranță – și să aștepte până când al'Thor se va fi aflat departe în larg, pe Oceanul Aryth, în drum spre Seandar.

Lucru care îi aducea aminte de problema pe care încercase să o evite, își dădu el seama, tresărind. Nu era omul care să se intimideze în fața greutăților, darămite să le ignore, dar problema aceasta era diferită de celelalte cu care se confruntase până atunci. Luptase în zeci de bătălii cu *damane* folosite și de o

tabără, și de cealaltă; le cunoștea firea. Nu era doar faptul că loveau folosind Puterea. Cumva, *sul'damele* experimentate puteau vedea ce făceau *damanele* sau *ath'damanele*, iar *damanele* le spuneau celorlalte, astfel încât să se apere și ele. Oare o *sul'dam* putea vedea ce făcea și un bărbat? Mai rău...

– Voi putea folosi *sul'damele* și *damanele*? zise el.

Inspirând adânc, fără să vrea, adăugă:

– Dacă sunt încă bolnave, va fi o luptă scurtă și sângeroasă pentru tabăra noastră.

Aceste cuvinte îi făcură să se agite din nou pe bărbații care așteptau în continuare întinși pe burtă. Un alt zvon care circula prin tabără era despre boala care le ținea pe *sul'dame* și pe *damane* în corturile lor. Alwhin reacționă destul de fățiș, deloc nepotrivit pentru o *so'jhin*, cu o căutătură furioasă. *Damane* tresări din nou și începu să tremure. În mod ciudat, *da'covale* cu părul ca mierea tresări și ea.

Zâmbind, Suroth pluti spre locul unde stătea îngenuncheată *da'covale*. De ce i-ar zâmbi unei slujitoare fără pregătire? Începu să mângâie cozile subțiri și împletite ale femeii îngenuncheate și un zâmbet posac apăru pe buzele acelea rozalii. Să fi fost o nobilă de prin partea locului? Cuvintele lui Suroth păreau să susțină această idee, deși îi erau destinate lui.

– Eșecurile neînsemnate aduc urmări neînsemnate; eșecurile mari aduc urmări mult mai grave. Vei avea *damanele* pe care le vrei, Miraj. Și îi vei învăța pe acești *asha'mani* că era mai bine dacă rămâneau în nord. Îi vei rade de pe suprafața pământului pe *asha'mani*, pe oșteni, pe toți, Miraj.

– Cum spui, Suroth, răspunse el. Vor fi nimiciți.

Nu mai putea zice nimic în acel moment. Își dorea însă ca ea să îi fi spus dacă *sul'damele* și *damanele* erau încă bolnave.

Rand trase hățurile lui Tai'daishar lângă creasta dealului golaș și stâncos, ca să se uite cum mica lui oaste ieșea din celelalte găuri din aer. Ținea bine de Adevăratul Izvor, atât de bine, încât acesta părea să tremure în strânsoarea lui. Inundat de Putere, simțea vârfurile ascuțite ale Coroanei de Săbii ce îi înțepau tâmplele mai ascuțite ca niciodată și extrem de răscolitoare,

iar răcoarea dimineții, mai rece și nesemnificativă. Rănile deschise din partea laterală erau ca o durere surdă. Lews Therin părea să gâfâie, cuprins de îndoială. Sau, poate, de teamă. Poate că după ce fusese în pragul morții cu o zi înainte, nu își mai dorea atât de mult să moară. Doar că el nu își dorise întotdeauna să moară. Singura preocupare constantă a bărbatului era dorința de a ucide. Asta includea adesea și sinuciderea.

„Va fi mare măcel în curând, suficient cât să ajungă pentru toată lumea, își zise Rand. Lumină, ultimele șase zile au fost îndeajuns ca să îmbolnăvească și un vultur." Trecuseră doar șase zile? Nu se simțea dezgustat. Nu va îngădui asta. Lews Therin nu răspunse. Da. Era vremea inimilor împietrite și a pântecelor rezistente. Se aplecă o clipă ca să atingă pachetul lung, învelit în cârpe, ce stătea ascuns sub pielea scăriței. Nu. Nu venise încă vremea. Poate că nici nu va veni. Nesiguranța tremura prin Vid, și poate încă ceva. Nădăjduia să nu vină deloc vremea. Nesiguranță, da, dar cealaltă senzație nu fusese teamă. Nu fusese!

Jumătate din dealurile joase ce se aflau în jur erau acoperite cu măslini gârboviți și noduroși, pătați de lumina soarelui. Acolo, lăncierii călăreau deja de-a lungul șirurilor ca să se asigure că drumul era deschis. Nu era nici urmă de lucrători în livezile acelea, nici de ferme, nici de clădiri. Câțiva kilometri spre apus, dealurile erau mai întunecate și împădurite. Oștenii Legiunii, care ieșeau la trap, în șiruri, se puseră în formație, urmați de illianeri voluntari ce se înrolaseră în Legiune. De îndată ce rândurile lor se aliniară, aceștia se dădură la o parte ca să le facă loc Apărătorilor și Companionilor. Solul părea a fi în mare parte din lut, iar cizmele și copitele alunecau deopotrivă pe stratul subțire de noroi. Era însă de mirare că doar câțiva nori pluteau pe cer, albi și curați. Soarele semăna cu o minge de un galben pal. În văzduh nu se zărea niciun zburător mai mare decât o vrabie.

Dashiva și Flinn se numărau printre bărbații care țineau porțile, la fel și Adley, Hopwil, Morr și Narishma. Rand nu vedea unele dintre porți, deoarece acestea erau deschise în spatele dealurilor. Voia ca toți să treacă prin ele cât mai repede și, în afară de câțiva soldați care cercetau văzduhul, fiecare bărbat în haină

neagră, care nu fusese deja trimis în recunoaștere, împletea un fir. Până și Gedwyn și Rochaid, deși amândoi se strâmbau din această cauză unul la celălalt și în direcția lui. Rand crezu că își pierduseră obișnuința de a face ceva atât de banal, cum ar fi să deschidă o poartă pe care să o folosească alții.

Bashere urcă panta în galop, foarte stăpân pe sine și pe murgul lui. Mantia îi era aruncată pe spate, în ciuda răcorii dimineții. Nu era la fel de frig ca în munți, dar se simțea aer de iarnă. Le salută din cap pe Anaiyella și pe Ailil, care îi răspunseră cu priviri întunecate. Bashere zâmbi pe sub mustățile dese, ce semănau cu niște coarne curbate în jos. Nu era un zâmbet prea plăcut. Se îndoia la fel de mult de ele, ca Rand. Femeile cunoșteau cel puțin temerile lui Bashere. Întorcându-și fața de la saldaean, Anaiyella începu să mângâie din nou coama calului ei; Ailil strângea tare hățurile în mâini.

Cele două nu se îndepărtaseră mult de Rand de la incidentul de pe creastă, ba chiar, în noaptea precedentă își ridicaseră corturile la o aruncătură de băț de al lui. Denharad, aflat pe panta dealului din față, se întoarse ca să examineze cu atenție oștenii celor două femei nobile, aranjați în formație în spatele lui, apoi își întoarse repede privirea la Rand. Era foarte posibil să se fi uitat și la Ailil, poate și la Anaiyella, dar pe Rand îl privea, fără îndoială. Rand nu era sigur dacă ele se temuseră că vor fi învinuite dacă el murea sau își doriseră să vadă asta. Era doar sigur că, dacă ele îl doreau mort, nu le va oferi această ocazie.

„Cine poate cunoaște sufletul unei femei? chicoti batjocoritor Lews Therin, părând să fie într-un moment de luciditate. Multe femei nu consideră important ceva pentru care un bărbat te-ar ucide, și te-ar ucide pentru ceva ce un bărbat nu consideră important."

Rand îl ignoră. Ultima poartă pe care o văzu se închise. *Asha'manii* călare pe caii lor erau prea departe ca să-și dea seama dacă îmbrățișau în continuare *saidinul*, însă nu avea importanță atâta vreme cât îl îmbrățișa el. Stângaciul Dashiva încercă să încalece repede și fu cât pe ce să cadă de două ori înainte să urce în șa. Aproape toți bărbații în haine negre care se mai zăreau o luară călare spre miazănoapte sau spre miazăzi.

Ceilalți nobili se strânseră repede alături de Bashere pe povârnișul de sub Rand. Cei de rangul cel mai înalt și cei cu cea mai mare putere ajunseră în față după câteva îmbrânceli pe ici, pe colo. Tihera și Marcolin rămaseră călare pe margini, de o parte și de cealaltă a mulțimii de nobili, cu fețele lipsite de expresie. Li se putea cere sfatul, dar amândoi știau că deciziile finale le luau alții. Weiramon deschise gura, făcând un gest teatral, fără îndoială ca să înceapă o peroraţie splendidă despre onoarea de a-l sluji pe Dragonul Renăscut. Sunamon și Torean, obișnuiți cu discursurile lui și suficient de puternici ca să nu le pese de nimic, își opriră caii deodată și începură să vorbească în șoaptă. Pe fața lui Sunamon se citea o asprime neobișnuită, iar Torean părea gata să se certe pentru un hotar, în ciuda dungilor de satin roșu de pe mânecile hainei. Bertome, cel cu falca pătrățoasă, și câțiva cairhieni nu erau deloc tăcuți, ci râdeau la glumele pe care le făceau. Erau sătui cu toții de declamațiile lui Weiramon. Privirea lui Semaradrid devenea din ce în ce mai încruntată de fiecare dată când se uita la Ailil și la Anaiyella – nu îi plăcea că stăteau atât de aproape de Rand, mai ales că erau compatrioatele lui –, prin urmare, poate țâfna lui era mai întemeiată decât limbuția lui Weiramon.

– La vreo cincisprezece kilometri de locul în care ne aflăm noi, mai bine de cincizeci de mii de oșteni se pregătesc să mărșăluiască, zise cu voce tare Rand.

Deși ei știau acest lucru, toate privirile se întoarseră spre el și toți tăcură. Weiramon își închise gura cu amărăciune; individului chiar îi plăcea să se audă vorbind. Gueyam și Maraconn se trăgeau de bărbile ascuțite și uleioase și zâmbeau nerăbdători, idioții. Semaradrid arăta de parcă ar fi înfulecat un castron plin cu prune stricate; Gregorin și cei trei seniori din Consiliul celor Nouă care îl însoțeau abia dacă afișau vreo urmă de hotărâre. Nu erau proști.

– Iscoadele n-au găsit nici urmă de *sul'dame* sau *damane*, continuă Rand, însă chiar fără ele și chiar dacă îi avem pe *asha'mani*, vom muri pe capete dacă vreunul dintre noi va uita planul. Sunt sigur însă că nimeni nu *va* uita.

Nu va exista niciun atac fără ordine primite, de astă dată. Spusese asta tare și răspicat. Nimeni nu va mai acționa de capul lui doar pentru că i s-a părut că a văzut ceva.

Weiramon afișă un zâmbet la fel de mieros precum cel al lui Sunamon.

Planul era simplu, în felul său. Aveau să mărșăluiască spre apus în cinci coloane, fiecare condusă de un *asha'man*, și să încerce să îi atace pe Seanchani din toate părțile în același timp. Sau măcar să încerce să îi atace din toate părțile. Planurile simple erau cele mai bune, insistase Bashere. „Dacă nu te mulțumești cu niște purcelușI grăsuni, bombănise el, și dai fuga în pădure să cauți scroafa, atunci să nu faci pe nebunul, deoarece o să te înfulece."

„Niciun plan de luptă nu are sorți de izbândă la primul contact", se auzi vocea lui Lews Therin în mintea lui Rand. Pentru o clipă, acesta părea lucid. Pentru o clipă. „Ceva nu e bine", mârâi el brusc. Vocea lui deveni din ce în ce mai puternică și se transformă într-un râset dezlănțuit. „Nu poate fi greșit, dar este. Ceva ciudat, ceva greșit ce scânteiază, țopăie, se sucește." Chicotele lui se transformară în scânceli. „Nu se poate! Cred că m-am smintit!" Apoi vocea tăcu, înainte ca Rand să apuce s-o oprească. Arză-l-ar focu', planul nu era greșit, altminteri Bashere s-ar fi grăbit să găsească hiba așa cum o rață se grăbește să înhațe un gândac.

Lews Therin *era* smintit, nu încăpea îndoială. Dar atâta vreme cât Rand al'Thor nu își pierdea mințile... Ar fi o glumă proastă pentru întreaga lume dacă Dragonul Renăscut s-ar fi smintit înainte să înceapă Ultima Bătălie.

– Pe poziții! porunci el, fluturând Sceptrul Dragonului.

Se străduI să-și înăbușe pornirea de a râde la gluma asta.

Mulțimea mare de nobili se despărți la porunca lui, foindu-se și șușotind în timp ce se puneau în ordine. Puțini agreau felul în care Rand îi împărțise. Indiferent ce bariere fuseseră înlăturate în timpul primei lupte, acestea reapăruseră aproape imediat.

Weiramon se încruntă pentru că nu apucase să își țină discursul, însă după ce făcu o plecăciune elaborată în urma căruia

barba lui se îndreptă spre Rand ca o suliță, porni călare spre miazănoapte peste dealuri, urmat de Kiril, Drapeneos, Bertone, Doressin și câțiva seniori cairhieni de rang inferior. Aceștia aveau fețele împietrite, pentru că erau conduși de un tairen. Gedwyn călărea alături de Weiramon ca și când el ar fi fost conducătorul, alegându-se astfel cu niște priviri încruntate pe care se hotărî să nu le ia în seamă. Celelalte trupe erau la fel de amestecate. Gregorin o luă și el înspre miazănoapte, însoțit de un Sunamon ursuz, care încerca să disimuleze că se îndrepta și el, din întâmplare, în aceeași direcție. Dalthanes venea în urma lor, în fruntea cairhienilor de rang inferior. Jeordwyn Semaris, un altul din Consiliul celor Nouă, îl urma pe Bashere spre miazăzi, împreună cu Amondrid și Gueyam. Cei trei îl acceptaseră încântați pe saldaean, pentru simplul motiv că nu era nici tairean, nici cairhienin și nici illianer, după preferințele fiecăruia. Rochaid părea să încerce cu Bashere același lucru pe care îl încercase Gedwyn cu Weiramon, dar Bashere nu părea să bage de seamă. La mică distanță de trupa lui Bashere, Torean și Maraconn călăreau alături, vârsându-și, poate, veninul pentru că îl aveau pe Semaradrid în fruntea lor. Că veni vorba, Ershin Netari îi arunca întruna priviri lui Jeordwyn și se ridica în scări ca să se uite peste umăr la Gregorin și la Kiril, cu toate că era puțin probabil să îi zărească dincolo de dealuri. Semaradrid, care călărea cu spatele drept ca o rangă din fier, părea la fel de calm ca Bashere.

Era același principiu pe care îl folosise dintotdeauna Rand. Avea încredere în Bashere și credea că se putea încrede și în Gregorin. Se gândea că niciunul dintre ceilalți nu va îndrăzni să se întoarcă împotriva lui, deoarece fiecare avea în jur atâția venetici și atât de mulți vrăjmași vechi, în schimb foarte puțini prieteni. Rand râse încet în timp ce îi privea cum se îndepărtau călare de dealul pe care se afla. Vor lupta pentru el și vor lupta bine, pentru că nu aveau de ales. Așa cum nu avea nici el.

„Sminteală", șuieră Lews Therin. Rand înlătură vocea, furios.

Arareori rămânea singur, desigur. Tihera și Marcolin îi organizaseră pe majoritatea Apărătorilor și a Companionilor călare pe rânduri, printre măslinii de pe dealurile care îl flancau

pe cel unde stătea călare. O companie de oșteni ai Legiunii, în haine albastre, aștepta răbdătoare în valea de jos, sub comanda lui Masond, iar în spatele lor, tot atâția oameni în straiele pe care le purtaseră când înconjuraseră pârloagele din Illian. Aceștia încercau să imite calmul oștenilor Legiunii – ceilalți oșteni ai Legiunii, acum –, însă nu prea reușeau.

Rand le aruncă o privire lui Ailil și Anaiyelle. Femeia tairenă îi oferi un zâmbet tâmp, șovăitor. Fața femeii cairhienine părea de gheață. Nu le putea uita, sau pe Denharad și pe oștenii lor. Coloana condusă de el, aflată în mijloc, era cea mai numeroasă și cea mai puternică, de departe.

Flinn și bărbații pe care îi alesese Rand după lupta de la Fântânile din Dumai urcau dealul călare spre el. Bărbatul în vârstă, cu început de chelie, conducea mereu, deși toți, în afară de Adley și de Narishma, purtau Dragonul, precum și Sabia, iar Dashiva le purtase primul. Acest lucru se datora, pe de o parte, faptului că bărbații mai tineri ascultau de Flinn datorită experienței lui îndelungate ca stegar în Garda Reginei din Andor, iar pe de altă parte, faptului că lui Dashiva nu părea să îi pese. Ceilalți păreau doar să îl amuze. Atunci când nu vorbea de unul singur, firește. De cele mai multe ori, nu părea să observe ce se întâmpla în jurul lui mai departe de nas.

Prin urmare, fu oarecum o surpriză atunci când Dashiva dădu pinteni cu stângăcie calului, ca să o ia în fruntea tuturor. Fața lui banală, adeseori visătoare și amuzată de propriile-i gânduri, i se încruntă, îngrijorată. Fu și *mai* surprinzător când îmbrățișă *saidinul* de îndată ce ajunse în dreptul lui Rand și împleti un scut împotriva ascultatului. Lews Therin nu își răci gura de pomană – dacă o voce fără trup putea *avea* gură – cu bombăneli despre omoruri; el pândi Izvorul, rânjind în tăcere, și încercă să-i înșface Puterea lui Rand. Apoi, la fel de brusc, tăcu și dispăru.

– Se întâmplă ceva ciudat cu *saidinul* aici, ceva greșit, zise Dashiva, fără să pară deloc vag.

Dimpotrivă, părea… precis și irascibil. Semăna cu un profesor care dojenea un elev îndărătnic. Ba chiar arătă cu degetul spre Rand.

– Întoarce-te la ceilalți, Dashiva, îi porunci el, dar bărbatul se holbă la el mirat.

Rand fu nevoit să repete, înainte ca individul să renunțe la scut, să-și întoarcă apoi calul fără să salute și să-i dea pinteni animalului în timp ce cobora panta în galop.

– Necazuri, Seniore Dragon? întrebă Anaiyella hlizindu-se.

Ailil se uita la Rand cu niște ochi impasibili.

Văzând prima iscoadă în drum spre Rand, ceilalți se împrăștiară spre miazănoapte și spre miazăzi, unde aveau să se alăture celorlalte trupe. Era mai ușor să le găsească după metodele vechi decât să tot deschidă porți. Oprindu-și calul în fața lui Rand, Nalaam își duse pumnul la piept – oare era puțin încordat? Nu avea importanță. *Saidinul* îi asculta pe bărbații care îl împleteau. Nalaam salută și îi dădu raportul. Seanchanii nu își ridicaseră tabăra la șaisprezece kilometri depărtare. Se aflau la nu mai puțin de nouă kilometri depărtare și mărșăluiau spre răsărit. Erau însoțiți de un număr mare de *sul'dame* și *damane*.

Rand dădu poruncă în timp ce Nalaam se îndepărta în galop, iar trupa lui începu să se miște spre apus. Apărătorii și Companionii călăreau de-o parte și de cealaltă. Oștenii Legiunii mărșăluiau în spate, în urma lui Denharad. Era o atenționare pentru femeile nobile și oștenii lor. Anaiyella privea de multe ori peste umăr, nu și Ailil însă. Rand alcătuia nucleul coloanei, împreună cu Flinn și cu ceilalți, așa cum era și în cazul celorlalte coloane. *Asha'manii* trebuiau să atace, iar oștenii cu săbii să le păzească spatele în timp ce aceștia ucideau. Încă nu era amiaza. Nu intervenise nimic care să le schimbe planul.

„Sminteala îi așteaptă pe unii, șopti Lews Therin. Și se furișează în mintea altora."

Miraj călărea, fiind aproape în fruntea oastei lui, care mărșăluia pe drumul noroios ce șerpuia printre livezile de măslini de pe dealuri și printre pâlcurile de copaci. Nu era însă în fruntea oastei. Un regiment întreg, alcătuit în mare parte din Seanchani, călărea între el și iscoadele din față. Cunoscuse generali care voiau să fie chiar în frunte. Cei mai mulți erau morți. Cei mai mulți fuseseră învinși în bătăliile în care își

pierduseră viețile. Noroiul alunga praful, dar zvonurile despre o oaste care mărșăluia se răspândeau precum focul în Câmpiile Sa'las, indiferent de tărâm. Pe ici, pe colo, zărea printre măslini o roabă răsturnată sau vreo seceră abandonată, însă lucrătorii dispăruseră de mult. Cu puțin noroc, îi va evita pe inamicii săi la fel de mult cum îl evitau și ei. Cu puțin noroc, fără *rakeni*, inamicii lui nu își vor da seama că el îi va ataca până nu va fi prea târziu. Kennar Miraj nu credea în noroc.

În afara subofițerilor instruiți să întocmească hărți sau să copieze ordine și a mesagerilor care erau pregătiți să le dea mai departe, călărea însoțit de Abaldar Yulan, care era atât de mic, încât armăsarul lui cafeniu părea uriaș. Era un bărbat înflăcărat, cu unghiile de la degetele mici vopsite cu verde și purta o perucă neagră ce îi ascundea chelia. Alături de el era și Lisaine Jarath, o femeie căruntă din Seandar, palidă și bucălată, cu ochi albaștri. Aceștia erau întruchiparea seninătății. Yulan nu era calm; Căpitanul Aerului în haină neagră a lui Miraj se încrunta adesea când venea vorba despre regulile care îi interziceau deseori să pună mâna pe hățurile unui *raken*, iar în ziua aceea privirea lui devenise și mai încruntată. Cerul era senin; o vreme perfectă pentru *rakeni*, însă din porunca lui Suroth, niciunul dintre zburătorii lui nu avea să urce în șa în ziua aceea, nu acolo. Prea puțini *rakeni* îi însoțeau pe Hailene, deoarece nu voia să le rișteviața dacă nu era nevoie. Calmul lui Lisaine îl tulbura și mai mult pe Miraj. Mai mult decât *der'sul'dama* superioară sub comanda lui, ea era o prietenă cu care servise multe cupe de *kaf* și cu care jucase multe jocuri de pietre. Era o femeie veselă, ce vorbea mereu, plină de entuziasm și amuzantă. Și avea o stăpânire de sine incredibilă, fiind la fel de tăcută ca orice *sul'dame* pe care încercase el să o interogheze.

În raza lui vizuală erau douăzeci de *damane* ce îi flancau pe călăreți, fiecare pășind alături de calul *sul'damei* ei. *Sul'damele* se legănau în șei, aplecându-se să mângâie pe cap o *damane*, apoi îndreptându-se doar ca să se aplece din nou ca să-i mângâie părul. *Damanele* păreau suficient de calme, din câte vedea el, dar era evident că *sul'damele* erau pe muchie de cuțit. Iar exuberanta Lisaine călărea tăcută ca o piatră.

Un *torm* își făcu apariția în față, zburând cu viteză de-a lungul coloanei. Era departe, în lateral, la liziera pădurii, dar caii începură să necheze și să se agite când creatura cu solzi din bronz trecu în zbor pe lângă ei. Un *torm* dresat nu se năpustea asupra cailor – asta dacă nu îl apuca pofta să ucidă, motiv pentru care *tormii* nu erau buni în bătălie –, însă caii dresați să rămână calmi în preajma *tormilor* erau la fel de puțini ca *tormii*.

Miraj trimise un sublocotenent deșirat, pe care îl chema Varek, să aducă raportul iscoadei *morat'torm*. Pe jos. Să dea Lumina ca Varek să nu-și piardă *sei'taerul*! Nu avea de gând să irosească timpul cu Varek, ce se străduia să stăpânească un cal dobândit de prin părțile locului. Bărbatul reveni mai repede decât plecase și făcu o plecăciune rigidă, apoi începu să raporteze înainte să își îndrepte spatele.

– Inamicii se află la mai puțin de opt kilometri spre răsărit, Seniore Căpitan-General, și mărșăluiesc în direcția noastră. Sunt împărțiți în cinci coloane, cam la doi kilometri depărtare una de cealaltă.

Halal noroc! Dar Miraj se gândi cum va ataca patruzeci de mii de oșteni cu doar cinci mii pe care îi avea și cu cincizeci de *damane*. Călăreții galopau ducând ordine de desfășurare a trupelor care să înfrunte o posibilă învăluire, iar regimentele din spatele lui începură să se transforme în pâlcuri, cu *sul'damele* călărind printre ele, alături de *damanele* lor.

Strângându-și mantia pe lângă trup, ca să se apere de vântul rece care începu să sufle dintr-odată, Miraj observă ceva ce îl făcu să se înfrigureze și mai tare. Și Lisaine privea cum *sul'damele* se făceau nevăzute printre copaci și începu să asude.

Bertome călărea cu lejeritate, cu mantia fluturând într-o parte în bătaia vântului, dar cerceta peisajul împădurit din fața lui cu o temere pe care nu se ostenea să o ascundă. Dintre cei patru compatrioți ai săi, doar Doressin era cu adevărat priceput la diplomație, sau la Jocul Caselor, nume dat intrigilor, comploturilor și manipulărilor destinate să aducă avantaje unei nobile Case. Idiotul acela tairenian, Weiramon, era orb, desigur.

Bertome se uită cu dispreț la spatele bufonului aceluia îngâmfat. Weiramon călărea mult în fața celorlalți, fiind absorbit într-o conversație cu Gedwyn. Bertome își dădu seama că acesta ar fi zâmbit și la vederea unei capre strangulate, din moment ce-l putea suporta pe monstrul acela, cu ochi de văpăi. Îl observă pe Kiril uitându-se pieziș la el și își mână cenușiul mai departe. Nu simțea antipatie pentru illianer, însă îi disprețuia pe cei mai înalți decât el. Abia aștepta să se întoarcă în Cairhien, unde nu era înconjurat de namile dizgrațioase. Kiril Drapeneos nu era orb, oricât de înalt ar fi fost. Trimisese și el vreo douăsprezece iscoade înainte. Weiramon trimisese doar una.

– Doressin, zise Bertome, cu blândețe, apoi, puțin mai tare: Doressin, necioplitule!

Bărbatul costeliv tresări în șa. Asemenea lui Bertome și celorlalți trei, își răsese și își pudrase partea din față a capului; să te indentifici drept oștean devenise o modă. Doressin ar fi trebuit să-l facă idiot, așa cum îi spunea și în copilărie, în schimb, dădu pinteni calului și se duse lângă Bertome, pe urmă se aplecă pentru a fi mai aproape. Era îngrijorat și lăsă să se vadă acest lucru, deoarece pe frunte îi apărură cute adânci.

– Îți dai seama că Seniorul Dragon vrea să ne nimicească? zise el în șoaptă, aruncând o privire la coloana ce venea în urma lor. Sânge și foc, i-am dat ascultare doar lui Colavaere, dar am știut că voi fi un om mort de când a ucis-o.

Pentru o clipă, Bertome se uită la coloana de oșteni ce înainta șerpuind printre dealuri. Copacii erau mai răzleți acolo decât în față, dar suficienți ca să ascundă un atac până când te trezeai față în față cu dușmanul. Ultima livadă de măslini rămase la vreo doi kilometri în urmă. Oamenii lui Weiramon călăreau în față, desigur, îmbrăcați în acele haine caraghioase, cu mâneci bufante și brăzdate de dungi albe, urmați de illianerii lui Kiril, ce purtau atât de mult roșu și verde, încât i-ar fi făcut de râs până și pe Pribegi. Oamenii lui, în veșminte decente, de un albastru-închis pe sub platoșe, îi erau ascunși vederii, alături de cei ai lui Doressin și ai celorlalți, înaintând doar în fața oștenilor Legiunii. Weiramon păruse surprins că pedestrașii țineau pasul, deși nici el nu înainta într-un ritm alert.

Dar Bertome nu se uita, de fapt, la oșteni. În fața lui Weiramon călăreau șapte bărbați în haine negre, cu fețe aspre și ochi reci. Unul purta pe gulerul înalt un ac în formă de sabie de argint.

– E o tactică elaborată, îi spuse el lui Doressin pe un ton sec. Mă îndoiesc că al'Thor i-ar fi trimis pe indivizii ăștia cu noi dacă am fi fost doar carne de tocat.

Încruntat în continuare, Doressin deschise gura, însă Bertome adăugă:

– Trebuie să vorbesc cu tairenul.

Nu îi plăcea să îl vadă astfel pe prietenul lui din copilărie. Al'Thor îl zdruncinase.

Absorbiți de conversație, Weiramon și Gedwyn nu îl auziră când veni călare la ei. Gedwyn se juca leneș cu hățurile, iar fața îi era împietrită de dispreț. Tairenul era roșu la față.

– Nu-mi pasă cine ești, îi zicea el bărbatului în haină neagră, în șoaptă și pe un ton aspru. Nu-mi voi mai asuma niciun risc fără o poruncă rostită din gura lui…

Dintr-odată, cei doi deveniră conștienți de prezența lui Bertome, iar Weiramon închise gura. El se uită cu atâta dușmănie, de parcă ar fi vrut să îl ucidă pe Bertome. Zâmbetul ce flutura mereu pe buzele *asha'manului* dispăru brusc. Vântul sufla rece și tăios, dar nu mai tăios decât privirea lui Gedwyn. Norii se perindau pe cer, acoperind soarele. Bertome își dădu seama, puțin mirat, că și bărbatul voia să îl ucidă pe loc.

Privirea rece și ucigătoare a lui Gedwyn nu se schimbă, însă expresia de pe fața lui Weiramon se transformă într-un mod uluitor. Roșeața îi dispăru de pe față când zâmbi, un zâmbet mieros, ce trăda doar o urmă de condescendență batjocoritoare.

– Chiar mă gândeam la tine, Bertome, zise el însuflețit. Ce păcat că al'Thor a sugrumat-o pe verișoara ta. Cu mâinile lui, am auzit. Sincer, mă mir că i-ai răspuns la chemare. L-am văzut cum se uita la tine. Mă tem că pune la cale ceva mai… interesant… pentru tine decât să te târască pe jos în vreme ce te strânge de grumaz.

Bertome își înăbuși un oftat, și nu doar din cauza stângăciei de care dădea dovadă idiotul. Mulți se gândiseră să îl manipuleze

după moartea lui Colavaere. Deși era verișoara lui preferată, fusese vanitoasă peste măsură. Saighan avea motive întemeiate să revendice Tronul Soarelui, dar nu ar fi rezistat în fața forței „ucigașilor de copaci", Caraline Damodred și Toram Riatin, cu atât mai puțin dacă ei și le-ar fi unit; nu fără binecuvântarea Turnului Alb sau a Dragonului Renăscut. Cu toate acestea, ea *fusese* preferata lui. Ce urmărea Weiramon? Cu siguranță, nu ceea ce lăsa să se vadă la suprafață. Nici măcar acest țărănoi tairen nu *era* atât de simplu.

Înainte să apuce să răspundă, un călăreț veni în galop în direcția lor, apărând dintre copacii din față. Era cairhienin, iar când acesta trase brusc de hățuri în fața lor, făcându-și calul să cabreze, Bertome îl recunoscu ca fiind unul dintre oamenii lui, un individ știrb, cu obrajii brăzdați de cicatrice. Era Doile, de pe domeniile Colchaine.

– Seniore Bertome, zise individul gâfâind și făcând o plecăciune în grabă. Am pe urmele mele două mii de taraboneri. Au și femei cu ei! Cu fulgerul pe rochii!

– Pe urmele lui, murmură Weiramon, disperat. Să vedem ce vești mi-aduce omul meu când se va întoarce. Nu văd nici...!

Tăcu brusc când se auziră strigăte la mică depărtare și tropote de copite, apoi își făcură apariția lăncieri înaintând la galop și revărsându-se ca un val printre copaci în direcția lui Bertome și a celorlalți.

Weiramon râse.

– Omoară pe cine vrei, când vrei, Gedwyn, zise el, scoțându-și sabia cu un gest teatral. Voi folosi metodele mele și cu asta, basta!

Călărind în spate, spre oștenii lui, își flutură sabia deasupra capului, strigând:

– Pentru Saniago! Pentru Saniago și pentru glorie!

Era de așteptat să nu strige o încurajare și pentru țara lui pe lângă aceea pentru Casa lui și cea mai mare dragoste a lui.

Dând pinteni calului în aceeași direcție, Bertome strigă și el:

– Pentru Saighan și pentru Cairhien!

Nu era nevoie să-și fluture sabia.

– Pentru Saighan și pentru Cairhien!

Ce *urmărise* bărbatul?

Se auzi tunând, iar Bertome își ridică ochii spre cer, uluit. Cerul era mai înnorat decât adineauri. Nu; Doile – Dalyn? – pomenise de femeile alea. Uită de idiotul acela de tairen când taraboneri în zale năvăliră peste dealurile împădurite în direcția lui. Explozii de foc răscoleau pământul și o ploaie răzleață începu să cadă din cer.

– Pentru Saighan și pentru Cairhien! strigă el.

Vântul se înteți.

Călăreții se ciocniră printre copacii deși și printre tufișuri, unde umbrele erau ca niște fantome. Lumina începea să scadă, iar norii se adunau tot mai mulți deasupra, însă era greu să-ți dai seama, din cauza coronamentului des al pădurii. Tunetele aproape că acopereau țipetele oamenilor, nechezatul cailor și sunetele scoase de săbiile care se încrucișau. Uneori, pământul se cutremura. Alteori, inamicii strigau:

– Den Lushenos! Den Lushenos și Albinele!

– Annallin! Rally la Annallin!

– Haellin! Haellin! Pentru Înaltul Senior Sunamon!

Ultimul fu singurul strigăt pe care îl înțelese Varek, deși bănuia că nativilor de prin părțile locului ce se autoproclamaseră Înalți Seniori sau Înalte Doamne nu li se va oferi ocazia să depună Jurământul.

Își smulse sabia din pieptul inamicului, unde o implântase chiar deasupra platoșei, iar bărbatul mărunt și palid se prăbuși la pământ. Fusese un luptător primejdios, asta până când făcuse greșeala să își ridice sabia prea sus. Când murgul bărbatului se prăbuși în tufișuri, Varek simți o umbră de regret. Animalul părea a fi în formă mai bună decât calul fumuriu, cu picioare albe, pe care era obligat să îl călărească. Regretul dură numai o clipă, apoi privi printre copacii deși spre o plantă cenușie și delicată de care păreau să atârne niște liane.

Strigătele de luptă răzbăteau din toate direcțiile, dar, la început, nu văzu nicio mișcare. Apoi doisprezece lăncieri altarani își făcură apariția la treizeci de metri mai încolo, mânându-și caii și privind cu băgare de seamă în jurul lor. Felul zgomotos în care

vorbeau justifica din plin dungile roșii ce le brăzdau platoșele. Varek strânse hățurile în mâini, pregătit să îi atace. De această escortă, fie ea doar o gloată atât de indisciplinată, depindea dacă reușea să îi ducă mesajul urgent Generalului Stegarilor, Chianmai, sau nu.

Dungi negre începură să zboare printre copaci, doborându-i pe altarani din șei. Caii o luară la fugă în toate direcțiile după ce își pierdură călăreții, pe urmă, pe covorul umed de frunze moarte, rămaseră doar douăsprezece cadavre, fiecare având implântată în piept câte o săgeată de arbaletă. Nicio mișcare. Varek se înfioră fără să vrea. Pedestrașii aceia în haine albastre păruseră ușor de doborât la început, nefiind apărați de lăncieri, dar ei nu ieșeau niciodată în câmp deschis, ci se ascundeau printre copaci și în gropile din pământ. Aceștia nu erau cel mai mare rău. Fusese convins că, după retragerea disperată de la Falme, spre corăbii, văzuse tot ce putea fi mai rău în lume, Oastea Neînvinsă în debandadă. În urmă cu o jumătate de ceas însă, văzuse o sută de taraboneri înfruntând un singur bărbat în haină neagră. O sută de lăncieri împotriva unuia singur, iar taraboneriі fuseseră făcuți ferfeniță. Fuseseră făcuți ferfeniță la propriu, bărbați și cai explodând mai repede decât putea ține el numărătoarea. Măcelul continuase și după ce taraboneriі o luaseră la fugă, continuase până nu mai rămăsese niciunul în viață. Nimic nu părea mai rău decât să-ți explodeze pământul sub picioare. Cel puțin, *damanele* îți lăsau, de obicei, rămășițele, pentru a fi îngropate.

Aflase de la ultimul bărbat cu care reușise să vorbească în acele păduri, un veteran cărunt de acasă, ce conducea o sută de sulițe amadiciane, că generalul seanchen Chianmai se afla în direcția aceea. În față, zări cai fără călăreți legați de copaci și bărbați pe jos. Poate aceștia i-ar putea da și alte îndrumări. Și îi va dojeni pentru că pierdeau vremea când se dădea o bătălie.

Când pătrunse călare în mijlocul lor, uită de dojeni. Găsi ceea ce căuta, dar nu era deloc așa cum își dorise. Douăsprezece trupuri făcute scrum erau înșirate pe pământ. Unul, cu fața de culoarea mierii neatinse, era Chianmai. Bărbații care stăteau în picioare erau toți taraboneri, amadiciani și altarani. Unii erau

răniți și ei. Singurul Seanchan era o *sul'dam* încruntată, ce liniștea o *damane* care plângea.

– Ce s-a întâmplat aici? vru să știe Varek.

Nu credea că *asha'manilor* acestora le plăcea să lase pe cineva în viață. Poate că *sul'dam* se luptase cu ei.

– O nebunie, seniore.

O namilă de taraboner îl alungă pe bărbatul ce îi ungea cu alifie brațul stâng ars. Mâneca părea a-i fi arsă până la platoșă, dar, în ciuda arsurilor, bărbatul nu schiță nicio grimasă. Vălul de zale ce atârna de coiful conic cu pene roșii îi ascundea fața aspră și mustața deasă și căruntă care aproape că îi acoperea gura. Privirea lui era insultător de directă.

– Un grup de illianeri ne-a atacat fără niciun avertisment. La început, totul a mers bine. N-aveau printre ei niciun bărbat în haină neagră. Seniorul Chianmai ne-a condus cu vitejie și... femeia... a condus Puterea și a lovit cu fulgere. Apoi, tocmai când au cedat illianerii, fulgerele s-au întors împotriva noastră.

Tăcu și îi aruncă o privire plină de înțeles *sul'damei*. Cât ai clipi, ea sări în picioare și îl amenință cu pumnul mâinii pe care o avea liberă, apoi se apropie cu pași mari de taraboner, atât cât îi permitea lanțul prins de încheietura celeilalte mâini. *Damane* a ei ședea ghemuită și plângea.

– Să nu rostești o vorbă urâtă despre Zakai a mea, câine! Este o *damane* bună! Este o *damane* bună!

Varek încercă să o liniștească prin gesturi. La văzuse pe *sul'dame* făcându-le pe supusele lor să urle de durere pentru obrăznicie și, uneori, schilodindu-le dacă se împotriveau, însă cele mai multe se zburleau chiar și la unul dintre cei de Sânge, dacă îndrăznea să-i vorbească de rău favorita. Tarabonerul *nu* făcea parte din cei de Sânge, iar după felul în care tremura *sul'dam*, aceasta părea gata să îl omoare. Dacă bărbatul ar fi îndrăznit să dea glas cuvintelor nerostite, ea l-ar fi ucis pe loc, Varek era convins de asta.

– Rugăciunile pentru morți vor trebui să aștepte, zise Varek pe un ton răspicat.

Ceea ce avea de gând să facă l-ar fi putut arunca în mâinile Căutătorilor, dacă va da greș, și nu mai rămăsese niciun Seanchan vrednic acolo, în afară de *sul'dam*.

– Preiau eu comanda. Ne retragem și o luăm spre miazăzi.

– Să ne retragem?! lătră tarabonerul cu umeri lați. Vor trece *zile* până să *ne retragem*! Illianerii luptă ca niște viezuri încolțiți, iar cairhienii, ca niște dihori în cușcă. Tairenii nu sunt atât de greu de doborât, din câte am auzit, însă au cu ei doisprezece *asha'mani*, nu? Habar n-am unde-mi sunt trei sferturi dintre oameni în talmeș-balmeșul ăsta!

Încurajați de atitudinea lui, ceilalți începură și ei să se împotrivească.

Varek îi ignoră și se abținu să întrebe ce era acela un „talmeș-balmeș"; dar privind în jurul lui la pădurea încâlcită, ascultând iureșul bătăliei, bubuitul exploziilor și al fulgerelor, își putea imagina.

– Îți vei strânge oamenii și vei începe să te retragi, spuse el cu voce tare, întrerupându-le pălăvrăgeala. Nu prea repede; veți acționa la unison.

Poruncile lui Miraj pentru Chianmai le cereau să acționeze „Cât mai repede cu putință" – le memorase, în caz că s-ar fi întâmplat ceva cu copia din desagi. Însă dacă s-ar fi grăbit prea tare, jumătate dintre oameni ar fi rămas în urmă, sfârtecați de mâna inamicului.

– Mișcați-vă! Luptați pentru împărătească, fie-i viața veșnică!

Aceste ultime cuvinte erau adresate în mod special recruților. Bărbații care îl ascultau săriră de parcă i-ar fi lovit cu biciul. Făcând repede o plecăciune adâncă, aceștia o luară la fugă spre caii lor. Ciudat. În acel moment, depindea de el să găsească trupele seanchanilor. Una dintre acestea era condusă de cineva cu rang superior față de al lui, ce va prelua comanda.

Femeia *sul'dam* stătea în genunchi și fredona, mângâind părul *damanei* ce plângea.

– Ai grijă s-o liniștești, îi spuse el.

„Cât mai repede cu putință." I se păru că zărește o urmă de neliniște în ochii lui Miraj. Oare ce îl putea neliniști pe Kennar Miraj?

– Cred că atunci când vom ajunge la miazăzi depindem de tine, *sul'dam*.

Oare de ce aceste cuvinte o făcură să pălească?

Bashere stătea ascuns printre copacii de la lizieră și privea încruntat printre barele de protecție ale coifului. Murgul îi atinse umărul cu botul. Mantia îi era încheiată ca să îl ferească de vânt și de frig, dar și ca să nu se miște în bătaia vântului, iar el să fie observat. Deși cu mantia încheiată, frigul îi pătrundea în oase. În Saldaea, se simțea deja adierea primăverii, dar lunile petrecute pe tărâmurile din sud îl înmuiaseră. Strălucind puternic printre norii cenușii ce treceau repede pe cer, soarele se zărea în față și mai avea puțin până la amiază. Doar pentru că o bătălie începea spre apus nu însemna că va lua sfârșit tot acolo. Dinaintea lui se întindea o pajiște generoasă, unde turme de capre negru cu alb pășteau liniștite iarba vestejită, de parcă nu s-ar fi dat nicio bătălie crâncenă în jurul lor. Nu că ecourile bătăliei ar fi ajuns acolo. Cel puțin, nu pentru moment. Era foarte periculos să traversezi pajiștea. Fie că te aflai în pădure sau într-o livadă de măslini, sau printre arbuști, cu sau fără iscoade, nu vedeai întotdeauna inamicul decât atunci când dădeai nas în nas cu el.

– Dacă e să trecem, bombăni Gueyam, ștergându-și chelia cu mâna lată, atunci, să trecem. Pierdem timpul, jur pe Lumină!

Amondrid tăcu; probabil, cairhieninul cu fața plină avusese de gând să spună același lucru. Însă n-ar fi dat niciodată dreptate unui tairen.

Jeordwyn Semaris pufni. Bărbatul ar fi trebuit să își lase barbă ca să-și ascundă falca îngustă, deoarece capul lui semăna cu un topor.

– Propun să ocolim, bombăni el. Am pierdut destui oameni din cauza blestematelor alea de *damane* și...

Își înghiți vorbele și îi aruncă o privire neliniștită lui Rochaid.

Tânărul *asha'man* se ținea deoparte, tăcut, și își pipăia acul în formă de Dragon, prins pe guler. După privirea lui, era posibil să se întrebe dacă merita. Părea să-și fi pierdut acel aer de cunoscător și era încruntat și îngrijorat.

Conducându-l pe Quick de hățuri, Bashere se apropie cu pași mari de *asha'man* și îl înghionti ca să meargă mai aproape de pădure. Îl trase deoparte. Rochaid se încruntă, conformându-se fără tragere de inimă. Bărbatul era mai înalt decât Bashere, dar acesta din urmă nu se lăsă intimidat.

– Mă pot baza pe oamenii tăi data viitoare? vru să știe Bashere, trăgându-se de mustață, iritat. Fără grijă?

Rochaid și oamenii lui păreau să reacționeze cu încetineală atunci când le înfruntau pe *damane*.

– Știu ce fac, Bashere, rânji Rochaid. N-am ucis suficienți pentru tine? Din câte văd, ne-am cam făcut treaba!

Bashere încuviință încet, însă nu ca să aprobe ultimele cuvinte. Existau mulți dușmani ce pândeau peste tot, dacă te uitai mai bine. Dar mulți dintre ei *erau* morți. Acționase urmând învățăturile despre Războaiele Troloce, când oștile Luminii se apropiau arareori de numărul inamicilor pe care îi înfruntau. Spintecă pe flancuri și fugi. Spintecă în partea din spate și fugi. Spintecă și fugi, iar când inamicul te urmărește, bați în retragere spre locul pe care l-ai ales dinainte, unde oștenii legiunii așteaptă cu arbaletele pregătite, te întorci și spinteci din nou inamicul până când e vremea să fugi din nou. Sau până când inamicul cedează. În ziua aceea, îi spintecase deja pe taraboneri, pe amadiciani, pe altarani *și* pe acești Seanchani, în armurile lor ciudate. Văzuse mai mulți inamici morți decât în orice altă bătălie de la Zăpada Însângerată încoace. Însă chiar dacă îi avea pe *asha'mani*, tabăra cealaltă le avea pe *damane*. O treime dintre Seanchani zăceau morți la kilometri depărtare, în urmă. Aproape jumătate dintre oamenii lui erau morți și mai existau destui Seanchani însoțiți de femeile alea blestemate, de taraboneri, de amadiciani și de altarani. Aceștia continuau să se reverse, mai mulți, făcându-și apariția de îndată ce el termina cu ultimii. Iar *asha'manii* deveneau din ce în ce mai... șovăielnici.

Aruncându-se în șa, pe spinarea lui Quick, se întoarse călare la Jeordwyn și la ceilalți.

– Vom ocoli, porunci el, ignorând atât încuviințările lui Jeordwyn cât și privirile încruntate ale lui Gueyam și Amondrid. Triplați numărul iscoadelor. Vreau să avansăm, însă nu vreau să ne împiedicăm de vreo *damane*.

Nu râse nimeni.

Rochaid îi strânsese pe *asha'mani* pe lângă el – unul purta sabia de argint pe guler, ceilalți, nu. Mai fuseseră doi cu gulerele simple când porniseră la luptă în dimineața aceea, dar așa

cum *asha'manii* știau să ucidă știau și ele. Fluturându-și brațele furios, Rochaid părea să se certe cu ei. Era roșu la față, iar ceilalți afișau o expresie nepăsătoare și încăpățânată. Bashere nădăjduia că Rochaid va reuși să îi împiedice să dezerteze. Ziua aceea îi costase suficient de mult și dacă nu lua în calcul bărbații care plecaseră de capul lor.

Cădea o ploaie ușoară. Rand privi încruntat norii negri și denși ce se adunau pe cer și care începeau să acopere soarele palid, dispărând treptat în orizontul îndepărtat. Ploaia avea să se înteţească precum norii aceia! Iritat, se întoarse și cercetă din priviri întinderea din fața lui. Coroana de Săbii îi înțepa tâmplele. În ciuda vremii, vedea limpede terenul din față, ca și când s-ar fi uitat pe o hartă, deoarece era inundat de Putere. Dealurile se pierdeau în zare, unele acoperite de arbuști sau măslini, altele, cu iarbă sau bolovani și buruieni. I se păru că zărește mișcare la marginea unei dumbrăvi, apoi printre rândurile de măslini dintr-o livadă de pe un alt deal, la vreo doi kilometri depărtare de dumbravă. Nu era de-ajuns să gândească. Bărbați morți zăceau la kilometri depărtare în urmă, inamici morți, precum și femei moarte, știa asta, dar se ținuse departe de locurile unde *sul'damele* și *damanele* își dăduseră viața, refuzând să le vadă fețele. Mulți credeau că îl reținea ura față de aceia care îi omorâseră atât de mulți oameni.

Tai'daishar era ușor agitat și făcu câțiva pași pe coama dealului, înainte ca Rand să îl liniștească încet cu o mână fermă și să-l apese cu genunchii. N-ar fi dorit ca vreo *sul'dam* să îi zărească mișcarea. Copacii răzleți din jur nu ascundeau prea multe. Vag, își dădu seama că nu recunoștea niciunul. Tai'daishar își îndreptă brusc grumazul. Rand băgă Sceptrul Dragonului în desagă, lăsând la vedere doar mânerul sculptat, ca să aibă mâinile libere în caz că armăsarul se agita din nou. L-ar fi putut scăpa de oboseală cu ajutorul *saidinului*, dar nu știa cum să îl facă să asculte apelând la Putere.

Nu știa ce să facă pentru ca Tai'daishar să păstreze suficientă energie. *Saidinul* îl inundă, bolborosind înlăuntrul calului, însă trupul lui, parcă amorțit, era sleit de oboseală. Pe de o parte, acest

lucru se datora faptului că folosise multă Putere în ziua aceea. Pe de altă parte, se datora efortului de a controla *saidinul*, astfel încât acesta să îi dea ascultare. *Saidinul* trebuia întotdeauna cucerit, forţat, dar acum era mai greu ca oricând. Rănile din partea stângă, pe jumătate vindecate, dar care nu se vindecau niciodată, îl dureau cumplit. Cea veche era asemenea unui sfredel, care încerca să găurească Vidul, cea nouă, ca o flacără mistuitoare.

– A fost un accident, Seniore Dragon, zise brusc Adley. Jur!

– Taci şi priveşte! îi spuse Rand pe un ton aspru.

Pentru o clipă, Adley îşi plecă ochii la mâinile în care ţinea hăţurile, apoi îşi dădu părul ud de pe faţă şi îşi ridică supus fruntea.

În acea zi, acolo, era mai greu ca niciodată să controlezi *saidinul*, însă dacă îl lăsai să îţi scape, acesta te putea ucide în orice moment. Lui Adley îi scăpase, iar bărbaţii muriseră în explozii de foc necontrolat, nu doar amadicianii pe care îi ochise, ci şi o treime dintre oştenii lui Ailil şi aproape la fel de mulţi dintre oştenii Anaiyellei.

Dacă n-ar fi greşit, Adley ar fi fost acum împreună cu Morr şi cu Companionii în pădurile aflate la un kilometru şi jumătate depărtare spre miazăzi. Narishma şi Hopwil erau cu Apărătorii, la miazănoapte. Rand îl voia pe Adley sub atenta lui supraveghere. Oare mai existaseră şi alte „accidente" pe care nu le văzuse? Nu putea fi cu ochii pe toţi, tot timpul. Faţa lui Flinn era pământie precum cea a unui mort de o zi, iar Dashiva nu mai părea visător, ci pe punctul de a asuda din cauza concentrării. Continua să bombănească, atât de încet, încât Rand nu îl auzea nici cu ajutorul Puterii, şi îşi ştergea stropii de ploaie de pe faţă cu o batistă din pânză şi margini din dantelă, ce devenea din ce în ce mai închisă la culoare, pe măsură ce timpul trecea. Rand nu credea că fusese o greşeală. Oricum, nici ei, nici Adley nu îmbrăţişau Puterea în acel moment. Nu aveau s-o facă până când nu le va porunci el.

– E gata? întrebă Anaiyella în spatele lui.

Fără să îi pese de o posibilă primejdie, Rand îl întoarse pe Tai'daishar ca să stea cu faţa la ea. Femeia tairenă tresări în şa. Gluga pelerinei de ploaie îi ajungea până la umeri. Muşchii

feței îi zvâcnină. În ochii ei se citea teama sau ura. Ailil, care stătea lângă ea, pipăia cu calm hățurile, cu mâinile protejate de mănuși roșii.

– Ce ți-ai putea dori mai mult? întrebă femeia mai scundă, cu răceală în glas.

Politețea femeii semăna a slugărnicie.

– Dacă dimensiunea unei victorii este reprezentată de numărul inamicilor morți, cred că azi numele tău va ajunge în analele istoriei.

– Vreau să-i împing pe seanchani până în mare! izbucni Rand.

Lumină, *trebuia* să îi nimicească neapărat, cât mai avea ocazia! Nu putea lupta în același timp împotriva Seanchanilor, a Rătăciților și Lumina mai știe împotriva cui sau a ce!

– Am mai făcut-o înainte și o voi face din nou!

„Ai Cornul lui Valere ascuns în buzunar de astă dată?", întrebă Lews Thrin, pe un ton ironic. Rand mârâi la el în surdină.

– E cineva jos, zise brusc Flinn. Vine călare încoace, dinspre apus.

Rand își întoarse din nou calul. Oștenii legiunii încercuiau pantele dealului, bine ascunși, astfel încât arareori zărea o haină albastră. Niciunul dintre ei nu era călare. Cine ar călări...

Murgul lui Bashere urca la trap panta de parcă ar fi fost teren drept. Coiful îi atârna de șa, iar el părea istovit. Începu să vorbească fără nicio introducere:

– Am terminat aici. În luptă trebuie să știi când să te retragi, și a sosit vremea. Am lăsat în urmă cinci sute de morți și doi dintre Soldații tăi pentru sare. I-am trimis pe alți trei să îi găsească pe Semaradrid, pe Gregorin și pe Weiramon și să le spună să ți se alăture. Mă îndoiesc că sunt într-o stare mai bună decât mine. Câți dintre ai *tăi* au fost măcelăriți?

Rand ignoră întrebarea. Avea mai mulți morți decât Bashere cu aproape două sute.

– N-ai niciun drept să le poruncești altora. Atâta vreme cât au mai rămas șase *asha'mani* – atâta vreme cât mai sunt eu! –, am suficienți oameni! Am de gând să găsesc ce a mai rămas din oastea Seanchanilor și să o nimicesc, Bashere. Nu le voi îngădui să cucerească Altara, pe lângă Tarabon și Amadicia.

Bashere își mângâie mustața deasă, râzând silit.

– Vrei să-i găsești? Privește colo, spuse el și întinse mâna înmănușată în direcția dealurilor, spre apus. Nu pot să-ți arăt un loc anume, dar de aici ai putea vedea zece, poate cincisprezece mii dacă n-ar fi copacii. Am dansat cu Cel Întunecat ca să pot trece neobservat printre ei și să ajung la tine. Au aproximativ o sută de *damane* cu ei. Poate mai multe. Și vor mai veni, cu siguranță, împreună cu mai mulți oșteni. Se vede că generalul lor te-a luat în vizor. Bănuiesc că e floare la ureche să fii *ta'veren*.

– Dacă ei sunt acolo…

Rand cercetă dealurile. Ploaia începu să se înteţească. Unde zărise mișcare? Lumină, era ostenit! *Saidinul* răsuna în el. Fără să-și dea seama, atinse pachetul de sub protecția din piele a scăriței. Își retrase repede mâna. Zece mii, chiar cincisprezece… Odată ce vor ajunge la ei Semaradrid, Gregorin și Weiramon… Și, mai important, odată ce vor ajunge restul *asha'manilor*

– Acolo unde sunt, acolo îi voi nimici, Bashere. Îi voi lovi din toate părțile, așa cum am vrut de la bun început.

Încruntându-se, Bashere își aduse calul mai aproape, până când genunchii lui și cei ai lui Rand se atinseră. Flinn se îndepărtă călare, dar Adley era prea concentrat să privească prin ploaia deasă ca să observe ce se întâmpla în jurul lui, iar Dashiva, ce își ștergea fața necontenit, se holba cu un interes vădit. Bashere își coborî vocea, până când aceasta deveni o șoaptă.

– Nu gândești limpede. A fost un plan bun la început, dar generalul lor are mintea ageră. Și-a desfășurat trupele ca să ne anihileze atacurile înainte să pornim împotriva lui. Chiar și-așa, oamenii lui au murit pe capete, iar acum încearcă să se regrupeze. N-ai să-l iei prin surprindere. *Vrea* să mergem noi la el. Stă și-*așteaptă*. Cu sau fără *asha'mani*, dacă îl vom înfrunta pe individul ăsta, cred că o să îngrășăm vulturii, deoarece nu vom scăpa niciunul cu viață.

– Nimeni nu îl înfruntă pe Dragonul Renăscut, mârâi Rand. Rătăciții i-ar putea spune asta, indiferent cine-o fi. Nu-i așa, Flinn? Dashiva?

Flinn consimți, șovăitor. Dashiva tresări.

– Crezi că nu-l pot lua prin surprindere, Bashere? Privește!

Când scoase pachetul lung și desfăcu cârpa în care era învelit, Rand îi auzi murmurând în timp ce stropii de ploaie alunecau pe o sabie ce părea făurită din cleștar. Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, Sabia-Care-Nu-Poate-Fi-Atinsă.

– Ia să vedem dacă nu va fi surprins când va vedea *Callandorul* în mâna Dragonului Renăscut.

Așezând tăișul translucid în îndoitura cotului, Rand îl mână pe Tai'daishar, care făcu câțiva pași în față. Nu că ar fi fost nevoie, deoarece nu vedea mai bine de acolo. Doar că... Acum, ceva se răspândea ca o pânză de păianjen pe suprafața exterioară a Vidului, o pânză neagră ce tremura. Lui Rand îi era teamă. Ultima oară când folosise *Callandorul*, când îl folosise cu adevărat, încercase să-i readucă pe morți la viață. Pe-atunci, fusese convins că putea face orice, asemenea unui nebun ce credea că putea zbura. Oare nu dovedise acest lucru de-a lungul vremii? Îmbrățișă Izvorul prin Sabia-Care-Nu-Este-Sabie.

Saidinul păru să pătrundă în *Callandor* înainte ca el să îmbrățișeze Izvorul prin ea. Sabia de cleștar se aprinse cu o strălucire albă, de la mâner și până în vârf. Înainte doar i se păruse că îl inundase Puterea. În acel moment, avea mai multă putere decât zece bărbați laolaltă, o sută, nu știa câți. Văpăile mistuitoare ale soarelui îi ardeau țeasta. Frigul tuturor iernilor din toate Vârstele îi mușca din inimă. În acel tumult, simțea mana ca și când toate mormanele de gunoi din lume i s-ar fi golit în suflet. *Saidinul* încerca în continuare să îl omoare, încerca să înlăture, să mistuie, să înghețe fiecare bucățică din el, dar el se împotrivea și trăia pentru următoarea clipă. Îi venea să râdă. *Putea* face orice!

Odinioară, când ținuse *Callandorul* în mână, crease o armă ce scotocise după Creaturile Întunericului în fiecare cotlon al Stâncii din Tear și le omorâse cu fulgere pe care le găsiseră oriunde ar fi stat sau ar fi fugit, ori s-ar fi ascuns. Cu siguranță, exista așa ceva și acolo, ceva ce putea folosi împotriva inamicilor. Însă când îl chemă pe Lews Therin, primi drept răspuns doar șoapte agonizante, ca și când acea voce fără trup se temea de durerea indusă de *saidin*.

Cu *Callandor* strălucindu-i în mână – nu-și dădu seama că ridicase sabia deasupra capului –, privea dealurile unde se

ascundeau inamicii lui. Acestea erau cenușii, din pricina perdelei de ploaie, iar norii negri și denși acopereau soarele. Oare ce îi spusese lui Eagan Padros?

– Eu sunt furtuna, zise el în șoaptă, însă pentru urechile lui fu ca un strigăt, ca un bubuit, apoi începu să conducă Puterea.

Deasupra, norii erau învolburați. Dacă înainte fuseseră negri ca smoala, în acel moment erau ca bezna, ca în miezul nopții. Nu știa ce conducea Puterea. Adeseori nu știa, în ciuda învățăturilor lui Asmodean. Poate că îl îndruma Lews Therin, în pofida scâncetelor bărbatului. Fire de *saidin* se răspândiră pe cer, Vânt, Apă și Foc. Foc. Din cer cădea o ploaie de fulgere. O sută de fulgere deodată, sute, ca niște suliițe bifurcate de un alb-albastru ce străpungeau pământul cât vedea cu ochii. Dealurile din fața lui explodară. Unele se prăbușiră sub ploaia de fulgere ca un mușuroi de furnici. Flăcările țâșneau în sus, copacii se transformau în torțe sub ploaia care cădea, iar limbile de foc se răspândeau prin livezile de măslini.

Ceva îl lovi cu putere și își dădu seama că încerca să se ridice de pe jos. Coroana îi căzuse de pe cap. *Callandor* îi strălucea încă în mână. Ca prin vis, îl vedea pe Taidaishar chinuindu-se să se ridice în picioare, tremurând. Așadar, ei hotărâseră să-l lovească la rândul lor.

Ridicând sabia în aer, le strigă:

– Împotriviți-vă mie, dacă îndrăzniți! Eu *sunt* furtuna! Veniți, dacă îndrăzniți, Shai'tan! Eu sunt Dragonul Renăscut!

O mie de fulgere sfârâitoare se prăvăliră din cer.

Și din nou ceva îl doborî la pământ. Încercă să se ridice iar în picioare. *Callandor*, care strălucea în continuare, zăcea la un pas de mâna lui întinsă. Cerul era împânzit de fulgere. Brusc, conștientiză că greutatea ce îl apăsa era a lui Bashere, că bărbatul îl scutura. Bashere trebuie să fi fost acela care îl trântise la pământ!

– Încetează! striga saldaeanul în timp ce sângele îi curgea pe față dintr-o tăietură ce o avea pe scalp. Ne omori, omule! Încetează!

Rand își întoarse capul și o privire îi fu de ajuns. Fulgerele străluceau *în jurul* lui în *toate* direcțiile. Un fulger lovi versantul opus, unde se aflau Denharad și oamenii lui; țipetele oamenilor

și ale cailor se ridicau în văzduh. Anaiyella și Ailil descălecaseră amândouă și se chinuiau să își liniștească în zadar caii care se ridicau pe picioarele de dinapoi, încercând să se elibereze. Flinn stătea aplecat peste cineva care zăcea întins nu departe de un cal mort, ale cărui picioare înțepeniseră deja.

Rand eliberă *saidinul*. Deși eliberat, acesta continuă să-i curgă prin vene câteva clipe, iar fulgerele să se dezlănțuie. Valul ce îl cuprinse începu să se diminueze, să scadă în forță și să dispară. Fu cuprins de amețeală. Pentru o fracțiune de secundă, două *Callandor* străluciră acolo unde zăceau pe pământ, iar fulgerele continuară să cadă. Apoi se așternu tăcerea. Nu se mai auzea decât ropotul ploii și țipetele de după deal.

Bashere se ridică încet de pe Rand, iar acesta se așeză fără ajutor pe picioarele-i tremurânde, clipind până când vederea îi reveni la normal. Saldaeanul se uita la el ca la un leu turbat, în timp ce își mângâia cu degetul mânerul sabiei. Anaiyella îi aruncă o privire lui Rand, care stătea în picioare, pe urmă leșină, prăbușindu-se la pământ; calul ei țâșni din loc, trăgând hățurile după el. Ailil, care încerca în continuare să-și liniștească animalul ce se cabra, îi aruncă și ea câteva priviri lui Rand. Pentru moment, acesta lăsă sabia acolo unde zăcea pe pământ. Nu îndrăznea să o ridice. Încă nu.

Flinn se îndreptă, scuturând din cap, apoi rămase locului tăcut când Rand se duse clătinându-se la el. Ploaia cădea pe ochii îngroziți și goi ai lui Jonan Adley. Jonan fusese printre primii. Țipetele de dincolo de deal păreau să sfâșie ploaia. Câți, se întreba Rand... or fi fost dintre Apărători? Dintre Companioni? Dintre...?

Ploaia deasă ca o pătură ascundea dealurile unde se afla oastea Seanchanilor. Oare îi nimerise măcar, lovind orbește? Sau stăteau în continuare la pândă, cu *damanele* lor? Așteptând să vadă câți dintre ai lui putea omorî?

– Pune câte gărzi crezi că avem nevoie, îi spuse Rand lui Bashere.

Vocea îi era dârză, la fel și inima.

– Când vor sosi Gregorin și ceilalți, vom Călători cât vom putea de repede acolo unde se află căruțele.

Bashere încuviință fără să rostească un cuvânt, după aceea se întoarse și se îndepărtă prin ploaie.

„Am pierdut, își zise Rand, dezamăgit. Sunt Dragonul Renăscut, dar, pentru prima oară, am pierdut."

Brusc, Lews Therin se înfurie reproșându-i: „N-am fost niciodată înfrânt, mârâi el. Sunt Seniorul Zorilor! Nimeni nu mă poate învinge!"

Rand stătea în ploaie, întorcând în mâini Coroana de Săbii și holbându-se la *Callandor*, ce zăcea în mocirlă. Îl lăsă pe Lews Therin să se dezlănțuie.

Abaldar Yulan plângea, recunoscător că ploaia torențială îi ascundea lacrimile ce-i șiroiau pe obraji. Cineva va trebui să dea porunca. În cele din urmă, cineva va trebui să-i ceară iertare Împărătesei, fie-i viața veșnică, și poate lui Suroth, în curând. Dar nu de aceea plângea el, nici măcar pentru camaradul său mort. Rupându-și mâneca hainei, o așeză peste ochii goi ai lui Miraj, astfel încât ploaia să nu îi ude.

– Trimite porunci pentru retragere, comandă Yulan și îi văzu pe oamenii din jurul lui tresărind.

Era pentru a doua oară pe acele maluri când Oastea Neînvinsă suferise o înfrângere devastatoare, iar Yulan era convins că nu era singurul care plângea.

CAPITOLUL 25

O întoarcere nepoftită

Așezată la masa ei de scris poleită, Elaida mângâia cu un deget o statuetă din fildeș înnegrită de vreme reprezentând o pasăre ciudată cu un cioc la fel de lung ca trupul, și le asculta oarecum amuzată pe cele șase femei care stăteau de partea cea laltă a mesei. Conducătoarele Ajah își aruncau priviri piezișe și încruntate una alteia, frecându-și condurii din catifea de covorul cu modele viu colorate ce acoperea cea mai mare parte din gresia roșie și trăgând de șalurile lucrate cu fir subțire, astfel încât ciucurii colorați se legănau. Semănau cu niște servitoare țâfnoase, care și-ar fi dorit să aibă curajul să sară la gât una alteia în fața stăpânei lor. Gheața acoperea cercevelele din sticlă ale ferestrelor, astfel încât era imposibil să vezi zăpada ce cădea afară, deși, uneori, aceasta era suflată de vânturile glacriale. Elaidei îi era destul de cald, și nu doar datorită bușteniloi groși ce ardeau în șemineul din marmură albă. Fie că femeile acestea știau sau nu – Duhara știa, cu siguranță, și poate și celelalte –, *era* stăpâna lor. Ceasul cu pendul elaborat, poleit cu aur, pe care îl comandase Cemaile, ticăia. Visul spulberat al lui Cemaile *avea* să se adeverească; Turnul își va recâștiga gloria datorită mâinilor capabile ale Elaidei do Avriny a'Roihan.

– Nu s-a găsit niciodată un *ter'angreal* care să „controleze" o femeie ce conduce Puterea, spunea Velina cu o voce stăpânită și precisă, dar totuși pițigăiată, oarecum copilărească.

Era o voce care contrasta puternic cu nasul ei ca un cioc și cu ochii ageri și oblici. Reprezenta Ajah Albă și arăta întocmai ca o soră Albă, în afară de aspectul feroce. Rochia simplă și albă ca zăpada părea apretată și rece.

– Au fost descoperite prea puține astfel de obiecte care să aibă aceeași funcție. Așadar, logic gândind, și dacă ar fi fost descoperit un astfel de *ter'angreal*, sau mai multe, tot nu ar fi suficiente ca să controleze mai mult de două sau trei femei. Drept urmare, rapoartele despre așa-zișii seanchani sunt exagerate peste măsură. Dacă femeile ce poartă „lesă" există, acestea nu pot conduce Puterea. Este evident că nu pot. Nu tăgăduiesc faptul că oamenii aceștia n-ar fi pus stăpânire pe Ebou Dar și pe Amador, și poate peste mai mult, însă este limpede că sunt creația lui Rand al'Thor, poate ca să-i sperie pe oameni. Ca pe Profetul ăsta al lui. Este destul de logic.

– Mă bucur nespus că nu tăgăduiești deloc ce se aude despre Ebou Dar și Amador, Velina, zise Shevan pe un ton neutru.

Putea fi foarte *neutră* atunci când voia. La fel de înaltă ca majoritatea bărbaților și cu o constituție osoasă, Conducătoarea Brună avea o față unghiulară și o bărbie lungă, iar cârlionții care îi încadrau fața nu o făceau mai frumoasă. Își aranjă șalul și își netezi cu degetele-i fine fustele de mătase, de un auriu închis, iar vocea căpătă o notă oarecum amuzată.

– Nu mi-este la îndemână să spun ce poate și ce nu poate fi. De pildă, nu demult, toată lumea „știa" că doar un scut împletit de o soră putea opri o femeie să conducă Puterea. Apoi s-a descoperit o plantă cu rădăcini de tip furculiță, și oricine poate să-i ofere un ceai din frunzele ei, care să te lase împietrită ore în șir, fără să mai poți conduce Puterea. Este ceva la îndemâna rebelilor rebele și altora asemenea, bănuiesc, și o surpriză neplăcută pentru cele care cred că le știu pe toate, nu? Poate că, până târziu, cineva va învăța să făurească din nou un *ter'angreal*.

Elaida strânse din buze. Nu își bătea capul cu chestii imposibile. Dacă în trei mii de ani nicio soră nu reușise să redescopere

metoda prin care se făurea un *ter'angreal*, atunci era imposibil și cu asta, basta. Cunoștințele ce îi scăpau printre degete o făceau să se îmbufneze. În ciuda eforturilor de a ține ascuns acest lucru, toate inițiatele din Turn aflaseră deja despre planta cu rădăcini de tip furculiță. Niciuneia nu îi convenea acest lucru. Niciuneia nu îi plăcea să fie dintr-odată vulnerabilă în fața oricui se pricepea să folosească plantele și apa fierbinte. Acea pricepere era ca otrava, după cum recunoșteau și Conducătoarele adunate acolo.

În ochii mari și negri ai Duharei cea cu fața măslinie se citi neliniștea, când auzi de ierburi. Părea și mai scorțoasă decât de obicei și își strângea în mâini fustele atât de roșii, încât păreau aproape negre. Sedore înghiți în sec și strânse cu degetele dosarul cu coperte din piele pe care Elaida tocmai i-l dăduse. De obicei, sora Galbenă cu fața rotundă se comporta cu o eleganță glacială. Andaya se înfioră! Ba chiar își înfășură mai strâns șalul cu ciucuri cenușii în jurul ei.

Elaida se întrebă cum vor reacționa dacă vor afla că *asha'manii* redescoperiseră Călătoria. Ele abia dacă îndrăzneau să vorbească despre ei. Cel puțin, ea reușise să împărtășească informațiile acestea câtorva.

– Cred c-am face mai bine să discutăm despre lucruri care știm că sunt adevărate, nu? zise Andaya pe un ton ferm, recăpătându-și stăpânirea de sine.

Părul ei castaniu-deschis, care lucea de atâta periat, i se revărsa pe spate, iar rochia albastră cu dungi argintii era croită după moda din Andor, deși când vorbea, se simțea un accent puternic taraboner. Nici scundă, nici zveltă, reușea cumva să îi reamintească Elaidei de o vrăbiuță gata să sară pe o ramură. Deși nu era negustorească, își câștigase această reputație. Le zâmbi celorlalte într-un mod nu foarte plăcut, tot ca o vrabie. Poate era de la felul în care își ținea capul.

– Simple speculații cu care ne pierdem timpul. Lumea atârnă de un fir de ață, iar eu, una, n-am de gând să pierd timp prețios trăncănind despre presupuse logici și despre ceea ce știe chiar și o proastă sau o novice. Are careva ceva important de spus?

Avea limba destul de ascuțită pentru o vrabie. Velina se înroși, iar Shevan se întunecă.

Rubinde își mișcă buzele când se uită la sora Cenușie. Poate că ar fi vrut să zâmbească, însă doar se strâmbă. De obicei, mayenera cu părul negru ca pana corbului și ochi ca două safire arăta de parcă ar fi fost gata să treacă printr-un zid din piatră. La cum stătea acum cu mâinile în șolduri, părea gata să treacă prin două.

– Am făcut tot ce-am putut, Andaya. În mare parte, cel puțin. Rebelele sunt înzăpezite în Murandy și vom face ca această iarnă să fie destul de fierbine pentru ele, așa încât la primăvară vor veni la noi târându-se în patru labe și vor cerși îndurare. Ne vom ocupa și de Tear de îndată ce vom afla unde a dispărut Înaltul Senior Darlin, și de Cairhien, odată ce îi vom scoate din ascunzătoarea lor pe Caraline Damodred și pe Toram Riatin. Al'Thor deține coroana Illianului pentru moment, dar ne vom ocupa și de asta. Așadar, dacă nu ai vreun plan prin care să îl aducem în Turn pe bărbatul acesta sau prin care să îi facem să dispară pe acești așa-ziși *asha'mani*, am alte treburi, legate de Ajah, de care să mă ocup.

Andaya se îndreptă de spate, zburlindu-și penele. Duhara miji ochii; întotdeauna când auzea pomenindu-se de bărbați care puteau conduce Puterea, simțea că lua foc. Shevan plescăi iritată, ca și când ar fi asistat la o gâlceavă între copii – deși părea încântată să îi vadă –, iar Velina se încruntă, deoarece Shevan o vizase, cu siguranță. Situația era amuzantă, dar scăpa de sub control.

– Treburile legate de Ajah sunt importante, fiicelor.

Deși Elaida nu ridică tonul, toate își întoarseră capul spre ea. Așeză statueta din fildeș alături de colecția ei, în cutia mare acoperită cu trandafiri și pergamente aurii, aranjă cu grijă cutia cu uneltele de scris și pe cea pentru corespondență, astfel încât cele trei cutii lăcuite să fie aliniate pe masă, apoi, după ce se așternu tăcerea, continuă:

– Însă treburile Turnului sunt *mai* importante. Nădăjduiesc că îmi veți pune imediat în aplicare decretele. Văd prea multă indolență în Turn. Mă tem că Silviana va avea multă treabă dacă lucrurile nu se vor îndrepta în curând.

Nu dădu glas și altor amenințări, doar zâmbi.

– Cum poruncești, Mamă, murmurară șase voci, nu atât de calme pe cât și-ar fi dorit deținătoarele lor.

Până și Duhara devenise palidă, atunci când ele făcură o reverență. Două Conducătoare rămaseseră fără scaune și șase fuseseră puse la muncă silnică drept pedeapsă – lucru care, pe lângă Mortificarea Spiritului, era suficient de umilitor pentru cineva cu statutul lor. Shevan și Sedore nu scoaseră un cuvânt, deoarece își aminteau prea bine cum frecaseră podelele și spălaseră rufele –, dar niciuna nu fusese trimisă la Silviana pentru Mortificarea Cărnii. Niciuna nu își dorea acest lucru. Stăpâna novicelor era vizitată de două sau trei ori pe săptămână de surorile care primiseră pedepse de la Ajah sau care își aleseseră ele însele o formă de penitență – câteva lovituri de bici, oricât de dureroase, treceau mai repede decât greblatul aleilor grădinilor vreme de o lună –, însă Silviana era mult mai puțin îndurătoare față de surori decât față de novicele și Alesele pe care le avea în grijă. Nu doar o soră trebuie să își fi petrecut următoarele zile întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să aleagă greblatul.

Femeile se grăbiră spre ușă, nerăbdătoare să plece. Conducătoare sau nu, niciuna nu ar fi ajuns să ocupe o poziție atât de înaltă în Turn fără chemarea Elaidei. Mângâindu-și etola cu dungi, Elaida afișă un zâmbet plăcut. Da, ea era stăpâna Turnului Alb. Acest lucru i se cuvenea Supremei Înscăunate Amyrlin.

Înainte ca grupul de Conducătoare să ajungă la ieșire, ușa din stânga se deschise și Alviarin păși înăuntru. Etola îngustă și albă a Păstrătoarei aproape că nu se observa pe rochia din mătase care o făcea pe cea a Velinei să pară murdară.

Zâmbetul Elaidei deveni strâmb și încet, încet dispăru de pe buzele acesteia. Alviarin ținea un pergament în mâna subțire. Ciudat ce amănunte reținei în astfel de vremuri! Femeia fusese plecată aproape două săptămâni, dispăruse din Turn fără să lase vreun cuvânt sau vreun bilețel, fără să fi fost văzută de cineva, iar Elaida începuse deja să și-o imagineze pe Alviarin zăcând într-un morman de zăpadă, sau fiind purtată de curenții unui râu pe sub o pojghiță de gheață.

Cele șase Conducătoare se opriră în loc șovăind atunci când Alviarin nu le făcu loc să treacă. Nici măcar o Păstrătoare influentă cum era Alviarin nu îndrăznea să le aţină calea Conducătoarelor. Velina, de obicei cea mai stăpână pe sine femeie din Turn, tresări. Alviarin îi aruncă o privire rece Elaidei, le privi insistent pe Conducătoare o clipă și înţelese totul.

– Cred că ar trebui să laşi asta în grija mea, îi spuse ea lui Sedore pe un ton doar puţin mai cald decât omătul de afară. Mamei îi place să elaboreze cu mare atenţie decretele, după cum știi. Nu ar fi prima oară când se răzgândește după ce le-a semnat.

Întinse mâna delicată.

Sedore, a cărei atitudine arogantă era cunoscută printre surorile Galbene, șovăi ușor când îi întinse dosarul cu coperte din piele.

Elaida scrâșni furioasă din dinţi. Sedore o urâse în cele cinci zile cât stătuse cu braţele vârâte până la cot în apă fierbinte și frecase rufele. Data viitoare, Elaida avea sa-i găsească ceva și mai puţin plăcut. Poate o va trimite la Silviana, la urma urmei. Sau poate o va pune să cureţe latrinele!

Alviarin se dădu la o parte fără să scoată un cuvânt, iar Conducătoarele plecară, aranjându-și șalurile, bombănind și reluându-și atitudinea demnă specifică Divanului. Alviarin închise voioasă ușa în urma lor și se apropie de Elaida, frunzărind hârtiile din dosar. Acesta conţinea decretele pe care ea le semnase nădăjduind că Alviarin era moartă. Firește că ea nu se bazase doar pe această nădejde. Nu vorbise cu Seaine, ca nu cumva cineva să o vadă și să îi spună lui Alviarin dacă ea se întorcea, iar Seaine își vedea în continuare de treabă după cum primise poruncă, urmând calea trădării care, cu siguranţă, ducea la Alviarin Freidhen. Însă Elaida sperase, chiar sperase!

Alviarin murmura ceva pentru sine în timp ce frunzărea dosarul.

– Acesta se acceptă, presupun. Dar nu și acesta. Sau acesta. Și, cu siguranţă, nu acesta!

Mototoli un decret, semnat și purtând sigiliul Supremei Înscăunate Amyrlin, și îl aruncă pe jos cu dispreţ. Oprindu-se

lângă scaunul poleit al Elaidei, ce avea în partea de sus a spătarului înalt Flacăra Tar Valonului și pietre ale Lunii, trânti pe masă dosarul și pergamentul pe care le adusese. Apoi îi trase o palmă zdravănă Elaidei, care văzu stele verzi.

– Credeam că ne-am înțeles, Elaida.

Vocea acelei femei monstruoase făcea ca viscolul de afară să pară o nimica toată.

– Știu cum să salvez Turnul de gafele tale și n-am să-ți îngădui să faci și altele pe la spatele meu. Dacă vei continua așa, te asigur că voi avea grijă să fii destituită, ferecată și biciuită în fața inițiatelor sau chiar a servitoarelor!

Elaida reuși cu greu să nu își ducă mâna la obraz. Nu avea nevoie de o oglindă ca să își dea seama că i se înroșise. Trebuia să fie cu băgare de seamă. Seaine nu aflase încă nimic, altminteri ar fi venit la ea. Alviarin ar putea vorbi dinaintea Divanului și să dea în vileag răpirea băiatului al'Thor, ce fusese un dezastru. Doar pentru acest motiv ar putea fi destituită, ferecată și biciuită, însă Alviarin mai avea și altele pe cap. Toveine Gazal conducea cincizeci de surori și două sute de Gărzi ale Turnului împotriva Turnului Negru. Elaida fusese convinsă, atunci când dăduse ordinele, că se aflau doi, poate trei bărbați acolo care puteau conduce Puterea. Și, totuși, în ciuda sutelor de *asha'mani* – sute! Elaida simți un nod în stomac la acest gând, sub privirea aspră a lui Alviarin –, nu își pierdea nădejdea în Toveine. Turnul Negru va pieri înecat în flăcări și sânge, așa Prorocise, iar surorile vor pune stăpânire pe el. Firește, acest lucru însemna că Toveine trebuia să triumfe. Mai mult, Prorocirea spunea că Turnul își va recăpăta gloria sub domnia ei, că al'Thor va fugi din calea furiei ei. Alviarin auzise aceste cuvinte din gura Elaidei când aceasta începuse să Prorocească. Însă nu își amintise mai târziu, atunci când începuse șantajul, nu înțelesese că era vorba de propria condamnare. Elaida aștepta răbdătoare. O va răsplăti pe femeie întreit! Dar, pentru moment, putea fi răbdătoare.

Fără să se ostenească să-și ascundă rânjetul batjocoritor, Alviarin dădu dosarul la o parte și împinse pergamentul în fața Elaidei. Pe urmă ridică încet capacul verde și auriu al trusei cu ustensile de scris, înmuie peniță Elaidei în călimară și i-o întinse.

– Semnează!

Elaida luă peniţa, întrebându-se cu ce nebunie avea să fie de acord de astă dată. Va creşte din nou numărul Gărzilor Turnului, după ce rebelele aveau să fie distruse şi nu va mai fi mai fi nevoie de oşteni? Era o altă încercare de a obliga frăţiile Ajah să dezvăluie public care surori le conduceau? Această încercare fusese, cu siguranţă, un eşec de proporţii! Citind repede, simţi cum i se pune un nod în gât, unul care creştea din ce în ce mai mare. Faptul că fiecare Ajah obţinuse controlul asupra oricăreia dintre surori, indiferent de frăţia Ajah de care aparţinea aceasta, fusese cea mai mare nebunie de până atunci – cum ar fi putut salva situaţia faptul că exista dezbinare între frăţiile Ajah? Însă asta le întrecea pe toate!

> Lumea a aflat deja că Rand al'Thor este Dragonul Renăscut. Lumea a aflat că este un bărbat ce poate atinge Puterea Supremă. Astfel de bărbaţi s-au supus Turnului Alb din vremuri străvechi. Dragonul Renăscut primeşte protecţie din partea Turnului, dar aceea care va încerca să se apropie de el fără acordul Turnului Alb va fi acuzată de trădare împotriva Luminii şi blestemată de-a pururi. Lumea poate sta liniştită ştiind că Turnul Alb îl va îndruma în siguranţă pe Dragonul Renăscut spre Ultima Bătălie şi spre victorie desăvârşită.

Adăugă, din reflex şi cu umilinţă, „a Luminii" după „victorie", apoi mâna îi încremeni. Recunoaşterea publică a faptului că se născuse Dragonul Renăscut le-ar putea face pe unele să accepte zvonurile cum că el îngenunchease deja dinaintea ei, lucru care în cazul lor se putea dovedi util, dar care ar fi fost dezastruos pentru restul.

– Lumina să se-ndure de noi, zise ea abia respirând. Dacă decretul acesta va fi proclamat, va fi imposibil să îl convingem pe al'Thor că răpirea lui a rămas nepedepsită.

Ar fi foarte greu, însă ea văzuse şi oameni care fuseseră convinşi că, de fapt, ceea ce se întâmplase nu se întâmplase, şi asta exact în timp ce se întâmpla.

– El va fi de zece ori mai precaut la o nouă încercare. În cel mai bun caz, acest decret nu va face decât să îi sperie pe câțiva dintre adepții lui, Alviarin. În cel mai bun caz!

Era posibil ca mulți dintre ei să fi intrat în cârdășie cu el și să nu îndrăznească să îl părăsească. Firește, nu o vor face dacă aveau convingerea că vor fi blestemați!

– Mai bine dau foc Turnului decât să semnez asta!

Alviarin oftă nerăbdătoare.

– Sper că nu ți-ai uitat catehismul, nu? Spune-mi-l, așa cum te-am învățat.

Elaida strânse din buze. Una dintre plăcerile de care se bucurase în absența femeii – nu prea mare, dar o reală plăcere – fusese aceea de a nu fi obligată să repete acea litanie mârșavă în fiecare zi.

– Voi face cum mi se spune, zise ea în cele din urmă, pe un ton rece.

Prorocirea îi vorbise despre victorie. Vai, Lumină, de s-ar întâmpla în curând!

– Voi semna ce-mi vei spune să semnez, nimic mai mult. Eu sunt…

Își înghiți ultimele cuvinte.

– Mă voi supune dorinței tale.

– Pare-se că ai nevoie să ți se reamintească asta, zise Alviarin, oftând din nou. Cred că te-am lăsat singură prea multă vreme.

Bătu poruncitor cu degetul pe pergament.

– Semnează!

Elaida se conformă, scriindu-și numele cu penița pe foaia de pergament. Nu mai putea face nimic.

Alviarin nici nu aștepta ca ea să ridice vârful peniței, smulgându-i din față decretul.

– Voi pune chiar eu sigiliul, spuse ea, îndreptându-se spre ușă. N-ar fi trebuit să las sigiliul Supremei Înscăunate Amyrlin la îndemâna ta. Vreau să-ți vorbesc mai târziu. Te-am *lăsat* de capul tău prea multă vreme. Să te găsesc aici când mă voi întoarce.

– Mai târziu? întrebă Elaida. Când? Alviarin? Alviarin?

Ușa se închise în urma femeii, lăsând-o pe Elaida să fiarbă. Să o găsească în odaia ei când se va întoarce! Închisă ca o novice în carceră!

O vreme, mângâie cu un deget capacul cutiei de corespondență, cu șoimii săi din aur ce se încăierau printre norii albi de pe cerul albastru, însă nu se putea hotărî să îl ridice. Cât timp lipsise Alviarin, cutia aceea începuse să se umple din nou cu scrisori și rapoarte importante, nu doar cu fițuicile pe care i le dădea Alviarin, dar, odată cu întoarcerea femeii, mai bine ar rămâne goală. Ridicându-se în picioare, începu să rearanjeze trandafirii din vazele albe, așezate pe un suport din marmură albă, în fiecare colț al încăperii. Erau trandafiri albaștri; dintre cei mai rari.

Dintr-odată, își dădu seama că privea fix tulpina trandafirului pe care-l ținea în mână, ruptă în două. Alți câțiva erau împrăștiați pe gresie. Scoase un sunet gutural de enervare. Își imaginase că o strângea de grumaz pe Alviarin. Nu era prima oară când se gândise să o omoare pe femeie. Însă Alviarin trebuie să-și fi luat măsuri de precauție. Documente sigilate, ce trebuiau deschise dacă s-ar fi întâmplat o nenorocire, fuseseră lăsate, fără îndoială, surorilor la care Elaida s-ar fi așteptat cel mai puțin. Aceasta fusese adevărata ei îngrijorare cât timp lipsise Alviarin, că altcineva care ar putea-o crede moartă va aduce dovezi ce o pot deposeda de etola de pe umeri. Mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul, Alviarin va avea aceeași soartă ca trandafirii aceia...

– Nu mi-ai răspuns când am bătut la ușă, Mamă, așa că am intrat, zise o femeie în spatele ei, pe un ton posac.

Elaida se întoarse, gata să arunce vorbe usturătoare, dar când o văzu stând lângă ușă pe femeia îndesată, cu față pătrățoasă, ce purta un șal cu ciucuri roșii, păli.

– Păstrătoarea mi-a spus că vrei să-mi vorbești, adăugă Silviana, pe un ton iritat. Despre o penitență personală.

Nu se ostenea să își ascundă dezgustul nici măcar în prezența Supremei Înscăunate Amyrlin. Silviana era de părere că penitența personală era o măsură ridicolă. Penitența era publică; doar aplicarea pedepsei se făcea în privat.

– Mi-a mai cerut să-ți reamintesc ceva, însă s-a îndepărtat în grabă, înainte să precizeze ce anume.

După ce spuse ultimele vorbe, pufni. De fiecare dată când Silviana era luată de lângă novicele și Alesele ei, o considera o întrerupere inutilă.

– Cred că îmi amintesc, îi replică Elaida, posomorâtă.

După ce Silviana plecă într-un final – după o jumătate de oră dacă te luai după pendulul ceasului lui Cemaile, adică o veșnicie pentru ea –, două gânduri o făcură pe Elaida să nu cheme Divanul să se întrunească imediat, pentru a îi cere s-o lase pe Alviarin fără etola de Păstrătoare. Pe de o parte era vorba de certitudinea Prorocirii ei și, de cealaltă parte, certitudinea că Seaine va lua urma trădării lui Alviarin. Indiferent dacă Alviarin se va lăsa prinsă sau nu în confruntare, ea, cu siguranță, o va face. Așadar, Elaida do Avriny a'Roihan, Păstrătoarea Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema Înscăunată Amyrlin și, negreșit, cea mai tenace conducătoare din lume, stătea întinsă pe pat, cu fața afundată în pernă, și plângea în hohote, prea tulburată ca să mai strângă florile împrăștiate pe jos și convinsă că atunci când se va întoarce Alviarin, femeia o va supune interogatoriului. Plângea în hohote și, printre lacrimi, se ruga ca Alviarin să decadă cât mai curând.

– Nu ți-am spus să poruncești ca Elaida să fie... bătută, i se adresă o femeie cu voce cristalină. Te consideri mai presus?

Alviarin se aruncă din genunchi pe pântece înaintea celei care părea făcută din umbre întunecate și lumină argintie. Apucând tivul rochiei Mesaanei, începu să îl sărute cu patos. Urzeala Iluziei – asta trebuie să fi fost, deși nu vedea nici măcar o urmă de *saidar*, așa cum nu simțea nici abilitatea de a conduce Puterea femeii care stătea deasupra ei – nu era în totalitate fermă. Aceasta mișca frenetic tivul rochiei. Crâmpeie de mătase, cu o margine subțire brodată elaborat, cu modele negre, se iveau prin împletitură.

– Trăiesc ca să-ți slujesc, Mare Stăpână, gâfâi Alviarin printre sărutări. Știu că sunt un nimic, un vierme în prezența ta, și mă rog doar pentru un zâmbet de la tine.

Mai fusese pedepsită odată pentru că „se considerase mai presus" – nu pentru nesupunere, mărit fie Marele Stăpân al Întunericului! – și știa că oricât de tare ar țipa Elaida în acel moment, țipetele acesteia nu erau mai puternice decât fuseseră ale ei.

Mesaana îngădui săruturile o vreme, apoi în cele din urmă o opri pe Alviarin, ridicându-i bărbia cu vârful condurului.

– Decretul a fost emis.

Nu era o întrebare, dar Alviarin se grăbi să replice:

– Da, Mare Stăpână. Au fost trimise copii în Portul de Nord și în Portul de Sud chiar înainte să îl semneze Elaida. Primii emisari au plecat deja. Niciun negustor nu va părăsi orașul fără să aibă copii pe care să le dea mai departe.

Mesaana știa toate astea, desigur. Știa tot. Alviarin simți un junghi în ceafă, din cauză că își ținea grumazul întins, însă nu se mișcă. Mesaana îi va spune când putea s-o facă.

– Mare Stăpână, Elaida este ca o cochilie goală. Cu toată smerenia, oare n-ar fi mai bine dacă n-am folosi-o?

Își ținu respirația. Întrebările puteau fi periculoase când venea vorba despre Cei Aleși.

Un deget argintiu, ca al unei fantome, bătea ușor niște buze argintii și țuguiate ce afișau un zâmbet amuzat.

– Ar fi mai bine dacă ai purta etola de Amyrlin, copilă? întrebă Mesaana în cele din urmă. O ambiție suficient de măruntă pentru tine, dar toate la timpul lor. Pentru moment, am o sarcină să-ți dau. În ciuda zidurilor ridicate între frățiile Ajah, conducătoarele acestora par să se întâlnească surprinzător de des. Ca din întâmplare, ar vrea ele să ne lase să credem. Toate, în afară de Roșii, cel puțin. Păcat că Galina a fost ucisă, altminteri, ți-ar fi putut spune ce pun la cale. Se prea poate să fie ceva banal, însă trebuie să afli de ce își arată colții una alteia în public, apoi șușotesc între ele, ascunse de ochii lumii.

– Ascult și mă supun, Mare Stăpână, replică imediat Alviarin, recunoscătoare că Mesaana considera neimportantă această sarcină.

Marele „secret" referitor la cine conducea o Ajah nu era treaba ei – fiecare soră Neagră trebuia să aducă la cunoștința

Consiliului Suprem fiecare șoaptă pe care o auzea în interiorul frăției Ajah din care făcea parte –, dar, dintre toate, doar Galina fusese Neagră. Asta însemna că trebuia să le pună întrebări surorilor Negre ce se numărau printre Conducătoare, adică trebuia să treacă prin toate rangurile intermediare. Acest lucru necesita timp, fără garanția vreunei reușite. În afară de Ferane Neheran și de Suana Dragand, care *erau* conducătoarele frăților lor Ajah, celelalte rareori păreau să știe ce gândeau conducătoarele frăților Ajah din care proveneau, dacă nu li se spunea.

– Te voi anunța de îndată ce voi afla, Mare Stăpână.

Însă păstră ceva pentru ea. Banal sau nu, Mesaana *nu* știa tot ce se întâmpla în Turnul Alb. Alviarin va fi cu băgare de seamă la o soră ce purta fuste de culoarea bronzului, cu tivul brodat cu modele negre. Mesaana se ascundea în Turn, iar informațiile însemnau putere.

CAPITOLUL 26

Informaţii suplimentare

Seaine străbătea coridoarele Turnului cu senzaţia tot mai intensă că se rătăcea cu fiecare pas. Turnul Alb era destul de mare, adevărat, dar făcea asta de câteva ceasuri. Ar fi preferat să se afle în odăile ei tihnite. În ciuda obloanelor de la ferestre, curenţii de aer pătrundeau de-a lungul coridoarelor largi şi ornate cu tapiserii, făcând să pâlpâie flăcările lămpilor. Erau curenţi reci, foarte greu de ignorat atunci când i se furişau pe sub poale. Odăile ei erau calde şi confortabile, şi sigure.

Servitoarele făceau reverenţe, iar servitorii îşi plecau capetele în prejma ei, însă ea de abia îi observa. Cele mai multe surori se aflau în odăile aparţinând frăţiei lor iar cele care se mai zăreau pe ici, pe colo se plimbau câte două, întotdeauna din aceeaşi Ajah, afişând o atitudine mândră şi cu şalurile răsfirate pe braţe, ca nişte flamuri. Îi zâmbi plăcut şi o salută pe Talene, dar Conducătoarea impunătoare, cu părul de aur, îi răspunse printr-o privire aspră – o frumuseţe sculptată în gheaţă, apoi se îndepărtă, trăgând de şalul ei cu ciucuri verzi.

Era prea târziu să o convingă pe Talene să se implice în această căutare, chiar dacă Pevara s-ar fi făcut mai plăcută.

Pevara o sfătuise să fie precaută, foarte precaută și, la drept vorbind, Seaine era mai mult decât dornică să îi dea ascultare, având în vedere circumstanțele. Doar că Talene era prietena ei. Fusese prietena ei.

Talene nu era dintre cele mai rele. Existau alte câteva surori obișnuite care era evident că o pândeau. Pe o Conducătoare! Niciuna nu era Albă, desigur, dar nu avea importanță. Indiferent ce se petrecea în Turn, calitățile surorilor trebuiau observate. Juilaine Madome, o femeie înaltă și atrăgătoare, cu părul negru tuns scurt, ce le reprezentase pe Brune mai puțin de un an, trecu pe lângă ea, atingând-o ușor, fără ca măcar să își ceară scuze și se îndepărtă cu mersul ei bărbătesc. Saerin Asnobar, o altă Conducătoare Brună, îi aruncă Seainei o privire încruntată și își mângâie pumnalul cu tăiș curbat pe care îl purta mereu la spate, în cingătoare, înainte să se facă nevăzută pe un coridor lateral. Saerin era altarană. Avea câteva fire albe la tâmple și o cicatrice subțire, albită de vreme, pe unul dintre obrajii măslinii. Privea încruntat, ca un Străjer.

Poate că erau lucruri firești. În ultima vreme, se petrecuseră o serie de incidente nefericite. O soră n-avea cum să uite că alta fusese săltată fără nicio ceremonie și luată de pe coridoarele altei Ajah, darămite toate celelalte câte s-ar putea întâmpla apoi. Se zvonea că Roșiile umiliseră o Conducătoare – o Conducătoare! –, însă nu se știa care. Era mare păcat că Divanul nu se împotrivise decretului nebunesc al Elaidei, dar mai întâi o Ajah, apoi o alta, acceptaseră noile prerogative și puține Conducătoare erau dispuse să renunțe la ele după ce intraseră în vigoare. Urmarea fu aceea că Turnul devenise un soi de câmp de bătălie. Pe vremuri, Seaine considerase atmosfera din Turn una plină de suspiciune și ocară; în prezent, atmosfera era una acidă.

Plescăind iritată, își aranjă șalul cu ciucuri albi când Saerin se făcu nevăzută. Era ilogic să se piardă cu firea când se încrunta o altarană – Saerin nu ar fi mers mai departe, cu siguranță – și încă și mai ilogic să se îngrijoreze în legătură cu ce nu putea schimba atunci când avea o sarcină de îndeplinit.

După ce căutase toată dimineața, mai făcu un pas și o zări pe cea pe care o căuta apropiindu-se de ea. Zerah Dacan era o fată

zveltă, cu păr negru. Avea o atitudine mândră și o stăpânire de sine ieșită din comun. După cum arăta, nu părea afectată de curenții fierbinți ce străbăteau mai nou Turnul. Ei bine, nu era tocmai o fată, dar Seaine era convinsă că nu trecuseră încă cincisprezece ani de când aceasta purta șalul cu ciucuri albi. Nu avea experiență. Nu suficientă. Aspectul acesta putea fi de ajutor.

Zerah nu făcu nicio mișcare ca să evite Conducătoarea din frăția ei și își plecă respectuoasă capul atunci când Seaine i se alătură. Broderii aurii cu modele complicate îi urcau pe mânecile rochiei albe ca omătul și formau un tiv lat la baza poalelor. Era o excentricitate pentru Ajah Albă.

– Conducătoare, murmură ea.

Oare se zărea o urmă de îngrijorare în ochii ei albaștri?

– Am nevoie de ajutorul tău, zise Seaine, încercând să pară calmă.

Se prea putea ca trăirile ei să se oglindească în ochii mari ai lui Zerah.

– Vino cu mine.

Nu avea de ce să se teamă, mai ales în inima Turnului Alb, însă făcu un efort surprinzător de mare să își țină mâinile în față, împreunate.

După cum era de așteptat – și după cum nădăjduise –, Zerah acceptă cu un alt murmur, de astă dată de încuviințare. Aluneca grațios alături de Seaine în timp ce coborau scările mari din marmură și rampele largi și curbate și se încruntă doar puțin când Seaine deschise o ușă de la parter, lăsând la vedere niște trepte înguste ce coborau în spirală în întuneric.

– După tine, soră, zise Seaine conducând cu Puterea o minge mică de lumină.

Conform protocolului, ea ar fi trebuit să o ia în fața celeilalte surori, dar nu se putea decide să facă asta.

Zerah nu șovăi și începu să coboare. În mod normal, nu avea de ce să se teamă de o Conducătoare, de o Conducătoare Albă. În mod normal, Seaine îi va spune ce vrea la momentul potrivit și nu va fi vorba de ceva ce nu putea face. În mod neașteptat, Seaine simțea fluturi în stomac. Lumină, ea îmbrățișa *saidarul*, iar cealaltă femeie, nu! Zerah era mai vulnerabilă

în acest caz. Nu avea de ce să se teamă. Însă gândul nu reușea să o liniștească.

Coborau tot mai jos, trecând pe lângă uși care dădeau în subsoluri și în demisoluri, până când ajunseră la cel mai de jos nivel, mai jos decât locul unde Alesele erau testate. Coridorul întunecat era luminat doar de mingea de lumină a lui Seaine. Își țineau poalele ridicate, dar condurii lor ridicau mici nori de praf, oricât de atent ar fi pășit. Uși simple din lemn erau înșirate de-a lungul pereților netezi din piatră, multe dintre ele cu țâțânile și zăvoarele ruginite.

– Conducătoare, ce căutăm noi aici? întrebă Zerah, părând că se îndoia. Nu cred să fi coborât cineva atât de adânc de ani de zile.

Seaine era convinsă că vizita pe care o făcuse acolo cu câteva zile mai devreme fusese prima din ultimul veac. Era unul dintre motivele pentru care ea și Pevara aleseseră acest loc.

– Aici, înăuntru, zise ea deschizând o ușă care scârțâi ușor.

Nicio cantitate de ulei nu putea scoate rugina, iar eforturile de a folosi Puterea se dovediseră inutile. Abilitățile ei cu Pământul erau mai bune decât cele ale Pevarei, dar asta nu însemna foarte mult.

Zerah păși înăuntru și clipi mirată. Într-o încăpere altminteri goală, Pevara ședea la o masă solidă, uzată, înconjurată de trei băncuțe. Coborâseră cu greu acele piese de mobilier fără să fie văzute – mai ales că servitorii nu erau demni de încredere. Fusese mai ușor să curețe praful, deși nu mai plăcut, iar ștergerea mizeriei de pe coridorul de afară, necesară după fiecare vizită, fusese o corvoadă.

– Mă săturasem deja să stau aici, pe întuneric, mârâi Pevara.

Strălucirea *saidarului* o învălui când ridică o lampă de sub masă și conduse Puterea ca să o aprindă. Aceasta lumină cum se cuvine fosta cămară, cu pereți din piatră dură. Oarecum durdulie, însă drăguță, Conducătoarea Roșie semăna cu un urs ce suferea de o durere de dinți.

– Am vrea să-ți punem câteva întrebări, Zerah.

Îi puse scut femeii în vreme ce Seaine închise ușa.

Fața umbrită a lui Zerah rămase calmă, dar înghiți cu zgomot în sec.

– Despre ce anume, Conducătoarelor?

În vocea femeii se simțea un ușor tremurat. Însă putea fi din cauza atmosferei din Turn.

– Despre Ajah Neagră, răspunse scurt Pevara. Vrem să știm dacă ești o Iscoadă a Celui Întunecat.

Uluirea și indignarea zdruncinară calmul lui Zerah. Majoritatea ar fi negat, fără să mai izbucnească așa cum făcu ea:

– Nu sunt obligată să vă ascult! Voi, Roșiile, inventați Dragoni falși de ani întregi! Dacă mă întrebați pe mine, nu trebuie decât să căutați în odăile Roșii ca să găsiți surori Negre!

Pevara se întunecă la față de furie. Era foarte loială frăției Ajah din care făcea parte, asta se înțelegea de la sine, și chiar mai mult de atât: familia ei murise de mâna Iscoadelor Celui Întunecat. Seaine se hotărî să intervină înainte ca Pevara să apeleze la violență. Ele nu aveau nicio dovadă. Nu încă.

– Șezi, Zerah, îi spuse ea, cu toată căldura de care era în stare. Ia loc, soră.

Zerah se întoarse spre ușă, ca și când nu voia să dea ascultare poruncii Conducătoarei – chiar din frăția ei! –, însă, în cele din urmă, se așeză bățoasă pe marginea uneia dintre băncuțe.

Înainte ca Seaine să se așeze lângă Zerah, așa încât să ajungă să stea între ele, Pevara puse pe masa uzată Sceptrul Legămintelor din fildeș alb. Seaine oftă. Erau Conducătoare și aveau dreptul să folosească orice *ter'angreal* doreau, dar ea fusese cea care îl șterpelise – gestul ei nu putea fi considerat furt, pentru că nu urmase niciuna dintre procedurile corecte – și, în tot acest timp, se temuse că atunci când se va întoarce va da peste Sereille Bagand, demult moartă, ce o va trage de urechi și o va duce până în biroul Mai-Marei peste novice. Un gând irațional, dar care totuși îi trecuse prin minte.

– Vrem să ne asigurăm că spui adevărul, zise Pevara, semănând în continuare cu o ursoaică furioasă. Așadar, vei jura pe sceptrul acesta și-apoi te voi întreba din nou.

– Nu ar trebui să fiu supusă la așa ceva, replică Zerah, aruncându-i o privire acuzatoare lui Seaine, însă voi rosti din nou toate Legămintele, dacă asta vă va mulțumi. Iar după aceea, voi aștepta scuze din partea *amândurora*.

Nu părea a fi o femeie în măsură să emită o astfel de pretenție, mai ales că i se pusese scut. Întinse mâna, aproape cu dispreț, după sceptrul subțire, lung de o jumătate de metru. Acesta strălucea în lumina slabă a lămpii.

– Ne vei jura supunere oarbă, îi spuse Pevara, iar mâna se retrase atât de brusc, de parcă s-ar fi ferit de o viperă încolăcită.

Pevara continuă, împingând cu două degete Sceptrul spre femeie.

– Astfel, îți putem cere să răspunzi sincer și vom ști când o vei face. Dacă ne vei da un răspuns greșit, vom ști că vei fi supusă și ne vei ajuta să le vânăm pe surorile tale Negre. Dacă vei da răspunsul corect, Sceptrul te va elibera de jurământ.

– Mă va *elibera*...?! exclamă Zerah. N-am auzit niciodată să fi fost cineva *dezlegat* de jurământul făcut pe Sceptrul Legămintelor.

– Tocmai de aceea ne luăm toate aceste măsuri de precauție, îi explică Seaine. Logic vorbind, o soră Neagră poate să mintă, ceea ce înseamnă că ea trebuie să fi fost eliberată măcar de Legământul acela, dacă nu de toate trei. Pevara și cu mine am încercat și am descoperit că procedura este aproape la fel cu aceea în care faci un jurământ.

Totuși, nu pomeni cât de dureros fusese și că ajunseseră să plângă. Nici nu pomeni că Zerah nu va fi eliberată de jurământul ei indiferent ce răspuns va da, nu până când încercarea de a le depista din Ajah Neagră va fi luat sfârșit. În plus, nu va putea da fuga și să se plângă în legătură cu interogatoriul, ceea ce ar fi făcut, cu siguranță, dacă n-ar fi fost una dintre surorile Negre, deoarece era îndreptățită. Dacă...

Lumină, Seaine își dorea să fi găsit o soră dintr-o altă Ajah care să corespundă criteriilor stabilite de ele. O Verde sau o Galbenă s-ar fi potrivit destul de bine. Acestea erau destul de înfumurate de cele mai multe ori, iar în ultima vreme...! Nu! Nu avea de gând să cadă pradă bolii ce se răspândea în Turn. Cu toate acestea, nu reușea să își alunge numele ce îi treceau prin minte, vreo douăsprezece Verzi, de două ori mai multe Galbene, fiecare dintre ele meritând de multă vreme o cotonogeală. Să adulmece o Conducătoare?

– V-aţi *eliberat* de unul dintre Legăminte?

Zerah părea uimită, dezgustată, neliniştită, toate la un loc. Erau reacţii rezonabile.

– Şi l-am făcut din nou, bombăni Pevara, pierzându-şi răbdarea.

Înşfăcând sceptrul subţire, conduse o cantitate mică de Spirit într-un capăt al său, în vreme ce ţinea scutul lui Zerah. „Jur pe Lumină să nu rostesc nicio vorbă care nu este adevărată. Jur pe Lumină să nu fac o armă pe care omul să o folosească împotriva altui om. Jur pe Lumină să nu folosesc Puterea Supremă drept armă decât împotriva Creaturilor Umbrei sau ca să îmi apăr viaţa, viaţa Străjerului meu sau pe cea a altei surori." Nu se strâmbă când ajunse la partea despre Străjeri; surorile noi care aveau să devină Roşii o făceau adesea.

– Nu sunt o Iscoadă a Celui Întunecat. Nădăjduiesc ca asta să vă mulţumească.

Pevara îşi dezveli dinţii uitându-se la Zerah, dar era greu de spus dacă zâmbea sau rânjea.

Seaine însă rosti din nou Legămintele, simţind de fiecare dată o uşoară presiune de moment din cap şi până în picioare. De fapt, presiunea era greu de detectat, deoarece îşi simţea pielea prea strânsă, din cauză că rostise din nou Legământul împotriva minciunii. Fusese destul de amuzant, o vreme, să spună despre Pevara că avea barbă sau că străzile din Tar Valon erau pavate cu brânză – până şi Pevara chicotise –, dar nu merita disconfortul pe care îl simţea acel moment. Ei nu i se păruse necesară testarea. În mod logic, n-ar fi trebuit să fie. I se răsuci limba în gură când spuse că nu e una dintre Negre – era un lucru josnic să fie forţată să nege –, însă îi întinse Sceptrul lui Zerah, consimţind hotărâtă.

Foindu-se pe băncuţa ei, femeia cea zveltă răsuci între degete sceptrul alb şi neted, înghiţind în sec. Lumina palidă a lămpii o făcea să pară bolnavă. Se uită când la una, când la cealaltă, cu ochii mari, apoi strânse Sceptrul în mâini şi încuviinţă.

– Întocmai cum îţi voi spune eu, mârâi Pevara, conducând din nou Spiritul spre Sceptru, altminteri vei jura până când îţi va ieşi cum trebuie.

– Vă jur supunere oarbă, rosti Zerah cu o voce sugrumată, pe urmă se înfioră când legământul preluă controlul.

Era întotdeauna mai strâns la început.

– Întrebați-mă de Ajah Neagră, le ceru ea, iar mâinile îi tremurau în timp ce ținea Sceptrul. Întrebați-mă de Ajah Neagră!

Intensitatea din glasul ei fu un răspuns pentru Seaine chiar înainte ca Pevara să elibereze firul Spiritului și să pună întrebarea, poruncindu-i să-i spună adevărul.

– Nu! strigă Zerah. Nu, nu sunt din Ajah Neagră! Și-acum, eliberați-mă de jurământul acesta!

Descumpănită, Seaine își odihni coatele pe masă. Cu siguranță, nu își *dorise* ca Zerah să răspundă afirmativ, și fusese convinsă că femeia cealaltă mințise. O singură minciună descoperită, sau așa păruse, după săptămâni de căutări. Oare câte săptămâni de căutare o mai așteptau? Cât timp va mai fi nevoită să privească peste umăr de când se trezea și până când adormea? Atunci când reușea să doarmă.

Pevara îndreptă un deget acuzator spre femeie.

– Ai spus că vii de la miazănoapte.

Zerah făcu din nou ochii mari.

– Așa este, răspunse ea încet. Am străbătut călare malul râului Erinin până în Jualdhe. Și-acum, eliberați-mă de legământ!

Își linse buzele.

Seaine se încruntă la ea.

– Pe pătura de sub șaua ta s-au găsit semințe de „țepi aurii" și scaiete roșu, Zerah. Plantele astea se găsesc doar la o sută șaizeci de kilometri depărtare *sud* de Tar Valon.

Zerah sări în picioare, iar Pevara îi porunci tăios:

– Stai jos!

Femeia se lăsă pe băncuță cu o bufnitură, însă nici măcar nu se strâmbă din nas. Tremura. Ba nu, se scutura. Își ținea gura închisă, iar Seaine era convinsă că dinții îi clănțăneau. Lumină, întrebarea despre nord sau sud o înspăimânta mai tare decât acuzația că ar fi Iscoadă a Celui Întunecat!

– De unde-ai pornit la drum și de ce...? o întrebă încet Seaine.

Vru să o întrebe de ce femeia o luase pe căi ocolitoare – deoarece era evident că asta făcuse – doar ca să ascundă direcția din care venea, însă Zerah răspunse repede, scâncind:

– Din Salidar.

Scurt și concis. Strângând în continuare Sceptrul Legămintelor, se zvârcolea pe băncuță. Lacrimile îi țâșniră din ochii căscați și fixați asupra Pevarei. Vorbele îi ieșeau pe gură, deși clănțănea din dinți.

– A-am venit ca să mă asigur că toate surorile de aici știu despre R-Roșii și despre Logain, ca să o d-destituie pe Elaida, iar T-Turnul să se reîntregească.

Scoțând un țipăt, se prăbuși și începu să răcnească în gura mare, în timp ce se zgâia, la Conducătoarea Roșie.

– Ei, bine, zise Pevara. Apoi, pe un ton mai sever! Ei, bine!

Fața ei era calmă, iar răutatea care îi strălucea din ochii negri era departe de aceea pe care și-o amintea Seaine de pe vremea când fusese novice și Aleasă.

– Așadar, ești sursa acestor... zvonuri. Vei sta în fața Divanului și vei mărturisi că este o minciună! Recunoaște minciuna, fetițo!

Dacă înainte se holbase, în acel moment ochii lui Zerah ieșeau din orbite. Scăpă Sceptrul din mână și acesta se rostogoli pe masă, iar ea se prinse cu mâinile de grumaz. Scoase un sunet ca și când s-ar fi înecat. Pevara o privea șocată, dar Seaine înțelese.

– Lumină! exclamă, gâfâind. Zerah, nu trebuie să minți!

Picioarele lui Zerah se zvârcoleau sub masă de parcă ar fi încercat să se ridice și nu reușea.

– Spune-i, Pevara! Crede că este adevărat! I-ai poruncit să rostească adevărul *și* să mintă. Nu te uita așa la mine! Ea așa crede!

O nuanță albăstruie apăru pe buzele lui Zerah. Pleoapele i se zbăteau. Seaine încerca să-și păstreze calmul.

– Pevara, tu ai dat porunca. Se pare că tot tu trebuie să o eliberezi, altminteri o să se sufoce chiar sub ochii noștri.

– Este o *rebelă*.

Pevara rosti cuvântul printre dinți, cu tot disprețul de care era în stare. Apoi oftă.

– Nu a fost judecată încă. Nu trebuie să... minți..., fetițo.

Zerah se prăbuși în față și rămase cu obrazul lipit de masă, trăgând aer în piept printre scâncete.

Seaine clătina uimită din cap. Ele nu luaseră în considerare posibilitatea legămintelor *contradictorii*. Dacă Ajah Neagră nu înlăturase, pur și simplu, Legământul împotriva minciunii, ci îl înlocuise cu unul propriu? Dacă ele le înlocuiseră pe toate Trei cu propriile legăminte? Ea și Pevara vor trebui să aibă mare grijă dacă vor găsi o soră Neagră, altminteri ar putea-o omorî înainte să afle care era contradicția. Poate că ele renunțau mai întâi la toate legămintele – cum să fi acționat cu mai mare grijă când nu știau ce jurau surorile Negre –, apoi le rosteau din nou pe cele Trei? Lumină, durerea de a fi eliberată de tot dintr-odată ar fi aproape la fel de mare precum aceea de a fi pusă la îndoială. Poate nu chiar atât de mare. Cu siguranță că Iscoadele Celui Întunecat meritau asta, chiar și mai mult. Dacă vor găsi una.

Pevara își coborî privirea spre femeia ce gâfâia, fără nicio urmă de îndurare pe fața ei.

– Când va fi judecată pentru rebeliune, intenționez să asist și eu.

– *Este* judecată, Pevara, zise Seaine, îngândurată. E păcat să pierdem ajutorul uneia despre care știm că nu este Iscoadă a Celui Întunecat. Și, din moment ce *este* rebelă, n-ar trebui să ne facem prea multe griji că ne vom folosi de ea.

Existaseră o serie de discuții, fără nicio concluzie, despre cel de-al doilea motiv pentru care nu trebuiau să se atingă de noul legământ. O soră care jurase supunere putea fi înduplecată – Seaine se foi neliniștită; acest lucru semăna prea mult cu mârșăvia interzisă a Forțării –, putea fi *determinată* să dea o mână de ajutor la vânătoare, atâta vreme cât nu te deranja să o obligi să accepte primejdia, fie că ea își dorea sau nu acest lucru.

– Nu prea cred că au trimis doar una, continuă ea.

– Zece, bolborosi femeia, ținându-și capul pe masă, pe urmă și-l ridică subit, aruncând o privire dușmănoasă și sfidătoare. Nu-mi voi trăda surorile! Nu voi...!

Ea tăcu brusc, strângând cu amărăciune din buze când își dădu seama ceea ce tocmai făcuse.

– Nume! lătră Pevara. Spune-mi numele lor sau te jupoi de vie chiar aici!

Zerah începu să înșire numele fără voia ei. Mai mult din cauza poruncii, cu siguranță, nu din pricina amenințării. Aruncând o privire către fața întunecată a Pevarei, Seaine era convinsă că nu avea nevoie de cine știe ce provocare ca să o biciuiască pe Zerah ca pe o novice prinsă că furase. În mod ciudat, ea nu simțea aceeași animozitate. Repulsie, da, însă evident nu atât de puternică. Femeia era o rebelă ce ajutase la dezbinarea Turnului Alb în condițiile în care o soră trebuia să accepte să facă orice pentru a păstra integritatea Turnului, și, cu toate acestea... Foarte ciudat.

– Ești mulțumită, Pevara? întrebă ea când lista fu încheiată.

Femeia cea încăpățânată încuviință hotărât.

– Prea bine. Zerah, o vei aduce pe Bernaile în odaia mea în după-amiaza aceasta.

Pare-se că erau două din fiecare Ajah, cu excepția celei Albastre și celei Roșii, dar era mai bine dacă începea cu cealaltă Albă.

– Îi vei spune doar că vreau să-i vorbesc despre ceva personal. Nu o vei avertiza nici prin vorbă, nici prin faptă, nici prin omisiune. Apoi vei păstra tăcerea și ne vei lăsa pe Pevara și pe mine să ne ocupăm de restul. Ești recrutată pentru o cauză mai nobilă decât o rebeliune nechibzuită, Zerah.

Firește că era nechibzuită. Indiferent cât de înnebunită după putere devenise Elaida.

– Ne vei ajuta să vânăm Ajah Neagră.

Zerah dădea neputincioasă din cap la fiecare poruncă, afișând o expresie îndurerată. Dar când auzi pomenindu-se de vânarea Ajah Neagră, icni. Lumină, mintea ei trebuie să o fi luat-o razna!

– Și vei înceta să răspândești aceste... povești, interveni Pevara, pe un ton ferm. Din acest moment, nu vei mai pomeni despre cârdășia dintre Ajah Roșie și Dragonii falși. M-ai înțeles?

Zerah avea o mină posacă.

– Am înțeles, Conducătoare.

Părea a fi pe punctul de a începe să plângă din nou, din cauza frustrării.

– Piei din ochii mei, îi spuse Pevara, eliberând deodată scutul și *saidarul*. Și revino-ți! Spală-te pe față și netezește-ți părul!

Rosti aceste ultime cuvinte când femeia era cu spatele și se îndepărta în grabă de masă. Zerah fu nevoită să-și ia mâinile de pe cap ca să deschidă ușa. După ce ușa se închise cu un scârțâit în urma ei, Pevara pufni.

– Nu m-ar mira să meargă la această Bernaile, ciufulită toată, ca în felul acesta să o avertizeze.

– Ai dreptate, recunoscu Seaine. Însă noi ce câștigăm dacă le vom arunca priviri încruntate acestor femei? În cel mai rău caz, vom atrage atenția.

– După cum stau lucrurile, Seaine, nu vom atrage atenția nici dacă le vom scoate în șuturi din perimetrul Turnului.

Pevara vorbea ca și cum o ispitea această idee.

– Sunt *rebele*. Și am de gând să le înghesui atât de tare, până când acelea care vor avea gânduri necurate vor țipa!

Ele continuară în aceeași notă. Seaine insistă că era suficient să fie atente cum dădeau porunci și să nu omită nimic. Pevara sublinie faptul că lăsau zece rebele – zece! – să se plimbe pe coridoarele Turnului fără a fi pedepsite. Seaine zise că ele *vor* fi pedepsite în cele din urmă, iar Pevara răspunse mârâind că „în cele din urmă" nu era suficient de devreme. Seaine admirase mereu voința de fier a celeilalte femei, însă uneori zău dacă nu era doar încăpățânare.

Un scârțâit slab de balamale o făcu pe Seaine să înhațe Sceptrul Legămintelor și să-l ascundă printre faldurile fustei când ușa se deschise larg. Ea și Pevara îmbrățișară Izvorul la unison.

Saerin intră calmă în încăpere, ținând un felinar, și se dădu la o parte, făcându-i loc lui Talene, ce fu urmată de micuța Yukiri, care ținea un al doilea felinar, și de Doesine, zveltă ca un băiețandru și înaltă pentru o cairhienină. Aceasta închise ușa și se rezemă cu spatele de ea, ca și când ar fi vrut să le împiedice să plece. Patru Conducătoare, reprezentând toate frățiile Ajah care mai rămăseseră în Turn. Acestea păreau să nu bage în seamă faptul că Seaine și Pevara îmbrățișau *saidarul*. Dintr-odată, lui Seaine i se păru că se făcuse înghesuială. Un gând oarecum irațional, dar...

– E ciudat să vă văd împreună, zise Saerin.

Deși fața ei era senină, mângâia cu degetele mânerul pumnalului cu tăiș curbat vârât în cingătoare, la spate. Ocupa scaunul de patruzeci de ani, având o vechime mai mare decât oricare din Divan, și toate învățaseră să se ferească de temperamentul ei.

– Am putea spune același lucru despre voi, răspunse Pevara pe un ton sec.

Ea nu părea niciodată deranjată de temperamentul lui Saerin.

– Sau ați coborât aici ca să o ajutați pe Doesine să se răzbune?

Roșeața bruscă ce apăru pe fața Galbenei o făcu să semene și mai mult cu un băiețandru drăguț, în ciuda alurii ei elegante, și îi indică lui Seaine cine fusese Conducătoarea care se apropiase prea mult de odăile Roșiilor, dar eșuase.

– Nu m-aș fi gândit că asta v-ar uni totuși. Verzile la grumajii Galbenelor, Brunele la grumajii Cenușiilor. Sau le-ai adus aici, jos, pentru un duel liniștit, Saerin?

Seaine căuta cu disperare un motiv pentru care cele patru coborâseră atât de adânc în stânca din Tar Valon. Ce le putea uni? Frățiile Ajah de care aparțineau – *toate* frățiile – erau, într-adevăr, la cuțite. Toate patru primiseră penitențe de la Elaida. Nicio Conducătoare nu se putea bucura de Muncă, mai ales când toată lumea știa prea bine de ce freca podelele sau oalele, dar acesta nu era un motiv suficient pentru a se uni. Ce altceva? Niciuna nu era de viță nobilă. Saerin și Yukiri erau fiice de hangii, Talene, de fermieri, în vreme ce tatăl lui Doesine fusese fabricant de cuțite. Saerin fusese prima pregătită de Fiicele Tăcerii, singura dintre ele care primise șalul. Prostii absolut inutile. Brusc, își dădu seama de ceva și i se uscă gâtlejul. Saerin avea un temperament pe care arareori și-l ținea în frâu. Doesine fugise, practic, de trei ori când fusese novice, deși doar o singură dată reușise să ajungă până la poduri. Talene acumulase mai multe pedepse decât oricare dintre novicele din istoria turnului. Yukiri era mereu ultima Cenușie care cădea de acord cu celelalte surori ale ei, deoarece era mereu împotrivă, și totodată ultima ultima care era de acord cu restul Divanului. Toate patru erau considerate rebele, într-un fel, iar Elaida o umilise pe fiecare dintre ele. Oare acum credeau că făcuseră o greșeală când votaseră pentru destituirea lui Siuan și numirea

Elaidei? Oare *aflaseră* despre Zerah şi celelalte? Şi dacă era aşa, ce intenţionau să facă?

Seaine se pregătea să împletească *saidarul*, deşi nu prea nădăjduia că va scăpa. Pevara era la fel de puternică precum Saerin şi Yukiri, însă ea însăşi era mai slabă decât oricare de acolo, în afară de Doesine. Pe când se pregătea, Talene înaintă câţiva paşi şi făcu ţăndări toate deducţiile ei logice.

– Yukiri v-a văzut strecurându-vă împreună şi vrem să ştim de ce.

În vocea ei surprinzător de gravă se simţea cum clocoteşte, deşi faţa îi era ca de gheaţă.

– Conducătoarele voastre de Ajah v-au dat o sarcină secretă? În văzul lumii, conducătoarele de Ajah mârâie una la cealaltă mai rău decât oricine, dar se adună pe la colţuri ca să şuşotească între ele, pare-se. Indiferent ce uneltesc, Divanul are dreptul să ştie.

– Oh, las-o baltă, Talene!

Vocea lui Yukiri era şi mai surprinzătoare decât cea a lui Talene. Femeia arăta ca o regină în miniatură, în rochia ei de mătase de un argintiu-închis şi cu dantele de culoarea fildeşului, însă vorbea ca o femeie de la ţară. Ea susţinu că, de fapt, acest comportament dual era util la negocieri. Le zâmbi lui Seaine şi Pevarei, ca o suverană ce nu prea ştia cât de graţioasă trebuia să fie.

– V-am văzut cum adulmecaţi pe ici, pe colo, ca dihorul coteţul de găini, zise ea. Mi-am ţinut gura – aţi putea fi ibovnice, din câte ştiu, însă asta nu-i treaba nimănui – până când Talene a început să vorbească despre înghesuitul în colţuri. Am văzut şi eu asta şi bănuiesc că unele dintre acele femei ar putea fi în fruntea unei Ajah, aşa că… Uneori, lucrurile sunt clare, alteori, confuze. Şi-acum, spuneţi-ne! Divanul are acest drept.

– Nu plecăm până nu ne veţi zice, interveni Talene, mai înfierbântată decât înainte.

Pevara pufni şi îşi încrucişă braţele.

– Dacă Seaine, conducătoarea Ajah-ului din care fac parte, mi-ar spune două vorbe, nu văd la ce ţi-ar folosi să ţi le spun şi ţie. Întâmplarea face că tot ceea ce discutam cu Seaine nu

are nicio legătură cu Roșiile sau cu Albele. Vâră-ți nasul în alte oale.

Dar ea nu eliberă *saidarul*. Nici Seaine.

– Al naibii de nefolositor! Știam eu, fir-ar să fie, bombăni Doesine de lângă ușă. De ce naiba m-am lăsat convinsă de voi să... Așa cum nu știe nimeni altcineva, la naiba, altminteri am avea fețele mânjite cu căcăreze de oaie, ca să ne vadă tot afurisitul de Turn.

Uneori, vorbea ca un băieţandru, unul care trebuia să se spele pe gură.

Seaine s-ar fi ridicat în picioare să plece dacă nu s-ar fi temut că ar fi trădat-o genunchii. Pevara se ridică însă și se încruntă la femeile care stăteau între ea și ușă.

Saerin mângâia cu degetul mânerul pumnalului și le privea mirată, fără să facă un pas.

– Avem o enigmă, murmură ea.

Dintr-odată, alunecă în față și își înfipse mâna liberă în poala lui Seaine atât de repede, încât aceasta icni. Încercase să țină ascuns Sceptrul Legămintelor, dar Saerin apucase să-l prindă de celălalt capăt, și să-l ridice până la nivelul taliei, ținându-l în aceeași mână în care ținea și poalele.

– Ador enigmele, zise Saerin.

Dădu drumul Sceptrului și își netezi rochia; nu mai era nimic de făcut.

Apariția Sceptrului stârnise oarecare zarvă, deoarece aproape toate începură să vorbească în același timp.

– Sânge și foc, mârâi Doesine. Ați venit aici, jos, ca să ridicați în rang surori noi?

– Of, lasă-le în pace, Saerin, zise Yukiri, râzând. E treaba lor ce pun la cale.

Talene se răsti, acoperindu-le pe cele două:

– Atunci, de ce umblă pe furiș – amândouă! – dacă nu are legătură cu conducătoarele de Ajah?

Saerin flutură o mână și, după o clipă, se așternu tăcerea. Toate cele aflate de față erau Conducătoare, dar ea avea dreptul să ia cuvântul prima în Divan. Cei patruzeci de ani cântăreau greu.

– Cred că, în cele din urmă, asta este cheia enigmei, zise ea mângâind Sceptrul cu degetul mare. De ce asta, la urma urmei?

Strălucirea *saidarului* o învălui brusc, iar ea conduse Spiritul în Sceptru.

– Pe Lumină, nu voi rosti niciun cuvânt neadevărat. Nu sunt o Iscoadă a Celui Întunecat.

În tăcerea ce se așternu, s-ar fi auzit până și strănutul unui șoarece.

– Am dreptate? întrebă Saerin, eliberând Puterea.

Întinse Sceptrul spre Seaine.

Aceasta rosti pentru a treia oară Legământul împotriva minciunii și repetă pentru a doua oară că nu era Neagră. Pevara făcu la fel, cu o demnitate sobră și cu o privire aspră ca de vultur.

– Este ridicol, zise Talene. Nu *există* Ajah Neagră.

Yukiri luă Sceptrul din mâna Pevarei și conduse Puterea.

– Pe Lumină, nu voi rosti niciun cuvânt neadevărat. Nu sunt din Ajah Neagră.

Lumina *saidarului* ce o învăluia se stinse, iar ea îi întinse Sceptrul lui Doesine.

Talene se încruntă dezgustată.

– Dă-te la o parte, Doesine. Eu, una, n-am de gând să accept o asemenea sugestie insultătoare.

– Pe Lumină, nu voi rosti niciun cuvânt neadevărat, zise Doesine aproape cu smerenie, iar Lumina strălucea în jurul ei ca o aură. Nu sunt din Ajah Neagră.

Atunci când era vorba despre o chestiune importantă, limbajul ei era curat, așa cum și-ar fi dorit orice Mai-Mare peste novice. Îi întinse lui Talene Sceptrul.

Femeia cu părul de aur își întoarse privirea, de parcă privise un șarpe veninos.

– Este o calomnie să ceri așa ceva. Chiar mai rău decât calomnia!

Ceva sălbatic îi apăru în privire. Poate fusese o simplă impresie, însă asta văzuse Seaine.

– Dați-vă la o parte din calea mea, ceru Talene cu vocea autoritară a unei Conducătoare. Eu plec!

– Ba nu, zise încet Pevara, iar Yukiri încuviință încet.

Saerin nu își mai mângâia mânerul pumnalului, ci îl strânse până când i se albiră noadele degetelor.

Călărind prin nămeții din Andor, poticnindu-se printre ei, Toveine Gazal blestemă ziua în care se născuse. Scundă și puțin durdulie, cu pielea măslinie și părul negru, lung și lucios, fusese considerată drăguță de unii de-a lungul anilor, dar nimeni nu îi spusese că era frumoasă. Cu siguranță, nimeni avea să-i spună în acel moment. Ochii negri ce odinioară te priveau drept în față, acum te sfredeleau, de-a dreptul. Și asta atunci când nu era furioasă. În ziua aceea, era. Iar când era furioasă și șerpii se fereau din calea ei.

Alte patru Roșii călăreau – se poticneau – în urma ei, iar în spatele lor se aflau douăzeci de Gărzi ale Turnului, în haine negre și mantii. Niciunuia dintre bărbați nu îi convenea că armurile lor erau îndesate în desagi și priveau lizierele pădurilor ce mărgineau drumul de-o parte și de cealaltă de parcă s-ar fi așteptat la un atac în orice clipă. Toveine nu își imagina cum de se gândiseră că pot trece neobservați mergând patru sute optzeci de kilometri prin Andor, purtând haine și mantii cu Flacăra Tar Valonului strălucind pe ele. Însă călătoria se apropia de sfârșit. Peste o zi sau două de călătorit prin nămeții ce le ajungeau cailor până la genunchi, se va alătura altor nouă grupuri ca al ei. Nu toate surorile din aceste grupuri erau Roșii, din nefericire, dar acest lucru nu o deranja foarte mult. Toveine Gazal, odinioară Conducătoarea Roșiilor, va intra în istorie pentru că distrusese acest Turn *Negru*.

Cu siguranță, Elaida își închipuia ca Toveine trebuie să-i fie recunoscătoare pentru șansa oferită, deoarece o chemase din surghiun. I se oferise ocazia să se căiască. Rânji, iar dacă un lup s-ar fi uitat în gluga mantiei ei, s-ar fi înfiorat. Faptele din urmă cu douăzeci de ani fuseseră o necesitate și Lumina să-i ardă pe cei care șușoteau că Ajah Neagră fusese implicată! Deși fuseseră fapte necesare și justificate, Toveine Gazal fusese înlăturată de pe scaunul din Divan și obligată să ceară îndurare sub loviturile de bici și privirile surorilor adunate în jurul ei. Până și novicele și Alesele au aflat în felul ăsta că nici Conducătoarele nu erau

mai presus de lege, deși nu se știa despre ce lege era vorba. Apoi, în acești ultimi douăzeci de ani a fost trimisă la muncă la ferma izolată de pe Dealurile Negre, ce aparținea Jupânesei Jara Doweel, o femeie care nu făcea nicio diferență între o Aes Sedai ce se afla în surghiun și oricare alt lucrător ce trudea în soare sau în omăt. Toveine își mișcă mâinile pe hățuri; simțea bătăturile din palmă. Jupâneasa Doweel – nici măcar acum nu se putea gândi la femeie fără să-și amintească de onorurile pe care i le ceruse aceasta – credea în munca grea. Și într-o disciplină la fel de strictă ca aceea la care erau supuse novicele! Nu arăta îndurare celor ce încercau să se eschiveze de la munca istovitoare, la care chiar și ea lua parte, cu atât mai puțin uneia ce se furișa și căuta alinare în brațele vreunui băiat frumușel. Astfel își trăise viața Toveine în ultimii douăzeci de ani. Elaida reușise să se furișeze pe Tronul Amyrlin, la care visase odinioară Toveine. Nu, nu era recunoscătoare. Dar învățase să aștepte momentul potrivit.

Dintr-odată, un bărbat înalt în haină neagră și cu păr negru ce-i ajungea până la umeri țâșni în galop din pădure și ajunse în fața ei, pe drum, împroșcând cu omăt.

– N-are rost să vă împotriviți, anunță el pe un ton ferm, ridicându-și mâna înmănușată. Predați-vă de bună voie și nimeni nu va fi rănit.

Toveine trase brusc de hățuri, lăsându-le pe celelalte surori să se strângă în jurul ei, însă nu din cauza înfățișării sau cuvintelor lui.

– Doborâți-l! zise ea cu calm. Voi aveți legături mai bune. Mie mi-a pus scut.

Se pare că acest bărbat care o vizita era unul dintre acei *asha'mani*. Cât de amabil din partea lui!

Deodată, își dădu seama că nu se întâmpla nimic și își luă ochii de la individ, ca să se încrunte la Jenare. Fața pătrățoasă, palidă, a femeii, era acum albă ca varul.

– Toveine, zise ea, cu o voce tremurândă. Și mie mi-a pus scut.

– Și mie, gâfâi Lemai, nevenindu-i a crede, iar celelalte aprobară, devenind tot mai agitate.

Toate aveau scut.

Alți bărbați în haine negre se iviră de printre copaci. Caii lor păşeau încet, încercuindu-le. Toveine se opri din numărătoare când ajunse la cincisprezece. Gărzile bombăneau furioase, aşteptând poruncă de la o soră. Nu ştiau nimic decât că o bandă de tâlhari le aţinea calea. Toveine pufni iritată. Nu toţi aceşti bărbaţi puteau conduce Puterea, desigur, însă *asha'manii* care puteau se uniseră împotriva ei. Nu intră în panică. Spre deosebire de celelalte surori ce o însoţeau, pentru ea nu era prima oară când întâlnea bărbaţi care puteau conduce Puterea. Bărbatul cel înalt îşi mână calul spre ea, zâmbind, crezând, poate, că ele dăduseră ascultare poruncii lui caraghioase.

– La porunca mea, spuse ea încet, ne vom împrăştia în toate direcţiile. De îndată ce veţi ajunge suficient de departe ca bărbatul să piardă scutul din vedere – bărbaţii credeau că trebuiau să vadă ca să poată împleti firele, deci dacă pierdeau scutul din vedere nu s-ar fi descurcat –, întoarceţi-vă şi ajutaţi Gărzile. Pregătiţi-vă! Gărzi, luptaţi, strigă ea.

Urlând, Gărzile ţâşniră în faţă, fluturându-şi săbiile, cu gândul de a le încercui şi de a le proteja pe surori. Întorcându-se spre dreapta, Toveine îi dădu pinteni iepei sale, Sparrow, şi se aplecă în faţă, pe grumazul acesteia, strecurându-se printre Gărzi speriate, apoi printre doi bărbaţi foarte tineri în haine negre, ce o priviră uluiţi. Pe urmă pătrunse în pădure, mărind viteza şi împroşcând omătul în jurul ei, fără să-i pese că iapa şi-ar putea rupe un picior. Ţinea la animal, însă în ziua aceea avea să moară mai mult de un cal. În spatele ei, se auzeau strigăte şi o voce care tuna peste toată hărmălaia. Era vocea bărbatului înalt.

– Luaţi-le în viaţă, din porunca Dragonului Renăscut! Dacă veţi răni o Aes Sedai, îmi veţi da socoteală mie!

Din porunca Dragonului Renăscut. Pentru prima oară, Toveine simţi teamă – un ţurţur ce i se topea în pântece. Dragonul Renăscut. Lovi cu hăţurile grumazul iepei Sparrow. Avea în continuare scutul! Cu siguranţă, îi despărţeau suficienţi copaci care să blocheze vederea bărbatului ăluia afurisit! Vai, Lumină, Dragonul Renăscut!

Gemu când ceva o lovi peste mijloc, o ramură apărută de nicăieri, ce-o săltă din șa. Rămase suspendată în timp ce o privea pe Sparrow îndepărtându-se în galop, atât cât îi permitea omătul. Ea era în aer, cu mâinile imobilizate pe lângă corp, cu picioarele atârnând la aproape un metru deasupra pământului. Înghiți cu noduri. Trebuie să fi fost partea masculină a Puterii ce o ținea astfel. Nu mai fusese niciodată atinsă de *saidin*. Simțea banda groasă și invizibilă încolăcindu-i-se în jurul taliei. I se părea că este mana Celui Întunecat. Se cutremură, încercând să-și înăbușe țipetele.

Bărbatul cel înalt își opri calul în fața ei, iar ea pluti în jos și se așeză pe lateral în partea din față a șeii lui. El nu părea interesat în mod special de Aes Sedai pe care o capturase.

– Hardlin! strigă el. Norley! Kajima! Să vină unul dintre voi aici, acum, neisprăviților!

Era foarte înalt, cu spatele lat, cât un mâner de topor. Așa l-ar fi descris Jupâneasa Doweel. De vârstă mijlocie, era chipeș în felul său, sălbatic, neîngrijit. Nu aducea defel cu băieții frumușei pe care îi prefera Toveine, nerăbdători, recunoscători și atât de ușor de controlat. Pe gulerul înalt al hainei lui negre din lână se zărea, într-o parte, o sabie din argint, iar în cealaltă o creatură ciudată din aur și email roșu. Se număra printre bărbații care puteau conduce Puterea. Îi pusese scut și o luase prizonieră.

Țipătul care îi ieși din gâtlej o sperie până și pe ea. S-ar fi abținut dacă ar fi putut, dar scoase un alt țipăt, mai ascuțit încă, apoi un altul și mai ascuțit, și tot așa. Dând cu sălbăticie din picioare, se legăna de pe o parte pe cealaltă. Era inutil să faci asta împotriva Puterii. Știa acest lucru, însă informația zăcea într-un colț al minții. Țipa cât o ținea gura, rugăminți neînțelese, ca să fie salvată de Umbră. Țipa și se zvârcolea ca o fiară turbată.

Ca prin ceață, conștientiza că armăsarul bărbatului plonja și se agita în timp ce ea îl lovea cu călcâiele în umăr. Ca prin ceață, îl auzea pe bărbat vorbind.

– Ușurel, năbădăioaso cu urechi clăpăuge! Liniștește-te, soră! N-am de gând să… Ușurel, îndărătnico! Lumină! Scuzele mele, soră, dar așa am învățat să facem noi.

Pe urmă o sărută.

Într-o fracțiune de secundă, își dădu seama că buzele lui le atingeau pe-ale ei, după aceea vederea îi dispăru și o inundă un val de căldură. Mai mult decât căldură. Simțea că se topea pe dinăuntru precum mierea care începea să bolborosească, pe punctul de a fierbe. Era ca o harpă ale cărei arcușuri vibrau din ce în ce mai tare, până când deveneau invizibile, pe urmă vibrau și mai intens. Era ca o vază din cristal ce tremura, pe punctul de a se sparge în mii de bucăți. Struna harpei se rupse; vaza se sparse.

– Aaaaaaaaaaaaaaaaah!

La început, nu își dădu seama că sunetul ieșise din gura ei. Pentru o clipă, nu putu să gândească logic. Gâfâind, se holbă la fața masculină aplecată deasupra ei, întrebându-se cui îi aparținea. Da. Bărbatului înalt. Bărbatul care putea…

– Aș fi putut să te liniștesc și fără această intervenție, oftă el, mângâind grumazul calului.

Animalul necheză, dar nu se mai agită.

– Deși bănuiesc c-a fost un gest necesar. N-ai stofă de nevastă. Liniștește-te! Să nu încerci să fugi, să nu ataci pe nimeni în haină neagră și să nu îmbrățișezi Izvorul decât dacă îți voi da eu voie. Și-acum, cum te cheamă?

Decât dacă îi dădea el voie? Bărbat nerușinat!

– Toveine Gazal, răspunse ea și clipi.

Oare de ce îi răspunsese?

– Aici erai, zise un alt bărbat în haină neagră, mânându-și calul spre ei și răscolind omătul.

Acesta era mai pe gustul ei – asta dacă nu putea conduce Puterea. Se îndoia că flăcăul cu obraji rumeni își rădea barba de mai mult de două ori pe săptămână.

– Lumină, Logain! exclamă frumușelul. Ai prins-o pe-a *doua*? M'Hael nu va fi încântat! Nu cred c-ar fi încântat s-o luăm pe vreuna prizonieră! Dar poate că n-are importanță, din moment ce voi doi sunteți atât de apropiați.

– Apropiați, Vinchova? întrebă mirat Logain, pe un ton glumeț. Dac-ar fi după vrerea lui M'Hael, aș săpa napi împreună cu băieții cei noi. Sau aș zace îngropat pe un câmp, adăugă el atât de încet, încât ea nu credea că voise să fie auzit.

Indiferent cât de mult auzise, frumușelul râse, nevenindu-i a crede. Toveine abia dacă îl auzi. Îl privea cu admirație pe bărbatul ce o domina. Logain. Dragonul fals. Dar era mort! Liniștit și mort! Știa că la un bărbat înlăturarea abilității de a conduce Puterea se numea liniștire, iar la o femeie, ferecare.

Și o ținea pe șa cu o mână relaxată. De ce nu țipa sau nu îl lovea? I-ar fi fost de folos până și pumnalul de la cingătoare, fiind atât de aproape de el. Cu toate acestea, ea nu își dorea deloc să apuce pumnalul. Ar fi putut-o face, conștientiză ea. Banda din jurul mijlocului ei dispăruse. Ar putea încerca să alunece de pe cal și să încerce să... Nu își dorea nici acest lucru.

– Ce mi-ai făcut? vru ea să știe.

Era calmă. Bine măcar că reușea să-și păstreze calmul!

Întorcându-și calul ca să revină la drum, Logain îi spuse ce făcuse, iar ea își rezemă capul de pieptul lui lat, fără să-i pese cât de solid era, și plânse. Jură că avea să o facă pe Elaida să plătească pentru asta. O va face, dacă o va lăsa Logain. Ultimul gând o umplu de amărăciune.

CAPITOLUL 27

Tocmeala

Șezând cu picioarele încrucișate sub corp pe un scaun poleit, cu spătar înalt, Min încerca să se lase purtată în lumea descrisă în *Raţiune și absurditate*, volumul cu coperte din piele, scris de Herid Fel, ce se odihnea pe genunchii ei. Nu era ușor. Oh, cartea era captivantă. Scrierile maestrului Fel o transpuneau întotdeauna în lumi la care nu visase niciodată pe vremea când muncea la grajduri. Regreta enorm moartea bătrânelului simpatic. Nădăjduia să găsească în cărţile lui un indiciu în legătură cu motivul pentru care fusese omorât. Cârlionţii negri se legănară când clătină din cap, încercând să facă un efort ca să se concentreze.

Cartea era fascinantă, însă încăperea apăsătoare. Sala mică a tronului lui Rand din Palatul Soarelui era plină de poleială, de la cornișele late până la oglinzile înalte de pe pereţi, ce le înlocuiau pe acelea făcute țăndări de Rand, și de la cele două rânduri de scaune, ca acela pe care ședea ea, și până la estrada din capătul rândurilor și la Tronul Dragonului, amplasat pe ea. Tronul era o monstruozitate, în stilul din Tear, imaginat de meșteșugarii cairhieni. Acesta se odihnea pe spatele a doi Dragoni, având drept braţe alţi doi, precum și alţii care urcau pe spătar, toţi purtând

Piatra Soarelui în loc de ochi. Tot ansamblul strălucea de poleială și email roșu. În pardoseala lustruită din piatră era încorporat un Soare uriaș, cu raze aurii și ondulate, ce nu făcea decât să sporească sentimentul de apăsare. Bine măcar că focurile care ardeau în cele două șemineuri uriașe, suficient de înalte ca ea să poată intra în ele, răspândeau o căldură plăcută, mai ales că afară ningea. Acestea erau odăile lui Rand; alinarea pe care i-o aducea acest gând alunga sentimentul de apăsare. Era un gând enervant. Aceasta era odaia lui Rand dacă va catadicsi să se întoarcă vreodată. Un gând extrem de enervant. Faptul de a fi îndrăgostită de un bărbat presupunea să accepți tot soiul de lucruri enervante, i se păru ei deodată!

Foindu-se ca să găsească o poziție mai confortabilă pe acel scaun tare, în zadar însă, încercă să citească, dar privirea îi aluneca mereu spre ușile înalte, fiecare prevăzută cu o înșiruire de Sori poleiți. Nădăjduia să îl vadă pe Rand intrând; se temea ca nu cumva să intre Sorilea sau Cadsuane. Își aranjă inconștient haina de un albastru-deschis, pipăindu-și florile albe brodate pe revere. Alte flori se încolăceau în jurul mânecilor și ai cracilor pantalonilor care, deși se străduise să îi facă foarte căduroși, nu erau prea diferiți de aceia pe care îi purta mereu. Până atunci, evitase să se îmbrace în rochii, indiferent cât de multă broderie purta, însă se temea că Sorilea va încerca s-o vâre într-o rochie chiar dacă asta însemna ca Înțeleapta să o scoată cu mâinile ei din veșmintele pe care le purta.

Femeia știa totul despre ea și despre Rand. *Totul*. Simțea cum îi ardeau obrajii. Sorilea părea că încearcă să se hotărască dacă Min Farshaw era o... iubită... potrivită pentru Rand al'Thor. Ideea de iubită o făcea să chicotească; nu era o fată cu creier de găină! Cuvântul acela îi aducea aminte de mătușile ce o crescuseră. „Nu, își zise ea pe un ton mucalit, nu ai creier de găină. Găinile au înțelepciunea lor comparativ cu tine!"

Sau poate Sorilea voia să știe dacă Rand era potrivit pentru Min; uneori așa părea. Înțeleapta o accepta pe Min ca pe una dintre ele, sau pe-aproape, dar în ultimele săptămâni, o prinsese la înghesuială. Înțeleapta cu fața aspră și părul alb voia să știe totul despre Min și despre Rand. Voia să îl cunoască până

în măduva oaselor. De două ori încercase Min să se sustragă de la interogatoriu și de două ori Sorilea scosese o nuia. Bătrâna aceea îngrozitoare o îngrămădise, pur și simplu, lângă cea mai apropiată masă, apoi îi spusese că poate *asta* o va învăța minte. Niciuna dintre celelalte Înțelepte nu arătase vreo urmă de compătimire! Lumină, câte lucruri trebuia să înduri pentru un bărbat! Nu îl putea avea doar pentru ea!

Cadsuane era cu totul diferită. Surorii Aes Sedai, de o demnitate extraordinară și cu părul la fel de cărunt pe cât de alb era cel al Sorileaei, nu părea să-i pese deloc de Min și de Rand, însă petrecea foarte mult timp în Palatul Soarelui. Era imposibil să o evite în totalitate; femeia părea să se plimbe pe unde avea chef. Atunci când Cadsuane se uita la Min, fie și pentru o clipă, Min vedea în ea o femeie ce putea face taurii să danseze și urșii să cânte. Se aștepta ca azi-mâine femeia s-o arate cu degetul anunțând că venise vremea ca Min Farshaw să învețe să țină o minge pe nas, în echilibru. Mai devreme sau mai târziu, Rand va trebui să o înfrunte pe Cadsuane, iar la acest gând, Min simțea noduri în stomac.

Încercă să se concentreze la carte. Una dintre uși se deschise, iar Rand intră în sală, ținând Sceptrul Dragonului în îndoitura brațului. Purta o coroană de aur, un cerc lat cu frunze de laur – aceasta trebuie să fi fost Coroana de Săbii despre care vorbea lumea –, pantaloni groși care îi scoteau picioarele în evidență, și o haină verde din mătase, cusută cu fire de aur, ce îi venea de minune. *Era* chipeș.

Punând semn se carte acolo unde Maestrul Fel scrisese despre eroină că era „prea drăguță", Min închise volumul cu grijă și îl așeză tot cu grijă pe podea, lângă scaun. Apoi își încrucișă brațele la piept și aștepta. Dacă s-ar fi ridicat, ar fi început să bată din picior. În plus, nu voia ca bărbatul să creadă că ea sărea în picioare doar pentru că el se întorsese, *în sfârșit*.

Pentru o clipă, el rămase locului și îi zâmbi, trăgându-se din nu știu ce motiv de lobul urechii – părea că fredona –, pe urmă se întoarse brusc pe călcâie și privi încruntat ușile.

– Fecioarele de-afară nu mi-au spus că ești aici. Abia dacă au scos o vorbă. Lumină, păreau gata să-și pună vălul când m-au văzut!

– Or fi supărate, zise ea pe un ton calm. S-or fi întrebat unde-ai fost. Așa cum m-am întrebat și eu. S-or fi întrebat dacă ești rănit, bolnav sau înghețat.

„Așa cum m-am întrebat și eu", reflectă ea cu amărăciune. Bărbatul părea nedumerit!

– Ți-am scris, zise el încet, iar ea pufni.

„De două ori! Ai *asha'mani* care să-ți ducă răvașele, iar tu mi-ai scris de două ori, Rand al'Thor. Dacă asta se poate numi scris!"

El se clătină de parcă ea i-ar fi tras o palmă – nu, ca și când ea i-ar fi tras un șut în pântece! –, apoi clipi. Ea își regăsi stăpânirea de sine și se rezemă de spătarul scaunului. Dacă îi arăți compătimire unui bărbat la momentul nepotrivit, nu vei mai fi niciodată în avantaj. O parte din ea își dorea să îl îmbrățișeze, să îl consoleze, să îi înlăture toate durerile și să îi aline toate rănile. El avea atât de multe, dar nu o recunoștea pe niciuna. *Nu* avea de gând să sară în picioare, să dea fuga la el și să îl întrebe ce se întâmpla sau... Lumină, nu era nimic în neregulă cu el!

Ceva o luă cu blândețe de sub coate și o ridică de pe scaun, în aer. Cu cizmele albastre atârnând, plutea prin aer spre el. Sceptrul Dragonului se îndepărtă plutind de el. Așadar, el credea că e cazul să zâmbească? Credea că un zâmbet o putea îmbuna? Deschise gura să îi spună vreo câteva. Verde-n față! Cuprinzând-o cu brațele, el o sărută.

Atunci când își regăsi răsuflarea, îl privi printre gene.

– Prima oară...

Înghiți în sec, după aceea își drese glasul.

– Mai întâi, Jahar Narishma a dat buzna, încercând să pătrundă în mintea tuturor, așa cum îi stă în obicei, și a dispărut după ce mi-a dat o bucată de pergament. Ia să vedem. Zicea: „Am revendicat coroana Illianului. Să nu te-ncrezi în nimeni până nu mă voi întoarce. Rand." Nu prea seamănă cu o scrisoare de amor, aș zice eu.

O sărută din nou.

De astă dată, ea avu nevoie de mai mult timp ca să-și recapete răsuflarea. Lucrurile nu decurgeau deloc așa cum se așteptase. Pe de altă parte, nu decurgeau nici foarte prost.

– A doua oară, Jonan Adley mi-a adus o bucățică de hârtie pe care scria: „Mă voi întoarce după ce voi termina aici. Să nu

te-ncrezi în nimeni. Rand." Adley a intrat peste mine în timp ce mă îmbăiam, adăugă ea. Și nu s-a sfiit să arunce o privire.

Rand încerca mereu să se prefacă a fi gelos – de parcă ar fi existat un bărbat pe lume care să nu fie –, iar ea îl văzuse cum se încrunta la bărbații care o priveau. Apoi el devenea mult mai înflăcărat. Ea se întrebă cum va fi următorul sărut. Poate ar trebui să-i sugereze să se retragă în iatac? Nu, nu va fi atât de directă indiferent...

Rand o lăsă jos, posomorât.

– Adley este mort, zise el.

Brusc, coroana îi zbură de pe cap, învârtindu-se de-a lungul încăperii de parcă ar fi fost azvârlită. Tocmai când ea credea că se va izbi de spătarul Tronului Dragonului sau că va trece prin acesta, cercul lat de aur se opri brusc și se așeză încet pe tron.

Când îl privi, Min își ținu răsuflarea. Sângele strălucea în cârlionții lui de un roșcat-închis, deasupra urechii stângi. Scoțând din mânecă o batistă cu margini din dantelă, întinse mâna spre tâmpla lui, dar el o apucă de încheietură.

– Eu l-am omorât, rosti el încet.

Se înfioră când îi auzi vocea, iar apoi se lăsă o tăcere ca de mormânt. Poate că iatacul era o idee foarte bună. Indiferent cât de directă ar fi fost propunerea. Forțându-se să zâmbească – și îmbujorându-se când își dădu seama cât de ușor îi venea să zâmbească gândindu-se la patul acela uriaș –, îl apucă de pieptul cămășii, gata să-i rupă pe loc și cămașa, și haina.

Cineva bătu la ușă.

Min își luă repede mâinile de pe cămașa lui Rand și se îndepărtă de el la fel de repede. Cine putea fi, se întrebă ea enervată. Fecioarele fie anunțau vizitatorii când Rand era acolo, fie îi lăsau să intre, pur și simplu.

– Intră! zise el tare, zâmbindu-i trist lui Min.

Ea se îmbujoră din nou.

Dobraine își băgă capul pe ușă, pe urmă intră și închise ușa în urma lui când îi văzu împreună. Seniorul cairhienin era un bărbat scund, puțin mai înalt decât ea, ras pe partea din față a capului. Restul părului cărunt îi cădea pe umeri. Dungi albastre și albe ornau partea din față a hainei aproape negre ce-i ajungea

până sub talie. Încă înainte să intre în grațiile lui Rand, bărbatul se remarcase în acele ținuturi prin puterea sa. În prezent, el domnea aici, cel puțin până când Elayne putea revendica Tronul Soarelui.

– Seniore Dragon, murmură el, făcând o plecăciune. Domniță *Ta'veren*.

– E o glumă, bolborosi Min, când Rand se uită la ea cu o sprânceană ridicată.

– Se prea poate, zise Dobraine, ridicând ușor din umeri, însă jumătate dintre femeile nobile din oraș poartă acum culori vii, imitând-o pe Domnița Min. Poartă pantaloni care le lasă picioarele la vedere și haine atât de scurte, care nu le acoperă nici...

Tuși discret când își dădu seama că haina lui Min nu îi *acoperea* în totalitate șoldurile.

Ei îi trecu prin minte să îi spună bărbatului că avea picioare foarte frumoase, chiar dacă erau strâmbe, apoi se răzgândi. Gelozia lui Rand putea aprinde flacăra atunci când erau singuri, dar nu voia ca el să-l zdrobească pe Dobraine și se temea că Rand era capabil de așa ceva. Și-apoi, credea că fusese, de fapt, o scăpare; Seniorul Dobraine Taborwin nu era genul care să facă glume proaste.

– Să înțeleg că și tu schimbi lumea, Min?

Zâmbind, Rand o bătu ușor cu degetul pe vârful nasului. Ca și când ar fi fost un copil care îl amuza! Și, mai rău, se trezi zâmbindu-i, la rândul ei.

– Și reușești mai bine decât mine, pare-se, continuă el, apoi acel zâmbet strengăresc dispăru precum ceața.

– Toate-s bune în Tear și în Illian, Seniore Dragon? întrebă Dobraine.

– În Tear și în Illian, toate-s bune, răspunse încruntat Rand. Ce ai pentru mine, Dobraine? Ia loc, omule! Ia loc!

Arătă spre rândurile de scaune, după aceea se așeză și el pe unul.

– Am acționat conform scrisorilor tale, zise Dobraine, luând loc în fața lui Rand, dar nu prea am vești bune, mă tem.

– Mă duc să aduc ceva de băut, zise Min cu vocea sugrumată.

Scrisori? Nu era ușor să pășești hotărât când purtai ghete cu tocuri – ea se obișnuise cu ele, însă chestiile astea o făceau să se legene chiar dacă nu voia –, și totuși, când erai suficient de furios totul era posibil. Se duse cu pași hotărâți la masa mică și poleită ce se afla sub una dintre oglinzile uriașe, pe care stăteau o carafă și cupe din argint. Începu să toarne vin fiert, furioasă. Servitorii aduceau mereu mai multe cupe, în caz că ea avea oaspeți, deși arareori avea, în afară de Sorilea și de femeile nobile. Vinul era călduț, dar suficient de fierbinte pentru gustul celor doi. În timp ce ea primise două scrisori, putea pune rămășag că Dobraine primise zece! Douăzeci! Trântind carafa și cupele, asculta cu atenție. Ce puneau la cale fără știrea ei cu zecile lor de scrisori?

– Toram Riatin pare să fi dispărut, spuse Dobraine, deși se zvonește că ar fi în viață, ghinion. Se mai zvonește și că Daved Hanlon și Jeraal Mordeth – Padan Fain, cum îi zici tu – l-au părăsit. Că veni vorba, am instalat-o pe sora lui Toram, Domnița Ailil, într-un apartament generos, cu servitori care sunt... de încredere.

După tonul lui, se referea la faptul că avea încredere în ei. Femeia nu-și va putea schimba nici măcar rochia fără ca el să nu știe.

– Înțeleg de ce i-ai adus aici pe ea, pe Seniorul Bertome și pe ceilalți, dar de ce și pe Înaltul Senior Weiramon și pe Înalta Doamnă Anaiyella? Desigur, se înțelege de la sine că și servitorii lor sunt demni de încredere.

– Cum știi când o femeie vrea să te omoare? întrebă Rand îngândurat.

– Atunci când îți știe numele?

Dobraine nu părea să glumească. Rand își înclină capul într-o parte, îngândurat, apoi încuviință. Încuviință! Ea nădăjduia că el nu auzea în continuare voci.

Rand făcu un gest ca și când ar fi vrut să le îndepărteze pe femeile care voiau să-l ucidă. Erau in pericol, cu ea prin zonă. Ea nu voia să îl ucidă, firește, dar nu s-ar supăra dacă ar vedea-o pe Sorilea amenințându-l cu nuiaua aia! Pantalonii nu i-ar fi fost de mare ajutor.

– Weiramon este un idiot care face prea multe greșeli, îi spuse Rand lui Dobraine, ce încuviință sobru. Am greșit crezând că-mi va fi de ajutor. Oricum, pare bucuros că stă prin preajma Dragonului Renăscut. Altceva?

Min îi întinse o cupă, iar el îi zâmbi, deși vinul i se scurse pe încheietura mâinii. Poate credea că fusese un accident.

– O mulțime de nimicuri, începu Dobraine, apoi se lăsă pe spate în scaun ca să evite să verse vinul când Min îi împinse cea de-a doua cupă.

Ea urâse de-a dreptul perioada în care servise pentru scurt timp la tavernă.

– Îți mulțumesc, Domniță Min, murmură el, binevoitor, însă se uită chiorâș la ea când luă cupa.

Aceasta se duse cu calm la masă ca să-și toarne vin. Cu calm.

– Mă tem că Domniţa Caraline și Înaltul Senior Darlin sunt în palatul Domniței Arilyn, aici, în Oraș, continuă seniorul cairhienin, sub protecția lui Cadsuane Sedai. Poate că „protecție" nu este un cuvânt potrivit. Nu am fost lăsat să intru să îi văd, însă am auzit că au încercat să părăsească Orașul și-au fost aduși înapoi ca niște saci. Într-un *sac*, susțin unele guri. După ce-am întâlnit-o pe Cadsuane, mai că-mi vine să cred.

– Cadsuane, murmură Rand, iar Min fu străbătută de un fior.

Deși nu părea să-i fie teamă, el părea totuși neliniștit.

– Ce crezi că ar trebui să fac în privința lui Cadsuane și a lui Darlin, Min?

Șezând la două scaune depărtare de el, Min își întoarse brusc capul când acesta i se adresă. Își coborî ochii cu amărăciune la vinul ce se îmbiba în cea mai bună bluză a ei de mătase crem și în pantaloni.

– Caraline o va sprijini pe Elayne pentru Tronul Soarelui, răspunse ea încruntată.

Deși vinul era călduț, părea rece, iar ea se îndoia că va reuși să scoată pata de pe bluză.

– Nu este vorba de o viziune, dar cred asta.

Ea nu se uită la Dobraine, deși acesta încuviința cu înțelepciune. Toată lumea aflase deja despre viziunile ei. Singura

urmare fuse un șir nesfârșit de femei nobile ce voiau să-și cunoască viitorul și care plecau îmbufnate atunci când ea zicea că nu le putea spune. Mulți oameni ar fi fost dezamăgiți să afle că ea văzuse prea puțin; nimic important, nicidecum minunile despre care vorbeau prezicătoarele prin talciocuri.

– Cât despre Darlin, lăsând deoparte faptul că se va căsători cu Caraline, după ce ea l-a făcut în toate felurile, pot doar să spun că va fi rege într-o bună zi. Am văzut coroana pe capul lui, o chestie ce are o sabie în față, însă nu știu cărei țări îi aparține. Ah, și încă ceva. Va muri în patul lui, iar ea îi va supraviețui.

Dobrain se înecă, stropind cu vin și tamponându-și buzele cu o batistă simplă din pânză. Mai toți cei care *știau* nu *credeau*. Destul de mulțumită de ea însăși, Min bău puținul vin ce îi mai rămăsese în cupă. Apoi fu rândul *ei* să se înece și să icnească, smulgându-și batista din mânecă pentru a-și șterge gura. Lumină, trebuia să își revină!

Rand încuviință doar, uitându-se în cupa lui.

– Așadar, vor trăi ca să-mi facă necazuri, murmură el.

Era un ton foarte blând pentru niște cuvinte atât de dure. El era tare ca piatra, protectorul ei.

– Și ce să fac în privința…

Se răsuci dintr-odată în scaun, spre ușă. Aceasta se deschise. Avea auzul foarte fin. Min nu auzise nimic.

Niciuna dintre cele două Aes Sedai care intrară nu era Cadsuane, iar umerii lui Min se lăsară când își îndesă batista în mânecă. În vreme ce Rafela închidea ușa, Merana făcu o reverență adâncă în fața lui Rand. Sora Cenușie îi cuprinse dintr-o privire cu ochii căprui pe Min și pe Dobraine, apoi îi ignoră. Rafela, cea cu față rotundă, își răsfiră și ea fustele de un albastru-închis. Niciuna nu se ridică până când nu le făcu semn Rand. Apoi alunecară spre el afișând o seninătate molcomă, ce caracteriza și felul în care își purtau rochiile. Doar sora Albastră durdulie își pipăi rapid șalul, ca și când ar fi vrut să-și aducă aminte că era acolo. Min mai văzuse acest gest la alte surori care îi juraseră supunere oarbă lui Rand. Nu putea fi ușor pentru ele. Doar Turnul Alb le poruncea surorilor Aes Sedai, însă când Rand mișca un deget, ele veneau imediat, apoi

plecau. Surorile Aes Sedai li se adresau regilor și reginelor ca de la egal la egal, poate cu o oarecare superioritate, cu toate acestea, Înțeleptele le numeau ucenice și se așteptau ca ele să li se supună mai mult decât lui Rand.

Nimic din toate acestea nu se citea pe fața Meranei.

– Seniore Dragon, zise ea pe un ton plin de respect. Doar ce-am aflat că te-ai întors și ne-am gândit că ai vrea să știi cum a decurs situația cu Atha'an Miere.

Abia dacă îi aruncă o privire lui Dobraine, dar acesta se ridică de îndată în picioare. Cairhienii erau obișnuiți să îi lase pe ceilalți să vorbească între patru ochi.

– Dobraine poate rămâne, zise Rand, pe un ton tăios.

Oare șovăise? Nu se ridică în picioare. Ochii lui albaștri erau de gheață. Era Dragonul Renăscut. Min îi spusese că femeile acestea îi erau credincioase, că toate cele cinci care îl însoțiseră pe corabia Oamenilor Mării erau. Erau loiale jurământului și, prin urmare, supuse voinței lui. Și totuși, i se părea greu să aibă încredere în surorile Aes Sedai. Ea înțelegea asta, însă el trebuia să învețe să se încreadă în ele.

– Cum dorești, răspunse Merana, înclinându-și scurt capul. Rafela și cum mine am ajuns la o tocmeală cu Oamenii Mării. „Tocmeala", îi spun ei.

Exista o diferență limpede. Ținându-și în continuare mâinile pe fustele verzi cu dungi cenușii, inspiră adânc. Chiar avea nevoie.

– Harine din Togara Două Vânturi, Stăpâna Valurilor din Clanul Shodein, care vorbește în numele Nestei din Reas Două Luni, Stăpâna Corăbiilor din neamul Atha'an Miere, ne-a făgăduit în numele întregului neam Atha'an Miere corăbiile de care are nevoie Dragonul Renăscut, ce vor ridica ancora când și unde va avea el nevoie, indiferent de motivele sale.

Merana avea tendința de a vorbi cu o ușoară emfază atunci când nu se aflau Înțelepte prin preajmă; acestea nu îngăduiau o asemenea atitudine.

– În schimb, Rafela și cu mine, vorbind în numele tău, am făgăduit că Dragonul Renăscut nu va schimba nicio lege a neamului Atha'an Miere, așa cum a făcut cu…

Ea șovăi o clipă.

– Iertare! Sunt obișnuită să închei înțelegeri exact cum sunt întocmite. Cuvântul pe care l-au folosit a fost „tărâmuri de uscat", dar se referea la ce ai făcut în Tear și în Cairhien.

În ochii ei apăru o întrebare, apoi aceasta dispăru. Poate că se întreba dacă procedase la fel și în Illian. Fusese ușurată că el nu schimbase nimic în Andor, locul ei natal.

– Pot accepta asta, presupun, bombăni el.

– În al doilea rând, adăugă Rafela, împreunându-și mâinile durdulii în dreptul taliei, trebuie să le permiți accesul pe uscat Oamenilor Mării, un kilometru pătrat pe malul fiecărui oraș pe care îl ai sau îl vei avea în stăpânire și care se află lângă o apă navigabilă.

Vorbea cu mai puțină emfază decât însoțitoarea ei, însă nu difereau mult. Nu părea prea mulțumită de ceea ce spunea. Era tairenă, la urma urmei, și puține porturi dețineau controlul asupra negoțului lor în afară de Tear.

– Pe suprafața aceea de uscat, legile neamului Atha'an Miere le vor domina pe celelalte. Această înțelegere trebuie încheiată, de asemenea, și cu conducătorii acelor porturi...

Fu rândul ei să șovăie, iar obrajii tuciurii deveniră ușor pământii.

– Așadar, înțelegerea va dăinui și după mine? întrebă Rand, pe un ton sec, pe urmă râse. Pot să accept și asta.

– Fiecare oraș cu ieșire la apă?! exclamă Dobraine. Adică și orașul ăsta?

Sări în picioare și începu să măsoare încăperea, vărsând și mai mult vin decât o făcuse Min. Nu păru să observe.

– Un kilometru pătrat? Numai Lumina știe ce legi ciudate au. Am călătorit cu o corabie a Oamenilor Mării, și *este* ciudată! Picioarele goale nu se pun! Și cum rămâne cu dările vamale și cu cele de andocare și...

Dintr-odată, se întoarse spre Rand. Se încruntă la Aes Sedai, care nu îi acordară atenție, dar i se adresă lui Rand pe un ton aspru:

– Vor ruina Cairhienul într-un an, Seniore Dragon. Vor ruina toate porturile unde le vei îngădui să facă asta.

Min încuviință în tăcere, însă Rand își flutură mâna și râse din nou.

– Poate asta cred ei, dar să-ți spun ceva, Dobraine. N-au spus cine va alege fâșia de uscat, așadar, nu e obligatoriu să fie *aproape* de apă. Vor fi nevoiți să cumpere hrana de la voi și să respecte legile voastre când vor pleca, deci nu pot fi prea aroganți. În cel mai rău caz, poți să-ți colectezi dările atunci când bunurile vor ieși din... sanctuarul lor. În rest... Dacă eu pot accepta asta, poți și tu.

De astă dată nu mai râse, iar Dobraine făcu o plecăciune.

Min se întreba unde învățase el toate acestea. Vorbea ca un rege care știa ce făcea. Poate îl învățase Elayne.

– „În al doilea rând", implică mai multe, le spuse Rand celor două Aes Sedai.

Merana și Rafela schimbară o privire, atingându-și inconștient poalele și șalurile, apoi Merana începu să vorbească, dar vocea ei nu fu deloc plină de emfază. De fapt, fu mai mult timidă.

– În al treilea rând, Dragonul Renăscut va fi de acord să țină mereu pe lângă el un ambasador ales de Atha'an Miere. Harine din Togara s-a autoproclamat. Ea va fi însoțită de Călăuza Vânturilor ei, de Maestrul Spadasin al ei și de o suită.

– Poftim? tună Rand, sărind în picioare de pe scaun.

Rafela se grăbi să continue, de teamă ca el să n-o întrerupă:

– Și în al patrulea rând, Dragonul Renăscut va fi de acord să răspundă prompt chemării Stăpânei Corăbiilor, dar nu mai mult de două ori, trei ani la rând.

Termină gâfâind puțin, încercând să nu pară epuizată.

Sceptrul Dragonului zbură de pe pardoseală, din spatele lui Rand, iar el îl prinse din zbor fără să se uite. Privirea lui nu mai era de gheață, ci semăna cu un foc albastru.

– O ambasadoare a Oamenilor Mării care să-mi sufle în ceafă? strigă el. Să răspund chemărilor?

Scutura capătul sculptat al sceptrului către ele, iar ciucurii verzi și albi se legănară.

– Există un neam ce vrea să ne cotropească pe toți și ar putea-o face! Rătăciții stau la pândă! Cel Întunecat așteaptă! De ce nu le-ați făgăduit că o să le călăfătuiesc și corăbiile dacă tot v-ați tocmit cu ei?

De obicei, Min încerca să îl liniștească atunci când izbucnea, însă de astă dată se aplecă în față, aruncându-le surorilor

Aes Sedai priviri dușmănoase. Era pe deplin de acord cu el. Femeile dăduseră mult pe mai nimic!

Rafela se legănă pe picioare înainte de această izbucnire, însă Merana își îndreptă umerii, iar în ochii căprui se zăreau sclipiri aurii.

– Ne dojenești pe *noi*? se răsti ea, pe un ton atât de rece, pe cât de aprinsă îi era privirea.

Era o Aes Sedai cum văzuse Min copilă fiind, o regină peste regină, mai puternică decât cei puternici.

– Ai fost prezent de la început, *ta'veren*, și i-ai jucat pe degete. I-ai fi putut avea pe toți la picioarele tale! Dar ai plecat! N-au fost prea încântați să afle că au dansat după cum le-a cântat un *ta'veren*. Au învățat undeva cum să împletească scuturi și, înainte să ieșim în larg pe corăbiile lor, Rafela și cu mine ne-am trezit că ne-au pus scut. Ca să nu putem profita de Putere, ne-au zis. Harine ne-a amenințat nu o dată că ne va atârna cu capul în jos până când ne vom băga mințile-n cap, iar eu, una, cred că a vorbit serios! Să fii bucuros că ai obținut corăbiile de care ai nevoie, Rand al'Thor. Harine ți-ar fi dat doar câteva! Să fii bucuros că nu ți-a cerut cizmele alea noi și tronul pe care ședzi! Ah, apropo, te-a recunoscut oficial ca fiind Coramoor, stați-ar în gât!

Min se holba la ea. Rand și Dobraine se holbau la ea, cairhieninului picându-i fața. Rafela se holba la ea, mișcându-și buzele în tăcere. Focul din privirea Meranei se stinse, iar ochii îi deveniră din ce în ce mai mari, de parcă tocmai ar fi auzit ce spusese.

Sceptrul Dragonului tremura în pumnul lui Rand. Min îl văzuse pe punctul de a exploda de furie pentru chestiuni mai puțin importante. Ea se ruga să găsească o cale pentru a evita acea explozie, dar nu găsi niciuna.

– Se pare că vorbele pe care le stârnește un *ta'veren* nu sunt mereu cele pe care vrea să le audă, zise el într-un final.

Părea... calm; Min nu voia să se gândească... era zdravăn la minte.

– Te-ai descurcat bine, Merana. Am lăsat în urma mea harababură, dar tu și Rafela v-ați descurcat bine.

Cele două Aes Sedai se legănară și, pentru o clipă, Min crezu că aveau să cadă grămadă pe pardoseală, de ușurare.

– Măcar am reușit să-i ascundem aceste detalii lui Cadsuane, zise Rafela, netezindu-și fustele cu mâinile tremurătoare. A fost imposibil să ascundem de toată lumea faptul că am încheiat *o* învoială, dar cu ea am reușit.

– Da, spuse Merana, cu sufletul la gură. Ne-a și pândit când am venit aici. E greu să-i ascunzi ceva, însă noi am reușit. Ne-am gândit că nu vrei ca ea să...

Vocea i se stinse când văzu privirea împietrită a lui Rand.

– Din nou Cadsuane, rosti el, pe un ton categoric.

Încruntat, își plimbă privirea de-a lungul sceptrului cu vârf de lance pe care îl ținea în mână, apoi îl azvârli pe un scaun de parcă nu i-ar fi găsit niciun rost.

– Ea este în Palatul Soarelui, nu-i așa? Min, spune-le Fecioarelor ce așteaptă afară să-i ducă un mesaj lui Cadsuane. Să vină degrabă la Dragonul Renăscut.

– Rand, nu cred, începu Min, cuprinsă de neliniște, dar Rand o întrerupse. Nu cu asprime, dar destul de ferm.

– Te rog, fă-o, Min. Femeia asta este ca un lup ce pândește o stână. Am de gând să aflu ce vrea.

Min nu se grăbi să se ridice de pe scaun, apoi își târșâi picioarele până la ușă. Nu era singura care credea că era o idee rea sau care își dorea să fie altundeva atunci când Dragonul Renăscut o va înfrunta pe Cadsuane Melaidhrin. Dobraine trecu pe lângă ea în drum spre ușă, făcând în grabă o plecăciune din mers. Până și Merana și Rafela ieșiră din încăpere înaintea ei, deși încercaseră să lase impresia că nu se grăbeau. Cel puțin atâta timp cât se aflaseră înăuntru. Când Min își scoase capul pe coridor, cele două surori îl ajunseră din urmă pe Dobraine și se îndepărtau toți trei cu pași grăbiți.

În mod ciudat, cele șase Fecioare ce așteptau pe coridor când intrase Min mai devreme își sporiseră rândurile și stăteau înșiruite de-a lungul coridorului cât vedeai cu ochii, în ambele direcții. Erau femei înalte, cu fețe aspre, îmbrăcate în *cadinșori* cenușii și cafenii și *shoufe* înfășurate în jurul capului, cu vălurile negre și lungi lăsate peste fețe. Multe dintre ele țineau în mâini sulițe și scuturi din piele de bivol de parcă ar fi fost pregătite de luptă. Unele jucau un joc cu degetele numit „cuțit, hârtie, piatră", iar celelalte priveau concentrate.

Nu chiar atât de concentrate încât să n-o observe. Când dădu mai departe mesajul lui Rand, acestea începură să comunice în limbajul semnelor de-a lungul rândurilor, apoi două Fecioare deșirate se îndepărtară în pas alergător. Celelalte se întoarseră la joc, ca să joace sau ca să privească.

Scărpinându-se nedumerită în cap, Min se retrase în încăpere. Fecioarele o făceau să se agite, deși mereu îi adresau câte un cuvânt, uneori plin de respect, de parcă ar fi fost Înțeleaptă, alteori glumeț, deși aveau un simț al umorului cam ciudat. Niciodată n-o ignoraseră ca acum.

Rand era în iatac. Observând asta, inima-i bătu cu putere. Era fără haină, cămașa albă ca neaua îi era descheiată la gât și la mânșete și scoasă din pantaloni. Așezându-se la capătul patului, se rezemă cu spatele de unul dintre stâlpii din lemn masiv ai baldachinului și își ridică picioarele, încrucișându-și gleznele. Nu îl mai văzuse niciodată pe Rand cum se dezbracă și nu avea de gând să rateze ocazia.

În loc să continue, el se uită la ea.

– Ce m-ar putea învăța pe mine Cadsuane? întrebă el brusc.

– Pe tine și pe toți *asha'manii*, răspunse ea.

Aceasta fusese viziunea ei.

– Nu știu, Rand. Știu doar că va trebui să înveți. Va trebui să învățați cu toții.

Nu dădea semne că ar vrea să se dezbrace mai mult de atât. Oftând, ea continuă:

– Ai nevoie de ea, Rand. Nu îți poți permite s-o înfurii. Nu-ți poți permite să o alungi.

De fapt, nu credea că putea fi *alungată* nici măcar de cincizeci de Myrdraali și de o mie de troloci, dar ideea era aceeași.

După ce privi o clipă în gol, Rand clătină din cap.

– De ce-ar trebui să ascult de un nebun? bombăni el ca pentru sine.

Lumină, oare chiar credea că Lews Therin Telamon îi vorbea?

– Min, dacă lași pe cineva să știe că ai nevoie de ajutorul său, te va avea la mână. Îți va pune lesă, ca să te ducă în direcția în care vrea. Nu-mi voi pune lesa la grumaz pentru nicio Aes Sedai. Pentru nimeni!

Își strânse încet pumnii.

– De tine am nevoie, Min, spuse el direct. Nu pentru viziunile tale. Pur și simplu, am nevoie de tine.

Arză-o-ar focu', bărbatul putea să o cucerească doar prin câteva cuvinte!

Cu un zâmbet la fel de dornic ca al ei, Rand apucă partea de jos a cămășii cu ambele mâini și se aplecă, dând să și-o tragă peste cap. Împreunându-și degetele peste pântece, ea se rezemă ca să îl privească.

Cele trei Fecioare ce intrară în odaie nu mai purtau *shoufele* care le ascunseseră părul scurt pe coridor. Nu aveau nici sulițele, nici acele pumnale grele pe care le purtau la cingătoare. Doar atât avu timp Min să observe.

Capul și mâinile lui Rand erau încă în cămașă, iar Somara cea cu părul bălai și destul de înaltă pentru o femeie Aiel, apucă pânza albă și o înnodă, imobilizându-l. Aproape din aceeași mișcare, îi trase un șut între picioare. El se îndoi, scoțând un geamăt gutural, apoi se împletici.

Nesair, cu părul de foc și frumoasă în ciuda cicatricelor albe de pe ambii obraji arși de soare, îi aplică un pumn în partea dreaptă, cu suficientă forță încât să îl facă să se împleticească într-o parte.

Scoțând un țipăt, Min sări de pe pat. Nu știa ce grozăvie se întâmpla acolo, nici măcar nu voia să ghicească. Își scoase cu îndemânare cuțitele din mâneci și se aruncă asupra Fecioarelor, strigând:

– Ajutor! Oh, Rand! Să ne ajute cineva!

Cel puțin asta încerca să strige.

Cea de-a treia Fecioară, Nandera, se întoarse ca un șarpe, iar Min se trezi cu un picior în pântece. Aerul îi ieși din plămâni cu un șuierat. Cuțitele îi căzură din mâinile amorțite, iar ea făcu o tumbă peste piciorul Fecioarei cu părul cărunt, aterizând pe spate și pierzându-și suflul. Încerca să se miște, încerca să respire – încerca să înțeleagă –, însă nu reușea decât să privească neputincioasă.

Cele trei Fecioare erau destul de meticuloase. Nesair și Nandera îi aplicau pumni lui Rand în vreme ce Somara îl ținea

aplecat și imobilizat în propria-i cămașă. Îl loveau necontenit cu pumnii în stomac. Min ar fi râs isteric dacă ar fi putut respira. Încercau să îl omoare în bătaie și aveau grijă să nu lovească cicatricea rotundă și moale pe care o avea în partea stângă, brăzdată de tăietura pe jumătate vindecată.

Știa prea bine cât de rezistent era trupul lui Rand și cât de puternic, dar nimeni nu putea rezista unui asemenea atac. El își îndoi genunchii încet și când se prăbuși pe gresie, Nandera și Nesair făcură un pas în spate. Cele două încuviințară, iar Somara dădu drumul cămășii lui Rand. Acesta căzu pe burtă. Min îl auzea icnind, chinuindu-se să-și înăbușe gemetele ce i se adunau în gâtlej. Lăsându-se în genunchi, Somara îi scoase cămașa aproape cu tandrețe. Zăcea întins, cu obrazul lipit de pardoseală, cu ochii bulbucați, chinuindu-se să respire.

Nesair se aplecă și îl apucă de păr, pe urmă îi ridică brusc capul.

– Ne-am câștigat dreptul să facem asta, mârâi ea, dar fiecare Fecioară vrea să pună mâna pe tine. Mi-am părăsit clanul pentru tine, Rand al'Thor. N-am să-ți îngădui să-ți bați joc de mine!

Somara își mișcă o mână ca și când ar fi dat să-i înlăture părul de pe față, apoi îl trase de el.

– Asta pățește un frate-dintâi care ne dezonorează, Rand al'Thor, zise ea, pe un ton ferm. Prima oară. A doua oară, vom folosi curele.

Nandera se ridică deasupra lui Rand, cu mâinile în șolduri și cu o față împietrită.

– Porți onoarea *Far Dareis Mai*, fiul Fecioarei, rosti ea încruntată. Ai făgăduit că ne vei chema să dansăm cu tine dansul suliților, apoi te-ai dus la luptă și ne-ai lăsat în urmă. Nu vei mai face asta.

Păși peste el și se îndepărtă cu pași hotărâți, urmată de celelalte două. Doar Somara aruncă o privire peste umăr și dacă în ochii albaștri se zări un licăr de compătimire, aceasta nu se simți și în glasul ei când zise:

– Să nu se mai întâmple, fiu al Fecioarei.

Rand se ridicase în patru labe până când Min reuși să ajungă lângă el, târându-se.

– Sunt nebune, zise ea cu vocea sugrumată.

Lumină, o durea cumplit pântecele! Rhuarc va...!

Nu știa ce avea să facă Rhuarc. Nu suficient, indiferent ce ar fi fost.

– Sorilea!

Sorilea le-ar prăji la soare! Asta pentru început!

– Când îi vom spune...

– Nu vom spune nimănui, zise el.

Părea să-și fi recăpătat suflul, deși ochii îi erau în continuare bulbucați. Cum putea face asta?

– Au dreptul. Și-au *câștigat* dreptul.

Min recunoștea acest ton mult prea bine. Când un bărbat se încăpățâna, era în stare să se așeze cu fundul gol într-un mănunchi de urzici și să nege că-l înțepau! Aproape că îi făcu plăcere să îl audă gemând, când îl ajută să se ridice în picioare. În sfârșit, în timp ce se ajutau unul pe altul. Dacă avea de gând să facă pe idiotul, merita câteva vânătăi!

Se lăsă încet pe pat, rezemându-se cu spatele de pernele ridicate, iar ea se cuibări lângă el. Nu era ceea ce nădăjduise, dar era convinsă că asta era cam tot ce puteau face.

– Nu pentru asta nădăjduisem să folosesc patul, bombăni el.

Nu era sigură că ar fi trebuit să audă aceste cuvinte și râse.

– Îmi place că mă ții în brațe aproape la fel de mult ca... mă rog, precum cealaltă treabă.

În mod ciudat, el îi zâmbi de parcă ar fi știut că mințea. Mătușa ei, Miren, spunea că asta era una dintre cele trei minciuni spuse de o femeie și pe care le credea orice bărbat.

– Dacă deranjez, se auzi din prag un glas potolit de femeie, aș putea să revin într-un moment mai potrivit.

Min sări ca arsă de lângă Rand, însă el o trase înapoi și ea se cuibări din nou lângă el. Ea o recunoscu pe Aes Sedai care stătea în prag. Era o cairhienină scundă și durdulie, cu patru dungi orizontale, subțiri și colorate peste pieptul generos și dungi albe, diagonale, pe fustele negre. Daigian Moseneillin era una dintre surorile care o însoțise pe Cadsuane. Era aproape la fel de autoritară ca însăși Cadsuane, după părerea lui Min.

– Te crezi la tine acasă? întrebă leneș Rand. Indiferent cine-ai fi, nu te-a învățat nimeni să bați la ușă?

Min își dădu seama că mușchii brațului care o ținea erau tari ca piatra.

Piatra Lunii ce atârna de un lanț subțire din argint pe fruntea lui Daigian se legănă atunci când clătină încet din cap. Era limpede că nu era mulțumită.

– Cadsuane Sedai a primit cererea ta, zise ea pe un ton și mai rece decât înainte, și m-a rugat să-ți transmit regretele ei. Își dorește foarte mult să termine goblenul la care lucrează. Poate va putea să te întâlnească într-o altă zi. Dacă va găsi timp.

– Asta a spus? întrebă Rand pe un ton amenințător.

Daigin inspiră cu un aer disprețuitor.

– Vă las să vă vedeți de... ale voastre.

Min se întrebă cum ar scăpa basma curată dacă i-ar trage o palmă unei Aes Sedai. Daigian îi aruncă o privire ca de gheață, ca și când i-ar fi citit gândul, apoi se întoarse și ieși din odaie.

Rand se ridică în capul oaselor, înjurând în barbă.

– Spune-i lui Cadsuane că n-are decât să se ducă-n Puțul Osândei! strigă el în urma surorii. Spune-i că n-are decât să putrezească naibii acolo!

– N-are rost, Rand, spuse Min oftând.

Era mai greu decât își imaginase ea.

– Ai nevoie de Cadsuane. Ea n-are nevoie de tine.

– Oare? întrebă el cu blândețe, iar ea se înfioră.

Înainte, trebuie să i se fi părut că vocea lui era amenințătoare.

Rand se pregătea cu grijă, îmbrăcându-și din nou haina verde și trimițând-o pe Min cu mesaje pentru Fecioare. Măcar ele îl vor susține în continuare. Coastele de pe partea dreaptă îl dureau aproape la fel de tare ca rănile din partea stângă și își simțea pântecele de parcă ar fi fost bătut cu ciomagul. Le făgăduise. Îmbrățișă *saidinul* când rămase singur în iatac, nedorind s-o lase nici măcar pe Min să vadă cum se clatină din nou. Măcar pe ea o putea feri cumva de primejdie, însă cum s-ar fi simțit în siguranță dacă l-ar fi văzut gata să se prăbușească? Trebuia să fie puternic, de dragul ei. Trebuia să fie puternic, pentru restul lumii. Acele trăiri ce i se îngrămădeau în subconștient și care erau ale lui Alanna îi amintiră de prețul neglijenței. Chiar

în acel moment, Alanna stătea îmbufnată. Ea trebuie să fi enervat prea tare o Înţeleaptă, deoarece dacă ar fi fost să se ridice în picioare, ar fi făcut-o cu mare băgare de seamă.

– Tot mai cred că este o nebunie, Rand al'Thor, zise Min în timp ce el își așeza cu grijă pe cap Coroana de Săbii.

Nu voia ca tăișurile subțiri să îl înțepe din nou și să îi curgă sânge.

– Mă asculți? Ei bine, dacă ai de gând s-o faci, vin cu tine. Ai recunoscut că ai nevoie de mine, iar acum vei avea nevoie de mine mai mult ca niciodată!

Era cuprinsă de furie. Stătea cu mâinile în șolduri, bătea din picior, iar ochii îi scăpărau.

– Tu rămâi aici, îi spuse el pe un ton ferm.

Nu știa ce avea de gând să facă, nu în întregime, și nu voia ca ea să îl vadă poticnindu-se. Se temea foarte tare că s-ar putea poticni. Se aștepta ca ea să se împotrivească.

Min se încruntă la el și încetă să mai bată din picior. Furia din ochi lăsă locul îngrijorării, ce dispăru într-o clipită.

– Ei bine, bănuiesc că ești suficient de mare ca să traversezi curtea grajdurilor fără să fii ținut de mână, păstorule. Și-apoi, *am rămas* în urmă cu cititul.

Prăbușindu-se pe unul dintre jilțurile poleite, își așeză picioarele sub ea și luă în mâini cartea pe care o citea atunci când intrase el. În câteva clipe, păru total absorbită de paginile dinaintea ochilor.

Rand încuviință. Asta își dorea; ca ea să rămână acolo, în siguranță. Însă nu era nevoie să-l ignore.

Șase Fecioare stăteau ghemuite pe călcâie afară, pe coridor. Acestea îl fixară cu privirea, fără să scoată un cuvânt. Privirea Nanderei era cea mai directă dintre toate. Însă Somara și Nesair se apropiară. El credea că Nesair era Shaido; va trebui să fie cu mare băgare de seamă la ea.

Asha'manii așteptau și ei – Lews Therin bombănea îmbufnat în capul lui Rand să-i ucidă –, toți în afară de Narishma cu Dragonul și cu Sabia pe gulere. Îi porunci lui Narishma să îi păzească odăile, iar bărbatul salută repede. Privirea aruncată de ochii aceia negri, care vedeau prea multe, era oarecum

acuzatoare. Rand nu credea că Fecioarele se vor răzbuna pe Min pentru că îl displăceau, însă nu voia să rişte. Lumină, îi *povestise* lui Narishma totul despre capcanele pe care le împletise în Stâncă atunci când îl trimisese după *Callandor*. Bărbatul îşi imagina lucruri. Arză-l-ar focu', îşi asumase un risc nebunesc.

„Doar nebunii nu au *niciodată* încredere." Lews Therin părea amuzat. Şi destul de smintit. Rănile lui Rand din partea stângă pulsau; păreau să rezoneze una cu cealaltă într-o durere surdă.

– Arătaţi-mi unde-o găsesc pe Cadsuane, porunci el.

Nandera se ridică în picioare cu graţie şi porni din loc fără să arunce o privire în urmă. Porni după ea, urmat de ceilalţi: Dashiva, Flinn, Morr şi Hopwil. Le dădea porunci în grabă în timp ce mergeau. Dintre toţi, Flinn încercă să se împotrivească, însă Rand îl făcu să tacă; nu era momentul să se comporte cu laşitate. Bărbatul cărunt, ce fusese odinioară Gardă, era ultimul la care se aşteptase Rand. Morr sau Hopwil, poate. Deşi nu mai aveau caş la gură, aceştia erau încă prea tineri ca să fie nostalgici. Nu şi Flinn. Botinele fine ale Nanderei nu scoteau niciun sunet; paşii lor răsunau până în tavanul înalt şi arcuit, alungând pe oricine ar fi avut şi cel mai mic motiv să se teamă. Rănile îi pulsau.

Toţi cei din Palatul Soarelui îl recunoşteau deja pe Dragonul Renăscut şi ştiau cine erau bărbaţii în haine negre. Servitorii în livrele negre făceau plecăciuni sau reverenţe adânci şi dispăreau repede din calea lui. Cei mai mulţi nobili se grăbeau să se îndepărteze de el şi de cei cinci bărbaţi care puteau conduce Puterea, prefăcându-se că aveau treabă altundeva. Ailil îi privea cum trec cu o expresie impenetrabilă. Anaiyella se hlizi, firește, însă când Rand aruncă o privire peste umăr, o văzu holbându-se la el, afişând aceeaşi expresie ca Nandera. Bertome zâmbi când aceştia trecură pe lângă el, era un zâmbet searbăd, ce nu trăda nici desfătare, nici plăcere.

Nandera nu rosti o vorbă nici măcar atunci când ajunseră la destinaţie, doar arătă cu una dintre sulițele ei spre o uşă închisă, se roti pe călcâie şi făcu cale-ntoarsă. *Car'a'carnul* nu era păzit nici măcar de o Fecioară. Oare credeau că patru *asha'mani* erau suficienţi ca să îl ferească de primejdii? Sau plecarea ei era vreun semn de nemulţumire?

– Fă ce ți-am spus, zise Rand.

Dashiva tresări ca și când tocmai și-ar fi venit în fire, apoi îmbrățișă Izvorul. Ușa mare, sculptată cu linii verticale, se deschise larg cu o bufnitură cu ajutorul unui fir de Aer. Ceilalți trei îmbrățișară *saidinul* și îl urmară pe Dashiva înăuntru, cu fețele întunecate.

– Dragonul Renăscut, tună vocea lui Dashiva, ce părea puternică, amplificată de Putere. Regele Illianului, Seniorul Zorilor, vine să o vadă pe femeia Cadsuane Melaidhrin.

Rand păși înăuntru, semeț. Nu recunoscu cealaltă urzeală pe care o formase Dashiva, dar aerul vibra amenințător, de parcă ceva iminent s-ar fi apropiat din ce în ce mai mult.

– Am trimis după tine, Cadsuane, spuse Rand.

El nu folosea urzeli. Vocea lui era suficient de aspră și de hotărâtă, și fără ajutor.

Sora Verde pe care și-o amintea stătea la o măsuță și ținea în mâini un gherghef. Pe măsuța lustruită se afla un coș din ale cărui compartimente se revărsau sculuri de fire viu colorate. Era întocmai cum și-o amintea. Avea fața aspră, iar în vârful capului, un coc cenușiu-închis, împodobit cu mici ornamente din aur în formă de pești, păsări, stele și Luni ce atârnau. Ochii aceia negri păreau ca de smoală pe fața ei lividă. Avea o privire rece, iscoditoare. Lews Therin scânci și fugi când o văzu.

– Măi să fie! exclamă ea, așezând ghergheful pe masă. Trebuie să recunosc că am văzut intrări mai bune și fără să plătesc. Cu toate zvonurile pe care le-am auzit despre tine, băiete, mă așteptam la tunete, trâmbițe și fulgere pe cer.

Îi privi cu calm pe cei cinci bărbați cu fețele împietrite care puteau conduce Puterea și ar fi făcut orice Aes Sedai să tresară. Cu același calm îl măsură din priviri pe Dragonul Renăscut.

– Nădăjduiesc ca măcar unul dintre voi să facă jonglerii, zise ea. Sau să înghită flăcări? Mereu i-am privit cu plăcere pe menestreli cum înghit flăcări.

Lui Flinn îi scăpă un râset și își trecu o mână prin părul rar, părând că se abține cu greu să nu se amuze. Morr și Hopwil schimbară câteva priviri nedumerite și mai mult decât contrariate. Dashiva afișă un zâmbet dizgrațios, iar firul pe care îl

împletea deveni mai puternic și Rand se uită peste umăr ca să vadă ce venea ca un tăvălug spre el.

– E de-ajuns că știi cine sunt, îi spuse Rand. Dashiva, voi, toți, așteptați afară.

Dashiva deschise gura în semn de protest. Nu acestea fuseseră inițial instrucțiunile lui Rand, însă bărbații nu aveau de gând să o intimideze pe femeie, nu așa. Bărbatul ieși, bombănind. Hopwil și Morr ieșiră chiar nerăbdători, aruncându-i priviri piezișe lui Cadsuane. Flinn fu singurul care se retrase cu un aer demn, în ciuda faptului că șchiopăta. Dar tot amuzat părea!

Rand începu să conducă Puterea și un scaun masiv, sculptat cu leoparzi, pluti în aer de la locul său de lângă perete, făcând tumbe, înainte să se așeze ca o pană în fața lui Cadsuane. În același timp, o carafă grea din argint se ridică de pe o masă acoperită cu o față lungă de masă, aflată în partea cealaltă a încăperii, scoțând un clinchet puternic atunci când se încălzi brusc; aburii începură să se ridice din ea, apoi carafa se înclină, rotindu-se încet, când o cupă din argint țâșni în sus ca să primească băutura închisă la culoare.

– E prea fierbinte, cred, spuse Rand.

Obloanele de la ferestrele înalte și înguste se deschiseră. Fulgii de zăpadă năvăliră înăuntru odată cu o rafală de aer rece, iar cupa pluti afară prin fereastră, pe urmă pluti înăuntru, drept spre mâna lui când se așeză. Rămânea de văzut cât putea fi de calmă cu un smintit ce se holba la ea. Lichidul negru era ceai. Avea o aromă prea puternică după ce el îl fiersese și un gust suficient de amar ca să i se strepezească dinții. Însă era suficient de cald. I se făcu pielea de găină din cauza rafalelor de vânt ce năvăleau în încăpere, făcând tapiseriile să fâlfâie pe perete. Dar în Vidul îndepărtat părea a fi pielea altcuiva.

– Coroana de Lauri este mai frumoasă decât altele, opină Cadsuane, schițând un zâmbet.

Ornamentele din păr i se legănau de fiecare dată când vântul se înteți, iar câteva fire de păr i se desprinseră din coc, însă singura ei grijă fusese să prindă ghergheful înainte ca vântul să îl sufle de pe masă.

– Îmi place mai mult denumirea aceasta. Dar să nu te-aștepți să fiu impresionată de coroane. Doi regi și trei regine au luat palme la fund de la mine. O zi sau două n-au mai putut să se

așeze după ce-am terminat cu ei, însă i-am făcut să fie atenți. Acum înțelegi de ce nu mă impresionează coroanele.

Rand își relaxă maxilarul. Nu îi era de niciun ajutor dacă scrâșnea din dinți. Făcu ochii mari, nădăjduind că va părea smintit, nu de-a dreptul furios.

– Majoritatea surorilor Aes Sedai evită Palatul Soarelui, îi replică el. În afară de cele care mi-au jurat supunere oarbă. Și de cele pe care le-am luat prizoniere.

Lumină, ce-avea să facă, oare, cu *ele*? Atâta vreme cât Înțeleptele le țineau departe de el, totul era bine.

– Aielii par să creadă că pot veni și pleca după bunul plac, rosti ea brusc, privindu-și ghergheful din mână ca și când ar fi vrut să înceapă din nou să brodeze. Datorită unui ajutor neînsemnat pe care i l-am acordat unui băiat sau altuia. Deși n-aș putea să afirm de ce altcineva în afară de mama lui ar crede că l-a meritat.

Rand se străduia din răsputeri să nu scrâșnească din dinți. Femeia îi *salvase* viața. Ea și Damer Flinn, precum și alții, printre care și Min. Dar lui Cadsuane îi era în continuare îndatorat. Arză-o-ar focu'!

– Vreau să fii sfetnica mea. Eu sunt acum regele Illianului, iar regii au sfetnice Aes Sedai.

Ea îi privi coroana cu dispreț.

– Cu siguranță, nu. O sfetnică trebuie să stea și să privească supusă cum protejatul ei încurcă iețele. E mult prea mult pentru gustul meu. Mai primește și porunci, un lucru la care nu mă pricep defel. N-ar fi altcineva mai potrivit? Alanna, poate?

Rand se ridică în picioare fără să vrea. Oare ea știa despre legătură? Merana spusese că era greu să îi ascunzi ceva. Nu; își va face griji mai târziu despre cât de multe îi spuneau lui Cadsuane surorile Aes Sedai care îi erau „credincioase" lui. Lumină, își dorea ca Min să se înșele măcar o dată! Mai degrabă ar respira în apă.

– Eu...

Nu reușea să îi spună că avea nevoie de ea. Fără obstacole!

– Dar dacă nu va trebui să rostești niciun jurământ?

– Cred că s-ar putea să meargă, zise ea neîncrezătoare, aruncând o privire blestematei de broderii, pe urmă își ridică privirea

iscoditoare spre el. Pari... neliniștit. Nu-mi place să îi spun unui bărbat că îi este teamă nici măcar atunci când are motiv să fie. Ești neliniștit din cauza vreunei surori pe care n-ai reușit s-o îmblânzești? Ia să vedem. Ți-am putea face câteva făgăduieli; poate așa o să te mai liniștești. Mă aștept să asculți, desigur – dacă mă vei face să-mi răcesc gura de pomană, o să-ți pară rău –, dar n-am să te oblig să faci ceea ce vreau. Nu voi îngădui minciuna, asta-i clar – acesta este un alt lucru care ți se va părea categoric stânjenitor –, însă nici nu mă voi aștepta să-mi destăinui cele mai profunde dorințe ale inimii tale. Ah, da! Indiferent ce voi face, va fi spre binele tău; nu al meu, nu al Turnului Alb, ci al tău. Și-acum, toate astea îți ușurează temerile? Iertare! Neliniștea.

Întrebându-se dacă trebuia să râdă, Rand se holbă la ea.

– Vă învață cum să faceți asta? vru el să știe. Adică să faceți o promisiune care să semene cu o amenințare.

– Oh, înțeleg. Vrei reguli. Cei mai mulți băieți vor, indiferent ce-or zice. Prea bine. Ia să vedem. Nu sufăr bădărănia. Așa că te vei comporta cuviincios cu mine, cu prietenele mele și cu oaspeții mei. Asta înseamnă și să nu conduci Puterea împotriva lor, dacă nu ți-ai dat încă seama, și să-ți păstrezi cumpătul – am auzit că uneori te-ai comportat memorabil. Asta îi include și pe... însoțitorii tăi în hainele alea negre. Ar fi păcat să iei bătaie la fund din cauza lor. Te mulțumește? Pot înșira mai multe, dacă va fi nevoie.

Rand își așeză cupa jos, lângă scaun. Ceaiul se răcise și devenise amar. Omătul începea să se adune grămadă sub ferestre.

– Eu sunt cel care ar trebui să mă smintesc, Aes Sedai, dar tu ești deja.

Ridicându-se în picioare, el se îndreptă se ușă.

– Nădăjduiesc că nu ai încercat să folosești *Callandorul*, spuse ea, pe un ton satisfăcut, în urma lui. Am auzit că a dispărut din Stâncă. Ai reușit să scapi o dată, s-ar putea să nu mai reușești și a doua oară.

Se opri în loc, aruncând o privire peste umăr. Femeia trecea afurisitul acela de ac prin pânza întinsă pe gherghef! Vântul sufla, rotind omătul în jurul ei, dar ea nici măcar nu își ridică fruntea.

– Cum adică, am scăpat?

– Poftim?

Ea nu își ridică privirea.

– Oh! Foarte puțini oameni, chiar și din Turn, au știut ce este *Callandor* înainte să scoți la iveală Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, însă poți găsi lucruri surprinzătoare în ungherele prăfuite din Biblioteca Turnului. Am scotocit pe-acolo în urmă cu câțiva ani, când am bănuit pentru prima oară că vei suge de la sânul mamei tale. Chiar înainte să decid să mă retrag. Pruncii fac mizerie și n-am știut cum să te găsesc până când n-ai încetat să faci pe tine.

– Ce vrei să sugerezi? întrebă el pe un ton aspru.

Atunci, Cadsuane își ridică privirea. Cu părul ce îi zbura în toate direcțiile și cu zăpada așternută pe rochie, semăna cu o regină.

– Ți-am spus că nu sufăr bădărănia. Dacă îmi vei cere ajutorul din nou, mă aștept să o faci *politicos*. Aștept să-ți ceri iertare pentru comportamentul tău de azi!

– Mă refeream la *Callandor*.

– Are o hibă, răspunse ea scurt. Îi lipsește tamponul care face ca alt *sa'angreal* să poată fi folosit în siguranță. Se pare că amplifică mana, inducând sminteala minții. Cel puțin atâta vreme cât o folosește un bărbat. Singura cale prin care poți întrebuința Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, singura cale de a o utiliza fără a-ți pune viața în primejdie sau să faci cine știe ce grozăvie este aceea de a o lega de două femei, iar una dintre ele trebuie să împletească firele.

Străduindu-se să-și țină umerii drepți, se îndepărtă de ea. Așadar, nu doar sminteala *saidinului* din jurul orașului Ebou Dar îl omorâse pe Adley. El îl condamnase la moarte pe bărbat în clipa în care îl trimise pe Narishma după sabie.

– Nu uita, băiete, adăugă Cadsuane în urma lui. Trebuie să ceri foarte politicos și să-ți ceri iertare. S-ar putea să accept dacă scuzele tale vor fi cu adevărat sincere.

Rand abia dacă o auzea. Nădăjduise să folosească din nou *Callandorul*, nădăjduise că sabia va fi suficient de puternică. În acel moment, nu mai avea decât o șansă, iar asta îl înspăimânta. Părea să audă glasul unei alte femei, al unei femei moarte. „L-ai putea provoca pe Creator."

Capitolul 28

Iarba morţii

Nu părea a fi cadrul propice pentru explozia de care se temea Elayne. Harlon Bridge era un sat de mărime potrivită, cu trei hanuri şi suficiente case, astfel încât nimeni nu era nevoit să doarmă în hambar. Când Elayne şi Birgitte coborâră în sala de mese în dimineaţa aceea, Jupâneasa Dill, hangiţa durdulie, le zâmbi călduros şi făcu o reverenţă, atât cât îi permitea gabaritul. Era încântată nu doar pentru că Elayne era Aes Sedai, ci şi pentru că hanul ei era plin, având în vedere că drumurile se aflau sub nămeţi, aşa încât se ploconea aproape în faţa oricui. Când ele îşi făcură apariţia, Aviendha înfulecă în grabă pâinea şi brânza, înlătură cu mâna de pe rochia verde cele câteva firimituri şi înşfăcă mantia neagră ca să li se alăture.

Afară, soarele abia se iţea la orizont, asemenea unui dom jos de un galben-deschis. Pe cerul albastru se perindau doar câţiva nori, albi şi pufoşi. Nu erau dintre cei care aduceau neaua. Părea a fi o zi minunată pentru călătorie.

Adeleas îşi croia drum prin zăpada ce acoperea strada. Sora cu părul alb o trăgea de braţ pe una din Clan, Garenia Rosoinde, o saldaeană slăbănoagă care îşi petrecuse ultimii douăzeci de ani făcând negoţ, cu toate că părea doar cu câţiva ani mai în

vârstă decât Nynaeve. De obicei, nasul ei coroiat îi conferea un aer impunător, o făcea să pară o negustoreasă pricepută, ce nu se dădea în lături de la nimic. În acel moment, ochii ei negri și migdalați erau bulbucați, iar gura îi era deschisă, tânguindu-se fără să scoată un cuvânt. Câteva femei din Clan o urmau, ținându-și poalele ridicate, ca să nu atingă omătul, șușotind între ele. Altele dădeau fuga din toate direcțiile ca să li se alăture. Reanne și celelalte femeilor din „Cercul de Croșetat" se aflau în frunte, toate încruntate, în afară de Kirstian, care părea și mai palidă decât de obicei. Și Alise era acolo, afișând o expresie impasibilă.

Adeleas se opri în fața Elaynei și o îmbrânci cu atâta forță pe Garenia, încât aceasta căzu în patru labe în omăt. Rămase acolo, tânguindu-se. În spatele ei se strânseră femei de-ale Clanului și continuau să vină și altele.

– O aduc la tine pentru că Nynaeve este ocupată, îi spuse sora Brună lui Elayne.

Voia să spună că Nynaeve se bucura de puțin timp liber în compania lui Lan pe undeva, însă, pentru prima oară, nici măcar nu schiță un zâmbet.

– Taci, copilă! se răsti ea la Garenia, iar aceasta tăcu pe loc.

Adeleas încuviință mulțumită.

– Aceasta nu este Garenia Rosoinde, preciză ea. Am recunoscut-o, în cele din urmă. Este Zarya Alkaese, o novice care a fugit cu puțin timp înainte ca Vandene și cu mine să decidem să ne retragem și să scriem istoria lumii. A recunoscut atunci când am confruntat-o. Mă mir că totuși Carene nu a recunoscut-o; au fost novice împreună vreme de doi ani. Legea e clară, Elayne. O fugară trebuie îmbrăcată în alb cât mai repede cu putință și supusă unei discipline riguroase până când va fi dusă înapoi la Turn pentru a primi pedeapsa ce i se cuvine. După asta, nu-i va mai trece prin cap să fugă!

Elayne încuviință încet, încercând să se gândească repede ce să spună. Fie că Gareniei – Zaryei – îi va trece sau nu prin minte să fugă din nou, nu trebuia să i se ofere această oportunitate. Era foarte puternică în Putere; Turnul nu îi va mai da drumul, chiar dacă asta ar fi însemnat să-și petreacă tot restul vieții încercând să obțină șalul. Dar Elayne își amintea ce o

auzise pe această femeie spunând prima oară când o întâlnise. Pe atunci nu pricepuse, însă acum pricepea. Cum va putea Zarya să poarte din nou veşmântul alb de novice când trăise pe picioarele ei vreme de şapte ani? Mai rău, femeile Clanului începuseră să şuşotească fără preget.

Nu avea prea mult timp de gândire. Brusc, Kirstian căzu în genunchi, prinzându-se cu o mână de poalele lui Adeleas.

– Mă supun, spuse ea pe un ton calm, surprinzător pentru o faţă atât de lividă. Am fost trecută în cartea novicelor în urmă cu aproape trei sute de ani şi-am fugit aproape după un an. Mă supun şi... şi cer îndurare.

Fu rândul lui Adeleas, cea cu părul alb, să facă ochii mari de mirare. Kirstian pretindea că fugise din Turnul Alb pe când fusese doar un copil, dacă nu cumva într-o perioadă când nici nu se născuse încă! Aproape nicio soră nu credea vârstele pe care le pretindeau femeile Clanului. Într-adevăr, Kirstian părea a fi o femeie de vârstă mijlocie.

Însă Adeleas îşi veni repede în fire. Indiferent ce vârstă avea femeia aceea, Adeleas era Aes Sedai aproape de-o veşnicie. Avea un aer impunător, specific vârstei.

– Dacă spui adevărul, copilă, spuse ea şi vocea îi tremură doar puţin, mă tem că va trebui să îmbraci şi tu veşmântul alb. Îţi vei primi pedeapsa, dar pentru că te supui, aceasta nu va fi atât de aspră.

– De aceea am vorbit.

Glasul stăpânit al lui Kirstian fu întrerupt oarecum atunci când aceasta începu să înghită cu noduri. Era aproape la fel de puternică precum Zarya – niciuna dintre femeile din „Cercul de Croşetat" nu era slabă – şi avea să fie ţinută aproape.

– Am ştiut că mă veţi descoperi mai devreme sau mai târziu.

Adeleas încuviinţă de parcă ar fi fost un lucru evident, deşi Elayne nu îşi imagina cum ar fi putut afla femeia. Se îndoia şi de faptul că Kirstian Chalwin era numele primit la naştere. Totuşi, cele mai multe femei ale Clanului credeau că surorile Aes Sedai erau atotcunoscătoare.

– Prostii! tună glasul aspru al Sarainyei Vostovan peste şuşotelile femeilor Clanului.

Nefiind suficient de puternică pentru a deveni Aes Sedai, nici suficient de în vârstă ca să se impună în faţa femeilor Clanului, ieşi din mulţime, afişând un aer sfidător.

– De ce ar trebui să le dăm pe mâna Turnului Alb? Le-am ajutat pe femei să fugă, şi pe bună dreptate! Regulile nu cer să le înapoiem!

– Stăpâneşte-te! rosti Reanne cu asprime în glas. Alise, ocupă-te de Sarainya, rogu-te! Se vede treaba că uită prea multe reguli pe care susţine că le ştie.

Alise se uită la Reanne cu aceeaşi expresie impasibilă pe faţă. Alise, cea care impusese regulile Clanului cu o mână de fier.

– Regulile noastre nu spun să le înapoiem pe fugare, Reanne, zise ea.

Reanne tresări de parcă ar fi fost lovită.

– Şi cum ai vrea să le păstrăm? întrebă ea pe un ton ferm. Le-am ţinut întotdeauna pe fugare separat până când ne asigu-ram că nu mai erau vânate, iar dacă erau descoperite înainte, le îngăduiam surorilor să le ia. Asta este *regula*, Alise. Ce altă regulă mai propui să încălcăm? Sugerezi să ne punem *în calea* surorilor Aes Sedai.

Era ridicol cum o asemenea idee îi făcea glasul mai mieros, dar Alise o privea, tăcută.

– Da! strigă o femeie din Clan. Noi suntem multe, ele, puţine!

Adeleas se holbă la mulţime, nevenindu-i a crede. Elayne îmbrăţişă *saidarul*, deşi ştia că femeia care vorbise avea drep-tate – femeile Clanului erau prea multe. O simţi pe Aviendha îmbrăţişând Puterea şi pe Birgitte pregătindu-se.

Scuturându-se ca să-şi revină în fire, Alise făcu ceva mult mai practic, cu siguranţă, mult mai eficient.

– Sarainya, zise ea cu voce tare, te vei înfăţişa dinaintea mea în seara asta, când vom poposi, cu o nuia pe care o vei rupe cu mâna ta înainte să plecăm în dimineaţa asta. Şi tu, Asra; ţi-am recunoscut vocea!

Apoi, cu o voce la fel de puternică, i se adresă lui Reanne:

– Îţi voi aduce la cunoştinţă judecata mea când vom face popas. Nu văd pe nimeni pregătindu-se!

Femeile Clanului se împrăştiară repede, ducându-se să îşi strângă lucrurile, însă Elayne le văzu pe câteva dintre ele

vorbind în șoaptă pe drum. Când străbătură călare podul peste pârâul înghețat ce șerpuia de-a lungul satului, în timp ce lui Nynaeve nu-i venea să creadă ce ratase, căutând cu o privire încruntată pe cineva la care să se răstească, Sarainya și Asra țineau în mâini nuiele – la fel și Alise –, iar Zarya și Kirstian purtau pe sub mantiile negre robe albe, găsite în grabă. Călăuzele Vânturilor le arătau cu degetul și se prăpădeau de râs. Dar multe dintre femeile Clanului vorbeau în grupulețe și tăceau de fiecare dată când o soră din „Cercul de Croșetat" privea în direcția lor. Iar privirile li se întunecau atunci când se uitau la surorile Aes Sedai.

Urmară alte opt zile de poticnit prin nămeți atunci când nu ningea și de strâns din dinți într-un han, atunci când îl găseau. Opt zile în care trebuiră să le suporte pe femeile Clanului, să le privească cu tristețe pe surori și să se gudure pe lângă Călăuzele Vânturilor, femeile Clanului și Aes Sedai deopotrivă. În dimineața celei de-a noua zile, Elayne începu să își dorească, pur și simplu, ca femeile să se strângă de grumaz una pe cealaltă.

Tocmai se întreba dacă vor reuși să străbată ultimii șaisprezece kilometri până la Caemlyn fără să se omoare una pe alta, când Kirstian bătu la ușa ei și dădu năvală înăuntru fără să mai aștepte să fie poftită. Rochia simplă din lână a femeii nu avea nuanța de alb potrivită pentru o novice, și își recăpătase cumva mare parte din aerul demn, de parcă ar fi știut că viitorul său depindea de prezent. Kirstian făcu o plecăciune în grabă, cât pe ce să se împiedice de mantie. În ochii aproape negri i se citea neliniștea.

– Nynaeve Sedai, Elayne Sedai, Seniorul Lan a spus să veniți de îndată, anunță ea, gâfâind. Mi-a spus să nu vorbesc cu nimeni, nici cu voi.

Elayne și Nynaeve schimbară câteva priviri cu Aviendha și cu Birgitte. Nynaeve bombăni ceva despre faptul că bărbatul nu făcea diferența între personal și public, însă înainte să se îmbujoreze la față fu limpede că nu credea asta. Elayne simțea că Birgitte e concentrată, asemenea unei săgeți pregătite să nimerească ținta.

Kirstian nu știa ce voia Lan, doar locul unde trebuia să le ducă. La coliba mică aflată în afara satului Cullen's Crossing,

unde Adeleas o dusese pe Ispan cu o seară în urmă. Lan aştepta afară, cu o privire la fel de rece ca aerul, şi nu o lăsă pe Kirstian să intre. Când Elayne pătrunse înăuntru, înţelese motivul.

Adeleas zăcea întinsă pe o parte lângă un scăunel răsturnat, iar pe pardoseala din lemn neşlefuit se afla o cupă, nu departe de mâna ei întinsă. Avea ochii deschişi, iar o dâră de sânge dens se prelingea din tăietura adâncă pe care o avea de-a latul grumazului. Ispan stătea întinsă pe un pat, uitându-se fix la tavan. Rânjetul pe care îl arbora îi dezvelea dinţii, iar ochii bulbucaţi păreau plini de groază. Nici nu era de mirare, având în vedere că un ţăruş gros din lemn îi era înfipt în piept. Ciocanul care fusese folosit pentru a-l înfige acolo zăcea lângă pat, la marginea unei pete negre de sub pat.

Elayne abia reuşi să se abţină să nu-şi golească măruntaiele.

– Lumină! exclamă ea cu suflarea întretăiată. Lumină! Cine-o fi făptaşul? *Cum* a putut face asta?

Aviendha clătină mirată din cap, iar Lan nici măcar nu se mişcă. El era cu ochii-n patru, de parcă s-ar fi aşteptat ca făptaşul să dea năvală înăuntru printr-una dintre cele două ferestruici, dacă nu de-a dreptul prin pereţi. Birgitte îşi scoase cuţitul de la brâu şi, după expresia pe care o avea, şi-ar fi dorit foarte mult să-şi fi luat arcul. Elayne era extrem de încordată.

La început, Nynaeve rămase pe loc, cercetând din priviri interiorul colibei. Văzu un alt scăunel cu trei picioare, o masă grosolană pe care se afla o lampă cu o flacără pâlpâitoare, un ceainic verde şi o a doua ceaşcă, un şemineu din piatră brută, iar în vatra acestuia, cenuşa care se răcise. Doar atât. Coliba era atât de mică, încât Nynaeve făcu doar un pas şi ajunse la masă. După ce îşi vârî degetul în ceainic, puse degetul pe limbă, apoi scuipă viguros şi vărsă ceainicul. Ceaiul şi frunzele de ceai se revărsară pe masă. Elayne clipi mirată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Vandene din prag pe un ton calm.

Lan încercă să îi blocheze calea, dar ea îl opri printr-un gest al mâinii. Elayne dădu să o cuprindă cu braţul, însă fu oprită de aceeaşi mână ridicată. Privirea îi rămase aţintită asupra surorii ei, o privire calmă. Faţa ei de Aes Sedai era senină. Femeia ce era moartă pe pat parcă nici n-ar fi existat.

– Când v-am văzut pe toate venind aici, m-am gândit... Știam că n-au rămas prea mulți ani, dar...

Vocea ei părea la fel de senină, dar e posibil să fi fost doar o aparență înșelătoare.

– Ce-ai găsit, Nynaeve?

Compasiunea arăta ciudat pe fața lui Nynaeve. Dregându-și glasul, arătă spre frunzele de ceai, fără să le atingă. Printre frunzele negre se aflau două așchii.

– E rădăcină de iarba morții, răspunse ea, încercând să facă să pară neimportant, dar fără să reușească. Are un gust dulce, deci s-ar putea să nu-l simți în ceai decât dacă știi ce este, mai ales dacă folosești multă miere.

Vandene încuviință, fără să-și ia ochii de la sora ei.

– Lui Adeleas a început să-i placă mult ceaiul dulce în Ebou Dar.

– O cantitate mică alungă durerea, adăugă Nynaeve. Însă una atât de mare... Una atât de mare ucide lent. Chiar și câteva înghițituri ar fi fost de ajuns.

Inspirând adânc, continuă:

– Trebuie să fi fost conștiente ceasuri întregi. Incapabile să se miște, dar conștiente. Făptașul nu a vrut să riște să vină cineva cu un antidot – nu că aș cunoaște vreunul, pentru o băutură atât de puternică –, cineva care ar fi încercat să afle de la ele cine le-a ucis.

Elayne gemu din cauza brutalității, însă Vandene doar încuviință.

– Cred că Ispan a băut din ceai, deoarece se pare că făptașul a petrecut o mare parte din timp cu ea.

Sora Verde cu părul alb gândea, pare-se, cu voce tare, încercând să rezolve o enigmă. Îți ia mai puțin timp să tai grumazul cuiva decât să-i implanți un țăruș în inimă. Calmul ei o făcu pe Elayne să se înfioare.

– Adeleas nu ar fi acceptat niciodată o băutură de la Ispan. Cele două indicii arată cine este ucigașul ei, într-un fel. O Iscoadă a Celui Întunecat, una care se află printre noi. Este una dintre noi.

Elayne fu străbătută de două valuri de fiori, al ei și al lui Birgitte.

– Una dintre noi, încuviință Nynaeve cu tristețe.

Aviendha începu să mângâie tăișul cuțitului de la brâu cu degetul mare și, pentru prima oară, Elayne nu simți nicio reținere.

Vandene ceru să fie lăsată singură cu sora ei câteva clipe și se așeză pe jos, legănând-o pe Adeleas în brațe, înainte ca restul să iasă afară. Jaem, Străjerul bătrân al lui Vandene, aștepta afară, împreună cu Kirstian, care tremura.

Dintr-odată, un bocet răzbătu dinăuntru, un strigăt de durere al unei femei ce jelea, ca și când ar fi pierdut tot. Nynaeve, dintre toate, dădu să se întoarcă, dar Lan își așeză mâna pe brațul ei, iar Jaem se postă în fața ușii, cu o privire la fel de rece precum cea a lui Lan. Nu mai era nimic de făcut decât să îi lase singuri, pe Vandene ca să jelească și pe Jaem ca să o păzească. Și s-o consoleze, își dădu seama Elayne, simțind amalgamul de trăiri din mintea ei, unde se afla Brigitte. Începu să tremure și Birgitte o cuprinse cu brațul pe după umeri. Aviendha o imită din partea cealaltă și îi făcu semn lui Nynaeve să li se alăture. După o clipă, aceasta se conformă. Când Elayne se gândi la crima petrecută atât de fulgerător și că una dintre însoțitoarele lor era Iscoadă a Celui Întunecat, ziua i se păru brusc atât de friguroasă, încât frigul îi pătrundea până în oase, noroc cu căldura oferită de prietenele ei.

Ultimii șaisprezece kilometri până în Caemlyn fură străbătuți în două zile, prin nămeți. Până și Călăuzele Vânturilor păreau supuse. Nu că i-ar fi arătat lui Merilille mai multă îngăduință. Nu că femeile Clanului s-ar fi oprit din pălăvrăgit. Acestea tăceau doar atunci când vreo soră din „Cercul de Croșetat" se apropia de ele. Vandene, cu șaua lucrată în argint a surorii ei pusă pe calul său, părea a fi la fel de senină cum fusese lângă mormântul lui Adeleas, însă în ochii lui Jaem se citea o dorință răzbunare care, cu siguranță, se regăsea și în inima lui Vandene. Când văzu zidurile și turnurile Caemlynului, Elayne nu s-ar fi putut bucura mai tare nici măcar dacă priveliștea asta i-ar fi oferit Coroana Trandafirului și ar fi adus-o înapoi pe Adeleas.

Nici măcar Caemlynul, unul dintre cele mai mari orașe din lume, nu mai văzuse vreodată un alai ca al lor. Odată ce pătrunseră în interiorul zidurilor înalte de cinci metri, ridicate din

piatră cenușie, începură să atragă privirile de îndată ce intrară în Orașul Nou, ale cărui străzi erau înțesate de oameni, telegi și căruțe cu coviltir. Negustorii stăteau în pragul localurilor și priveau cu gura căscată. Căruțașii trăgeau de hățurile cailor ca să privească. Bărbați Aiel uriași și Fecioare înalte îi urmăreau cu privirea de la fiecare colț, se părea. Oamenii nu păreau să-i observe pe Aieli, dar Elayne, da. O iubea pe Aviendha ca pe ea însăși, ba mai mult, însă nu putea îngădui ca o armată de Aieli înarmați să se plimbe pe străzile din Caemlyn.

Orașul Interior, înconjurat de ziduri înalte, brăzdate de dungi alb-argintii, îi lăsase o amintire plăcută, iar Elayne simți, în sfârșit, că era acasă. Străzile urmau curbura dealurilor și fiecare ridicătură oferea o priveliște nouă cu parcuri acoperite de omăt și monumente dispuse pentru a fi văzute de sus, precum și de aproape, cu turnuri cu acoperișuri colorate, ce străluceau în mii de culori sub soarele după-amiezii. Apoi, dinaintea lor se înălță Palatul Regal, o construcție cu turle albe și domuri aurite și zidărie cu modele complicate. Flamura Andorului flutura de pe aproape orice crenel, un Leu Alb pe fundal roșu. Iar pe celelalte se puteau zări Flamura Dragonului și Flamura Luminii.

Când ajunseră în fața porților înalte și poleite ale Palatului, Elayne se apropie călare, singură, îmbrăcată în rochia cenușie de călărie ce se murdărise pe drum. Tradiția și legenda spuneau că femeile care se apropiau prima oară de Palat în toată splendoarea lor eșuau întotdeauna. Ea spusese clar și răspicat că voia să facă asta de una singură, dar aproape că își dorea ca Aviendha și Birgitte să fi reușit să o convingă de contrariu. Douăsprezece dintre gărzile care păzeau porțile erau Fecioare Aiel. Celelalte gărzi erau bărbați ce purtau coifuri și haine albastre, cu Dragonul roșu și auriu pe piept.

– Sunt Elayne Trakand, anunță ea cu voce tare, mirată de cât de calmă părea.

Vocea ei răsună, iar oamenii din partea cealaltă a pieței își mutară privirile de la însoțitoarele ei către ea. Dădu glas formulării străvechi.

– În numele Casei Trakand, ca descendentă de drept din Ishara, am venit să revendic Tronul Leului din Andor, cu voia Luminii.

Porţile se deschiseră larg.

Nu avea să fie uşor, desigur. Faptul că deţinea Palatul nu era suficient pentru a păstra tronul Andorului. Lăsându-şi însoţitoarele în grija unei Reene Harfor uluite – şi foarte încântată să vadă că Prima Slujnică, aceea cu părul cărunt, durdulie şi cu aer regal, ca de regină, se ocupase cu pricepere de Palat – şi a câtorva slujitori în livrele roşu cu alb, Elayne dădu fuga în Sala Mare, sala tronului din Andor. Era singură, din nou. Aceasta nu făcea parte din ritual, încă nu. Ar fi trebuit să meargă să se schimbe în rochia roşie din mătase, cu corsajul bătut în perle şi cu lei albi căţărându-se pe mâneci, dar se simţise obligată să vină aici. De astă dată, nici măcar Nynaeve nu încercă să se opună.

Coloanele albe, înalte de douăzeci de paşi, erau înşirate de-o parte şi de alta a Sălii Mari. Sala tronului era pustie, încă. Însă acest lucru n-avea să dureze prea mult timp. Lumina limpede a după-amiezii care pătrundea prin ferestrele înalte aşezate de-a lungul pereţilor se întrepătrundea cu lumina colorată ce pătrundea prin vitraliile din tavan, unde Leul Alb al Andorului se alătura scenelor reprezentând victoriile andoranilor şi chipurilor reginelor străvechi, începând cu însăşi Ishara, la fel de tuciurie ca orice Atha'an Miere, la fel de impunătoare ca orice Aes Sedai. Nicio conducătoare a Andorului nu putea să uite de ea, câtă vreme se afla sub privirile strămoşilor care construiseră această naţiune.

De un singur lucru îi fusese teamă – că avea să vadă acel tron uriaş şi monstruos acoperit cu Dragoni poleiţi, pe care îl zărise aşezat pe estradă, la capătul îndepărtat al Sălii, în *Tel'aran'rhiod*. Nu era acolo, slavă Luminii! Tronul Leului nu se afla nici pe vreun suport înalt, ca un trofeu, ci pe estradă, unde şedea un jilţ masiv, sculptat şi poleit, potrivit pentru mărimea unei femei. Leul Alb, bătut în pietrele lunii şi rubine, ar fi stat deasupra capului oricărei femei s-ar fi aşezat acolo. Niciun bărbat nu s-ar fi simţit în largul lui dacă ar fi stat pe tron, deoarece, după cum zicea legenda, ar fi ştiut că asta i-ar fi pecetluit soarta. Elayne era însă de părere că aceia care îl construiseră făcuseră în aşa fel încât un bărbat să nu *încapă* în el.

Urcând treptele din marmură albă ale estradei, își așează mâna pe un braț al tronului. Încă nu avea dreptul să stea pe el. Nu atât timp cât nu era recunoscută drept regină. Dar a face un legământ în timp ce te aflai pe Tronul Leului era o tradiție mai veche decât Andorul. Își înăbuși dorința de a se lăsa în genunchi și de a plânge pe șezutul tronului. Oricât de împăcată era cu moartea mamei sale, toate amintirile o făceau să sufere din nou. Nu putea să cedeze în acel moment.

– Pe Lumină, îți voi onora memoria, Mamă, zise ea, încet. Voi onora numele lui Morgase Trakand și voi încerca să aduc onoare Casei Trakand.

– Le-am poruncit gărzilor să îi alunge pe curioși și pe cei care caută favoruri. Am bănuit că ai vrea să stai aici singură o vreme.

Elayne se întoarse încet cu fața la Dyelin Taravin, în timp ce femeia cu părul bălai străbătea Sala Mare. Dyelin fusese printre primele persoane care o sprijiniseră pe mama ei când aceasta revendicase tronul. Avea mai multe fire cărunte decât își amintea Elayne și mai multe încrețituri în colțurile ochilor. Era încă frumoasă și puternică. Și influentă, atât ca prietenă, cât și ca dușman.

Femeia se opri la baza piedestalului și își ridică privirea.

– Am aflat în urmă cu două zile că ești în viață, însă n-am crezut cu adevărat până acum. Ai venit să accepți tronul de la Dragonul Renăscut?

– Voi revendica tronul care mi se cuvine de drept, Dyelin, de una singură. Tronul Leului nu este un fleac ca să fie primit de la un bărbat.

Dyelin încuviință, ca și când acest adevăr ar fi fost de la sine înțeles. Și era, pentru orice andoran.

– În ce tabără te afli, Dyelin? Ești cu Trakand sau împotrivă? Ți-am auzit numele adeseori pe drum încoace.

– Din moment ce revendici tronul care ți se cuvine de drept, cu Trakand.

Puțini aveau darul de a vorbi atât de franc, cum o făcea ea. Elayne se așeză pe prima treaptă și îi făcu semn femeii mai în vârstă să i se alăture.

– Există câteva obstacole, desigur, continuă Dyelin, strângându-și fustele albastre ca să se așeze. Au mai fost câțiva pretendenți deja, după cum bine știi. Naean și Elenia sunt în temniță, sub acuzația de trădare pe care cei mai mulți oameni par dispuși să o accepte. Cel puțin pentru moment. Soțul Eleniei pledează în continuare pentru ea, deși în tăcere. Și Arymilla a emis o pretenție, prostuța. Are câțiva susținători, dar nu ar trebui să te îngrijoreze. Cu adevărat ar trebui să te îngrijoreze – pe lângă Aielii care au împânzit orașul, așteptând ca Dragonul Renăscut să se întoarcă – Aemlyn, Arathelle și Pelivar. Pentru moment, Luan și Ellorien te susțin, însă s-ar putea să treacă de partea celor trei.

Era o listă foarte succintă, numele fiind înșiruite de parcă ar fi fost vorba de o târguială cu cai. Știa despre Naean și despre Elenia, dar nu și faptul că Jarid credea în continuare că soția lui avea o șansă la tron. Arymilla *era* o proastă dacă avea convingerea că va fi acceptată, indiferent de sprijinul de care se bucura. Însă o îngrijorau cel puțin cinci nume. Fiecare fusese un susținător înfocat al mamei sale, la fel ca Deylin, și fiecare conducea o Casă puternică.

– Așadar, Arathelle și Aemlyn își doresc tronul, murmură Elayne. Ellorien nu cred că îl vrea pentru ea.

Pelivar ar putea acționa pentru una dintre fiicele lui, dar Luan avea doar nepoate, care nu aveau vârsta potrivită.

– Vorbești de parcă toate cele cinci Case s-ar uni. În spatele cui?

Asta ar fi o amenințare cumplită.

Dyelin își propti bărbia în podul palmei, zâmbind.

– Ei par să creadă că *eu* ar trebui să urc pe tron. Și-acum, ce intenții ai cu Dragonul Renăscut? N-a mai trecut pe-aici de ceva vreme, însă se pare că poate apărea din neant.

Elayne ținu ochii închiși strâns, pentru o clipă, dar când îi deschise se afla tot pe treptele estradei din Sala Mare, iar Dyelin îi zâmbea în continuare. Fratele ei lupta pentru Elaida, iar fratele cel vitreg făcea parte din Mantiile Albe. Umpluse Palatul cu femei ce se puteau întoarce una împotriva celeilalte în orice clipă, ca să nu mai pomenim că una era Iscoadă a

Celui Întunecat, poate chiar din Ajah Neagră. Iar cea mai mare ameninţare pe care trebuia să o înfrunte în revendicarea tronului, una *foarte* serioasă, venea de la o femeie ce afirma că o *susţine* pe Elayne. Lumea era de-a dreptul nebună. Şi-ar putea juca şi ea rolul.

– Vreau să fac o legătură cu Străjerul meu, adăugă ea, apoi continuă înainte ca Dyelin să apuce măcar să clipească uimită. Nădăjduiesc să mă căsătoresc cu el. Dar lucrurile acestea n-au nicio legătură cu Tronul Leului. Primul lucru pe care intenţionez...

Brusc, Dyelin izbucni în râs. Elayne şi-ar fi dorit să ştie dacă râdea încântată de planurile ei sau pentru că vedea cum i se lumina drumul spre Tronul Leului. Măcar în acel moment ştiu cu ce se confruntă.

Când intră călare în Caemlyn, Daved Hanlon nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că era un oraş numai bun pentru a fi prădat. În anii de soldăţie, văzuse multe sate şi oraşe pustiite şi, odată, în urmă cu douăzeci de ani, chiar un oraş mare, Cairhien, după ce plecaseră Aielii. Era ciudat că oraşul Caemlyn părea neatins de toţi aceşti Aieli, dar pe de altă parte, nici dacă turnurile înalte din Cairhien n-ar fi ars, ţi-ar fi fost greu să-ţi dai seama că Aielii trecuseră pe-acolo; una peste alta, exista suficient aur, lăsat la îndemâna celor ce voiau să-l culeagă, şi suficient de mulţi bărbaţi care să facă asta. Vedea acele străzi mari pline de călăreţi şi oameni ce fugeau care încotro, negustori graşi ce şi-ar fi dat tot aurul înainte să îi atingă lama cuţitului, nădăjduind că vieţile lor vor fi cruţate, fete subţirele şi femei dolofane ce ar fi fost atât de îngrozite că vor fi târâte într-un colţ, încât abia ar fi reuşit să scoată un ţipăt, darămite să se zbată. Văzuse şi făcuse toate acele grozăvii şi nădăjduia să le facă din nou. Nu în Caemlyn însă, recunoscu el cu un oftat. Dacă poruncile care îl trimiseseră acolo nu ar fi fost atât de stricte, s-ar fi dus într-un loc unde prada nu ar fi fost atât de bogată, dar, categoric, mai uşor de cules.

Primise instrucţiuni clare. După ce îşi priponi calul în grajdul hanului Taurul roşu, din Oraşul Nou, merse pe jos un

kilometru și jumătate până la casa înaltă din piatră de pe o străduță lăturalnică. Reședința aparținea unei negustorese ce era foarte discretă când venea vorba despre aurul ei și era însemnată cu un sigiliu mic vopsit pe ușă, o inimă roșie pe o mână aurie. Individul mătăhălos care îl lăsă să intre nu era servitorul negustoresei. Avea noadele degetelor umflate și privirea posacă. Fără să rostească un cuvânt, uriașul îl conduse prin casă, apoi jos, la subsol. Hanlon își scoase sabia din teacă. Printre lucrurile pe care le văzuse se numărau femei și bărbați ce eșuaseră, ce erau conduși la propria execuție. Nu credea că eșuase, însă nu avea nici prea multe reușite. Dar ascultase poruncile, lucru ce nu era întotdeauna suficient.

Când pătrunse în pivnița din piatră dură, luminată doar de niște lămpi poleite, răspândite de jur împrejur, ochii i se opriră mai întâi pe o femeie drăguță, îmbrăcată într-o rochie stacojie, tivită cu dantelă, și cu părul strâns într-o plasă din dantelă. Nu știa cine era acea Domniță Shiaine, însă primise poruncă să i se supună. Încercând să facă impresie bună, îi zâmbi. Ea îl privi de parcă ar fi așteptat ca el să observe ce se mai afla în pivniță.

Nu avea cum să nu observe, deoarece, în afară de câteva butoaie, în încăpere se mai afla doar o masă mare, ornată după o modă foarte ciudată. Două deschizături de formă ovală se găseau pe suprafața ei, iar dintr-una ieșeau capul și umerii unui bărbat. Capul victimei era dat pe spate și imobilizat cu niște curele din piele prinse cu niște cuie bătute în masă și legate de o bucată din lemn îndesată între dinți. O femeie aflată într-o poziție similară se găsea în cealaltă deschizătură. Sub masă, aceștia stăteau în genunchi, cu mâinile legate de glezne. Erau bine legați. Bărbatul avea câteva fire cărunte în păr și chip de senior și, deloc surprinzător, își rotea înnebunit ochii adânciți în orbite. Părul femeii, răsfirat pe masă, era negru și lucios, însă fața puțin cam prelungă pentru gustul lui Hanlon.

Apoi văzu cu adevărat fața ei și-și duse pe dată mâna la sabie, fără să vrea. Îi fu greu să dea drumul mânerului, străduindu-se din răsputeri să ascundă acest lucru. Era fața unei Aes Sedai, dar o Aes Sedai care se lăsa legată în acel mod nu prezenta o amenințare.

– Deci, ai ceva minte, zise Shiaine.

După accent, părea să fie de viţă nobilă – aerul poruncitor, cu siguranţă, îl avea. Se aplecă în faţă ca să-l privească în ochi pe bărbatul legat.

– I-am cerut Marelui Maestru Moridin să-mi trimită un bărbat deştept. Bietul Jaichim stă cam prost la capitolul acesta.

Hanlon se încruntă, dar îşi reveni repede. Primise poruncă de la însăşi Moghedien. Cine naiba era Moridin? N-avea importanţă. Primise poruncă de la Moghedien; era suficient.

Matahala îi întinse lui Shiaine o pâlnie, pe care ea o potrivi într-o gaură făcută în bucata din lemn aşezată între dinţii lui Jaichim. Ochii bărbatului păreau să iasă din orbite.

– Bietul Jaichim a greşit rău de tot, spuse Shiaine, zâmbind ca o vulpe ce se uita la o găină. Moridin vrea să fie pedepsit. Lui Jaichim îi place rachiul, bietul de el!

Femeia se dădu în spate, nu prea mult, ca să vadă bine, iar Hanlon tresări când matahala se apropie de masă cu unul dintre butoaie. Hanlon se gândea că el unul ar fi putut să-l ridice fără ajutor, însă matahala îl înclină cu mare uşurinţă. Bărbatul legat scoase un ţipăt, apoi un şiroi de lichid negru începu să curgă din butoi în pâlnie, transformând ţipătul lui în gâlgâit. Mirosul puternic de rachiu umplu aerul. Legat cum era, bărbatul se lupta, se zvârcolea, reuşind chiar să ridice masa într-o parte, dar rachiul continua să curgă. Bule se ridicau în pâlnie atunci când el striga sau ţipa, însă şuvoiul nu se întrerupea. Bărbatul se zvârcoli din ce în ce mai puţin, pe urmă rămase nemişcat. Ochii lui deschişi larg, lucioşi, rămaseră pironiţi în tavan, iar din nări i se prelingea rachiul. Matahala nu se opri până când nu se prelinse şi ultima picătură din butoi.

– Cred că bietul Jaichim s-a săturat, în sfârşit, de rachiu, adăugă Shiaine, râzând încântată.

Hanlon încuviinţă. Probabil că bărbatul se săturase. Se întrebă cine era.

Shiaine nu terminase însă. La un gest al ei, matahala smulse din cui una dintre curelele ce ţineau căluşul surorii Aes Sedai. Lui Hanlon i se păru că bucata din lemn îi smulse femeii câţiva dinţi atunci când se desprinse, dar dacă era aşa, femeia nu băgă

de seamă. Ea începu să bolborosească înainte ca individul să dea drumul curelei.

– Îți voi da ascultare! urlă ea. Mă voi supune, așa cum poruncește Marele Maestru! Mi-a pus scut ca să mă pot supune! Așa mi-a zis! Lasă-mă să dovedesc! Mă voi târî! Sunt un vierme, iar tu ești soarele! Oh, te implor! Te implor! Te implor!

Shiaine îi înăbuși vorbele, ce deveniră șoapte, atunci când acoperi cu mâna gura surorii Aes Sedai.

– Cum voi ști că nu ne vei dezamăgi din nou, Falion? Ai greșit și înainte, iar Moridin a lăsat în grija mea pedeapsa ce ți se cuvine. Mi-a dat o alta; oare am nevoie de încă una? Ți-aș mai putea da o șansă să te aperi, Falion – poate –, însă dacă o voi face, va trebui să mă convingi. Mă aștept să fii cu *adevărat* convingătoare.

Falion începu din nou să implore, făcând promisiuni pline de entuziasm, de îndată ce Shiaine își luă mâna de pe gura ei, dar în curând cuvintele ei fură reduse la țipete înăbușite și lacrimi când călușul îi fu pus la loc în gură, cuiul bătut din nou în curea, iar pâlnia lui Jaichim îi fu băgată în gură. Matahala așeză un alt butoi pe masă, lângă capul femeii. Sora Aes Sedai o luă razna, rotindu-și ochii bulbucați, zvârcolindu-se pe sub masă până când aceasta începu să se zgâlțâie.

Hanlon era impresionat. Era mai greu să faci să cedeze o Aes Sedai decât un negustor rotofei sau pe fiica lui, cu obraji bucălați. Cu toate acestea, femeia părea să aibă ajutor de la unul dintre Aleși. Când își dădu seama că Shiaine îl privea, încetă să-i mai zâmbească lui Falion. Prima lui regulă în viață era să nu îi ofenseze niciodată pe cei pe care Aleșii îi puneau deasupra lui.

– Spune-mi, Hanlon, i se adresă Shiaine, ți-ar plăcea să pui mâna pe o regină?

El își linse buzele fără să vrea. O regină? Nu făcuse niciodată *asta*.

CAPITOLUL 29

Un pui de somn

– Nu fi încăpățânat, Rand, zise Min.

Încercând să rămână așezată, își încrucișă picioarele și începu să dea leneș dintr-unul, dar nu reuși să își ascundă exasperarea din glas.

– Du-te la ea! Vorbește cu ea!

– De ce? izbucni el. Acum știu cărui răvaș să-i dau crezare. E mai bine așa. Ea este în siguranță acum. Față de oricine ar vrea să mă atace. În afară de mine! Este mai bine așa!

Începu să străbată încăperea îmbrăcat în cămașă, între cele două rânduri de scaune din fața Tronului Dragonului, cu pumnii încleștați și încruntat de parcă ar fi vrut să alunge norii negri de afară, care așterneau o nouă pătură de omăt peste Cairhien.

Min schimbă o privire cu Fedwin Morr, ce stătea lângă ușile cu sori sculptați. Fecioarele lăsau să intre neanunțat pe oricine nu prezenta o amenințare, însă cei pe care Rand nu voia să îi vadă în dimineața aceea erau alungați de băiatul cel voinic. Acesta purta Dragonul și Sabia pe gulerul negru, iar Min știa că el văzuse deja mai multe bătălii – mai multe grozăvii – decât cei mai mulți bărbați care aveau de trei ori vârsta lui, și totuși, era doar un băiat. În ziua aceea, aruncându-i priviri neliniștite lui

Rand, părea mai tânăr ca oricând. După părerea ei, sabia ce îi atârna la șold părea în continuare nelalocul său.

– Dragonul Renăscut este un bărbat, Fedwin, adăugă ea. Și, ca orice bărbat, se bosumflă, deoarece crede că o femeie nu vrea să-l mai vadă.

Cu ochii cât cepele, băiatul tresări de parcă ea l-ar fi luat peste picior. Rand se opri în loc și se încruntă la ea, îmbufnat. Aceasta încercă să nu râdă gândindu-se că bărbatul ascundea o durere la fel de reală ca o rană de cuțit. În plus, știa că dacă va face ceea ce trebuia făcut îi va provoca o durere la fel de mare. Nu că ar avea vreodată ocazia să îi rupă flamurile, cum făcuse cealaltă. La început, Rand fusese uluit de vestea pe care i-o adusese Taim din Caemlyn dis-de-dimineață, însă, de îndată ce acela a plecat, privirea mirată îi dispăruse și începuse... Asta!

Ridicându-se în picioare, ea își aranjă haina de un verde-deschis, își încrucișă brațele la piept și îl confruntă direct.

– Cine altcineva ar putea fi? întrebă ea cu calm.

Cel puțin încercă să fie calmă și aproape că îi reuși. Îl iubea, dar după o dimineață precum aceea, îi venea să-l urecheze.

– N-ai pomenit de Mat și nu știi dacă mai *este* în viață.

– Mat trăiește, mârâi Rand. Aș ști dacă ar fi mort. Cum adică sunt...!

Strânse din dinți de parcă nu reușea să rostească un cuvânt.

– Îmbufnat, în completă ea. În curând te vei bosumfla. Unele femei cred că bărbații sunt mai frumoși atunci când sunt bosumflați, dar eu nu mă număr printre ele.

Gata cu prostiile. El se întunecă la față fără să se îmbujoreze deloc.

– Nu te-ai dat peste cap ca să te asiguri că ea va urca pe tronul Andorului? Care îi aparține de drept, cred. Nu spuneai că vrei ca ea să domnească peste un Andor întregit, nu dezbinat ca Tear sau Cairhien?

– Ba da! tună el. Și-acum că îi aparține, vrea să mă înlăture! Prea bine! Să nu-mi spui să nu strig! Nu...!

Își dădu seama că striga și tăcu, strângând din dinți. Un mârâit gutural îi ieși din gâtlej. Morr începu deodată să-i aranjeze unul din nasturi, răsucindu-l înainte și înapoi. Făcuse destul de des asta în dimineața aceea.

Min afișă o expresie calmă. Nu avea de gând să-l *pălmuiască* și era prea mare ca să-i tragă câteva la fund.

– Andorul este al ei, așa cum ți-ai dorit, spuse ea cu calm, sau aproape. Niciunul dintre Rătăciți nu se va lua de ea, acum că ți-a dat jos flamurile.

O scânteiere amenințătoare apăru în acei ochi de un albastru-cenușiu, dar ea continuă:

– Așa cum ți-ai dorit. Doar nu crezi că a trecut de partea inamicilor. Andor îl va urma pe Dragonul Renăscut, iar tu știi asta. Așadar, singurul motiv pentru care ești furios este acela că ai convingerea că nu vrea să te vadă. Du-te la ea, prostule!

Următoarele cuvinte fură cel mai greu de rostit.

– Înainte să apuci să scoți pe gură două cuvinte, te va săruta.

Lumină, o iubea pe Elayne aproape la fel de mult cum îl iubea pe Rand – poate chiar la fel de mult, într-un mod complet diferit –, însă cum putea concura o femeie cu o regină frumoasă, cu părul auriu, care avea o natțiune puternică la picioare?

– Nu sunt… furios, rosti Rand cu o voce tensionată.

Și începu să străbată din nou încăperea. Lui Min îi trecu prin minte să-i tragă un șut zdravăn în fund.

Una dintre uși se deschise și intră Sorilea, cea cu fața aspră și păr alb, ce trecu pe lângă Morr, făcându-l să se dea la o parte, chiar în momentul în care acesta se uită la Rand să vadă dacă îi permitea femeii să intre. Rand deschise gura – era furios, indiferent ce susținea – și cinci femei, îmbrăcate în robe negre și groase, ude din pricina omătului topit, o urmară pe Înțeleaptă în încăpere, cu mâinile împreunate în față, cu ochii plecați și cu glugi pe cap, care nu prea le ascundeau fețele. Picioarele le erau înfășurate în cârpe.

Min simți furnicături în țeastă. Dinaintea ochilor ei, imagini și aure dansau și dispăreau, în jurul celor șase femei, dar și în jurul lui Rand. Spera ca el să fi uitat de cele cinci...că erau în viață. Lumină, ce voia să facă, oare, cotoroanța aia spurcată?

La un gest al Sorileaei, însoțit de zăngănitul brățărilor din aur și fildeș, cele cinci se grăbiră să se alinieze pe Soarele auriu montat în pardoseala din piatră. Rand păși de-a lungul șirului, aruncând pe spate glugile și dezvelind chipuri pe care le privi cu răceală.

Fiecare dintre femeile îmbrăcate în robă neagră era nespălată, cu părul lălâi și uns de sudoare. Elza Penfell, o soră Verde, îi întâlni nerăbdătoare privirea, cu o expresie ciudat de înflăcărată pe față. Nesune Bihara, o Brună zveltă, îl privi la fel de pătrunzător cum o privea el. Sarene Nemdahl, atât de frumoasă, deși murdară, cu o față fără vârstă, părea să se agațe ca de un fir de ață de stăpânirea de sine specifică Ajah Albă. Beldeine Nyram, care purta prea de curând șalul ca să aibă trăsături fără vârstă, încercă să afișeze un zâmbet nesigur ce dispăru sub privirea lui aspră. Erian Boroleos, palidă și aproape la fel de încântătoare ca Sarene, tresări, apoi se strădui să privească în ochii lui de gheață. Ultimele două erau tot Verzi, și toate cinci se numărau printre surorile care îl răpiseră la porunca Elaidei. O parte din ele îl torturaseră în drum spre Tar Valon. Uneori, Rand se mai trezea din somn, asudat și gâfâind, bombănind despre faptul că fusese închis, ba chiar bătut. Min nădăjduia să nu îi vadă privirea ucigătoare.

– Acestea au fost numite *da'tsang*, Rand al'Thor, spuse Sorilea. Cred că în acest moment le este rușine până în măduva oaselor. Erian Boroleos a fost prima care a cerut să fie bătută așa cum ai fost tu, de la răsărit până la asfințit, dar acum toate vor asta. Le-a fost ascultată această cerință. Fiecare a cerut să-ți slujească așa cum va putea. *Tohul* pentru trădarea lor nu poate fi îndeplinit.

Vocea îi deveni tristă pentru o clipă; pentru Aieli, trădarea unei răpiri era o faptă mult mai gravă decât faptele ulterioare.

– Cu toate astea, le este rușine și-ar vrea să încerce. Am decis să te lăsăm pe tine să iei o hotărâre.

Min se încruntă. Să îl lase pe el să hotărască? Înțeleptele arareori îi lăsau pe alții să ia hotărâri în locul lor. Sorilea nu făcea asta *niciodată*. Înțeleapta își aranjă într-o doară șalul negru de pe umeri și îl privi pe Rand ca și când această chestiune nu era deloc importantă. Însă îi aruncă o privire ca de gheață lui Min, iar Min își dădu brusc seama că, dacă va spune ceva greșit, bătrâna cea slăbănoagă o va jupui de vie. Nu era o viziune. Doar că ajunsese să o cunoască pe Sorilea mai bine decât și-ar fi dorit.

Își propuse cu încăpățânare să observe ce apărea și ce dispărea în jurul femeilor. Nu era o sarcină ușoară, având în vedere

că femeile stăteau atât de aproape unele de altele, încât nu putea fi sigură dacă o anume imagine aparţinea unei femei sau celei de lângă ea. Măcar aurele erau mereu sigure. Lumină, de-ar recunoaşte măcar o parte din ceea ce vedea!

Rand primi declaraţia Sorileaei cu calm, cel puţin la suprafaţă. Îşi frecă mâinile încet, după aceea privi îngândurat stârcii imprimaţi în palmele lui. Apoi privi cu atenţie fiecare chip al surorilor Aes Sedai. La final, se concentră asupra lui Erian.

– De ce? întrebă el cu voce scăzută. V-am omorât doi Străjeri. De ce?

Min se înfioră. Rand putea fi în multe feluri, dar arareori blând. Iar Erian era una dintre puţinele ce îl bătuseră nu o dată.

Sora palidă illianeră îşi îndreptă umerii. Imaginile dansau, iar aurele străluciră, apoi se stinseră. Min nu putea desluşi nimic. Cu faţa murdară şi părul lung şi negru, năclăit, Erian îşi reluă atitudinea impunătoare de Aes Sedai şi îl privi în ochi. Răspunsul ei fu însă simplu şi direct:

– Am greşit când te-am răpit. Am cugetat îndelung la asta. Trebuie să lupţi în Ultima Bătălie, iar noi trebuie să te ajutăm. Dacă nu mă vei accepta, voi înţelege, totuşi te voi ajuta după cum îmi vei cere, dacă îmi vei îngădui.

Rand o privea fix, cu o expresie impenetrabilă.

Fiecăreia îi adresă aceeaşi întrebare simplă, iar răspunsurile lor fură diferite.

– Verde este Ajah Luptătoare, îi spuse Beldeine, cu mândrie.

În ciuda obrajilor ei mânjiţi şi a cearcănelor adânci din jurul ochilor, semăna cu o Regină Luptătoare. Totuşi, femeile saldaeane păreau să aibă o a doua natură.

– Când vei merge în Tarmon Gai'don, Ajah Verde trebuie să fie acolo. Te voi urma, dacă îmi vei îngădui.

Lumină, ea avea să-l lege pe un *asha'man* drept Străjer! Cum...? Nu; asta n-avea importanţă în acel moment.

– La vremea respectivă, ceea ce am făcut a avut un sens.

Din senină, Sarene deveni în mod evident îngrijorată. Ea clătină din cap.

– Spun asta ca să explic, nu ca să mă disculp. Circumstanţele s-au schimbat. Mă gândesc că o reacţie firească din partea ta ar putea fi...

Inspiră adânc. Imagini și aure; o poveste de dragoste cu năbădăi! Femeia părea de gheață, indiferent cât de frumoasă era. Nu era de niciun folos să știi că un bărbat i-ar putea topi inima!

– … să ne trimiți înapoi în captivitate, continuă ea, sau chiar să ne execuți. Mi se pare normal să mă pun la dispoziția ta.

Nesune își înclină capul, iar ochii ei negri încercau să îl evite. O aură roșu cu verde anunța onoare și faimă. O clădire uriașă îi apăru deasupra capului, pe urmă dispăru. Era o bibliotecă pe care ea o va descoperi.

– Vreau să te studiez, zise ea simplu. Nu prea pot face asta dacă voi căra bolovani sau voi săpa gropi. Îți lasă, într-adevăr, mult timp de gândire, dar mi s-ar părea mai corect să te slujesc pe tine decât să mă apuc de învățat.

Rand clipi când auzi aceste vorbe directe, însă expresia lui rămase neschimbată.

Cel mai surprinzător răspuns veni de la Elza, care avea un fel de a se exprima dincolo de cuvinte. Lăsându-se în genunchi, își ridică privirea înfocată la Rand. Toată fața părea să-i strălucească de înfocare. Aurele pâlpâiau și imaginile se perindau în cascadă în jurul ei, fără să spună nimic.

– Tu ești Dragonul Renăscut, spuse ea, cu sufletul la gură. Trebuie să fii acolo pentru Ultima Bătălie. Eu trebuie să te ajut să fii acolo! Voi face tot ceea ce trebuie!

Apoi se aplecă, lipindu-și buzele de pardoseala din piatră lustruită ce se așternea în fața cizmelor lui Rand. Până și Sorilea păru înmărmurită, iar Sarene rămase cu gura căscată. Morr se zgâi la aceasta și începu din nou să-și răsucească nasturele. Lui Min i se păru că bărbatul chicotea nervos.

Răsucindu-se pe călcâie, Rand străbătu jumătate din distanța ce-l despărțea de Tronul Dragonului, unde se aflau sceptrul și coroana Illianului, ce se odihneau pe haina roșie cu broderii din fir de aur. Fața îi era atât de tristă, încât lui Min îi veni să fugă spre el fără să-i pese de privirile celorlalți, dar continuă să le scruteze cu atenție pe Aes Sedai. Și pe Sorilea. În jurul cotoroanței ăleia nu văzuse nimic care s-o fi ajutat.

Rand se întoarse brusc, apropiindu-se cu pași fermi de șirul de femei, iar Beldeine și Sarene făcură un pas în spate. Un gest scurt al Sorileaei le făcu să revină la loc.

– Ați accepta să fiți închise într-o cutie?

Vocea lui era aspră, ca un șmirghel.

– Încuiate într-un cufăr toată ziua și bătute înainte să fiți vârâte sau scoase din ea?

Asta îi făcuseră ele.

– Da! gemu Elza, cu fața lipită de pardoseală. Voi face tot ceea ce va trebui!

– Dacă vei cere asta, reuși să rostească Erian cu voce tremurândă.

Celelalte, cu fețele înspăimântate, încuviințară încet.

Min privea uluită, strângându-și pumnii în buzunarele hainei. Era normal ca el să dorească să se răzbune pe ele în același mod, dar ea trebuia să îl oprească, într-un fel. Îl cunoștea mai bine decât se cunoștea el; știa unde era tare ca piatra și unde era vulnerabil, indiferent cât ar fi negat el asta. Nu-și va ierta niciodată dacă va face asta. Totuși, cum? Furia îi schimonosea chipul, iar el scutură din cap așa cum făcea atunci când se contrazicea cu vocea pe care o auzea în minte. Spuse cu voce tare un singur cuvânt pe care ea îl înțelese. *Ta'veren.* Sorilea își păstră calmul, privindu-l la fel de atentă ca Nesune. Nici măcar amenințarea referitoare la cufăr nu o făcea pe Brună să cedeze. În afară de Elza, care gemea și continua să sărute pardoseala, celelalte aveau o privire goală, de parcă s-ar fi și imaginat ghemuite și legate așa cum fusese el.

Printre toate acele imagini ce se revărsau în jurul lui Rand și în jurul femeilor, o aură străluci brusc – albastru și galben, cu nuanțe de verde – și îi înconjură pe toți. Min îi cunoștea semnificația. Gemu, pe jumătate surprinsă, pe jumătate ușurată.

– Îți vor sluji, fiecare în felul ei, Rand, zise ea, repede. Am văzut asta.

Sorilea îi va sluji lui? Min se întrebă ce însemna mai exact „fiecare în felul ei". Cuvintele veneau cu înțelesuri, însă nu știa întotdeauna care era semnificația exactă a lor. Ele îl *vor* sluji; asta era limpede.

Furia îi dispăru de pe față când Rand începu să le studieze în tăcere pe Aes Sedai. Unele o priviră pe Min cu sprâncenele ridicate, vădit mirate că doar câteva cuvinte ale ei aveau atâta

greutate, dar majoritatea îl priveau pe Rand, fără să respire, parcă. Până și Elza își ridică fruntea ca să se uite la el. Sorilea îi aruncă o privire scurtă lui Min, apoi schiță un semn ușor din cap. Aprobator, se gândi Min. Deci cotoroanța se prefăcea că nu-i păsa, nu?

Într-un final, Rand vorbi:

– Îmi puteți jura supunere oarbă așa cum au făcut-o Kiruna și celelalte. Sau vă puteți întoarce la ce făceați când v-au adus Înțeleptele. Nu accept altceva.

În ciuda glasului ușor poruncitor, părea să nu-i pese, deoarece își încrucișă brațele la piept, semn că și-a pierdut răbdarea. Jurământul pe care li-l ceruse fu rostit în grabă.

Min nu se aștepta ca femeile să se eschiveze, nu după viziunile pe care le avusese. Cu toate acestea, fu surprinsă când Elza se ridică în genunchi, iar celelalte i se alăturară. La unison, alte cinci Aes Sedai jurară pe Lumină și cu speranța de a fi izbăvite și de a-i sluji cu credință Dragonului Renăscut până când Ultima Bătălie va fi venit și va fi luat sfârșit. Nesune rosti cuvintele ca și când le-ar fi examinat pe fiecare în parte, Sarene, ca și când ar fi prezentat un principiu al logicii, Elza, arborând un zâmbet larg, triumfător, însă juraseră cu toatele. Câte Aes Sedai va strânge în jurul lui?

Odată ce ele rostiră jurământul, Rand păru să-și piardă interesul.

– Dați-le niște haine și puneți-le laolaltă cu celelalte „ucenice" ale voastre, îi spuse el Sorileaei, absent.

Se încrunta, dar nu la ea sau la surorile Aes Sedai.

– Câte crezi că vei putea strânge?

Min aproape că tresări când auzi ecoul gândului ei.

– Oricâte va fi nevoie, răspunse Sorilea, pe un ton sec. Cred că vor veni și altele.

Bătu o dată din palme și făcu un gest, iar cele cinci surori săriră în picioare. Doar Nesune păru surprinsă de repeziciunea cu care se supuseră surorile. Sorilea zâmbi, un zâmbet plin de satisfacție pentru o Aiel, însă Min nu credea că reacționase așa pentru că celelalte femei se arătau supuse.

Rand încuviință, pe urmă se întoarse. Pe când străbătea încăperea, începu din nou să se încrunte din pricina lui Elayne.

Min își reluă locul pe scaun. Și-ar fi dorit să aibă una dintre cărțile Maestrului Fel, ca să citească sau s-o arunce în Rand. În fine, o carte a Maestrului Fel, ca să citească și cartea unui alt autor pe care s-o azvârle.

Sorilea le conduse pe surorile înveșmântate în negru afară din încăpere, însă, când ieși ultima, se opri cu o mână pe clanță și își întoarse privirea la Rand, care se apropia cu pași mari de tronul poleit. Își strânse buzele, îngândurată.

– Femeia aceea, Cadsuane Melaidhrin, se află azi sub acest acoperiș, îi zise ea în cele din urmă. Crede că ți-e teamă de ea, Rand al'Thor, pentru că o eviți.

După ce rosti vorbele, plecă.

Rand rămase mult timp cu ochii pironiți la tron. Sau poate la ceva dincolo de el. Apoi se scutură brusc și se duse să ia Coroana de Săbii. Fu pe punctul de a și-o așeza pe cap, dar șovăi și o puse la loc. Își luă mantia pe umeri, însă lăsă sceptrul și coroana la locul lor.

– Vreau să aflu ce vrea Cadsuane, anunță el. Nu vine la palat în fiecare zi doar pentru că îi place să călătorească prin omăt. Mă vei însoți, Min? Poate vei avea o viziune.

Ea se ridică în picioare mai repede decât oricare dintre acele Aes Sedai. O vizită la Cadsuane ar fi, probabil, la fel de plăcută ca o vizită la Sorilea, și totuși, orice ar fi fost de preferat decât să rămână acolo. Și-apoi, poate *va* avea o viziune. Fedwin îi urmă cu o privire speriată.

Cele șase Fecioare care așteptau pe coridorul cu tavan boltit se ridicară în picioare, dar nu îi urmară. Somara era singura pe care o cunoștea Min; aceasta îi zâmbi ușor, iar lui Rand îi aruncă o privire dezaprobatoare. Celelalte priveau încruntate. Fecioarele îi acceptaseră explicația cum că plecase fără ele pentru a lăsa să se creadă că el era încă în Cairhien, însă tot voiau să știe de ce nu trimisese după ele ulterior, iar Rand nu avea niciun răspuns. Acesta bombăni ceva și iuți pasul, astfel încât Min fu nevoită să mărească pasul ca să se țină după el.

– Fii cu băgare de seamă la Cadsuane, Min, zise el. Și tu, Morr. Pune la cale o intrigă specifică surorilor Aes Sedai, dar să mă arză focul dacă știu ce anume. Nu știu. E...

Un zid din piatră păru s-o lovească pe Min din spate; i se păru că aude huruieli, trosnete. Apoi Rand o întorcea pe spate – zăcea pe pardoseală? – și îi zări în ochii albaștri teama aceea pe care o cunoștea. Totul dispăru atunci când ea se ridică în șezut și începu să tușească. Era de la aerul plin de praf! Pe urmă văzu coridorul.

Fecioarele dispăruseră din fața ușii lui Rand. Și ușile dispăruseră, precum și o mare parte din perete, iar o gaură zimțată, aproape la fel de mare, se căsca în peretele opus. În ciuda prafului, vedea limpede dezastrul din interiorul apartamentului lui. Grămezi uriașe de moloz zăceau peste tot, iar deasupra, tavanul se căsca, lăsând să se vadă cerul. Omătul cădea peste flăcările ce dansau printre moloz. Unul dintre stâlpii masivi din lemn ai patului se ridica din dărâmături, cuprins de flăcări, iar ea își dădu seama că putea vedea afară până la turnurile înconjurate de scări și acoperite de omăt. Era ca și când Palatul Soarelui ar fi fost zdrobit de un ciocan uriaș. Dacă ar fi rămas acolo și n-ar fi fost în drum spre Cadsuane... Min se cutremură.

– Ce...? începu ea, cu o voce tremurătoare, după aceea renunță la acea întrebare inutilă. Orice idiot și-ar da seama *ce* se întâmplase.

– Cine? întrebă ea în schimb.

Acoperiți de praf, cu părul răvășit și cu hainele sfâșiate, cei doi bărbați arătau de parcă s-ar fi rostogolit de-a lungul coridorului, și poate chiar o făcuseră. Lui Min i se părea că ei se aflau cu zece pași mai încolo de uși decât își amintea. De locul unde se aflaseră ușile. În depărtare se auzeau strigăte ce răzbăteau de-a lungul coridoarelor. Niciunul dintre bărbați nu îi răspunse.

– Pot avea încrede în tine, Morr? întrebă Rand.

Fedwin îl privi în ochi.

– Cu viața ta, Seniore Dragon, răspunse el simplu.

– De aceea ți-o încredințez, spuse Rand.

Îi mângâie lui Min obrajii cu degetele, apoi se ridică brusc în picioare.

– Păzește-o cu viața *ta*, Morr.

Vocea lui era dură ca piatra și sinistră ca moartea.

– Dacă ei mai sunt în Palat, te vor simți că încerci să deschizi o poartă și te vor lovi înainte să termini. Nu condu Puterea decât dacă e musai, dar fii pregătit. Du-o în odăile servitorilor și ucide-i pe cei care vor încerca să pună mâna pe ea. Pe oricine!

Aruncându-i o ultimă privire – oh, Lumină, pe vremuri și-ar fi dat viața fericită pentru privirea aceea a lui! –, o luă la fugă, departe de ceea ce fusese distrus. Departe de ea. Cei care încercaseră să îl ucidă vor continua să îl vâneze.

Morr o bătu ușor pe braț cu mâna mânjită de praf și îi oferi un zâmbet strengăresc.

– Nu te îngrijora, Min. Voi avea grijă de tine.

Însă cine va avea grijă de Rand? „Pot avea încredere în tine", îl întrebase el pe acest băiat ce se numărase printre primii care veniseră și întrebaseră dacă puteau învăța. Lumină, pe el cine îl va proteja?!

Ajungând la o cotitură, Rand se opri și se sprijini cu o mână de un perete ca să îmbrățișeze Izvorul. Era o neghiobie din partea lui că nu voia ca Min să vadă cum se clătina atunci când cineva încerca să îl omoare. Dar nu era vorba despre o persoană oarecare ci de un bărbat, Demandred, sau poate Asmodean, care se întorsese într-un final. Poate amândoi; însă era ceva ciudat, ca și când împletiturile veniseră din direcții diferite. Simțise cum era condusă Puterea prea târziu ca să mai poată repara ceva. Ar fi murit dacă ar fi rămas în odaia lui. Era pregătit să moară. Dar nu s-o piardă pe Min. Elayne ar face bine să nu se întoarcă împotriva lui. Oh, Lumină, ar face bine!

Când îmbrățișă Izvorul, *saidinul* îl inundă cu o senzație de rece topit și dogoare stinsă, cu viață și dulceață, mizerie și moarte. Simți un nod în stomac, iar coridorul deveni dublu dinaintea lui. Pentru o secundă, i se păru că vede un chip. Nu cu ochii, ci în mintea lui. Era imaginea unui bărbat, tremurătoare și de nerecunoscut, pe urmă aceasta dispăru. Plutea în Vidul pustiu, inundat de Putere.

„Nu vei câștiga, îi spuse el lui Lews Therin. Dacă eu voi muri, vei muri și tu!"

„Ar fi trebuit s-o alung pe Ilyena, îi șopti Lews Therin. Ar fi supraviețuit."

Alungând vocea pe când se desprinse de perete, Rand se furișă cum putu mai bine de-a lungul coridoarelor Palatului, pășind ușor, strecurându-se pe lângă tapiseriile atârnate pe pereți, ocolind cuferele lucrate în aur și dulapurile poleite, pe care erau așezate obiecte aurite din porțelan fragil și statuete din fildeș. Ochii lui îi căutau pe atacatori. Aceștia nu se vor mulțumi până când nu îi vor găsi trupul și se aveau să se apropie de odăile lui cu mare băgare de seamă pentru a verifica dacă nu cumva supraviețuise datorită unei întorsături a sorții. Vor aștepta să vadă dacă el se mișca. În Vid, el era aproape una cu Puterea. În Vid, ca atunci când mânuia sabia, era una cu împrejurimile.

Strigăte frenetice și tânguieli răzbăteau din toate direcțiile. Unii țipau, întrebând ce se întâmplase, alții strigau că Dragonul Renăscut se smintise. Amalgamul de stări din capul lui care veneau dinspre Alanna îi ofereau un oarecare confort. Ea nu se afla în Palat, așa cum nu se aflase toată dimineața, poate nu se afla nici în oraș. Își dorea ca și Min să fi plecat din oraș. Uneori, vedea bărbați și femei pe coridoare, cei mai mulți fiind servitori în livrele negre, ce fugeau, cădeau și se ridicau anevoie în picioare, apoi o luau din nou la fugă. Ei nu îl văzură însă. Inundat de Putere, auzea fiecare șoaptă. Inclusiv zgomotul înăbușit al unor cizme ce fugeau fără a face zgomot.

Retrăgându-se cu spatele spre un perete unde se afla o masă lungă, plină cu obiecte de porțelan, împleti repede în jurul lui fire de Foc și de Aer și rămase nemișcat în Lumina Învăluită, urzeala ce împletește fire de Foc și de Aer.

Un puhoi de Fecioare își făcu apariția, cu fețele acoperite de văluri, trecând în fugă fără să îl vadă. Alergau spre apartamentul lui. Nu le putea lăsa să îl însoțească; le făgăduise să le conducă în bătălie, nu spre măcel. Când îi va găsi pe Demandred sau pe Asmodean, Fecioarele vor muri, iar el avea deja cinci nume pe care să le țină minte și să le adauge pe listă. Somara din clanul Bent Peak Daryne era deja acolo. O făgăduință pe care el fusese nevoit să o facă, pe care fusese nevoit să o țină. Doar pentru acea făgăduință, el merita să moară!

„Vulturii și femeile se află în siguranță doar în colivii", zise Lews Therin ca și când ar fi citat, după aceea începu brusc să plângă când ultima Fecioară se făcu nevăzută.

Rand continuă să se miște, străbătând galeriile din palat și îndepărtându-se tot mai mult de apartamentul său. Lumina Învăluită folosea foarte puțină Putere – atât de puțină, încât niciun bărbat nu ar fi simțit *saidinul* decât dacă s-ar fi aflat în apropierea lui –, iar el o folosea doar atunci când credea că cineva îl putea vedea. Atacatorii lui nu îi distruseseră odăile, nădăjduind că el era acolo. Aceștia aveau iscoade în Palat. Poate că *ta'verenul* îl scosese afară din apartamentul lui, dacă un *ta'veren* ar fi putut funcționa de unul singur, sau poate fusese doar o întâmplare. Poate dacă va trage puțin de Pânză, va reuși să-i aducă mai aproape pe atacatorii lui, chiar dacă îl credeau mort sau rănit. Lews Therin chicoti la acest gând. Rand aproape că simțea cum bărbatul își freca mâinile nerăbdător.

Fu nevoit să se mai ascundă de trei ori în spatele Puterii când alte Fecioare cu văl pe fețe trecură în fugă pe lângă el și o dată când o văzu pe Cadsuane strecurându-se de-a lungul coridorului, urmată îndeaproape de nu mai puțin de șase Aes Sedai, însă el nu o recunoscu pe niciuna. Acestea păreau să fi ieșit la vânătoare. Nu îi era teamă de sora cu părul cărunt. Nu, firește că nu îi era teamă! Dar așteptă până când aceasta și prietenele ei se făcură nevăzute înainte să dea drumul urzelii ce îl ascundea. Lews Therin nu chicoti când o văzu pe Cadsuane. Tăcu chitic până când se făcu nevăzută.

Când Rand ieși pe coridor, o ușă de lângă el se deschise și se ivi Ailil. Habar nu avuse că se afla lângă odaia ei. În spatele ei se zărea o femeie tuciurie, cu cercei din aur în urechi și cu un medalion ce atârna de un lanț din aur ce îi traversa obrazul stâng până la cercelul din nas. Era Shalon, Călăuza Vânturilor pentru Harine din Togara, ambasadoarea Atha'an Miere care se mutase în Palat împreună cu suita ei aproape imediat după ce Merana îl informase despre tocmeală. Și care se întâlnea cu o femeie care poate îi dorea moartea. Cele două făcură ochii cât cepele când îl văzură.

Manifestă toată blândețea de care era capabil, dar trebuia să se miște repede. La câteva clipe după ce se deschisese ușa, o îndesa sub pat pe Ailil, puțin cam ciufulită, alături de Shalon. Poate că nu erau implicate în ceea ce se întâmpla. Poate. Dar

paza bună trece primejdia rea! Cu gurile pline de eşarfele lui Ailil, cele două femei îl priveau cu duşmănie şi se zvârcoleau ca să se elibereze de fâşiile de cearşaf rupt cu care le legase la mâini şi la picioare. Scutul pe care i-l pusese lui Shalon avea să o ţină imobilizată o zi sau două înainte ca nodul să se desfacă, deşi ştia că, în curând, cineva le va găsi şi le va desface celelalte legături.

Îngrijorat în privinţa scutului, crăpă uşa cât să arunce o privire pe hol, apoi se strecură afară şi se furişă de-a lungul coridorului. Nu o putea lăsa pe Călăuza Vânturilor să conducă Puterea şi nu era o joacă să pui scut unei femei. Dacă unul dintre atacatorii lui s-ar fi aflat suficient de aproape... Însă el nu zări pe nimeni pe coridoare.

La patruzeci de metri distanţă de odaia lui Ailil, coridorul dădea într-un balcon pătrat din marmură albastră, prevăzut cu balustradă şi scări largi de-o parte şi de cealaltă. Acesta se afla în faţa unei încăperi pătrate, cu tavan înalt şi boltit, prevăzută cu acelaşi tip de balcon. Tapiserii reprezentând păsări ţâşnind spre cer, lungi de cinci metri, atârnau de-a lungul pereţilor. Jos, Dashiva privea în jur, umezindu-şi buzele, îngrijorat. Gedwyn şi Rochaid erau cu el! Lews Therin flecărea despre omor.

– ...îţi spun că n-am simţit nimic, zicea Gedwyn. E mort!

Dashiva îl zări pe Rand în capul scărilor.

Singurul avertisment pe care îl primi fu rânjetul ce apăru brusc pe faţa lui Dashiva. Acesta începu să conducă Puterea şi, fără să aibă timp de gândire, Rand începu să împletească – fără să ştie ce anume, cum se întâmpla adesea; ceva din străfundul amintirilor lui Lews Therin; nici măcar nu ştia dacă împletea singur firul sau dacă nu cumva Lews Therin îmbrăţişase *saidinul* – fire de Aer, Foc şi Pământ, care începură să se înfăşoare în jurul lui. Focul ce ţâşni din Dashiva explodă, spulberând marmura şi azvârlindu-l pe Rand pe spate, pe coridor. Acesta începu să se zvârcolească şi să se rostogolească în coconul lui.

Bariera oprea orice, chiar şi Focul-Răului. Inclusiv aerul de respirat. Rand îi dădu drumul gâfâind şi începu să se târască pe pardoseală, învăluit în zgomotul exploziilor ce răsunau, al prafului care cădea şi al bucăţilor din marmură ce se prăvăleau. Folosi Puterea. Înainte să se oprească din alunecat, conduse cu

Puterea Focul și Aerul, dar împletitura era diferită față de cea pentru Lumina Învăluită. Fire subțiri și roșii țâșniră din mâna lui stângă, răspândindu-se spre locul unde stătuseră Dashiva și ceilalți. Din partea stângă țâșneau mingi de foc, Foc împletit cu Aer, mai repede decât putea număra. Mingile pătrundeau prin marmură înainte să explodeze în încăpere. O detunătură prelungă zgudui Palatul. Praful care căzuse se ridică din nou în aer, iar bucăți de piatră săreau de colo până colo.

Cât ai clipi din ochi, sări în picioare și o luă la fugă, trecând pe lângă odaia lui Ailil. Cel care lovea și rămânea pe loc își pecetluia moartea. Era pregătit să moară, dar nu atunci. Mârâind, străbătu în grabă un alt coridor, coborî scările înguste ale servitorilor și ieși la etajul de jos.

Își croi drum cu grijă spre locul unde îl văzuse pe Dashiva; firele letale erau pregătite să lovească în oricine la cea mai simplă mișcare.

„Ar fi trebuit să îi omor pe toți de la bun început, șuieră Lews Therin gâfâind. Ar fi trebuit să îi omor pe toți!"

Rand îl lăsă să se dezlănțuie.

Sala cea mare părea să fi fost înghițită de flăcări. Din tapiserii nu mai rămăseseră decât fragmente ce fuseseră carbonizate de limbile de foc, iar în pereți și în pardoseală se căscau găuri uriașe. Scările pe care Rand vrusese să coboare dispăruseră și în locul lor se căsca un hău de trei metri. Nici urmă de cei trei bărbați. Era imposibil ca ei să fi ars complet. Ar fi rămas ceva din ei.

Un servitor în haină neagră își scoase capul cu precauție prin ușa mică de lângă scări, din capătul celălalt al sălii. Îl văzu pe Rand, apoi își dădu ochii peste cap și se prăbuși. O altă servitoare se ivi dintr-un alt coridor, apoi își strânse poalele și făcu cale-ntoarsă în fugă, țipând cât o ținea gura că Dragonul Renăscut îi omora pe toți din Palat.

Rand se furișă din acea sală, făcând o grimasă. Se pricepea de minune să îi înspăimânte pe cei care nu îl puteau răni. Se pricepea de minune să distrugă.

„Să distrugi sau să fii distrus, spuse râzând Lews Therin. Atunci când trebuie să faci această alegere, există vreo diferență?"

Undeva, în Palat, un bărbat conducea suficientă Putere cât să deschidă o poartă. Dashiva și ceilalți o luau la fugă? Sau voiau să-l facă să creadă asta?

Străbătea coridoarele Palatului fără să se mai ostenească să se ascundă. Toată lumea părea să facă la fel. Puținiii servitori pe care îi întâlni o luau la fugă țipând. Coridor după coridor, vâna, plin de *saidin* până la refuz, plin de foc și gheață, ce încercau să îl anihileze așa cum încercase Dashiva, plin de mana care i se strecura în suflet. Nu avea nevoie de râsul smintit și delirul lui Lews Therin ca să fie cuprins de dorința de a ucide.

Când zări o haină neagră în față, din mâna lui țâșni focul care lovi făcând să explodeze colțul unde se întâlneau cele două coridoare. Rand lăsă împletitura să se potolească, însă nu renunță de tot la ea. Oare îl omorâse?

– Seniore Dragon! strigă cineva de dincolo de dărâmături. Sunt eu, Narishma! Cu Flinn!

– Nu v-am recunoscut, minți Rand. Veniți aici!

– Cred că te-ai înfierbântat, strigă Flinn. Cred c-ar fi mai bine să așteptăm până se va calma toată lumea.

– Da, zise încet Rand.

Oare chiar încercase să îl omoare pe Narishma? Nu credea că poate să-l folosească pe Lews Therin drept scuză.

– Da, ar fi mai bine. Să mai așteptăm puțin.

Nu primi niciun răspuns. Oare auzea zgomot de pași ce se retrăgeau? Își lăsă cu greu mâna în jos și o luă în direcția opusă.

Căută prin tot Palatul ceasuri întregi, dar nu îi găsi pe Dashiva și pe ceilalți. Coridoarele, sălile mari, până și bucătăriile erau pustii. Nu descoperi nimic și nu află nimic. Nu. Își dădu seama că aflase ceva. Încrederea era ca un pumnal al cărui mâner era la fel de tăios ca lama.

Apoi află ce era durerea.

Odăița cu pereți din piatră se afla jos, în pântecele Palatului Soarelui, iar înăuntru era cald, în ciuda faptului că nu ardea focul, însă lui Min îi era frig. Cele trei lămpi poleite de pe măsuța din lemn ofereau suficientă lumină. Rand spusese că, de acolo, o putea ajuta să scape chiar dacă cineva ar fi încercat să distrugă Palatul din temelii. Nu părea să fi glumit.

Îl privea pe Rand ţinând coroana Illianului în poală. Îl privea pe Rand cum se uita la Fedwin. Strânse coroana în mâini, însă îi dădu repede drumul când simţi împunsăturile acelor săbii mici ascunse printre frunzele de laur. Era ciudat: coroana şi sceptrul rămăseseră întregi, deşi Tronul Dragonului era un maldăr de aşchii aurite îngropate în moloz. În traista mare din piele de lângă scaunul ei, de care stăteau rezemate centironul şi teaca sabiei lui Rand, se aflau toate lucrurile pe care el reuşise să le salveze. După părerea ei, erau nişte alegeri ciudate.

„Găină fără minte, reflectă ea. Dacă nu te gândeşti la ce vezi în faţa ta nu înseamnă că va dispărea."

Rand stătea cu picioarele încrucişate sub corp pe pardoseala din piatră, plin de praf şi zgârieturi, cu haina sfârtecată. Faţa parcă îi era sculptată. Părea să îl privească pe Fedwin fără să clipească. Şi băiatul şedea pe pardoseală, cu picioarele relaxate. Cu limba între dinţi, Fedwin era concentrat să construiască un turn din bucăţi de lemn. Min înghiţi cu noduri.

Ea încă îşi amintea cum o cuprinsese groaza atunci când îşi dăduse seama că băiatul care o „păzea" avea minte de copil. O cuprinsese totodată tristeţea – Lumină, era doar un băieţandru! Nu era corect! –, dar nădăjduia că Rand îi ţinea în continuare scutul acestuia. Nu fusese uşor să îl convingă pe Fedwin să se joace cu acele bucăţi din lemn în loc să scoată pietrele din pereţi cu Puterea pentru a construi „un turn mare în care să te afli în siguranţă". Apoi *ea* fusese cea care îl păzise pe *el* până când venise Rand. Oh, Lumină! Îi venea să plângă. Mai mult pentru Rand decât pentru Fedwin.

– Te-ai ascuns în adâncuri, pare-se.

Bărbatul cu vocea groasă ce apăruse în prag nu termină bine de vorbit că Rand şi sărise în picioare dând nas în nas cu el. Era Mazrim Taim. Ca de obicei, bărbatul cu nasul coroiat purta o haină neagră cu Dragoni albaştri şi aurii urcând în spirală pe mâneci. Spre deosebire de ceilalţi *asha'mani*, nu purta nici Sabia, nici Dragonul pe gulerul înalt. Faţa întunecată era aproape la fel de inexpresivă precum cea a lui Rand. În timp ce îl privea fix, Rand părea să scrâşnească din dinţi. Min îşi scoase pe furiş cuţitul din mânecă. Imagini şi aure dansau în jurul

celor doi, însă nu o viziune o făcu să fie brusc cu băgare de seamă. Văzuse înainte un bărbat ce încerca să se hotărască dacă să îl omoare pe un altul și avea din nou acea viziune.

– Ai venit aici îmbrățișând *saidinul*, Taim? întrebă Rand cu prea multă blândețe.

Taim își întinse mâinile, iar Rand zise:

– E mai bine.

Dar nu se relaxă.

– M-am gândit că s-ar putea să fiu înjunghiat din greșeală în timp ce străbat coridoarele astea pline cu femei Aiel, zise Taim. Păreau agitate.

Deși el nu își luă ochii de la Rand, Min era convinsă că bărbatul observase că ea își dusese mâna la cuțit.

– E de înțeles, firește, continuă el pe un ton blând. Nu pot spune cât de bucuros sunt că te găsesc în viață, după tot ce s-a întâmplat sus. Am venit să ți-i indic pe dezertori. În mod normal, nu m-aș fi ostenit, dar aceștia sunt Gedwyn, Rochaid, Torval și Kisman. Se pare că au fost nemulțumiți de cele întâmplate în Altara, dar nu m-am gândit că vor merge atât de departe. Nu l-am văzut pe niciunul dintre bărbații pe care i-am lăsat cu tine.

Pentru o clipă, ochii îi fugiră la Fedwin. Însă doar pentru o clipă.

– Au existat... și alte... victime? Pe ăsta îl voi lua cu mine, dacă dorești.

– Le-am spus să stea ascunși, răspunse Rand pe un ton aspru. Iar de Fedwin voi avea eu grijă. Îl cheamă Fedwin Morr, Taim; nu „ăsta".

Începu să se retragă cu spatele spre măsuță, ca să ia în mână cupa din argint aflată acolo, printre lămpi. Min își ținu răsuflarea.

– Vindecătoarea din satul meu poate tămădui orice, zise Rand, îngenunchind lângă Fedwin.

Cumva, reuși să îi zâmbească băiatului fără să-și ia ochii de la Taim. Fedwin zâmbi fericit la rândul său și încercă să ia cupa pe care Rand i-o întinse ca să bea.

– Femeia cunoaște ierburile mai bine decât oricine. Am învățat și eu câte ceva de la ea, care-s bune, care-s rele.

Fedwin oftă atunci când Rand îi luă cupa și îl lipi de pieptul lui.

– Dormi, Fedwin! murmură Rand.

Părea, într-adevăr, că băiatul avea să adoarmă. El închise ochii. Se vedea cum respira din ce în ce mai liniștit. Zâmbetul nu îi pieri de pe buze.

– Am pus ceva în vin, spuse Rand cu blândețe, întinzându-l pe jos pe Fedwin.

Pe Min o ardeau ochii, dar nu avea de gând să plângă. Nu va face asta!

– Ești mai dur decât credeam, bombăni Taim.

Rand îi zâmbi. Era un rânjet animalic.

– Pune-l și pe Corlan Dashiva pe lista ta de dezertori, Taim. Data viitoare când voi veni în Turnul Negru, mă aștept să-i văd căpățâna atârnată de Copacul Trădătorilor.

– Dashiva? mârâi Taim, făcând ochii mari de uimire. Se va face voia ta. Când vei veni data viitoare în Turnul Negru.

Își găsi repede stăpânirea de sine, devenind calmul întruchipat. Cât de mult își dorea Min să poată interpreta viziunile în care îi apărea acesta.

– Întoarce-te în Turnul Negru și nu mai veni aici.

Ridicându-se în picioare, Rand se întoarse cu fața la Taim, peste trupul lui Fedwin.

– S-ar putea să fiu pe drum o vreme.

Plecăciunea pe care o făcu Taim fu aproape imperceptibilă.

– Cum poruncești.

Când ușa se închise în urma lui, Min răsuflă îndelung.

– N-are rost să irosim timpul și nici timp de irosit n-avem, bombăni Rand.

Îngenunchind în fața ei, luă coroana și o băgă în traistă, alături de celelalte lucruri.

– Min, credeam că eu sunt haita de dulăi care vânează lupii pe rând, când colo, se vede treaba că eu sunt lupul.

– Arză-te-ar focu'! rosti ea cu răsuflarea întretăiată.

Apucându-l cu mâinile de păr, îl privi drept în ochi. Când erau albaștri, când erau cenușii, precum cerul dimineții înainte de răsăritul soarelui. Și goi.

– Poți plânge, Rand al'Thor. N-o să pieri dacă vei plânge!

– N-am timp de lacrimi, Min, zise el cu blândețe. Uneori, dulăii îl prind pe lup și-și doresc să n-o fi făcut. Alteori, el îi hăituiește pe ei sau așteaptă la pândă. Dar mai întâi, lupul trebuie s-o ia la fugă.

– Când vom pleca? întrebă ea.

Nu-și luă mâinile din părul lui. N-avea de gând să-i dea vreodată drumul. Niciodată.

CAPITOLUL 30

Începuturi

Strângându-și mantia cu blană pe lângă corp, Perrin îl lăsă pe Stayer să păşească în ritmul său. Soarele dimineţii nu oferea deloc căldură, iar ei înaintau cu greu pe drumul acoperit cu nămeţi care ducea spre Abila. El şi cei doisprezece însoţitori călătoreau împreună cu doar două telegi hodorogite, trase de boi şi cu câţiva fermieri îmbrăcaţi în veşminte negre din lână. Toţi înaintau cu greu, cu capetele plecate, ţinându-şi pălăriile sau tichiile cu mâinile ori de câte ori sufla o rafală de vânt, însă, altminteri, atenţi pe unde păşeau.

Îl auzi în spatele lui pe Neald făcând în şoaptă o glumă vulgară; Grady răspunse printr-un mormăit, iar Balwer pufni exagerat. Cei trei nu păreau deloc afectaţi de ceea ce văzuseră sau auziseră în ultima lună de când trecuseră hotarul în Amadicia, sau de ce îi aştepta. Edarra o dojenea cu asprime pe Masuri pentru că lăsase să-i alunece de pe cap gluga. Edarra şi Carelle îşi înfăşuraseră şalurile în jurul capului şi al umerilor, pe lângă mantii, şi chiar dacă au căzut de acord că trebuiau să meargă călare, refuzaseră să îşi schimbe rochiile umflate cu alte veşminte. Astfel, picioarele cu ciorapi negri le erau dezgolite până la genunchi. Frigul nu părea să le deranjeze defel; doar omătul,

care le părea ciudat. Carelle începu să îi explice în șoaptă lui Seonid ce s-ar putea întâmpla dacă nu își ascundea fața.

Firește, dacă își va arăta fața prea curând, câteva lovituri de nuia aveau să fie cea mai mică dintre pedepse, după cum ea și Înțeleapta știau prea bine. Perrin nu trebuia să se uite în urma lui ca să afle că toți Străjerii surorilor, care purtau mantiile lor obișnuite și încheiau coloana, erau niște bărbați ce se așteptau să-și scoată săbiile în orice moment și să deschidă calea. Aceștia fuseseră cu ochii în patru încă de când părăsiseră tabăra în zori de zi. Își trecu degetul mare de la mână peste toporul ce îi atârna la cingătoare, apoi își strânse din nou mantia pe lângă trup înainte să se iște brusc o altă rafală de vânt. Dacă lucrurile mergeau prost, Străjerii ar putea avea dreptate.

Mai încolo, în partea stângă, la mică distanță de locul unde drumul trecea peste un pod din lemn construit peste un pârâu înghețat ce curgea la marginea orașului, bușteni carbonizați ieșeau din omătul care acoperea o piață mare din piatră. La baza lor se adunaseră nămeți. Pentru că întârziase să îi declare supunere Dragonului Renăscut, seniorul din partea locului avusese noroc că scăpase doar cu câteva lovituri de bici și cu proprietățile luate. Câțiva bărbați stăteau lângă pod și priveau cum se apropiau călăreții. Perrin nu văzu nici urmă de coifuri sau armuri, însă fiecare bărbat ținea în mână o suliță sau o arbaletă la fel de strâns cum își ținea el mantia. Bărbații nu vorbeau între ei. Doar priveau, iar din guri le ieșeau aburi. Tot orașul era împânzit de gărzi, la fiecare drum care ieșea din el, în fiecare spațiu care despărțea două clădiri. Aceasta era țara Profetului, dar Mantiile Albe și oastea Regelui Ailron stăpâneau în continuare o mare parte din ea.

– Am făcut bine că n-am adus-o, bombăni el, însă voi plăti oricum pentru asta.

– Firește că vei plăti, zise Elyas, pufnind.

Pentru un bărbat care mersese mai mult pe jos în ultimii cincisprezece ani, își mâna cu pricepere murgul cenușiu. Își câștigase mantia căptușită cu blană de vulpe neagră la un joc de zaruri cu Galenne. Aram, care călărea în partea cealaltă a lui Perrin, îi aruncă o privire încruntată lui Elyas, dar bărbosul nu îl băgă în seamă. Nu se înghițeau unul pe celălalt.

– Mai devreme sau mai târziu, bărbatul îi plătește femeii, fie că îi este sau nu dator. Dar am făcut bine, nu?

Perrin încuviință îmbufnat. Nu i se părea normal să accepte sfaturi despre soția lui de la alți bărbați, fie ele și chibzuite sau pe ocolite, cu toate acestea, părea să funcționeze. Desigur, se abținuse să nu ridice tonul la Faile la fel de greu cum se abținuse să îl ridice la Berelain, însă reușise ultima adeseori și prima de câteva ori. El urmase sfatul lui Elyas cuvânt cu cuvânt. Atât cât putuse de mult. Mirosul puternic de gelozie se mai simțea atunci când apărea Berelain, dar, pe de altă parte, mirosul de suferință dispăruse pe măsură ce înaintau încet spre miazăzi. Și, totuși, era neliniștit. Când el îi spusese pe un ton ferm că nu îl va însoți în dimineața aceea, ea nu rostise nici măcar un cuvânt de împotrivire! Ba chiar păruse... mulțumită! Printre altele, inclusiv furioasă. Cum ar fi putut fi mulțumită și furioasă în același timp? Pe fața ei nu se citise nici urmă de furie, dar mirosul nu îl înșela niciodată. Cumva, i se părea că știa mai puțin despre femei cu cât afla mai multe despre ele!

Gărzile de pe pod se încruntară și își pipăiră armele atunci când copitele lui Stayer răsunară pe podul din lemn. Bărbații alcătuiau același grup ciudat, obișnuit, care îl urma pe Profet, indivizi cu fețele murdare, îmbrăcați în haine de mătase prea mari pentru ei, bătăuși cu fețele brăzdate de cicatrice și ucenici cu obrajii rozalii, foști negustori și artizani ce arătau de parcă ar fi dormit luni întregi în hainele lor de lână, odinioară elegante. Armele lor păreau însă bine îngrijite. Câțiva dintre ei aveau ochi scânteietori; ceilalți păreau temători. Pe lângă mirosul de nespălat, aceștia mai emanau înfocare, nerăbdare, pasiune, teamă, toate la un loc.

Ei nu se clintiră ca să le ațină calea, doar priveau, aproape fără să clipească. Din câte auzise Perrin, tot soiul de oameni, de la domnițe îmbrăcate în mătăsuri și până la cerșetori în zdrențe, se înfățișau dinaintea Profetului, nădăjduind că, dacă îi vor jura supunere acestuia personal, vor obține și alte binecuvântări. Sau mai multă protecție. Ăsta era motivul pentru care el alesese acest drum și era însoțit doar de câțiva oameni. Ar fi băgat spaima în Masema dacă ar fi fost nevoit și s-ar fi putut speria,

dar i se păruse mai potrivit să încerce să ajungă la el fără să ducă o bătălie. Simți privirile gărzilor ațintite asupra lui și a celorlalți până când traversară cu toții podul scurt și pătrunseră pe străzile pavate din Abila. Deși scăpaseră de acel moment tensionat, ei nu se simțiseră mai ușurați.

Abila era un oraș destul de măricel, prevăzut cu câteva turnuri de pază impunătoare și multe clădiri înalte de patru etaje, fiecare cu acoperișul din ardezie. Pe ici, pe colo, mormane de moloz și lemne umpleau un gol între două structuri, unde vreun han sau casa vreunui negustor fuseseră dărâmate. Profetul dezaproba bogăția strânsă prin negoț, la fel de mult ca bețiile sau depravarea, cum le numeau adepții lui. Dezaproba multe lucruri și prin pilde nemiloase.

Străzile musteau de oameni, dar Perrin și însoțitorii lui erau singurii călare. Omătul se topise de mult, transformându-se într-o zloată ce ajungea până la glezne. Multe căruțe trase de boi își croiau anevoie drum prin mulțime, însă puține căruțe cu coviltir și nici măcar o singură trăsură. În afara celor care purtau haine uzate sau poate veșminte furate, toți erau îmbrăcați în haine din lână cenușie. Cei mai mulți oameni pășeau grăbiți și, asemenea celor de pe drum, își țineau capetele plecate. Cei care nu se grăbeau erau grupuri răzlețe de bărbați cu arme. Străzile miroseau a mizerie și teamă. Lui Perrin i se ridica părul pe ceafă. Dacă ajungeai până acolo, din acel oraș fără ziduri ieșeai la fel de ușor ca atunci când intrai.

– Seniore, murmură Balwer, când se apropiară de unul dintre acele mormane de moloz.

Balwer abia dacă așteptă ca Perrin să încuviințeze înainte să își întoarcă murgul cu bot ascuțit într-o parte și să o ia într-o altă direcție, aplecat în șa și cu mantia cafenie strânsă pe lângă corp. Perrin nu își făcea griji că omulețul cel sfrijit pleca de unul singur, nici măcar acolo. Pentru un secretar, aflase surprinzător de multe informații din aceste incursiuni ale lui. Părea că știa ce făcea.

Alungându-l pe Balwer din gânduri, Perrin se întoarse la treaba *lui*.

După ce puse o întrebare unui tânăr deșirat, cu fața luminoasă, află unde stătea Profetul, și după trei întrebări adresate

unor indivizi de pe străzi, descoperi casa negustorului – patru etaje de piatră cenușie cu ornamente și tocuri din marmură albă la ferestre. Masema nu era de acord cu munca grea pentru bani, dar era dispus să accepte cazare de la cei care se istoveau. Pe de altă parte, Balwer spusese că dormise adeseori la o fermă dărăpănată și fusese tare mulțumit. Masema bea doar apă și oriunde mergea angaja o biată văduvă și mânca mâncarea pe care aceasta o gătea, bună sau rea, fără să se plângă. Perrin pierduse șirul văduvelor pe care bărbatul le pusese să muncească pe degeaba.

Mulțimea care împânzea celelalte străzi lipsea în fața casei înalte, dar străjerii înarmați, asemenea celor de pe pod, erau aproape la fel de mulți. Cei care nu rânjeau cu nerușinare se holbau posomorâți la Perrin. Cele două Aes Sedai își ascundeau fețele sub glugi și își țineau capetele plecate, aburi albi ieșindu-le din gură. Perrin îl văzu cu coada ochiului pe Elyas mângâindu-și cu degetul mare mânerul cuțitului cu lama lungă. Abia se abținea să nu își mângâie și el toporul.

– Am venit cu un mesaj de la Dragonul Renăscut pentru Profet, anunță el.

Când niciunul dintre bărbați nu se clinti, el adăugă:

– Numele meu este Perrin Aybara. Profetul mă cunoaște.

Balwer îl avertizase cât de primejdios era să rostească numele lui Masema sau să-i spună lui Rand altcumva decât Seniorul Dragon Renăscut. El nu se afla acolo ca să stârnească o răzmeriță.

Faptul că susținea că îl cunoștea pe Masema creă agitație printre străjeri. Câțiva se priviră cu ochii mari cât cepele, iar un altul dădu fuga înăuntru. Ceilalți se zgâiau la el de parcă ar fi fost vreun menestrel. După câteva clipe, o femeie își făcu apariția în prag. Frumoasă, deși cu părul alb la tâmple, într-o rochie cu guler înalt din lână albastră, ce părea elegantă, deși nu era împodobită, femeia părea a fi negustoreasă. Masema nu le arunca pe străzi pe cele care îi ofereau ospitalitate, iar servitorii lor sau ajutoarele de la fermă ajungeau, de obicei, într-una dintre bandele care „răspândeau gloria Seniorului Dragon".

– Vino cu mine, rogu-te, Jupâne Aybara, zise femeia pe un ton calm, dumneata și prietenii dumitale, vă voi duce la Profetul Seniorului Dragon, fie ca Lumina să-i lumineze numele.

O fi părând ea calmă, însă emana groază.

După ce le spuse lui Neald și Străjerilor să aibă grijă de cai, Perrin și ceilalți o urmară înăuntru. Interiorul era întunecat, luminat doar de câteva lămpi, și nu era mai cald decât afară. Până și Înțeleptele păreau smerite. Acestea nu miroseau a teamă, deși nu erau departe, la fel ca Aes Sedai, iar Grady și Elyas miroseau a precauție, deoarece erau cu ochii în patru și cu urechile ciulite. În mod ciudat, mirosul lui Aram trăda nerăbdarea. Perrin nădăjduia ca bărbatul să nu-și tragă sabia aia pe care o purta pe spate.

Odaia încăpătoare, prevăzută cu covoare, în care îi conduse femeia și unde focul ardea în vetre situate la fiecare capăt, parcă semăna cu camera de studiu a unui general, deoarece toate mesele și jumătate din scaune erau acoperite cu hărți și pergamente. Înăuntru era suficient de cald, așa că Perrin își aruncă mantia pe spate și regretă că îmbrăcase două cămăși pe sub haină. Dar Mesama, care stătea în mijlocul încăperii, fu cel care îi atrase imediat atenția, așa cum atrage un magnet firele de fier. Era un bărbat oacheș și încruntat, cu capul ras și o cicatrice în formă de triunghi pe un obraz. Purta o haină cenușie șifonată și cizme uzate. Ochii lui adânciți în cap erau sfredelitori, iar mirosul lui... Singurul nume pe care Perrin îl putea da acelui miros, tare ca oțelul și ascuțit ca tăișul și fremătând de o intensitate sălbatică, era „sminteală".

– Deci tu erai, mârâi Masema. N-am crezut că vei îndrăzni să te arăți. Știu ce pui la cale! Hari mi-a spus în urmă cu mai bine de o săptămână și am continuat să mă informez.

Un bărbat se mișcă într-un colț al încăperii. Era un individ cu ochi înguști și nas cârn, iar Perrin se mustră pentru că nu îl observase de la început. Haina de mătase verde a lui Hari era mult mai elegantă decât cea pe care o purtase atunci când negase că avea iscoade. Individul își frecă mâinile și îi zâmbi batjocoritor lui Perrin, dar tăcu în vreme ce Masema continua să vorbească. Glasul Profetului devenea tot mai înflăcărat cu fiecare cuvânt, însă nu de furie, ci ca și când ar fi vrut să îl atingă pe Perrin cu fiecare silabă.

– Știu că ai ucis oameni care au venit la Seniorul Dragon. Știu că vrei să-ți construiești propriul regat! Da, știu despre

Manetheren! Despre ambiția ta! Ești avid după glorie! Ți-ai întors spatele de la...!

Brusc, ochii lui Masema se bulbucară și, pentru prima oară, se simți furia în mirosul lui. Hari scoase un sunet gutural și încercă să se retragă cu spatele spre perete. Seonid și Masuri își scoaseră glugile de pe cap și rămaseră cu fețele dezvelite, calme și stăpânite, niște Aes Sedai pentru oricine știa la ce să se uite. Perrin se întrebă dacă ele îmbrățișau Puterea. Ar fi putut pune rămășag că Înțeleptele o făceau. Edarra și Carelle priveau în tăcere în toate părțile și, în ciuda fețelor lor calme, păreau pregătite de luptă. Că veni vorba, dorința de luptă a lui Grady era la fel de evidentă ca haina lui neagră; poate și el îmbrățișa Puterea. Elyas stătea rezemat de peretele de lângă ușa deschisă, la fel de calm în exterior ca și surorile, deși părea pregătit să lovească. Aram se zgâia la Masema cu gura căscată! Lumină!

– Așadar, este adevărat! izbucni Masema, scuipând în jur nervos. După ce împrăștii zvonuri nerușinate despre numele sfânt al Seniorului Dragon, îndrăznești să călătorești cu aceste... aceste...!

– I-au jurat supunere oarbă Seniorului Dragon, Masema, îl întrerupse Perrin. Îl slujesc pe el! Dar tu? M-a trimis să opresc omorurile. Și te duc în fața lui.

Cum nimeni nu îi oferise un scaun, împinse un teanc de hârtii de pe unul și se așeză. Își dorea ca și ceilalți să facă la fel; era mai greu să strigi din șezut.

Hari îl privi cu ochii mari de uimire, iar Masema începu să tremure de-a binelea. Fiindcă se așezase fără să-și ceară voie? Oh, da.

– Am dezvăluit numele bărbaților, zise Masema, pe un ton rece. Nu sunt decât Profetul Seniorului Dragon, fie ca Lumina să-l lumineze și lumea să îngenuncheze dinaintea lui!

După tonul lui, lumea și Lumina aveau să plângă eșecul în egală măsură.

– Sunt încă multe de făcut aici. Opere mărețe. Toți trebuie să se supună atunci când o cere Seniorul Dragon, însă iarna, călătorești anevoie. O întârziere de câteva săptămâni nu va conta prea mult.

– Te pot duce în Cairhien azi, spuse Perrin. Odată ce Seniorul Dragon va fi vorbit cu tine, te vei putea întoarce în același mod și să ajungi aici în câteva zile.

Dacă Rand îl va lăsa să se întoarcă.

Masema se dădu câțiva pași în spate. Dezvelindu-și dinții, le privi cu dușmănie pe Aes Sedai.

– E vreo născocire a Puterii? N-am de gând să mă las atins de Putere! E blasfemie dacă o ating muritorii!

Perrin fu cât pe ce să icnească.

– Dragonul Renăscut conduce Puterea, omule!

– Seniorul Dragon, fie binecuvântat, nu este un bărbat oarecare, Aybara! mârâi Masema. El este Lumina întrupată! Voi da ascultare chemărilor lui, dar nu mă voi lăsa atins de mizeriile pe care le fac femeile acestea!

Perrin oftă, lăsându-se pe spătarul scaunului. Dacă bărbatul reacționa atât de rău din cauza surorilor Aes Sedai, cum se va comporta atunci când va afla că Grady și Neald puteau conduce Puterea? Pentru o clipă, îi trecu prin minte să-l lovească, pur și simplu, pe Masema în cap și... Bărbați treceau pe coridor și se opreau doar atât cât să arunce o privire înăuntru, apoi mergeau mai departe cu pași grăbiți. Nu era nevoie decât ca unul să dea alarma și Abila să se transforme într-un abator.

– Atunci, vom călători pe cai, Profetule, rosti el cu amărăciune.

Lumină, Rand îi spusese să păstreze taina până când Masema va sta în fața lui! Cum va reuși să facă *asta* dacă vor străbate drumul călare până în Cairhien?

– Dar fără întârzieri. Seniorul Dragon abia așteaptă să-ți vorbească.

– Și eu abia aștept să vorbesc cu Seniorul Dragon, fie-i numele binecuvântat de Lumină!

Își aruncă ochii la cele două Aes Sedai. Încercă să ascundă acest lucru, zâmbindu-i lui Perrin. Însă mirosul lui era... sumbru.

– Sunt chiar nerăbdător.

– Domnița mea dorește să îi cer unuia dintre șoimari să-i aducă un șoim? întrebă Maighdin.

Unul dintre cei patru șoimari ai Alliandrei, toți bărbați la fel de zvelți ca păsările lor, îndemnă un erete de stuf, cu o scufie cu pene trasă pe cap, să urce pe mănușa lui grea de pe suportul de lemn așezat în partea din față a șeii lui și ridică pasărea cenușie spre ea. Șoimul, care avea vârful aripilor albastre, stătea pe încheietura mâinii Alliandrei, protejată de o mănușă verde. Pasărea se ferea de ea. Alliandre își cunoștea locul ca servitoare, iar Faile înțelegea că nu voia să renunțe la pasărea ei preferată.

Ea doar clătină din cap, iar Maighdin făcu o plecăciune în șa și își mână iapa cafenie de lângă Swallow, suficient de departe cât să nu deranjeze, dar suficient de aproape cât să poată sluji fără ca Faile să ridice tonul. Femeia demnă, cu părul auriu, se dovedise a fi o slujitoare bună, așa cum nădăjduise Faile, cunoscătoare și pricepută. Cel puțin devenise astfel odată ce aflase că, indiferent de legăturile ei cu fosta stăpână, Lini era prima printre servitoarele lui Faile și dispusă să folosească autoritatea. În mod surprinzător, pentru acest lucru se folosise nuiaua, însă Faile se prefăcea că nu știa. Doar o idioată își făcea de rușine servitorii. Mai exista și chestiunea legată de Maighdin și Tallanvor, desigur. Ea era convinsă că Maighdin începuse să împartă așternutul cu el, iar dacă ea descoperea o dovadă, cei doi aveau să se căsătorească și de-ar fi s-o asmută pe Lini împotriva amândurora. Era însă un lucru mărunt, care nu îi putea strica dimineața.

Șoimii fuseseră ideea lui Alliandre, dar Faile fusese de acord și cu o plimbare călare prin această pădure rară, unde omătul acoperea totul ca o pătură și atârna greu și alb pe ramurile golașe. Verdele copacilor care nu își pierduseră frunzele părea mai viu. Aerul era rece și mirosea a nou și a proaspăt.

Bain și Chiad insistaseră să o însoțească și stăteau ghemuite în apropiere, cu *shoufa* înfășurată în jurul capului, privind-o cu o expresie de nemulțumire. Sulin voise să vină însoțită de toate Fecioarele, însă cu toate zvonurile care circulau despre ravagiile făcute de Aieli, oamenii din Amadicia ar fi luat-o la fugă sau ar fi pus mâna pe săbii la vederea acestora. Toate aceste zvonuri trebuie să fi avut un sâmbure de adevăr, altminteri foarte mulți *nu* ar recunoaște un Aiel, deși doar Lumina știa cine erau și de unde

veneau, cu toate acestea, până și Sulin era de acord că, indiferent cine erau, aceștia o luaseră spre răsărit, poate spre Altara.

În orice caz, în drumul spre Abila, douăzeci de oșteni ai lui Alliandre și la fel de multe Gărzi Înaripate mayenere reprezentau o escortă considerabilă. Flamurile roșii sau verzi din vârful lăncilor se ridicau ca niște panglici atunci când se isca vântul. Prezența lui Berelain era singura pacoste. Deși era amuzant să o privești pe femeie cum tremura sub mantia ei roșie, căptușită cu blană groasă cât două pături. În Mayene nu exista iarnă adevărată. Această vreme semăna cu ultimele zile de toamnă. În Saldaea, carnea îți îngheța bocnă în toiul iernii. Faile inspiră adânc. Îi venea să râdă.

Ca prin minune, soțul ei, scumpul ei lup, începuse să se comporte cum ar fi trebuit. În loc să se răstească la Berelain sau să fugă de ea, Perrin îi tolera vorbele mieroase așa cum ar fi tolerat un copilaș ce ar fi alergat în jurul picioarelor lui. Și, înainte de toate, nu mai era nevoie să fie temperată atunci când voia să-și manifeste furia. Atunci când ea striga, striga și el. Ea știa că el nu era saldaean, dar îi fusese atât de greu să accepte asta, crezând că el o considera prea slabă ca să îl înfrunte. Cu câteva zile în urmă, la cină, ea fusese cât pe ce să îi spună că lui Berelain avea să îi plesnească rochia dacă se apleca și mai mult peste masă. Totuși, nu avea de gând să meargă într-atât de departe, nu cu Berelain; târfa credea *în continuare* că îi putea câștiga inima. În dimineața aceea, el fusese ferm și nu acceptase nicio vorbă de împotrivire. Era genul de bărbat ce avea nevoie de o femeie puternică pentru a-l merita, pentru a fi egala lui. Desigur, va trebui să îl ciupească pentru comportamentul lui. Un bărbat ferm era minunat, atâta vreme cât nu ajungea să creadă că putea porunci mereu. Să râdă? Îi venea să cânte.

– Maighdin, cred că voi...

Maighdin veni de îndată lângă ea, afișând un zâmbet mirat, dar Faile tăcu când zări trei călăreți în fața ei, înaintând prin nămeți cât puteau de repede.

– Bine măcar că sunt suficienți iepuri, Domnița mea, zise Alliandre, aducându-și juganul înalt și alb lângă Swallow, însă nădăjduisem... Ăștia cine-s?

Șoimul ei se mișcă pe mănușa groasă, iar clopoțeii de la picioare zornăiră.

– Par a fi dintre oamenii tăi, Domniţa mea.

Faile dădu încruntată din cap. Și ea îi recunoscuse. Erau Parelean, Arrela și Lacile. Dar ce căutau acolo?

Cei trei își opriră caii în fața ei. Aceștia gâfâiau și scoteau aburi pe nări. Parelean părea la fel de uluit ca și calul lui pestriț. Lacile, a cărei față lividă era ascunsă aproape complet sub gluga mantiei, înghițea neliniștită, iar fața oacheșă a lui Arrele părea întunecată.

– Domniţa mea, zise repede Parelean, veşti cumplite! Profetul Masema s-a întâlnit cu Seanchanii!

– Cu Seanchanii! exclamă Alliandre. Doar nu crede că *ei* vor veni la Seniorul Dragon!

– S-ar putea să fie mai simplu, spuse Berelain, dând pinteni iepei sale albe și țâfnoase și venind în partea cealaltă a lui Alliandre.

Deoarece Perrin nu se afla acolo ca să îl impresioneze, rochia ei de călărie albastru-închis avea o croială destul de modestă, cu guler până sub bărbie. Tremura în continuare.

– Masema le disprețuiește pe surorile Aes Sedai, iar Seanchanii le țin prizoniere pe femeile ce pot conduce Puterea.

Faile plescăi vexată din limbă. Erau, într-adevăr, veşti cumplite, dacă ar fi fost și reale. Ea nu putea decât să spere că Parelean și celelalte două dăduseră dovadă de suficientă înțelepciune cât să pretindă că doar auziseră discuţii despre schimbare. Chiar și așa, ea trebuia să se convingă, și repede. Poate că Perrin ajunsese deja la Masema.

– Ce dovezi aveţi, Parelean?

– Am vorbit cu trei fermieri care au văzut o creatură uriașă aterizând în urmă cu patru nopți, Domniţa mea. A adus o femeie care a fost trimisă la Masema și care a rămas cu el vreme de trei ceasuri.

– Am reușit să-i dăm de urmă până la locuința lui Masema din Abila, adăugă Lacile.

– Cei trei bărbaţi au crezut cu toţii că animalul era o Creatură a Umbrei, interveni Arrela, părеau demni de încredere.

Pentru ea, să afirme despre un alt bărbat, care nu era *Cha Faile*, că era demn de încredere, era ca și când cineva ar fi spus că el era la fel de cinstit ca un popă.

– Cred că va trebui să călăresc până în Abila, zise Faile, strângând în mâini hățurile lui Swallow. Alliandre, ia-le cu tine pe Maighdin și pe Berelain.

În orice altă situație, i s-ar fi părut amuzant să o vadă pe Berelain țuguindu-și buzele.

– Parelean, Arrela și Lacile vor veni cu mine...

Se auzi țipătul unui bărbat și toată lumea tresări.

La patruzeci de metri mai încolo, unul dintre oștenii Alliandrei, în haină verde, se prăbuși din șa și, o clipă mai târziu, o Gardă Înaripată căzu cu o săgeată înfiptă în grumaz. Aielii își făcură apariția printre copaci, cu fețele acoperite cu văluri și mânuind arcurile în timp ce fugeau. Alți oșteni se prăbușiră. Bain și Chiad se ridicaseră în picioare, cu fețele acoperite până sub ochi de văluri negre; sulițele lor erau ascunse sub curelele tolbelor de pe spate. Ele își mânuiau arcurile cu pricepere, însă îi aruncau priviri pe furiș și Failei. Aielii erau peste tot, cu sutele, pare-se, asemenea unui șireang ce începea să se strângă. Oștenii călare își coborâră lăncile, retrăgându-se cu spatele și formând un cerc în jurul Failei și al celorlalți, însă rândul lor fu rupt de îndată ce săgețile Aielilor își nimereau ținta.

– Cineva trebuie să-i ducă vestea despre Masema Seniorului Perrin, le spuse Faile lui Parelean și celor două femei. Unul dintre voi trebuie să ajungă la el! Călăriți ca vântul!

Le cuprinse cu privirea pe Alliandre, pe Maighdin și pe Berelain.

– Voi, restul, călăriți ca vântul sau veți muri aici!

Fără să mai aștepte un răspuns din partea lor, transformă cuvintele în acțiune și dădu pinteni lui Swallow, țâșnind prin cercul oștenilor neajutorați.

– Călăriți! strigă ea. Cineva trebuia să-i ducă vestea lui Perrin. Călăriți!

Aplecându-se pe grumazul lui Swallow, își îndemnă iapa neagră să prindă viteză. Swallow împrăștia omătul cu copitele. Era ușoară cum îi era porecla. După o sută de pași, Faile crezu

că va scăpa. Apoi Swallow scoase un nechezat și se împletici, căzând în față. Se auzi cu un trosnet de oase rupte. Faile zbură prin aer și rămase fără suflare atunci când se izbi de pământ, aterizând cu fața în omăt. Chinuindu-se să respire, se ridică anevoie în picioare și își scoase cuțitul de la cingătoare. Swallow nechezase înainte să se împleticească, înainte să-și rupă picioarele.

Un bărbat Aiel cu văl pe față se înălță dinaintea ei, ca și când ar fi apărut de nicăieri, și o apucă de încheietura mâinii, strângând-o tare. Cuțitul îi căzu din degetele ce îi amorțiră brusc și, înainte să apuce să scoată un altul cu mâna stângă, bărbatul o înșfăcă.

Ea se zbătea, lovea cu picioarele și pumnii, ba chiar mușca, însă individul era la fel de bine clădit ca Perrin și cu un cap mai înalt. Părea a fi la fel de tare ca Perrin, după câte își dădea ea seama. Faile ar fi putut plânge de frustrare din cauza ușurinței umilitoare cu care bărbatul o manevra. Mai întâi o lăsă fără cuțite, pe care și le vârî în spate, la cingătoare, apoi bărbatul folosi una dintre lamele ei ca să-i taie hainele. Înainte să-și dea seama, rămase goală în omăt, cu mâinile legate la spate cu unul dintre ciorapii ei, celălalt fiind legat în jurul grumazului, ca o lesă.

Faile nu avea de ales decât să îl urmeze, tremurând și împleticindu-se în zăpadă. I se făcuse pielea de găină din cauza frigului. Lumină, cum de crezuse că ziua aceea nu era atât de geroasă? Lumină, măcar dacă ar fi scăpat cineva ca să-i ducă vestea lui Masema! Să-i spună lui Perrin că ea fusese capturată, dar că va reuși cumva să scape. Cealaltă veste era mai importantă.

Primul trup pe care îl văzu fu cel al lui Parelean, care zăcea întins pe spate, cu sabia în mâna întinsă și plin de sânge pe haina lui elegantă, cu mâneci cu dungi din satin. Urmară o mulțime de cadavre: Gărzi Înaripate, cu platoșele roșii, oșteni ai Alliandrei, cu coifuri verde-închis, unul dintre șoimi, eretele de stuf, ce bătea fără vlagă din aripi și lovind curelele prinse în pumnul strâns al bărbatului mort. Însă ea nu își pierdu nădejdea.

Primele prizoniere pe care ea le văzu, îngenuncheate printre câțiva Aieli, bărbați și Fecioare cu văluri ce le atârnau pe piept, erau Bain și Chiad, fiecare goală-pușcă și cu mâinile

libere așezate pe genunchi. Sângele șiroia pe fața lui Bain, mânjindu-i părul roșu ca focul. Obrazul stâng al lui Chiad era vânăt și umflat, iar ochii ei cenușii păreau goi. Ele stăteau în genunchi, cu spatele drept, nepăsătoare și fără să fie rușinate, dar când namila de Aiel o împinse cu bruscheţe în genunchi lângă ele, femeile tresăriră.

– Nu este corect, Shaido, bolborosi furioasă Chiad.

– Ea nu respectă *jiʼetohul*, lătră Bain. N-o puteți face *gaiʼshain*.

– *Gaiʼshain* să tacă, zise absentă o Fecioară cu părul cărunt.

Bain și Chiad îi aruncară o privire compătimitoare lui Faile, apoi tăcură și așteptară. Ghemuindu-se și încercând să-și ascundă goliciunea în spatele genunchilor, Faile nu știa dacă să plângă sau să râdă. Le-ar fi cerut celor două femei să o ajute să scape, însă niciuna nu ridica o mână ca să încerce, din cauza *jiʼetohului*.

– Spun din nou, Efalin, că este o nebunie, bombăni bărbatul care o prinsese. Abia ne târâm prin… *omătul* ăsta.

El stâlci cuvântul.

– Sunt prea mulți oameni înarmați pe-aici. Ar trebui s-o luăm spre răsărit, nu să capturăm mai multe *gaiʼshain* care să ne încetinească.

– Sevanna vrea mai multe *gaiʼshain*, Rolan, răspunse Fecioara cărunță.

Dar se încruntă, iar în ochii aspri și cenușii se citi o clipă dezaprobarea.

Tremurând, Faile clipi încercând să înțeleagă numele. Lumină, frigul îi înghețа mintea! Sevanna. Shaido. Aceștia se aflau în Piscul Dragonului, cât mai departe cu putință de locul acela, și nu traversau Osia Lumii! Era însă limpede că nu erau acolo. Perrin trebuia să știe acest lucru, așadar, avea încă un motiv ca să evadeze în curând. Dar asta părea imposibil, la cum stătea ghemuită în omăt și se întreba ce părți ale corpului aveau să-i înghețe primele. Roata se răzbuna pentru că se amuzase pe seama lui Berelain când o văzuse tremurând. De fapt, aștepta cu nerăbdare să îmbrace roba groasă din lână pe care o purtau *gaiʼshain*. Însă cei care o prinseseră nu dădeau semne că ar vrea să plece. Mai trebuiau aduse și alte prizoniere.

Prima fu Maighdin, goală-puşcă şi legată ca Faile, ce se zbătea la fiecare pas. Asta până când Fecioara care o înghiontea îi puse brusc piedică, iar picioarele îi fugiră de sub ea. Maighdin căzu în fund în omăt şi făcu ochii atât de mari, încât Faile ar fi râs dacă nu ar fi compătimit-o pe femeie. Alliandre fu următoarea, îndoită pe jumătate în efortul ei de a-şi ascunde goliciunea, apoi Arrela, ce părea pe jumătate paralizată din cauza goliciunii ei. Era târâtă de două Fecioare. În cele din urmă, îşi făcu apariţia un alt bărbat Aiel înalt, cu Lacile, care dădea necontenit din picioare şi pe care o căra ca pe un sac subraţ.

– Ceilalţi sunt morţi sau au scăpat, zise bărbatul, trântind-o pe femeia cairhienină lângă Faile. Sevanna va trebui să se mulţumească şi cu atât, Efalin. Îşi doreşte prea tare să captureze oameni care poartă mătăsuri.

Faile nu se zbătu atunci când fu săltată în picioare şi pusă să înainteze prin omăt în fruntea celorlalte prizoniere. Era prea uluită ca să se împotrivească. Parelean era mort, Arrela şi Lacile, prizoniere, la fel şi Alliandre şi Maighdin. Lumină, cineva trebuia să îl avertizeze pe Perrin despre Masema! Cineva. Părea a fi lovitura de graţie. Iat-o, tremurând şi strângând din dinţi ca să nu-i clănţănească, încercând din răsputeri să îşi imagineze că nu era goală-puşcă şi legată şi în drum spre captivitate. Trebuia să spere că Berelain, vulpea aia şireată – târfa aia bosumflată! –, reuşise să scape şi să ajungă la Perrin. Pe lângă toate cele întâmplate, aceasta părea cea mai rea dintre toate.

Egwene îl mâna la pas pe Daishar de-a lungul şirului de iniţiate, surori călare pe caii lor printre căruţele cu coviltir, Alese şi novice pe jos, în ciuda omătului. Deşi soarele strălucea pe un cer fără nori, aburii ieşeau din nările calului ei. Sheriam şi Siuan călăreau în spatele ei, vorbind în şoaptă despre informaţiile pe care le aflaseră iscoadele lui Siuan. Egwene o crezuse pe femeia cu părul de foc o Păstrătoare eficientă, dar pe zi ce trecea, Sheriam părea să devină din ce în ce mai sârguincioasă când venea vorba despre îndatoririle ei. Chesa o urma pe iapa ei durdulie, în caz că Amyrlin avea nevoie de ceva şi, spre deosebire de ea, femeia bombănea întruna despre fuga lui

Meri și a lui Selame, afurisite nerecunoscătoare, și despre faptul că o lăsaseră să muncească întreit. Ele călăreau încet, iar Egwene avu grijă să nu privească spre coloană.

După o lună de recrutare, după o lună de când deschisese cartea novicelor pentru toată lumea, numărul doritoarelor crescuse impresionant de mult. Toate erau dornice să devină Aes Sedai. Erau femei de toate vârstele, unele venite de la sute de kilometri depărtare. În acel moment, aveau cu ele de două ori mai multe novice decât înainte. Erau aproape o mie! Deși multe dintre ele nu vor ajunge niciodată să poarte șalul, numărul lor ar fi impresionat pe oricine. Unele puteau da mici bătăi de cap și una, o bunică pe care o chema Sharina, care avea un potențial chiar mai mare decât cel al lui Nynaeve, uimise, cu siguranță, pe toată lumea, dar ea încerca să evite o ceartă între o mamă și o fiică pentru că fiica avea să devină mai puternică într-o bună zi. De asemenea nu voia ca femeile nobile să înceapă să creadă că făcuseră alegerea greșită cerând să fie testate. Femeia cu părul cărunt respecta toate regulile și arăta respectul cuvenit, însă își conducea familia numeroasă doar prin prezența ei impunătoare. Până și surorile pășeau cu băgare de seamă atunci când se aflau în preajma ei. Egwene nu voia să le vadă pe femeile tinere ce li se alăturaseră în urmă cu două zile. Cele două surori care le aduseseră fuseseră mai mult decât uimite să afle că Egwene era Amyrlin, dar celor pe care le aveau în grijă nu le venise a crede. Să fi fost chiar Egwene al'Vere, fiica Starostelui din Emond's Field? Ea nu voia să dea pedepse pentru nimeni, totuși o va face dacă o mai vedea pe vreuna scoțându-i limba.

Oastea lui Gareth Bryne alcătuia o coloană mare, călăreți și pedestrași înșiruiți și întinzându-se în zare, printre copaci. Lumina slabă a soarelui se reflecta pe platoșe, coifuri și vârfurile lăncilor. Caii băteau nerăbdători cu copitele în zăpadă.

Bryne își mână murgul robust ca să vină în întâmpinarea oștii, înainte să ajungă la Conducătoarele care așteptau călare într-un luminiș mare, ce se deschidea dinaintea ambelor coloane. El îi zâmbi prin zăbrelele apărătorii coifului. Era un zâmbet liniștitor, se gândi ea.

– E o dimineaţă frumoasă pentru asta, Mamă, zise el. Aici.

Ea doar încuviinţă, iar el rămase în urmă, alături de Siuan, care nu începu imediat să se ia de el. Egwene nu ştia la ce înţelegere ajunseseră cei doi, dar Siuan arareori mai bombănea despre el în prezenţa lui Egwene şi niciodată de faţă cu el. Egwene era bucuroasă că el era acolo. Suprema Înscăunată Amyrlin nu putea îngădui ca generalul ei să afle că ea voia ca el să o liniştească, dar în dimineaţa aceea simţea nevoia.

Conducătoarele îşi aliniaseră caii la marginea pădurii, iar alte treisprezece surori stăteau în şei puţin mai încolo şi le priveau cu atenţie pe acestea. Romanda şi Lelaine dădură pinteni cailor aproape deodată, iar Egwene abia se abţinu să nu ofteze când acestea se apropiară, cu mantiile fluturând în vânt. Copitele cailor împroşcau omătul de parcă ar fi pornit la atac. Divanul o asculta pentru că nu avea de ales în chestiuni referitoare la războiul împotriva Elaidei, cel puţin, dar, Lumină, cât de mult se eschivau când venea vorba de chestiuni ce ţineau sau nu de război! Atunci când nu era vorba despre război, trebuia să le scoată vorbele din gură cu cleştele! În afară de Sharina, celelalte parcă găsiseră o cale prin care să oprească acceptarea femeilor de orice vârstă. Până şi Romanda părea impresionată de Sharina.

Cele două traseră de hăţuri în faţa ei, dar ea vorbi înainte ca ele să apuce să deschidă gurile.

– A sosit vremea să vă faceţi treaba, fiicelor. Nu mai irosiţi vremea cu pălăvrăgeli. Purcedeţi!

Romanda pufni, deşi încet, iar Lelaine părea că voia să facă la fel.

Ele îşi întoarseră caii deodată, apoi îşi aruncară priviri încruntate una alteia o clipă. Evenimentele întâmplate în ultima lună nu făcuseră decât să amplifice antipatia dintre ele. Lelaine îşi azvârli capul furioasă, iar Romanda schiţă un zâmbet. Şi lui Egwene îi veni să zâmbească. Animozitatea aceea mutuală era cel mai mare avantaj al ei în faţa Divanului.

– Suprema Înscăunată Amyrlin porunceşte să plecăm la drum, anunţă Romanda, ridicându-şi teatral mâna.

Lumina *saidarului* se aprinse în jurul celor treisprezece surori din apropierea Conducătoarelor, în jurul tuturor deodată,

și o dungă groasă și argintie își făcu apariția în mijlocul luminișului, rotindu-se până când se transformă într-o poartă înaltă de zece pași și lată de o sută. Neaua care cădea în partea cealaltă pătrunse prin ea. Se auziră porunci printre ostași, iar cavaleria care purta armuri grele pătrunse prima prin poartă. Perdeaua de zăpadă ce cădea dincolo era prea deasă ca să vadă până departe. Cu toate acestea, Egwene își închipui că distingea Zidurile Strălucitoare ale Tar Valonului, precum și Turnul Alb.

– A început, Mamă, zise Sheriam, părând aproape surprinsă.

– A început, încuviință Egwene.

Cu voia Luminii, Elaida avea să cadă în curând. Egwene trebuia să aștepte până când Bryne avea să îi spună că trecuseră suficienți ostași ai lui dincolo, însă nu se putu abține. Înfigându-și călcâiele în flancurile lui Daishar, trecu în galop prin poartă învăluit de neaua care cădea, pătrunzând pe câmpia unde se zărea muntele Dragonului, negru și fumegând, pe fundalul unui cer alb.

CAPITOLUL 31

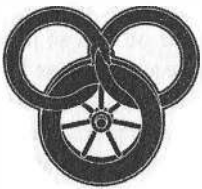

Mai târziu

Viscolele și omătul iernii încetineau negoțul pe uscat și nu încetau până la sosirea primăverii. Din trei porumbei pe care îi trimiteau negustorii, doi cădeau în ghearele șoimilor sau ale vremii. Acolo unde râurile nu erau înghețate, corăbiile continuau să navigheze, iar zvonurile circulau mai repede decât fulgerul. Mii de zvonuri, fiecare lăsând în urma lor mii de semințe ce încolțeau și creșteau în omăt și în gheață ca în solul fertil.

În Tar Valon, povesteau unii, se ciocniseră mari oștiri, străzile se umpluseră de sânge, iar surorile Aes Sedai rebele înfipseseră capul Elaidei a'Roihan într-o țeapă. Ba nu; Elaida își arătase adevărata forță, iar rebelele care supraviețuiseră i se ploconiseră la picioare. Nu existaseră rebele, nici Turnul Alb nu fusese scindat. Turnul Negru fusese distrus de intrigile surorilor Aes Sedai, de puterea acestora, iar *asha'manii* se vânaseră între ei prin toate tărâmurile. Turnul Alb nimicise Palatul Soarelui din Cairhien, iar Dragonul Renăscut se supunea Supremei Înscăunate Amyrlin, devenind marioneta și unealta ei. Unii ziceau că surorile Aes Sedai se supuneau lui, se supuneau *asha'manilor*, cu toate acestea, puțini credeau aceste povești, iar aceștia erau luați în râs.

Oștile lui Artur Aripă-de-Șoim se întorseseră să-i revendice imperiul ce pierise demult, iar Seanchanii rădeau totul în calea lor, ba chiar îl înfrânseseră pe Dragonul Renăscut și îl alungaseră din Altara. Seanchanii veniseră să îl slujească. Ba nu; ei îi alungaseră pe Seanchani în mare, nimicindu-le oastea. Ei îl duseseră pe Dragonul Renăscut ca să îngenuncheze dinaintea Împărătesei. Dragonul Renăscut era mort, făcându-i pe unii să sărbătorească, iar pe alții să jelească, pe unii să verse lacrimi de bucurie, iar pe alții să verse lacrimi de tristețe.

Zvonurile se răspândeau în toate tărâmurile ca pânza de păianjen, iar bărbați și femei plănuiau viitorul, crezând că adevărul era cel pe care îl știau ei. Ei plănuiau, iar Pânza le absorbea planurile, împletind pentru a prezice viitorul.

SFÂRȘITUL
CĂRȚII A OPTA DIN
Roata timpului

GLOSAR

Remarcă asupra datelor din acest glosar. Calendarul Toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la două secole după ce ultimul bărbat Aes Sedai s-a stins din viaţă şi consemnează anii de după Frângerea Lumii (DFL). Atât de multe scrieri au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, încât, la sfârşitul lor, au existat dispute cu privire la anul exact, după vechiul sistem. Un nou calendar, propus de Tiam din Gazar, cinstea eliberarea de ameninţarea trolocă, iar fiecare an era numit An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârşitul Războaielor, calendarul Cazaran era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Şoim a încercat să impună un nou calendar ce începea la data întemeierii imperiului său (DÎ, De la Întemeiere), dar el a rămas doar în memoria istoricilor. După prăpădul şi moartea aduse de Războaiele de O Sută de Ani, un al treilea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Pescăruş-în-Zbor, un învăţat din rândurile Oamenilor Mării, şi a fost promulgat de panarhul Farede din Tarabon. De atunci şi până în zilele noastre se foloseşte calendarul Farede, care începe cu sfârşitul stabilit arbitrar al Războiului de O Sută de Ani şi consemnează anii Noii Ere (NE).

Apărători ai Stâncii: Formaţiune militară de elită din Tear. Actualul Căpitan al Stâncii (comandantul Apărătorilor) este Rodrivar Tihera. Doar tairenii sunt acceptaţi în rândul Apărătorilor, iar ofiţerii sunt, de obicei, de viţă nobilă, deşi provin din Case mai puţin importante sau din ramuri mai puţin însemnate ale Caselor puternice. Apărătorii ocupă fortăreaţa numită „Stânca din Tear", din oraşul Tear, şi au sarcina să apere oraşul şi să patruleze în locul Gărzilor Oraşului sau altele asemenea.

Exceptând vremurile de război, îndatoririle lor îi îndepărtează rareori de oraș. Ca și în cazul altor formațiuni de elită, ei reprezintă nucleul în jurul căruia se formează o oaste. Uniforma Apărătorilor este alcătuită dintr-o haină neagră cu mâneci căptușite și dungi negre și aurii, cu manșete negre, o platoșă lustruită și un coif cu boruri și protecție cu bare de oțel. Căpitanul Stâncii poartă trei pene scurte și albe pe coiful său, iar pe manșetele hainei trei împletituri aurii pe o fâșie de material albă. Căpitanii poartă două pene albe și o singură împletitură aurie pe manșetele albe, locotenenții, o pană albă și o singură împletitură neagră pe manșete albe, iar sublocotenenții, o pană scurtă și neagră și manșete albe și simple. Stegarii au manșete de culoarea aurului la haine, iar soldații au manșete prevăzute cu dungi negre și aurii.

asha'man: (1) În Limba Străveche, „Păzitor" sau „Apărător" ar fi apărătorii adevărului și ai dreptății. (2) Nume colectiv care desemnează însă și rangul bărbaților care au mers la Turnul Negru, de lângă Caemlyn, în Andor, pentru a învăța cum să conducă Puterea. Pregătirea lor constă în a găsi căi prin care Puterea Supremă poate fi folosită ca armă și, ca o excepție de la obiceiurile Turnului Alb, odată ce învață să îmbrățișeze *saidinul*, jumătatea masculină a Puterii, acestora li se cere să își îndeplinească toate sarcinile folosind Puterea. Când este proaspăt înrolat, un bărbat devine „Soldat"; acesta poartă o haină neagră, simplă, cu guler înalt, după moda andorană. Când este ridicat la rangul de „Consacrat", acesta are dreptul să poarte o insignă de argint, numită „Sabie", pe gulerul hainei. Când ajunge la nivelul superior denumit „asha'man", el are dreptul să poarte o insignă în formă de Dragon, din aur și email roșu, pe guler, în partea opusă „Sabiei". Cu toate că multe femei, chiar și soțiile, fug atunci când află că bărbații lor pot conduce Puterea, mulți bărbați din Turnul Negru sunt căsătoriți și folosesc versiunea legăturii cu Străjerul pentru a crea o legătură cu soțiile lor. Aceeași legătură, schimbată pentru a impune supunerea, a fost folosită de curând pentru a le lega și pe surorile Aes Sedai luate prizoniere.

Balwer, Sebban: Odinioară secretar al lui Pedron Niall, ca funcție publică, și șeful spionilor lui Niall, în taină. A ajutat-o pe Morgase să fugă din Amador, din calea Seanchanilor, având motivele lui, iar în prezent este secretar în slujba lui Perrin t'Bashere Aybara și a lui Faile ni Bashere t'Aybara.

Căpitan-Lăncier: În multe țări, femeile de viță nobilă nu își conduc personal soldații în luptă în circumstanțe normale. În schimb,

angajează un soldat de meserie, aproape întotdeauna un om din popor, care le pregătește și le conduce pe soldați. În funcție de țară, acest bărbat este denumit „Căpitan-Lăncier", „Căpitanul Sabiei", „Maestrul Cailor" sau „Maestrul Lăncilor". Adeseori, se zvonește că între Domniță și servitor ar exista o relație mai apropiată. Uneori, aceste zvonuri sunt adevărate.

Căpitanul Sabiei: vezi *Căpitan-Lăncier*.

Cei de Sânge: Termen folosit de Seanchani pentru a desemna nobilimea. O persoană poate obține rangul de „Cel de Sânge" sau se poate naște cu el.

„Cercul de Croșetat": Sunt conducătoarele Clanului. Din moment ce nicio membră a Clanului nu a cunoscut vreodată ierarhia surorilor Aes Sedai – cunoștințele sunt divulgate doar atunci când o Aleasă a trecut testul pentru a primi șalul –, acestea nu pun accent pe Putere, ci pe vârstă. Prin urmare, femeia cea mai în vârstă este întotdeauna mai presus decât cele mai tinere. „Cercul de Croșetat" (o denumire aleasă, la fel precum „Clanul", pentru că este neutră) este alcătuit din treisprezece femei ale Clanului, cele mai în vârstă, originare din Ebou Dar, cea mai în vârstă deținând titlul de „Fruntașă". Conform regulilor, toate trebuie să se retragă atunci când le vine vremea, dar atât timp cât locuiesc în Ebou Dar, ele dețin autoritatea supremă asupra Clanului, stârnind chiar și invidia Supremei Înscăunate Amyrlin. Vezi, de asemenea, *Clanul*.

Cha Faile: (1) În Limba Străveche, „Gheara Șoimului". (2) Denumire adoptată de tinerii cairhieni și taireni, adepți ai *ji'e'tohului*, care i-au jurat supunere oarbă lui Faile ni Bashere t'Aybara. În taină, aceștia sunt iscoadele și spionii ei personali.

Clanul: Chiar din timpul Războaielor Troloce, cu mai bine de două mii de ani în urmă (aproximativ 1000-1350 FL), Turnul Alb și-a urmat principiile, alungându-le pe femeile care nu se ridicau la nivelul așteptărilor. Un grup alcătuit din aceste femei, temându-se să revină acasă în mijlocul războiului, a fugit în Barashta (lângă Ebou Darul din zilele noastre), cât mai departe cu putință. Spunându-și „Clanul" și „Femei ale Clanului", acestea au continuat să se ascundă și să ofere adăpost celorlalte femei care erau alungate. În timp, abordând femei cărora li se spusese să părăsească Turnul Alb, ele au intrat în legătură și cu fugare, iar Clanul a început să le accepte și pe acestea. Acestea aveau grijă ca noile fete recrutate să nu afle nimic despre Clan până când nu erau convinse că surorile Aes Sedai nu vor veni să le captureze. La urma

urmei, toată lumea știa că fugarele erau prinse întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, iar membrele Clanului știau că, dacă nu rămâneau ascunse, vor fi aspru pedepsite și ele.

Deși era ceva necunoscut Clanului, surorile Aes Sedai din Turn știuseră de existența lor aproape de la început, dar fiind sub pesiunea războiului, nu aveau timp să se ocupe de ele. La sfârșitul războaielor, Turnul și-a dat seama că poate ar fi spre avantajul său să nu elimine Clanul. Înainte de aceasta, mai toate fugarele reușiseră să scape, indiferent de propaganda Turnului, însă odată ce Clanul a început să le ajute, Turnul a știut exact încotro se îndreptau fugarele și a revendicat nouă din zece. Având în vedere că femeile Clanului ieșeau și intrau în Barashta (și ulterior în Ebou Dar), încercând să păstreze secretul asupra existenței și numărului lor, și fără a sta mai mult de zece ani în același loc, ca nu cumva cineva să observe că nu îmbătrâneau într-un ritm normal, Turnul credea că erau puține la număr și că voiau, cu siguranță, să rămână ascunse. Pentru a folosi Clanul ca pe o capcană pentru fugare, Turnul a hotărât să îl lase în pace, spre deosebire de orice alt grup din istorie, și să păstreze secretă existența Clanului, aceasta fiind cunoscută doar de surorile Aes Sedai cu drept deplin.

Clanul nu are legi, ci mai degrabă reguli care se bazează, pe de o parte, pe regulile pentru novicele și Alesele din Turnul Alb și, pe de altă parte, pe nevoia de a păstra taina. După cum este de așteptat, având în vedere originea Clanului, regulile acestuia sunt foarte stricte pentru toate membrele lui.

Legăturile deschise din ultima vreme dintre Aes Sedai și femeile Clanului, cunoscute doar de câteva surori, au produs mai multe surprize, decoperindu-se de exemplu că există de două ori mai multe femei ale Clanului decât Aes Sedai și că unele sunt mai în vârstă cu mai bine de o sută de ani decât orice Aes Sedai care trăiește de dinainte de Războaiele Troloce. Efectul acestor descoperiri, atât asupra surorilor Aes Sedai, cât și a femeilor Clanului, rămâne doar o simplă speculație. Vezi, de asemenea, *Surorile Tăcerii*; *„Cercul de Croșetat"*

Companioni: Formațiune militară de elită din Illian, aflată, în prezent, sub comanda Prim-Căpitanului Demetre Marcolin. Companionii sunt garda de corp a Regelui din Illian și apără punctele-cheie de pe teritoriul țării. Conform tradiției, Companionii erau folosiți în luptă pentru a ataca astfel cele mai puternice posturi ale inamicului, pentru a-i exploata punctele slabe și, dacă era nevoie, pentru a acoperi retragerea Regelui. Spre deosebire de alte astfel de formațiuni de elită, străinii (cu excepția tairenilor, altaranilor și a murandianilor) nu sunt doar

bine-veniți, ci și ridicați la cel mai înalt rang, la fel ca oamenii din popor. Uniforma Companionilor este alcătuită dintr-o haină verde, o platoșă pe care sunt imprimate cele Nouă Albine din Illian și un coif conic, cu protecție din bare din oțel. Prim-Căpitanul poartă pe manșetele hainei patru inele împletite din aur și trei pene subțiri și aurii pe coif. Căpitanul Secund poartă trei inele împletite de aur pe fiecare manșetă și trei pene aurii cu vârfurile verzi pe coif. Locotenenții poartă două inele galbene pe manșete și două pene subțiri și verzi. Stegarii au două inele galbene, rupte, pe manșete și o singură pană galbenă, iar soldații, un singur inel galben, rupt.

Consolidare: Când oștirile trimise de Artur Aripă-de-Șoim, sub comanda fiului său, Luthair, au ajuns în Seanchan, au descoperit mai multe națiuni ce se aflau adesea în război unele cu celelalte și care erau conduse adesea de Aes Sedai. Fără a fi vorba de un echivalent al Turnului Alb, surorile Aes Sedai acționau fiecare pe cont propriu pentru a se impune, folosind Puterea. Organizate în grupuri mici, unelteau mereu una împotriva celeilalte. În mare parte, aceste uneltiri neîncetate spre avantajul personal și războaiele ce au rezultat le-au îngăduit oștirilor de la răsărit de Oceanul Aryth să înceapă cucerirea unui continent întreg și descendenților acestora să o ducă la bun sfârșit. Această cucerire, în timpul căreia descendenții oștirilor originale au devenit Seanchani, a durat mai bine de nouă sute de ani și a fost numită „Consolidare".

Corenne: În Limba Străveche, „Reîntoarcerea". Nume dat de Seanchani atât flotei alcătuite din mii de corăbii, cât și sutelor de mii de soldați, artizani și alții asemenea care se aflau pe punțile acestor corăbii, ce vor veni în urma Strămoșilor pentru a revendica pământurile furate de la descendenții lui Artur Aripă-de-Șoim. Vezi, de asemenea, *Strămoși.*

da'covale: (1) În Limba Străveche, „cel care este deținut" sau „persoană care este proprietate". (2) În neamul Seanchan, acest termen este folosit adesea, împreună cu proprietatea, pentru a desemna sclavi. Sclavia are o istorie lungă și neobișnuită în neamul Seanchan, unde sclavii pot să ajungă în poziții de putere sau de autoritate, inclusiv peste cei care sunt liberi. Vezi, de asemenea, *so'jhin.*

der'morat: (1) În Limba Străveche, „maestru dresor". (2) În neamul Seanchan, sufixul este folosit pentru a indica un senior sau un dresor foarte priceput de creaturi exotice, unul care îi pregătește pe alții, cum ar fi *der'morat'raken. Der'morat* poate avea un statul social destul de înalt, cel mai înalt numindu-se *der'sul'dam.* Acesta îi

desemnează pe cei care le pregătesc pe *sul'dame* și care se numără printre ofițerii militari de rang înalt. Vezi, de asemenea, *morat*.

Fain, Padan: Odinioară Iscoadă a Celui Întunecat, în prezent mai rău decât o Iscoadă a Celui Întunecat și dușman atât al Rătăciților, cât și al lui Rand al'Thor, pe care îl urăște din tot sufletul. Ultima oară când a fost văzut, a folosit numele de Jeraal Mordeth și l-a sfătuit pe Seniorul Toram Riatin în lupta lui împotriva Dragonului Renăscut din Cairhien.

Fiicele Tăcerii: De-a lungul istoriei Turnului Alb (de peste trei mii de ani), numeroase femei care au fost alungate nu au vrut să-și accepte soarta și au încercat să se strângă laolaltă. Astfel de grupuri – majoritatea – au fost distruse de către Turnul Alb de îndată ce au fost descoperite și aspru pedepsite în public, fiind astfel date drept exemplu. Ultimul grup a fost botezat „Fiicele Tăcerii" (794-798 NE). Grupul era alcătuit din două Alese alungate de la Turn și douăzeci și trei de femei pe care le racolaseră și le pregătiseră. Toate au fost duse înapoi în Tar Valon și pedepsite, iar cele douăzeci și trei au fost înscrise în cartea novicelor. Doar una dintre ele a reușit să obțină șalul. Vezi, de asemenea, *Clanul*.

Femeie Înțeleaptă: Denumire onorifică folosită în Ebou Dar pentru femeile cunoscute pentru abilitățile lor incredibile de a tămădui aproape orice rană. Conform tradiției, o Femeie Înțeleaptă se distinge după cingătoarea roșie. Cu toate că unii au observat că multe, dacă nu majoritatea Femeilor Înțelepte Ebou Dar nu se trăgeau din Altara, darămite din Ebou Dar, ceea ce nu se știa decât de curând, și doar de către puțini oameni, era faptul că toate Femeile Înțelepte sunt femei ale Clanului și folosesc diferite versiuni ale Tămăduirii, oferind ierburi și comprese doar ca acoperire. Odată cu fuga Clanului din Ebou Dar, după ce Seanchanii puseseră stăpânire pe oraș, aici nu a mai rămas nicio Femeie Înțeleaptă. Vezi, de asemenea, *Clanul*.

Gărzile Morții: Formațiune militară de elită a Imperiului Seanchan, incluzând atât oameni, cât și Ogieri. Oamenii care fac parte din Gărzile Morții sunt toți *da'covale*, născuți în sclavie și aleși de tineri pentru a sluji Imperiului, a cărui proprietate sunt. Loiali până la fanatism și extrem de mândri, ei lasă la vedere adesea corbii tatuați pe umeri, însemnul pentru *da'covale* aparținând Împărătesei. Coifurile și armurile lor sunt lăcuite cu verde-închis și roșu-sângeriu, scuturile sunt lăcuite cu negru, sulițele și săbiile fiind prevăzute cu ciucuri negri. Vezi, de asemenea, *da'covale*.

Hailene: În Limba Străveche, „Strămoşi" sau „Cei care au venit înainte" Termen folosit de Seanchani pentru forţa expediţionară uriaşă trimisă dincolo de Oceanul Aryth pentru a cerceta tărâmurile unde domnise odinioară Artur Aripă-de-Şoim. Aflată sub comanda Înaltei Doamne Suroth, Hailene şi-a depăşit cu mult scopurile iniţiale.

Hanlon, Daved: Iscoadă a Celui Întunecat, odinioară comandant al Leilor Albi, aflaţi în slujba Rătăcitului Rahvin cât timp acesta a stăpânit oraşul Caemlyn, folosind numele de Seniorul Gaebril. Din Caemlyn, Hanlon i-a dus pe Leii Albi în Cairhien cu porunca de a continua rebeliunea împotriva Dragonului Renăscut. Leii Albi au fost nimiciţi de „o bulă malefică", iar Hanlon a primit poruncă să se întoarcă în Caemlyn pentru scopuri necunoscute încă.

Ierarhia Oamenilor Mării: Atha'an Miere sau Oamenii Mării sunt conduşi de Stăpâna Corăbiilor din neamul Atha'an Miere. Ea este ajutată de Călăuza Vânturilor aparţinând Stăpânei Corăbiilor şi de către Maestrul Spadasin. Aceasta este urmată în ierarhie de clanul Stăpânelor Valurilor, fiecare ajutată de o Călăuză a Vânturilor şi de către un Maestru Spadasin. Acestea sunt urmate de Stăpânele Velelor (căpitani de corăbii) din clanul ei, fiecare ajutată de către o Călăuză a Vânturilor şi de către un Încărcător de Mărfuri. Călăuza Vânturilor aparţinând Stăpânei Corăbiilor deţine autoritatea peste toate Călăuzele Vânturilor din clanul Stăpânelor Valurilor, care, la rândul lor, deţin autoritatea peste toate Călăuzele Vânturilor din clanul ei. De asemenea, Maestrul Spadasin deţine autoritatea peste toţi Maeştrii Săbiilor, iar aceştia, la rândul lor, peste Încărcătorii de Mărfuri din clanurile lor. În neamul Oamenilor Mării, rangul nu se moşteneşte. Stăpâna Corăbiilor este aleasă pe viaţă de către „Primele Douăsprezece" din neamul Atha'an Miere, cele mai în vârstă douăsprezece Stăpâne ale Valurilor din clan. Stăpâna Valurilor dintr-un clan este aleasă de Stăpânele Velelor cele mai în vârstă din clanul ei, numite simplu „Primele Douăsprezece", termen folosit, de asemenea, pentru a desemna cele mai în vârstă Stăpâne ale Velelor prezente pretutindeni. Aceasta poate fi demisă tot printr-un vot al Primelor Douăsprezece. De fapt, oricare dintre ele, în afară de Stăpâna Corăbiilor, poate fi retrogradată până la poziţia de matelot dacă este acuzată de abuz, laşitate sau orice altă ilegalitate. Totodată, dacă o Stăpână a Valurilor sau Stăpâna Corăbiilor moare, atunci Călăuza Vânturilor ei trebuie să slujească, de nevoie, o femeie de rang inferior, retrogradând ea însăşi în rang. Călăuza Vânturilor aparţinând Stăpânei Corăbiilor deţine autoritatea peste toate Călăuzele

Vânturilor, iar Călăuza Vânturilor aparţinând unei Stăpâne a Valurilor deţine autoritatea peste toate Călăuzele Vânturilor din clanul acesteia. De asemenea, Maestrul Spadasin deţine autoritatea peste toţi Maeştrii Săbiilor şi Încărcătorii de Mărfuri, iar un Maestru al Săbiilor, peste Încărcătorul de Mărfuri din clanul său.

Ishara: Prima Regină din Andor (aproximativ AL 994-1020). La moartea lui Artur Aripă-de-Şoim, Ishara şi-a convins soţul, unul dintre cei mai importanţi generali ai lui Artur, să ridice asediul Tar Valonului şi să o însoţească în Caemlyn cu cât mai mulţi oşteni din armată. Dacă alţii au încercat să pună stăpânire pe întreg imperiul lui Aripă-de-Şoim şi au eşuat, Ishara a cucerit o mică parte din acesta. În ziua de azi, aproape fiecare Casă nobilă din Andor este descendentă a Isharei, iar dreptul de a revendica Tronul Leului depinde atât de descendenţii ei direcţi, cât şi de numărul de legături ce duc la ea.

Legiunea Dragonului: O formaţiune militară numeroasă, constând doar din pedestraşi, ce i-a jurat credinţă Dragonului Renăscut şi care este pregătită de Davram Bashere respectând regulile impuse de el şi de Mat Cauthon, reguli ce au la bază folosirea picioarelor. Deşi mulţi bărbaţi se oferă voluntari, aproape toţi legionarii sunt aleşi de recrutorii din Turnul Negru, care mai întâi îi strâng laolaltă pe bărbaţii ce doresc să îl urmeze pe Dragonul Renăscut şi abia după ce îi trec prin porţi, lângă Caemlyn, îi selectează pe cei ce pot fi învăţaţi să conducă Puterea. Cei care rămâneau avea să fie în taberele de pregătire ale lui Bashere.

Maestrul Cailor: Vezi *Căpitan-Lăncier.*

Maestrul Lăncilor: Vezi *Căpitan-Lăncier*.

marath'damane: În Limba Străveche, „cele care trebuie să poarte lesă" şi, de asemenea, „cineva care trebuie să poarte lesă". Termen folosit de Seanchani pentru orice femeie capabilă să conducă Puterea şi care nu poartă zgarda de *damane.*

Mera'din: În Limba Străveche, „Cei fără fraţi". Denumire adoptată, la nivel social, de acei Aieli care şi-au abandonat clanul şi septul şi s-au alăturat clanului Shaido pentru că nu îl acceptă pe Rand al'Thor drept *Car'a'carn,* sau pentru că au refuzat să accepte revelaţiile lui referitoare la istoria şi originile neamului Aiel. Părăsirea clanului sau a septului este considerată o blasfemie de către Aieli, prin urmare grupurile războinice ale clanului Shaido au refuzat să îi

primească și astfel aceștia au înființat această gintă denumită „Cei fără frați".

morat: În Limba Străveche, „dresor". În neamul Seanchan, acest termen este folosit pentru cei care dresează animale exotice, cum ar fi *morat'raken*, un dresor de *raken*, denumit în termeni uzuali „zburător". Vezi, de asemenea, *der'morat*.

Profetul: Mai formal, Profetul Seniorului Dragon. Odinioară cunoscut ca Masema Dagar, soldat shienaran, el a avut o revelație și a hotărât că fusese chemat pentru a duce mai departe vestea despre Renașterea Dragonului. Crede că nimic – nimic! – nu este mai important decât să-l recunoască pe Dragonul Renăscut ca Lumină întrupată și să răspundă la chemările Dragonului Renăscut. El și adepții lui sunt în stare să întrebuințeze orice mijloace pentru a-i obliga pe alții să îl glorifice pe Dragonul Renăscut. Luându-și numele de „Profetul", a adus haosul în Ghealdan și în Amadicia, pe care le controlează în mare parte.

Pumn al Cerului: Infanterie seanchană, slab înarmată, care luptă călare pe creaturile zburătoare numite *to'raken*. Toți membrii infanteriei sunt bărbați și femei scunde, în mare, pentru că există o limită de greutate pe care *to'rakenii* o pot suporta pe anumite distanțe. Considerați a fi unii dintre cei mai iscusiți soldați, aceștia sunt folosiți în principal în raiduri, la atacarea inamicului din spate și atunci când este nevoie de mobilizarea rapidă a soldaților.

Răscolire: (1) Abilitatea de a folosi Puterea Supremă pentru a diagnostica starea fizică și boala. (2) Abilitatea de a descoperi zăcăminte de minereuri metalice folosind Puterea Supremă. Surorile Aes Sedai au pierdut demult această abilitate, probabil pentru că denumirea a fost utilizată pentru altă abilitate.

Rătăciții: Numele dat celor mai puternici treisprezece bărbați și femei Aes Sedai cunoscuți vreodată, care s-au alăturat Umbrei în timpul Vârstei Legendelor, fiind închiși în temnița Celui Întunecat, atunci când aceasta a fost pecetluită. Deși se credea că doar aceștia au renunțat la Lumină în timpul Războiului Umbrei, au mai existat și alții; cei treisprezece aveau doar rangul cel mai înalt. În prezent, numărul Rătăciților (care își spun „Cei Aleși") s-a împuținat de la trezirea lor. Cei care au supraviețuit sunt Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana, Moghedien și încă doi care s-au reîncarnat în alte trupuri și și-au luat nume noi, Osan'gar și Aran'gar. De curând, un alt bărbat, care își spune Moridin, și-a făcut apariția, probabil un alt Rătăcit mort ce

fusese înviat de Cel Întunecat. În aceeași situație s-ar putea afla Cyndane, însă din moment ce Aran'gar a fost bărbat reîncarnat în trup de femeie, speculațiile referitoare la identitatea lui Moridin și Cyndane sunt neîntemeiate până când se vor afla mai multe despre ei.

Reîntoarcerea: vezi *Corenne*.

sei'mosiev: În Limba Străveche, „ochi coborâți" sau „ochi plecați". În neamul Seanchan, a spune despre cineva că a „devenit *sei'mosiev*, înseamnă că persoana aceea „și-a pierdut chipul". Vezi, de asemenea, *sei'taer*.

sei'taer: În Limba Străveche, „privire îndrăzneață" sau „privire fixă". În neamul Seanchan, acest termen se referă la onoare sau la chip, la abilitatea de a privi pe cineva în ochi. Este posibil să „fii" sau să „ai" *sei'taer*, ceea ce înseamnă că ai onoare și chip. Mai înseamnă, de asemenea, „a dobândi" sau „a pierde" *sei'taer*. Vezi, totodată, *sei'mosiev*.

Shen an Calhar: În Limba Străveche, „Oastea Mâinii Roșii". (1) Câțiva eroi legendari care au înfăptuit multe fapte de vitejie și au murit în cele din urmă apărând neamul Manetheren atunci când țara lor a fost distrusă în timpul Războaielor Troloce. (2) O formațiune militară formată aproape din întâmplare de Mat Cauthon și organizată după modelul forțelor militare din perioada în care artele militare au atins culmea, pe vremea lui Artur Aripă-de-Șoim și în veacurile imediat următoare.

so'jhin: Cea mai apropiată traducere din Limba Străveche ar fi „sus printre cei de jos", deși unii îl traduc prin „atât cer, cât și vale". *So'jhin* este termenul pe care Seanchanii îl întrebuințează pentru servitorii care moștenesc rangul superior. Aceștia sunt *da'covale*, proprietate, deși ocupă o poziție de autoritate și, adesea, de putere. Până și Cei de Sânge se comportă cu băgare de seamă atunci când se află în preajma *so'jhinilor* familiei Imperiale și li se adresează *so'jhinilor* Împărătesei ca unor egali. Vezi, de asemenea, *Cei de Sânge*; *da'covale*.

Soldați: Soldați care i-au jurat credință unui senior sau unei domnițe.

Strămoși: vezi, *Hailene*.

Cuprins

PROLOG. Aparenţe înşelătoare 11

1 – A respecta înţelegerea 47
2 – Destrămarea urzelii 72
3 – O călătorie plăcută 93
4 – Un loc liniştit..... 108
5 – Furtuna care stă să izbucnească 124
6 – Fire 147
7 – Ţarcul de capre 174
8 – O femeie simplă de la ţară .. 193
9 – Încurcături..... 223
10 – Schimbări 246
11 – Întrebări şi un legământ 273
12 – Alianţe noi..... 292
13 – Uşor ca un fulg de nea .. 316
14 – Mesaj de la M'Hael..... 330
15 – Mai presus de legea scrisă . 347
16 – Absenţe neaşteptate 366
17 – Pe gheaţă .. 390
18 – O chemare ciudată 407
19 – Legea 419
20 – În Andor 440
21 – Răspuns la chemări 459
22 – Nori de furtună.. 476
23 – Negura războiului, focul bătăliei 492
24 – Vremea dârzeniei 516
25 – O întoarcere nepoftită 552
26 – Informaţii suplimentare 565

27 – Tocmeala 587
28 – Iarba morţii 613
29 – Un pui de somn 629
30 – Începuturi 649
31 – Mai târziu 667

GLOSAR 669

„*Roata Timpului* a devenit cea mai importantă saga fantasy din America." *Chicago Sun-Times*

O lume a Luminii și a Umbrelor,
unde Binele și Răul se războiesc dintotdeauna.
Aceasta e lumea din *Roata Timpului,*
cea mai mare operă fantasy a zilelor noastre.

În volumul *Calea pumnalelor,* Rand al'Thor împreună cu Asha'manii și Illianerii vor să împiedice invazia Seanchanilor în Altara. Deși pare să aibă sorți de izbândă, Rand întâmpină mari probleme atunci când încearcă să mânuiască sabia *Callandor.* Întors în Cairhien, el este atacat de câțiva trădători Asha'mani, conduși de Dashiva. Va reuși Rand să facă față acestui complot?

ISBN 978-606-006-159-5

www.raobooks.com
www.rao.ro